JAARGANG 67 - Nr. 2982
VRIJDAG 6 JAN. 1950

WEEKBLAD
DE CHRISTEN

Orgaan tot verbreiding van de beginselen van N.T. Christendom

UITGAVE VAN DE UNIE VAN BAPTISTEN GEMEENTEN IN NEDERLAND

REDACTIE-ADRES: Ds. C. BRANDT, MOERKERKESTRAAT 151c - ROTTERDAM—Z.
ADM.: Ds. T. JANSMA, TETTERODESTRAAT 47, HAARLEM, POSTREK. No. 9260 TEN NAME VAN DE UNIE - TEL. 18032

ABONNEMENTSPRIJS BIJ VOORUITBET. VOOR NEDERLAND EN OVERZEESE GEBIEDSDELEN P. JAAR F 5.— - BUITENLAND P. JAAR F 6.50

Het wegwijzende WOORD

Menselijke anticipatie op het Godsrijk

Laat ons tabernakelen bouwen......
Matth. 17 : 4.

Nadat Jezus zijn discipelen verteld heeft van het lijden dat Hem wacht, neemt Hij Petrus, Jacobus en Johannes mee de berg op.

En daar, waar de aarde zich toespitst naar de Hemel, verschijnen hun de Godsmannen Mozes en Elia.

Daar ook wordt Jezus plotseling verheerlijkt. Het wezenlijke breekt uit naar buiten, de Verborgen Godszoon, die incognito onder de mensen verblijft, wordt een ogenblik openbaar.

Is het een wonder dat deze drie volgelingen van Jezus dit wonderheerlijke willen laten voortduren? Moeilijke dagen hebben ze gehad: heftige tegenstand van de vooraanstaande Joodse geestelijken. Johannes de Doper onthoofd, hun Meester sprak over een vreselijk lijden dat dreigend nader kwam......

Dit alles heeft hen ontzaggelijk neergedrukt. Wie blijft daar goed onder? Is de zaak, waaraan zij zich gaven, dan een verloren zaak? Of, als dat niet het geval is, hoeveel zullen ze dan wel moeten doorstaan voor eindelijk na lijden het verblijden komt? Kunnen ze nog wel meer dragen en nog langer wachten?

En nu plotseling dit. Goddelijke afgezanten dalen uit hoge Hemel neer, hun pessimistische Meester staat daar in Hemels licht, en onbereikbaar ver is nu het leed van hen vandaan.

„Laat ons tabernakelen bouwen", laat ons dit vast mogen houden, laat ons nu en voortaan verlost mogen zijn van dat vreselijk vermoeiende van almaar te moeten geloven datgene wat we niet zien.

O, wat is het goed te begrijpen, dit woord van Petrus. dat zeker ook de andere twee uit het hart gegrepen zal zijn. Ze zijn ook maar gewone mensen, deze drie discipelen. Ook al staan hun namen in de Bijbel, ook al mogen ze meeklimmen met de Here Jezus, als bevoorrechten, de berg op, ze zijn dikwijls even kleingelovig, even vermoeid, als welke andere Christen van onze tijd ook.

Hoe blij zijn ze, een ogenblik uit de ellende te zijn, hoe weinig voelen ze zich op hun plaats temidden van de nood van de wereld en hoe makkelijk vergeten ze de ontzaggelijke taak die hen te wachten staat daar beneden, in het dal van leed en zonde.

„Laat ons tabernakelen maken".

Nu is opeens het Godsrijk tastbaar geworden. Dat rijk, waarover de Meester voortdurend sprak. Nu is opeens alles licht en heerlijkheid, bedwelmend schoon en overweldigend van grootheid. Hun verlangende harten gaan wijd open en hun groot begeren naar gelukzaligheid richt zich hoog op.

Haastig, over zijn eigen woorden struikelend, heeft Simon Petrus dunkt mij dit zinnetje gezegd, zo bang is hij, dat het allemaal zo weer zou verdwijnen. Maar voor hij uitgesproken is, vindt alweer een nieuwe grote gebeurtenis plaats: een wolk overschaduwt hen, een stem weerklinkt, de goddelijke afgezanten verdwijnen, het hemelse aureool rondom de Meester sterft weg, en alleen wat woorden klinken na in hun harten: Dit is Mijn geliefde Zoon... h o o r t Hem!

En nu zijn ze dan toch weer midden in het lijden beland. Immers: Hoort Hem! Maar waarvan spreekt Hij anders dan van lijden! Van kruisdragen, ja zelfs van sterven!

Deze discipelen, ze moeten leren dat de weg naar het Godsrijk gaat v i a h e t k r u i s!

En mij dunkt, dat moet heel de wereld leren. Wij allen zouden het Kruis links willen laten liggen en zo het Koninkrijk binnengaan.

Alle grote bewegingen van deze tijd, noem maar op: Nationaal Socialisme, Communisme, Garry-isme, ze zijn allen bezig op hun manier het Godsrijk te realiseren, zonder het Kruis. En ook ieder mens afzonderlijk probeert telkens weer zich een klein stukje geluk te veroveren, buiten 't Kruis om. Zo anticiperen wij op het Godsrijk, we zijn te

haastig, te slordig, te oppervlakkig.

De discipelen moeten het maar weer doen met het Woord. Dat wil zeggen, ze moeten maar weer „geloven", en beneden in het dal, de strijd maar weer aanbinden met duivel en duisternis. De Meester zendt hen weer in de nacht, omdat Hij wil dat niet alleen de enkeling, maar dat heel de wereld behouden worde......

Ook wij moeten bereid zijn, nog wat te blijven in de duisternis van dit leven, hoe groot misschien ons verlangen naar het Koninkrijk der Hemelen ook is (of is U dat vreemd?) om in de wereldnood en de nood van samenleving en enkeling het woord te spreken, dat redding brengen kan

Maar gelukkig: „Ik ben met U, alle dagen......"

Wt.

Aan onze broeders en zusters

Het is ons een oprechte behoefte des harten, U allen de zegen van God toe te bidden bij de aanvang van het nieuwe jaar.

Wanneer wij schrijven: „U allen". denken wij aan U allen, die met ons één Heer, één geloof en één doop belijden; die door de Heer tot de gemeente zijt toegedaan; die over het ganse land verspreid woont, vervullende de taak, die God U opdroeg.

Dan denken wij aan alle dienaren des Woords, die van God de genade ontvangen hebben, zijn boodschap te mogen bekendmaken in en buiten de gemeente. Moge de Heilige Geest U allen veel vrijmoedigheid geven Jezus Christus te verkondigen. Die de Heiland en Heer onzer zielen is.

Dan denken wij ook aan de raden der gemeenten; aan de velen, die in de Zondagsscholen en verenigingen medewerken. De Heer schenke U veel wijsheid en grote liefde tot die arbeid, die moge zijn tot eer van Zijn heerlijke Naam en tot heil van jeugdigen en ouderen, gelovigen en dezulken, die de Heer door Uw dienst roepen wil.

Ons gebed omvat ook al het werk, dat door ons gezamenlijk gedaan wordt. De Heer zegene alle broeders en zusters, die aan onze periodieken arbeiden. Hij geve ook de broeders van het Curatorium, de Evangelisatiecommissie der Unie, de Unie-Zendingscommissie en de Unie-Bouwstichting inzicht en liefde voor hun zo gewichtig werk. God zegene de zusters in Tabitha en het bestuur van dat huis, alsook de arbeid van de zusters, in de N.B.V.B. verenigd. Hij schenke de Jeugdraad en de N.B.J.B. al wat nodig is tot het verantwoordelijke werk onder onze jongeren. Hij moge in Zijn liefde onze studenten in en buiten ons land, die zich voorbereiden op de heilige dienst, bewaren en toebereiden.

In de Naam des Heren willen wij samen dit nieuwe jaar beginnen.

Wij zijn geneigd, om te zien. Wij zouden wellicht gaan treuren over wat van ons genomen werd. Wij zouden bedroefd worden over eigen zonden, over gebrek aan werkelijke toewijding. Ons oog zou zich hechten aan eigen onmacht en kleinheid. En dat zou ons volkomen ongeschikt maken tot wat wij moeten doen. Onze taak is de Here Jezus te verkondigen als Zaligmaker van zondaren; als de Bruidegom, Die Zijn gemeente bemint; als Degene, Die wederkeert op het tijdstip, door God gesteld.

Wij zijn de Heer dankbaar, dat Hij ons verenigde in een Unie, die ons in staat stelt menige taak te verrichten, die anders ongedaan zou blijven. Laten wij Hem bidden, dat Zijn Heilige Geest ons allen vervulle, opdat wij met hemelse kracht, liefde en wijsheid de dagen gebruiken, die Hij ons wil schenken. Dat onder ons gevonden worde gehoorzaamheid en bereidheid Zijn wil te doen. Dat wij allen bereid mogen zijn, offers te brengen, wanneer het gaat om de bevordering van Zijn heerschappij. Niets zij ons te zwaar of te veel, het gaat om grote en eeuwige dingen.

Reiken wij elkander dienende handen en laten wij, ziende op de Leidsman en Voleinder des geloofs, onze weg wandelen, ons werk volbrengen.

In Uw aller voorbede bevelen wij ons ernstig en gaarne aan.

De genade van onze Here Jezus Christus zij met ons allen.

De Uniecommissie.

Een jaar van sterf'lijkheid

Een jaar van sterf'lijkheid,
van korte levensdagen
is wederom voorbij
met al zijn vreugd en plagen
en weder is een deel
van onze pelgrimstocht
op aarde afgelegd
wij zoeken Hem, die zocht

Wij geven ons opnieuw
weer over aan Zijn zorgen
want in Gods Vaderhart
zijn wij zo welgeborgen:
Hij zij in 't nieuwe jaar
weer onze Hulp en Kracht:
wie wandelt in Zijn licht,
doolt nimmer in de nacht.

(Uit: Geestelijke Liederen)

Losse Schakels

Verschoven. Is zo geleidelijk aan en derhalve haast onopgemerkt de plaats, die de Unie-Commissie in het geheel van ons werk inneemt, niet wat verschoven? Niet, dat er een opzettelijke verandering heeft plaats gehad, maar leidde de ontwikkeling der dingen er niet als vanzelf toe, dat de Unie Commissie naar een plaats geschoven werd, die haar oorspronkelijk niet was toegedacht?

De ouden hebben vastgesteld, dat de Commissie in het geheel van het Unie-werk een dienende functie zou hebben. Haar taak zou geen leiding gevende, maar een uitvoerende zijn. Naar opzet van de Unie-organisatie is de Algemene Vergadering het leidende orgaan in onze organisatie. Haar besluiten worden door de Unie-Commissie uitgevoerd. Naast de voorbereiding van de samenkomsten der Algemene Vergadering is haar de taak toegewezen de door deze Vergadering genomen besluiten uit te voeren. De door de gemeenten gekozen afgevaardigden, zijn het gehele jaar door leden der Algemene Vergadering. Deze Vergadering is dus permanent en wordt slechts jaarlijks vernieuwd, d.w.z., dat de gemeenten de gelegenheid ontvangen om óf het mandaat van haar afgevaardigde te vernieuwen óf nieuwe mandatarissen te kiezen.

Hulp-Commissies. De uitbreiding van het werk en de uitbreiding van de bemoeienissen der Algemene Vergadering met het werk der gemeenten, maakte het noodzakelijk, dat er meer personen betrokken werden bij de uitvoering van haar besluiten. Deze personen werden in Commissies samengevoegd. Gezien de taak van deze Hulp-Commissies kregen we eigenlijk een gesplitste Unie-Commisie, want in hetgeen deze commissies samen doen, vervullen ze eigenlijk met elkander de taak, die oorspronkelijk de Unie-Commissie alleen was toegedacht. Hieruit vloeit voort, dat deze Hulp-Commissies door de Algemene Vergadering gekozen behoorden te worden en rechtstreeks aan de Algemene Vergadering verantwoording behoorden te doen van hun werkzaamheden, evenals de Unie-Commissie zulk een verantwoording schuldig is.

De gedachte, dat de Unie-Commissie zowel voor haar interne beleid als voor haar beleid naar buiten toe, geen verantwoording schuldig zou zijn, en reeds hier en daar geopperd, bewijst wel hoever we al van het spoor gekomen zijn, en de Unie-Commissie als een zelfstandige grootheid in ons werk dreigt te gaan domineren.

Schaduwen van heden. Zal de Algemene Vergadering de leiding van het werk in handen houden en de Unie-Commissie haar dienende en uitvoerende functie behouden, dan moet de Algemene Vergadering goed op de hoogte zijn van de gang van heel het Unie-werk. Men kan niet zeggen, dat ze dat is of de kans heeft het te zijn. Hoe zal ze het inzicht verwerven in wat er op het gebied der Unie geschiedt? De karige en beknopte verslagen, die haar kort voor de Algemene Vergadering in De Christen worden voorgezet, geven haar daartoe zeker niet de gelegenheid. En wat de begroting betreft — welke gemeente kan er op bogen, dat ze alle cijfers begrijpt? — Geschiedt het aannemen der begroting niet meer in vertrouwen op hen, die haar hebben opgesteld, en aanbieden, dan op een gefundeerd eigen oordeel over de zee van cijfers? Men gaat er mee accoord met de opmerking — soms de verzuchting — „het zal wel goed zijn". Maar hoeveel inzicht is er?

Wanneer onze Algemene Vegadering het karakter gaat krijgen van „men moet ze mond gunnen" — een opmerking, in ander verband al gehoord — dan is onze organisatie wel geheel gewijzigd. We kunnen dan beter een soort episcopale gemeenschap gaan vormen, zoiets als de Apostolischen hebben. Maar zal de Algemene Vergadering de inderdaad beslissende Instantie blijven, dan moet de organisatie zo worden, dat ze de verantwoordelijkheid ook kan dragen.

Andere vormen. We kunnen de tegenwoordige Hulp-Commissies niet missen maar ze moeten op een andere wijze worden ingeschakeld. Alle permanente Hulp-Commissies moeten rechtstreeks door de Algemene Vergadering gekozen worden en rechtstreeks aan haar verslag uitbrengen van haar werkzaamheden.

De Voorzitters of hun plaatsvervangers van deze Hulp-Commissies vormen, met het Moderamen, rechtstreeks door de Algemene Vergadering gekozen en bestaande uit drie personen, de Unie-Commissie. Men heeft dan dit grote voordeel, dat in de vergaderingen van deze Unie-Commissie steeds de deskundigen aanwezig zijn, de mannen, die met de bepaalde tak van het werk, toegewezen aan de Hulp-Commissies, onderdelen van de Unie-Commissie, niet ondergeschikten van de Unie-Commissie, volkomen op de hoogte zijn en de anderen goede voorlichting kunnen verschaffen. Nu kan het gebeuren dat de Unie-Commissie beslissingen neemt omtrent de arbeid van een der neven-Commissies, die duidelijk verraden, dat ze niet voldoende in het werk dier neven-Commissies zit. Het kan van haar niet verwacht worden dat ze in de enkele dagen van het jaar, waarop ze in een paar uren stapels werk moet verzetten, overal zich voldoende inwerkt. Treft het, dat een lid van een neven-Commissie ook lid der Unie-Commissie is, dan is de vereiste voorlichting aanwezig. Maar dit noodzakelijke mag niet van een toevalligheid afhangen.

Werkwijze. Een behoorlijk aantal weken voor de samenkomst van de Algemene Vergadering, dient elke Hulp-Commissie bij de Unie-Commissie een breedvoerig rapport in over haar handelingen, plus een plan voor het volgende jaar, met financiëel verslag van het oude en een begroting voor het nieuwe jaar. Deze gegevens mogen in de Unie-Commissie alleen gewijzigd worden, wanneer de betrokken Hulp-Commissie er mede accoord gaat. Is dat niet het geval, dan mag de Centrale- of Unie-Commissie er zijn oordeel en adviezen aan toevoegen. De genoemde stukken gaan dan tijdig in behoorlijk veelvoud naar de gemeenten, die daardoor een goed inzicht verkrijgen van het-

geen op het terrein der Unie gebeurt, en niet afhankelijk is van het oordeel van de Unie-Commissie, wier leden niet altijd genoegzaam georiënteerd kunnen zijn. De Algemene Vergadering kan dan leiding aan het werk geven, want wie leiding zal geven (en dat moet zij) moet georiënteerd zijn.

Wat ons voor ogen staat. Wat ons voor ogen staat is dus dit: Zelfstandigheid der Hulp-Commissies. Een Centrale Commissie voor overleg en advies, z.g.n. Unie-Commissie. De Hulp-Commissies rechtstreeks door de Algemene Vergadering gekozen en aan deze verantwoordelijk.

Drie personen, gekozen door de Algemene Vergadering, als Dageliiks Bestuur of Moderamen van de Centrale Commissie fungerende.

Onder Hulp- of Neven-Commissies verstaan we de E.C.U. de U.Z.C., het Curatorium, het Bestuur van de Bouwstichting en het Bestuur van de Stichting „Tabitha". De Unie Radio Commissie en de Commissie voor het Lectuurfonds zouden wij hierbij niet willen inschakelen. De werkzaamheden van de U.R.C. zijn zo simpel, dat mij nooit duidelijk geworden is, waarom daarvoor een Commissie moet fungeren en hetzelfde geldt van de Commissie voor het Lectuurfonds. Dat had m.i. — en zeker bij de tegenwoordige „omvang" —, genoeg aan een Redacteur, die zich voor bepaalde taken zijn medewerkers kon uitkiezen. Deze functionarissen zouden door de Algemene Vergadering gekozen moeten worden en als zodanig lid moeten zijn van de Centrale Commissie, opdat er niet beslissingen omtrent hun werk genomen zullen worden, zoals alleen oningewijden dat kunnen doen.

De Heer en de kleurling. In een kerk voor blanken in een der Zuidelijke Staten van Amerika kwam een neger binnen. De koster gaat naar hem toe en, onder het mompelen van enkele excuses maakte hij de man duidelijk, dat hij hem niet in de kerkdienst kon toelaten.

Toen zei de neger: „Och, ik ben er niet zo verdrietig om. 'k Heb deze zaak al meer dan eens aan mijn Heer voorgelegd, maar Hij heeft gezegd: „troost u maar, want het is mij in vijfentwintig jaar ook nog nooit gelukt die kerk binnen te komen".

Dit verhaaltje moet verteld zijn in een vergadering van het Centraal Comité van de Wereldraad van Kerken in Chichester.

Misschien is het niet „waar gebeurd", maar het ontdekt de waarheid wel. Discriminatie van onverschillig welk ras, berust op het feit dat men de Heer niet kent, en waar men Hem niet kent, Hem niet als Heer erkent. Waar Christus de Hem toekomende plaats en autoriteit heeft, verdwijnt het rassenvraagstuk in die zin, dat men een ander ras dan het eigene, als minderwaardig beschouwt en behandelt.

Welke kleur onze huid ook heeft en welke onze raseigenaardigheden ook zijn: „Wie mij veracht, GOD wou mij niet verachten!" Daarover mogen christen-blanken, die aan rassenwaan lijden, wel eens nadenken.

L.

Pastorale Mijmeringen

Nieuwjaarsdag! Bent U ook zo moe geworden van al die nieuwjaarswensen — ik bedoel van het uitspreken daarvan? Bepaald vermoeiend, dat steeds weer herhalen van de op zich zelf waarachtig gemeende woorden. Maar als je gedwongen bent tientallen malen achtereen je gevoelens in dezelfde formules te persen, krijg je op de duur toch zoiets als kramp in je kauwspieren of daaromtrent!

Eén keer meende ik een middel gevonden te hebben, met minder inspanning hetzelfde effect te bereiken. Ik zei eenvoudig niets totdat de handedrukker met zijn wens tevoorschijn kwam. Zo kon ik volstaan met een vriendelijk „Van 't zelfde!" Dat ging werkelijk voortreffelijk, totdat ik m'n evenknie had gevonden. Een ogenblik stonden we hand in hand zonder een woord te wisselen. De vreemde situatie duurde trouwens maar kort. Maar hoe kort ook, we kwamen er van onder de indruk, hetgeen zich manifesteerde door een verlegen lachje. In zo'n geval kan de toestand slechts gered worden door een geniaal woord of door een monsterachtige blunder. We kozen de laatste! Precies tegelijk zeiden we: „Van 't zelfde!" In elk geval hadden we bereikt, dat we onze eerste gevoelens van verlegenheid ter dege in de schaduw hadden gesteld! Nietwaar, als je een fout hebt begaan, kun je hem het best in de zee van vergetelheid prijsgeven door een nog grotere fout te maken. De grote wijsgeer en dichter Goethe heeft daarop reeds de aandacht gevestigd.

Maar ter zake, is dat nieuwjaarswensen nu werkelijk zulk een waardeloze zaak, dat wij bijna gedachtenloos onze woorden mogen kiezen? Met mijn hand op mijn hart zo zie ik het niet. Integendeel, mijn diepste wezen is er heel wat meer bij betrokken, dan het verhaalde voorval zou doen vermoeden. Maar misschien kent u zelf ook dat merkwaardige, dat het woord eenvoudig niet mee kan komen met de stroom van gedachten, die aan de meest welwillende geest ontspringt. Daardoor kan men soms de naaststaanden vergasten op onbenulligheden, die in geen verband staan met mijn gevoelens van innige genegenheid en zo. Eigenlijk is die uiteenzetting niet zo bijster belangrijk, ware het niet, dat ik u en mijzelf voor misverstand wilde vrijwaren, in geval ik u ook eens wat afwezig te woord zou staan. U weet nu, dat dit het beste bewijs is van mijn welgezindheid jegens u!

Met dat al, wat gaat er in mij om als ik u geluk wens of „het zelfde"?

Ik ga uit van de gedachte, dat ieder mens reeds van geluk omgeven is, in weerwil van „vredes"-pacten en atoombommen! Wij leven als het ware in een ridderzaal van een machtige burcht, die alle gevaren op een afstand houdt en doet terugdeinzen. Niets ontbreekt aan veiligheid en leeftocht. Alleen het haardvuur wordt niet altijd even goed van de stekende walm verlost, die door de schouw behoorde te ontvluchten. Maar dit ongerief weegt niet op tegen de zegen van het verzekerd-zijn. Alleen we moeten het willen zien. We praten er altijd over, dat we God kennen, Die ons steeds nabij is en Die het niet bij een woord laat, als Hij

zegt, dat Hij als een Vader waken zal over de mens, die op Hem vertrouwt. Dan **doet** Hij, wat Hij heeft beloofd! Wij kennen Zijn liefde, die zich in Jezus heeft geopenbaard als sterker dan de dood, die ons bedreigt. Dan weten we, dat Hij door Zijn Zoon alle hindernissen heeft overwonnen, die ons van Hem gescheiden willen houden. En we weten nog meer: we weten, dat Hij niet slechts de weg des Levens heeft ontsloten, wat op zich zelf reeds een hemelse genade is. Neen, Hij gaat verder: Hij wil de mens door de vaak moeilijke omstandigheden leiden en besturen tot ze die weg ten leven ook inderdaad bewandelen! Overal werpt Hij de poorten, die tot de ondergang leiden, met een slag dicht! Dat kost moeite aan de mens, die dit ervaren moet, en derhalve klaagt hij graag over menigerlei teleurstelling, die met elkaar het patroon van zijn leven schijnen te vormen. Maar in feite is dat alles bewaring voor het onbeil, dat inderdaad onverpoosd op de loer ligt!

Reeds eerder zeiden we eens, dat God onafgebroken kapotbreekt en stuk stoot wat als gewaand geluk de aanvaarding van het ware geluk in de weg staat. Hij vernietigt, wat Hij onzer niet waardig keurt!

Heb ik te weinig of te veel gezegd met de bewering, dat wij van geluk omgeven zijn?

U wilt zeggen, dat de nieuwjaarswens dan eigenlijk niet op zijn plaats is. Wensen wijzen naar iets dat nog geen werkelijkheid is geworden. En toch...... Maar wees eens eerlijk! Bezit u werkelijk altijd, wat u bereikbaar is gesteld? Herinnert u zich niet, die man met z'n ene talent in de gelijkenis van Jezus? Het einde was, dat hij zijn bezit verliest omdat hij het nooit waarachtig bezeten had! Die kans bestaat er dus ook! Daarom juist bedoel ik iets met mijn uitgesproken of onuitgesproken wens bij de wisseling des jaars.

Ik bedoel uitdrukking te geven aan mijn verlangen, dat u willig zult zijn het geluk, dat u omgeeft te realiseren tot werkelijkheid te maken in uw leven.

Daarvoor is het nodig acht te geven op de u geboden mogelijkheden, dit geluk te verwerven of te bewaren. Mis aansluiting niet!

Eens heb ik een trein gemist. 't Was op de eerste avond van een vacantie in mijn studententijd. Om zo spoedig mogelijk thuis te kunnen zijn, koos ik de nachttrein. De nodige kaartjes had ik al gekocht. De trein stond al gereed. Toen merkte ik, dat ik mijn pas verloren had! Nerveus beklopte ik mijn twee-en-dertig zakken. Maar al het vertwijfelde zoeken had slechts een resultaat: de wrede waarheid, dat ik niets te hopen had. Nog zie ik het treiterend langzaam wegglijden van de rode lichten van „mijn" trein in de donkerte van de nacht. Mijn verzuim werd bitter gewroken. De aansluiting was gemist.

Deze ervaring wilde ik u besparen. Sta uw eigen geluk niet in de weg! Spring niet achteloos om met de geboden kansen! Versta eens en voor altijd, dat elk gebod Gods geen enkele andere zin heeft, dan u het geluk onvervreemdbaar te schenken!

Misschien wordt u nu een ogenblik stil. Is het de Heer zozeer ernst met de schepping van zijn geluk voor nietige mensen als wij zijn? Onwillekeurig rijst nu een vraag in uw hart op: „Kun je me dan een veilige aanwijzing geven, waardoor ik voor die onheilsvolle lotgevallen bewaard kan blijven?" En innig vergenoegd zeg ik u: „Neen!" Ik kan u de weg niet wijzen op een manier, dat je voor altijd weet, waar je aan toe bent. Ik weet niet waar je staat op 't moment en ik weet niet, waar naar Gods plan de bestemming van je leven ligt. Ik kan dus geen lijn voor je uitstippelen tussen twee mij onbekende punten!

Nochtans ben ik vergenoegd! Waarom? Omdat ook hier weer het geluk onder uw bereik is: leg slechts uw hand in Gods Hand. Zo in voortdurend contact met Hem naast Hem voortgaande, legt u de enig juiste weg af! Begrijpt u nu de waarde van geregeld kerkbezoek en al wat tot uw roeping past??

BRANDT.

De Christelijke Volmaaktheid

Kan een Christen volmaakt zijn? Leert de Schrift, dat wij altijd „slechts een arme zondaar blijven" of is er sprake van volkomenheid? Indien er volmaaktheid in de H.S. wordt geleerd, waarin bestaat deze dan? — Er zijn er, die in Methodistische richting varende, beweren dat volmaaktheid bruikbaarheid is — de perfectionisten! Als reactie daarop wordt de onvolmaaktheid benadrukt. Hoe is het nu?

Voor alles zullen we tot klaarheid moeten komen, wat betreft de vraag, wat we onder „volmaakt" hebben te verstaan.

Het is een feit, dat de mens, die zijn onvolmaaktheid kent, de genade ziet die in Christus gegeven is. Hij wordt tot geloof opgeroepen, en geloven is ontvangen, zich laten geven. Daarnaast komen de redelijke eisen. Van een gelovige wordt iets verwacht, wat van een ongelovige niet verwacht màg noch kàn worden. De gelovige bezit het heil. De waarachtigheid van het geloof moet blijken uit de werken. De vraag is nu maar of er van een volmaaktheid gesproken kan worden. In Mt. 5 : 48 lezen we: „weest dan gijlieden *volmaakt*, gelijk uw Vader, die in de hemelen is, volmaakt is". — De woorden tot de rijke jongeling gesproken, luiden: „zo gij wilt *volmaakt* zijn, ga heen, verkoop wat gij hebt en geef het de armen, en gij zult een schat hebben in de hemel; en kom herwaarts, volg Mij."

Bij deze teksten zullen we het eerst laten. De laatste is het bolwerk voor Rome. Zij leert dat de volmaaktheid bereikt wordt door het verkopen van alles, door vrijwillige armoede, door monnikendom. Het N.T. leert geen celibaat, geen monnikendom en geen absolute onderwörpenheid aan menselijk gezag (absolute gehoorzaamheid van de R.K. geestelijken aan hun Oversten).

Wat hebben wij onder volmaaktheid te verstaan? De Reformatie geeft er zo ongeveer de volgende omschrijving van: „De christelijke volmaaktheid is, dat men God van harte en met ernst vreest en ook een geloof en vertrouwen bezit, dat wij om Christus' wil een genadig en barmhartig God hebben, dat wij mogen — en van God zullen begeren, wat wij nodig hebben en hulp van Hem in alle moeiten ontvangen, dat wij ook met vlijt *goede werken* doen en ons *beroep* naar behoren vervullen, daarin bestaat de ware Godsdienst, niet in bedelen of een zwarte of grauwe kap dragen".

De volkomenheid moet van het geloof uit verstaan worden. De volkomenheid is niet een zedelijk begrip, maar een religieus begrip. Het is een feit, dat de reformatie meer de nadruk heeft gelegd op de menselijke onvolkomenheid, dan op de eis der volmaaktheid.

De Protestanten beroepen zich gaarne op Fil. 3 : 21, „niet dat ik alrede volmaakt ben...." Rome beroept zich, gelijk we reeds opmerkten, op de rijke jongeling. Is dit juist? Van Rome is het niet juist zeggen wij, maar is een beroep van Protestantse zijde op het „niet-volmaakt-zijn" juist?

Dat hierop een reactie komen moest is duidelijk. Het perfectionisme (de leer van de bereikbaarheid der volmaaktheid) wil ook op de reformatie rusten, het erkent de zondige natuur, maar legt op de genade bizondere nadruk. Deze genade — aldus de perfectionist — werd steeds onderschat, door haar werking in een overwinning op de zonde en de bereikbaarheid van de volmaaktheid, welke als zondeloosheid kan beschreven worden. Wesley leert, dat de volmaaktheid eerst op 't sterfbed bereikt wordt. Fletcher ging nog verder dan Wesley. — De theoloog Ritschl bracht de eis der volkomenheid naar voren, en hij maakt onderscheid tussen *zedelijke* volkomenheid, bestaande in trouw in ons beroepsleven, en *religieuze* volkomenheid bestaande in ootmoed, vertrouwen op God en het aanroepen van God.

Wanneer wij Paulus lezen, dan is het een feit, dat hij over 't algemeen weinig over de zonde spreekt. Voor Paulus is het: „'t oude is voorbij, alles is nieuw geworden".

De mening, dat de komst van Christus aanstaande was, deed Paulus verwachten, dat de gelovigen zich met het vraagstuk van de zonde niet bezig behoefden te houden.

Paulus zegt van de gelovigen: „gij zijt afgewassen, gij zijt geheiligd, gerechtvaardigd". Toen de wederkomst uitbleef, kwamen de zonden al meer en meer naar voren. Het vlees deed zich gelden en het uitblijven van „de toekomende eeuw", die de volkomenheid zou brengen, openbaarde maar al te zeer, dat er van volmaaktheid geen sprake kon zijn.

Het begrip „volmaaktheid" is niet gelijk aan „zondeloosheid". Wij hebben hier een begrip, dat niet uitsluitend op het ethisch terrein gezocht moet worden. Christelijke volmaaktheid is niet zedelijke volmaaktheid. De volmaaktheid is niet ethisch, maar een theologisch begrip. Daarom gaat het eigenlijk in de discussie over de volmaaktheid. Wanneer wij de volmaaktheid als een zedelijk begrip opvatten, wordt ze gelegd op de weg van het menselijk streven. Dan zouden we buiten het geloof om kunnen jagen naar volmaaktheid, en zou de volmaking rusten in de hand van de mens. Dan is heiliging en volmaking het resultaat van menselijke activiteit, en bevinden we ons onder de moralisten en humanisten en niet ver van Rome.

De Christen zoekt onder heiliging en volmaking iets anders. Het is *niet zó, dat de heiliging en volmaking een apart terrein vormt* voor hem, die de poort der rechtvaardigmaking is gepasseerd.

De heiliging en volmaking moeten nooit of te nimmer worden losgemaakt van het geloof. Het zijn de perfectionisten, die de heiliging en volmaking apart gesteld hebben van de rechtvaardiging. Zij komen er aldus toe, de rechtvaardiging als „slechts" een begin stadium te zien, de doop met de H. Geest zou dan *een tweede ervaring*, de „second change" zijn. Op deze wijze wordt de rechtvaardiging uit het geloof secundair, telt slechts mee als een begin, de tweede ervaring is dan primair.

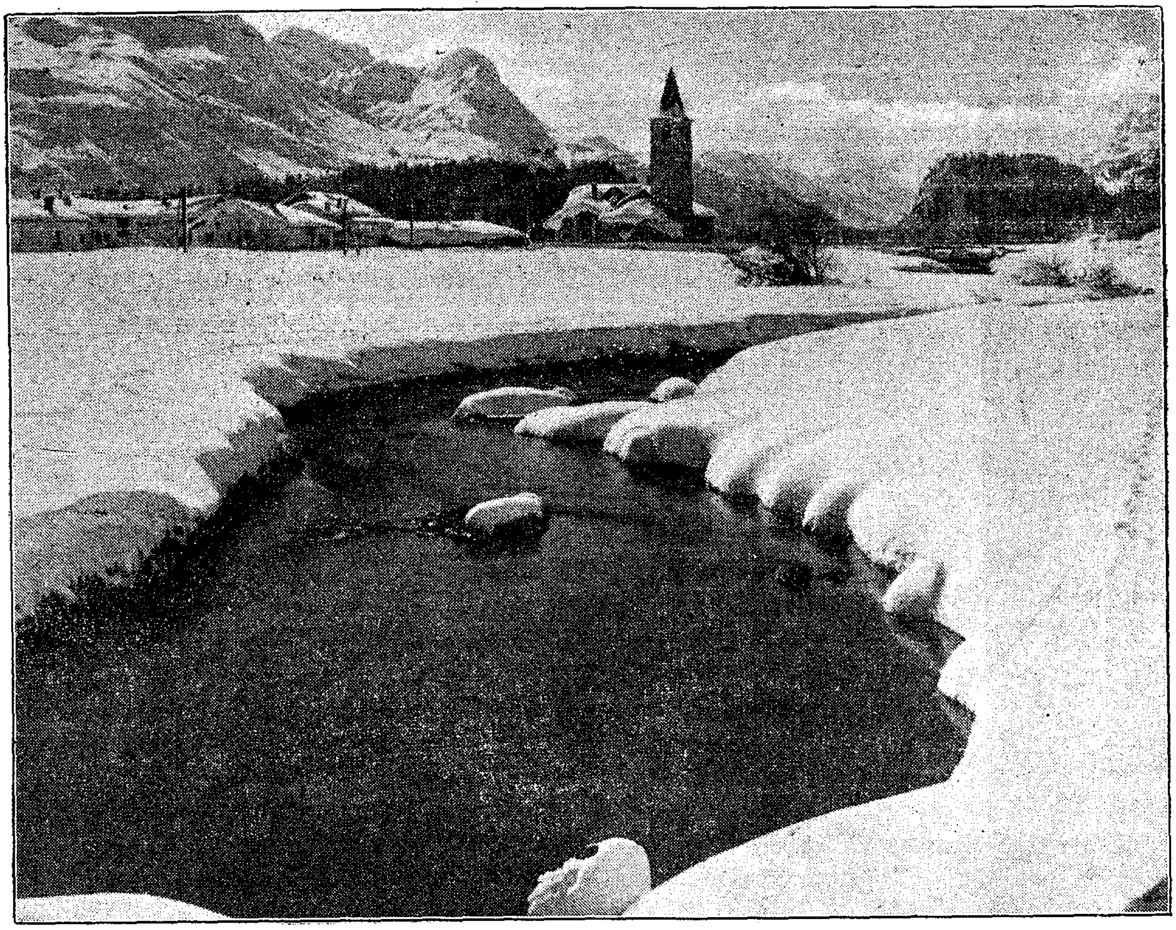
Zo heeft Wesley geleerd, dat de volkomen heiliging de zgn. „extire sanctification", eerst door een tweede daad des geloofs de onze wordt! Wel is het merkwaardig, dat Wesley in zijn eerste tijd zeer terecht aanneemt, dat de rechtvaardigmaking en de heiliging gelijktijdig aanvangen, maar toch heeft hij van de beginne stelling gekozen tegen de voorstelling dat één verandering genoeg zou zijn Op 't moment van de „second change" (tweede verandering) ontvangen we de volkomen heiliging volgens Wesley. Deze tweede verandering moet dan — echt Methodistisch — een plotselinge omkeer of ervaring zijn, waarin de mens een „totaal-dood-zijn-voor-de-zonde" ontvangt. Deze tweede ervaring is volgens hem van hogere graad dan de eerste, zij is het volkomen uitrukken van de wortel der zonde.

Wordt vervolgd.

Gemeenteberichten

UTRECHT

Nu wij op oudejaarsdag terugblikken in het jaar dat nog enkele uren leven beschoren is, vervult grote dankbaarheid ons hart. Wij, Utrechtse zusters en broeders hebben dit jaar de vervulling gezien van een gedurende vele jaren gekoesterde wens. Een waarlijk goed en

schoon kerkgebouw hebben we thans. Begrijpelijk is het dat U nieuwsgierig zult zijn hoe het hier sinds 17 Sept. — dag waarop we voor het eerst als gemeente „Silo" betraden — gegaan is, temeer daar we sedert 2 Oct. herderloos zijn. Dit laatste feit in aanmerking nemende mogen we zeggen: het is goed gegaan. De opkomsten in de diensten waren zeer bevredigend. We smaakten het voorrecht heel wat vreemden met het evangelie te bereiken.

De Kerstdagen waren hoogtijdagen voor de gemeente. Het begon al op 18 Dec., toen Jeugd en Zangkoor een Wijdingsure belegden en meer dan 200 mensen „Silo" vulden. Dat is veel voor onze gemeente, want men bedenke dat in de stad Utrecht slechts plm. 75 gemeenteleden wonen. De overige leden wonen verspreid in de omgeving.

In de morgendienst op eerste Kerstdag bracht student Lindeman voor een talrijk gehoor de aloude tijding. Het zangkoor, dat steeds een active rol in de gemeentelijke arbeid vervult, zong een Kerstcantate en na de preek luisterden we naar solozang van een van onze zusters.

Ook de rijpere jeugd en de kinderen der zondagsschool hadden gezegende Kerstfeestvieringen. We besloten de Kerstdagen met het houden van een Liefdemaal. Vele broeders en zusters spraken daar een persoonlijk woord; enkele jongeren spraken voor het eerst in het openbaar uit dat zij Jezus wilden volgen. Dankbaarheid en blijdschap vervult ons hart als we denken aan de vele zegeningen die ons deel zijn.

Onze bede zij dat God door ons leven verheerlijkt moge worden. De Heer schenke U en ons genade dat wij leven overeenkomstig onze belijdenis.

Bij de wisseling des jaars wensen wij U, broeders en en zusters in Nederland en in de vreemde, toe dat Gods hand U leide in het nieuwe jaar en dat Zijn zegen Uw leven verwarme.

Namens de brs. en zrs. in de Domstad,
F. BOS, secr.

PERNIS

Nu het weer enige tijd geleden is dat we iets van ons lieten horen, willen we thans u deelgenoot maken van de gebeurtenissen gedurende de laatste tijd in onze gemeente.

Op 10 en 11 Nov. hadden we hier evangelisatiesamenkomsten, waar Ds. Zijlstra sprak. Hoewel de belangstelling tegenviel, mochten we toch gezegende avonden hebben. Op 30 Nov. hield de N.B.J.B. alhier in het Ger. Jeugdgebouw een propaganda-avond. De opkomst overtrof de grootste verwachtingen. De Jeugd voerde een mooi stuk op; er was muzikale omlijsting en tot besluit van deze zeer geslaagde avond was er een mooi tableau.

Ter voorbereiding van het Kerstfeest verspreidde een actieve groep colporteurs niet minder dan 500 Kerstzaaiers in onze woonplaats. Ook de kerstdagen zelf waren voor ons bijzonder. Op de eerste kerstmorgen om 5 uur ging een grote groep van jongemensen uit

de Hervormde, de Gereformeerde en de Baptisten jongeren er op uit om bij alle zieken en ouden van dagen te zingen. Het plan daartoe is van ons uitgegaan; doch toen ook de andere kerken daarvan hoorden, bleken zij gaarne tot medewerking bereid. Daarmee is een vurige wens onder ons in vervulling gegaan. We hopen, dat de toekomst eveneens rijke vruchten van een beter begrip en meerdere waardering der kerken onderling moge voortbrengen!

Naast onze gewone samenkomsten hadden we nog een Liefdemaal, waar we vele getuigenissen mochten beluisteren. Ook het Kerstfeest van de kinderen onzer Zondagsschool was ons een rijke verkwikking.

Zo gaan we getroost en bemoedigd het nieuwe jaar tegemoet. De Heer zegende ons in 't verleden, al bleven zichtbare resultaten ook achterwege. Wij weten, dat de Heer niet zal laten varen de werken Zijner handen. Hij zegene de toegewijde en liefdevolle arbeid van br. Looye, onze Voorganger!

Met hartelijke br.gr.,
K. v. Opstal.

Van de leestafel

Situatie en taak in Indonesie. Rapport van de Commissie voor Internationale zaken van de Oecumenische Raad van Kerken in Nederland. Uitgeverij W. ten Have N.V., Amsterdam. Prijs 90 cent.

Deze brochure is geschreven door ter zake kundigen. Doel van het geschrift is een zo objectief mogelijke voorlichting omtrent staatkundige en geestelijke achtergronden van het Indonesisch geschil te geven. Zij laten de feiten spreken, en .... deze pleiten niet voor ons, Nederlanders. Voor niet-ingewijden was het geschil moeilijk te verstaan. Dit geschrift helpt ons om een beeld te vormen van de oorzaken en de groei der kwestie, die nu gelukkig, eindelijk, een oplossing gevonden heeft. Om de gevallen beslissing te kunnen aanvaarden, doet men echter goed toch nog kennis te nemen van hetgeen omtrent ontstaan en ontwikkeling van het vraagstuk gezegd wordt.

L.

De uitgever W. ten Have zond ons de BIJBELSE ALMANAK voor 1950, uitgegeven in opdracht van het Godsdienstig Genootschap „De Lichtdrager". Het formaat maakt het geschikt om het steeds bij zich te dragen. Kan goed dienst doen als agenda. Bevat voor elke dag aanwijzingen voor de bijbellezer. Ing. f 0.60; geb. f 1.10. Bij hogere aantallen is de prijs beduidend goedkoper.

Voorts ontvingen wij van dezelfde uitgever een zeer geslaagde Calligrafische Kalender voor 1950 naar het prachtige ontwerp, afkomstig uit het atelier van Nelly ten Have. Elk blad van deze kwartaalkalender met zijn strophe en tekening is een lust voor de ogen. Pr. f 1.50.

Neerbosch' Boekhandel en Uitgeverij zond ons het sinds jaar en dag bekende maandblad DE VRIEND DES HUIZES. Dit Decembernummer, tevens Kerstblad, toont het kunnen aller medewerkers op overduidelijke wijze. Ook de verzorging van het uiterlijk staat op een hoog peil. Een abonnement kunnen we ieder van harte aanbevelen. Pr. f 5.— 's jaars te voldoen in twee termijnen In combinatie met het eveneens mooie jeugdmaandblad VRIJ EN BLIJ f 6.—.

Mededelingen

ADRESWIJZIGINGEN

Het adres van br. G. J. Metz is nu weer: Mr. H. Tuttelstraat 7, Steenwijk.

Het adres van de propagandist van de Unie-Bouw-Stichting is thans: F. Lindeman, Willemstr. 7, Arnhem, tel. 25146.

EEN AANTAL ABONNEE'S

waren van plan het abonnementsgeld over 1950 (f 5.—) te storten op giro 9260, doch het blijkt, dat ze het vergeten hebben. Maar het kan gelukkig nog. Doch doe het dan UITERLIJK a.s. Maandag 9 Jan. Want nadien worden de kwitanties in zee gezonden. Bij voorbaat dank voor Uw tijdige betaling!

De administratie,
Haarlem.

Advertentiën

JAARGANG 67 - Nr. 2983
VRIJDAG 13 JAN. 1950

WEEKBLAD DE CHRISTEN

Orgaan tot verbreiding van de beginselen van N.T. Christendom

UITGAVE VAN DE UNIE VAN BAPTISTEN GEMEENTEN IN NEDERLAND

REDACTIE-ADRES: Ds. C. BRANDT, MOERKERKESTRAAT 151c - ROTTERDAM—Z.
ADM.: Ds. T. JANSMA, TETTERODESTRAAT 47, HAARLEM, POSTREK. No. 9260 TEN NAME VAN DE UNIE - TEL. 18032

ABONNEMENTSPRIJS BIJ VOORUITBET. VOOR NEDERLAND EN OVERZEESE GEBIEDSDELEN P. JAAR F 5.— - BUITENLAND P. JAAR F 6.50

Het wegwijzende WOORD

Hij geeft de moeden kracht en Hij vermenigvuldigt de sterkte dien, die geen krachten heeft; de jongen zullen moede en mat worden, en de jongelingen zullen gewisselijk vallen, maar die de Heere verwachten zullen de kracht vernieuwen; zij zullen opvaren met vleugelen, gelijk de arenden; zij zullen lopen en niet moede worden: zij zullen wandelen en niet mat worden.

Jes. 40 : 29—31.

De profeet Jesaja heeft ons hier een heerlijk woord te brengen. We zouden het niet gaarne missen. Het is alsof bij het rustig lezen van deze woorden een hemelse rust ons hart komt binnenstromen. Verkwikkend en vertroostend. Leven wij niet in een wereld waarin de klacht van moe-zijn dagelijks gehoord wordt? Lichamelijke moeheid maar ook geestelijke matheid. Het leven zelf maakt moe. Heeft niet Prediker reeds gezegd: „al deze dingen worden zo moede, dat niemand het zou kunnen uitspreken, het oog wordt niet verzadigd met zien, en het oor wordt niet vervuld van horen".

Er is levensmoeheid en dat waarlijk niet alleen onder ouderen, maar ook zelfs onder jongeren. — In het leven van de doorsnee-mens verloopt alles met de regelmaat van een klok. Maar juist altijd weer datzelfde kan zó moe maken. Vooral als de mens door de modernisatie van het productie-apparaat zelf een stuk machine wordt en in z'n werk geen bevrediging vindt, er niets hogers in kan ontdekken, het niet meer als een roeping kan zien, dan wordt de moeheid bijzonder gevoeld. Men wordt „er beu van".

Het leven is een strijd. Reeds Job sprak het uit: „heeft niet de mens een strijd op aarde?" En wat is er vermoeiender dan strijd? Wat werden we toch moe van de oorlog, hoe hunkerden we naar vrede en bevrijding!

Maar strijd is er ook zonder soldaten en kanonnen in het leven. Telkens weer die strijd om het bestaan. Altijd weer tegen de stroom op moeten varen.

En dan de strijd die gevoerd wordt op het erf van de kerk. Wie zou daar niet moe van worden? Telkens het elkaar niet willen verstaan, soms naar elkaar niet eens willen luisteren! Scheur op scheur en dan onder de leus „vrij" of „vrij-gemaakt" of „hersteld" of.... Wie zou van al dat geharrewar niet moede worden? Gods geduld met Zijn kinderen moet wel oneindig groot zijn. Maar het is moede en mat worden. En dan de strijd, die daar in eigen hart gestreden kan worden. De strijd tegen eerzucht, onoprechtheid, hoogmoed, schijn, tegen zelfhandhaving, boezemzonden enz. Ook die strijd kan moede maken, ons als Paulus doen uitroepen: „ik ellendig mens, wie zal mij verlossen?"

De strijd die wij hebben om het geloof te behouden. Hoe menigmaal overvalt ons de twijfel? Hoe dikwijls fluistert ons Satan iets in het oor, wat de grond onder onze voeten doet wankelen. En wie zou van die strijd om in-het-geloof-staande-te-blijven niet moede worden. Willen we niet gaarne eens aanschouwen? Altijd maar weer dat zien in de wazige spiegel ener duistere rede — 't maakt zo moe. We verstaan de dichter als hij zingt: „Vader, ik ben moede, ik verlang naar rust".

Tot deze vermoeiden komt Jesaja's troostwoord. Hij wijst ons op Hem. Weet gij het niet? Hebt gij niet gehoord, dat *de eeuwige God, de Heere, de Schepper* van de einden der aarde *noch moede noch mat* wordt?

Tot Hem mogen wij heengaan! Bij Hem mogen we rust vinden en nieuwe kracht. De levens- en strijdensmoede mens zoeke niet in het graf de rust.

Neen, als Christen slaan we niet de hand aan eigen leven. Wij hebben daartoe het recht niet; het leven is niet van ons, Hij schonk het ons. Hij heeft het ons geleend en aan Hem zijn we verantwoording schuldig. Wij mogen bij het meerdere licht dat de N. Test. heilsopenbaring ons schonk de weg van Job afwijzen. Deze sprak over het graf aldus: „daar houden de bozen op van beroering *en daar rusten de vermoeiden* van kracht". Neen, de rust zoeken we niet in het graf, maar bij Hem, de Eeuwige God. Hij schenkt ons kracht om voort te gaan.

Niet moede wordt Hij deze wereld in stand te houden, daar Hij alle dingen draagt door het woord Zijner kracht. Dagelijks laat Hij de zon opgaan over bozen en goeden en regent over rechtvaardigen en onrechtvaardigen!

Niet moede wordt Hij voor ons te zorgen. „Worden niet vijf musjes verkocht voor twee penningskens en niet één van die is voor God vergeten. Ja, ook de haren uws hoofds zijn allen geteld. Vreest dan niet, gij gaat vele musjes te boven."

Niet moede wordt Hij te luisteren naar ons gebed.

„Gij hoort het gebed". Laat ons dan met vrijmoedigheid tot Hem gaan, om door Hem geholpen te worden. Niet moede wordt Hij met ons de zonden te vergeven, niet moede ons lief te hebben als een vader zijn kind.

Laat ons niet steunen op onszelf, niet werken met eigen kracht, die te kort schiet. Zelfs jongelingen zullen vallen, en moede en mat worden. Bij Hem is kracht! *Die de Heere verwachten* zullen de kracht vernieuwen. Van Hem zullen we ons heil verwachten, op Hem vertrouwen, op Hem hopen. „Hoopt op de Heer". Klaagt gij als de psalmist: o mijne ziel, wat buigt gij u neder en wat zijt gij onrustig in mij? — Zeg ook tot uw ziel: hoop op God!

Wacht op de Heer, meer dan de wachters op de morgen!

Welzalig, die al zijn kracht en hulp alleen van Hem verwacht.

Zie het resultaat; het is drievoudig. Ten eerste: zij zullen opvaren met vleugelen als arenden. Klapwiekend omhoog stijgen! Hemelwaarts gericht zijn, zoeken de dingen die boven zijn waar Christus is.

Ten tweede: zij zullen *lopen*, krachtig en fier, als lopers in de loopbaan. Alle hindernissen worden genomen. Lopen en niet moede worden. Met alle kracht bekrachtigd door Gods Geest, die in hen woont! Alle moeilijkheden en bijzondere gebeurtenissen, die op hun levensweg zich voordoen. Ze verhinderen niet dat ze de prijs behalen!

Ten derde: Zij zullen *wandelen* en niet mat worden! Het dagelijks leven moge vlak zijn, het moge zijn een eentonig weerkeren van „steeds hetzelfde". het moge gelijken op het pad van een paard in de draaimolen, zie hier het wonder: wandelen en niet mat worden!

„Niemand is er gelijk God, die op de hemel vaart tot uwe hulp" (Deut. 33 : 26).

„En men zal te dien dage zeggen: Ziet, Deze is onze God; wij hebben Hem verwacht; wij zullen ons verheugen en verblijden in Zijne zaligheid" Jes. 25 : 9).

Die de Heere verwachten zullen de kracht vernieuwen.

D. SLORT.

Losse Schakels

Universalisme Wordt in een godsdienstig gesprek het woord „universalisme" gebruikt, dan bedoelt men daarmede de leer, dat alles wat viel weer opgericht zal worden. Geen mens gaat verloren en geen duivel. Ook de Overste der duivelen keert ten laatste terug van zijn paden en onderwerpt zich aan God.

Overheersend is bij het ontstaan en het aankleven van deze theorie wel het gevoel. Het menselijke gevoel verdraagt de gedachte niet, dat de mensen voor altijd verloren zouden gaan, ja zouden worden overgeleverd aan een vuur dat niet uitgeblust wordt en een worm, die niet sterft. Het zijn vooral de z.g.n. Russellisten ofwel Jehovagetuigen, die de — we zullen maar zeggen: oud-kerkelijke leer van de eeuwige verwerping — met kracht bestrijden. De initiatiefnemers zijn ze niet, want dit verschijnsel heeft de Christenheid wel haast altijd op haar pad vergezeld. — Het gevoelsverzet tegen deze leer heeft doen zoeken naar teksten, die daarbij als steun konden dienen. De exegese werd hier in dienst van het gemoedsleven gesteld.

Groot is de oogst van teksten niet geweest. Petrus' woord over de wederoprichting aller dingen (Hand. 3 : 21) en Paulus' verklaring, dat God eens alles zal zijn in allen (I Kor. 15 : 25) zijn wel de meest aangehaalde Schriftplaatsen voor de bestrijding van het altoosdurend wee der verlorenen. Trouwens, merken sommigen op, er wordt wel gezegd, dat de worm niet sterft en het vuur niet wordt uitgeblust, maar daarmede is niet gezegd, dat het leven van hen, aan die pijnen blootgesteld, geen spoedig einde zou nemen.

„Deze rede is hard" De leer van de altoos durende straf der goddelozen is huiveringwekkend. We mogen dat niet ontkennen. Het mag bij de bespreking van dit onderwerp ook niet ons doel zijn iets als verdovingsmiddel te vinden. Zich immuun maken tegen de waarheid is iets anders dan vrij tegenover haar staan. Het is mogelijk dat deze leer, juist wegens haar ijselijk karakter, het ons geschonken aanzijn in zijn numineuze aard, zijn duizelingwekkende dimensies, bloot legt. Misschien dat hier een scheur getrokken wordt, een kloof open valt, door welke we aanschouwen tot welk een onafzienbare hoogte het ons geschonken leven kan worden opgevoerd en in welk een *af*-grond en *on*-grond het verzinken kan. Vervaardheid moge ons daarbij aangrijpen; een siddering ons haast doden — wat IS moet in de ogen gezien worden en in zijn consekwenties worden aanvaard. Het Woord Gods in ONT-dekkend. De Heere Jezus heeft gewild dat we wandelen zouden bij hetgeen Zijn vuur-vlammende ogen zagen.

Geen toeval Ontkend wordt de eeuwigdurende pijn der goddelozen. Niet ontkend wordt dat hier en nu zonde pijn veroorzaakt. Dit laatste feit berust zeker niet op een toeval. Is lijden, geestelijk lijden aan zonde verbonden, dan is dat openbaring van Gods wil. Dan beleven we daarin de werking van een goddelijke wet. Aan deze wet kan niemand zich onttrekken. Niemand is in staat haar werking ten opzichte van wie ook op te heffen. Geen vader, hoe lief hij zijn kinderen ook heeft, is in staat hen buiten deze wet te stellen.

Zal voor hen, die in hun zonde sterven, en onboetvaardig bleven, in het hiernamaals geen pijn meer geleden worden, dan zal men moeten aannemen:

of: de zonde houd op; de schuld is met de begrafenis van het lichaam vereffend;

of: God trekt de, het zedelijk leven beheersende wet: zondig en gij zult lijden, bij het sterven in;

of: God heft de existentie van de gestorven onbekeerlijken op;

of: God brengt hen op een beneden-menselijk niveau. Hij maakt hen a-moreel;

of: de hier onbekeerlijken komen daar tot bekering.

Zijde en keerzijde Het laatste wordt misschien het liefste aangenomen. — Is daar grond voor? Laat ons zien.

Het is mogelijk hier, op de prediking van het Evangelie te antwoorden met een uiteindelijk, beslissend, voor goed afdoend *Ja!*

Met dat Ja! wordt de zedelijke keuze, de keuze voor God, gefixeerd. De mens, die deze besling neemt, bereikt daarmede een definitieve staat. Hij is kunnende-niet-meer-zondigen.

Wanneer zulk een Ja! mogelijk is, dan is zijn keerzijde ook mogelijk. Een zedelijk leven, dat niet met dezelfde kracht en met even verreikende gevolgen *Neen!* kan zeggen als *Ja!* is ons onbekend.

De verkondiging van het Evangelie kan beantwoord worden met een beslissend, afdoend, het zedelijk leven fixerend Neen! Met deze beslissing bereikt de mens ook een definitieve aanzijnsvorm. Hij is *niet*-kunnende-niet-meer-zondigen.

Als een zedelijk volstrekt Neen! niet mogelijk geacht wordt, op grond waarvan neemt men dan aan, dat een zedelijk volstrekt Ja! wel mogelijk is! M.a.w. dat de mens wel behouden kan worden, als men ontkent, dat hij verloren kan gaan?

Men kan wel van allerlei aannemen en propageren, omdat men het wenselijk acht en het tegendeel verschrikkelijk, maar men moet dan toch blijven op het terrein van de ons door onze God en Schepper verstrekte gegevens.

Tijd en rijpheid God oogst niet voor de tijd. Eerst als de oogst der aarde „dor", goed rijp geworden is, krijgt de Zoon des mensen de opdracht: sla de sikkel aan. We kunnen daarop gerust zijn, dat God niets overhaast doet. Integendeel: wij krijgen zo vaak de indruk, dat Hij langzaam, heel langzaam gaat en dat terwille van de ongelovigen. Het is om hunnentwil, dat Hij het oordeel opschuift. Luk. 18 : 1—8; II Petr. 3 : 9. Eerst waar het aas, het totaal levenloze en hopeloze is, daar worden de gieren verzameld. Het oordeel treft hem, die er rijp voor is. Over deze rijpheidstoestand heeft God zelf zich het oordeel voorbehouden. En tot rijpheid komt geen schepsel buiten het Kruis om. Het Kruis is centraal. Daar heeft de ontmoeting met God plaats binnen het raam van onze excistentie. Daar valt de beslissing, maar omdat dit een beslissing ten opzichte van God zélf is, is deze beslissing van eeuwige betekenis.

Dat achter deze beslissing, wanneer ze naar Gods oordeel gevallen is, nog een andere beslissing, een correctie, mogelijk is, wordt door de Schrift wel duidelijk ontkend. Hebr. 10 : 26. God doet eens een „afgesnedene zaak". Er is ergens een einde — God weet wáár dat is en w a n n e e r dat bereikt is. Aan ons de zondaar voor te houden dat hij zich tot God bekeren moet, terwijl dat einde nog niet bereikt is. En hen, die buiten het gehoorveld van onze woorden staan, geven we aan God over.

Continuiteit In een werk dat groeien zal moet een zekere rust heersen. Evolutie is beter dan revolutie. Revolutie ontstaat waar de groei opgehouden wordt en het leven geen kans krijgt om zich te verjongen. Dat is een aanslag op het leven zelf en wreekt zich op soms harde wijze. Evolutie is de ontwikkeling, die de band bewaart en aan haar doorvlecht door de wisseling der tijden heen. Zij bewaart de zegeningen van gisteren zonder de zegeningen van het heden af te wijzen. Zij dient de geslachten en „schikt zich naar de gang van het werk". Revolutie brengt geen heil.

Bestendigheid moet de arbeid der afzonderlijke gemeenten en van de gezamenlijke gemeenten kenmerken. Er moet kennis zijn van het verleden en de overgangen moeten geleidelijk plaats vinden. Men moet niet te veel haast hebben en te ijlings grijpen naar de dag van morgen. Versnelt de tijd zijn loop, dan moeten we anderzijds zorgen met hem gelijke tred te houden. De spanningen, die er in elk levend werk, gelijk in iedere levende mens, voorhanden zijn, moeten met wijsheid en niet met ruwe hand worden opgelost: zo, dat we elkander behouden en niet elkander verliezen. Het gaat er niet om overwinningen te behalen maar om het Overwinnende Leven te leven. Elasticiteit enerzijds en ootmoed anderzijds zijn daarvoor nodig. Wij gaan voorbij maar het werk blijft — dat geldt heden, maar zal ook morgen gelden. Het gaat iedere generatie aan. Wat Gód ons in handen gaf ligt goed in onze handen; wat we zelf in handen namen, wordt mensenwerk.

Bij veranderingen in besturende lichamen beware men dus de continuiteit. Een Dagelijks Bestuur moet zijn samengesteld uit mensen, die ervaring hebben dewijl ze het verleden kennen. Zij vormen het knooppunt tussen de tijden.

Wie Gods werk lief heeft met een liefde die beproefd gebleken is, betreurt het ruwe hanteren dat meer van ijver dan van wijsheid getuigt. Gods werk moet de eeuwen verduren en de geslachten dienen. Wie er de hand aanlegt, doet het met vrees en beven. Die doet het schuchter, als een, die móét, en het niet kán. Die er het liefste van ontslagen was, zal de geschiktste zijn.

L.

Gemeenteberichten

ZWOLLE

Het gaat ons goed onder leiding van br. Bouritius. De opkomsten zijn bevredigend. Het Kerstfeest in samenwerking met de jeugd was heel goed; er was een echte sfeer. Na afloop van deze bijeenkomst gaven 2 jongemensen zich over aan onze Heiland. Het was ons allen goed daar te zijn. Gods Geest was kennelijk in ons midden.

Ook ons eerste avondmaal in dit jaar was goed; er waren brs. en zrs. schippers in ons midden. Dat stemt ons tot blijdschap. Wij zien ze zo gaarne, die steeds zwervende en varende broeders en zusters!

Het is ons aller gebed, dat de Heer onze arbeid hier wil blijven zegenen, en in verband met ons vertrek wensen ook wij de Gemeente Zwolle een goede toekomst.

Uw medebroeder,
LINDEMAN.

NW. WEERDINGE

Sedert ons vorige berichtje gaat de arbeid hier geregeld voort. Zondag 6 en 13 Nov. hadden we telkens het voorrecht een zuster door de doop de gemeente binnen te leiden.

27, 28 en 29 Nov. waren er evangelisatie-samenkomsten. Ev. W. Veenstra en onze Voorganger hebben aan velen het heerlijke Evangelie verkondigd. De laatste avond kwamen 7 jonge mensen tot bekering. Prijst de Heer!

De Kerstdagen waren gezegende dagen voor ons. 's Morgens om 6 uur was er een wijdingsdienst in ons lokaaltje te Roswinkelerveen, waarvoor grote belangstelling bestond. Om 10 uur kwamen we andermaal met een grote schare bijeen in onze kerk om te luisteren naar een prediking over: Wachtende Herders en zingende Engelen. 't Zangkoor „Looft de Heer" zong een mooi Kerstlied. 's Middags hadden we een feestelijk samenzijn voor oud en jong. Zang, voordrachten en getuigenissen wisselden elkander af en al te spoedig was het sluitingsuur aangebroken. 2e Kerstdagmorgen beluisterden we andermaal een Kerstprediking en 's

middags vierden onze drie Zondagsscholen hun Kerstfeest. 's Avonds gaven de zangvereniging „Looft de Heer" en de reciteervereniging „T.O.G." een uitvoering. Bij deze gelegenheid was de kerk overvol. 't Was een mooie avond.

Oudejaarsavond mochten we een terugblik werpen over 1949 en werden bepaald bij onze roeping „Vruchten dragen". 'k Geloof dat we allen de overtuiging hadden dat we in dezen veel te kort zijn gekomen en dat in veler hart de bede oprees: „Och Heer, help ons om in 't komende jaar getrouw te zijn en meer vruchten te dragen".

Nieuwjaarsdag was voor ons weer een ware feestdag. Vier jonge mensen werden op hun hartelijke belijdenis gedoopt en een grote schare luisterde met aandacht naar de prediking met als onderwerp; „Ik maak alle dingen nieuw". Na afloop schaarden we ons om de tafel des Heeren om bij brood en beker 's Heeren dood te gedenken. Bij monde van een onzer ouderlingen werden de nieuwe leden hartelijk welkom geheten in 't midden der gemeente. Dankbaar keerden we huiswaarts met de bede: „Heer, geef dat op deze eerstelingen nog velen mogen volgen".

Moge 1950 voor al onze gemeenten en voor alle broeders en zusters een rijk gezegend jaar worden.

De secr.

De Christelijke Volmaaktheid 2

Inmiddels heeft de praktijk wel uitgewezen, dat er geen volmaakten zijn! Zou bij „volmaakten" geen geheel nieuwe schepping passen? Kunnen wij in deze gevallen wereld verwachten, dat er volmaakten zouden zijn? Is het wonder, dat Wesley zo weinig volmaakten (vaders in Christus) vond, als hij tot eis stelde, waarbij geen enkele verzoeking weerklank zou vinden in de harten, die altijd vervuld moesten zijn van liefde, blijdschap en dankbaarheid?

Wij willen nog eens terugkeren tot de bijbelse gegevens. We noemden Mt. 19 : 21: „Zo gij wilt volmaakt zijn, ga heen, verkoopt wat gij hebt en geef het de armen....en volg Mij". De hoofdzaak is daar het volgen van Jezus. Christus heeft de gave des levens, die ontvangen wordt als de mens volgt. Niet de vrijwillige armoede is hier hoofdzaak. Het ontvangen van de gave, daarom gaat het. Wij moeten Jezus volgen, Hij heeft de woorden des eeuwigen levens. De navolging is hier niet zozeer een zedelijk handelen, maar veel meer een ontvankelijk zijn voor de gave, d.i. een *geloofseis!* Omdat de jongeling „rijk" was, is hier sprake van het verkopen van hetgeen hij had, dat is hier iets bijkomstigs, iets bijzonders. Er is hier een *zedelijk motief* alleen *als gevolg* van een geloofsdaad.

De discipelen moesten de netten verlaten, Mattheus het tolhuis. Het ging om het geloof in Christus en daaruit vloeiden de zedelijke eisen voort. De eis tot volgen wordt gericht tot hen, die „de gave" ontvangen hebben. De volmaaktheid bestaat hier in de navolging van Christus, d.i. in het „bewaren van het geloof" en „in het echtblijken" van het geloof — de zedelijke eisen zijn er wel, maar ze zijn niet essentieel van de volmaaktheid.

Als tweede plaats, die onze aandacht vraagt, noemen we: Fil. 3 : 12—14. Het streven van Paulus is hier niet gericht op volmaaktheid, maar het gaat hem om 't deel hebben aan het geboden heil, „of ik enigszins moge komen tot de wederopstanding der doden", d.w.z. het gaat niet om zedelijke waarden, maar om *geloof*. Hij zoekt (: 9) geloofsgemeenschap met Christus, welke leidt tot een „lijdensgemeenschap". Daarom wil hij ook alles dragen wat zeker tot 't zedelijke terrein behoort, maar de volkomenheid ligt hier ook weer in het geloof — de zedelijke eisen zijn weer de begeleiding. Het zedelijke ligt in het geloof mede besloten. De volmaaktheid is zaak van geloof.

Een andere plaats is *Efeze 4 : 13*. „Totdat wij allen zullen komen tot de enigheid des geloofs en der kennis van de Zoon Gods, tot een *volkomen* man". De volkomene is hier de gelovige. Wie in Christus gelooft en Hem kent is de volmaakte. Wie gelooft kent Hem, wie Hem kent gelooft in Hem (v.g.l. 1 Kor. 2 : 8). Volkomen zijn is geloven, d.i. „in het kruis de kracht Gods en wijsheid Gods erkennen". In Christus heeft God al Zijn heilsbeloften in het O.T. gepredikt, tot het doel, tot het einde laten komen. Christus heeft aan het kruis alles volbracht.

Volmaakt zijn, tot het doel gekomen zijn, is er door het geloof in Christus. Wie gelooft heeft de vergeving, is volmaakt. De Hebreeën-brief handelt over het volmaakte. De oud-testamentische cultus was tot op de tijd der verbetering opgelegd. Daar was het onvolmaakte, het nieuwe verbond is het voleindigde, het tot het doel gekomene, het volmaakte.

Wat in het Oude Testament belofte was, is in het nieuwe gegeven. De wet heeft geen ding volmaakt, maar was de aanleiding van een betere hoop, door welke wij tot God genaken (Heb. 7: 19). In de O.T.-bedeling was er geen ware heiliging.

Door Christus is dit anders geworden. Er is volbrenging, er heeft een „volbracht" geklonken van af het kruis.

De volkomenheid is niet uitsluitend een toekomst begrip, ze is er als iets presents, als iets dat tegenwoordig is. Ze is er nu. De volkomenheid is niet alleen te zoeken bij de wederkomst van Christus, het is niet enkel: „en als Hij wederkomt, wordt alles weer nieuw", neen, voor de gelovige *is* nu alles nieuw en het oude voorbij. Ook is er een toekomstige volkomenheid, deze ligt potentieel in het „volbracht" van de Gekruiste besloten. *In Christus hebben en eerwachten wij de volmaaktheid.* Vergeving der zonden is het doel van de goddelijke heilswil, wie vergeving der zonden heeft ontvangen is door Christus aan het doel gekomen, hij is volmaakt, en in tegenstelling met het oude verbond is hier dan een heiliging en principiele volmaking ook naar het geweten.

Vergeving is de volkomene verhouding tussen God en mens. Het geloof in de vergeving der zonden, is duidelijke volmaaktheid. Gelovigen zijn volmaakt, omdat Christus' werk volmaakt is. De Christen gelooft een volkomene liefde en is zelf voorwerp van die volmaakte liefde. Vóór Hem geen zondaar meer, ofschoon hij zondaar is. De vraag komt vanzelf op, hoe het dan staat

Van de leestafel

KORTE VERKLARING der Heilige Schrift. Uitg. J. H. Kok, Kampen. Van dit alom bekende en terecht hooggeachte werk ontvingen we GENESIS I, II en III door dr. G. Ch. Aalders. Het mag wel bekend heten, dat het lezen van commentaren op de H.S. en in 't bijzonder op de boeken van het O.T. vaak een wrang gevoel achter laat. Er is een tijd geweest, dat de wetenschappelijke behandeling de tendens volgde, zoveel gebruik te maken van het inderdaad zeer decoratieve vraagteken, dat de toegang tot de bron schier onmogelijk werd. Inmiddels verschenen ook de meer stichtelijke verhandelingen, kennelijk als reactie bedoeld, die de door de wetenschap opgeworpen problemen eenvoudig uit de weg gingen, wat dikwijls uitliep op een conserveren van heilige huisjes. In beide gevallen zou er moeilijk sprake zijn van een door eerbied gedragen wijze van betrachting.

Het is met grote verdienste van de KORTE VERKLARING, dat met het eerbiedig willen luisteren naar hetgeen de Schr. zelf zegt ernst is gemaakt! In 't bijzonder de Genesis is rijk voorzien van voetangels en klemmen. We herinneren slechts aan het probleem der Bronnensplitsing, waarvan de beaming ons vroeger, meer dan nu, de z.g. ongerijmdheden hielp overwinnen. Deze vindt in het werk van Dr. Aalders een degelijke bespreking, die ons wellicht nog niet geheel bevredigt, maar toch door haar eerlijkheid en eerbied voor het Woord Gods vertrouwen wekt. Contemporaine geschiedenis en gegevens van de archeologie zijn in voldoende mate ter beschikking gesteld om het bijbelse verhaal voor ons tot nieuw leven te wekken. Kortom, we mogen blij zijn, dat de firma Kok tot een tweede uitgave besloten is van dit zo zeer aanbevelenswaardig werk! Daar in deze uitgave de Auteurs er van hebben afgezien van het gebruik van Hebreeuwse lettervormen, is ook dit werk zeer geschikt voor de bijbelvriend, die deze taal niet beheerst. Een edele inhoud in drie keurige banden. Van harte bevelen we GENESIS van Dr. Aalders bij u aan!

Prijzen: dl. I f 4.95; dl. III f 4.25. Van dl. II kan ik u helaas de prijs niet meedelen. 'k Vermoed echter, dat deze band in prijs niet veel verschillen zal van de andere. — Tenslotte zij vermeld, dat het in de bedoeling van de Uitgever ligt elk jaar 6 tot 10 delen van dit werk te herdrukken. Reeds verschenen De Kleine Profeten dl. II en Efeze-Philippenzen. Op 't program voor dit jaar staat het Evangelie naar Johannes. Zo hoopt men binnen niet al te lange tijd heel de serie (51 delen!) in tweede druk te kunnen aanbieden. Mij dunkt: een felicitatie waard!

DE BIJBEL — toegelicht voor het Nederlandse Volk — onder redactie van Prof. Dr. F. W. Grosheide; uitgave J. H. Kok te Kampen.

Voor mij ligt HET EVANGELIE VAN LUCAS, bewerkt door Ds. C. B. Bavinck. Pr. ing. f 2 10, geb. f 2.70. Bij intekening resp. f 1.75 en f 2.35. Zoals iedere poging om de Bijbel nader te brengen aan het hart van ons volk, zo begroeten wij ook deze van heler harte. Men zou de opmerkingen en toelichtingen kunnen noemen uitgebreide voetnoten. Maar deze voetnoten — overigens tussen de tekst geplaatst — zijn toch nog zo uitgebreid, dat het geheel niet minder dan 158 blz. bevat! Voor hem, die zich vluchtig wil orienteren, is hier veel moois te vinden. Hoewel we betreuren, dat de oude Statenvertaling het uitgangspunt vormt en o.i. de nieuwe spelregels niet consequent toepassing hebben gevonden, kunnen we het boekje van harte aanbevelen.

J. W. Ooms — KOSTER BESAAN; uitg. J. H. Kok te Kampen. Geb. f 4.90. Voor V.C.L.-abonnee's liefst niet minder dan 50 % korting!

Neem de Alblasserwaard, een zwijgzaam maar eerlijk mens, die zijn werk als koster als roeping beschouwd, een even of nog zwijgzamer vrouw met al hun nood en strijd en kleine vreugden en leg die allen in de vruchtbare fantasie van een geboren verteller als Ooms is; laat vervolgens het resultaat aan de zorgen van de vakman-uitgever Kok te Kampen, en het wordt een succes!

Joh. C. Franken — VEEL VRAGEN .... EEN ANTWOORD; uitg. J. H. Kok te Kampen.

De voor enige jaren overleden verzorger van het bekende vragenuurtje van de N.C.R.V. genoot in zekere kringen een grote vermaardheid. Voor hen betekende een uitspraak van deze zijde het einde van alle wankeling en beving. Het is dan ook niet te verwonderen, dat een bundel, waarin veel van deze stof aan de vergankelijkheid werd onttogen, een bijzonder hartelijk welkom te beurt viel. Thans wordt u een tweede bundel aangeboden. Het grote voordeel van het onderbrengen van zo menigerlei stof in bepaalde rubrieken treedt bij deze nieuwe bundel zeer duidelijk aan de dag. Het is onze overtuiging, dat velen graag naar dit werk zullen grijpen — en menigmaal met zegen! We kunnen dit werk aanbevelen, onder voorbehoud, dat men het antwoord niet aanvaardt zonder zelf daarbij waakzaam te blijven, d.i. zonder zelf te blijven nadenken en het gegeven antwoord slechts te gebruiken als een bruikbaar middel in de hand van hen, die de Waarheid zoeken. De uitvoering is prima. Pr. geb. f 6.50, ing. f 5.25.

POSTILLE 1949—1950; uitg. Boekencentrum, 's Gravenhage.

Deze Postille is tot stand gekomen onder redactie van de Werkgroep Kerk en Prediking. Een rij van vooraanstaande Dienaars des Woords heeft er haar beste krachten aan gegeven. We noemen slechts een naam: Prof. Niftrik. Meen echter niet, dat daarmee een onderscheid wil kenbaar gemaakt zijn, als zouden de ongenoemden o.i. minder waardering verdienen! In genen dele! We menen, dat allen, die de verkondiging van het evangelie als hun taak zich zagen toebedeeld, in

dit werk een machtige steun zullen vinden. Menige deur wordt hun geopend en een luchtstroom van frisse gedachten waait hun verkwikkend tegemoet! Aanbevolen aan alle predikers! Het keurig verzorgde boek telt plm. 190 blz. De prijs bedraagt f 3.90.

DAGFINALE — AVONDBOEK VOOR JONGE MENSEN; uitg. J. H. Kok te Kampen. Pr. f 4.95.

Dit mooi gebonden boek is eveneens de vrucht van een werkgemeenschap, en ik mag er direct aan toevoegen, dat het een schone vrucht is. Jonge mensen hebben zo hun aparte vragen en moeilijkheden. Het is daarom nodig, dat het woord bijzonder tot hen gericht wordt. Het is een gelukkige gedachte, dit te willen doen als het stil wordt om hen heen. Zo komt het immers het eerst tot een persoonlijk contact....mits men ook de juiste toon weet te vinden, want dat luistert nauw bij lieden van 17 tot 25 jaar! Men mag hier echter constateren, dat de vorm, waarin deze zielszorg geboden wordt, het doel stellig dient. Korte zinnen, korte overdenkingen — zo stapelt zich een schat van waardevolle gedachten in de nog ontvankelijke harten der jeugdigen op.

Br.

Zeg niet alles wat ge weet,
maar weet altijd wat ge zegt.

DE KAMPSTRIJD

In glanzend goud gloeit over winterpracht
het zonlicht in een toverende luister,
blij triomferend over nacht'lijk duister,
bindt het de strijd aan met de winternacht.

In d' ijsgreep toont de strenge Vorst z'n kracht
en klinkt de aarde vast in boei en kluister,
die, 't leven biddend met een moe gefluister,
het sterven na, op de bevrijding wacht.

Een zware kampstrijd om de wereldmacht,
Een felle worst'ling tussen dood en leven,
straks is 't de zon, die overwinning bracht.

Een zware kampstrijd ook om ons geslacht,
Wie kan alleen de eeuw'ge zegen geven?
Gij, Christus, Triomfator door Uw macht!

H. W. A.

Uit ons Unie-bureau

Even aandacht voor de volgende zaken.

Aan de secretarissen zond ik twee formulieren ten behoeve van de gegevens voor de statistiek. Mag ik deze broeders vriendelijk verzoeken één formulier duidelijk en volledig ingevuld aan het Unie-bureau toe te willen zenden? Het moet uiterlijk 31 Januari a.s. ontvangen zijn.

De kinderbijslag-formulieren zijn aan de betreffende voorgangers toegezonden. Deze formulieren zouden zo spoedig mogelijk duidelijk en volledig ingevuld geretourneerd worden aan het Unie-bureau. Ik reken gaarne op Uw medewerking.

De Unie-secr.-adm.
T. JANSMA.

Verantwoording

In de maand December mocht ik de volgende giften noteren:

1. voor onze militairen: Arnhem f 32.90; Enschede f 15.10; Alkmaar f 10.—; Sneek f 25.—; Vriescheloo f 15.—; R'dam—C. f 9.69; A'dam f 46.96; Emmen f 7.07; Pernis f 8.37; Stadskanaal f 43.—; Musselkanaal f 26.89; N. Weerdinge f 11.50; Staveren f 34.46; N.B.J.B. Sneek f 8.04; N.B.J.B. Den Haag—Singel f 2.50; N.B. J.B. Muntendam f 13.—; N.B.J.B. Treebeek f 5.70; B. d. J. te H. f 5.—; D.V. te M. f 2.—; zr. W. D. te H. f 1.50; Mevr. K. te N. f 2.—; H. V. te B. f 3.—.

2. voor „Rook-Offer": Heeg en Sneek f 87.65; Emmen f 16.—; Zandbulten f 4.50; Sneek (nagekomen) f 20.25; Enschede f 28.75; Harlingen f 15.27; N. N. te A. f 1.—; Valthermond f 10.—; Hauderwijk f 24.—; Stadskanaal f 37.—; Alkmaar f 14.—; Musselkanaal f 19.75; Nieuw Weerdinge f 12.50; Utrecht f 14.—; Treebeek f 10.—; Winschoten f 7.70; Steenwijk f 9.—; Staveren f 64.35: E.E.veen f 30.—.

3. voor het Pensioenfonds: Vriescheloo f 20.—; zrs. Tabitha f 30.—; J. D. te G. f 13.50.

4. voor de opleiding: J. E. R. te D. f 15.—.

5. voor de E.C.U.: Vriescheloo f 10.—; G. H. t. B. te H. f 1.—; J. E. R. te D. f 10.—; Gewest Holland f 135.60.

Zoals U ziet is de laatste maand van 1949 goed geweest. Wat zou het ons allen verblijden, wanneer ook de eerste maand van 1950 royaliteit jegens ons gemeenschappelijk werk toonde door vele giften! Gaarne houd ik mij bereid voor de ontvangst van Uw milde gift!

De Unie-administrateur,
T. JANSMA.

Giro 9260 ten name van de Unie.

Mededelingen

D.V. Maandag 23 Januari a.s. vergadert het bestuur van de Friese Bond. Gaarne voor deze datum Uw mededelingen enz. bij de secretaris

Ds. B. FABRIE,
Zandbulten.

VERBETERD BERICHT

Het juiste adres van de propagandist der Unie-Bouw-Stichting is

Willem Pijperstraat 7, Arnhem.

Het penningmeesterschap der Bapt. Gemeente te Eindhoven berust thans bij: H. Knigge, Kootwijkstr. 32, Eindhoven.

Rectificatie

In het vorig nummer leze men op pag. 5, eerste kolom, onder het opschrift: De Christelijke Volmaaktheid, regel 6, inplaats van bruikbaarheid — bereikbaarheid. En in de 2e kolom, de 2e regel, inplaats van redelijke eisen — zedelijke eisen.

D. S.

Advertentiën

JAARGANG 67 - Nr. 2984
VRIJDAG 20 JAN. 1950

WEEKBLAD DE CHRISTEN

Orgaan tot verbreiding van de beginselen van N.T. Christendom

UITGAVE VAN DE UNIE VAN BAPTISTEN GEMEENTEN IN NEDERLAND

REDACTIE-ADRES: Ds. C. BRANDT, MOERKERKESTRAAT 151c - ROTTERDAM—Z.
ADM.: Ds. T. JANSMA, TETTERODESTRAAT 47, HAARLEM, POSTREK. No. 9260 TEN NAME VAN DE UNIE - TEL. 18032

ABONNEMENTSPRIJS BIJ VOORUITBET. VOOR NEDERLAND EN OVERZEESE GEBIEDSDELEN P. JAAR F 5.— - BUITENLAND P. JAAR F 6.50

Het wegwijzende WOORD

Gepast Misbaar

Welaan nu, gij rijken, weent en huilt over uwe ellendigheden, die over u zullen komen.
Jac. 5 : 1.

De rijken, die Jacobus hier toespreekt, begingen een grote fout. Hun levenshouding was verkeerd, omdat hun uitgangspunt niet deugde. Zij gingen uit van hetgeen *nu* en *hier* is. Ze zagen het leven statisch, als een vaststaande grootheid; als een geconsolideerd iets. Het was — naar hun idee — „bereikt". De consekwenties konden maar getrokken, de resultaten (voor hen zo gunstig!) maar genoten worden.

Ze vergaten, dat ze onderweg waren.

Ze vergaten, dat het leven een beweging is.

Ze vergaten, dat geen resultaat hier anders dan voorlopig is.

Ze vergaten, dat er Eén is, die zich het recht van het oordeel heeft voorbehouden.

Een verkeerd uitgangspunt leidt tot verkeerde gevolgtrekkingen.

Wie meent, dat het leven circelt om hetgeen n u en h i e r is, zal falen in gedrag en houding. Het oude Israel, dat de Levende God in Zijn deugden kende, heeft geen rust kunnen vinden in een aanzijn, dat zijn middel- en doelpunt zou hebben in het n u en h i e r. Het zag omhoog, vasthoudende aan God, en brak in zijn geloof door tot het stráks en dáár. Inplaats van een cirkelgang op het aardse vlak, ontdekte het het leven als een voortwentelende stroom naar een stráks en dáár.

Wie het leven ziet onder een verkeerde gezichtshoek, ziet zijn broeder als winstobject. Goud en zilver, aards bezit, wordt doel in zichzelve. Het komt boven het leven te staan in plaats van middel ten leven te zijn. In bezit en bezitsvermeerdering wordt de zin van het leven gezocht. Het gaat God vervangen. Het wordt met toewijding vergaderd, met jaloersheid bewaakt. Aan deze „schatten" ontspringt bij zulk een het lachen en de blijdschap, 4 : 9. Inderdaad: troebele bronnen van een duister „welbevinden". Van de verwarde toestanden wordt gebruik gemaakt om de arbeider zijn dagloon niet aan de avond uit te betalen. De oorlog wordt in winst omgezet, vers 5.

Dit leidt tot zonde tegen het zesde gebod, want de arbeider zijn loon niet te gezetter tijd uit betalen, betekent hem het noodzakelijke ten leven onthouden. Het is moord.

Zo raakt, die leeft van het hier en nu uit, met verloochening van het stráks en dáár, zijn eigen leven kwijt aan de verdervende afgodendienst en doodt zijn broeder.

Jacobus' woord is een O p e n b a r i n g s w o o r d.

Het stelt het leven in het licht van Gods Oordeel.

Hij doorlicht het in zijn scheefgetrokken verhoudingen; in zijn afwijkingen en gebondenheden. Hij stelt het onder Gods gericht. —

Jacobus' woord is een G e n a d e w o o r d.

Hij wijst de uitgang; de weg ter ontkoming: gepast misbaar.

Het lachen moet veranderd worden in treuren; de blijdschap in droefheid.

Weent en maakt misbaar!

Dat is de oproep tot een innerlijke afkeer van het v e r k e e r d afgestemde, het op het n u en h i e r georiënteerde leven. Het is de donderende wekstem tot een breuk met het verdorven gedrag.

Het is niet de haat die spreekt, die de rijke zijn voordelen niet gunt. Niet de afgunst; niet de wrok krijgt hier een mond. Neen, de Liefde spreekt. De Liefde lokt: ach, of ge nog bekendet, ook nog in deze uw dag, wat tot uw vrede dient!

L.

Losse Schakels

Geef hem een koekje 't Was een moeilijk ogenblik in de volle kerk. Het was kinderfeest en de jeugd is jong. Dat wil zeggen dat de jeugd bewegelijk is. Nu waren er enkele zeer jonge kinderen. Te jong om „mee te doen", maar de moeders hadden het feest moeten verzuimen, wanneer ze deze spruiten niet mee hadden mogen brengen. Op de vreugde van de oudere kinderen zou hun thuis blijven een domper gezet hebben. Nu begon een der kleine kinderen, genesteld in moeders schoot, de stem te verheffen. Niet maar zo even, maar met overtuiging. Gebroken was de aandacht. De vertelster ging dapper door, maar had het moeilijk om de draad niet te verliezen. Moeder suste naar vermogen, doch de inspiratie scheen er eer door aan te zwellen, dan te doven. Toen verrichtte de Leider van het feest de grote daad. De moeder vragen om, gezien de groeiende onrust, met de kleine een andere ruimte op te zoeken? Neen, hij deed wijzer: van de dis met geschenken nam hij een koekje en speelde dit het blatende jochie in handen. Dat hielp. Onmiddellijk werd de mond gevuld; de rust keerde weer en de juffrouw had weer het oor van kinderschare en ouderen.

Zielszorg Van het koekje naar de zielszorg is geen onopvallende overgang. Misschien moet ik zelfs zeggen: niet ongevaarlijk. Hier komen licht gedachtenassociaties op als: met de stroopkan lopen; vleien enz.

Jan Lighthart, het bekende Haagse schoolhoofd, had eens last van hinderlijk grote concentraties van de straatjeugd voor de ramen van zijn woning. Oorzaak daarvan was een schaal met sinaasappels, die in de voorkamer op de tafel stond. Hij heeft deze ongewenste belangstelling overwonnen, niet door de politie te hulp te roepen; niet door de straatjeugd met haar of met wat anders te dreigen, maar door in de deuropening te gaan staan met de schaal sinaasappels, en de jongens uit te nodigen er een in ontvangst te komen nemen. Dat gelóófden ze niet. Ze vreesden dat ze, als ze kwamen, bij de kladden gepakt zouden worden en naar het Bureau gebracht. — Maar toen hij aanhield en de grootste waaghals met een lekkere sinaasappel naar huis ging, bleef er niet één belhamel achter. Onder belofte van beterschap aanvaardden ze de appel en gingen huiswaarts.

Jan Lighthart had de oorzaak van het lawaai voor zijn woning begrepen. Het was enerzijds de schaal met sinaasappels, maar anderzijds de begeerte van de straatjeugd in die arme volksbuurt om ook eens over zo'n lekkere appel te mogen beschikken. Het was de begrijpelijke begeerte naar zo iets lekkers, die hen voor de woning deed demonstreren. Dat demonstreren was verkeerd, maar het kwaad werd op het juiste punt aangepakt en overwonnen: het verlangen vond bevrediging.

Vertroosten? Vermanen? De taal van het Nieuwe Testament heeft één woord dat soms met vermanen en soms met vertroosten vertaald wordt. Ge leest b.v. in de Statenvertaling in I Thess. 4 : 18: Zo dan, vertroost elkander met deze woorden, maar in de Nieuwe Vertaling luidt dit vers: Vermaant elkander dus met deze woorden. In welke zin de Apostel het woord het meest in de zin lag is wel moeilijk uit te maken. Maar ons bevreemd het dat voor het gevoel der ouden vertroosten en vermanen zo dicht bij elkander lagen.

Wanneer ge op huisbezoek gaat moet ge dit woord in zijn tweevoudige betekenis maar in gedachten houden. Vermaning moet altijd iets van vertroosting in zich hebben. Vermaand moet worden waar achterstand is, waar misstand heerst. Maar iemand die in zulk een positie verkeerd, heeft tevens behoefte van vertroosting. Begrijf dat wel. Laat dat merken. Zo iemand is deernis wekkend. Toon dat ge dat verstaat. Ga regelrecht op zijn arme hart af. Hij is wreed tegenover zichzelf. Gij moet hem barmhartigheid leren; barmhartigheid tegenover zijn eigen ziel. Hardheid, bestraffing met verwijten misschien nog wel, verwacht hij. Daarop heeft hij zich gepantserd en gewapend. Val hem niet aan. Toon dat hij niets van u te vrezen heeft; dat ge hem slechts liefhebt. Dan zal hij de wapens van verontschuldigingen en beschuldigingen vanzelf laten zakken: overbodig. Wie verkeerd staat weet dat zelf wel. Het wachten is maar op iemand, die hem toont te begrijpen en naast hem treedt om hem er uit te helpen.

Een Bapt. Seminarie in Z. Afrika De Unie van Baptisten Gemeenten in Zuid Afrika heeft besloten een eigen opleidingsschool voor predikanten te stichten. Reeds is daarvoor een fonds van 10.000 p. st. gevormd. Men overlegt met de gemeenten over verdere financiele ondersteuning van dit plan. — Misschien verwondert het ons wel even, dat de Zuid Afrikaanse Baptisten nog geen eigen Theol. Seminarie hebben, maar ze zijn niet talrijk. Te oordelen naar de laatste in ons bezit zijnde gegevens, zal het ledental der blanke Baptisten Gemeenten de 10.000 niet te boven gaan.

Bedenk dit Er zijn mogelijkheden het werk des Heeren met uw geldmiddelen te helpen, zonder uzelf in moeilijkheden te brengen. Daar deze mogelijkheden licht de aandacht ontsnappen willen we er hierop wijzen. Uw gemeente zal zeer waarschijnlijk wel genegen zijn om haar leden of vrienden een lijfrente uit te keren van geldmiddelen, waaruit dezen nu leven. Natuurlijk, men kan zulk een overeenkomst ook sluiten met een of andere z.g.n. Verzekeringsmaatschappij, maar wanneer men een zodanige overeenkomst aangaat met de gemeente en tevreden is met een uitkering, voldoende om in eigen levensbehoefte te voorzien, komt het geld voor een deel het werk des Heeren ten goede. — En wanneer het de gemeente gegeven wordt, dan wordt het omgezet in geestelijke waarden. — Kerken en Stichtingen hebben zulke overeenkomsten lopen en tot beider tevredenheid en vreugde.

Heersen of helpen? Er is een nieuwe wereld onderweg. De oude van de overheersing van het blanke ras gaat voorbij. In Azie heeft zich dit proces het eerst voltrokken. Het vroegere Brits Indie heeft de regeling zijner zaken in eigen hand genomen. Het voormalige Ned. Indie heeft duidelijk en vrijwel unaniem gezegd niet langer door Nederlanders overheerst te willen worden. Het heeft zichzelf een Overheid gekozen en na lang aarzelen hebben we ingezien, dat er geen andere weg is. — Zendeling Bewes, van de Anglicaanse zending in West Afrika, die daar twintig jaar de Heere dient, zeide in een vergadering te Londen: De tijd voor de Europeanen om leiding te geven is nu voorbij. Europeanen en Afrikaners moeten het samen doen. Wel was een grote behoefte aan Europese krachten, vooral voor de opvoedende arbeid, maar het moesten mannen en vrouwen zijn van hoog gehalte.

Helpen door te heersen? We zullen niet beweren dat men niet zou kunnen helpen door te heersen. De overheersing van het blanke ras heeft de gekleurde rassen wel op vele plaatsen en in vele opzichten althans omhoog en vooruit gebracht. Maar dat, vooral in verleden tijden meer, ondanks zichzelf dan als vrucht van het bedoelen. Aanraking met een „hogere" cultuur trekt nu eenmaal omhoog — ook al zou men de betrokkenen maar liefst op eigen niveau laten voortleven. Mensen met weinig behoeften zijn voordeliger te exploiteren dan zulken, die graag aan de voordelen der Europese cultuur deel willen hebben. — Een bewust de andere volken omhoog willen brengen was er wél steeds voorhanden bij de zending, maar bij de wereldlijke machten eerst in de laatste jaren en deze „ethische" richting vond onder allen, die interesse hadden in de verre landen met hun rijkdommen, nog geen instemming.

Heersen zonder te helpen is het wel geweest. Helpen door te heersen was het ook vaak. We willen het goede dat voortkwam uit de overheersing der blanken voor de niet-blanke volken niet ontkennen, maar nu is de tijd aangebroken, waarin we moeten helpen zonder te heersen, en als gelijken naast onze bruine, gele en zwarte broeders moeten gaan staan. Dat is eigenlijk het mooiste. Waarom kost ons dat toch zoveel moeite?

Toch nog gedoopten, dus....? In een reeks artikelen over „Catechisatie" wordt in de 's Gravenhaagse Kerkbode de vraag aangesneden: Wat is het doel der catechisatie? Wat wil de catechisatie? Ze is meer en iets anders dan een school. Is het een eredienst? Ja en nee. Is de catechisatie dan een vorm van Evangelisatie? Na deze vraag te hebben opgeworpen, gaat de schrijver aldus verder:

> „Immers bij alle evangeliseren is en blijft de veronderstelling dat we te doen hebben met leerlingen die niet als zodanig bekeerd zijn en moeten worden toegebracht. Ik kan mij zo indenken dat de catecheet, die met waarachtige bewogenheid zijn leerlingen ontmoet en we hebben iets van deze leerlingen gezien, geen ander doel meer kent dan dit ene: evangeliseren en met Prof. Cramer ieder uur begint met een bede in het hart dat hij een van hen mag toebrengen, maar tegelijk past hier de discipline van de opmerking dat daarin de catechisatie niet mag ópgaan, het merendeel der leerlingen zijn toch nog gedoopten zodat de Kerk de haar toevertrouwde kinderen niet mag beschouwen als heidenen, d.i. als kinderen, waaraan nog niets is geschied."

Waar zit het verschil? We begrijpen Prof. Cramer beter dan dat we de schrijver in de laatste zinnen van het geciteerde stukje begrijpen. — Het merendeel der catechisanten zijn geen heidenen. Waarom niet? Omdat ze gedoopt zijn. En de anderen dan? De niet-gedoopten onder hen? De kinderen van onverschillige ouders of van ouders, die de kinderdoop onschriftuurlijk achten? Die zijn dus heidenen? — Er is aan die gedoopte kinderen iets geschied. Dat iets moet d o o r d e d o o p aan hen geschied zijn, want uit hun gedoopt zijn wordt dat geconcludeerd. Bedoelt men dat er water op hun jonge voorhoofden gesprengd werd onder het uitspreken van de woorden uit Matth. 21 : 19? Natuurlijk bedoelt men meer. Men bedoelt wat er achter die handeling zit. Maar wat is dat dan? Het is iets, waardoor de betrokkene ophoudt heiden te zijn? Maar waardoor houdt men dan op heiden te zijn? Wij menen door te geloven in de ene waarachtige God en Jezus Christus die Hij gezonden heeft. Heiden zijn is toch geen kwestie van kleur en ras, maar van geestelijke staat. En daaraan verandert — althans volgens de Heilige Schrift — niets buiten het geloof om. De dóóp brengt daarin toch geen verandering?

Inderdaad, als de doop bijbels bediend wordt, dus op het geloof, dan spreekt hij daarvan, dat er aan de betrokkene iets geschied is. Daarom hebben zowel gedoopte catechisanten als ongedoopte leerlingen het nodig dat men onder hen evangeliseert. Wie veronderstelt, dat dat bij gedoopte catechisanten niet nodig zou zijn, veronderstelt teveel bij hen en doet ze schromelijk te kort.

L.

Pastorale Mijmeringen

Ditmaal kort. Eigenlijk is het helemaal geen mijmering waarbij je als het ware op een afstand het leven min of meer philosophisch beschouwt. Uit de onrust is dit artikel geboren.

Enige tijd geleden ontving ik van zeer bevriende zijde een uitknipsel uit de Wereldstrijd. Het bevatte een oproep, gericht door een kerkeraad van een Vrije Evangelische gemeente ergens in ons vaderland tot zijn gemeente. De toenemende verwording wordt daarin voor het grootste deel toegeschreven aan het verhoogde gebruik van alcoholhoudende dranken. Men noemde zeer terecht en onverbloemd dit misbruik een volkszonde. Aan het slot van de boodschap wordt verwezen naar het woord van de apostel: „Wordt niet dronken in wijn, waarin overdaad is maar wordt vervuld met de Heilige Geest".

In deze boodschap kwamen we ook nog de waarschuwing tegen voor de jeugd. Inderdaad niet zonder grond. Op een Zaterdag in één straat, niet verder dan honderd meter van een, zegen twee jonge kerels tegen de vlakte. Samen de bloemetjes buiten gezet? Welneen, ze kenden elkaar niet eens! Misschien behoorden ze tot de onderste lagen der bevolking. Immers van dat „plebs" kun je alles verwachten! Wederom: nee! Ze waren keurig gekleed!

Hoe kwamen ze dan zo te land? Och, kerel wezen hè! Een stuk in je kraag verschaft je zo maar het brevet van manlijkheid, althans naar de waardering van een zekere categorie van mensen. Maar per slot is dat alles herkauwde kost. Belangrijk vond ik het verband, dat in genoemde boodschap werd aangetoond tussen het verlangen naar bevrediging in levensgevaren, troost in droefenis en de drang naar levensvreugde enerzijds en het alcoholgebruik anderzijds. We weten, dat het gezochte slechts gevonden kan worden in het Evangelie van Jezus Christus.

Wanneer wij christenen niet genegen zijn het alcohol-„genot" prijs te geven, doen we dan niet mee aan de verduistering van de waarheid, die we op onze onderlinge vergaderingen zo vaak uitspreken, dat alles wat we nodig hebben alleen maar bij Jezus te vinden is? Ik wil die vraag beantwoorden om de kans op geschikt uitwijken of pareren te vernietigen. Inderdaad! Ons getuigenis is een aanfluiting als we ons heil ook nog langs kanalen verwachten, die niet door Hem gevoed worden! Zulk een getuigenis is in de veilige beslotenheid van de broederkring misschien een niet geheel on-

verdienstelijk paradestuk, maar met waarachtige strijd heeft zoiets niets te maken!

Er is een tijd geweest, dat men het alcoholvraagstuk met een lichte handbeweging voor afgedaan meende te mogen afdoen. Ja, aan het begin van de eeuw was het de moeite waard, daartegen de stem te verheffen. Maar nu — de mensen waren zoveel wijzer geworden.

Mocht u misschien denken, dat het nog steeds een kleinigheid is, welnu, begin uw offensief tegen de duistere machten dan maar aan de door u zo klein gewaande sector van het front! Maar strijdt met toewijding, want eerder dan u vermoedt, hebt u een vreselijke nederlaag te boeken. En zou u nog steeds denken, dat het „niet zoveel om het lijf heeft", wel, bedenk dan, dat aan de kleinigheden onze kracht beproefd wordt ten einde ons geschikt te maken voor daden van grotere strekking en voor zwaardere verantwoordelijkheid.

Wat moeten wij doen? Sommigen eisen, dat pertinente afschaffing van drankgebruik als voorwaarde tot intrede in de gemeente moet gelden. Ik acht dit niet juist. We hebben niet meer voorwaarden te stellen dan die, dat men gelovig en vertrouwend in de reinigende kracht van het Bloed van Jezus Christus de Heiland het verloren en daarna het behouden leven schenkt. Wie Jezus zijn Heer weet, behoort in de gemeente.

Maar deze redenering mag niet worden opgevat als een milde tolerantie ten aanzien van misbruiken. Alles wat de uitbreiding van 's Heeren heerschappij zich in de weg stelt, vinde in ons een konsekwente bestrijder. Ook in betrekking tot genoemd gevaar lokt u en mij het schone verschiet, Gods medearbeider te zijn.

Met hartelijke dank aan de broeder, die mij het artikel uit De Wereldstrijd zond.

BRANDT.

Het Koninkrijk

Garry zit weer

In mijn „lijfblad" staan dikwijls nogal heel wat dingen die niet veel „om het lijf" hebben. Maar gisteren werd ik toch geboeid door drie heel groot gedrukte woorden, waarvan een fascinerende werking uitging: Garry zit weer.

Ik weet niet, of U Garry kent. In ieder geval pakte dit opschrift mij zo, dat ik dadelijk geinteresseerd aan het lezen geslagen ben van wat in kleine druk volgde.

Garry Davis is immers *Wereldburger No. 1.* Hij was Amerikaan, maar voorzover ik goed ben ingelicht heeft hij zich daar uit de registers van de Burgerlijke stand laten schrappen, omdat hij gelooft in een nieuwe wereld, waarin geen landsgrenzen meer zullen zijn, en er dus ook niets meer valt te verdedigen. Hij gelooft in één grote wereld, in een verbroedering der volken, en van deze grote zaken wil hij de profeet zijn.

Garry heeft genoeg van al dat geoorloog en bloedvergieten. Hij heeft wel begrepen waar het heengaat, als de atoombommetjes die men „gebakken" heeft, nogeens uit hun streng bewaakte schuilhoeken tevoorschijn gehaald en als pepernoten over ons wereldje uitgestrooid zouden worden. Dat zou dan waarlijk geen fijne Sinterklaasverrassing zijn. Daarom: één wereld, één volk, één regering. Dan hebben de „pepernoten" alle zin verloren en kunnen gevoegelijk worden opgeborgen.

En nu „zit" Garry weer eens. Dat wil zeggen, hij zit op de grens tussen Frankrijk en Duitsland, ergens bij Straatsburg. Want nergens wil men hem, omdat hij immers in geen enkel register van welke Burgerlijke Stand dan ook, staat ingeschreven. Alleen in zijn eigen register van het nieuwe wereldrijk komt hij voor als No. 1.

„Stakker", zegt daar iemand. Misschien. Ik geloof echter, dat deze profeet niet mopperen mag. Want zelfs nu nog was hij omringd door zo'n vierhonderd verslaggevers en studenten, die wel zullen zorgen, dat Garry niet op een droogje komt te zitten, en ook geen vergeten mannetje wordt. Hoe het ook zij, hij is langzamerhand een man van betekenis geworden vanwege zijn nieuwe visie, waarvoor hij leeft en „lijdt" (?), en die in hem belichaamd is.

Rondom Garry kristalliseert zich het nieuwe wereldrijk van de vrede. En het zal daarom zijn, dat zovele duizenden, vooral jongeren, grote interesse tonen voor deze profetische gestalte, die de aantrekkingskracht heeft van een wereldmessias.

Het Koninkrijk

We kunnen alleen maar zeggen, dat in Garry een oude droom is opgestaan. De oude droom van de torenbouwers van Babel. Hoe begrijpelijk is dit streven naar eenheid. Pakt de angst voor wat zeker komen gaat niet de tienduizenden bij de keel? Laatst las ik een artikel in een heel bekend Amerikaans tijdschrift, dat probeerde zijn verontruste lezers (Amerikanen, die naar Rusland keken) een beetje te kalmeren door te zeggen dat het zo'n vaart niet zou lopen en dat hun atoombommetjes de voorbehoedmiddelen waren, die de oorlog zouden voorkomen!

Maar wie gelooft zo'n praatje?

Nu komt er echter iemand, die het veel beter weet te zeggen, en niet alleen wat zegt, maar meteen ook bezig gaat aan de verwerkelijking ervan.

Een nieuwe wereld, waarin vrede en gerechtigheid wonen.

Wat kan er tegen zo'n ideaal-stelling zijn?

Vanuit de Bijbel gezien dit, dat ook bij Garry de diepste vraag, nl. die van de verzoening van de wereld met God, onaangeroerd blijft.

De nieuwe wereld kàn niet om Garry heen zich kristalliseren, omdat Garry niet de Middelaar is, die het mensenhart kan reinigen van het verkeerde principe, waaruit alle narigheid voortvloeide en nog steeds rijkelijk voortvloeit.

Het nieuwe Rijk kan alleen maar vorm en gestalte aannemen rondom Jezus Christus en het Kruis. Want daar alleen wordt de mens vernieuwd en weer met God, de Vader, in verbinding gebracht.

Garry „zit". Jezus Christus heeft „gehangen". Zonder journalisten en discipelen. Als een eenzame, als een Godverlatene, voor ons. En daarom: Wat Jezus Christus gedaan heeft, gaat duizend maal dieper dan wat Garry doet. Garry is niet doeltreffend genoeg. Inplaats van bij de verrotte fundamenten van de samenleving, begint hij bij de bovenbouw.

Jezus Christus begint met het vernietigen van de oude slang.

Hij begint daar, waar de eerste Adam zijn plicht verzaakte.

„Onderwerpt de aarde, en hebt heerschappij over alles wat daarop is". Zo ongeveer was de opdracht aan de eerste mensen. Welnu, alles hebben ze aanvankelijk ter hand genomen, alleen de oude slang, die ook op de aarde was, hebben ze ontzien. Meer nog: ze zijn hem te voet gevallen.

Hier is het grote van de arbeid van Jezus Christus: Hij begint werkelijk bij het begin. En zo groot is Zijn Goddelijke hartstocht om de mens te redden, dat Hij de verlatenheid-door-alle-mensen, ja zelfs de Godverlatenheid, doorstaat, om het doel te bereiken. Waar blijft de mens met zijn grootse idealen, zodra de medemens hem afvalt, de aanhangers verdwijnen, en hij als een eenzame enkeling zich slechts omringd weet door ijskoude onverschilligheid of gevaarlijke haat?

Veel pogingen zijn al ondernomen om het ideale rijk te stichten. Almaarweer zijn er mensen begonnen met het opstapelen van stenen voor de bouw van dit rijk. Maar het zijn slechts ruïnes die resteren. Ondertussen gaat Jezus Christus door, in alle stilte Z ij n Rijk te bouwen. Dikwijls voorbij gestreefd door al te haastige bouwers, passeert Hij ze toch allen weer op de lange baan.

En reeds nadert de dag waarop de orde van het Koninkrijk der Hemelen de bestaande orde doorbreken zal. De Heer zij geprezen voor het grote offer van Zijn leven; op Hem wachten wij.

Wf.

N.B. Dit art. werd omstreeks 20 Dec. geschreven en verzonden. Daar het slot er van zoek raakte, is het blijven liggen, en na van een nieuw slot voorzien te zijn, wéér doorgezonden. Inmiddels is Garry al weer opgestaan en Duitsland binnengegaan. We zullen zeker nog veel meer over hem vernemen. Tot eenmaal ook deze nieuwe ster weer gedoofd zal zijn.

De 70ste Algemene Vergadering

der Unie van Baptisten Gemeenten in Nederland vraagt de aandacht

Zoals U weet besloot de laatste Algemene Vergadering tot vervroeging van het Unie-jaar door dit te doen samenvallen met het kalenderjaar. Daarmee sprak ze zich tevens uit voor een vervroeging van de datum der Algemene Vergadering. Op grond daarvan besloot de Unie-Commissie om de Alg. Verg. in 1950 te doen houden in de 3de week van Mei. De juiste data zijn Woensdag 24 en Donderdag 25 Mei, terwijl op Dinsdagavond 23 Mei weer een begroetingssamenkomst gehouden zal worden. Overeenkomstig het resultaat van de gehouden enquête bij de Unie-gemeenten werd weer een conferentie-oord als vergaderplaats gezocht. In 1950 is het ook weer „Woudschoten" te Zeist, ons allen nu bekend en daarom oorzaak voor velen om dadelijk deze dagen te reserveren voor het bijwonen van de Algemene Vergadering!

Gezien deze vervroegde datum der Algemene Vergadering is het goed, dat de Unie-gemeenten nu reeds hun aandacht aan de zaken van deze a.s. Unie-vergadering schenken. Laat mij dan daartoe nu mogen opmerken:

1. Voorstellen voor de agenda van de Algemene Vergadering moeten overeenkomstig art. 2d huish. regl. minstens 8 weken voordien ingezonden zijn en wel „in schrift en getekend en van toelichting voorzien". Dit houdt dus in, dat de voorstellen UITERLIJK 27 Maart in het Unie-bureau ontvangen moeten zijn.

2. Als Unie-Commissie-leden treden af de broeders Ds. F. E. Huizinga, Ds. J. de Jong en W. Modderman. Volgens art. 3b van het huish. regl. zijn ze niet herkiesbaar. Ook zal in de vacature, ontstaan door het overlijden van Ds. L. de Haan, voorzien moeten worden (de in deze vacature benoemde treedt volgens art. 3c van het huish. regl. in 1951 weer af). Er moeten dus 4 nieuwe U.C.-leden gekozen worden.

3. Volgens art. 3d van het huish. regl. heeft elke gemeente als ook de U.C. het recht om voor iedere vacature één candidaat te stellen. De namen van de candidaten moeten minstens 8 weken vóór de Alg. Verg. bekend zijn. Dus ook hier geldt weer: UITERLIJK 27 Maart moeten de gemeenten de candidaten bij het Unie-secretariaat hebben bekend gemaakt. Er moet niet vergeten worden om vooraf de candidaten om hun toestemming te vragen en de door de candidaten eigenhandig geschreven toestemming mee in te zenden.

4. Ook de redacteuren van de Unie-bladen De Christen, De Zaaier en De Kindervriend treden af en zijn echter herkiesbaar (over de rooster van aftreding wegens niet-herkiesbaarheid na 4-jarige functie als redacteur van De Christen wordt nog overleg gepleegd). De redactie van De Kindervriend wordt nu op verzoek van de U.C. waargenomen door Ds. N. J. van Beek; gemeenten kunnen nu candidaten stellen voor de benoeming door de Alg. Verg.

5. Afgevaardigden moeten uiterlijk zes weken vóór de Alg. Verg. bekend zijn, dus uiterlijk 10 April. Volgens het gewijzigde art. 2b van het huish. regl. kan een gemeente van 100 leden (of minder) 2 afgevaardigden zenden, terwijl een gemeente voor elke meerdere 100 leden (of gedeelte daarvan) 1 afgevaardigde kan zenden. De erkende predikanten zijn volgens art. 6 als zodanig reeds lid van de Alg. Verg. der Unie.

En nu gemeenten: overweegt de zaken van ons gemeenschappelijk Unie-werk met ernst en met gebed. De geest des Heeren worde vaardig over ons en de liefde gepaard aan wijsheid verkloeke ons tot grote daden voor des Heeren zaak!

De Unie-secretaris,
T. JANSMA.

★

Gemeenteberichten

HENGELO

Als je een nieuw begin maakt, hetzij aan een nieuw jaar, een maand of een dag, dan is dat nieuwe altijd weer wat bijzonders. Zo begon onze predikant zijn prediking op de feestelijke Zondag 8 Jan. '50. Want enkele jongelui waren die dag in feesttooi verschenen om het grote feest van hun leven te vieren: het feest van de volledige overgave aan hun Heer en Heiland, die bevestigd zou worden door hun doop. Die feesttooi demonstreerde zich niet in mooie kleren of versierselen maar in de glans der ogen. Hoe is het ook anders mogelijk? Als je Jezus gevonden hebt en gevolg hebt gegeven aan de Stem die reeds zolang riep, dan komt diepe blijdschap en vrede in je hart en die straalt uit de ogen Deze wondere gewaarwording is telkens weer nieuw en voor degene die dit voor het eerst beleeft, tot grote blijdschap. Een blijdschap die ons innerlijk en uiterlijk in feesttooi steekt. En als er dan twee jonge mensen zijn die op deze wijze voor de Gemeente treden, dan is er dubbele blijdschap, omdat de jeugd een belofte inhoudt voor de toekomst!

Er komt ook een zekerheid door deze dingen. Wordt er niet vaak geklaagd over toenemende onkerkelijkheid? En zijn wij niet vaak ontmoedigd doordat er geen vruchten komen op de arbeid? Maar dan dringt Gods Geest door in de harten en laat ons zien, dat Hij dezelfde blijft. Nog altijd komen zielen tot Jezus. Dat versterkt ons geloof en onze zekerheid en geeft moed om door te gaan in Zijn kracht. God gaf ons een pracht Zondag.

S. W. VIS.

DELFZIJL

Tijdperk 1949 is voorbij. Wanneer wij er aan terugdenken, moeten we allereerst instemmen met het lied in ons laatste no. Een jaar van sterf'lijkheid. Twee oudjes gingen van ons heen en betrokken hun eeuwige woning. Het was ook een jaar van geboren worden. Zeven werden gedoopt en in de Gemeente binnengeleid. Velen kwamen met hun attestatie en meerderen gingen.

We hadden bizondere samenkomsten. De belangstelling was over 't geheel genomen niet groot. Wanneer ik de berichten lees is dit een algemeen verschijnsel.

Nochtans de samenkomsen waren goed en gaven zielen zich aan de Heer. Onze voorganger deed zijn arbeid met veel liefde en toewijding.

„Mehr Liebe wie Treue", was de kwaal die ook in onze Gemeente was gekomen, hoofzakelijk ten opzichte van het bezoeken der diensten.

Zeer zeker in verband hiermede sprak onze voorganger in de oudejaarsavonddienst over Gods grote trouw met de Gemeente in het afgelopen jaar. Mochten alle hoorders het begrepen hebben en zich hebben voorgenomen in het nieuwe jaar meer getrouwheid te betrachten in het samenkomen met de Gemeente. De vele in het midden der Gemeente vergaderende verenigingen werken rustig aan haar doel. De jaarlijkse dankofferdienst beschaamde onze verwachting. Van het Kerstno. van „de Zaaier", waarvan de inhoud dit jaar ons bizonder goed voorkwam werden 500 ex. in de huizen gebracht. Dit overdenkende mogen we zeggen, dat rustig en met zekerheid werd gewerkt onder de leidende hand van God. Hij zegene het alles.

Met Hem zijn wij ook dit nieuwe jaar weer begonnen. Het bouwen van onze nieuwe kerk is nog steeds onze hartewens waarvan wij de voldoening dit jaar hopen te bereiken zo de Heer dat wil doen gelukken.

Wij groeten alle medeverbondenen in de Heer met broeder en zustergroet.

J. A. H.

VRIESCHELOO

De arbeid in de Gem. vindt voortgang. Hoewel herderloos, toch mogen we dankbaar terugzien op de afgelopen tijd. Al kunnen we niet gewagen van zichtbare zegeningen op de arbeid, wij mogen zaaien en planten, maar God moet de wasdom geven. Dankbaar zijn we voor het voorrecht, dat we iedere Zondag een voorg. in ons midden mogen hebben, die de blijde boodschap van het heerlijk Evangelie mag doorgeven. De opkomst in de diensten is goed. Ook het verenigingswerk gaat rustig door. Ofschoon alles zijn gang gaat, toch gevoelen we de ledige plaats in de Gemeente. Tot nu toe mocht de Gemeente haar wens, een nieuwe voorg. nog niet vervuld zien. Op de beroepen die zijn uitgebracht moesten we steeds een teleurstellend antwoord ontvangen. Ons vertrouwen is echter, dat de Heer, Die het werk aan ons begon, het werk Zijner handen niet zal verlaten, maar ook verder zal voorzien, en dat Hij ons te Zijner tijd een voorg. zal zenden.

De Kerstdagen en Nieuwjaar waren voor de Gemeente goede en gezegende dagen. Het jaar 1950 ligt voor ons. Het afgelopen jaar bracht ons bijlde dagen, maar ook droeve dagen. Voor ons ligt een nieuw gemeentelijk jaar. We hebben geen zekerheid wat het ons zal brengen, maar wel ligt in ons hart de zekerheid des geloofs. Moge die zekerheid meer diepte en vastheid krijgen in ons leven, ja van een ieder persoonlijk, zodat de gemeente mag zijn tot licht en kracht voor diegenen die nog in duisternis zijn.

De secr. G. D.

Iedereen kent hem
Met zijn scherpe blik en zijn blinkende verenpracht is hij één van de opmerkelijke verschijningen in de natuur.....
De natuur spreekt ook in King pepermunt. Niet aan kunstmiddelen, maar aan het echte natuurproduct dankt King pepermunt de weldadige eigenschappen.
De natuurzuivere
KING
pepermunt
Het beste dagelijkse middel ter opwekking en verkwikking
TONNEMA & CIE - Fabrikanten van KING-pepermunt en andere kwaliteitsartikelen - SNEEK

Mededelingen

STEENWIJK

In aansluiting op de mededeling adresverandering br. Metz, deelt de Gemeente mede dat br. Metz in geen enkel opzicht meer verbonden is aan de Gemeente.
Alle correspondentie aan onderstaand adres.

D. HARTKAMP.

Steenwijk, Onnastr. 24.

SUBSIDIE

Mag ik gemeenten die subsidie wensen te ontvangen nogmaals dringend verzoeken zich vroegtijdig te melden. Aanvragen welke na 1 Febr. binnenkomen, kunnen dit jaar niet meer op de begroting geplaatst worden.

G. W. TIJMAN, secr. der E.C.U.

ZONDAGSSCHOOLCONFERENTIE

Wij nodigen alle belangstellenden hartelijk uit tot het bijwonen van de *Zondagsschoolconferentie* te *Groningen* in de Baptisten Kerk, D.V. Zaterdag 28 Jan. Aanvang 3.30 uur.

De conferentie j.l. gehouden te Terapel was zeer geslaagd. De behandelde onderwerpen buitengewoon belangrijk en de besprekingen hierop leerzaam.

Allen zijn gezegend huiswaarts gegaan.

Daarom is besloten dezelfde onderwerpen te behandelen op de conferentie te Groningen. Laat dus niemand van de omliggende Gemeenten die het Zondagsschool werk behartigen, thuisblijven. Het zal zeker ook dan een goede vergadering worden. Vergeet vooral niet hierom te bidden.

Het programma luidt als volgt:

1. Opening: Ds. G. Vegter.
2. Inspirerende toespraak: Ds. G. Vegter.
3. Inleiding: br. de Vlas, Terapel. Onderwerp: Kenmerken van onze Zondagsschoolkinderen.
4. Inleiding: br. N. Bandstra, Groningen. Onderwerp: De modelzondagsschoolonderwijzer.
5. Rondvraag.
6. Sluiting.

Zendingsfilm

De secretaris der U.Z.C. is in het bezit van een zendingsfilm over de Congo. Een stomme film, breedte 16 mm. De duur van de film is ongeveer een half uur. De gegevens zijn beslist aardig. Het beeld is goed te noemen. Aanvragen worden gaarne tegemoet gezien.

H. D. HOOGHWINKEL.

Correspondentie

Wegens plaatsgebrek moeten er enkele artikelen blijven overstaan.

Verantwoording U.Z.C.

In dank ontvangen voor de Zending van:

Chr. School, Heerenveen	f 11.—
Bapt. Gem. Emmen	- 76.03
Prot. Zondagsschool Meerssen	- 5.50
Bapt. Gem. Arnhem	- 66.05
„ Vrieschelo	- 25.—
„ Amsterdam	- 77.38
H. J. G. te Amsterdam	- 12.—
Bapt. Gem. 2e Exl.mond	- 103.—
Zondagsschool Den Haag Singel	- 2.74
H. J. G. te Amsterdam	- 10.—
Bapt. Gem. Alkmaar	- 29.63
Via de Unie-adm. van:	
N. N.	- 1.—
N. N.	- 1.—
N. N.	- 1.50
V. K. te A.	- 2.50
Bapt. Gem. R'dam—C.	- 112.07
„ Leeuwarden	- 616.70

Uw dw. dn.,
W. MODDERMAN.
Adm. U.Z.C.

Giro no. 523019.

JAARGANG 67 - Nr. 2985
VRIJDAG 27 JAN. 1950

WEEKBLAD DE CHRISTEN

Orgaan tot verbreiding van de beginselen van N.T. Christendom

UITGAVE VAN DE UNIE VAN BAPTISTEN GEMEENTEN IN NEDERLAND

REDACTIE-ADRES: Ds. C. BRANDT, MOERKERKESTRAAT 151c - ROTTERDAM—Z.
ADM.: Ds. T. JANSMA, TETTERODESTRAAT 47, HAARLEM, POSTREK. No. 9260 TEN NAME VAN DE UNIE - TEL. 18032

ABONNEMENTSPRIJS BIJ VOORUITBET. VOOR NEDERLAND EN OVERZEESE GEBIEDSDELEN P. JAAR F 5.— - BUITENLAND P. JAAR F 6.50

Het wegwijzende WOORD

Zuivere Reactie

Zucht niet tegen elkander, broeders, opdat ge niet geoordeeld wordt: ziet, de Rechter staat voor de deur.

Jac. 5 : 9.

Belangrijker dan de vraag wat ons overkomt, is deze andere: hoe wij staan tegenover ons lot.

Het leven is overmachtig. We zijn ingeschakeld en ondergaan de invloeden en krachten, die in de wereld werkzaam zijn. Daar is geen ontkomen aan. De vlucht uit het leven is ons afgesneden. Het klooster neemt ons niet op. De zuilenheilige vindt in onze dagen geen waardering. De asceet raakt in zijn strijd tegen het lichaam het contact met de omgeving niet kwijt. De mysticus kan zich niet zó op zichzelf concentreren, dat hij van de wereld rondom niets meer zou merken.

Het lot ontvluchten is buiten gesloten.

Wie plaatst ons er boven?

Jacobus waarschuwt ons, dat we er ons niet onder buigen.

Opstandigheid sloopt slechts hem, die zich er aan schuldig maakt. Wie het lot af wil werpen, voelt het des te dieper schrijnen.

Wat dan?

Zuchten?

Schijnt dat niet de onschuldige reactie te zijn onder het juk des levens? Zouden we niet althans met een zucht mogen afreageren? Daarmede doen we elkander toch geen kwaad? Voor haar zal de hemel toch niet gesloten blijven? De zucht is toch wel de zwakste aanklacht tegen hen, die het leven zijn licht aftappen? En zou dit verweer dan ongeoorloofd zijn?

Jacobus zegt: zucht niet tegen elkander!

Ook de zuchtende — niet minder dan de in wellusten levende rijke — staat verkeerd tegenover het leven. Ook hij ziet het van n u en h i e r uit. Hij staat wel is waar aan de ongunstige kant van de lijn, die macht en machteloosheid scheidt, maar hij staat op hetzelfde vlak. Aan dezelfde fundamentele fout, die de rijke begaat staat hij ook schuldig. Hij ziet het leven als een cirkelvlak en niet als een loopbaan. Hij ziet het einde n u en h i e r, terwijl de beslissingen stráks en dáár vallen.

De zuchtende kijkt tegen de deur aan, die dit leven afsluit. Hij leeft bij hetgeen hij ziet; bij het waargenomene. Hij sluit de wereld achter de deur uit bij de beschouwing van zijn lot. Hij leeft niet uit het geloof. Had hij wijdere horizon, dan zou de zucht gebroken sterven in de bodem zijner ziel. Zijn zucht is zijn ongeloof. Zijn zucht is zijn zacht verwijt aan God. Zijn zucht is het zachte kleed van zijn gevangen ik.

Zal het lot verlicht worden? Neen!

Het hart moet worden gesterkt.

Lijden en lankmoedigheid zal, naar het voorbeeld der profeten, als behorende tot het leven, n u en h i e r, moeten worden aanvaard en beoefend. Dit leven moet gezien worden van het verlengde uit, dat God er aan geeft.

Niet in het leven van n u en h i e r, maar in zijn verlengde ligt het geheim van het gedrag van de christen.

Het leven in dit verlengde, dat is het geloofsleven.

Het verwaarlozen van dit verlengde, het loochenen daarvan is de oorzaak van de kreet der ontzetting, die de verlorenen slaken.

Denk aan de Rechter die uw levenslijn zal doortrekken en gevoelt u boven uw lot geplaatst.

Het einde is een d e u r. Geen m u u r.

Het is een voorlopig einde, geen einde voor goed.

L.

Baptisten Wereld-Alliantiezondag - 5 Februari 1950

EEN BOODSCHAP

Het is zeer belangrijk, dat alle Baptisten ter wereld elk jaar de eerste Zondag van Februari er voor bestemmen om aan de wereld onze wezenlijke eenheid in de Heere Jezus Christus te proclameren en tegelijk de geest van broederschap, van dienst en van samenwerking onder de onzen te versterken. Anderhalf jaar geleden werd er een oecumenisch lichaam gevormd bekend onder de naam van Werelbond van Kerken. Vijfentwintig jaar geleden vormden de Baptisten een oecumenische organisatie, die waarlijk wereld-wijd is en bekend als de Baptisten Wereld-alliantie. Dr. Rushbrooke, één van de presidenten uit het verleden, heeft hiervan eens gezegd: „het is geen toevallig of tijdelijk verschijnsel dat bestemd is weldra in de vergetelheid weg te zinken, maar is de logische en passende openbaring van onze eenheid. Wij behoren bij elkander krachtens een gemeenschappelijke geestelijke ervaring; wij hebben elkaar gevonden en hebben onze handen ineen gelegd in een wereldomspannende broederschap van zulken, die kennen één Heer, één geloof, één Doop. Wat nu God heeft samengevoegd, scheide de mens niet".

Wat kunnen we op die Zondag de 5de Februari in onze kerken doen, dat de zaak van onze broederschap zal versterken en waardoor het Koninkrijk Gods over de wereld zich zal kunnen uitbreiden? Vele dingen van grote, geestelijke waarde kunnen gedaan worden!

TEN EERSTE kunnen wij bidden voor de onzen. Wij hebben meer dan zestien millioen leden over de wereld verspreid. In sommige landen zijn velen der onzen op de rand van de verhongering; anderen zijn in de gevangenis. Anderen zijn er toe veroordeeld als Displaced Persons te leven. Elders is het verboden in het openbaar godsdienstoefeningen te houden. Wie kan afmeten de geheimnisvolle kracht van het gebed, dat voor hen allen opstijgt? Een wereld-broederschap van gebed zal zeker de hulpbronnen Gods aanboren, en zoals elke kust de polsslag der getijen van de zee voelt, zo zullen ook onze Baptisten broeders overal ter wereld in hun ziel voelen de getijen van de Geest Gods als antwoord op 't gebed.

TEN TWEEDE mogen wij God danken voor het voorrecht onze zwaar beproefde broeders in de door de oorlog vernielde oorden der wereld te dienen. God heeft de harten der onzen geopend en hun mildheid vloeide over uit liefde tot hun Heer. Het zou onmogelijk zijn de waarde te schatten van de giften in voeding, kleding, geld en andere dingen, die hun weg hebben gevonden naar degenen, die deze moesten ontberen. Enige landen, door hun sober bestaan niet meer daartoe in staat geacht, hebben een vloed van milddadigheid uitgestort! Laat ons dan de Heer danken voor zulk een broederschap, die door onze alliantie bevorderd wordt; een broederschap, die nooit de onafhankelijkheid onzer gemeenten aanrandt, maar de ziel beweegt te zingen: „Gezegend de band, die onze harten in Christelijke liefde samenbindt"; een broederschap, die uitgaat boven rassenwaan en enghartig nationalisme en die verenigt allen die geloven tot broeders en zusters in Christus; een broederschap die bewogen wordt door en treedt binnen het lijden van anderen en die daardoor vervolgden en beroofden doet gevoelen, dat zij niet alleen staan in hun strijd.

TEN DERDE hebben wij van onze kansels op de 5de Febr. meer dan ooit te doen uitkomen, voor welke grote beginselen wij staan. Als er ooit een tijd was waarin het nodig was onze Baptisten beginselen te propageren en de grondprincipes van ons geloof, dan is het nu! Verderving van de Nw. Testamentische leer en overheersing van staat en kerk over de zielen der mensen hebben veel bijgedragen tot de onrust en de revolutie in de wereld. Een der eerste doeleinden, welke de Alliantie nastreeft, is de persoonlijke vrijheid te proclameren en te beschermen. Dit is niet het uur om het „Zwaard des Geestes" neer te leggen!

TEN VIERDE zullen op deze Baptisten Wereldzondag in de Baptistenkerken van vele landen offers gebracht worden voor het werk van de Alliantie. Elk jaar is het aantal der landen, die deze collecte houden, groter. Geen herinnering aan de grote leiders, die zo veel hebben bijgedragen tot de ontwikkeling van onze bond, zou gepaster kunnen zijn dan de wens in stand te mogen houden de erfenis, die zij ons hebben nagelaten. Alexander MacLaren, J. H. Shakespeare, John Clifford, Robert S. MacArthur, E. Y. Mullins, J. H. Rushbrooke, John MacNeill en George Truett, het zijn enigen van hen, die ons in heilig vertrouwen hebben nagelaten deze Alliantie die zo volkomen hun toewijding in aanspraak nam. Laat ons, Gode dankbaar voor hun leven, onszelf er aan wijden, hun werk voort te zetten.

TEN VIJFDE, laten de onzen, waar ze zich ook bevinden, in gedachtenis houden het komende Congres in Cleveland, Ohio, op de 22—27 Juli van dit jaar. Het zal een historie-makende bijeenkomst zijn; en Baptisten uit de afgelegenste streken der wereld wachten met spanning op de uitspraken van dit congres. Het onderwerp van dit achtste Baptisten Wereldcongres is: „En het Licht schijnt in de Duisternis". Voor vele broeders, die het congres zullen bijwonen, zal het loutere woord zijn tot sprank van hoop, die schijnt door de dusternis van onze tijd.

Namens het Uitvoerend Comité van de Bapt. Wereld Alliantie,

C. OSCAR JOHNSON, President.
H. H. BINGHAM, Vice-President.
ARNOLD T. OHRN, Alg. Secretaris.
W. O. LEWIS, 2e Secretaris.

Losse Schakels

Spurgeons bekering In Londen werden bizondere samenkomsten gehouden om de bekering van de bekende prediker Spurgeon te gedenken. Naar zijn eigen opgave was het de 6de Januari 1850. Men heeft echter aan de hand van de bizonderheden, die hij omtrent dat heugelijk feit verteld heeft, kunnen vaststellen, dat hij zich een week vergist heeft. Het was niet de 6de maar de 13e Januari van dat jaar. Toen n.l. had het flink gesneeuwd en niet een week daarvoor, en toen werd er in het kerkje van de Primitieve Methodisten gepreekt over de tekst: Ziet op mij, alle gij einden der aarde, en wordt behouden. Jes. 45 : 22. Ook is vastgesteld wie die morgen de prediker was en zelfs de schets van diens preek is gevonden. Wel heeft Spurgeon de man later niet herkend als de prediker van die morgen, maar dat wordt toegeschreven aan het feit, dat er achttien jaren verstreken waren sedert die sneeuwbeladen Zondag. Spurgeon was die Zondag vijftien en een half jaar oud.

Grote tekst — klein gehoor Er is moed voor nodig om voor een gehoor van circa vijftien mensen te spreken over een uitnodiging die reikt tot aan de einden der aarde. Maar het was goed gezien, dat de kleine schare broeders niet teleurgesteld naar huis ging, maar het grote woord lieten klinken door hun kleine ruimte. We kunnen niet „alle einden der aarde" door de Heere daar bij Jesaja opgeroepen om zich tot Hem te keren (Eng. vertaling: op Hem te zien), tegelijk bereiken. Maar de aarde heeft vele „einden" en aan één dier vele einden staan wij altijd. Daar was een „einde" der aarde in die kleine Methodistenkapel te Colchester, en dat einde werd toegesproken en opgeroepen om op de Heer te zien. — Zo, mijn broeders en zusters, bekommer U niet zozeer om dié einden der aarde, die buiten uw actieradius liggen. Geef al uw belangstelling en kracht om dát einde, dat vlak bij is, de opwekking des Evangelies te doen horen, ook al bestaat dat „einde" in maar één enkele ziel, in misschien maar één enkel kind. Als iedere gelovige aan zijn „einde" trouw zijn werk doet, worden weldra álle „einden" bereikt en de aarde vervuld van de kennis des Heeren.

L.

De Christelijke Volmaaktheid 3

Die scheiding mag ook niet gezien worden, om het met Berkouwer (Geloof en Heiliging, pag. 14) te zeggen: „als een overgang van de *theorie* naar de *practijk*. Het is niet zo, dat we van het geloof in de rechtvaardiging *thans* overgaan tot de *werkelijkheid*, alsof we ons in het geloof zouden bewegen op een terrein van onwerkelijkheid en onwezenlijkheid, terwijl dan in de *heiliging* het werkelijke leven in zicht zou komen."

Wij hebben de rechtvaardiging te zien als het fundament waarop de heiliging en volmaking rust. De vergeving is de volmaking. Het volle evangelie is de éne daad der rechtvaardiging die wordt ontvangen door het geloof! Dat is iets *wezenlijks*, en dat is het wat Rome maar niet wil verstaan! De rechtvaardiging is niet een „omhangen" van een mantel, waarbij er verder niets geschiedt, en onder die mantel alles bij het oude is gebleven. Het solo-fide, het „door 't geloof alleen" heeft verdere gevolgen, we zeiden reeds: het is het ontkomen zijn aan de heerschappij der zonde, het bevrijd-zijn en *daarom* moeten we staan in de vrijheid, en daarom moeten we wandelen in de Geest en wij zullen de begeerten des vleses niet volbrengen. Het *is* alles nieuw geworden.

Toch blijft er de spanning, wij zijn *volmaakt* maar toch nog zondaar! (Simul justus et peccator.) We zijn *bevrijd* en voelen toch nog de boze begeerten! Luther zei: „vlees en geest, zondaar en rechtvaardige, dood en bevrijd, schuldig en niet-schuldig", en hij voegt er aan toe „en wel is waar beide geheel en beide gelijktijdig, wie 't vatten kan, die vatte het".

Er is in de gelovige een tegenstrijdigheid, die gedurende z'n aards bestaan *niet* wordt opgeheven.

Wij wezen er op, dat de volmaking in de Hebreënbrief werd herleid tot het bezitten van het *geloof* in Christus, die allen volbracht, ten doel geleid heeft. De zedelijke eisen moeten mede ingesloten gedacht worden, als het gaat om rechtvaardiging en geloof.

Tot die eisen behoort de naaste-liefde en de liefde in het algemeen. In dat verband sprak Jezus: „weest dan, gijlieden volmaakt, gelijk uw Vader, die in de hemelen is, volmaakt is". Deze liefde houdt in, liefde tot de vijanden. (Mt. 5 : 11—16). Het geloof wordt in deze liefde tot de naaste herkend. Zo spreekt dan ook Paulus over de liefde, als de *„band der volmaaktheid"*. Niet alsof de liefde, de band aller deugden is, die in haar samenbundeling de volmaaktheid uitmaken — waardoor volmaaktheid weer op zedelijk terrein wordt getrokken en heiligingsvolmaking neerkomt op menselijke activiteit — ook niet, dat aan de liefde alle andere deugden vooraf gaan, maar zó, dat *de Gemeente haar volkomenheid heeft in de liefde!* Hieraan zullen zij allen bekennen, dat gij Mijn discipelen zijt, zo gij liefde hebt onder elkander. De liefde en de eenheid zijn het kenteken van de Gemeente, de liefde bewijst de volkomenheid van het geloof! Zoals de Hebreën-brief leert, de volmaakte is degene *die gelooft*, zo leert Johannes en ook Paulus de volmaakte is degene *die liefheeft*.

Liefde en geloof gaan samen. „Wie Zijn woord bewaart, in die is waarlijk de liefde Gods volmaakt." Wij zijn volmaakt, d.i. God heeft ons aan het doel gebracht, als wij geloven en liefhebben.

Volmaaktheid is — ten overvloede nog eens gezegd — geen zondeloosheid. Wij haalden Luthers' woord aan over de tegenstrijdigheid die wij in ons omdragen. — Johannes leert, wie gelooft heeft het leven en toch sterft de gelovige, maar is juist die belofte van het leven niet te meer waardevol voor hen die naar het graf moeten! Wij zijn bevrijd, maar is juist die „vrijheid" niet 't waardevolst voor hen, die nog de macht en werking der zonde in zich ervaren? Die zich in 't geloof vastgrijpen aan de hun door Christus geschonken vrijheid, en daarom de zonde niet gehoorzamen. Zo bestaat de vrijheid

van de zonde, niet in zondeloosheid, maar in de heerschappij over de nog steeds voorhanden zijnde zonde. (Gal. 5 : 16.)

Christus is onze heiligheid en volmaaktheid. Zien we naar het O.T., daar hebben we een parallel met wat het N.T. ons leert. Wij lezen Lev. 20, daarom heiligt u en weest heilig, *want* Ik ben de Heere uw God en onderhoudt Mijn inzettingen en doet ze: Ik ben de Heere „die u heiligt". Het heeft de schijn, dat wij de heiliging nu eens als daad van God, en dan weer als daad van de mens getekend vinden. Toch is er geen antimonie, geen tegenspraak. De heiligheid van Israël is niet een resultaat van eigen werk. God zelf maakt Israël tot een heilig volk, door het van andere volken af te zonderen. God heeft door verkiezing, dit volk tot het heilige volk gemaakt. De oproep om heilig te zijn, is niet een tweede actie, niet een nieuw moment! Juist omdat God Israël tot een heilig volk had gemaakt, *daarom* moest Israël zich die *Goddelijke* heiliging bewust worden!

Ook de zedelijke eis tot heiliging kan niet losgemaakt worden van ons door God in Christus geheiligd zijn!

„Gelijk Hij, die u geroepen heeft, heilig is, wordt (zo) ook gijzelven heilig in al uw wandel: er staat immers geschreven weest heilig „want Ik ben heilig." En Ik zal Mijn Geest geven in het binnenste van u en Ik zal maken, dat gij in Mijn inzettingen zult wandelen en Mijn rechten bewaren en doen." Alleen zó blijft ook het geloof bewaard en blijkt het geloof deugdelijk!

Onze onvolmaaktheid doet ons telkens weer grijpen naar de verzekerdheid van het in Christus volmaakt zijn. Zo blijft in de leer der volmaaktheid steeds doorklinken de leer van het arme-zondaar zijn!

De volmaaktheid is niet de staat van een deel, maar van het geheel. Alle gelovigen, de gehele ware Gemeente van Christus, is volmaakt! Wie de band met het geloof doorsnijdt komt er toe, scheuring te maken in het lichaam van Christus. Wie de heiligingsvolmaking losmaakt van de rechtvaardiging, komt in het spoor van Rome terecht.

Zolang de voleinding, de volmaking van de enkeling bestaat in het ingaan in het hemels Jeruzalem, zolang kan niemand *zedelijk* volmaakt genoemd worden. Het begrip volmaaktheid is in de Heilige Schrift nergens zedelijke volkomenheid, maar wel overal het bewustzijn der gave, die de gelovige in Christus heeft ontvangen! Daarom ook zegt Paulus, zoek ik „Christus" te gewinnen, en vermag alle dingen door Christus! Paulus wenste, dat de Filippenzen „in Christus" zouden vinden, wat hij ook zelf in Christus gevonden had.

Eens zal de tweespalt tussen „volmaakt" en „armezondaar" opgeheven worden. De volmaaktheid is niet alleen iets tegenwoordigs, maar ook voorwerp der hoop. „Nu ken ik ten dele, maar alsdan...." (1 Kor. 13: 12.)

Stellig moet waar het geloof gepredikt wordt, ook de heiliging — de strijd met de zonde — gepredikt worden, want het geloof dat vrij maakt, wordt uitgedoofd als het niet levend blijft. De prediking van de vergeving is ook de prediking van heiliging, in de vergeving ligt het volle evangelie.

Het is het geloof, de rechtvaardiging, die ons van de macht der zonde bevrijdt, daarom willen we heilig leven.

In de vergeving is ons alles gegeven, ook zedelijke vernieuwing! De gedachte dat onder Christelijke volmaaktheid het eindresultaat van een zgn. heiligingsproces zou te verstaan zijn, vindt in de heilige Schrift geen steun! Het is niet aan een bepaalde geestelijke stand noch staat gebonden, maar behoort alle gelovigen. Wie kan zeggen: ik heb 't geloof behouden, is volmaakt.

D. SLORT.

Het Geweten

Algemeen veronderstelt men dat het geweten „weet" heeft van wat goed en wat kwaad is. Verder lopen de meningen over deze aangelegenheid nogal uiteen en meent de één dat het geweten van de mens zijn aangeboren gevoel is wat recht en billijk is, terwijl een ander in de stem van het geweten de stem van God beluistert. En zo zijn er nog wel meer opvattingen.

Practisch achten de meeste mensen zich meer dan verantwoord wanneer zij zo ongeveer leven overeenkomstig de inspraak van dat geweten. En doorgaans behouden ze zich dan de vrijheid voor om in gevallen waarin het geweten zwijgt en hen in het onzekere laat, die weg te bewandelen, die de grootste voordelen oplevert.

De stem van het geweten de stem van God?

We moeten hier direct al opmerken dat als we de stem van ons geweten kunnen gelijkstellen met de stem van God, God zich toch wel op zeer verschillende wijze in de diverse gewetens openbaart. Het moet ons toch wel eens opgevallen zijn, dat, wanneer twee mensen in ongeveer gelijke aangelegenheden beide „overeenkomstig hun geweten" handelen, zij soms heel verschillend handelen. En zeker zult U wel eens mensen getroffen hebben die „doodbedaard", zoals dat dan heet (d.w.z.: zonder dat hun gemoedsrust verstoord wordt), onrecht bedreven, gemeten naar de maatstaf van het Evangelie.

Een „vrome", de afgoden dienende heiden, zal trachten de hem door de priester en de heilige boeken voorgeschreven godsdienstige plichten zo stipt mogelijk na te komen. Blijft hij een keer in gebreke, dan wordt hij onrustig, zijn „geweten" klaagt hem aan en plaagt hem net zo lang, tot hij zijn verzuim weer heeft goed gemaakt.. De stem van *dit* geweten is zeker niet gelijk te stellen met de stem van God. Het betreft hier dan ook een heiden die het oog van zijn ziel richt naar datgene wat hij, de verblinde, het hoogste acht in de hemel en op aarde: zijn afgoden!

Nog een ander geval.

Een jongeman uit *Baptist* milieu, die wel de Heiland aanvaardde als zijn Heer, maar zich niet liet dopen, hoewel hij deze eis van de Meester kent, voelt zich daarbij onrustig. Tijdens een doopdienst klaagt zijn geweten hem aan en beschuldigt hem van ongehoorzaamheid, met als gevolg dat hij zich meldt voor de doop!

Een jonge moeder, afkomstig uit een *Gereformeerd* gezin, en doordrenkt van de leer van deze kerk, wordt door haar, de godsdienst vijandige man, verhinderd, haar eerste kind te laten dopen, en voelt zich op dit punt in haar geweten ten zeerste verontrust! Ze heeft het gevoel iets belangrijks verzuimd te hebben en daardoor ongehoorzaam te zijn aan God.

Deze voorbeelden zijn met nog een hele serie andere aan te vullen. Genoeg echter om te laten zien dat het wel wat al te voortvarend is om zo zonder meer de stem van het geweten gelijk te stellen met de stem van God.

Een wijsgeer over het geweten

Hoewel we niet met hem mee kunnen gaan is het

toch wel eens interessant, en zelfs leerzaam te vernemen wat de wijsgeer Schopenhauer over het geweten gezegd heeft. Deze filosoof merkte op dat menigeen zich zou verbazen, wanneer hij eens te weten zou komen, uit welke elementen zijn geweten eigenlijk bestaat, nl. zowat voor $^1/_5$ uit mensenvrees, $^1/_5$ bijgeloof, $^1/_5$ vooroordeel, $^1/_5$ ijdelheid, $^1/_5$ sleur.

Moeten wij niet beginnen met toe te geven, dat bijvoorbeeld die heidense vrome, die ik hierboven bedoelde, zich laat leiden door zijn *bijgeloof*.

En dan verder dat *vooroordeel*? Speelt ook dat niet een grote rol in ons leven? Iemand, een oudere br. b.v., heeft bezwaar tegen het invoeren van een nieuwe zangbundel in de kerk. Hij heeft een vooroordeel tegen de nieuwe bundel. Die nieuwe bundel is niet goed. Waarom niet? Ja, hij is niet zo als de oude! Hij voelt het bijna als een zonde aan, uit die nieuwe bundel te zingen. Zijn geweten komt in de knel. Iets in hem zegt, dat dat nieuwe niet goed is. Dat iets in hem is een ongegrond vooroordeel! En wat kost het ontzettend veel strijd soms, om onze vooroordelen te overwinnen!

Misschien vindt U dat we zo langzamerhand wel een beetje in de mist gekomen zijn. Troost U dan: dat kan soms goed zijn. Het is af en toe nodig eens rustig te overpeinzen of de voorstelling die wij van de dingen hebben, wel juist is. Soms moeten we dan wel eens wat afbreken. Maar daarna valt er dikwijls ook veel weer te bouwen.

Een volgende keer willen we proberen te zien wat het geweten dan wèl is.

Wf.

Zendingsrubriek

Dit wordt het eerste artikeltje van de U.Z.C. in het jaar des Heren 1950.

In het koor der vele goede wensen, die U bij de jaarwisseling ongetwijfeld bereikt hebben, voegt de zendingscommissie het hare toe. Moge God al onze trouwe en vele zendingsvrienden rijkelijk zegenen.

De man, die namens de U.Z.C. deze rubriek verzorgt wil graag met U eens van gedachten wisselen over het onderwerp dat onze zendingscommissie dikwijls aangewreven wordt, namelijk dat zij zich te veel achter een rookgordijn verschuilt.

In alle gemoede: Is dit verwijt wel gerechtvaardigd? Wat wil men eigenlijk? Alle correspondentie op tafel gooien? Alle plannen en het moeizaam rondtasten de openbaarheid prijs geven? Plannen, die nog op hun practische bruikbaarheid getoetst moeten worden? Het vinden van de weg?

Heus, als er een sub-commissie is die rijkelijk ondergedompeld wordt in de teleurstellingen, dan is dat zeker wel deze commissie.

Daarmee bedoelt de U.Z.C. allerminst om beklaagd te worden. A.u.b. verzoeke van rouwbeklag verschoond te blijven!

De grote moeilijkheid maarmee de zendingscommissie te kampen heeft is deze, dat zij het hollandse geld voorlopig nog niet naar het zendingsveld kan sturen! Doch naarmate de economische omstandigheden van ons land beter worden zal deze moeilijkheid wel verdwijnen.

Dat is reeds meerdere malen duidelijk vanaf deze plaats gezegd.

Kritiek is dikwijls heilzaam maar dan moet het kritiek zijn, die niet het onmogelijke vergt. Anders lijkt het op het spreekwoord: De beste stuurlui staan aan wal.

Als zendingsveld heeft de U.Z.C. de voorkeur gegeven aan de Congo. En dat wel om verschillende, praktische redenen. Dat houdt echter niet in dat zij niet aan andere landen gedacht zou hebben. Zo is er momenteel correspondentie en terreinverkenning gaande met Indonesie. De gegevens zijn echter nog niet van die aard, dat er reeds een beslissing genomen kan worden. Hier zijn uitgesproken voordelen doch ook zwaar wegende bezwaren.

Zending is tegenwoordig wel zeer gecompliceerd. Het is waarachtig zo iets niet van: Laat ze maar gaan.... Daar komt heel wat voor kijken en daar moet heel wat voor gedaan worden. Contacten moeten er gezocht en gelegd worden. Brieven geschreven, die dikwijls pas na maanden beantwoord worden. Historisch, want de aangeschrevene vertoeft ergens in de jungle of ik-weet-niet-waar.

Het een en ander vraagt veel tijd. Voorts is de zendingscommissie pas gestart en zij moet zich op heel het zendingsveld inschieten. Door de praktijk moet zij het leren en zij heeft reeds heel wat geleerd. Misschien is de grote les wel deze: Vest op mensen geen betrouwen....

Of de U.Z.C. de moed verloren heeft? Neen, zij gaat rustig door, omdat haar leden koppig in het geloof vasthouden, dat het eens zover zal komen.

Is dit causerietje u duidelijk?

Met vriendelijke zendingsgroeten,
voor de U.Z.C.,
H. D. HOOGHWINKEL.

Uit ons Unie-bureau

Van over de grenzen zijn ook brieven ontvangen, die hun meeleven met het Uniewerk in Nederland uitspreken wegens het plotseling verlies van Ds. L. de Haan. Dr. W. O. Lewis, Europees secretaris van de B.W.A., sprak zijn gevoelens uit en voor de Duitse Bond deden dit Paul Schmidt en Pred. W. Riemenschneider, terwijl ook Dr. Bredahl Petersen zijn meelevende sympathie vertolkte.

Dan nog even aandacht voor het volgende:

a. uiterlijk 31 Jan. (dat is a.s. Dinsdag) moet één statistiek-formulier ingevuld op het Unie-bureau ontvangen zijn. Secretarissen, zet het beste beentje voor!

b. van enkele voorgangers ontving ik nog niet het kinderbijslag-formulier terug. Willen ze daarmee te kennen geven, dat de Unie de kinderbijslagregeling wel kan afschaffen? In elk geval verwacht ik dit formulier ten spoedigste! Dit is dringend nodig voor de Uniebegroting.

c. ook hebben een paar voorgangers nog niet de persoonlijke gegevens gezonden, waarom gevraagd is. Doch dit nu lezende, zullen zij zich dadelijk zetten tot het bewijzen van deze dienst! Ik reken gaarne op U.

De Unie-secretaris,
T. JANSMA.

Kanttekeningen

bij enkele verzen uit

Genesis

Genesis. Genesis is het boek der geboorte. Eigenlijk is het samengesteld uit acht „Geboorteboeken". De oudste geschreven documenten waren wel geslachtsregisters. Deze „geschreven documenten" waren kleitafels. Genesis is dus niet een boek, uit één pen gevloeid, maar samengesteld uit acht boeken, die er minder in „verwerkt" dan wel doorgegeven zijn. Op mondelinge overlevering alleen liet men het niet aankomen.

Genesis 8 : 21 : En de Heere rook die lieflijke reuk. „Lieflijke reuk", d.i. reuk der kalmering. De toorn Gods, die de ontaarde mensheid getroffen had, legde zich, toen Noach het offer der overgave bracht.

Genesis 14 : 18. Hier wordt van Melchizedek gezegd, dat hij Koning van Salem was en een priester des Allerhoogsten Gods. — De Semitische koningen waren tevens de priesters van hun volk. Bij staatsuitbreiding stelden zij priesters aan, die onder hen fungeerden. Waarschijnlijk wordt van Melchizedek apart vermeld dat hij priester was, omdat hij „de Allerhoogste God" diende.

Genesis 19 : 5 : En uw naam zal niet meer genoemd worden Abram, maar uw naam zal wezen Abraham, want Ik heb u gesteld tot een vader van menigte van volken. De naamsverandering Abram in Abraham wordt in nadrukkelijk verband gebracht met de nieuwe positie, die de aangesprokene zou ontvangen. „Abraham" is vader in hogere dan natuurlijke zin. Dat klopt op het „gesteld zijn" tot een vader van een menigte van volken. „Gesteld zijn" wordt niet gezegd van het natuurlijke vaderschap. „Gesteld zijn" duidt op een overdrachtelijke betekenis van hetgeen volgt. Zo heet het b.v. in Ex. 7 : 1: Toen zeide de Heere tot Mozes; zie Ik heb u tot een god gezet over Farao. Het woord „god" is hier gebezigd in oneigenlijke zin. En zo het woord „vader" in Gen. 17 : 5. Die „menigte van volken" waarover Abraham tot een vader „gesteld" is zijn dus niet de Isralieten, maar de gelovigen, wier „geestelijke" vader hij is.

Genesis 27 : 42. Vreemd is het hier te lezen: Zie, uw broeder Ezau troost zich over u, dat hij u doden zal. We verstaan dit beter wanneer we lezen: wil wraak op u nemen, doordat hij u doodt, of: is voornemens u te doden, of blaakt van verlangen om u te doden.

Genesis 28 : 20—22. In deze verzen horen we Jacob spreken, nadat hij ontwaakt is uit de slaap, die hij de eerste nacht na de vlucht uit de ouderlijke woning sliep met het hoofd op een steen. Hij zegt daar, dat wanneer God zo en zo zou gedaan hebben ten opzichte van hem, hij later die steen tot een huis Gods zou maken.

Over deze met God „handeldrijvende" Jacob is wel eens wat te doen geweest. Het lijkt alsof hij Gods gunst wil kopen met schone belofte. — Anders wordt het geheel, wanneer we mogen lezen, niet in voorwaardelijke, maar in bevestigende zin: Zo zeker als God.... zal deze steen, die ik opgericht heb, een Huis Gods wezen.

Genesis 31 : 19, 30—36. Zo stal Rachel de Terafim, die haar vader had. — Om die Terafim is heel wat te doen geweest. Laban organiseerde er een grote vervolging om en Jacob deed knapjes verontwaardigd toen ze niet in zijn karavaan gevonden waren. En Rachel heeft buitengewoon goed opgepast, dat Laban er niet achter kwam, dat zij hem die poets gebakken had.

Hoe zat het dan met die Terafim, die „huisgoden"? Was Laban zo verbazend godsdienstig? Hing hij uit pure vroomheid zo aan die figuren? — Neen, er zat wel wat anders achter. De belangstelling er voor, zowel van de kant van Rachel als van Laban was wat lager bij de grond. Volgens de wetten van Ur (waaronder deze mensen leefden) bewees het bezit van de Terafim het recht op de eigendommen van de schoonvader. Rachel stal de goden van Laban om de erfenis van haar vader voor Jacob veilig te stellen.

Genesis 32 : 28. Toen zeide hij: uw naam zal voortaan niet Jacob heten, maar Israel — is ons gezegd —, betekent Vorst Gods. Anderen zeggen dat die naam wil zeggen: door God geregeerd. Dat laatste lijkt ons wat rustiger. Jacob kwam die nacht onder Gods werkelijke macht — de macht van dié God, die hem had aangegrepen en met hem overwinnend was gaan worstelen.

L.

Gemeenteberichten

'S-GRAVENHAGE—SINGEL

Onze jaarvergadering, welke wij op 20 Jan. j.l. hielden, geeft ons aanleiding weer eens iets van ons te laten horen en langs deze weg onze hartelijke groeten over te brengen.

Van de aftredende ambtsdragers werden herkozen als ouderling br. W. Bots en als diakenen brs. D. Hoogenraad en G. Meijner. Naast de twee reeds in functie zijnde Gem. Zusters n.l. E. Barendregt—Louw en A. Hollé—de Jong, werden wegens uitbreiding benoemd de zrs. G. Louw—List en A. Kuipers—Hofman.

Door de doop kwamen tot ons 12 leden, door wederopname 3 en met attestatie 9. In Febr. overleed zr. H. Bettenhausen en in Dec. zr. M. Hofman.

Misschien interesseert U de inleiding van het jaarverslag van de secr., hetwelk wij hier laten volgen.

Een jaarverslag is een tijdoverzicht en bepaalt ons dus bij de tijd, waarin wij leven. Het is 1950. Wij zijn de tweede helft van de 20ste eeuw ingegaan. Twintig eeuwen na de geboorte van Christus. Dat is een lange tijd en dit bepaalt ons weer bij de vraag: hoe laat is het op de grote klok van het wereldgebeuren, hoe laat is het op Gods klok? Nu is het merkwaardig, dat, ofschoon de H. Schrift niet een jaartallen tabel bevat, wij toch aan de hand van de H. Schrift de verschillende tijdvakken van de wereldgeschiedenis kunnen reconstrueren en zo dus in de H. Schrift in zekere zin de klokslag van het wereldgebeuren kunnen volgen. Wanneer wij dan als uitgangspunt nemen de geboorte van Adam, dan vinden wij omstreeks 2000 jaren na Adam, de geboorte van Abraham, waarmede een nieuw tijdperk van de geschiedenis aanving. Met hem maakte God het begin van een nieuw volk, waaruit, wat het vlees aangaat, de Messias geboren zou worden.

Wij zien dan 1000 jaren later de voltooing van de tempel te Jeruzalem en weer 1000 jaren later de geboorte van Christus. Christus' geboorte was dus 4000 jaren na Adam en nu zijn wij weer bijna 2000 jaren verder.

Wij zien dus in de H. Schrift, dat de perioden van de Geschiedenis daarin zijn afgetekend in perioden van duizend jaren. Zegt ook de H. Schrift niet (2 Petr. 3 : 8) dat één dag bij de Heere is als duizend jaren en duizend jaren als één dag? Daar wordt dus ook duidelijk gesproken van perioden van duizend jaren. Voorts is het merkwaardig, dat wij in de H. Schrift telkens de belangrijke gebeurtenissen vinden aan het begin van een 1000-jarig tijdvak. Christus' geboorte, de tempel, Abr. geboorte zijn als het ware mijlpalen die in de tijd van duizend jaren van elkaar afliggen.

Nu vinden wij verder in de H. Schrift de zevendelige cyclus. In zes dagen schiep God hemel en aarde en de zevende dag rustte Hij. God heeft ons deze cyclus ook gegeven voor ons dagelijks leven. Zes dagen zult gij arbeiden en de zevende dag zal U een dag der ruste zijn, hier dus ook weer de zevendelige cyclus.

Zou het nu een al te gewaagde veronderstelling zijn, dat ook wij, wat het wereldgebeuren betreft, leven in een zeven-delige cyclus van duizend jaren? Dat wij dus leven in een 7000 jarig tijdvak, waarin ook de 7e dag, de 7e periode van duizend jaren zal zijn de grote Zondag, n.l. het duizend-jarig vrederijk van Christus? Wanneer dat zo is, dan krijgen wij dus vóór Chr. geboorte 4000 jaren en na Chr. bijna 2000 jaren, zodat wij dan volgens de grote klok, Gods klok, zouden leven tegen het eind van het 6000-jarig tijdvak, tegen het eind van de 6e dag. Nog slechts 50 jaren zouden ons dan scheiden van de grote Zondag en zou dus omstreeks het jaar 2000 het duizend-jarig vrederijk van Chr. aanbreken. Maar wij behoeven daarop niet te wachten, alsof onze zaligheid daarvan zou afhangen. Chr. is verschenen, is reeds 1950 jaar geleden verschenen. De verlossing voor ons persoonlijk *is* er en ieder, die wil, kan *nu* komen en drinken van het water des levens, dat Chr. geeft.

Wij hebben dat in het afgelopen jaar ook mogen ervaren en zijn dankbaar voor de vele zegeningen ons in het voorbij gegane jaar geschonken.

Secr.

★

De zon zonk neer in 't Westen
en aan de overkant
vlogen van al de huizen
de ruiten in rode brand.

Die alledaagse ruiten
van nuchter, kleurloos glas,
ze lichtten en laaiden,
alsof er een eigen zon in was.

Ze stonden zo rijk te pralen,
al was het huis ook arm,
in zegenende stralen,
leek 't al zo schoon en warm.

Maar dieper zonk de zonne.
Stil aan verglom de glans,
om ganslijk te verdwijnen
met 't licht aan 's hemels trans.

O, Leven van mijn leven,
o, mijner ziele licht,
wil mij toch nooit doen derven
Uw glansrijk aangezicht.

Wil mij toch nooit doen derven
Uw zachte, lichte schijn,
opdat ik weer voor and'ren
een stralend licht mag zijn.

Nellie van Kol.

★

Een late groet uit Denemarken

In een tijd van balans-opruiming komen veel dingen weer aan 't licht. Zo ook deze groet, die U al enkele maanden geleden had moeten bereiken. Door de overvloed van copy na de zomermaanden is het er echter nog steeds niet van gekomen. Inplaats van een verslag breng ik U nu slechts een groet.

De Deense Jeugdraad heeft verleden zomer twee van onze studenten uitgenodigd om kennis te maken met het werk en het leven van de Baptisten aldaar. Aan student H. P. de Boer en mij viel het geluk te beurt deze taak te mogen vervullen.

Buitengewoon hartelijk zijn we ontvangen; tijd noch moeite werden ons bespaard om ons toch vooral een goede indruk te geven. In veel gemeenten kregen wij gelegenheid iets over Nederland te laten horen in woord en lied.

Veel Deense vaders en moeders vroegen naar hun „Nederlandse kinderen". Jammer genoeg konden we hen niet inlichten over al die kinderen. Al deze ouders, de jeugd en de gemeenten in Denemarken laten U hierbij hartelijk groeten.

Moge deze uitwisseling door meerdere gevolgd worden, zodat we ons steeds meer weten opgenomen in deze wereldwijde familie en wij onze roeping in deze wereld beter verstaan.

Uw J. J. KIWIET.

Utrecht, 20-1-'50.

Mededelingen

GEWEST HOLLAND

Mannen broeders denkt U aan onze vergadering D.V. 11 Februari te Rotterdam—Z.?

Onderwerpen:

1. Christenplicht en Christenvreugd.
2. Verschil Gereformeerden Synodaal en onderhoudende art. 31.

Kom zelf en breng anderen mee.

Aanvang 4 uur.

Gemeentesecretarissen, wij wachten nog steeds op Uw advies voor de Paasconferentie.

Uw secretetaris,
H. D.

N.B.B.G.

De Noordelijke Bond zit niet stil en nieuwe zaken geven nieuwe animo. Blijkbaar door het feit dat de vorige Besturenconferentie zo goed heeft voldaan, zal een 2e worden gehouden en wel op Zaterdag 4 Februari 1950 des namiddags van 3—6 uur in de leerzaal van de Baptisten Kerk te Groningen, waar ingeleid zal worden: „Gemeente en Evangelisatie" door br Bolman van Groningen.

Allen, die enige bestuursfunctie bekleden, worden dringend uitgenodigd op deze conferentie aanwezig te zijn.

Reiskosten worden hoofdelijk omgeslagen.

De secretaris,
C. A. Schültz.

BOUWSTICHTING

2e verantwoording

In dank ontvangen van

S. Z. te Gr.	f 10.—	m. s. b. Rotterdam
N. N. te G.	- 10.—	„
A. Z. te G.	- 15.—	„
T. G. te H.	- 10.—	„
B. E. te G.	- 10.—	„
J. G. te H.	- 12.50	„
G. te V.	- 10.—	„
Mej. v. W. te A.	- 10.—	„
Mevr. E. te E.	- 100.—	„
L. A. te A.	- 2.50	„
B. P. te A.	- 10.—	„
J. G. te A.	- 10.—	„
S. P. te 's-Gr.	- 10.—	„
J. T. te A.	- 10.—	„
O. te A.	- 10.—	„
J. G. D. te N.	- 50.—	„
H. de G. te N. W.	- 25.—	„
J. W. W. te A.	- 5.—	„
P. B. te A.	- 25.—	„
W. V. te A.	- 15.—	„
Fam. R. te D.	- 30.—	„
Gem. Leeuwarden	- 209.75	„ (Rotterdam)
H. Spr. te ?	- 2.60	
K. H. te 2e Exl.	- 10.—	
A. M. te S.	- 5.—	
Gem. Alkmaar	- 50.—	verkoop kerken
Mevr. H. te H.	- 30.—	„ „

De penningmeester U.B.S.,
D. OLIJSLAGER.

JAARGANG 67 - Nr. 2986
VRIJDAG 3 FEBR. 1950

WEEKBLAD DE CHRISTEN

Orgaan tot verbreiding van de beginselen van N.T. Christendom

UITGAVE VAN DE UNIE VAN BAPTISTEN GEMEENTEN IN NEDERLAND

REDACTIE-ADRES: Ds. C. BRANDT, MOERKERKESTRAAT 151c - ROTTERDAM—Z.
ADM.: Ds. T. JANSMA, TETTERODESTRAAT 47, HAARLEM, POSTREK. No. 9260 TEN NAME VAN DE UNIE - TEL. 18032

ABONNEMENTSPRIJS BIJ VOORUITBET. VOOR NEDERLAND EN OVERZEESE GEBIEDSDELEN P. JAAR F 5.— - BUITENLAND P. JAAR F 6.50

Het wegwijzende WOORD

Bevrijdend Belijden

Belijdt elkander de misdaden en bidt voor elkaar, opdat gij gezond wordt. Een krachtig gebed des rechtvaardigen vermag veel.

Jac. 5 : 16.

De gemeente vormt een gesloten geheel, met eigen levensorde. Van buiten af wordt ze benauwd. Ze is een vreemd bestanddeel in deze wereld. Haar leven wordt van elders geregeld. Niet het n u en h i e r bepaalt haar gedrag en keuze, maar hetgeen achter het schijnbare einde van dit leven ligt. Ze aanvaardt het einde niet als eindpunt. Het is voor haar een deur. Ze heeft de onzienlijke wereld daarachter mede opgenomen in haar overleg. Ze heeft deze een overwegende betekenis leren toekennen. Ze ontvangt van de orde dier wereld uit haar aanwijzingen. Ze is de plaats der botsingen, der conflicten, der triumfen.

Ze is het segment van de komende wereld op het aardevlak.

Die in dit segment leven, mogen niet voor elkander gesloten zijn. Ze mogen ook niet aan elkander voorbij leven.

Is iemand ziek onder u, dat hij tot zich roepe de ouderlingen der gemeente. Zijn ziek-zijn gaat niet hem alleen aan. Hij is deel van een organisch geheel. Hij moet tot zich roepen de ouderlingen. Het moet van hem uit gaan. Ongevraagd wordt niet met hem gehandeld. Hij moet....roepen. Hij moet zich ontsluiten. Hij moet kans geven tot deelnemen en samen dragen en....wegdragen van de lichamelijke storingen. Hij moet verlangen hebben en medewerken. Dat medewerken sluit dít in zich, dat hij zijn zonden belijdt.

We zullen de mens niet laten uiteen vallen in twee of meer zelfstandige delen, die ieder zijn eigen weg vervolgen. De zieke moet zijn zonden belijden. Dat is nodig voor een vruchtdragend gebed. De ouderlingen kunnen met een algemeen gehouden gebed niet volstaan. Zulk een gebed kan niet doeltreffend zijn. Het is voor een zieke niet genoeg als hij maar een geneesmiddel inneemt, hij moet juist dát middel gebruiken, dat in zijn werking berekend is op de ziekte waaraan hij lijdt. Bij het gebed luistert het niet minder nauw. De belijdenis van de zieke zal het gebed der ouderlingen verrijken, recht op het doel afgestemd doen zijn.

Het gebed des rechtvaardigen vermag veel, als God er kracht aan verleent.

Met het gebed, hetwelk wij te bidden gerechtigd zijn, is de genezing nog niet verzekerd. Die heeft God zichzelf voorbehouden. Het gebed is niet meer dan een middel. De oorzaak van de genezing is God. Hij blijft er op het nauwst bij betrokken. Hij schakelt de ouderlingen wel in, wanneer de zieke dezen heeft ingeschakeld, maar ze kunnen niets, zo God aan hun gebed geen energie toevoegt. Leidt Hij door hun gebed Zijn Energie, Zijn Levenskracht, dan komt via het gebed de genezing tot stand. Ze komt tot stand als Zijn werk.

Het is niet der ouderlingen krachtig bidden!

We zullen er ons voor hoeden, dat we het van ons bidden gaan verwachten. Door het stamelende gebed, maar het gebed, waaraan de geestelijke correctie van het innerlijke leven is vooraf gegaan, kan God Zijn kracht henen leiden.

Heeft de belijdenis van zonde plaats gehad en is het gebed opgezonden, maar blijft de zieke ziek dan heeft God aan dat gebed Zijn energie niet toegevoegd. Dat te doen heeft Hij Zijn eigen Wijsheid voorbehouden.

De zieke (en de gemeente!) aanvaarde dan het stervensverloop en roeme in de Vrede met God.

L.

★

Losse Schakels

Gemis aan gemeenschap Prof. Miskotte zeide nog niet zo lang geleden van de Ned. Herv. Kerk: Wij hebben gelovigen en wij hebben een Kerk, maar we hebben geen gemeente. De klacht over gemis aan gemeenschap wordt vaker geslaakt onder kerkelijke mensen.

Men tracht aan dit gemis tegemoet te komen door het vormen van wijkgemeenten of parochies. Ongetwijfeld zal men door geregeld in kleinere gemeenschappen te vergaderen, dichter bij elkander komen en elkander van meer nabij kunnen leren kennen. Dan echter zal zich dit bezwaar nog meer laten voelen, dat niet allen het geloof, dat basis en voorwaarde van gemeenschapsoefening is, bezitten. Wie gemeente zegt, zegt gemeenschap, maar gemeenschap heeft dieperliggende veronderstelling dan aanraking met elkander te hebben in het uitwendige. Het is het persoonlijk bezit van Christus, waardoor de enkele gelovigen l e d e n worden en als leden een g e h e e l, een l i c h a a m vormen. In dit lichaam van gelovigen is gemeenschap mogelijk krachtens eenheid van leven.

„Kring" en gemeenschap De behoefte aan gemeenschap wordt door sommige gelovigen opgelost door het stichten van „Kringen". We geloven niet, dat dat de goede oplossing is. Niet omdat er in die Kringen geen gemeenschap gevonden zou worden, vaak ook beleden aan de Avondmaalsdis. Er is onder hen wel een soort van gemeenschap, maar deze gemeenschap draagt niet het schriftuurlijke stempel. Ze is niet diep genoeg. Ze is niet zuiver. Wat aan de Avondmaalsdis beleden wordt is wel waar, maar, die het daar belijden hebben geen bijbels uitgangspunt.

In de „Kring" is het het subjectieve element dat de toon aangeeft. Men komt er omdat men er zich „thuis" voelt en men onttrekt zich wanneer dat gevoel verdwijnt. Met de komst of het heengaan van bepaalde mensen verliest de Kring zijn aantrekkelijkheid en men acht zich niet gebonden er te blijven. Men beslist zelf of men lid wordt of lid-af wordt.

Dit: de m e n s als uitgangspunt nemen, d.w.z. zichzélf als uitgangspunt nemen bij het bepalen van zijn betrekking tot de „Kring" is in strijd met de aard van het nieuwe leven. Men mag in deze zaak als christen niet zo handelen. Iets anders is het als het gaat om de vraag of we een drankbestrijdersorganisatie zullen vormen of een christelijke schaakclub. Dan mag ieder zijn subjectief gevoelen laten spreken. Hij mag lid worden of niet-worden, al naar gelang hij er voor voelt of er niet voor voelt.

Maar waar het om ons christen-zijn gaat, staan de zaken anders. Bij de vraag waar onze plaats als christenen is, gelden objectieve maatstaven. Hierin wordt niet d o o r ons, maar is er o v e r ons beslist. Christus maakt ons tot christenen en wij hebben elkander eenvoudig te aanvaarden. De vraag of we elkander „staan", mogen lijden, mag hierbij niet niet meespreken. Wat het Hoofd toebehoort, behoort ook elkander toe. We kunnen ons niet aan Christus kwijt zonder ons ook aan elkander kwijt te worden. We kunnen Christus niet liefhebben zonder elkander lief te hebben.

De gemeente en de gemeenschap Het is een macht en een motief buiten de mens gelegen, die de gemeente vormt. We vormen gemeenten, niet omdat we op elkander gesteld zijn, maar omdat we nu eenmaal staan voor het feit, dat we één Heiland hebben. We aanvaarden gehoorzaam de lasten en moeiten daaraan verbonden wetende, dat als we ze gehoorzaam en ootmoedig aanvaarden, de Heer er een diepe zegen door heen zal leiden. We kiezen niet, gelijk de Kring doet, onze broeders en zusters uit. We weten dat we niet lid van de gemeente zijn krachtens onze keus, maar krachtens onze uitverkiezing door God in Christus. We zetten de mens niet boven aan. We laten onze smaak niet regeren. Niet wij keuren en kiezen, maar we voegen ons naar keur en keus van de HEER der verlosten. We zijn verschillende persoonlijkheden. We trachten niet allen te vormen naar ons model. We zijn een in Christus en hopen te komen tot de eenheid des geloofs en der kennis van de Zoon van God. Daarom verandert onze betrekking tot de gemeente niet door de verwisseling van mensen. Bij de vraag waar onze plaats is, spreken zij immers niet mee. De Heer der gemeente heeft ons onze plaats aangewezen in de gemeente en daar verandert geen mens wat aan. Of we ze mogen lijden of niet — ze zijn onze boroeders en zusters. Zij zijn van Christus en wij zijn van Christus en daarmede is de zaak beslist. Geen „Kringen", maar gemeenten moeten we vormen. Ons „binden" dus? Neen! erkennen, dat we gebonden zijn en wel door Christus. Dat we aan Hem en aan elkander gebonden zijn en dus door Zijn Geest samenleven in moeiten, karaktergebreken, en zonden overwinnende liefde. En — op déze voorwaarde wordt de zegen der gemeenschap ons deel — een zegen, die zich niet altijd als vreugde, maar ook menigmaal als pijn en beproeving aandient. Maar échte zegen. Geen streling van het gevoel. Zegen, die opbouwt en vaak opbouwt door af te breken. Maar die uiteindelijk niet anders dan winst is. De „Kring" kiest men zelf en verlaat men op eigen initiatief. De gemeente koos Christus voor ons en haar verlaten we niet. Slechts Hij, die ons naar binnen leidde zou ons haar kunnen uitleiden. Maar dat doet Hij niet.

Spanningen Ook in de gemeente komen spanningen voor. Ze kwamen reeds voor in de kring der Twaalve. Tóén reeds. Die spanningen merkte de Heere Jezus op en ernstig waarschuwde Hij voor hen en het drong Hem de bede naar de lippen, dat Zijn jongeren één mochten zijn, gelijk Hij en de Vader een zijn.

Spanningen leidden zelfs na Pinksteren soms nog tot botsingen. Paulus weerstond Petrus. Spanningen waren er tussen Paulus en sommigen christenen uit de besnijdenis. Komen ze dus ook onder ons voor, dan behoeft ons dat niet te verwonderen. Maar ze mogen niet worden aangegrepen als motief om de gemeente te verlaten. Een christen kan in doodse toestand komen te verkeren. Hij kan geestelijk patiënt worden. Geestelijk verzwakt, werken de organen onbevredigend. Acties en reacties op het gebeuren rondom zijn dan verkeerd. De tong wordt onjuist gebruikt; de voet gaat verkeerde wegen; de hand is slap. — Het kan gebeuren, dat verkeerde dingen haast heel een gemeente aangrijpen. Dat er een geestelijke infectie ontstaat. Dat verkeerd gekoerst wordt. Dat de tucht niet wordt toegepast. — Deze dingen geven echter geen reden om haar te verlaten. Niet dat ze geaccepteerd mogen worden. Neen, maar ze moeten worden gedragen onder gebed en liefdevol en geduldig getuigenis. Dan zal genezing intreden. Maar nimmer lope men een zieke gemeente uit. Men tone zijn liefde tot haar ook in zulke moeilijke tijden, en God zal de trouw lonen. Wie er uitloopt onttrekt

zich aan het gebruik, dat God tot heil van Zijn gemeente van Hem zou kunnen maken. Men blijve tot elke prijs op zijn post. Wordt men uitgesloten omdat men niet accoord kan gaan met houding en daad der gemeente, dan weigere men die uitsluiting te erkennen en blijve onveranderd zijn plaats innemen. Men wachte af tot God gaat handelen of tot de gemeente erkent met de uitsluiting verkeerd gedaan te hebben. Trouw moet blijken! We zijn lid der gemeente, niet omwille van mensen, doch om Christus' wil.

L.

Pastorale Mijmeringen

Dezer dagen werd ik in hoge mate verblijd door — ja, door wat eigenlijk? Wel, ik zal het maar zeggen. Ik heb een buurmeisje van om en bij dertien jaar. Tot dusver, d.w.z. vanaf haar negende jaar, heeft ze me nog nooit gegroet, hoewel het mijnerzijds nimmer aan vriendelijkheid jegens haar ontbroken heeft. „Wel zus, ga je naar school?" IJzig stilzwijgen. „Zo, ben je weer beter?" Een jong leven beschreef een wijde boog en eindigde in een vlucht, waarop mijn actieradius ten enenmale niet berekend is. Overigens heb ik onder die periodiek terugkerende blauwtjes niet erg ingezeten. Och, wie zoals ik grossiert in vriendelijkheden, bekreunt zich om zulke kleine mislukkingen niet. In de buurt van een graansilo liggen altijd wel een paar vermorste zaadjes. — Maar kijk, daar kom ik deze week mijn schuchter buurtje tegen. Ditmaal zag ik haar niet, maar zij zag mij! Uit mijn overpeinzingen werd ik plotseling gewekt door een hartelijk: „Daag!" U weet wel, zo'n daag op twee tonen, de tweede een kleine terts lager dan de eerste, om precies te zijn.

Wonderen gebeuren alleen met het doel, dat we zullen leren nadenken. U begrijpt dus, dat ik ogenblikkelijk m'n taak zag. Trouwens, ik had niet lang te peilen, daar het antwoord zich tegelijkertijd openbaarde. Maar daarover straks. Je zoekt zo'n kennelijke ommekeer natuurlijk allereerst te verklaren als vrucht van onophoudelijke kameraadschap, die je weer in verband brengt met het grootse begrip van de liefde. Je redeneert zoiets als dat liefde alles overwint, en je herinnert je aan Paulus' woord van vurige kolen hopen op het hoofd van je tegenstanders alias vijanden. Als dat hier van toepassing zou zijn, zou ik dan toch maar een fidele overwinning hebben behaald! Inmiddels kreeg mijn hoogmoed geen kans tot verdere ontplooiing. Want het ware antwoord bleek, zoals gezegd, terstond overduidelijk. Aan haar hals hingen twee schaatsen te blinken en 't was dicht bij de ijsbaan. Snapt u? De oorzaak van de verkwikkende vriendelijkheid lag voor de hand en had in 't geheel diepe overdenkingen tot haar ontsluiering nodig. 't Lag zo dadelijk voor de hand: blijde mensen zijn erkentelijke mensen; en erkentelijke mensen maken op hun beurt weer anderen blij! Daar komt geen filosofie en ook geen hoge theologie aan te pas. Dat is waar, zonder meer!

Die ervaring was bijzonder leerzaam. Vooral hierom omdat we inderdaad vaak de neiging hebben, de gewone natuurlijke plichten te ombouwen met allerlei stellingen, die het geheel wel een zeer stabiel voorkomen geven, doch die het leven zo licht schaden. Dingen, even vanzelfsprekend als de noodzaak van het dagelijks brood, hebben geen theoretische toelichting nodig. We hebben 't eenvoudig te doen. En zo hebben we ook niet nodig geweldige beschouwingen te formeren om de waarde van de vreugde in het leven der mensheid toe te lichten. Het eist toepassing zonder meer! In dit geval wordt weer zichtbaar, dat men al te graag theoretiseert als men tegen de praktische uitvoering opziet. Theorie geeft bij een minimum aan zelfverloochening een maximum aan bevrediging, van wat voor kwaliteit die bevrediging ook maar zijn mag. De praktijk kost echter onszelf!

Ik weet wel, dat ik met dit gemijmer buiten de perken treed van de kleine gebeurtenis, die ik in het begin verhaalde; maar dat stoort per slot weinig. Waar het op aan komt is het inzicht, dat blijheid schone kansen biedt voor de ontwikkeling van de persoonlijkheid. Deze is als een roos, vaak nog in knop, die door de wilde atmosfeer als vanzelf open gaat. Zoals het schuwe buurmeisje ineens kon lachen en vriendelijk kon zijn, zo kan in de meeste omstandigheden de vreugde de angstige gereserveerdheid, die een pijnlijke storing is zelfs voor de begaafdsten. Wanneer we dit wat duidelijker beseften, zouden we minder tot een zuur verwijt of vermaning onze toevlucht nemen terwijl we beweren het heil, d.i. de groei en bloei van onze medemensen of van onze medeverbondenen te zoeken. We moeten niet vergeten, dat de gaven van degene, die door een zekere schuwheid niet uit eigen beweging worden gedemonstreerd, het bezit is van de gemeenschap, zodat we ook daarover Gode verantwoording schuldig zijn, in geval we deze gaven niet hebben gebruikt. Veronachtzamen we de gaven van onze bescheiden broeder of zuster, dan staan wij — verstaat u? — w ij schuldig! We maken tot dood kapitaal wat de Heer ons heeft toevertrouwd. Willen we dit gevaar ontgaan, dan hebben we een sfeer in 't leven te roepen, die door haar milde warmte de dienaar of dienares bij de gratie Gods de geboden gaven tot werkelijke dienst helpt te verheffen. We zijn echter niet aan de grens van onze plicht gekomen, als we dezulken eenvoudig tot dienst sommeren. Dat overwint zeker geen schuwheid, die immers maar al te vaak in gemis aan zelfvertrouwen haar oorsprong vindt. Men zij toch vooral niet te karig in het betonen van een liefdevolle verwachting die men koestert ten aanzien van de betrokken broeder of zuster. Haalt men zo het Troyaanse paard van de hoogmoed niet binnen? Die kans bestaat er wel, maar is toch niet zo groot als men denkt, mits de sfeer maar goed is! En vergeten we niet, dat de Heer met zulke Troyaanse paarden wel klaar komt. Breidel en toom zijn hun vaak maar al te spoedig in de vorm van allerlei teleurstellingen in de mond geklemd! Nee, daarover hoeven we in de regel niet zo bar in te zitten. Maar dat is tenslotte nog altijd niet onze maar des Heeren zaak! Voor ons komt het er op aan, de gaven te gebruiken, die Hij ons in de ander heeft geschonken.

Misschien dat er iemand zegt, dat dit alles nu wel mooi klinkt, maar dat het de garantie ontbeert, werkelijk iets meer te zijn dan algemeen mensenvriendelijk. 't Zou kunnen zijn dat men beweert, dat ik min of meer bewust de grensstenen veronachtzaam, die de ervaring heeft opgesteld. Ik kan toch wel weten, dat juist op dit terrein er vele voetangels en klemmen liggen. Menige Gemeente heeft te lijden van over het paard getilde lieden, die zichzelf overschatten en daardoor een ander ergeren. Dan maar liever het zekere voor het onzekere nemen en de mensen stilletjes in hun hoekje laten. Ik geef toe, dat voorkomt veel narigheid. Maar is dit wel ons eerste doelwit? Dan moet ik zeggen, dat blijkbaar de Heer Zelf doorlopend in die fout vervalt! Begrijpt u er iets van, dat Hij mensen van de verkeerde

kant van het leven wegroept en hen maakt tot Zijn mede-arbeiders, waarmee Hij nota bene een hemels Koninkrijk wil stichten en bouwen? Dwaasheid!! Maar Goddelijke Dwaasheid, die nog altijd wijzer is dan de kloekheid van de mens!! Laat ons in dat spoor verder gaan en ons vertrouwen schenken aan de ander. Wie weet welke wonderen er dan in onze gemeente gebeuren, als we zo in liefde de andere de kans tot dienst door onze liefde geven.

C. BRANDT.

Het Geweten

2

Een „zware" reis

Dezer dagen waren Ds. Broertjes en ik in verband met allerlei Jeugdwerk aldaar, in het Westen en Zuiden van ons mooie landje. De bezoeken die we aflegden, waren meest buitengewoon prettig, de gastvrouwen en gastheren, die ons onderdak, gezelligheid en nog veel meer verleenden, boven alle lof verheven, en zelfs over trein en tram die ons vervoerden, valt nauwelijks een kwaad woord te zeggen.

En toch .... had ik enkele zware dagen! Dat kwam, lezer, omdat ik met een zwaar probleem in mijn geestelijke „maag" zat. Verleden week schreef ik n.l. een artikeltje over het geweten; vertelde daarin, wat dit geweten m.i. niet was en beloofde, de week daarop wat positiever te zijn en zo mogelijk te zeggen, wat het dan wel was. En dat was het hem nu juist. Ik zàt er mee. Er krioelden, wat dit onderwerp betreft, in mijn brein wel allerlei gedachten dooreen als mieren op een hoop, maar een omlijnd beeld van deze zaak rees uit dit alles nog niet omhoog.

Vandaar, dat ik op deze reis allerlei geleerde mensen „intervieuwde", als daar zijn dominee's, ouderlingen, diakenen, etc., en hen mijn last voor de voeten wierp met de vraag: „wat is het geweten?"

Zo ontstonden soms zeer interessante discussies, werden er pikante opmerkingen gemaakt, maar de resultaten voor het Christen-artikel? Een nog grotere ontreddering, een nog zwaardere belasting van mijn arme redacteur-geweten. En verder de zeer gegronde overtuiging, toch niet de enigste te zijn die er mee zàt, maar in deze vele lotgenoten te hebben.

Enfin, mijn zware overpeinzingen, mijn Bijbelstudie en andere lectuur, en niet het minst het luisteren naar de opmerkingen van bovenvermelde slachtoffers van mijn „intervieuw-woede", hebben toch iets opgeleverd, en van dat iets wil ik thans proberen iets aan U door te geven.

Het geweten ontvang-apparaat

Het geweten is dat centrum in de ziel van de mens, dat God zich bij de schepping van die mens toebereid heeft, om Zich aan hem verstaanbaar te maken, en hem op deze wijze mede-weter te doen worden van datgene, wat Hij van hem eiste en verwachtte, van de mens uit gezien zouden we dus kunnen zeggen (als het bovenstaande tenminste in grote lijnen juist is), dat het geweten in zekere zin ontvang-apparaat is van het Goddelijke woord over ons leven.

We weten echter verder, dat de eerste mens van een „mede-weter" met God, geworden is tot een „beter-weter", tot iemand dus, die het beter meende te weten dan God, en daarmee is dan de mens gevallen uit zijn hoge staat, waarin hij gemeenschap had met zijn Schepper, en bij deze val was ook dit „ontvang-apparaat" vanzelfsprekend ten nauwste betrokken, en heeft er erge gevolgen van ondergaan.

En thans, na die val, legt dit geweten, dat dus het oor is der ziel en dat zijn functie ook thans nog vervullen wil, zich te luisteren in het groot heelal, om zo mogelijk, ook nu nog iets op te vangen van die goddelijke stem, die in de aanvang houvast en inhoud gaf aan het leven. Ademloos stil op dit punt blijft echter het heelal, alleen dringen uit natuur en geschiedenis vage geluiden tot haar door. Geluiden, van alle helderheid ontdaan. Geluiden die niet „klaar" zijn als schoon water, maar die als raadsels tot hem komen en die vragen om geduld, ver-klaard, uitgelegd, ge-exegetiseerd te worden.

En zo, mede door de arbeid van dit luisterende ontvang-apparaat, ontstaan nieuwe godsdiensten, een nieuwe godsspraak, nieuwe riten, mythen, zeden, nieuwe normen en gewoonten, in wezen dikwijls gans verschillend van wat God bedoelt en wil; zo, mee door dit luisteren, ontstonden en ontstaan nog altijd nieuwe ethieken, nieuwe systemen op het terrein van de zedeleer, die zeggen wat mag en wat niet mag. Zo, door dit luisteren mee, meent de mens soms tòch nog mede weter te zijn met God-de-Schepper van wat goed en kwaad is!

Maar het kán niet, het is uitgesloten, dat dit oor van de ziel, dit ontvang-apparaat, uit deze algemene openbaring Gods in natuur en historie een goddelijk zuiver weten zou kunnen puren van wat zijn Schepper is en van hem verwacht! Zo doorstrengeld liggen de werken van Hemel en hel in één onleesbaar monogram voor haar, dat het zich tot het uiterste toe inspannende geweten van de heiden het niet verder weet te brengen dan het fabriceren van een gedrochtelijke afgod dikwijls, die honderdmaal meer op een duivel dan op God lijkt! Zo onleesbaar is dit monogram dat zelfs de grote wijsgeren het meestal niet verder wisten te brengen dan tot het formuleren van een onpersoonlijke grootheid, die door dit gevangen kunnen worden in een formule meteen alle werkelijke grootheid verliest. Want immers: een God die gekooid kan worden in de formule van een mens, kan niet waarlijk almachtig zijn.

Toch ontstaat waar men mensen vindt, door dit luisteren naar de vage stemmen der algemene openbaring, een zeker „weten", zij het ook een vals weten, aangaande Gods gedachten over de mens en Zijn wil met betrekking tot ons leven.

Het geweten doet dus, goed beschouwd, meer dan alleen luisteren. Het ordent ook, het legt uit, het tracht te verklaren wat niet te verklaren valt, en puurt uit dit alles de (foutieve) normen voor het zedelijk en godsdienstig leven.

Een volgende keer willen we proberen iets minder theoretisch te zijn en enkele dingen aan te stippen die ook voor ons persoonlijk van het allergrootste belang zijn.

Wf.

Causerie over het *Oude Testament*

„Aan het Oude Testament waag ik me niet", hoorde ik eens iemand zeggen. Jaren geleden sprak een ander: „Het O. T. lees ik nooit, ik ben bang daardoor mijn geloof te verliezen, al die oorlogen en dat bloedvergieten, ik houd me liever bij het Nieuwe Testament". De laatste die zo sprak was een vredelievende zuster.

Wat zullen we tot deze dingen zeggen? 'k Kan 't nu goed begrijpen. Het O. T. staat zo heel ver bij ons vandaan. Ja, het Nieuwe Test. is ook al enige honderden jaren oud, maar toch niet verouderd, maar dat O. T. dat is toch wel erg oud. Verouderd misschien?

Wat wilt u onder verouderd verstaan? Zo iets als een boek, dat alleen nog als „curiositeit" betekenis heeft, of iets dat voor een museum geschikt is, of een boek dat oude opvattingen brengt, die niet meer gelden voor onze tijd?

Inderdaad, het O. T. is niet altijd even vriendelijk ontvangen. De ketter Marcion moest er niet veel van hebben; hij meende dat de God van het O. T. een geheel ander was, dan de God van het N. T. — Volgelingen heeft hij genoeg gehad. Het O. T. werd als Israëlietisch boek tengevolge van het anti-semitisme hoe langer hoe meer in een hoek gedrukt. Bij vele Christenen dreigt het verloren te raken; is dat juist? Waarom willen wij het niet missen op de kansel? Het niet uit de bijbel verwijderen?

De bezwaren zijn vooral deze: het O. T. brengt ons in zulk een ver van ons verwijderde wereld, n.l. in de wereld van het oude Oosten. Daar waren zo geheel andere levensomstandigheden en zeden dan bij ons. Eerst door de opgravingen gaat daarover nieuw licht op. Het volk van Israël, dat Kanaän binnentrok, was een betrekkelijk jong volk. Grote culturen als van Egypte en Babel gingen aan Israëls volksbestaan vooraf.

Dat volk bleef niet als een eenzaam eilandje liggen in de zee van de rondom wonende volken. Veel is er overgenomen van die volken, van hun zeden en gewoonten en daarmede moet rekening gehouden worden bij het lezen van het O. T. — Ook moet niet vergeten worden, dat het O. T. de sporen draagt van de tijd waarin het ontstaan is. De schrijvers van de diverse boeken zijn mensen van hun tijd geweest en deelden de wereldbeschouwing van hun tijd. Zij stelden zich de aarde voor als rustende op fundamenten. De bergen waren de fundamenten der aarde! — Wij moeten daarom het O. T. niet maken tot een boek over aardrijkskunde.

Wat het O. T. wel doet is ons kennis geven van God en van onszelf. God wordt er getoond als de Schepper van hemel en aarde! Er was niet een oerstof waaruit de schepping zich ontwikkelde, en waaruit de goden ontstonden, niet een immanente, inwonende God, maar een transcendante God die boven alles uitging. Het O. T. getuigt van God, die de Schepper en de Heer is! Hij troont boven al het geschapene, alles moet Hem dienen. De aarde is des Heeren. Het O. T. zegt ons ook, dat die God *de Heilige* is. Wij denken aan Jesaja 6, waar ons op de driemaal Heilige wordt gewezen. Bij het lezen daarvan vaart een huivering door onze leden. God is de Heilige!

Maar dat O. T. is ook het boek waarin zo open en eerlijk de mens wordt getoond met al zijn zonden, met z'n beestachtigheid. We werpen daar een blik in de diepe afgrond van het mensenhart! Onze tijd heeft een groot tekort aan zondebesef! Doch daarbij laat ons het O. T. niet. Wel zegt het ons: „Heere, zo Gij de ongerechtigheid gadeslaat, wie zou voor U bestaan?" Krachtig klinkt de toon: „maar bij U is vergeving, opdat Gij gevreesd wordt".

Het O.T. is het boek, dat niet de mens in het middelpunt stelt, het is niet anthropocentrisch, maar theocentrisch, d.w.z. God staat in het middelpunt. Dit bevalt vele mensen niet, geen wonder dat het O. T. in ongenade valt! Achter al de geschiedenissen staat de leidende, besturende hand Gods! De Allerhoogste deelde aan de volkeren de erfenis der aarde, maar Hij stelde hun landpalen naar het getal der kinderen Israëls.

Het O. T. is het boek van het handelen-Gods. De geschiedenis geeft ons niet historie in onze Westerse zin, maar toont het ingrijpen Gods, het is Gods-openbaring welke ons wordt gebracht.

Terloops merk ik op, dat al hetgeen ik schreef, wel duidelijk toont, dat het O. T. niet verouderd is! — Doen wij goed te spreken over *Oud* en *Nieuw* Testament? De oude Kohlbrügge heeft in een boekje: Wozu das Alte Testament? (waartoe het Oude Testament) er op gewezen, dat die onderscheiding onjuist is. Zeker spreekt Paulus in zijn brieven over het onderscheid tussen de oude-huishouding Gods en de nieuwe bedeling, maar niet van Oud en Nieuw Testament in onze zin als boekdelen, want in Paulus' dagen was er nog geen sprake van het bestaan van het Nieuwe Testament, de kanonisatie volgde later.

Toch is er onderscheid. Neem b.v. „het leven na de dood". Het O. T. handelt daar zeer vaag over. Op de voorgrond treedt de gedachte, dat de dood het einde is. Wij worden vergaderd tot onze vaderen. „In het graf zal men u niet loven". Zeer schaars vangen we hier en daar een glimp op van andere zienswijze. Zo zegt de psalmist: „gij zult mijn ziel in de hel (het dodenrijk) niet verlaten". De vraag wordt gesteld: „zullen de doden weder levend worden?" Toch breekt er iets door van het leven na het sterven. Zo in de bekende 73ste psalm. „Bezwijkt mijn vlees en mijn hart, zo is God de Rotssteen mijns harten en mijn deel in eeuwigheid. Gij zult mij leiden door Uw raad en daarna zult Gij mij in heerlijkheid opnemen." Ook nog Ps. 49 : 16 „God zal mijn ziel van het geweld des grafs verlossen; want Hij zal mij opnemen". — Hier geeft het N. T. meerder licht, daar ontmoet ons Jezus de opgewekte Heer, zodat het antwoord gegeven is. De dood heeft niet het laatste woord. Het eeuwig leven is hier reeds het deel van de in Hem gelovenden. „Die in Mij gelooft zal leven al ware hij ook gestorven." Met Zijn komst zullen de doden opgewekt worden en de nog levend overgeblevenen zullen in een punt des tijds veranderd worden.

Het O. T. is ons bovenal dierbaar, omdat het getuigt van Hem! En was niet het O. T. de bijbel van onze Heer en van Zijn apostelen? Het O. T. moge soms moeilijk zijn — het is om met Luther te eindigen, de kribbe waarin wij onze Heere Jezus Christus kunnen vinden, Die sprak: onderzoekt de Schriften, die zijn het die van Mij getuigen!

D. SLORT.

Uit ons Unie-bureau

Met groot genoegen geef ik aan U door — en U zult er allen stellig met vreugde kennis van nemen — dat het H. M. Koningin Juliana behaagd heeft te benoemen tot Ridder in de Orde van Oranje Nassau Dr. F. Bredahl Petersen van Kopenhagen. Onder ons is deze Baptisten predikant van de Köbner Kerk in de Deense hoofdstad en de tegenwoordige president van de Deense Baptisten Unie welbekend! Op 14 Jan. werden Dr. Bredahl Petersen en zijn echtgenote onverwachts in de Nederlandse ambassade in Kopenhagen genodigd en daar werden hem in naam van H. M. Koningin Juliana door onze minister van Lennep oorkonde en orde-teken overhandigd. Hierin, zo zei de minister, werd de erkentelijkheid uitgesproken, die gevoeld werd jegens het reliefwerk, dat Dr. Bredahl Petersen aan Nederlandse kinderen en anderen gedaan had in de na-oorlogse jaren. Dr. Bredahl Petersen werd aldus opgenomen onder de naaste vrienden van Neerlands Koninklijk huis, dat altijd ernaar gestreefd heeft rechtvaardigheid, waarheid en vrijheid te handhaven. De minister getuigde: „Ik weet, dat U deze dienst gedaan hebt, omdat U voelde, dat het Uw plicht was en wegens de kracht van Christus, die in U woonde".

Wij verheugen ons oprecht over de eer, die Dr. Bredahl Petersen en in hem de Deense Baptisten te beurt valt. Onze hartelijke gelukwensen vergezellen hem op de weg van het ridderschap! Zijn warme, krachtige daad van helpende liefde, voortwellend uit een hart dat Christus' roep hoort en volgt, heeft onze volken en onze Baptisten geloofsgemeenschappen in Denemarken en Nederland dicht bij elkaar gebracht. Dank en ere, wien ere en dank toekomt!

De Unie-secretaris,
T. JANSMA.

Dr. phil. F. Bredahl Petersen in doctorswaardigheid getooid met het orde-teken van Ridder in de Orde van Oranje Nassau

Bondsconferentie van de Bond van Evangelisch-Vrijkerkelijke Gemeenten in Duitsland

(Verenigde Baptisten en Vrijkerkelijke Christengemeenten)

De goede en vruchtbare vergadering ligt weer enige tijd achter ons. Ze werd gehouden van de 13e tot de 16e October '49 in Kassel.

Als een rode draad liet zich door onderwerpen en discussies de overtuiging vervolgen, dat tegenover de afgronddiepe nood van het heden slechts het Evangelie gesteld kan worden. De wereld kan alleen in het juiste spoor komen als de enkele mens in dit spoor wordt teruggebracht. Deze moet nieuw worden, wedergeboren door het levende, het persoonlijke geloof in de gekruisigde en opgestane Christus. Hem te verkondigen blijft de taak van Zijn gemeente. Deze taak leeft van het eenvoudige evangelie. Zij is niet opgedragen aan bepaalde ambten allereerst: zij heeft de draagkracht van heel de biddende gemeente. Evangelie moet echter *verkondigd* worden, en verkondiging is niet slechts Rede, maar getuigenis van geheiligde persoonlijkheden, die van de Liefde van Christus vervuld zijn.

Daarom stonden alle deelnemers van de vergadering onder de tweede diepe indruk van het feit, dat het evangelie van Jezus Christus geen dode formel is, die door de eerste de beste mens kan worden doorgegeven. Het evangelie moet in de verkondigers leven zijn geworden, om zo te zeggen „belichaamd". Hen ontbreekt de overtuigingskracht, als het tot een zaak van woorden alleen en van theologische verhandelingen verlaagd wordt. Het wil in al zijn eisen in het practische leven weerspiegeld worden. Daarom moet de Evangelisatie verbonden zijn met de Dienst der Liefde. Immers beiden zijn geboren uit de barmhartigheid, die aan de uiterlijke noch innerlijke nood der mensen voorbij kan gaan.

De berichten uit het werk onderstreepten beide lijnen. Naast de regelmatige diensten in de gemeentehuizen, zalen en ruimten van allerlei aard dienden de evangelisatie wier tenten, twee met elk 1200 en twee van elk 650 zitplaatsen. Bijna overal waren ze telkens overvuld van heilbegerige mensen. In doorsnee waren in de grote tenten elke avond 1500 toehoorders per tent aanwezig. In de kleinere tenten beliep dit aantal 750 luisteraars,

zodat rond 4500 mensen per avond de Blijde Boodschap vernamen. Deze arbeid kon van 15 Mei tot 3 October aan 27 verschillende plaatsen gedaan worden. Bijna overal werd dit werk gedragen door de Alliantie of door een nog bredere schare van Christenen. Het Woord des Kruises bewees een levende en krachtige zaak te zijn. Aan vele plaatsen werd de arbeid door de gunst van de Overheid en door de bevolking meegedragen. Dit jaar was een jaar van zegen als nauwelijks ooit tevoren!

Zondagsschool en Jeugdwerk berichtten eveneens van een krachtig leven. Beide takken van arbeid verzorgen de zendingsgeest doordat zij kinderen en jeugdigen in hechte verbinding met het evangelie willen brengen. Om de helpers in deze dienst de nodige ontwikkeling bij te brengen werd in de herfst het Jeugdseminarie geopend, vooreerst tot het houden van bepaalde leergangen. Het staat op Vrij-kerkelijke basis en staat daarmee open voor alle vrije kerken naast ons. In het Predikerseminarie in Hamburg worden op 't ogenblik door een vierjaarse studiegang 43 jonge mannen voor de dienst aan het Woord opgeleid. Enige van onze jonge mannen studeren theologie aan de verschillende universiteiten van ons land, terwijl zes broeders op 't ogenblik in het juist geopende seminarie in Zurich-Rüschlikon studeren.

Van de dienst der Liefde legden de vijf Diaconessenhuizen met hun o.a. 750 zusters getuigenis af. Onze Broederhulp gaf niet slechts de liefdesgaven van de broeders uit andere landen door; ze heeft de milddadigheid van de leden onzer gemeenten gewekt om voor alles de vele vluchtelingen op alle manieren te helpen. Onze tehuizen in Hannover, Essen en Rehe spannen zich in, de Dienst der liefde onder onze landgenoten te verzorgen. Ongeveer 700 weeskinderen worden naar vermogen in onze tehuizen en families verzorgd. De oorlogsinvloed doet zich in zijn vernietigende werking wel zeer duidelijk gevoelen.

De grote vraag van de wederopbouw van onze vele vernielde kerken en gebouwen stond nog open voor ons. Trots de offers van binnen- en buitenland moet gezegd worden, dat die taak in het geheel genomen nog onvervuld bleef. De vergadering werd door een Avondmaalsviering besloten alsmede door Conferentiegodsdienstoefening welke stond onder het parool: „Christus verheerlijken de taak van de Heilige Geest."

Aan deze conferentie namen deel ook broeders uit Zweden, Nederland, Denemarken en vertegenwoordigers van de Wereldbond en van zijn delen. Voor ons werk is deze vergadering een echte en grote belevenis geworden.

K. SCHUETTE.

Als blijk van medeleven met onze broeders in Christus gaven wij de vertaling van dit art. onverkort. Het is goed, eens een blik te slaan in het hart van hen, van wie wij eens verveemd waren door allerlei nood.

C. Br.

De Boekentafel

M. SPANJAARD—LEVY schreef het boekje GOD EN HET KIND, waarin op positief christelijke wijze de vele vragen werden besproken, die in het ouderhart rijzen ten aanzien van het opgroeiende kind. Is Godsdienstige opvoeding geboden, of moeten we het jonge leven een vrije ontwikkeling toestaan? En indien christelijke opvoeding, hoe ons dan te stellen tegenover de kleuter, het schoolkind en de puber? Veel lezenswaardige stof. Aanbevolen. De prijs van het ing. expl. van 94 blz. is f 1.75. De uitgever is BOEKENCENTRUM te 's Gravenhage.

Gemeenteberichten

VALTHERMOND

Waarde broeders en zusters, hierbij eens een bericht uit Valthermond. Wij willen iets mededelen aangaande de arbeid in en door de Gemeente.

Door Gods goedheid wordt het woord telkenmale opnieuw verkondigd. Iedere Zondag een andere dienaar, maar het woord blijft.

De morgendienst wordt goed bezocht, de avonddienst echter veel minder.

De bezoekers van de morgendienst (ook Gemeenteleden) eten blijkbaar 's morgens zoveel van het goede woord, dat de ziel verzadigd is en een 2e dienst door hen niet nodig geacht wordt. Of ligt misschien de reden van het slechte bezoek hierin, dat de kost 's morgens zo slecht is, dat men aan een tweede geen behoefte heeft? Al met al een situatie die niet mooi is en waar jammer genoeg meer Gemeenten aan schijnen te lijden.

De bidstond is een gezegend samenzijn, alhoewel ook hiervoor wel wat meer belangstelling gewenst is. Het Zondagsschoolwerk gaat goed. We hebben pas een mooie ouderavond gehad, waarvoor een goede belangstelling was van de kant van de ouders.

Zusterhulp gaat ook goed. Het Evangelisatiekoor geeft ook zo af en toe haar medewerking. De N.B.J.B. vergadert elke week en is trouw op haar post. Dit is zo ongeveer het beeld van de arbeid in en door de Gemeente.

de Secr.

DEN HELDER

Geliefde broeders en zusters in onzen Heer! Eindelijk weer eens een berichtje uit Den Helder. U zult zich misschien wel eens afgevraagd hebben of het werk hier nog voortgang vindt. Gelukkig kunnen wij, met dank aan de Heer, u melden dat dit nog steeds het geval is. Steeds hebben we onze diensten in onze kerkzaal Westerstr. 55a v.m. 10 en n.m. 7.30 uur. Elke Zondagavond is Ds. Hofhuis uit Alkmaar aanwezig om in de dienst voor te gaan. De opkomst is bevredigend, hoewel we nog gaarne meerderen zagen. Af en toe

komen er wel eens schippersgezinnen, die wij altijd hartelijk welkom heten.

Het Zondagsschoolwerk gaat uitnemend. Met de Kerstdagen konden we met 40 kinderen het feest vieren van de geboorte van onze Heiland plm. 25 ouders waren bij deze gebeurtenis in ons midden, waardoor ons zaaltje eivol was.

Wij zijn hier echter met een klein aantal leden. Den Helder is momenteel een stad van 40.000 inwoners. Met ongeveer 5 jaar moet het een stad zijn van plm. 70.000 inwoners. De Marine komt terug en steeds komen hier meerdere gezinnen wonen. Wij hopen dat hier ook Baptisten bij zijn. Misschien willen ook anderen onze gelederen helpen versterken door een betrekking te zoeken op de Rijkswerf alhier.

Wij geloven, dat er op deze wijze in de toekomst een gemeente kan worden opgebouwd. Met de kleine krachten blijft het werk hier moeilijk, maar het gaat door! Getrouw worden er evangelisatiebladen verspreid. Onderscheiden Evangelisatie- en Maranatha-avonden zijn er gehouden. Als we getrouw zijn en ons geheel geven zal God ter Zijner tijd de wasdom geven. Pionierswerk moet hier echter verricht worden. Wij leven hier aan de kop van donker Noordholland.

Broeders en zusters in den lande, bidt met ons mee voor dit deel van ons vaderland. Wij hopen en bidden, dat er straks nog een grote oogst van zielen kan worden binnengehaald voordat Jezus komt, omdat Zijn komst hierdoor kan worden verhaast en het getal der Gemeente van Christus vol worde!

Verder mag vermeld worden, dat broeder en zuster Scholte uit Sneek hier zijn komen wonen. We roepen hen ook nog van deze plaats een hartelijk welkom toe, terwijl wij de hoop uitspreken, dat ze zich spoedig bij ons op hun plaats zullen vinden.

De corr.

Het 8ste Congres van de Baptist World Alliance

Aangaande dit Congres, dat op 22—27 Juli 1950 te Cleveland, Ohio, U.S.A. gehouden zal worden, ontving ik zo juist van het voorbereidingscomité enige bijzonderheden.

Volgens dit schrijven behoeven Europese deelnemers de congres-bijdrage, groot 1 dollar, niet te betalen. De Baptisten van Cleveland kunnen overzeese bezoekers in hun woningen ontvangen en onderhouden, doch 2 maaltijden per dag zouden in de stad („downtown") gebruikt worden. Behalve die maaltijden blijven er „slechts" de reiskosten heen en terug naar Cleveland over! Is dit een ernstig probleem, dan kan men dat te kennen geven.

Wie lust heeft aan zo'n reisje naar de U.S.A. ter deelneming aan het 8ste Baptisten Wereld Congres kan zich melden. De aanmeldingen moeten geschieden via het landelijke Unie-bureau, dat een verklaring betreffende het Baptist-zijn moet afgeven.

Zijn er liefhebbers onder ons? Dan verwacht ik Uw aanmelding gaarne.

De Unie-secretaris
T. JANSMA.

Mededelingen

BEROEPINGSWERK

Ds. J. Broertjes van Sneek heeft bedankt voor het beroep van de Gemeente Ter-Apel—Emmen.

S.S.C.

Alle zaken, de S.S.C. betreffende, worden vanaf 6 Febr. behandeld door br. J. J. Kiwiet, Maliesingel 30, Utrecht, tel. 19533. Inzake de spreekbeurtenverdeling voor de maanden na Maart hoort U nader van bovengenoemde.

Hopelijk wordt de prettige samenwerking die er bestond tussen de secretarissen onzer gemeenten en de S.S.C., vanaf 6 Febr. a.s. onder leiding van br. Kiwiet, gecontinueerd.

Met br.groet,
Uw H. P. DE BOER.

Het adres van de secretaris van de Bapt. Gem. te Zwolle is thans: J. Vlietstra, Nilantsweg 97, Zwollerkerspel (O.).

N.B.J.B.ers GEWEST FRIESLAND

Denken jullie aan ons weekend op 11 en 12 Febr. a.s.

Wij hopen haar te houden in de Baptisten Kerk te Sneek, aanvangende de Zaterdagnamiddag 6 uur.

De secr.,
K. L. ONGERSMA.

Excuus van de Eind-Redactie

Wij betreuren ons verzuim, geen mededeling te hebben gedaan van de RADIODIENST, die in de afgelopen week is gehouden door Ds. H. Bakker te Amsterdam. Het feit, dat deze dienst enige dagen werd vervroegd in vergelijking met het oorspronkelijke plan, heeft ons klaarblijkelijk parten gespeeld. Men vergeve!

C. BRANDT.

Advertentiën

De Heer Die leven gaf en leven spaarde schonk ons een dochter

Wilhelmina Trijntje

Wij noemen haar Ina

Met grote dankbaarheid delen wij dit u mede

M. N. Looije
K. Looije—de Vries

Pernis, 13 Jan. 1950

Tijdelijk: Bergweg 7, Doorn

JAARGANG 67 - Nr. 2987
VRIJDAG 10 FEBR. 1950

WEEKBLAD DE CHRISTEN

Orgaan tot verbreiding van de beginselen van N.T. Christendom

UITGAVE VAN DE UNIE VAN BAPTISTEN GEMEENTEN IN NEDERLAND

REDACTIE-ADRES: Ds. C. BRANDT, MOERKERKESTRAAT 151c - ROTTERDAM—Z.
ADM.: Ds. T. JANSMA, TETTERODESTRAAT 47, HAARLEM, POSTREK. No. 9260 TEN NAME VAN DE UNIE - TEL. 18032

ABONNEMENTSPRIJS BIJ VOORUITBET. VOOR NEDERLAND EN OVERZEESE GEBIEDSDELEN P. JAAR F 5.— - BUITENLAND P. JAAR F 6.50

Het wegwijzende WOORD

„En als nieuwgeborene kinderkens, zijt zeer begerig naar de redelijke onvervalste melk, opdat gij door dezelve moogt opwassen.

1 Petr. 2 : 2.

Het komt op geestelijke groei aan en op normale groei. Petrus gebruikt het beeld van de baby. Het natuurlijke is dikwijls een beeld van het geestelijke. Er is een natuurlijke geboorte en een geboorte van boven — een van God geboren zijn.

Geboorte staat aan het begin, evenzo de wedergeboorte. Wij zijn er dus niet als we „kinderen Gods zijn", we moeten verder, groeien. Het begin is *zwak* en klein ook in 't geestelijke. Eigenlijk worden we aan deze zijde van het graf nimmer volwassen. De aanneming tot zonen ligt in de toekomst. Hier is het met Paulus: „niet dat ik alrede volmaakt ben". Gelijk het kind *hulpbehoevend* is, zijn ook wij het. Wee ons, als we menen in eigen kracht te kunnen staan en Hem niet meer nodig te hebben. Het blijft ons ganse leven door: „Mijn ziel heeft U van node". Paulus, aan het einde van zijn loopbaan, roemt in de hulp Gods en zegt: „hulp van God verkregen hebbende, sta ik tot deze dag".

Ieder kind bergt een *geheim* in zich. Vader en moeder vragen zich af: „wat zal toch dit kindeke wezen". Evenzo kunnen wij vragen met betrekking tot de geestelijke kinderkens. Johannes schrijft: nu zijn wij kinderen Gods, en het is niet geopenbaard wat wij zijn zullen.... Dat dragen we nog als een geheim met ons. Echter weten we dat de openbaring komt en wij Hem alsdan gelijk zullen wezen.

Wij moeten groeien. Dat geldt alleen voor levenden. Wie niet „levend" is gemaakt door de Geest Gods, kan dit woord naast zich neer leggen, en zoeke in de Schrift een woord, dat hem de weg wijst het leven te bekomen. Petrus schreef dit woord aan gelovigen in Christus. Wij moeten groeien in *kennis* en geestelijk verstand. Ja, ook in kennis! en daar ontbreekt nog al wat aan. Dat is nog het ergste niet, maar dat de kennis niet begeerd wordt, dat is het aller-ergste. Sprak niet de profeet „mijn volk vergaat, omdat het geen kennis heeft?" Petrus eindigt z'n brief met de woorden: wast op in de *genade* en *kennis* onzes Heeren en Zaligmaker Jezus Christus. Hem kennen, Zijn wil kennen.

De kennis vangt aan bij de elementaire dingen, bij het A.B.C. des geloofs. Wij beginnen met de melk-kost doch daarbij moet het niet blijven, we moeten voort naar de vaste spijs. Er zijn nog heden — ook onder ons — vele Corinthiërs tot wie Paulus moet zeggen: ik heb u met melk gevoed en niet met vaste spijs, want gij vermocht toen nog niet, ja, gij vermoogt ook nu nog niet.

Groeien ook in *heiligheid*. Petrus heeft het vaak over heiligheid (zie 1 Petr. 1 : 15, 16). Dat heiligheid geen zondeloosheid betekent, is in een reeks artikelen over christelijke volmaaktheid uiteen gezet. Heilig zijn is afgezonderd zijn van het profane, en gewijd zijn aan de Heere. Onze toewijding moet groeien.

Ook in *kracht* moeten we toenemen. „Wordt krachtig in de Heere!" Vele kinderen Gods zijn zwak in *verzoeking*, ze geven toe en buigen. Wie krachtig is in de Heer, zal wederstaan. Anderen zijn zwak in *geloof*, ze vervallen tot twijfel en doen aan Thomas denken, weer anderen zijn zwak in de *leer* en worden omgevoerd met allerlei wind van leer.

Zo moet het niet, ge moet groeien in kracht.

Groei heeft vooral te maken met voeding. Petrus prijst het voedingsmiddel aan. „Zijt zeer begerig". Hij noemt het middel: „*het woord van God*" (1 Petr. 1 : 23—25). Dat is het! meer hebben we niet nodig. Geen bijmengsels noch surrogaten. Door het Woord worden wij gesterkt en getroost, bemoedigd en verrijkt, gesticht d.i. opgebouwd. De slapheid van vele Christenen is te wijten aan het verzuim deze voeding tot zich te nemen. *Lees uw bijbel* als ge groeien wilt. Hoor wat Jeremia getuigt: „als Uw woorden gevonden zijn, zo heb ik ze opgegeten en Uw woord is mij geweest tot vreugde en tot blijdschap mijns harten, want ik ben naar uw naam genoemd, o Heere God der heirscharen!"

Kent gij uw Bijbel?
Leest gij uw Bijbel?
Is de Bijbel uw dagelijks voedsel?

D. SLORT.

Losse Schakels

„Waarheidsserum" Welke opvoeder zou niet graag een middeltje bij de hand hebben om bij zijn pupillen of kinderen achter de waarden te komen? Ook de kleine mens redt zich wel gaarne uit de verlegenheid door een jokkinkje. — Nu, zulke chemische middelen zijn er wel, maar nu is de vraag opeens gerezen of ze wel mogen worden toegepast? De Franse politie — zo zegt een Zwitsers tijdschrift — welk bericht is overgenomen in het maandblad „Naar het Licht", past deze middelen toe. Een verdachte werd met penthatol geinjecteerd, maar diende daarover een klacht in bij de justitie, wegens schending van het „beroepsgeheim" door de arts, maar werd in die klacht niet ontvankelijk verklaard. Maar zowel van geestelijke als medische zijde is sterk verzet gerezen tegen deze manier om de waarheid er uit te krijgen. „Geen technische middelen om de geestelijke weerstand van de verdachten te verbreken", en nu zal het toepassen van deze middelen, naar men verwacht, in Frankrijk wel verboden worden.

In het gebruik van deze soorten „waarheidsserum" ligt de verklaring van de opzienbarende bekentenissen, afgelegd door de verdachten in de landen achter het „ijzeren gordijn". Eerst breekt men bij deze mensen het lichamelijke weerstandsvermogen en daarna bewerkt men met chemische middelen een zo goed als geestelijke instorting. Het laatste middel veroorzaakt schizophrenia, populair bekend als „gespleten geest".

Ons dunkt dat het toepassen van dergelijke middelen — middelen, die een zodanige uitwerking op lichaam en psyche van de mens hebben, al even verkeerd is als het gebruik van de pijnbank, die oudtijds de inquisitie in werking stelde om bekentenissen uit te lokken, en tot belijdenis der „waarheid" te bewegen.

Bijbels in Hongarije Onlangs vergaderde het Hongaars Bijbelgenootschap. Vernomen werd, dat er onder het volk een grote vraag naar bijbels was. Men koopt de bijbel ondanks het feit, dat de prijs eigenlijk ver boven de koopkracht ligt. In zes maanden produceerde het Genootschap 15.000 bijbels, 13.000 N. Testamenten en 16.000 gedeelten van de H. Schrift. Men heeft een herziene vertaling op stapel staan.

Bekering van kinderen Het is bekend, dat die mannen, die in hun later leven velen met het Evangelie bekend mochten maken en vele mensen tot de heilsfontein mochten leiden, in hun kinderleeftijd bekeerd werden. Spurgeon was er één van. Hun zich-keren-naar-God-toe zal anders verlopen dan de omkeer van een spotter en misdadiger tot het Licht. Niet echter het verloop en de omkeer begeleidende verschijnselen zijn gewichtig, maar de verandering als zodanig. De geleidelijke overgang van de duisternis tot het Licht is niet minder waardevol dan de plotselinge omkeer. Het Evangelie is eenvoudig. De bekering is resultaat van het werken van de Heilige Geest door het Woord in het binnenste van de mens. Het is een scheiding, door God in het hart bewerkt. Haar doorwerking wordt met de jaren openbaar en moet door onderwijs geleid worden. De geestelijke ogen, bij de bekering geopend, moeten leren zien en door gebruik geoefend worden tot voortdurend scherpere onderscheiding tussen eigen gevoelen en begeerte en God wil.

Maar in deze dingen bestaat de bekering niet, maar zij veronderstellen ze. Laat de gunstigste jaren niet voorbijgaan om de jeugd de gelegenheid te geven „ja" te zeggen op wat ze van kindsbeen gehoord heeft. Dat „ja" maakt haar innerlijk sterk om telkens weer de goede beslissing te nemen. Naarmate ze ouder wordt en in conflicten met de wereld rondom haar raakt, zal ze de draagwijdte van het eens gesproken „ja" beter gaan inzien en in de kracht daarvan sterker staan. En dit eenvoudig omdat het een *goede* keus was — een keus, die de eeuwige instemming van het geweten heeft en het welbehagen van God.

L.

Pastorale Mijmeringen

Op de rommelmarkt vond ik als kind eens een voorwerp, dat bijzonder tot mijn verbeelding sprak. 't Was een oude harp, waarvan de meeste snaren gesprongen waren, maar dan toch een harp, zoals ook koning David in der tijd er een moest hebben gehad! Wat gaf het, dat het eerwaarde instrument zijn plaats onder de zon moest delen met een stelletje roestige kachelpijpen? Het verhinderde haar niet op aanvallige manier haar bovenkrul te leunen tegen groenverschoten geklede jassen en japonnen met groezelig kant, die zoals zijzelf droomden over voorbije dagen van glorie. Misschien dat hierdoor wel de harp voor mij is geworden tot het symbool van ragfijne vreugde, die men slechts in de schoonste ogenblikken van zijn leven kan ondergaan als een koesterende zonnestraal op een van beloften vervulde lentedag, een vreugde waarvoor men geen woorden kan vinden en die daarom eeuwig ongezegd blijft.

Er zal wel geen mens zijn, die niet eens speels de snaren van de gouden harp der vreugde tokkelde. Allen kennen we de bekoring van de teer ruisende accoorden waarbij het hart openbloeit als een bloem. Want aan geen mens gaat het geluk volkomen voorbij. Eens heeft toch elke sterveling wel gestaan in de voorhal van het Paradijs al was het alleen daartoe, dat God de huivering van het verlangen naar blijvend geluk in de boezem wilde zaaien.

Maar voor het lot van het oude instrument op de rommelmarkt blijft de gouden harp van het geluk wel nooit gespaard. Spoediger dan we het soms vewachten springen ook hier de snaren en worden de accoorden geschonden. Wat gaan we dan doen? In arren moede de ziel van onze vreugde prijsgeven aan de verkommering, ergens op een donkere hoek van de zolder om er zo nu en dan een blik van weemoed of van bittere zelfironie op te werpen? Maar dat zou neerkomen op een ondankbare verloochening van het geluk, dat we eens bezaten.

Eens heeft Iemand, en gij kent Hem, gezegd: „Komt allen tot Mij die vermoeid en belast zijt, en Ik zal u rust geven".

Maar tot die stap is moed nodig. Zegt ons hart ons niet, dat Hij, Die dit zegt, Zelf de snaren van onze gouden harp heeft stukgetrokken?

Een mens heeft het geluk gezocht. En hij zeide: „Heer, ik wil U volgen overal waar Gij heengaat!" Maar tot antwoord krijgt hij: „De vossen hebben holen ....maar de Zoon des Mensen weet niet, waar hij het hoofd zal nederleggen". Bijna ruw geschonden is de klank van blijde hoop!

Een ander weifelt voor hij zal volgen. Hij ziet nog

een plicht voor zich in de gestalte van zijn oude vader, die hij als rechtgeaard zoon eerst meent te moeten begeleiden tot aan de vale poort van de dood. Maar de Meester eist hem op voor het heden. Een ander wil zijn familieleden slechts groeten voor hij de staf zal opnemen, maar ook dit wordt hem ontzegd. „Geen, die de hand aan de ploeg slaat en achterom ziet is bekwaam voor het Koninkrijk der Hemelen!" Overal breken de snaren! De rust, de plicht, de teerste liefdesbanden, ze bestaan niet voor de Meester. Schijnbaar bekommert Hij zich in 't geheel niet om de tranen, die naar de ogen zeilen.

En Hij, Die de snaren breekt en de schoonste accoorden schendt, zegt straks: „Komt allen tot Mij, die vermoeid en belast zijt en Ik zal u rust geven!" Wreedheid!?

Ik werp mij niet op als verdediger van Hem, Die machtiger is dan alle stervelingen. Maar toch, als ik Zijn Woord overdenk waarmede Hij juist de vermoeide tot zich roept, dat neemt het argwaan uit mij weg. Hij ontzegt rust, maar tegelijkertijd belooft Hij rust. Hij ontkent de plicht zoals ze eerst als heilig geëerd werd maar in dit ogenblik geeft Hij een andere levensvulling: Hem volgen, dat is voortaan de zin van het leven. Hij ontneemt de koestering van tere liefdesbanden, maar niet opdat het leven wordt tot een dorre woestijn. Slechts om aan de liefde een hogere bestemming te geven raken Zijn vingeren aan het intiemste van ons leven aan.

Zeker, er zijn snaren gesprongen op de harp van ons geluk. Misschien braken Zijn handen deze drie snaren — mogelijk waren het andere en zelfs meer! Maar in hun plaats spant Hij nieuwe snaren. En van Hem moogt ge geloven, dat zij beter zijn, dan welke Hij brak. Hij schendt het accoord niet dan om het schoner te doen herleven!

Gelooft gij?

Nu geen valse berusting!! Er is een wrokkend zwichten voor Zijn overmacht, die met overgegevendheid niets van doen heeft. Dan bezwijkt de band der liefde, die ons met Hem verbonden hield. Dan zijn we alles kwijt! We mogen met Hem spreken, eerlijk, op de man af als Hij ons nodigt, tot Hem de toevlucht te nemen. Zeg, wat geuit dient te worden, uw twijfel, uw bezwaarlijk stil kunnen blijven onder de smart. Eerst zó geeft ge uw gouden harp aan Hem; eerst zó kan Hij het geschondene herstellen.

Een steile weg?....Ik weet het — maar de weg, die tot het doel, 's Heeren doel met u leidt. Hij geve ons kracht, hem te betreden.

C. BRANDT.

BIJ DE STATISTIEK

Allereerst wil ik mijn dank uitspreken jegens de secretarissen voor de medewerking! Helaas was pl.m. 25 % van hen niet op tijd met de inzending en kostte dit weer extra werk en tijd — een volgend jaar dus allen op tijd, broeders! —, toch werden de gegevens zó verstrekt, dat tot samenstelling van de statistiek kon worden overgegaan. De secretaris van Ter Apel bleef echter helemaal in gebreke.

Het allesbeheersende feit, dat uit de statistiek spreekt, is de stilstand van het werk gedurende het afgelopen jaar! Het totale aantal leden is per 1 Jan. 1950 gelijk aan dat per 1 Jan. 1949. De vraag „hoe komt dat?" zal ons tot zelfinkeer, bezinning en onderzoek dringen. Hier willen wij enkele opmerkingen maken in verband met de voor ons liggende cijfers.

Het ledental van 23 gemeenten toonde vooruitgang, dat van 20 gemeenten achteruitgang. Het blijkt nu, dat het aantal afgegeven attestaties dat van de ontvangen attestaties met 85 overtreft. Wanneer we bedenken, dat 34 zijn afgegeven naar de gemeente Emmen, die opname in de Unie heeft aangevraagd (natuurlijk moesten we die 34 eigenlijk ook nog rekenen bij het totaal van Unie-leden per 1 Jan. 1950, doch dit verandert het beeld van de „stilstand" nauwelijks, dan blijft de conclusie, dat vermoedelijk 51 attestaties naar het buitenland zijn afgegeven. Is emigratie reeds een oorzaak van stilstand? In 1948 waren ontvangen en afgegeven attestaties nog aan elkaar gelijk.

In 9 gemeenten heeft in 1949 geen doopsbediening plaats gevonden. Het aantal gedoopten is 73 % van dat in 1948 of 82 minder minder. Omgerekend op 100 leden werden in 1948 per 100 leden 5 gedoopt, in 1949 per 100 leden 3½. Is de werfkracht onzer gemeenten afgenomen?

Waren in 1948 wederopname en uitsluiting resp. 72 en 11, in 1949 waren deze 39 en 37, dus vrijwel aan elkaar gelijk. Is de „zuigkracht" onzer gemeenten afgenomen en de „afstoting" toegenomen? Wel werden in 1949 14 uit andere gemeenschappen opgenomen tegen 11 in 1948, doch er onttrokken zich in 1949 92 tegen 83 in 1948. De vraag van zo pas is dus wel terecht gesteld.

Bleef het aantal catechisanten vrijwel gelijk, het aantal Zaaier-verspreider daarentegen daalde van 340 op 1 Jan. 1949 tot 252 op 1 Jan. 1950, dus met 88. In de evangelisatie-drang in onze gemeenten afgenomen?

Last, but not least. Er zijn opmerkelijk veel vacante gemeenten: een 12-tal, waaronder echter een paar kleine gemeenten. Is het opvallende tekort aan voorgangers mogelijk niet een voorname oorzaak van de stilstand?

Bedenk vooral dit: stilstand is achteruitgang!

Er zouden nog meer opmerkingen te maken zijn. Ieder kan zijn eigen combinaties en vergelijkingen maken. Mocht de statistiek een heilzame schrik veroorzaakt hebben en een nieuwe bereidheid tot overgave en getuigenis gewekt hebben, dan is de publicatie der cijfers niet zonder zin en de bezinning niet zonder vrucht geweest. De Geest des Heeren worde vaardig over ons en doe ons ontwaken en opveren tot vernieuwde ijver. Des Heeren kracht kome over ons en doe ons staan voor Zijn zaak met gewilligheid en volvaardigheid. Dat ieder in deze benarde tijd beseffe: des Konings zaak heeft haast!

De Unie-secretaris
T. JANSMA.

Statistiek der Unie van Baptisten Gemeenten in Nederland op 1 Januari 1950

Secretaris: Ds T. Jansma, [illegible]straat 47, Haarlem. Tel. 18032

Plaats	Geïnstitueerd	Adres van kerk of lokaal	Zitplaatsen	Voorganger	Secretaris	Penningmeester
1 Alkmaar	1946	Nw. Doelen, Doelenstr.	100	F. G. J. Hofhuis, Karel Doormankade 2	H. Kruize, Kievitstr. 34	Bak[illegible], Zocherstr. 10, tel. 3612
Den Helder		Weststr. 67	50			
2 Almelo	1932	Geraniumstr. 45	200	Ds D. Slort, Acaciaplein 33	J. W. Grootenhuis, Wondestr. 25	van [illegible]nno, Tulpenstr. 7
3 Amsterdam	1866	Kerkstr. 204	175	Ds H. Bakker, Krammerstr. 32 I, tel. 90200	G. J. v. Rekum, B. v. Waverenstr. 26, Amst[illegible]	v. [illegible]um, B. v. Waverenstr. 26, Amstelv.
A'dam—Oost		Celebesstr. 80	80		[tel. K 29[illegible]0-	
4 Apeldoorn	1916	Hoogakkerlaan 50	124	vacant	J. M. Vulling Jr, Eperweg H 19, Vaassen	Sc[illegible]ten, Hoogakkerlaan 24, tel. 2847
5 Arnhem	1930	Tuinstr. 16	100	vacant	[tel. K 6[illegible]88-	A. [illegible]ewiet, Kamillelaan 18
Ede					* J. Leidekker, Talmalaan 25	
6 Daarlerveen	1935	G. V. 79	90	J. v. Loo, G. V. 79	T. Wuite, W 15, Vriezenveen	Kr[illegible]e, Zwarteweg G. V. 78 D
7 Delfzijl	1923	Menno v. Coehoornsingel	200	Ds N. J. v. Beek, Corn. Houtmanstr. 3	J. A. Heijnen, Abel Tasmanplein 1, tel	[illegible]. O[illegible]enburg, Willemstr. 23a, tel. 320
Appingedam		Broerstraat	100		* M. Eskinga, Patrimoniumstr. 21	
8 Deventer	1884	Binnensingel 36	120	vacant		Dijks[illegible]ra, Oudegoedstraat 70
Zutfen		„Volksbond", Houtmarkt	60		* H. J. Schüppers, Boxtartstr. 7	
9 Drachten	1923	Doopsgez. Kerk	200	I. Tammeling, Stationsweg 193	B. Frieswijk, Reidinglaan 41	v. [illegible] Velde, Oude weg 140
10 Eindhoven	1925	Wattstraat 70	250	Ds S. J. Zijlstra, Frankrijkstr. 47, tel. 2133	H. de Jonge, Al. du Hamelstr. 48	Knigge, Kootwijkerstraat 32
11 Emmer-E.veen	1913	Kanaal A NZ 190	300	Ds J. de Jong, Kanaal A NZ 189, tel. 74	H. Sjoerds, Verl. Scholtenskan. WZ 38	Reintsema, Kanaal A ZZ 110
12 Enschede	1930	Nic. Beetsstr. 44	150	vacant	L. v. Agen, Ambonstr. 9	Kat[illegible], Usselerweg 56
Winterswijk		Morgenzonweg 92			* G. J. Bosman, Morgenzonweg 92	
13 2e Exloërmond	1906	No. 65	300	Ds H. v. d. Werf, No. 65	D. Wever, A 122a, Exloo	Duursema, No. 63
14 Foxhol	1886	G. Imbosstraat 80	150	vacant	W. G. Massink, Kl. Nieboerweg 22	Cock[illegible], Werfkade 25, Hoogezand
15 's Gravenhage-S.	1892	Z. Binnensingel 10	350	Ds J. Louw, Valkenboskade 25, tel. 320709	Mr. P. J. Paets tot Gansoyen, Berkstr. 22, tel. 3[illegible]	Boiten, Boddaertstr. 15, tel. 115683
16 's Gravenhage-O.	1931	v. Dijckstr. 149-150	100	Ds G. Brongers, Rotgansstr. 59	H. J. Steenbergen, Fultonstr. 85	A. v. d. Heyden, Steynlaan 76
17 Groningen	1880	Meeuwerderweg 75	650	Ds G. Vegter, Parkweg 6 A, tel. 21609	H. Bos, A. P. Fokkerstr. 42, tel. 21538	[illegible]. Dam, Paterswoldseweg 101, tel. 24880
		C.J.M.V.-geb. Spilsl.	200			
Hoogkerk		Speeltuingebouw	60			
18 Haarlem	1880	Parklaan 34	160	Ds J. W. Weenink, Pijntorenstr. 5, tel. 14630	F. Oosterwijk, Kleverparkweg 83 rd, tel	Baartse, Da Costastr. 37
		„Salem", Bakenessergr. 65				
19 Harlingen	1902	Noorderhaven 49	150	Ds G. Visser, Noorderhaven 49a, tel. 979	K. Wielenga, Bosb. Toussaintstr. 9	Postma, Zoutsloot 113
20 Haulerwijk	1882	368	270	J. Reiling, 370	E. Jongsma, Veenhuizen II 155 c	Vegelien, 352
21 Heeg	1882	„Silo", Schatting 298	70	vacant	Tj. v. Netten, Schatting 298	.. v. Netten, Achter 't Kerkhof 195
22 Heerenveen	1942	Leliestraat 2	100	H. Sikkema, Asterstr. 10, tel. 2159	W. de Lange, Burg. Falkenastr. 106, tel	de Haan, Dracht 32, tel. 2195
23 Hengelo (O.)	1919	Jac. Catsstraat 36	325	Ds A. A. Hardenberg, Oelerweg 22b, tel. 2967	H. J. Olijslager, Jac. Catsstraat 45	Dre[illegible], Wooldereschweg 98
Borne		Bapt. Evang. gebouw	100		* J. S. Vis, Hengelosestraat 46	
24 Hoogezand	1923	Beukemastraat 6	200	Ds R. Reiling, Singelstr. 7	J. H. Gnodde, Zuiderstr. 117, Sappeme[illegible]	Du[illegible]ma, a.b. Verl. Zuiderstraat
Siddeburen		Zwarteweg	200			
25 Leeuwarden	1896	M. H. Trompstraat 4a	450	Ds F. E. Huizinga, A. d. Hoven 105, tel. 5380	K. Fennema, Kalverdwarsstr. 15, tel. 7[illegible]	Haagsma, Gr. Kerkstr. 19, tel. 3338
26 Muntendam	1891	Kerkstraat 120	350	Ds J. Hekhuis, Brede weg 1	K. Veendorp, Nieuwe weg 12	Boiten, Kerkstraat 14, Veendam
Meeden		Veensloot	100			
27 Musselkanaal	1947	Schoolkade 86	250	W. Veenstra, Schoolstr. 55	P. Takkenberg, Sluiskade 54	Bun[illegible]r, Sluisstraat 1a
28 N. Pekela	1875	J. Oldenburgerst. 45	200	Ds H. Jut, J. Oldenburgerstr. 47, tel. 358	F. W. Kijf, Ommelanderwijk 183, Veen[illegible]	Ham[illegible]er, A 20, tel. 232
29 N. Weerdinge	1875	Weerdinger Kan. NZ 52	350	Ds J. Scholte, Weerd. Kan. NZ 51,	H. de Jonge, Weerd. Kan. NZ 168	Reil[illegible], Achterdiep 26, tel. 29
Roswinkelerveen		Winkelseweg 26	50	[3e Kruisdiep, tel. 142		
30 Noordbergum	1930	Zevenhuisterweg	450	Ds H. D. Hooghwinkel, Bapt. past.	R. Veenstra, Huize „Avondrust"	[illegible]ma, Zomerweg
31 Pernis	1947	Pastoriedijk 328	60	M. N. Looije, Vlielanderstr. 29	K. v. Opstal, Murraystr. 54	de Haan, Pastoriedijk 362
32 Rotterdam-C.	1937	Tiendstraat 43	120	Ds K. Reiling, Cl. de Vriesel. 69b, tel. 36964	W. Visser, Koekkoekplein 21	Amersfoort, Baljuwstr. 7, Vlaardingen
33 Rotterdam-Z.	1935	Groepstraat 27	108	Ds C. Brandt, Moerkerkestr. 151c, tel. 78827	G. H. de Neef, Mijnsheerenlaan 39a	de R[illegible]nde, Zw. Waalstraat 53
34 Sneek	1880	Oppenhuizerweg 70	200	Ds J. Broertjes, Tjotterstr. 6, tel. 2408	W. Modderman, Willemstr. 9, tel. 2077	Bee[illegible], 2e Woudstr. 2, tel. 2410
35 Stadskanaal	1845	v. Boekerenstr. H 100	400	Ds G. W. Tijman, Handelskade, tel. 289	J. Reiling Jz, Drouwenermond J 144, te[illegible]	v. d. Mei, Stationslaan 5
Nw. Buinen		Dwarsdiep	250			
36 Staveren	1881	Voorstraat	150	Ds J. Bosma, Voorstr. 36	R. Smits, Schans 17, tel. 1	Zwaan, Voorstraat 103, tel. 30
37 Ter Apel	1938	Hoofdkade	150	vacant		
38 Treebeek	1925	Engerstraat 1	150	Ds H. Hornstra, Meteoorstr. 10,	J. A. Oosterloo, Mercuriusstraat 19	Ploeg, Treebeekstraat 80
39 Utrecht	1924	Herenstraat 34-36	350	vacant [tel. Hoensbroek 818	F. Bos, v. d. Goesstraat 17, tel. 11808 (k[illegible]	v. d. Berg, Maliesingel 30, tel. 19533
40 Valthermond	1946	No. 76	150	vacant	H. van Oosten, K. 556	Blan[illegible], Z.D. 75
41 Vriescheloo	1877	Hoofdweg L 132	250	vacant, cons. Ds J. A. Scholte	G. Derks, Hoofdweg A 266, Bellingwolde	Bla[illegible], B 85, Vlagtwedde, tel. 8
Bellingwolde		Rhederweg	70			
42 Winschoten	1948	Mr. A. J. de Sitterstr. 9	90	Ds J. B. de Neef, Burg. Venemastr. 7, tel. 405	H. Meyer, Hoethslaan 3	Do[illegible], Oranjestraat 5
43 Workum	1898	„Bethel", Zuid	100	vacant	J. Broersma, Trekweg 82, Parrega	Go[illegible]r, Markt, tel. 77
44 Zandbulten	1937	Stationsweg 90	200	B. Fabrie, Stationsweg 77, p. Kollumerzwaag	N. Lourens, No. 124	Sipm[illegible], Zwagerveen 20
45 Zwolle	1947	„Palvu", Eekwal 29	75	vacant * G. Bouritius, Hortensiastr. 130	J. Vlietstra, Nilantsweg 97, Zwollerkerspel	J. [illegible]ndriksen, Molenweg 299

Nummering	Plaats	Leden 1 Jan. 1950	Leden 1 Jan. 1949	Toename: Doop	Toename: Attestatie	Toename: Uit andere gemeenschappen	Toename: Wederopname	Toename: Totaal	Toename: Zuiver	Afname: Overleden	Afname: Attestatie	Afname: Zich onttrokken	Afname: Uitgesloten	Afname: Totaal	Afname: Zuiver	Catechisanten	Zaaierverspreiders	Lectuurcommissie	Zending	Opmerkingen
1	Alkmaar	45	42	4	7			11	3		3	2	3	8		10	2			
2	Almelo	143	149	3	2		4	9		2	4	5	4	15	6		5	5	1	
3	Amsterdam	222	232	7	6		1	14		5	1	18		24	10	10	18	1	1	
4	Apeldoorn	89	103	2	3		2	7		3	14	4		21	14		15	1	1	
5	Arnhem	81	79	2	2	1		5	2		3			3			3		1	
	Ede																			* contact-adres
6	Daarlerveen	38	46							1		7		8	8					
7	Delfzijl	192	186	7	8		2	17	6	2	7		2	11		10	4		1	
	Appingedam																			* contact-adres
8	Deventer	104	103	1	4		2	7	1		4	2		6			5			
	Zutfen																			* contact-adres
9	Drachten	71	66	4	3			7	5		2			2		10	1	3		
10	Eindhoven	154	152	2	2	2		6	2	1	2	1		4		30			1	
11	Emmer-E.veen	220	244	13	4	3	4	24		3	*44	1		48	24	45	6		1	* 34 naar Emmen
12	Enschede	152	155	7	5		1	13		3	8	3	2	16	3		1			
	Winterswijk																			* contact-adres
13	2e Exloërmond	137	140	3				3		1	5			6	3					
14	Foxhol	70	70	3	2			5			4		1	5			4			
15	's Gravenhage-S.	229	219	12	9		3	24	10	2	9	3		14		22	10			
16	's Gravenhage-O.	48	44		3	4		7	4			3		3						
17	Groningen	735	723	21	21	1	1	44	12	6	17	9		32		50			3	
18	Haarlem	175	166	13	7		2	22	9	2	4	5	2	13			12	1		
19	Harlingen	135	139	5	1			6		2	5	1	2	10	4		5	1	1	
20	Haulerwijk	75	77	1	1			2		2	2			4	2					
21	Heeg	11	10	1				1	1											
22	Heerenveen	72	64	6	7	1		14	8	2	3		1	6		14	8			
23	Hengelo (O.)	354	360	10	11			21		4	21	2		27	6	30	20	6	1	
	Borne																			* contact-adres
24	Hoogezand	136	114	6	14		*9	29	22	1	1		5	7						* herziening ledenlijst
25	Leeuwarden	269	261	13	8		2	23	8	5	7	1	2	15		45	8	10	1	
26	Muntendam	241	244	11	2			13		2	7		*7	16	3					* herziening ledenlijst
27	Musselkanaal	154	152	10	2	1		13	2		3	8		11			10	3	1	
28	N. Pekela	121	114	11	1			12	7	1	4			5		8	10			
29	N. Weerdinge	265	264	13	8			21	1	3	17			20			13			
30	Noordbergum	165	*174		3			3		2	10			12	9		4			* vorig jaar 176 opgegeven
31	Pernis	26	27		2	1		3			2		2	4	1		5	2		
32	Rotterdam-C.	94	99	1	1			2			6	1		7	5	8	12			
33	Rotterdam-Z.	71	77		2		2	4			3	7		10	6		4	1	1	
34	Sneek	168	171	1	4			5		2	5	1		8	3	15	10	20	1	
35	Stadskanaal	300	298	11	6			17	2	2	9	4		15		50	15		1	
36	Staveren	83	*85							1	1			2	2	10	3		1	* vorig jaar 86 opgegeven
37	Ter Apel	97	97																	
38	Treebeek	129	128	3	2			5	1	1	1	2		4						
39	Utrecht	115	111	5	10		2	17	4	1	12			13			3			
40	Valthermond	42	39	2	1		1	4	3			1		1			8		1	
41	Vriescheloo	190	199	2	2		1	5		6	8			14	9	30	10	3	3	
42	Winschoten	70	61	6	3			9	9							15	2	1		
43	Workum	35	39								3	1		4	4		4			
44	Zandbulten	107	105	4				4	2		2			2			12			
45	Zwolle	22	23		2			2			3			3	1					* lerend ouderling
		6452	6451	226	181	14	39	460	124	68	266	92	37	459	123	412	252	58	22	

Nog niet bij de Unie [aangeslo]ten Gemeenten:

Plaats	Geïnstitueerd	Adres van kerk of lokaal	Zitplaatsen	Voorganger	Secretaris	Penningmeester
1 Emmen	1949	Geb. „Arbeidsvreugd"	125	vacant, cons. Ds H. van der Werf	W. H. Wiersema, Molenstr. 11	[illegible] Jonge, Weerdingerstr. 246, tel. 388
2 Franeker	1866	Zilverstraat 46	200			
3 Hengelo I	1879			M. de Jong, Geerdinksweg 121, tel. 3915	J. Bijleveld, Boekelose Veldweg 21	K[illegible]ers, Tulpstr. 27
4 Makkum	1877	Pothuissteeg	100	vacant	A. Bakker, Turfmarkt 85	B[illegible]r, Turfmarkt 85
5 Steenwijk	1947	C.J.M.V., Gasthuisstr.	100	vacant	D. Hartkamp, Onnastr. 24	G[illegible] Anjelierstraat 12

Nummering	Plaats	Leden 1 Jan. 1950	Leden 1 Jan. 1949	Toename: Doop	Toename: Attestatie	Toename: Uit andere gemeenschappen	Toename: Wederopname	Toename: Totaal	Toename: Zuiver	Afname: Overleden	Afname: Attestatie	Afname: Zich onttrokken	Afname: Uitgesloten	Afname: Totaal	Afname: Zuiver	Catechisanten	Zaaierverspreiders	Lectuurcommissie	Zending	Opmerkingen
1	Emmen	42	27	1	14			15	15								8			
2	Franeker	51	51																	
3	Hengelo I	134	134	1	1	5		7		1	1	1	4	7		25				
4	Makkum	22	21	2				2	1	1				1						
5	Steenwijk	16	*19	3	1			4			2	5		7	3		5		1	* vorig jaar 21 opgegeven
		265	252	7	16	5		28	16	2	3	6	4	15	3	25	13		1	

Zendingsrubriek

Zendingsactie

Onze zuster G. Reiling is gaarne bereid om gemeenten, die zij nog niet met haar Congo-film bezocht heeft, te bezoeken. In diverse gemeenten is zij nog niet geweest. Willen deze gemeenten zich met haar in verbinding stellen? Het adres van onze zuster is: Drouwenermond J 145, Stadskanaal.

Hier maakt de gemeente kennis met iemand, die jarenlang op het zendingsveld werkzaam is geweest en uit eigen ervaring het een en ander kan en wil vèrhalen. Laat deze kans toch niet onbenut voorbijgaan! De N. T. gemeente is immers meteen de zendingsgemeente!

De condities, die de U.Z.C. stelt zijn langzamerhand wel genoeg bekend. Voor de goede orde worden ze nog eens herhaald. De reiskosten komen voor rekening van de U.Z.C. en de collecte is voor haar.

De zendingssituatie in Azie

Vanaf deze plaats is reeds verschillende keren betoogd, dat zij die de zending een warm hart toedragen, zich niet enghartig binden moeten aan het zendingsveld, waarop door eigen mensen zending of in de toekomst zending gedreven zal worden.

Het devies is het woord van Jezus: De akker is de wereld!

Hoe is de toestand in Azie?

Door Azie golft onweerstaanbaar het nationalisme. Daar is op zichzelf natuurlijk niets tegen. Vrijheid zo te minnen....! De leus bij uitstek is: Los van het westen, weg met het imperialisme. Baas in eigen huis!

India werd in twee onafhankelijke staten gesplitst, nl. in Pakistan, een Moslimstaat (Mohammedaans) en India. Beide staten verbraken de dominion status met Engeland, maar blijven met Groot Brittannie op velerlei gebied samenwerken.

Burma, vroeger eveneens een dominion van Engeland, werd ook zelfstandig, doch had binnen zeer korte tijd een binnenlandse oorlog, die het land op de rand van een chaos bracht. Dit land maakte zich geheel los van Engeland.

Politiek en economisch gesproken zijn deze landen hard achteruit gegaan. De verhouding tussen India en Pakistan is heel slecht en gespannen. Doch de tegenstelling wordt veel meer veroorzaakt door religieuze spanningen. De felle tegenstelling tussen Islam en Boedhisme.

Het oude frans Indo-China werd door het moederland onafhankelijk verklaard, doch kent een verbeten strijd met een communistisch georienteerde contraregering. Hier bleef door een Unie de band min of meer met het moederland bewaard.

De jongste geschiedenis van Indonesie is ons genoegzaam bekend.

In China vestigde zich een nieuw communistisch regiem.

De Filippijnen werden al heel wat vroeger door de U.S.A. onafhankelijk verklaard, alhoewel opgemerkt dient te worden, dat op andere wijze Washington stevig de vingers in de pap houdt.

In grote trekken is zo de situatie in Azie.

Zendingswetenschap gaat altijd uit van concrete gegevens en houdt dus ook terdege rekening met politieke toestanden. Dit maakt deze jonge wetenschap juist zo interessant en boeiend.

Bovengenoemde achtergronden zijn nodig voor het verstaan van de volgende vraag: Hoe staan de regeringen van deze landen tegen de verkondiging van het Evangelie?

Alvorens deze vraag beantwoord zal worden, dient het volgende eerst opgemerkt te worden.

Het politieke feit, dat Azie onafhankelijke landen ging kennen, had tot gevolg dat in de nieuwe staten sociale onrusten ontstonden. Het communisme stak heviger en heftiger dan tevoren de kop op. De „oude" godsdiensten herleefden sterker dan ooit tevoren. Doch gelukkig en dit is iets waarover men ten zeerste zich verblijden kan, werd het christendom — een kleine minderheid in genoemde landen — beter dan ooit haar roeping en taak bewust.

Vast staat, dat Pakistan zich tot dusver nog niet heeft uitgelaten of deze nieuwe staat de zending de vrije hand laat. Deze vaagheid is zeer bedenkelijk. Pakistan als Moslimstaat zal zoals dat b.v. in Egypte het geval is, vrijheid van godsdienst aan alle burgers garanderen, doch in de praktijk valt het bitter tegen. O, die Moslimstaten!

India nam in haar grondwet vrijheid van godsdienst op. Doch een Indiër van invloed zei onlangs: De tijd van soap-box preaching is voorbij. (D.i. de tijd, dat men vanaf een zeepkist het Evangelie verkondigde, bedoeld wordt dus openluchtwerk van kerk en zending.)

In het huidige communistische China wordt de kerk het leven zwaar en zuur gemaakt. Hier is commentaar overbodig.

Het staatshoofd van Indonesie, Ir. Sukarno, sprak zich positief voor godsdienstvrijheid. Afwachten is de boodschap. De toekomst zal het openbaren. In de Filippijnen wordt de zending geen moeilijkheden in de weg gelegd.

In frans Indo-China werkte voornamelijk de R.K. Missie.

Het land van de witte olifant, Siam, is Boedhistisch georienteerd maar legt de zending geen bepaalde moeilijkheden in de weg. Doch dit land hoort en voelt de klop van het communisme.

Het zorgelijke van de Aziatische christenheid is wel dit: Dat men zich te veel wilde aanpassen aan de oosterse gedachtenvormen en uitdrukkingswijzen. Doch hiervoor zijn ook langzamerhand de ogen open gegaan. Men zag in, dat de grote niet-christelijke godsdiensten als Islam en Boedhisme te zeer geworteld en verankerd waren in de eigen Aziatische beschavingsvormen en gedachtenwereld. Het Evangelie van Jezus Christus heeft een eigen inhoud en werkt een bepaalde geestesgesteldheid uit en haar greep op de mens is principieel anders dan bovengenoemde wereld-godsdiensten.

Laten we in onze gebeden onze Aziatische medegelovigen niet vergeten. Ze vormen een kleine minderheid en hebben een zware strijd te voeren.

Met vr. zendingsgroet,
voor de U.Z.C.,
H. D. HOOGHWINKEL.

UNIE BOUW-STICHTING

Geliefde broeders en zusters.

Zo nu en dan wil ik toch gaarne iets van mij laten horen, omtrent onze UNIE BOUWSTICHTING.

Wij mogen toch aannemen dat U werkelijk belang stelt, in deze tak van arbeid in onze Gemeenten.

Welnu het is nog niet zo lang geleden, dat Br Moerke en ik de tocht naar Daarlerveen ondernamen. dit in verband met de dringende roep, om hen zo mogelijk te helpen, aan een geschikt vergaderlokaal, want onze broeders en zusters aldaar worden als het ware gedwongen de vergaderplaats van thans te verlaten. Dit vindt zijn oorzaak in het feit, dat er te weinig woonruimte is. De eerste vergadering die wij daar hadden, met de kerkeraad, is voor ons van veel innerlijke waarde geweest. Het was ons werkelijk goed daar te zijn, bij die eenvoudige gelovige broeders en het bleek ons duidelijk, dat wij zo mogelijk hier helpen moesten als Bouwstichting. Op onze laatste vergadering van de U.B.S. waren wij het er dan ook over eens: in deze zaak moet geholpen worden. Toen de secretaris van de Gemeente Daarlerveen het verblijdende bericht van de Secr der U.B.S. ontving, popelden daar alle harten van dankbaarheid, en onze goede God werd geprezen en gedankt. Het is niet mijn bedoeling, U verder iets te vertellen van de arbeid daar. Dat zal een der hunnen t.z.t. wel doen, want het is van groot belang, dat U toch allen eens weet hoe en onder welke omstandigheden de Broeders en Zusters daar werken En met welke geringe middelen, en toch zoveel geloofsvertrouwen. Wij hebben dan ook het volle vertrouwen dat de arbeid daar gezegend zal worden. Onze plannen zijn U op de hoogte te houden met de vorderingen daar. En als er nu nog zijn, die de arbeid daar financieel willen steunen, stuur Uw gave maar aan de penningmeester der U.B.S. met de mededeling, *voor Daarlerveen*, hij wikkelt dat dan wel verder af. Het is mijn innige begeerte, dat genoemde gemeente Uw aller belangstelling heeft en dat U deze arbeid ook in Uw gebed wilt gedenken.

Namens de broeders der U.B.S.
Afd. Propaganda,
F. LINDEMAN.

Arnhem, Willem Pijperstraat 7.
Tel. 25146.

De Boekentafel

KERKHISTORISCHE LIJNEN door Dr. S. VAN ITTERZON. Uitg. Kok te Kampen. Pr. ingen. f 1.90 en gebonden f 2.75.

Voor hen die zich in de Kerkgeschiedenis moeten bezighouden is dit werk een overzichtelijk en dus bruikbaar hulpmiddel. Zoals van zelf spreekt is het gebruik van een uitgebreider werk naast dit nodig om deze LIJNEN met leven te vullen. Dit werk van 171 blz biedt echter het onontbeerlijke skelet. Op genoemd aantal blz. volgen nog enige met examenopgaven.

Aanbevolen.

MAN EN VROUW VOOR EN IN HET HUWELIJK — Dr. A. C. DROGENDIJK, uitg. Kok te Kampen. Pr. geb. f 3.90.

Reeds eerder kondigden we een werkje van die Schrijver over het moeilijke onderwerp aan. De rustige en eerlijke zakelijkheid van de schrijver konden we roemen. Hier stelt de auteur zich voor een auditorium van echtelieden zelf. De vroeger geuite lof is ook hier onverminderd van gelding. We hebben de overtuiging, dat heel wat vraagstukken, die zelden tussen man en vrouw ter sprake komen, hier op kiese wijze worden besproken en wellicht beantwoord.

Gemeenteberichten

NIEUWE-PEKELA

Nu wij 1950 schrijven, hebben wij even een terugbik in 1949 te werpen. 1949 was voor de Gemeente een zegenrijk jaar. We voelden de Geest des Heeren in onze Gemeente. We zagen Ds Jut aan onze Gemeente verbonden. We zagen zielen, die zich overgaven aan God en zich lieten opnemen in de Gemeente. Ook de opkomst in de Gemeente is zeer goed, zowel in de Zondagsdienst als in de verenigingen.

Zondag 23 Jan. hadden we onze Gemeente-jaarvergadering. We kregen een overzicht over alles wat er al zo in onze Gemeente wordt en is verricht. Het evangelisatiewerk in 1949, begonnen in een zeer ruwe communistische hoek onzer plaats, zal in 1950 worden voortgezet. Wij hopen uit te strooien van de zegeningen welke wij zelf hebben ontvangen, en blijven bidden om meer zegen, opdat gans de schepping mag juichen als verlosten door Christus voor Gods troon.

God wil ieder gebruiken! Laat onze bede zijn: „Heer, neem mij zoals ik ben, en vorm mij tot een bruikbaar instrument in Uw dienst".

Met br.groeten, de correspondent.

STADSKANAAL

Het is al weer enige tijd geleden, dat onze voorganger Ds Tijman zijn intrede deed. Toen brak voor onze gemeente een nieuw tijdperk aan, waar we nu alweer een poosje mee bezig zijn. Veel dingen waren er waarin we even aan elkaar moesten wennen. Maar toch kunnen we niet anders zeggen dan dat het ons onder leiding van onze nieuwe voorganger goed gaat. De diensten des Zondags worden altijd goed bezocht, en jong en oud luistert aandachtig naar de Boodschap, die op klare en duidelijke wijze tot ons komt. Ook de Bijbellezing en bidstond des Donderdagsavonds mag zich in steeds groter belangstelling verheugen. We worden er steeds weer bij bepaald, welke grote rijkdommen God ons schenkt in Zijn woord. Vier zusters en twee broeders werden in de laatste twee maanden van het jaar gedoopt. Op één van de laatste dagen van het jaar werd onze oude zuster Reiling na een langdurig ziekbed thuisgehaald. Jammer was het, dat zr van Beek wegens ziekte van haar ouders de arbeid in Nieuw-Buinen zo onverwacht moest opgeven. Wij danken haar voor het vele en goede werk, dat zij altijd met zoveel ijver en liefde heeft verricht.

Dit waren zo in het kort enige mededelingen uit onze gemeente. Wanneer u dit leest zullen ook onze samenkomsten weer tot het verleden behoren.

Broeders en zusters, laten wij toch vooral de arbeid in onze gemeente dragen, tezamen dragen, niet alleen de voorganger, maar de ganse gemeente; en niet alleen door onze arbeid, maar vooral door ons gebed. Dan kan God ook werken door onze gemeenten, en dan zal de zegen ook niet achterwege blijven. Op Zijn tijd zal Hij het doen. Al wij maar getrouw zijn.

G. K.—B.

Uit ons Unie-bureau

Zoals bekend gemaakt moeten voorstellen voor de komende Unie-vergadering reglementair uiterlijk 27 Maart ontvangen zijn. De Unie-Commissie moet echter hoogstwaarschijnlijk reeds op 20 en 21 Maart in vergadering bijeenkomen, daar latere data voor niet alle leden passen. Daarom verzoek ik de gemeenten vriendelijk om hiermee rekening te willen houden en dus de inzending der voorstellen vroeger te doen geschieden. Zou het niet mogelijk zijn, dat alle voorstellen reeds vóór de 20ste Maart ontvangen zijn? Gaarne beveel ik deze vervroegde inzending in Uw belangstelling aan en zeg de gemeenten namens de Unie-Commissie bij voorbaat dank voor de medewerking in dezen.

De Unie-secretaris,
T. JANSMA.

Verantwoording

De eerste maand van 1950 bracht de volgende giften:

1. „rook-offer": Drachten f 11.50; 2e Exloërmond f 15.05; Alkmaar f 14.—; Deventer f 18.75; R'dam—C. f 23.61; Pernis f 11.50; Den Haag—Singel f 7.97; Leeuwarden f 60.—; Apeldoorn f 13.50.
2. voor onze militairen: Winschoten f 13.08; Hoogezand f 12.—.
3. voor de E.C.U.: Muntendam f 50.—; H. d. J. te S. f 10.—.

Dank aan alle gevers en geefsters! Deze eerste maand is nog maar een aanloop. Waarom zou de 2e maand niet meer kunnen brengen? Gaarne bevelen wij de vele takken van Unie-arbeid in Uw belangstelling aan en ontvangen met blijdscap Uw gift en collecte!

De Unie-administrateur,
T. JANSMA.

Giro 9260 ten name van de Unie.

Mededelingen

De gemeente Vriescheloo beriep tot haar voorganger br. M. de Jong te Hengelo (O.).

BERICHT

Aan de diverse abonné's, die klagen over te late ontvangst van De Christen (pas op Maandag), deel ik mede, dat de drukker hiervan in kennis is gesteld en dat de drukker er nadrukkelijk aan herinnerd is, dat De Chisten op Vrijdag, in elk geval uiterlijk Zaterdag op alle Nederlandse adressen moet ontvangen zijn.

De administrateur.

Advertentiën

JAARGANG 67 - Nr. 2988
VRIJDAG 17 FEBR. 1950

WEEKBLAD DE CHRISTEN

Orgaan tot verbreiding van de beginselen van N.T. Christendom

UITGAVE VAN DE UNIE VAN BAPTISTEN GEMEENTEN IN NEDERLAND

REDACTIE-ADRES: Ds. C. BRANDT, MOERKERKESTRAAT 151c - ROTTERDAM—Z.
ADM.: Ds. T. JANSMA, TETTERODESTRAAT 47, HAARLEM, POSTREK. No. 9260 TEN NAME VAN DE UNIE - TEL. 18032

ABONNEMENTSPRIJS BIJ VOORUITBET. VOOR NEDERLAND EN OVERZEESE GEBIEDSDELEN P. JAAR F 5.— - BUITENLAND P. JAAR F 6.50

Het wegwijzende WOORD

Gods molens malen langzaam . . . . .

„Dat late de Heere verre van mij . . . .”
1 Sam. 24 : 7a.

De schoonmoeders hebben in het algemeen geen goede pers in de geschiedenis van het familieleven. Als men de schoonzoons geloven mag, zijn ze veelal lastig, bemoeiziek en nog veel meer. David echter, die met een dochter van koning Saul trouwde, heeft ervaren, dat ook de schoonvader wel eens lastig worden kan. Wat we dienaangaande in het eerste boek Samuël lezen, is een ontzettende geschiedenis.

Daar worstelt een door God verworpen koning op tegen de onomstotelijk vaststaande plannen van de Hemel. God wil David koning maken in de plaats van Saul. Saul klemt de tanden op elkaar en zegt: neen! Ik bèn koning en ik blijf koning! En zo bindt Saul dan de strijd aan tegen zijn concurrent David, en daarmee meteen tegen God. De afloop is voor ons geen verrassing. De strijder tegen God loopt zich te pletter en gaat roemloos onder. Treurspel van een eens zo grote en sympathieke man, die echter niet buigen wil en dan noodzakelijkerwijs hardhandig opzij geschoven wordt.

Zo wordt David dus achterna gezeten door zijn schoonvader Saul. Ergens in de woestijn houdt hij zich op. Schoonvader wordt daaromtrent geïnformeerd en trekt er op af om met hem, en daarmee dan ook tegelijkertijd met God, af te rekenen. Hoe ver de waanzin van een mens al reiken kan! Op de plek aangekomen, waar David verblijf houdt, loopt Saul in de val. Hij moet zich even afzonderen, begeeft zich daartoe in de spelonk waar David juist verblijf houdt met enkele van zijn mannen, en is zo als eenzaam man die geïsoleerd is van zijn troepen, in de macht gekomen van zijn gehate schoonzoon, zonder het zelf te weten.

Daar, in het donker van die grot speelt zich dan een geweldige strijd af. Davids gezellen stoten hem aan: „Wat een prachtkans hè, nu doorpakken, zeker heeft de Heere Saul in Uw handen gegeven!”

En is het niet waar?

Is David niet de gezalfde des Heeren?

Heeft God niet zelf door middel van Samuël hem aangewezen als de toekomstige heerser over Israël?

En wat is er van hem terecht gekomen? Hij is een doodgewone zwerver, een balling, een uitgestotene geworden. Hij, die zijn tienduizenden verslagen had. En wie heeft hem dat alles aangedaan? Hier: deze man, die hier in het donker voor hem zit, en die hij nu geruisloos met één goede dolkstoot uit het leven helpen kan.

Met één dolkstoot uit de ballingschap verlost!

Met één dolkstoot waarmaker van de profetieën Gods aangaande zijn koningschap!

Met één dolkstoot in het bezit van Troon en kroon!

Wie zou niet toestoten die er zo voorstond?

Wie zou niet zijn geweten sussen met de influistering van zijn gezellen dat de Heere hem deze gelegenheid schonk?

Br., zr., bedenk, welk een strijd er gestreden moet zijn in de donkere spelonk! Een strijd in het hart van David. Een strijd niet tegen zijn uiterlijke vijand no. 1: schoonpapa, maar een strijd tegen zijn eigen, oude ik!

Terwijl zijn hand siddert en alles in hem gespannen staat om toe te slaan, houdt hij stand. Terwijl de duivel hem visioenen voortovert van goud en purper, bidt hij tot de God die hem zalfde en beloofde . . . .

En de duivel weerstaat hij door te antwoorden: Dat late de Heere verre van mij, dat ik mijn hand zou slaan aan de gezalfde des Heeren!

Schoon zijn ze, deze woorden.

Hij zegt niet: dat zij verre van mij! Neen, deze man kent zijn boze hart. Deze man weet, hoezeer de eerzuchtige, gemakzuchtige, moeë mens in hem, klaar staat om toe te slaan en de gezalfde te doden. Als het aan hem ligt, gaat het mis, slaat hij toe. Maar God, zijn God, die zal hem helpen. Die zal hem in deze vreselijke ogenblikken van duivelse verzoeking niet alleen laten. „Dat late *de Heere* verre van mij zijn. . . .” Zo zegt hij het. Tegen zijn eigen boze ik zoekt hij bescherming bij de Heere, de Almachtige, die hem steeds weer uitredde in het verleden.

Zou het niet goed zijn, van David te leren, niet alleen beducht te zijn voor de vijanden buiten, maar vooral voor de vijand binnen in ons? En dan, in de verzoeking, de naam des Heeren onzes Gods aan te roepen? Hij alleen kan ons bewaren voor alle kwaad! Wf.

Losse Schakels

Franco's berouw? Spaanse heethoofden hebben geloofd zich verdienste in de hemel te verwerven, door kerkjes van Protestanten in Spanje te ruïneren. In Madrid betoonden ze hun ontevredenheid door zich te vergrijpen aan het Prot. kerkgebouw, behorende bij de Engelse Ambassade. — Nu vertelt Spaingrams dat Franco 1.500.000 pesetas heeft gegeven voor het herstel van kerkgebouwen, vernield of beschadigd door zijn jonge aanhangers. De Protestantse gemeenten in Spanje hebben echter niet in deze vergoeding gedeeld en nu vermoeden ze dat het bedrag besteed is om de kerk van de Engelse Ambassade te herstellen. — Nochtans verheugen ze zich dat de hemel voor hen wat helderder wordt. De druk wordt wat lichter. En wij danken met hen.

„Genezings-diensten" We ontvingen een uitnodiging om te bezoeken „Opwekkings- en genezingsdiensten". Een Brits Indiër Sadhu Lam Jeevaratnam zou getuigen van „Wat kan Jezus Christus heden nog doen?" Van twee teksten was het blaadje voorzien: Luk. 9 : 1 en 2: En Hij zond hen heen om het Koninkrijks Gods te prediken en de kranken gezond te maken, en Hebr. 13 : 8: Jezus Christus is gisteren en heden dezelfde tot in eeuwigheid. „Wonderlijke genezingen, ook heden ten dage", werd er voorts medegedeeld. Uit een en ander kon men wel opmaken dat genoemde Brits Indiër ze zou verrichten. — De aangekondigde diensten gingen in den Haag echter niet door, want de Rotterdamse politie vond het beter genoemde Brits Indiër uit te wijzen. — Het was de „Pinkstergemeente" die genoemde uitnodiging ons liet toekomen, maar in het maandblad van de L.O.C.B. was de komst van deze man reeds bekend gemaakt. Wie hem voor ons land heeft uitgenodigd weten we niet. We vermoeden zo van de laatstgenoemde organisatie.

De opzet De bladen gaven verslag van de diensten die deze buitenlander in Rotterdam leidde. We willen aannemen dat ze wel een weinig tendentiëus gekleurd waren. De gebeurtenissen hadden de sympathie van de verslaggever niet, dat was wel te proeven. De „hardhandige wonderdoener zweepte de massa op tot extase." Tot twaalfmaal toe zouden mensen uit wie een duivel uitgedreven was, „in elkaar gezakt zijn op het podium", „om dan even later op te staan, getuigend van een plotselinge vrede in hun hart". — We bewonderen deze manier van schrijven over dergelijke gebeurtenissen niet. Het ongewone moet men niet bespottelijk maken. We moeten wat voorzichtiger staan tegenover het leven. Wie niet rustig kan waarnemen, verstaat niet wat hij ziet en hoort. — Waarom zou de Brits Indiër geen duivels hebben uitgedreven? Waarom kan deze man geen zieken in een spanne tijds beter gemaakt hebben? Deze dingen dienen op hun feitelijkheid nauwkeurig te worden onderzocht en zijn ze vastgesteld, dan moet men naar hun oorzaken gaan vorsen. Welke waarde moeten wij er nu aan toekennen?

Waarde-bepaling In de beoordeling van deze dingen wijken wij allicht af van hen, die de man hebben laten overkomen en zijn samenkomsten georganiseerd hebben. Deze man beweert „in de Naam van Jezus wonderen te verrichten". We willen dat gaarne aannemen, n.l. dat hij dat zegt en dat men dat van hem gelooft.

Maar of deze hele opzet past in het kader der Evangelieverkondiging? Of het juist gezien is: „Opwekkingsen Genezingsdiensten" te houden? Of hier geen verschuiving en daarmede een vervalsing van het Evangelie begint?

„Wonderlijke" genezingen, die hier moeten trekken en het moeten doen, worden er in de wereld meer verricht. Ongeveer tegelijkertijd met het verslag van de diensten van deze Brits Indiër, verhaalden de bladen van een mijnwerker, die over bepaalde krachten beschikt, waarmede hij mensen geneest. Hij doet het niet „in de naam van Jezus". Zélf zijn we voor jaren getuigen geweest van wonderlijke genezingen, verricht door een man, die bepaald geen gelovige was. Hij had die natuurlijke krachten van de Schepper ontvangen. Hij gebruikte ze voor eigen voordeel en vroeg bij het gebruik daarvan niet naar Gods wil.

De Tover-priester We lazen en hoorden wel zo een en ander over de macht, die de toverpriesters uitoefenen onder de primitieve volksstammen. Deze macht berust wel mede op het feit, dat deze mensen, althans velen onder hen, over bizondere krachten beschikken. Daardoor houden ze de massa in hun ban. Het geheimzinnige, dat hun persoon omgeeft, leidt tot slaafse vrees voor hen. — Dat ze die krachten van de duivel ontvangen hebben, geloven we direct niet. We schrijven ze eerder aan de Schepper toe. Slechts het g e b r u i k dat ze er van maken wordt door de Boze geinspireerd. Zoals het met alle gaven en krachten gaat, die God de mensen schonk: ze worden verkeerd, op God onterende wijze gebruikt, inplaats van tot Zijn verheerlijking en in gehoorzaamheid aan Hem, en dit vanwege de boosheid van het hart, dat liever luistert naar de stem van beneden dan naar die van Boven. — De krachten zélf zijn daarmede niet veroordeeld.

Evangelie en genezing We waarschuwen er tegen het voorhanden zijn van de gave der genezing te willen maken tot een aanbeveling of zelfs een bewijs van de waarheid van de Evangelieboodschap. Het was niet de methode der Apostelen. Waar heeft Paulus, als hij de wereld doorging om de Blijde Boodschap der verzoening te verkondigen, „genezingsdiensten" gehouden? Waar en wanneer op de wonderzucht der heidenen gewerkt? Hij predikte naar 's Heilands laatste opdracht (Luk. 24 : 45, 46 en 47; Matth. 28 : 18—20) het Evangelie der vergeving der zonden. Dat daarbij als nevenverschijnsel soms lichamelijke genezing intreedt, is waar. Menige lichamelijke kwaal heeft een psychische oorzaak. Onlangs lazen we, dat de medische wereld er toe neigt aan te nemen, dat elke fysieke afwijking een psychische oorzaak heeft.

De opdracht is het Evangelie van de vergeving der zonden te prediken, en welke gevolgen dat zal hebben, mede voor het herstel van lichamelijke en nerveuze gebreken en aandoeningen, wachte men af.

Möttlingen Möttlingen, het kleine dorpje in het Zwarte Woud, is bekend geworden door de velen, die er ziek heen gingen en genezen weerkeerden. Maar Möttlingen kende geen genezingsdiensten. Ieder, die een poosje in

dat dorpje vertoefd heeft, weet dat het ging om de zielen in de rechte verhouding tot God te brengen. Op de noodzakelijkheid van het belijden der zonden werd alle nadruk gelegd. Op de vergeving werd gewezen en de reinmaking van het leven door het bloed van Christus. Waar de zonden beleden werd en de vergeving der zonden in Christus' bloed werd aanvaard, trad in verschillende gevallen een belangrijke verbetering van de lichamelijke gesteldheid in. Zwaar zieke mensen keerden genezen naar huis en kwamen vaak jaar op jaar terug om God te Möttlingen te danken voor de redding van hun ziel en leven en de bevrijding van hun vaak chronische ziekten.

Het aankondigen van „Opwekkings- en Genezingsdiensten" lijkt ons in strijd met de waardigheid en bedoeling van het Evangelie. Dat zieken op wonderlijke wijze genezen worden is nu eenmaal niet iets specifiek christelijks. We weten ook niet of het altijd goed is. Men late dat aan de Heer over, om de genezing te doen intreden als een, de vergeving begeleidend verschijnsel. De kracht van de Evangelieboodschap ligt toch daarin, dat zij zich wendt tot „alle gewetens der mensen". Ze richt zich tot het centrum van de mens, ze grijpt de mens als mens aan: d.w.z. in zijn geweten en wil hem recht tegenover God plaatsen. Vele mensen zijn tevreden met verbetering in hun toestand er zijn weinig bekommerd over hun staat voor God. Hoofdzaak is echter dat we recht staan tegenover God. Als Christus wederkomt wordt onze toestand radicaal veranderd. Hier worden de gevolgen der zonde niet weggenomen, maar ze zijn te dragen door een hart, dat zich met God verzoend weet en daardoor een hope in zich voelt leven op algeheel herstel van wat de zonde bedierf. Het is hier geloven en wachten. Hoeveel voorsmaak God ons belieft te geven van die zalige toestand in de voleinding laten we aan Zijn wijsheid over. We kunnen vaak voor onze bewaring voor die Grote Dag de doornen niet missen.

Alles nieuw? De Statenvertaling laat Paulus zeggen in 2 Kor. 5 : 17 dat alles nieuw geworden is. Wel ten onrechte. Slechts een paar onbelangrijke handschriften steunen deze lezing. In de nieuwe vertalingen leest ge: het nieuwe is gekomen. — Dat álles reeds nieuw geworden zou zijn leerde Paulus niet en ge vindt daarvoor ook geen bewijs in het leven der gelovigen. Eens maakt Hij, die op de Troon gezeten is, alle dingen nieuw, Openb. 21 : 5. Vaak hoort men echter 2 Kor. 5 : 17 nog aanhalen naar de oude overzetting. Prof. van Niftrik haalt in zijn Kleine Dogmatiek de tekst ook nog aan in zijn onjuiste gestalte. Bijbelgebruik moet voorzichtig geschieden. Het nieuwe is gekomen, maar alles werd nog nieuw. De oude bedeling en al wat tot haar behoort is voorbijgegaan. Daarover schrijft ook de Brief aan de Hebreeën. Er is iets nieuws ontstaan. Zij, die de eenheid van Oud en Nieuw Testament met zulk een zware nadruk leren deden allicht goed toch eens wat meer aandacht te schenken aan het veelvuldig gebruik van het woord „nieuw" in het Nieuwe Testament.

L.

Uit ons Unie-bureau

Betreffende de statistiek per 1 Jan. 1950, verleden week gepubliceerd, kan ik nu nog meedelen, dat ook de secretaris van Ter Apel zich noch met gegevens gemeld heeft. Aangezien ik het ledental per 1 Jan. 1950 gelijk gesteld had aan het ledental per 1Jan. 1949 (wegens gebrek aan nadere gegevens), en nu blijkens de ontvangen gegevens deze ook inderdaad precies gelijk zijn, verandert aan het ledental (97) dus niets, en ook niet aan de totalen van het aantal leden. De toename bedraagt: met attestatie overgekomen 2, wederopgenomen 1, totaal 3. Afname is: overleden 2, zich onttrokken 1, totaal 3. Verder vermeldt de secr. nog: lerend ouderling P. H. de Boer, Oudeweg 21, tel. 17 (kantoor); secretaris A. Pomp, Agostr. 36; penningmeester H. Knigge, Terapelkanaal.

Tevens gelieve U nu te noteren, dat het secretariaat der gemeente Arnhem thans berust bij: F. Lindeman, Willem Pijperstr. 7, Arnhem.

Dan wil ik nog gaarne even weer een en ander in herinnering brengen betreffende de a.s. 70ste Unievergadering. Door de vervroeging van het Unie-jaar, wordt de Unie-vergadering reeds op Woensdag 24 en Donderdag 25 Mei gehouden, en wel in het conferentie-oord „Woudschoten" te Zeist. Deze data blijven dus vrij voor een bezoek aan de Unie- vergadering! Hoewel reglementair voorstellen en candidaten uiterlijk 27 Maart bekend moeten zijn, verzoek ik U namens de Unie-Commissie nogmaals vriendelijk deze voor 20 Maart in het Unie-bureau aanwezig te doen zijn, daar de U.C. op 20 en 21 Maart in vergadering bijeen komt. Ik geloof, dat alle gemeenten gaarne met dit verzoek willen rekening houden. Wat de redacteuren betreft, zo neme U er goed nota van, dat Ds. G. Vegter zich niet herkiesbaar stelt als redacteur van De Zaaier. Voorstellen voor de agenda der Unie-vergadering, voor de U C (4) voor de redactie van De Christen (4) van De Zaaier (2) en van De Kindervriend (1) ontvang ik dus gaarne *vóór 29 Maart* a.s. U kunt dan ook meteen de afgevaardigden reeds bekend maken, doch deze moeten in elk geval uiterlijk 10 April bekend zijn. Voor nadere bijzonderheden betreffende deze zaken verwijs ik U vriendelijk naar het nummer van De Christen van 20 Jan. j.l.

Gemeenten: laat wat in Uw boezem leeft aangaande het heil van ons gemeenschappelijk Unie-werk bekend worden door de tijdige inzending van Uw voorstellen en candidering. Doch bovenal laat alles met gebed en smeking bekend worden bij God de Vader, de gever van al het goede in onze Heer Jezus Christus!

De Unie-secretaris,
T. JANSMA.

Lijst met belangrijke adressen en gegevens

bij de Statistiek der Unie van Baptisten Gemeenten in Nederland per 1 Januari 1950

I UNIE-COMMISSIE

Dagelijks Bestuur:
Ds F. E. Huizinga, Achter de Hoven 105, Leeuwarden, voorz., tel. 5380.
P. de Boer, Ter Apel.
D. Olijslager, Nieuwe Pekela.
Leden:
L. van Dam, Groningen.
Ds A. A. Hardenberg, Hengelo.
Ds Jac. de Jong, E.E.veen.
W. Modderman, Sneek.
Ds K. Reiling, Rotterdam.
(1 vacature.)
Secretaris-administrateur: Ds T. Jansma, Tetterodestraat 47, Haarlem. Tel. 18032. Giro 9260 ten name van de Unie.

II SUB-COMMISSIE'S

1 *Evangelisatie-Commissie* (E.C.U.)
D. Olijslager, Nieuwe Pekela, voorz.
Ds G. W. Tijman, Handelskade, Stadskanaal, secr., tel. 289.
Ds J. Broertjes, Sneek.

2 *Curatorium*
Ds H. Bakker, Amsterdam, voorz., tel. 90200.
Ds G. Vegter, Parkweg 6a, Groningen, secr., tel. 21609.
Ds J. de Jong, E.E.veen.
G. J. van Rekum, Bors van Waverenstr. 26, Amstelveen, adm., tel. 2568.
(1 vacature.)

3 *Unie Zendings-Commissie* (U.Z.C.)
Ds F. E. Huizinga, Leeuwarden, voorz.
Ds H. D. Hooghwinkel, Bapt. Past., Noordbergum, secr.
W. Modderman, Willemstr. 9, Sneek, adm., giro 523019 t.n.v. adm. U.Z.C.
Mej. G. Reiling, Stadskanaal.
Ds H. v. d. Werf, 2e Exloërmond.

4 *Unie Radio-Commissie* (U.R.C.)
Ds C. Brandt, Rotterdam—Z.
Ds A. A. Hardenberg, Oelerweg 22b, Hengelo, secr., tel. 2967.
Ds J. de Jong, E.E.veen.

5 *Lectuur-Commissie*
Ds G. Vegter, Groningen, voorz.
Ds H. D. Hooghwinkel, Noordbergum.
Ds D. Slort, Almelo.
Secr.-adm.: Ds T. Jansma, Tetterodestr. 47, Haarlem.

6 *Militairen-Commissie*
Ds J. Bosma, Staveren, voorz.
Ds H. Hornstra, Meteoorstr. 10, Treebeek, secr.
F. Bos, Utrecht.

7 *Relief-Comité*
Ds T. Jansma, Haarlem, secr.
Ds J. Scholte, Nieuw Weerdinge
(1 vacature.)

III STICHTINGEN

1 *Unie-Bouw-Stichting*
D. Olijslager, Alteveer, post Nieuwe Pekela, voorz.-penn. (giro 540091 t.n.v. de U.B.S.)
J. v. d. Mei, Groningen.
E. Moerke, Arnhem.
(2 vacatures.)

2 *Pensioen- en Invaliditeitsfonds*
Ds K. Reiling, Claes de Vrieselaan 69b, Rotterdam—C., tel. 36964, voorz.
F. Bos, Utrecht.
P. de Boer, Ter Apel.
K. Drent, Hengelo.
J. H. Gorter, Apeldoorn.
Ds D. Slort, Almelo.
Ds G. Vegter, Groningen.
Secr.-adm.: Ds T. Jansma, Tetterodestr. 47, Haarlem. Giro 9260 t.n.v. de Unie.

3 *Diaconessentehuis „Tabitha"*
Ds K. Reiling, Rotterdam, voorz.
Mevr. D. Bakker—Edam, Krammerstr. 32[1], Amsterdam, secr.esse, tel. 90200.
C. Meyner, den Haag, penn.
Mevr. G. K. Huizinga—Schneider, Leeuwarden.
D. Olijslager, Nieuwe Pekela.
Ds G. W. Tijman, Stadskanaal.
W. de Vries, Arnhem.
Besturend zuster: A. Daniëls, Schouwweg 79, Wassenaar, tel. 9779.
Giro 332504 ten name van Tabitha.

IV VERTEGENWOORDIGINGEN
door of namens de Unie-Commissie.

1 in de Oecumenische Raad: Ds K. Reiling, Rotterdam.
2 in de Ned. Bapt. Jeugdraad: L. van Dam, Groningen.
3 in het Samenwerkend Orgaan: L. van Dam, Groningen; Ds T. Jansma, Haarlem en W. Modderman, Sneek.
4 in de Ned. Zeemanscentrale: Ds K. Reiling, R'dam.
5 in de Europese Bapt. Federatie: Ds A. A. Hardenberg, Hengelo.

V NEVENORGANISATIE'S

1 *Ned. Bapt. Jeugdbeweging* (N.B.J.B.)
Jeugdburo N.B.J.B.: Dracht 32, Heerenveen, tel. K 5130-2195, postrek. 28686. (Correspondentie-adres van de Jeugdraad, alsmede van *alle* administratie's.)

Jeugdraad:
Voorz.: Ds F. E. Huizinga, Achter de Hoven 105, Leeuwarden, tel. 5380.
Vice-voorz.: Ds G. Vegter, Parkweg 6a, Groningen, tel. 21609.
Alg. secr.: Ds J. Broertjes, Tjotterstr. 6, Sneek, tel. 2408.
Penningm.esse: Mevr. L. Speelman—Kruit, Boerveensemond 19, Stadskanaal.
Red. „Jong Leven": Ds G. Brongers, Rotgansstraat 59, Den Haag.

Voorz. Landelijke Zondagsschool Centrale: Ds H. van der Werf, Bapt. Past., 2e Exloërmond.
Lid namens de Unie-Commissie: L. van Dam, Paterswoldseweg 101, Groningen.

Adressen van de Centrales:

Landelijke Zondagsschoolcentrale (L.Z.C.)
Secr.esse: Mej. L. J. van Beek, Mr van Hasseltlaan 67, Apeldoorn.
Penningm.: S. v. d. Werf, Kleinzand 9, Sneek, tel. 2703.

Jongens- en Meisjescentrale (J.M.C.)
Secr.esse: Mej. M. L. de Jonge, Adm. de Ruyterweg 256hs, Amsterdam—W., tel. 83902, giro 16915.

Landelijke Kamp Centrale (L.K.C)
Secr.: L. Siesling, Billitonstraat 80, Groningen.

Voorlichtingscentrale
Secr.: E. Huizinga, Dorastraat 18, Hengelo.

Jeugdleiderscursuscommissie
Secr.: Ds J. Broertjes, Tjotterstraat 6, Sneek, tel. 2408.

Liederenbundelcommissie
Secr.: Ds H. van der Werf, Bapt. Past., 2e Exloërmond.

Uitbouwactie
Adm.: Mej. M. Veenstra, Smitstraat 28[3], Amsterdam-O.

2 *Ned. Bapt. Vrouwenbeweging „ZUSTERHULP"*
Mevr. D. Bakker—Edam, Krammerstr. 32[1], Amsterdam, presidente.
Mevr. A. Reiling—Hornstra, J 144, Drouwenermond, 2e presidente.
Mevr. S. Steenbergen—Brandt, Feytsmastr. 11, Leeuwarden, secretaresse.
Mevr. IJ. de Haan—Engelsman, Ged. Zuiderdiep 65b, Groningen, penn.e. Giro 511940.
Mevr. C. Kiewiet—Blaauw, Uitslagsweg 66, Hengelo, alg. adj.

3 *Broederschap van Bapt. Voorgangers*
Ds J. Bosma, Voorstr. 36, Staveren, secr.
Ds H. Jut, Nieuwe Pekela, penn.
(1 vacature.)

VI PERSONALIA

1 in opleiding zijn:
te Utrecht: J. H. Blenkers, M. G. Boeschoten, J. de Haan, J. Kiewiet, Ph. Lindeman, H. Ploeger
te Groningen: P. H. de Boer, J. van Dam
te Stockholm, Zweden: H. Plevier
te Töllösse, Denemarken: C. van Wier
te Zürich, Zwitserland: C. Mostert, B. Posthumus.

2 In dienst der E.C.U. zijn:
B. Fabrie, Zandbulten.
F. G. J. Hofhuis, Alkmaar.
M. N. Looije, Pernis.
I. Tammeling, Drachten.
W. Veenstra, Musselkanaal.

3 Emeriti:
B. Planting, Amsterdam.
H. Visser, Sneek.

4 Gepensionneerd zendelinge:
Mej. G. Reiling, Drouwenermond.

VII UITGAVEN

1 L a n d e l ij k

a Door de Unie:
„De Christen", weekblad tot verspreiding van de Nieuw-Testamentische beginselen à f 5.— per jaar.
Redactie: Ds C. Brandt, Moerkerkestr. 151c, Rotterdam—Z., tel. 78827, Eindredacteur.
Ds J. Louw, Den Haag; Ds D. Slort, Almelo; Ds H. v. d. Werf, 2e Exloërmond.

„De Zaaier", Evangelisatie-maandblad.
Redactie: Ds G. Vegter, Parkweg 6a, Groningen, tel. 21609
Ds F. E. Huizinga, Leeuwarden.

„De Kindervriend", Evangelisatie-weekblad voor de Jeugd.

Red.: Ds N. J. van Beek, Corn. Houtmanstr. 3, Delfzijl.

Adm. der Unie-bladen: Ds T. Jansma, Tetterodestr. 47, tel. 18032. Giro 9260 ten name van de Unie.

b Door de N.B.J.B.:
„Jong Leven", maandblad voor de rijpere jeugd à f 2.— per jaar.
Red.: Ds G. Brongers, Rotgansstr. 59, Den Haag.

„De Vleermuis", maandblad voor de jeugd tot 15 jaar à f 1.20 per jaar.
Red.: Mevr. J. G. Broertjes—Gijsbers, Tjotterstr. 6, Sneek, tel. 2408.

Adm.: Jeugdburo, Dracht 32, Heerenveen, tel. 2195, giro 28686.

c Door de N.B.V.B.:
„De Kandelaar", maandblad voor de vrouw à f 2.— p. j.
Red.: Mevr. I. Jansma—v. d. Heide, Tetterodestr. 47, Haarlem, tel. 18032.
Adm.: Mevr. E. Dijkman—de Vries, Zwanestr. 30, Groningen, tel. 27978, giro 219641 t.n.v. Adm. De Kandelaar.

2 Districtsbladen

Friesland: „Friese Gemeentebode"
Red. Ds J. Broertjes, Tjotterstr. 6, Sneek, tel. 2408.
Adm.: J. Feenstra, B. A.str. 5, Staveren. Giro 533842 t.n.v. „Bond v. Bapt. Gem. in Friesland".

Groot-Rotterdam: „Contactblad".
Red.: Ds K. Reiling, Claes de Vrieselaan 69b, Rotterdam—C, tel. 36964.
Adm.: G. H. de Neef, Mijnsheerenlaan 39a, R'dam—Z.

Veenkoloniën: „Contact".
Red.: Ds J. de Jong, Emmer-Erfscheidenveen, tel. 74.
Adm.: W. H. Wiersema, Molenstr. 11, Emmen.

3 Gemeentebode's.

Alkmaar: „Contact".
Red.: F. G. J. Hofhuis, K. Doormankade 2, Alkmaar.
Adm.: A. Hulzebos, Willibrordusweg 10, Heiloo.

Amsterdam: „De Koepel".
Red.: Ds H. Bakker, Krammerstraat 32[1], Amsterdam, tel. 90200.
Adm.: G. J. van Rekum, Bors v. Waverenstr. 26, Amstelveen, tel. 2568.

Delfzijl: „Gemeentebrief".
Red. en adm.: Ds N. v. Beek, Corn. Houtmanstr. 3, Delfzijl.

Eindhoven: „Gemeente-leven.
Red.: Ds S. J. Zijlstra, Frankrijkstr. 47, Eindhoven.
Adm.: N. Zerbst, Buys Ballotstr. 44, Eindhoven.

Den Haag—Zuid Binnensingel: „Kerkbode".
Red.: Ds J. Louw, Valkenboskade 25, Den Haag, tel. 320709.
Adm.: A. Landheer, Apeldoornselaan 55, den Haag.

Groningen: „Gemeentebode".
Red.: Ds G. Vegter, Parkweg 6a, Groningen, tel. 21609.
Adm.: J. G. J. Vrijen, Jacobstr. 41, Groningen.

Haarlem: „De Hand".
Red.: Ds J. W. Weenink, Pijntorenstraat 5, Haarlem, tel. 14630.
Adm. K. Baartse, Nagtzaamplein 2, Haarlem.

Hengelo: „Onze Gemeentebode".
Red.: Ds A. A. Hardenberg, Oelerweg 22b, Hengelo, tel. 2967.
Adm. L. Vegter, Jac. Catsstr. 34, Hengelo.

Leeuwarden: „Ons Gemeente-erf".
Red.: Ds F. E. Huizinga, Achter de Hoven 105, Leeuwarden.
Adm.: R. de Boer, Lindebuurt 6, Leeuwarden.

Nieuwe Pekela: „Gemeentebode".
Red.: Ds H. Jut, Jan Oldenburgerstr. 47. N. Pekela.
Adm.: Mej. A. Wiersema, Mallemolen 11, O. Pekela.

Utrecht: „De Klopper".
Red.: A. H. Zerbst, Rijnlaan 128bis, Utrecht.
Adm.: F. Bos, v. d. Goesstr. 17, Utrecht.

Vriescheloo: „De Klopper".
Red.: Ds J. A. Scholte, Bapt. Past., Nw. Weerdinge.
Adm.: B. Bomekamp, A 129, Wedderheide.

Winschoten: „Opbouw"
Red.: Ds J. B. de Neef, Burg. Venemastr. 7, Winschoten.
Adm.: M. Huizinga, Grintweg 11, Winschoten.

Voor eventuele opmerkingen of nadere inlichtingen wende men zich tot het Unie-bureau, Tetterodestr. 47, Haarlem, tel. 8032.

Gemeenteberichten

DEVENTER

Het werk hier gaat door! De Zondagmorgendiensten worden ondanks ds wisseling der sprekers goed bezocht. In 't bijzonder de jeugd is heel actief. Menige geslaagde propaganda-avond heeft ze in elkaar gezet. Toch kan ik zeggen, dat de gemeente en ook de jeugd met verlangen uitziet naar een herder en leraar. Wie immers kan beter ouderen en vooral jeugdigen leiden dan een, die midden in het werk staat? Wij willen hopen en bidden, dat God ons spoedig een van Zijn dienstknechten wil zenden.

We willen nog melding maken van een doopdienst, welke we in Decembet '49 mochten houden. Een jonge zuster werd op deze wijze de gemeente binnengeleid. Het was een gezegende dag en onze kerk was overvol.

Ook tijdens de kerstdagen mochten wij veel zegen ontvangen onder de prediking van student H. P. de Boer.

Tenslotte betaamt het ons een woord van dank te brengen aan allen, predikanten, studenten en andere broeders, die ons in het afgelopen jaar hebben gediend met het Woord. Zolang wij nog geen predikant hebben, zullen we ook verder van hun diensten gaarne gebruik maken.

Zo gaan wij verder, roemend in des Heilands kracht....

H. T., secr.

ROTTERDAM—C.

Hat is mij een voorrecht u iets te kunnen melden over onze bouwplannen. Eigenlijk is het geen plan meer. In het laatst van December 1949 is een aanvang gemaakt met de bouw en zijn de palen waarop het gebouw komt te rusten, in de grond geslagen. Door de korte maar felle vorstperiode is de arbeid ongunstig beinvloed. Toch hopen wij over vier of vijf maanden onze eerste samenkomst in een eigen kapel te houden. Veel dank aan hen die door woord en daad hun meeleven met de Gemeente R'dam—C. betoonden. Ik twijfel dan ook niet, of vele lezers en lezeressen zullen bij het lezen van dit kort bericht zich gedrongen gevoelen onze actie te steunen.

Nu ga ik een trede hoger. Hoe mooi het eerste ook is, wat nu komt is meer. Hoewel de kalender Februari aangeeft, in onze Gemeente zijn reeds kenmerken van de komende lente. Er zijn verschijnselen van nieuw geestelijk leven. Hierover zult u te zijner tijd meer vernemen.

Maandag 30 Januari was onze voorganger jarig. De vele blijken van medeleven van de gemeenteleden en vrienden zullen hem ongetwijfeld goed hebben gedaan.

En zo willen wij vol vertrouwen in liefde en eensgezindheid de komende tijden tegengaan.

De secr. V.

STAVEREN

Daar de Heer grote dingen onder ons gedaan heeft, mogen wij niet langer zwijgen! Onlangs waren onze voorganger Ds Bosma en een van onze ouderlingen bij een jeugdig echtpaar op huisbezoek. Al spoedig bleek het, dat hier twee zielen snakten naar vrede en verlossing. De Andreasdienst van onze broeders was niet tevergeefs: zij leidden hen naar Jezus! Terstond nadat zij zich door het volbrachte Verlossingswerk op Golgotha gered wisten gaven zij de wens te kennen zich te laten dopen. De 5e Februari j.l. werd ook dit verlangen vervuld.

Ds Bosma sprak bij die gelegenheid voor een stampvolle kerk over het tekstwoord 2 Cor. 8 : 5: „En zij deden niet alleen gelijk wij gehoopt hadden, maar gaven zich zelve eerst aan de Heer en daarna aan ons door de wil van God".

Na de doopsbediening vierden wij met hen en vele andere broeders en zusters het heilig avondmaal, waarbij de pasgedoopten bij monde van onze ouderling br. J. Zwaan een hartelijk welkom werd toegeroepen. Moge de Heer onze broeder en zuster sterken en schragen en tot zegen stellen in onze gemeente. Straalde de blijdschap hun van het gelaat, ook de gemeente ontving een rijke zegen. Duidelijk kwam dit tot uiting tijdens de bid-

en dankstond, die wij des avonds nog hielden. Velen getuigden door woord en gebed van de zegen en blijdschap, die dag ontvangen.

O goedheid Gods, nooit recht geprezen! Dat is de juichtoon die in onze harten leeft. Moge het zijn, dat meerderen volgen. Immers, de Heer heeft meer om te geven!

Dat ook wij meer getrouw zijn in het bidden voor hen, die nog hinken op twee gedachten, opdat zij de toevlucht nemen tot Jezus Christus, Die alleen vrede en blijdschap kan geven.

U groeten alle medeverbonden.

De corr.

Ieder trekt op naar

Jubico!

Is dat zo?

In Twente natuurlijk wel! Niemand durft daar thuis te blijven, als het grote zilveren feest van de N.B.J.B. zo dichtbij is. In de Gelderse Gemeenten heeft men ook pracht-kansen, om bij de grootste gebeurtenissen in onze Baptisten Gemeenschap van het jaar 1950 tegenwoordig te zijn. Holland maakt ook aanstalten. En het Zuiden reserveert grote bussen, om de reis naar Hengelo te maken.

Hoe is het in Friesland?

De gehele Ned. Tramweg Maatschappij is in actie, om alle Friese deelnemers op 2e Pinksterdag te kunnen verwerken. O, ja, in sommige Gemeenten aarzelen de ouderen nog en zijn de jongeren nog niet definitief beslist, maar overal probeert men dit opschrift waar te maken.

Trekken de Groningers ook naar Hengelo? Uit Stad en Ommeland verwachten we enkele honderden! Heus waar! Hebben ze U daar allemaal al uitgenodigd?

We komen bij de Gemeenten in de Veenkoloniën. Hier zit een mássa volk. Hier ligt de bakermat van het Nederlandse Baptisme. Wat hebben de Gemeenten daar een reusachtige stimulance gegeven aan de opbouw van het werk in de andere delen van ons land! Ze zullen zich bij de JUBICO ook niet onbetuigd laten en als we ons niet vergissen, zullen we drommen ouderen en jongeren uit de Pekel, Stads- en Musselkanaal, uit de Monden, van Nieuw-Weerdinge en Emmer-Erfscheidenveen, Ter Apel en Emmen in Hengelo zien.

Dit wordt het massa-feest van Neerlands Baptisten Jeugd!

Drieduizend mensen zullen samen in de JUBICO-tent de lofzang inzetten tot eer van God, Die de N.B.J.B. 25 jaren deed leven en deed werken voor Zijn Koninkrijk.

Wat een gebeurtenis zal het worden!

U komt toch ook?

TOT ZIENS IN HENGELO!

De Boekentafel

Ds. M. E. VOILA — PEPER EN ZOUT; uitg. Kok te Kampen. Pr. geb. f 2.95.

Een uitermate fris boekje met schetsen uit het leven van een pastoriebewoner. Ziehier een dominee in een gewaad van alle dag! Je zou hem zo een stevige poot willen geven omdat tenminste die zwartrok een mens is die door het zware ambt niet gehinderd werd mens te blijven. Het ene schetsje is natuurlijk wel beter dan de andere. Meesterlijk het laatste: „Kerstdageraad". Zo zijn er vele schetsen waarin je 't waarachtige leven voelt kloppen. Minder geslaagd, hoewel de vorm goed en schilderachtig genoeg is, vond ik „Werfkracht". De dominee heeft vrij en mag in zijn bank de preek van een collega beluisteren. Na het opflitsen van het lichtje boven de kansel zoekt o.a. juffrouw Groening een plaats. Ze komt terecht op de zetel van juffrouw van Dalen, die haar prompt verjaagd, als deze tegen aller verwachting in, zij het te laat, het Godshuis binnentreedt. Dominee ergert zich natuurlijk aan het onhebbelijke optreden jegens de gast. Maar met een knipoogje naar de dominee zou 'k willen adviseren, in de toekomst de eigen plaats af te staan en een schuifbankje nemen — desnoods in de buurt van zo'n juffrouw van Dalen. Er was dan tenminste kans dat het schaamrood op het juiste paar wangen neerstreek .... Leest u het boek! 'k Beloof u er gezellige uren mee.

L. Penning — DE LEEUW VAN MODDERSPRUIT; uitg. La Riviere en Voorhoeve te Zwolle. Een boek uit de indertijd zo beroemde Wesselserie. Herinnert u zich nog de andere boeken daaruit? De Held van Spionkop. De Verkenner van Christiaan de Wet. De Overwinnaar van Nooitgedacht en de Kolonist van Zuid-West Afrika. Ze zijn er allemaal weer! Mij dunkt een vreugd voor uw zoon....en misschien ook nog voor u zelf! 't Ouderwetse doet het in dit geval nog goed. En de vele strijd wil geen strijdlust kweken. Dat is veel waard. Pr. geb. f 2.90.

Conferentie *L.Z.O.*

in de Consistorie der Bapt. Kerk te Groningen

Zaterdag 28 Jan. j.l. was het personeel van diverse Zondagsscholen uit de Prov. Groningen en Drenthe bijeen teneinde de Zondagsschoolarbeid te bespreken.

De vergadering werd, door afwezigheid van Ds. Vegter, gepresideerd door br. Tromp van Groningen.

Br. de Vlas van Ter-Apel refereerde voor ons over het onderwerp: „Kenmerken van onze Zondagsschoolkinderen". Om het gestelde doel te bereiken, n.l. de kinderen met het Evangelie in aanraking te brengen, moet er, aldus spreker, rekening worden gehouden met

hun leeftijd. Immers het begrip en de fantasie van onze kleuter, b.v. van 6 jaar, is zo geheel anders dan bij de groepen daarboven. Als onderwijzer bleek br. de Vlas op dit terrein geen onbekende en zowel uit het referaat als uit de bespreking die volgde, viel veel te leren.

Door br. Bandstra van Groningen werd een inleiding voorgelezen van Ds. v. d. Werf, over het onderwerp: „De model Zondagsschoolonderwijzer". Volgens referent was een tekening van een model Zondagsschoolonderwijzer niet te leveren, daar deze eenvoudig niet bestaat. Wel kan een opsomming van goede eigenschappen worden gegeven. Eerste eis is: Liefde tot God en daarvan niet los te denken: „Liefde tot het kind". Werkelijke liefde uit zich in het offer wat men brengt in het Zondagsschoolwerk. In deze boodschap werden we geconfronteerd met onze Meester, Wien ook het Zondagsschoolwerk toebehoort. Zondagsschoolwerk is Godswerk.

Op voorstel van br. Tromp werd het gesprokene niet in bespreking gegeven, aangezien we overtuigd waren van onze zeer grote tekorten in dezen. Ik moge besluiten met de opmerking, dat het niet ter vergadering verschenen personeel, inderdaad iets gemist heeft.

Muntendam. B. V.

Een Schat in de Akker!

In de Akker van de N.B.J.B. zit dit jaar weer een grote Schat verborgen. Bijna zou je die over het hoofd zien, maar de goede gravers en zoekers vinden hem wél.

Het is: de JEUGDLEIDERSCURSUS in Meppel van 11—15 April a.s.

Het programma biedt weer rijke afwisseling en boeiende stof!

Al tweemaal mochten we in Meppels Jeugdherberg samenkomen en beide keren was het zo, dat ieder der deelnemers al weer naar het volgende jaar verlangde. Welnu: hier is hun kans!

We misten ook beide cursussen mensen, die we zéker verwacht hadden. Er zijn afdelingen, die zich er nog niet lieten zien. Ook voor hen is thans de gelegenheid er naar Meppel te komen.

Ongeacht Uw leeftijd: U bent hàrtelijk welkom op de cursus, indien U op de één of andere wijze aan het Jeugdwerk bent verbonden of indien U zich gaarne voor dat werk zou willen geven in de toekomst. Ga naar Uw Voorganger en vraag hem een aanbeveling en meldt U voor deelname aan het Jeugdburo der N.B.J.B., Dracht 32, Heerenveen.

De onkosten?

Die zijn niet hoog! U betaalt een bedrag van f 10.—. Uw reiskosten krijgt U weer terugbetaalt en in Meppel krijgt U in de Jeugdherberg een piekfijn onderdak gratis met allerlei andere heerlijkheden.

Beste mensen, zorgt dat ge déze schat krijgt!
U wordt er zèlf mee verrijkt.
Op Uw beurt kunt U er de anderen weer mee verrijken.

Welk een rijkdom geeft het graven in Gods Boodschap ons!
Komt met ons in Meppel en laat het ons sámen doen!

De Jeugdraad.

Mededelingen

VOOR DE SECRETARISSEN
VAN DE GEMEENTEN

Betreffende de aanvragen voor spreekbeurten in het 2de kwartaal van 1950:

Van de vacante gemeenten, die gebruik maken van onze Spreekbeurten-centrale, zou ik de aanvragen graag vóór de 28ste Febr. *uiterlijk* ontvangen.

De andere gemeenten worden verzocht hun eventuele aanvragen vooral tijdig in te dienen.

Voor de S.S.C.,
Uw J. J. KIWIET.

Dr. F. Bredahl Petersen leidt a.s. Maandagmorgen 20 Febr. van 8.05—8.45 een kinderkerkdienst vanuit de Köbnerkerk in Kopenhagen, welke via de Deense radio (Kopenhagen en Kalundborg) wordt uitgezonden. De Deense kinderen willen gaarne een groet brengen aan de Hollandse kinderen, die destijds in Denemarken zijn geweest. Wij willen die groet gaarne in ontvangst nemen en stemmen dus af op de Deense radio.

De Jongeliedenvereniging te Nw. Pekela nodigt alle oud-bezoekers uit tot het bijwonen van de Reunie, die gehouden wordt op Zondag 26 Febr. a.s. in de kerk aldaar. Aanvang 4 uur.

Zij die nachtlogies nodig hebben, kunnen zich opgeven bij de secr. J. Wiersema, Mallemolen 11, Oude Pekela.

Advertentiën

Een paar agenten maakten de abonnementsgelden nog niet over. Het is nu hoog tijd, dat dit gebeurt. Gaarne dus spoedige storting op giro 9260.

De administratie.

Wie 25 cent aan de administratie toezendt, ontvangt daarvoor dit nummer van De Christen (met de lijst met gegevens) èn het vorige nummer (met de statistiek). Elk meerder nummer 10 ct. per exemplaar.

De administratie.

JAARGANG 67 - Nr. 2989
VRIJDAG 24 FEBR. 1950

WEEKBLAD DE CHRISTEN

Orgaan tot verbreiding van de beginselen van N.T. Christendom

UITGAVE VAN DE UNIE VAN BAPTISTEN GEMEENTEN IN NEDERLAND

REDACTIE-ADRES: Ds. C. BRANDT, MOERKERKESTRAAT 151c - ROTTERDAM—Z.
ADM.: Ds. T. JANSMA, TETTERODESTRAAT 47, HAARLEM, POSTREK. No. 9260 TEN NAME VAN DE UNIE - TEL. 18032

ABONNEMENTSPRIJS BIJ VOORUITBET. VOOR NEDERLAND EN OVERZEESE GEBIEDSDELEN P. JAAR F 5.— - BUITENLAND P. JAAR F 6.50

Het wegwijzende WOORD

Het noodzakelijke wonder

.... Kom mijn ongeloof te hulp!
Mc. 9 : 24.

De geschiedenis, waarin deze woorden voorkomen, laat zich van verschillende kanten belichten Het biedt stof tot nadenken, om het even of we nederlaag van de te zelfverzekerde discipelen betrachten of dat we de aandacht richten op de schriftgeleerden met hun leedvermaak. Ook het feit, dat uiteindelijk een door zijn doofheid en stomheid schijnbaar onbereikbaar verloren mensenkind toch nog door het erbarmen van de Meester wordt aangeraakt en gered, de geest, die opmerken wil, doet telkens grote ontdekkingen.

Zeer zeker is dit het geval als we naar het door teleurstelling gegroefde gelaat van de vader zien, die alle hoop tot redding van zijn zoon in rook zag vervliegen. De volgelingen van Jezus hadden geen hulp kunnen bieden. Moest hij nu niet afscheid nemen van al zijn verwachtingen?

Maar dan komt Jezus zelf van de berg. Nog weerspiegelt heel Zijn wezen de heerlijkheid, waarmede Hij een wijle omkleed mocht zijn. Allen die Hem zien naderen vergeten hun strijdigheden en staren verbaasd naar de Heer. In dit moment kan de hoop herboren worden: hier nadert de Meester zelf! Hier is geen voorgewende grootheid meer van een discipel, die door pose de innerlijke twijfel tracht te knechten; hier is de verheven rust van Iemand Die de opdracht van de Vader heeft ontvangen om door het bitterste lijden heen aan alle nood der mensheid een einde te bereiden en Die vast besloten is, deze weg tot het heil van de rampzaligen tot het einde toe af te leggen. Weer opnieuw klaagt de man zijn nood. En daarbij openbaart hij zijn wankel geloof. „Als Gij iets kunt doen, help ons en heb medelijden met ons!" Prachtig, dat een-willen-zijn van de vader met hem, wiens genezing hij begeert! Geen hooghartig voorleiden van een stakker door iemand, die zich in zijn kracht ver verheven weet boven de ellende van de zwakke. De ellende van zijn zoon is zijn eigen ellende! — Is ons gebed voor de onverloste wereld steeds zo vrij van alle zelfvoldaanheid? 't Is maar een vraag ....

En toch ontbreekt hier datgene, dat Jezus onontbeerlijk acht. Iets staat het wonder aan de ongelukkige in de weg. Niet dat Jezus het verlossende woord niet zou kunnen spreken. In laatste instantie kan Hij helpen dwars door alle barricaden van menselijk ongeloof heen. Maar daar de vader zich volkomen één verklaard had met zijn zoon, wilde de Heer alleen zó helpen, dat het wonder ook voor de vader meer dan tijdelijke verlichting zou betekenen. Hij wilde verhoeden, dat de ontmoeting met Hem zou verbleken tot een schone herinnering: blijvende gemeenschrp wil Hij stichten. En daarom ruimt Jezus uit de weg, wat deze voortgang van het proces in de weg treedt.

OM HET VERWACHTE WONDER TE DOEN PLAATSVINDEN MOET EERST EEN WONDER AAN DE VOORBIDDER GESCHIEDEN!

Dat eerste noodzakelijke wonder is het wekken van geloof, van onbeperkt vertrouwen bij de vader.

Komt dit onbeperkte vertrouwen hier niet geheel voor de dag? Waar is het vertrouwen onbegrensder dan daar, waar men de ongerijmdheden in het denken, voelen — en ook van het willen — worden toevertrouwd aan de ander? Dat vindt hier plaats! Er is geen sprake van een bij-polijsting of verheimelijken van innerlijke tweespalt. Hij laat aan de ongerijmdheid haar dwingende macht: „Ik geloof Heer, kom mijn ongeloof te hulp!" — Klinklare onzin! Maar Jezus aanvaardt die onzin. Hij staat niet onder de ban van de geesteloze stelregel van de profaanste zielkunde, die beweert: „Je bent het, of je bent het niet!" Een man, verbonden aan de nood van zijn zoon, wil verbonden zijn persoonlijk ook één zijn met de Redder en Heiland!

En dan staat niets het wonder van de redding meer in de weg.

Waar schort het aan bij ons, als we, bewogen om het lot van de wereld, haar neerleggen aan de voet van de Heiland? We bidden om haar heil. Maar waarom blijven de kerken leeg en gaan de brede massa's aan de evangelieprediking voorbij? Wil de Heer onze gebeden dan niet verhoren? Hij kan de harten neigen als waterbeken; waarom doet Hij het niet? Met gulle hand verspreiden we onze tractaten maar slechts een enkeling laat zich tot nadenken brengen. Wij bidden om de komst van het Koninkrijk des Heeren, en toch zinken de schaduwen van de nacht der Duisternis steeds dieper over de samenleving heen.

„Heer, als Gij kunt...."

JAARGANG 67 - Nr. 2989
VRIJDAG 24 FEBR. 1950

WEEKBLAD
DE CHRISTEN
Orgaan tot verbreiding van de beginselen van N.T. Christendom

UITGAVE VAN DE UNIE VAN BAPTISTEN GEMEENTEN IN NEDERLAND

REDACTIE-ADRES: Ds. C. BRANDT, MOERKERKESTRAAT 151c - ROTTERDAM—Z.
ADM.: Ds. T. JANSMA, TETTERODESTRAAT 47, HAARLEM, POSTREK. No. 9260 TEN NAME VAN DE UNIE - TEL. 18032

ABONNEMENTSPRIJS BIJ VOORUITBET. VOOR NEDERLAND EN OVERZEESE GEBIEDSDELEN P. JAAR F 5.— - BUITENLAND P. JAAR F 6.50

Het wegwijzende WOORD

Het noodzakelijke wonder

.... Kom mijn ongeloof te hulp!
Mc. 9 : 24.

De geschiedenis, waarin deze woorden voorkomen, laat zich van verschillende kanten belichten Het biedt stof tot nadenken, om het even of we nederlaag van de te zelfverzekerde discipelen betrachten of dat we de aandacht richten op de schriftgeleerden met hun leedvermaak. Ook het feit, dat uiteindelijk een door zijn doofheid en stomheid schijnbaar onbereikbaar verloren mensenkind toch nog door het erbarmen van de Meester wordt aangeraakt en gered, de geest, die opmerken wil, doet telkens grote ontdekkingen.

Zeer zeker is dit het geval als we naar het door teleurstelling gegroefde gelaat van de vader zien, die alle hoop tot redding van zijn zoon in rook zag vervliegen. De volgelingen van Jezus hadden geen hulp kunnen bieden. Moest hij nu niet afscheid nemen van al zijn verwachtingen?

Maar dan komt Jezus zelf van de berg. Nog weerspiegelt heel Zijn wezen de heerlijkheid, waarmede Hij een wijle omkleed mocht zijn. Allen die Hem zien naderen vergeten hun strijdigheden en staren verbaasd naar de Heer. In dit moment kan de hoop herboren worden: hier nadert de Meester zelf! Hier is geen voorgewende grootheid meer van een discipel, die door pose de innerlijke twijfel tracht te knechten; hier is de verheven rust van Iemand Die de opdracht van de Vader heeft ontvangen om door het bitterste lijden heen aan alle nood der mensheid een einde te bereiden en Die vast besloten is, deze weg tot het heil van de rampzaligen tot het einde toe af te leggen. Weer opnieuw klaagt de man zijn nood. En daarbij openbaart hij zijn wankel geloof. „Als Gij iets kunt doen, help ons en heb medelijden met ons!" Prachtig, dat een-willen-zijn van de vader met hem, wiens genezing hij begeert! Geen hooghartig voorleiden van een stakker door iemand, die zich in zijn kracht ver verheven weet boven de ellende van de zwakke. De ellende van zijn zoon is zijn eigen ellende! — Is ons gebed voor de onverloste wereld steeds zo vrij van alle zelfvoldaanheid? 't Is maar een vraag ....

En toch ontbreekt hier datgene, dat Jezus onontbeerlijk acht. Iets staat het wonder aan de ongelukkige in de weg. Niet dat Jezus het verlossende woord niet zou kunnen spreken. In laatste instantie kan Hij helpen dwars door alle barricaden van menselijk ongeloof heen. Maar daar de vader zich volkomen één verklaard had met zijn zoon, wilde de Heer alleen zó helpen, dat het wonder ook voor de vader meer dan tijdelijke verlichting zou betekenen. Hij wilde verhoeden, dat de ontmoeting met Hem zou verbleken tot een schone herinnering: blijvende gemeenschrp wil Hij stichten. En daarom ruimt Jezus uit de weg, wat deze voortgang van het proces in de weg treedt.

OM HET VERWACHTE WONDER TE DOEN PLAATSVINDEN MOET EERST EEN WONDER AAN DE VOORBIDDER GESCHIEDEN!

Dat eerste noodzakelijke wonder is het wekken van geloof, van onbeperkt vertrouwen bij de vader.

Komt dit onbeperkte vertrouwen hier niet geheel voor de dag? Waar is het vertrouwen onbegrensder dan daar, waar men de ongerijmdheden in het denken, voelen — en ook van het willen — worden toevertrouwd aan de ander? Dat vindt hier plaats! Er is geen sprake van een bij-polijsting of verheimelijken van innerlijke tweespalt. Hij laat aan de ongerijmdheid haar dwingende macht: „Ik geloof Heer, kom mijn ongeloof te hulp!" — Klinklare onzin! Maar Jezus aanvaardt die onzin. Hij staat niet onder de ban van de geesteloze stelregel van de profaanste zielkunde, die beweert: „Je bent het, of je bent het niet!" Een man, verbonden aan de nood van zijn zoon, wil verbonden zijn persoonlijk ook één zijn met de Redder en Heiland!

En dan staat niets het wonder van de redding meer in de weg.

Waar schort het aan bij ons, als we, bewogen om het lot van de wereld, haar neerleggen aan de voet van de Heiland? We bidden om haar heil. Maar waarom blijven de kerken leeg en gaan de brede massa's aan de evangelieprediking voorbij? Wil de Heer onze gebeden dan niet verhoren? Hij kan de harten neigen als waterbeken; waarom doet Hij het niet? Met gulle hand verspreiden we onze tractaten maar slechts een enkeling laat zich tot nadenken brengen. Wij bidden om de komst van het Koninkrijk des Heeren, en toch zinken de schaduwen van de nacht der Duisternis steeds dieper over de samenleving heen.

„Heer, als Gij kunt...."

De teleurstellingen hebben onze hoop murw gebeukt en we trachten vrede te sluiten met de gedachte, dat in dit tijdelijke leven van een zegepraal van het Licht geen sprake meer zal zijn, doch dat eens, noem het in het hier namaals, het Licht zal triumferen. Dat is al te vaak vergissing van het kleingeloof! De Heer wil, dat we hiermee breken — Het moet ook bij ons zover komen, dat we alles aan Hem durven toevertrouwen. Willen we er mede beginnen? Begin dan met de belijdenis van uw wankel geloof. Dan is de band gelegd tussen Hem en ons. Dan, na dit wonder geschiedt het andere: de verhoring van het gebed!

BRANDT.

Losse Schakels

Baptistisch herleven Onder de Baptisten in Engeland wordt een herleving waargenomen. De secretaris zei het zo: „Ik gevoel mij als een chauffeur, die bij een wegkruising een poos opgehouden werd door het rode stoplicht en zich al begon af te vragen of hij maar niet door zou rijden en nu juist het licht voor een moment zag verschieten op bruin en het nu plotseling op groen ziet staan". Deze gelukkige verandering kwam niet „vanzelf". Er is veel voor gebeden en hard voor gewerkt. Is het niet zo broeders, dat als de gemeente of althans een deel der gemeente begint te lijden onder de dodigheid van Gods volk, dit al een belofte en eerste teken van levensvernieuwing is? Zegt de psalmist niet tot de Schepper: Het land, dorstig gemaakt zijnde, verkwikt ge het grotelijks? Zijn er in uw gemeente zielen, die dorsten naar openbaring van Christus' leven? Zijt gij er één van? Uw dorsten is een belofte! Vertraag niet! Volhard in het gebed en werk wat ge maar kunt. Zijn andere schuldig-traag? Het dove uw ijver niet! Ga voort! Zet door! Zie op Jezus!

Sedert een veertigtal jaren ging het werk onzer Engelse broeders naar getallen gerekend, achteruit Maar aan getrouwen in Zion heeft het ook in die jaren niet ontbroken!

Christenen in Israel Volgens gegevens van de Afd. „Christelijke Kerken" in het ministerie voor Eredienst in Irsael, bevonden zich tegen het einde van 1948, 32.000 tot 33.000 christenen in de Staat Israel. Men vermoedt dat dit getal ondertussen gestegen is tot 45.000 à 48.000.

In de Proklamatie van de onafhankelijkheid van de Staat Israel wordt gezegd: „De Staat Israel zal zijn gegrondvest op de beginselen van vrijheid, gerechtigheid en vrede, verkondigd door Israels profeten. Het zal de volledige maatschappelijke en staatkundige gelijkheid van al zijn burgers, zonder onderscheid van belijdenis, ras of sexe handhaven. Hij garandeert de vrijheid van godsdienstige gemeenschappen, vrijheid van geweten, van opvoeding en van beschaving. Hij staat in voor de bescherming van alle heilige plaatsen van alle godsdiensten en zal de beginselen van het handvest der Verenigde Naties loyaal handhaven."

Gebed en verkiezingen In Engeland staan de algemene verkiezingen voor de deur en nu is er in Londens grootste Kerk: St. Paul's Catedraal een bidstond gehouden in verband met die op handen zijnde gebeurtenis. De kopstukken van de verschillende partijen waren aanwezig. Gebeden werd er niet om de overwinning van een bepaalde partij, maar om Gods leiding in deze voor het Engelse volk zo belangrijke verkiezingen. — We geloven dat we in ónze samenkomsten in déze zin ook voor de verkiezingen behoren te bidden. Om de overwinning van een bepaalde partij of combinatie van partijen zullen we zeker in onze openbare bijeenkomsten geen gebed opzenden. Christenzijn is nu eenmaal niet identiek met A.R. of C.H. of P. v. d. A. of Communist-zijn. — Maar wel moesten we ons niet buiten ons volk sluiten, door in onze diensten deze belangrijke dingen stilzwijgend te passeren. Ook als christenen behoren we tot ons volk en wat in dat volksleven ingrijpt zullen we als gemeente biddend voor God brengen. We begeren geen macht voor ons volk noch wereldlijke glorie, maar reinheid van zeden, gerechtigheid en trouw in alle onderlinge verhoudingen en in zijn betrekkingen tot andere volken.

Verkeerd gezichtspunt In het bekende Engelse blad The Times verscheen eind November 1949 — zo lazen we in andere bladen — een art. over „Rome en Europa", waarin de Roomse Kerk „de grootste invloedrijkste, schitterendste, voortreffelijkste — in één woord; de voornaamste uitdrukking van de Christelijke godsdienst" genoemd wordt. — Deze beoordeling is op en top werelds. Wanneer dit gezichtspunt der beoordeling zou gaan gelden, dan had Christus tevergeefs geleefd. De grootheid van Christus en van Zijn werk zijn af te lezen van andere dingen dan van deze uiterlijkheden. Christus en Zijn werk brengen ons in een wereld van andere orde — een wereld waarin andere maatstaven van grootheid gelden dan in deze wereld. Uit het art. van The Times spreekt de geest, die de discipelen bezielde en die de Heere Jezus veroordeelde, toen Salome voor haar zonen de beste plaatsen in het komende Koninkrijk had gevraagd. Mark 10 : 41—45.

Geen getallen en catedralen, doch het Woord is uitgangspunt van ons oordeel.

Zuiver zien Zal een gesprek met Rome, waarnaar sommige protestanten zo verlangend zijn (uit communistenvrees?) niet moeten lopen over die punten, die de Paus indertijd bewogen hebben om Luther in de ban te doen? De vraag is, dunkt ons, deze: staat Rome nog waar het toentertijd stond? Ik meen van wel. Rome herroept zijn uitspraken niet. Dan komt déze vraag op: staan wij nog, waar Luther stond, toen hij geëxcommuniceerd werd? Deze vraag is in het algemeen niet zo beslist bevestigend te beantwoorden als de eerste. Protestanten, die vrucht verwachten van een gesprek met Rome, zijn niet allen er van overtuigd, dat Luther in die punten recht had, om welke hij door Rome werd uitgestoten. Het gaat niet om vragen van liturgische aard, het gaat niet om knielbanken en kaarsen op de Avondmaalstafel. Het gaat om diepere dingen. Het gaat om het Evangelie; om de vraag: waar ligt de sleutel des Heils? Hoe wordt ik rechtvaardig voor God? Met deze vragen had Luther ernstig geworsteld en in deze vragen had hij een al-verzekerend antwoord ontvangen en dat antwoord wilde Rome hem uit de handen slaan. En toen dat niet gelukte, stootte ze hem uit haar gemeenschap. — Waar is het Evangelie? Op die vraag brak de Westerse Kerk in tweeën.

L.

Het Geweten

3

Het geweten een gerechtshof

We zouden het geweten kunnen vergelijken (en dit is ook meerdere malen gedaan), bij een gerechtshof, dat gegevens verzamelt en normen opstelt, nodig voor de rechtspraak, en dat de betrokken mens voor zich daagt om gericht uit te oefenen over zijn verrichte handelingen. Over het verzamelen van die gegevens en het „opstellen" van die normen spraken wij dan reeds de vorige keer.

Natuurlijk is dit slechts een vergelijking, die de zaak wel wat al te eenvoudig voorstelt, maar toch geeft ze ons wel enig houvast. Immers hebben we inderdaad, wanneer we iets verkeerds gedaan hebben, het gevoel, alsof we voor een rechtbank gedaagd worden. Het is ontegenzeggelijk waar, dat iets in ons het waagt, uitspraak te doen over onze daden en verrichtingen. En die uitspraken worden gedaan overeenkomstig bepaalde zedelijke normen, die het is ruw gezegd, in het geweten „klaarliggen", en daar in de loop der tijd gevormd zijn.

Maar toch zegt deze vergelijking nog niet alles over de werkzaamheden van het geweten. Het komt mij n.l. voor dat het geweten zich niet alleen bezig houdt met de volbrachte handeling, (en zo wordt het toch vaak voorgesteld), maar ook met de voorgenomen handeling. Anders gezegd: Het oefent niet alleen *gericht*, maar het *waarschuwt* ook wanneer de mens voornemens is zich te begeven op de wegen die afwijken van de rechte weg. Vandaar dat iemand kan zeggen dat „zijn geweten hem niet toestaat, dit of dat te doen". Dat deze beide functies van het geweten van zeer groot belang zijn voor het geestelijk-zedelijk leven van de mens, hoeft niet nader te worden aangeduid.

„Mijn" geweten

Verder dient hier nadrukkelijk te worden vastgesteld, dat het geweten een uiterst persoonlijke aangelegenheid is. Er is niet een eenheidsgeweten, dat in serie aan de lopende band gemaakt werd. Iedere mens heeft zijn „eigen" geweten. Vandaar dat we steeds in ons „eigen" geweten ten volle overtuigd moeten zijn, van de dingen die wij voornemens, of bezig zijn te doen!

We kunnen daarom b.v. nooit zeggen: „Het geweten zegt....", maar hoogstens: „*mijn* geweten zegt *mij*...." Het geweten van de één heeft immers veel andere invloeden ondergaan en is in een heel andere weg gevormd, dan dat van een ander. Maar daarover is een vorige keer al geschreven.

Geweten en Woord Gods

We zouden het geweten ook kunnen vergelijken met een horloge, dat ons de juiste „tijd" in verband met ons zedelijk handelen, moet wijzen. Dan echter met een horloge, dat op de stenen gevallen is, en nu niet meer zuiver loopt. Zo'n horloge kan voor of achter lopen, als het tenminste niet helemaal stuk gevallen is. Gezien deze onzuiverheid heeft het nodig regelmatig *bijgezet* te worden via radio-tijdsein of torenklok, wil het inderdaad een betrouwbare gids zijn.

En dit is nu, wat ik aan het slot van deze artikeltjes nog graag naar voren zou willen brengen. Ons geweten heeft nodig een nieuwe beinvloeding door het Woord van God. Het heeft nodig een regelmatig contact met Gods bijzondere openbaring door de H. Geest. Dit levende contact zal de betrouwbaarheid in grote mate verhogen. Het zal corrigerend werken, en eerst dàn zal het geweten een werkelijk veilige gids zijn bij ons zedelijk handelen. Uw geweten, geïsoleerd staande van het Woord van God, garandeert U geen goede voorlichting. Steeds weer zal de mens zich moeten stellen onder de aangrijpende prediking van het Woord van God.

Wonderlijk is het, te mogen constateren, dat zelfs bij de meest verstokte deugniet het geweten (zo het nog niet „toegeschroeid is"), blijkt te staan aan de kant van het Woord van God, als dat Woord zijn uitspraken laat horen over zijn leven. Ook al reageert de *mèns* averechts op het hem veroordelende woord, zijn *geweten* reageert gunstig. En daaruit moeten we dan misschien wel de conclusie trekken dat we in ons spraakgebruik wel kunnen spreken van „*zijn*" geweten, (ik bedoel nog steeds het geweten van die deugniet!), maar dat dit geweten „*zijn*" geweten slechts is *tegen wil en dank*, lastige ballast veelal, die hij wel graag kwijt zou willen!

Dat het geweten van de mens nog de mogelijkheid blijk te bezitten, zij het zeer moeizaam, werkelijk gunstig te reageren op het *levende* Woord van God, is dan dus geen verdienste van de betrokken mens zelf, maar uiteindelijk genade van God.

We staan hier voor een mysterie.
En dat mysterie willen we laten staan!

Wf.

Van de boksring naar de **kansel**

Amos verliet de ploeg voor de profetenschool, Niemoller de U-boot voor de kansel en de neger Henry Armstrong zal spoedig de boksring, waarin hij driemaal het wereldkampioenschap behaald heeft, vaarwel zeggen om de preekstoel te beklimmen. Dan hangt hij zijn bokshandschoen opzij en wil zijn handen vrij hebben om de Bijbel te hanteren. Het zal nog even duren eer hij Baptisten-predikant is, want eerst wil hij het land afreizen om zijn mede-boksers op te vorderen voor de Heer. Als hij dat gegaan heeft, verlaat hij de sport en hoopt hij zijn predikersloopbaan te beginnen. Wij geloven, dat Henrie Armstrong een goed predikant kan worden. Hij kent het leven. Uit een lange ervaring als bokser heeft hij beelden tot zijn beschikking gekregen om er mee het Evangelie vlakbij de mensen te brengen. Wij hopen, dat hij een goed voorbeeld wordt voor het gilde van predikanten, aan wie het opgedragen is het Koninkrijk Gods met geweld te nemen.

Uit Timotheus.

★

Een laatste Messiaanse Profetie van Jeremia

1

Wij vinden deze in Jeremia 30 : 2—9. Ze vangt aldus aan: „Zo spreekt de Heere, de God Israëls: Schrijf u al de woorden, die Ik tot u gesproken heb, in een boek. Want zie, de dagen komen, spreekt de Heere, dat Ik de gevangenis van Mijn volk Israël en Juda wenden zal, zegt de Heere, en Ik zal hen wederbrengen in het land, dat Ik aan hunne vaderen gegeven heb, en zij zullen het bezitten" (vers 2 en 3).

De profeet moet een boekske schrijven. Er wordt hem hier niet bevolen, de gehele prediking die hij gehouden heeft neer te schrijven (daarvan lezen we in Jer. 36).

Hier gaat het om het optekenen van een heilsprediking, die voor het nageslacht bewaard moet blijven.

Merkwaardig is, dat hier weer Israël en Juda genoemd worden, wat op meerdere plaatsen in Jeremia voorkomt (3 : 18; 23 : 6; 31 : 27, 31; 33 : 7, 14, 17).

De vereniging van Juda en Israël behoort bij het herstel en toekomstig heil, eveneens de terugkeer der ballingen. Wij hebben in het volgende woorden, die door Jeremia zelf, krachtens Goddelijk bevel, zijn opgetekend. Door deze woorden laat de Heere bekend maken, dat niet de ondergang het doel is van Gods weg, het laatste woord over Israël en Juda zal „heil" zijn! Ook dat zal beschreven worden tot prijs van God! Het wordt dan een troostboekje, omvattend de hoofdstukken 30 en 31.

In die hoofdstukken treffen we telkens nà het gericht de aankondiging van heil aan. Over de tijd van het ontstaan kunnen we zo goed als zeker zeggen, even vóór of misschien ná Jeruzalems verwoesting, dus omstreeks 586 voor Christus. — De volgende verzen luiden:

„En dit zijn de woorden, die de Heere gesproken heeft over Israël en Juda: Want zo zegt de Heere: Angstgeschrei hebben wij gehoord, vrees en geen heil! Vraagt toch en ziet of een man baart? — Waarom zie ik elke man met zijn handen op zijn heupen als een barende en hebben alle aangezichten een lijkkleur? Wee, *want die dag is groot, zonder weerga,* en een tijd van benauwdheid voor Jakob, maar daaruit zal hij verlost worden. En het zal geschieden te dien dage, luidt het woord des Heeren der heirscharen: Ik zal *het* juk (het juk, met verschillende oude vertalingen inplaats van zijn juk) van uwe hals verbreken, en uwe banden verscheuren, en vreemden zullen u niet meer knechten. Maar zij zullen de Heere, hun God dienen en David hun koning, die Ik hun zal verwekken" (: 4—9).

Hier is een beschrijving van de dag des Heeren, de dag zonder weerga. De profeet heeft hem a.h.w. van tevoren doorleefd. Volz vertaalt: angstgeschrei hoor ik. Dan heeft alleen de profeet dit geschrei gehoord.

Leest men: angstgeschrei horen wij, dan moeten wij dit beschouwen als een „sprekende invoeren" van hen, die deze dag zullen meemaken. — Allereerst ziet deze dag des Heeren op de nabij-zijnde ellende van Jeruzalem, dat door Babel genomen werd, maar m.i. reikt deze profetie verder. Spreekt ook Christus niet in Mattheus 24 van die grote verdrukking? Jeremia spreekt van een dag zonder weerga en de Heiland zegt: „want alsdan zal grote verdrukking wezen, hoedanige niet geweest is van het begin der wereld tot nu toe, en ook niet zijn zal". Dus ook verdrukking zonder weerga!

De profeet ziet ook een vreselijk tafereel. Mannen met doodsbleke gezichten, als in barenswee. Om het beeld goed te begrijpen moeten we in acht nemen, dat de vrouwen niet liggende, maar in zittende houding, in daarvoor bestemde stoelen, baarden. Het is alsof hier mannen in eenzelfde houding, ineengekrompen vanwege de benauwdheid, die de dag des Heeren aankondigde. Hoe groot ook de benauwdheid voor Jakob — nochtans zal hij daaruit verlost worden. De jaren onder het schrikbewind van Hitler hebben ons iets van Jakobs benauwdheid doen zien, doch God zal het volk als Zijn oogappel bewaren. De Heere zal ons Jakob verlossen, en hem zeker doen wonen! Dat is de blijde boodschap, het goede woord, dat de Heere sprak over Zijn volk!

Dat heil wordt eerst negatief aangeduid. Vreemden zullen hen niet meer knechten. De Heere zal Jakobs vijanden verslaan en verstrooid doen vlieden. De Heere zal de toevlucht Zijns volks en de sterkte der kinderen Israëls zijn. (Joel 3 : 16). Doch ook positief wordt het heil aangeduid. *„Maar zij zullen de Heere, hun God, dienen en David, hun koning, die Ik hun zal verwekken."*

Dat is weer Messiaans! Met David wordt hier niet de ons uit de historie bekende koning David bedoeld, maar diens troonsopvolger. Wij hebben zeker niet te denken aan een „David redivivus", d.i. een herleefde David. We merken op, dat de Heere en David hier naast elkander worden genoemd, wat wij ook aantreffen in Hosea 3 : 5, waar wij lezen: „Daarna zullen de Israëlieten wederkeren en zoeken de Heere hun God en David hun koning en zich bevend wenden tot de Heere en Zijn goedheid (is: goede dingen), in het laatste der dagen".

David is hier de aanduiding voor de Messias, de Davids Zoon en ook Davids Heer! Tot Hem zullen zich eens de kinderen van Jakob wenden. Dat heeft niet alleen staatkundige betekenis, maar ook godsdienstige. David wordt gezocht, zoals men de Heere zocht. „David staat hier op gelijk niveau met God" *. Uit Davids huis zal de Messias voortkomen, die gelijk staat met de Heere. — Christus is God! Zoals eens Jozefs broeders bevende kwamen tot Jozef, na al de ellende en gewetensangst, die zij moesten doormaken, zo zullen eens, die van het huis Israëls zijn, in het laatste der dagen komen tot Hem, die zij hebben doorstoken.

Zij zullen de Heere dienen, en David hun koning. Hier wordt dus weer het koningschap van de Messias geleerd. Het heil kwam nà de verdrukking.

---

* Edelkoort.

(Wordt vervolgd.)

Wie kan mij helpen aan namen en adressen van weeshuizen, kindertehuizen en -ziekenhuizen met de navolgende gegevens? Aantal kinderen; leeftijd van de kinderen; soort van inrichting. Dadelijke opgave gewenst!

T. JANSMA,
secr. Relief-comité.

Uit ons Unie-bureau

Nogmaals wil ik bij dezen onder de aandacht der raden en gemeenten brengen wat in het belang van een goede voorbereiding der komende Unie-vergadering dienstig is die op 24 en 25 Mei a.s. in het conferentie-oord „Woudschoten" te Zeist gehouden wordt:

inzending van de voorstellen voor de agenda vóór 20 Maart, zulks in verband met de Unie-Commissie-vergadering, die op 20 en 21 Maart gehouden wordt.

opgaven van de candidaten voor de Unie-Commissie. Het moeten er 4 zijn en wel 3 voor de aftredende brs. Ds. F. E. Huizinga, Ds. J. de Jong en W. Modderman, en 1 in de vacature ontstaan door het overlijden van Ds. L. de Haan. Ook hier: opgave vóór 20 Maart.

opgave van de candidaten voor de Unie-bladen: 4 voor De Christen (de aftredenden zijn herkiesbaar; over de niet herkiesbaarheid volgens de opgestelde rooster wordt ter U.C.-vergadering nog nader gesproken); 2 voor De Zaaier (Ds. Huizinga is aftredend, doch herkiesbaar; Ds. Vegter stelt zich echter niet herkiesbaar); 1 voor De Kindervriend. Eveneens hier opgave vóór 20 Maart.

Opgave van de afgevaardigden, uiterlijk 10 April.

Voorts breng ik in herinnering, dat ter Algemene Vergadering van de Unie in 1949 is vastgesteld, dat het niet volgens orde is, dat een beroep wordt uitgebracht op of een toezegging van beroep wordt gedaan aan nog niet beroepbaar gestelde studenten. Onze gemeenten zijn toch gemeenten van orde. Men wachte dus eerst de beroepbaarstelling en de publicatie daarvan in ons Unie-orgaan af, alvorens een beroep uit te brengen.

Tenslotte nog dit: de opmerkzame lezer heeft natuurlijk wel geconstateerd, dat het totaal van de tabel „uitgesloten" in de statistiek 33 moet zijn. Men brenge deze correctie dus even aan; de overige totalen blijven ongewijzigd.

De Unie-secretaris
T. JANSMA.

Zendingsrubriek

Voor u gelezen in „the Regular Baptist Call", het zendingsmaandblad van the Women's Missionary Society of Regular Baptists of Canada van Januari 1950, dat „twee en twintig jonge mensen van de China-Inland zending, die dit seizoen naar China zouden vertrekken de vraag van het wel of niet gaan duchtig onder de ogen hebben gezien, wetende dat een eventueel gaan hen kon voeren in de klauwen van de dood;

Dat van deze tweeëntwintig achttien jonge vrouwen waren;

Dat bij het aanvaarden van het besluit om met God in zee te gaan een van de jonge vrouwen zeide: Beseffende, dat een gedeeltelijke ongehoorzaamheid aan het Woord van God complete ongehoorzaamheid aan de God van het Woord is ik het niet helpen kan om naar China te gaan. De gevangen houdende hand van Christus is op mij;

Dat een van de jonge mannen zeide: Het was voor mijn geweten duidelijk dat de kosten van ongehoorzaamheid oneindig groter zouden zijn dan de kosten van gehoorzaamheid. Ik gaf mijn wil opnieuw over aan Hem en zei: Heer, ik zal gaan....

En dat de man, die de schrijfmachine voor de U.Z.C. bespeelt hardop gezucht heeft en zich zelf de vraag gesteld heeft: Waar blijven de hollandse helden en heldinnen, de mannen en vrouwen van één stuk?

Jonge man, jonge vrouw, luister. Als je de roepstem van God in je hart en leven vernomen hebt, ga dan eens met je predikant praten. Maak hem je begeerte bekend. Zeg hem, dat je de roepstem van boven vernomen hebt en dat je je zo graag ter beschikking van de Heer stelt. Pas op, onderzoek je zelf eerst heel ernstig en sol in elk geval niet met het woord roeping. Sla dan de daartoe geëigende middelen en wegen in. Het kan nooit geen kwaad als je de U.Z.C. ook eens van je diepste verlangens op de hoogte ging stellen. We zullen in elk geval met interesse je volgen.

Nog eens Azie.

Dat Azie in het volle middelpunt der belangstelling staat, zal niemand betwisten. Zelfs iemand die zijn lijfblad vluchtig doorneemt zal deze naam meerdere malen tegen komen.

Politiek gesproken gist en borrelt en kookt het daar. Daar is iets gaande en ondergronds smeult het zodanig dat zij, die op de een of andere wijze verantwoordelijkheid dragen voor zendelingen in dat werelddeel hun taak thans dubbel zo zwaar aanvoelen, laat na het bovenstaande zonder meer begrijpen.

En toch gaat de zending niettegenstaande deze vele zorgen onverminderd voort.

Op mijn schrijfbureau liggen verschillende amerikaanse zendingstijdschriften. Vluchtig deze doorbladerend zie ik vele foto's van hen, die op het punt staan daarheen te gaan of reeds daarheen onderweg zijn.

De zaak van de Meester heeft haast!

Wij beste, brave hollandse Baptisten, wij maken ons geweldig druk over andere dingen en wij zijn maar al te zeer geneigd om niet verder te kijken dan onze neus lang is. Wij redeneren zo koud, liefdeloos: Azie is zo ver weg en vergeten dat de Heer Zijn hand op ieder land en ieder mens legt en zegt: Mijn!

Het is verdrietig om te moeten constateren, dat er zo langzamerhand een geest van defaitisme en zendingsmoeheid zich meester maken gaat van onze mensen.

Resultaten wil men op korte termijn zien, net alsof deze dingen zo maar in onze handen liggen.

Dollar, het huidige toverwoord.

Langzamerhand zijn we allen wel overtuigd welk een uitermate belangrijke rol de dollar speelt in het wereldleven van onze dagen. Vele europese regeringen zijn er smoor verliefd op.

Ook de zending gebruikt zo mogelijk dit betaalmiddel.

Het vorige jaar had schrijver dezer een langdurig onderhoud met een der secretarissen der zending van onze zweedse geloofsgenoten in Stockholm. Hij vertelde o.m. dat als zij maar over meer dollars beschikten zij ook hun arbeidsvelden (China en Congo) intensiever bearbeiden konden.

En dat werd verteld van een zending, die reeds behoorlijk lang op dreef is.

Interessant was ook de mededeling, dat de Finse Baptisten precies zoals wij er voor staan. Zij zijn klaar voor de zending, doch hun regering geeft niet de nodige

toestemming om geld naar het zendingsveld over te maken.

Wat is het toch onrechtvaardig verdeeld in de wereld!

Zending onder de Joden.

Een verblijdend verschijnsel uit de laatste tijd mag zeker hier niet onvermeld blijven, nl. dat er hoe langer hoe meer ook aandacht gewijd wordt aan zending onder het oude Bondsvolk. Een suggestie, die door wijlen Ds L. de Haan in deze richting gedaan werd, ontving de volle instemming der andere leden der U.Z.C.

O, die monetaire moeilijkheden!

Het actieve zendingsgenootschap der zuidelijke Baptisten van de U.S.A. werkt reeds in Palestina. In 1945 werd een weeshuis in het oude Nazareth geopend, het z.g. „George W. Truett Home".

Vooral de Amerikanen ontwikkelen in dit opzicht een verblijdende activiteit.

Met vriendelijke zendingsgroeten,
voor de U.Z.C.,
H. D. HOOGHWINKEL.

CHICAGO, 31 December '49.

Beste vrienden,

Dat was een zeer lang stilzwijgen van dat Nederlandsche studentje in Amerika, Er is toch zeker wel wat te schrijven? O zeker, maar .... och, laat ik me ook maar niet verontschuldigen. Wat heb je aan die verhaaltjes? Hier is nieuws uit Amerka, geschreven op m'n kamer in een der bijgebouwen van het „Northern Baptist Seminary" te Cnicago. Sommigen herinneren zich misschien nog dat ik een jaar geleden vanuit het „Moody Bible Institute" schreef — inmiddels ben ik echter naar het Seminarie verhuisd.

Het „N.B.S." kortweg „Northern" genoemd, is opgericht door de „Northern Baptist Convention" (een der twee grootste Baptiste bonden in de U.S.A.) en telt een 350 studenten, die alle vijf werelddelen vertegenwoordigen.

Ds. Tompsen, die de grootste kerk in Denemarken heeft (Baptiste kerk in Kopenhagen), beeindigt hier in Mei een studieperiode van twee jaren. Waarschijnlijk keert hij, met z'n gezin, dat hier ook geweest is al die tijd in Augustus naar zijn Vaderland terug.

Br. Wolfgang Schmidt, die z'n „Candidaats" gedaan heeft in Göttingen, Duitsland, arriveerde juist enkele dagen geleden' om hier een paar jaar te studeren voor z'n B.D. (B.D. is een graad die wij in Nederland niet kennen, maar die een stap is tussen Cand. en Dr. in de Theologie) Wolfgangs vader is Paul Schmidt, die „Bundesdirektor der deutsche Baptisten" is

Verder vinden we hier studenten uit o.a. Engeland, Canada, China, Indie en Zuid-Afrika, terwijl ik alsnog de enige Nederlander ben.

We spreken hier uitsluitend Engels (after the fassion) en de Amerikanen kunnen soms smakelijk lachen om deze accenten, van ons buitenlanders. Met enkele Zuid-Afrikaners, die hier zijn, spreek ik nog wel eens een woordje Nederlands — we verstaan elkaar „nie so baaie goet", maar 't is toch leuk eens iets anders dan dat Amerikaans-Engels te spreken.

„Northern" heeft een staf van uitstekende professoren en is lid van de „N.C.A." die een organisatie is, waarin slechts de beste universiteiten en seminaries, in dit deel van de U.S., opgenomen zijn, zoals „Princeton" Chicago University, en „Mc Cormick".

Genoemde organisatie stelt bepaalde eisen aan de standaard van onderwijs en oefent controle uit op examens.

Voor practisch werk is er vanzelfsprekend volop gelegenheid voor ons studenten. Het „practisch werk bureau" van de school, waar „baas en knecht" hun wensen bekend maken, dient als een soort „Arbeidsbureau". We werken natuurlijk voornamelijk in Chicago, dicht bij huis, omdat hier talrijke Baptisten kerken zijn; maar soms gaan we een eindje verder, naar plaatsen soms 200 tot 300 km. van hier.

In December van het vorige jaar maakte ik m'n verste reis om een gemeente te dienen, namelijk 300 km. De afstanden zijn geweldig in Amerika.

Gelukkig dat Cleveland, waar de Internationale Conferentie van Baptisten gehouden zal worden, niet al te ver is — 'k denk ongeveer een afstand Groningen—Parijs. Misschien krijg ik dan nog de gelegenheid die Conferentie te bezoeken en wie weet een Nederlandse broeder te begroeten.

Tot m'n spijt moet ik reeds ophouden. De volgende keer meer. Laat niemand die me zou willen schrijven, aarzelen dit te doen. Op een of andere wijze zal ik al uw brieven wel beantwoorden.

De Uwe in Christus
C. MOSTERT,
3040 W. Washington Blvd,
Ghicago 12, Illinois, U.S.A.

Baptisme te Daarlerveen

Op welke wijze ontstond er te Daarlerveen een Baptisten Gemeente? Zeer waarschijnlijk leeft deze vraag bij de landelijke broeders en zusters. De voorganger van genoemde gemeente had reeds als jonge man van 19 jaar de neiging het Evangelie te verkondigen in de Christelijk Gereformeerde kerk, waartoe hij behoorde. Hij gaf zich op, en vertrok als student naar Den Haag, waar toentertijd de theologische school stond.

Door verschillende oorzaken, die hier niet kunnen genoemd worden, verbrak hij het verband met genoemde kerk. In 't bijzonder door diepgaand bijbelonderzoek, kon hij niet langer verbonden zijn aan deze kerk. Hij was toen, „zonder het te weten", gekomen tot de oergedachte der gemeente van Jezus Christus. De gemeente van de Heiland betekent voor mij zonder meer „Baptisten gemeente": maar ik kende toen de Baptisten in 't geheel niet.

Ik zocht naar een gemeente, waar men ook heden nog leeft naar de Schriften, en vond die belichaamd in de Baptisten gemeenschap. „Prijst God".

Ik kwam 't eerst in aanraking met de Baptisten in Almelo, waar onder leiding van Ds. Huizinga Sr., een gemeente geboren werd ongeveer 25 jaar geleden. Ik

Gemeenteberichten

MUSSELKANAAL

Het gaat ons door 's Heeren zegen nog goed hier, al stond dan ook niet het afgelopen jaar in het teken van grote vooruitgang wat het ledenaantal betreft. Toch was de liefde steeds in ons blijvende. Keer op keer werd onder bezielende leiding van onze geliefde voorganger het zaad des evangelies uitgestrooid op de akker en telkens moesten wij, bij het zien van de grote schare, die begerig het heil indronk, constateren dat ons gebouwtje te klein wordt, om de belangstellenden naar het evangelie te herbergen.

Zondag 5 Febr. j.l. was het weer een hoogtijdag voor de Gemeente toen 8 broeders en zusters door de doop de Gemeente werden binnengeleid, en men zich na afloop schaarde om de dis des Heeren. Wij werden weer indachtig: „De Heer heeft nog meer te geven als wij allen maar bereid zijn tot de dienst in Zijn Naam".

Ook alle andere takken van arbeid mogen zich in bloei verheugen zoals bleek uit de verslagen op de jaarvergadering die zich mocht kenmerken door de verblijdende Geest die in ons midden was.

De secr. P. T.

Mededelingen

FRIESE GEMEENTEN!

Nog een laatste herinnering aan de Besturenconferentie van de Friese Bond, te houden D.V. op Woensdag 1 Maart a.s. te Leeuwarden (Noordvliet No. 11). Zendt uw afgevaardigden, daar aller opkomst dringend gewenst is. Aanvang 10 uur v.m.

Verkorte agenda:

Inleiding door Ds H. D. Hooghwinkel, Noordbergum over: *„Het kosterschap in onze Gemeenten"*.

Inleiding door Ds J. Broertjes, Sneek over: *„Ons standpunt tegenover de geheelonthouding"*.

B. FABRIE, Secretaris.

UTRECHT

De Gemeente Utrecht hoopt D.V. op 12 Maart a.s. haar 25-jarig bestaan te herdenken.

Oud-leden, vrienden en bekenden worden hierbij hartelijk uitgenodigd deze dag in ons midden te zijn.

Het Comité van voorbereiding,
A. G. C. BOESCHOTEN, secr.

Wie helpt de administratie van De Christen aan het tegenwoordige adres van:

zr. N. den Boer, tot nu toe Dordtselaan 83a, Rotterdam—Z, en

J. Meijer, vroeger Ordermolenweg 27, Apeldoorn, daarna „Damco" Scheepvaart Mij, Westplein 2, Rotterdam?

UNIE BOUW-STICHTING

3e verantwoording

In dank ontvangen:

J. E. R. te D.	f 25.—
B. T. te D.	- 5.20
Gem. Groningen collecte	- 55.10
Gem. 2e Exloërmond verkoop kerken	- 60.75

Door bemiddeling pl. propagandist te N. P. van: B. H. f 2.50; J. K. f 2.50; G. O. P. f 2.50; G. G. f 2.50; H. L. f 5.—; M. G. f 3.—; B. D. f 2.50; Wed. v. G. f 1.50; F. K. f 10.—; I. W. f 12.—.

Het stemt ons tot vreugde dat we deze giften weer mogen verantwoorden. Het is een aardig begin in het nieuwe jaar. Wanneer de voortekenen ons niet bedriegen zal 1950 een goed jaar voor de B.S. worden. Veel hebben we ook nodig. Meerdere Gemeenten hebben bouwplannen in de naaste toekomst. Wilt ge de U.B.S. helpen in het ten uitvoer brengen dier plannen? Ieder bedrag hoe groot ook of hoe klein slechts is hartelijk welkom.

Mogen we op u broeder, zuster, Gemeente rekenen? Het girono. der U.B.S. is 540091.

D. OLIJSLAGER, penn.

RECTIFICATIE

Abusievelijk is in de vorige verantwoording vermeld I. T. te A. f 10.—. Dit moest zijn I. F. te A. f 10.—.

Advertentiën

JAARGANG 67 - Nr. 2990
VRIJDAG 3 MAART 1950

WEEKBLAD
DE CHRISTEN
Orgaan tot verbreiding van de beginselen van N.T. Christendom.

UITGAVE VAN DE UNIE VAN BAPTISTEN GEMEENTEN IN NEDERLAND

REDACTIE-ADRES: Ds. C. BRANDT, MOERKERKESTRAAT 151c - ROTTERDAM—Z.
ADM.: Ds. T. JANSMA, TETTERODESTRAAT 47, HAARLEM, POSTREK. No. 9260 TEN NAME VAN DE UNIE - TEL. 18032

ABONNEMENTSPRIJS BIJ VOORUITBET. VOOR NEDERLAND EN OVERZEESE GEBIEDSDELEN P. JAAR F 5.— - BUITENLAND P. JAAR F 6.50

Het wegwijzende WOORD

De oogst

Joh. 12 : 1—11.

Of het werk voltooid is wordt beslist door de oogst. Het is niet in de eerste plaats van belang of er veel resultaten zijn, maar of de rijpheid van de vrucht zich toont. In de gelijkenis over het onkruid onder de tarwe stelt Jezus vast, dat de oogst beginnen kan als tarwe en onkruid tot rijpheid gekomen zijn.

We kunnen ons bezighouden over de vraag, of Jezus Zijn werk heeft kunnen voleinden, of dat door vijandige omstandigheden Zijn pogingen ontijdig werden verijdeld. Immers, waar waren de massa's van weleer? Ze hadden Hem de rug toegekeerd. Bij de leiders van het volk was bitter weinig waarachtige Godsvrucht gewekt en verstolen balden zij en hun meelopers hun vuisten tegen Hem. Neen, van resultaten gesproken, Zijn werk kon wel vergeleken worden met een afgeknotte zuil, een afgehouwen tronk.

Maar als we ons wagen in het gezelschap, waar Jezus met de discipelen om de dis geschaard lag in gezelschap van de opgewekte Lazarus en de dienende Martha en de huldigende Maria merken we op, dat er van een zeldzame rijpheid sprake kon zijn. Rijpheid van Tarwe en onkruid, van alles gevende liefde en fonkelende haat. De oogsttijd naderde; het werk van Jezus is dus niet voortijdig afgebroken, doch volkomen voltooid geworden. We hoeven ons niet te kwellen met de vraag, of Hij nog weer had kunnen bereiken en dus nog gunstiger voorwaarden voor het heil had kunnen verwerven als de omstandigheden Hem meer dienstbaar waren geweest! Wat Hij doen moest, heeft Hij geheel gedaan. Niets is er meer voor verbetering vatbaar. Zijn opdracht van de Vader en tegelijk Zijn heftigst verlangen mocht Hij verwerkelijken: DE HEMELPOORT STAAT OPEN VOOR IEDER, DIE GELOOFT!

Zoekt u de bewijzen van rijpheid tot de oogst?

Wat is rijpe liefde? Dat is die hartsgesteldheid, die onbekommerd tot de grootste dwaasheden inspireert! Zie nu toch eens naar die Maria van Bethanie! We kennen haar reeds als een vrouw die al haar tijd verspilde aan haar liefde tot de Meester. Martha had er zich vreselijk aan geërgerd. Nu smijt ze haar eer te grabbel door daar te verschijnen, waar het niet betaamde. En bovendien verspilt ze haar geld op onverantwoordelijke wijze om haar Heer de hulde van haar warmkloppend hart te brengen. Daagt ze niet zelf het kwetsende Judas-woord uit? Maar ze kan het niet laten haar toewijding aan Jezus te tonen. Liefde wil geleden zijn en kiest daartoe altijd de zelfovergave als middel. Tot rijpheid gekomen kan de liefde niet anders dan alle berekening te laten varen ter wille van de geliefde.

Doch ook het onkruid is gerijpt! Hoor het morrende woord, dat de daad der liefde als zinloos en verkeerd wil brandmerken. Och we willen niet lang verblijf houden in de vunzige kelder van haat, waar de schimmelplanten van argwaan en wangunst welig voortwoekeren. Maar ook hier constateren we de volkomenheid, die niet meer voor nieuwe uitbreiding vatbaar is. We kunnen niets anders verwachten dan een daad, die volledig deze hartsgesteldheid onthuld. Barse vastbeslotenheid spreekt reeds uit het hier gesproken woord. Judas heeft gekozen! Het gaat op de algehele breuk aan. De teleurstellingen, die hem de juiste weg hadden moeten doen zoeken, zijn slechts aanleiding geweest van zijn vervreemding van de Heer. Straks zal hij zijn dertig zilverlingen opstrijken; dat is alles, wat Jezus hem nog waard is! Rekenen, behoedzaam of wild hartstochtelijk, maar rekenen, dat is het enige waartoe haat in staat is! Toen de haat nog niet rijp was, kon het hopen en de verwachting het rekenen nog vergezellen. Maar deze bloemen waren reeds verdord. Nu was er niets anders meer mogelijk dan rekenen.... verkeerd rekenen wel te verstaan: dat is het laatste, wat de rijpe haat kan. Hier moest een grimmige daad uit worden!

Maar wat geeft het, of we de rijpheid van liefde en haat al kunnen afleiden uit het gedrag van Maria en Judas?

We zouden nog eens kunnen onderstrepen wat we gezegd hebben over het werk van Jezus, dat Hij blijkens die rijpheid heeft voltooid, zodat daarmee is aangetoond, dat de opzet van Satan, om dit Hem te verhinderen, jammerlijk voor die Aartsschavuit is mislukt. Wij vertrouwen op Hem dus op volkomen veilige grond!

Toch willen we een gedachte hieraan toevoegen.

Als we zien hoe de hartsgesteldheid is bij hen die onder Jezus' invloed stonden, kunnen we daarop als van

men bedenkt dat er rond 2000.000.000 mensen op aarde wonen .... Zending, bijbelproductie en bijbelverspreiding moeten hand in hand gaan.

China's Christ. De Secretaris van het Verband van Universiteiten Chr. Universiteiten in China deelt mede dat de Universiteiten geopend zijn en ondanks grote moeilijkheden hun christelijk getuigenis kunnen laten horen. Er is vrijheid van godsdienst en van godsdienstige activiteit. De Medische School te Moekden, die als veertiende inrichting voor Hoger Onderwijs, in het Verband is opgenomen, is door de nieuwe regering ingeschakeld in het gezondheidsplan voor Mandchureie.

In Italie en Japan De vraag naar bijbels en nieuwe testamenten is in Italie zo groot, dat het niet mogelijk is er in te voorzien. Des Zondagsmorgens wordt een Protestantse dienst uitgezonden, vooral berekend op de vele Italianen, die van de Roomse Kerk vervreemd zijn. Overal in het land stuit de activiteit der Protestantse Kerk op sterke tegenwerking van de kant der Roomse Kerk.

De toestand op godsdienstig gebied in Japan wordt niet door alle waarnemers even optimistisch beoordeeld. Het Shintoeisme, de Japanse Staatsgodsdienst is ondanks de verklaring van de keizer dat hij niet van goddelijke afkomst is, nog geenszins dood. Een algemene overgang tot het Christendom wordt niet waarschijnlijk geacht. Het laatste jaar zetten 25.000 Japanners deze stap. Op een bevolking van 80.000.000 zielen telt men een 300.000 belijdende christenen.

L.

Bouwt het mensdom zijn eigen *gevangenis?*

De wetenschap schrijdt voort. En met haar houdt gelijke tred de techniek.

Maar het is een voortschrijden in twee richtingen. Want niet alleen het passagiersvliegtuig wordt effectiever, maar ook de bommenwerper.

Niet alleen verdwijnen de afstanden, maar ook de schuilhoeken.

De wereld is klein geworden, te klein om zich te verbergen. Moscou en New-York, Amsterdam en Batavia liggen vlak bij elkaar.

De wereld is rumoerig geworden, te rumoerig om er rustig in te leven. Propaganda en voorlichting, politiek en zakenbelang, zij allen hebben hun eigen sterk geluid, dat ze laten schetteren in onze straten en huizen.

Huiveringwekkend is het toch wel te weten, dat de macht van de boze op deze planeet zo ontzaggelijk groot is, dat het leger van zijn volgelingen dat van Christus verre overtreft, zowel in aantal alsook doorgaans in hartstochtelijke ijver voor de betreffende aangelegenheden.

Het jaar 1984

Kort geleden schreef een Engelsman een boek, waarin hij ons op fascinerende wijze voorhoudt, hoe de wereld er in 1984 zo ongeveer uit zal zien, wanneer het totalitarisme hoogtij zou gaan vieren, zoals we dat reeds in haar beginstadium gezien en meegemaakt hebben in het Nazidom. Het boek zelf las ik nog niet, maar wel een uittreksel ervan in het bekende, internationaal georienteerde tijdschrift Life.

Volgens deze „ziener" uit Engeland zal het er in een dergelijke staat niet al te prettig voor ons uitzien. Daarin zal alles wat wetenschap, kunst (als die nog mogelijk is!) en vooral: techniek, voortbrachten, dienstbaar gemaakt worden aan de naakte wellust van één óf meer „sterke" mannen, die zullen pretenderen, de enige goden van het mensdom te zijn.

Alle energieën, alle krachtbronnen, alle moderne vindingen, brengt hij binnen zijn bereik. Zijn geheime stralen doorlichten uw woning, geheime spionnagediensten leggen uw gangen fotografisch vast, ingenieuze instrumenten lezen uw gedachten. Wij kunnen ons niet meer verbergen. Lichaam en ziel, woord en gedachte, zang en spel, daad en droom, wil deze „grote" beheersen. Liefde en deugd, eer en fatsoen, vrijheid en waarheid, persoonlijkheid en hemelse relatie, deze alle wil hij dooddrukken en vervangen door het ene: een onpersoonlijke onderworpenheid aan *zijn* wil(lekeur). Daartoe zet hij alles onder zijn feilloze controle. Heel de wereld is dan één grote gevangenis geworden voor het lichaam en voor de geest, en iedere mens een gevangene!

Het jaar onzes Heeren

Wij weten niet, wat hiervan zijn zal.

Echter staat voor ons vast, dat alle geweldige vindingen van deze eeuw, wanneer ze verzeild raken in de handen van een dusdanige wereldheerser, verstrekkende gevolgen zullen hebben in bovenomschreven richting.

Wij willen ons leven en denken niet laten beheersen door het angstaanjagende van deze dingen, hoewel: we willen er ook niet aan voorbij gaan. Hoeveel angstige stemmen bereiken ons niet van mensen, die ook iets proeven in de atmosfeer van het dreigende dat boven onze hoofden hangt. Hoevelen zijn er niet die als losgeslagenen drijven op de felbewogen stroom van deze tijd.

We zullen hun angsten moeten kennen. We zullen de angstdroom van het jaar 1984 moeten kennen. We zullen moeten weten wat wij mensen, wij allemaal samen, gemaakt hebben van deze wereld, die God eenmaal in onze handen stelde als een schone schepping vol jubelende mogelijkheden. Want alleen dan zullen we misschien het woord kunnen spreken — aangepast bij deze alles neerdrukkende nachtmerrie — dat God voor deze generatie bestemd heeft. Dat woord zal zijn het *aloude* Woord, maar gesproken in een taal, verstaanbaar voor degenen, die het geldt. Wij zullen moeten prediken dat wijzelf, wij mensen allemaal samen, het waren, die God zijn bezit bestreden.

Wij schopten (zo lijkt het, maar het is anders!) Hem achter het stuur vandaan — en nu volgt botsing na botsing .

Wij zetten Hem uit de fabrieken en werkplaatsen — en nu is er ramp na ràmp.

Wij ontzegden Hem de toegang tot onze politieke vergaderingen — en nu kent de wereld eigenlijk alleen nog maar wapenstilstanden, perioden van even uitblazen vóór de volgende vernietigingsoorlog.

Wij banden Hem uit de Directie-vergaderingen der grote N.V.'s, uit de massameetings der arbeiders, uit de vergaderingen der vakbonden — en nog nooit is de kloof tussen arbeider en werkgever groter geweest dan juist nu!

Wij tilden Hem úít deze wereld áán het Kruis, en nu siddert deze planeet als nooit te voren en dreigt

zijn evenwicht te verliezen, uit zijn baan te vliegen, en totaal ten onder te gaan.

Lezers, daar staat onze nood, de nood van het mensdom, voor ons.

Zo is het oordeel van God in Zijn Woord.

En daarnaast roept Hij ons toe, tot Hem te komen, te biechten en niet te vrezen maar Hemelse rust te aanvaarden uit Zijn doorboorde handen.

Hij roept ons toe dat ieder jaar, dus ook het jaar 1984, àls het aanbreken zal, het jaar zal zijn o n z e s H e e r e n!

Ook met het jaar 1984 zal God eventueel tot Zijn doel komen. Ook dat jaar, als het komt, zal geen jaar zijn, losgeslagen uit de Almacht Gods, weggeslagen uit Zijn alles besturende Handen.

Iedere hamerslag van de boze, ook in 1984, zal Hij weten te doen zijn een hamerslag, waardoor het Koninkrijk Gods méé gebouwd wordt.

Dát de wereld te zeggen, is onze opdracht, haar te wijzen naar het Reddende Kruis, ons grote voorrecht.

Maar deze verkondiging zal slechts waarlijk macht hebben, als wijzelf van ganser harte ons toevertouwen aan de grote Heer van alle gebeuren, ook van het gebeuren der toekomst. En aan deze overgave ontbreekt in de regel nogal het een en ander.

Wat een schone wetenschap is het, dat Jezus Christus, de schijnbaar aanvankelijk *overwonnene* door Sanhedrin en Romeinse overheid, thans als *Overwinnaar* onder ons verkeert, en voor ons bidt, en dat Hij al het gebeuren van nu en daana zal doen uitmonden in de gouden eeuwigheid van het Koninkrijk Gods.

Lezer, laat uw angst, als die er is, sterven in de ontmoeting, telkens weer, met díé Heer! En daarna, gesterkt en getroost, er opuit, om te getuigen daarvan, dat het j a a r v a n d e a n g s t, óók, en tegelijkertijd, en in de eerste plaats, het j a a r i s v a n o n z e g r o t e Z a l i g m a k e r e n H e i l a n d: JEZUS CHRISTUS!

Wf.

Een laatste Messiaanse Profetie van Jeremia

2

In Matth 24 lezen we: „En terstond na de verdrukking dier dagen, zal de zon verduisterd worden, en de maan zal haar schijnsel niet geven....en alsdan zal in de hemel verschijnen het teken van de Zoon des mensen!" Hij komt!

Na de grote verdrukking, de komst van Messias, de Vorst, Wiens rijk de ganse aarde vervult. Dan gaat de psalm in vervulling:

't Behoeftig volk (Jakob) in al zijn noden
in al' ellende en pijn.
Gans hulpeloos tot Hem gevloden
zal Hij ten Redder zijn!

Dan zullen zij de Heere dienen en David hun koning!

Er is verder op te merken, dat de *Messias ook priester* is. In hetzelfde hoofdstuk lezen we verder: (vrs 18—22) „Zo zegt de Heere: Zie, Ik wend het lot van Jakobs tenten, en over Zijn woningen zal Ik Mij ontfermen, en de stad zal op haar puinhoop herbouwd worden, en de burcht zal naar zijn eis gevestigd zijn. Dan zal het loflied uit hen opstijgen en het geluid der spelenden, en Ik zal hen vermeerderen, zodat zij niet weinig zijn, en hen tot ere brengen, zodat zij niet gering zijn. En zijn zonen zullen als in oude tijden zijn, en zijn vergadering zal voor mijn aangezicht bevestigd zijn, en Ik zal bezoeking doen over al zijn verdrukkers. En zijn machthebbers zullen uit hem zijn, en zijn Heerser zal uit zijn midden voortkomen, en Ik zal hen doen naderen, dat hij tot Mij genake. Want wie zou zijn leven wagen, om tot Mij te naderen, luidt het woord des Heeren? En gij zult Mij tot een volk zijn, en Ik zal u tot een God zijn, luidt het woord des Heeren." (Vert. Edelkoort.)

Het messiaanse ligt vooral in de laatste woorden, die we zoeven aanhaalden. Er wordt gezegd, dat de Heerser d.i. de Messias voortkomt uit hem, d.i. Jakob.

Hij is de ster uit Jakob voortgaande. Niet uit een vreemd volk, maar uit het midden der broederen zal Hij verwekt worden. De Messias is één met Zijn volk. Daarom kan Johannes in zijn evangelie schrijven: „Hij is gekomen tot het Zijne". Dat de Heerser hier de Messias is, blijkt uit het bizondere, dat van Hem wordt vermeld. Deze Heerser mag n.l. *tot God naderen*: „Ik zal Hem doen naderen, dat Hij tot Mij genake".

Wie anders dan Hij, heeft gedurig toegang tot de Vader? Wie anders dan Jezus kan getuigen, dat God Hem altijd hoort? (Joh. 11 : 42.)

God is de Heilige, dat heeft Jesaja ons geleerd, een verterend vuur. Wie zal tot God naderen en niet omkomen? Alleen déze Heerser heeft vrije toegang. God verleent Hem toegang. Wat niemand vermag, doet Hij. Wat anders dan heiligheid en schuldeloosheid is hiervan de oorzaak? Hij is heilig en rechtvaardig. Hij heeft geen zonde gekend. Hij nadert tot God, en dat doet Hij als de Grote Hogepriester. Hij draagt de naam van Zijn volk op Zijn hart en op Zijn sterke schouder. Hij is het, die „Zijn hart verpandt" om tot God te naderen. Hij kan Zijn heilig hart God aanbieden, wij mensen slechts een schuldig hart! Hij kan tot God naderen en mag tot God naderen — gelijk eertijds Mozes, de man Gods! Dit „naderen" wijst ons naar het *priesterschap* heen. Zo lezen we in Exodus 24 : 2: „en dat Mozes alleen nadere tot de Heere, maar dat zij niet naderen".

De Messias, de Heerser zal dus ook Priester zijn. Hij is met Zijn hart borg geworden, om tot God te naderen. Nu zien wij, dat de Messias, *en Koning en Priester is.* — Deze combinatie is overigens uitgesloten. Koningen, die ook priester wilden zijn, werden door God gestraft. Zo een Urzia, die reukwerk wilde ontsteken, werd met melaatsheid geslagen. —

Wij denken hierbij aan het nachtgezicht van de profeet Zacharia, dat de kroning van Jozua beschrijft. het hoogtepunt in die visioenen. „Neem zilver en goud, en maak kronen, en zet ze op het hoofd van Jozua, de hogepriester". Wat betekende dat visioen? „Alzo spreekt de Heere der heirscharen: Zie een Man, Wiens naam Spruit is, die zal uit Zijn plaats spruiten, en Hij zal des Heeren tempel bouwen, en Hij zal het sieraad (de kroon, uit verschillende kransen of diademen samenge-

steld dragen, en Hij zal zitten en heersen op Zijn troon, en *Hij zal priester zijn op Zijnen troon*, en de raad des vredes zal tussen die beiden (koningschap en priesterschap) wezen!" (Zach. 6 : 12, 13.)

Hij is de ware Melchizedek, d.i. de Koning der gerechtigheid, Koning van Salem, d.i. koning des vredes, en de grote Hogepriester wiens priesterschap in onderscheiding met Aäron eeuwig is. Hij zal priester zijn op Zijn troon.

Nu is Hij de Voorspraak bij de Vader, de Middelaar Gods en der mensen aan Gods rechterhand. En gelijk David Baron schrijft*) „vandaar zal Hij komen om bezit te nemen van Zijn troon, en Zijn lang-beloofde regering op aarde beginnen".

* The visions and prophecies of Zechariah pag. 200.

(Slot volgt.)

Aantekeningen
bij enkele verzen uit het
Oude Testament

Ex. 2 : 5. Farao's dochter ging af om zich te wassen in de rivier. Onder welke Farao's Israel in Egypte gekomen is en vertoefd heeft is nog niet met zekerheid vastgesteld kunnen worden. De bijbelse tijdrekening is moeilijk te volgen. Terwijl b.v. vroeger aangenomen werd, dat Abraham leefde in de jaren 2000 tot 1900 voor Christus, zo veronderstelt men thans dat dat geweest is in de jaren tussen 1700—1600. — Misschien was de in de tekst genoemde Eg. prinses Kathshepsal, die kinderloos geweest was. De Nijl werd vereerd als een goddelijke stroom, welks water vruchtbaarheid schonk. Allicht dat deze prinses daarom in de Nijl zich baadde. Het vinden van een kind in het Nijlriet kan ze gezien hebben als een antwoord der godheid op haar verlangen naar nakomelingschap. We begrijpen dan beter, hoe ze er toe komen kon dit Hebreeuwse jongetje te adopteren. Hij was haar een geschenk des Hemels.

Ex. 23 : 28. In dat vers wordt aan Israel toegezegd, dat de Heere horzelen voor hun aangezicht zal zenden „die zullen voor uw aangezicht uitstoten de Hevieten, de Kanaänieten en de Hethieten". De horzel is een wespensoort, die haar eieren op of in de huid van zoogdieren legt. — Het klinkt vreemd, dat die dieren de genoemde machtige volken voor het aangezicht van Israel zouden uitstoten. — Begrijpelijker wordt deze toezegging, wanneer we bedenken dat in het wapen van de Farao's, sinds Totmes III, de horzel stond. Kanaän stond in die eeuwen onder Egyptische Souvereiniteit. Aan Israel wordt door God bij de inbezitneming van het land de hulp toegezegd van de Egyptenaren.

Deut. 26 : 5. Volgens deze tekst moest de Israëliet die kwam offeren, voor de priester verklaren: Mijn vader was een bedorven Syrier. Daarmede zou dan een oordeel van de offeraar gesproken zijn over vader Jacob. Zelfs als 't waar was, ziet men de noodzakelijkheid niet in om op zo'n ogenblik het verleden van een reeds lang gestorven voorvader in het geding te brengen. We lezen daarom liever Mijn vader was een rondzwervende Syrier, terwijl we daarbij niet vergeten, dat dat rondzwerven betekende bloot te staan aan gevaren. De nakomeling dankt tegenover de priester daarvoor dat, terwijl zijn vader Jacob geen vaste woonplaats had en de gevaren van het steppeleven moest trotseren, hij nu een vaste woonplaats mocht hebben en tussen beveiligde stadsmuren mocht wonen.

Deut 33 : 12. In dit vers hebben we de zegen, die Jacob heeft uitgesproken over Benjamin. De laatste woorden zijn onverstaanbaar. Benjamin wordt genoemd: de beminde des Heeren; „Hij zal zeker bij hem wonen en Hij zal hem de ganse dag overdenken". Dat zegt op duidelijke wijze dat Benjamin onder Gods bizondere gunst en bescherming zou staan. De laatste woorden: „tussen zijn schouderen zal Hij wonen", zijn onduidelijk. Maar ze herhalen en bevestigen de voorafgaande toezegging. Het beeld beschrijft n.l. de positie van een stam, die onder de protectie, de bescherming van een andere stond. Deze „Andere" is hier God. Van alle stammen van Israel nam God Benjamin onder zijn bizondere bescherming.

L.

Uit ons Unie-bureau

Dit geldt speciaal de secretarissen onzer gemeenten.
Ik heb een vriendelijk verzoek, speciaal voor hen bestemd.

Mag ik:

a. de voorstellen, die Uw gemeente voor de Alg. Vergadering indient,
b. de candidaten, die Uw gemeente stelt voor de Unie-Commissie of de redacties,
c. de afgevaardigden, die Uw gemeente op de Alg. Verg. zullen vertegenwoordigen

door U op afzonderlijke vellen medegedeeld krijgen? Dit is voor het overzicht en een goede gang van zaken wel nodig. Ik dank U bij voorbaat voor Uw medewerking! Natuurlijk vergeet U ook niet de door de candidaten eigenhandig geschreven toestemming mee in te zenden.

Verder repeteer ik nog één keer: inzending vóór 20 Maart, namen van afgevaardigden eventueel uiterlijk 10 April.

De Unie-secretaris,
T. JANSMA.

Uit de E.C.U.

Daar het ons gebleken is, dat de laatste tijd minder prettige geruchten aangaande broeder Metz de ronde doen, achten wij ons verplicht mede te delen, dat het ontslag aan broeder Metz op volkomen eervolle wijze werd verleend. Er is onzerzijds geen enkel bezwaar, dat deze broeder als voorheen de gemeenten in ons Uniewerk dient met het woord. Wij bevelen broeder Metz van harte aan bij onze vacante gemeenten tot het vervullen van spreekbeurten. Tevens willen wij de gemeenten er mede in kennis stellen, dat onze sociale werkster zuster Pia v. d. Werf wegens huwelijk Tabitha en daardoor dus ook de dienst der E.C.U. verliet.

Namens de E.C.U.,
G. W. TIJMAN.

Gemeenteberichten

TREEBEEK

Zondag 5 Februari was een goede dag voor de Gemeente toen er een jonge zuster door de doop in onze rijen werd opgenomen.

Het H. Avondmaal na de doopdienst was een plechtige handeling, waar we allen gevoeld hebben, dat Gods liefde nog onder ons heerst.

Het Gemeentewerk gaat goed, vooral de Eredienst Zondags wordt goed bezocht, ook de bidstond heeft de laatste tijd weer de belangstelling.

De plannen voor de kerkbouw liggen klaar, het wachten is op een bouwvergunning. Financieel zullen er grote offers gebracht moeten worden, maar er zijn tekenen dat God ons hierin niet alleen zal laten. Ons tegenwoordig vergaderlokaal is niet meer waardig een „Huis Gods" genaamd te worden.

In September a.s. zal de Gemeente haar 25-jarig bestaan herdenken. Wij hopen dan uw vertegenwoordigers in de nieuwe kerk te mogen ontvangen.

Verwachtend dat ons werk uw belangstelling en voorbede mag hebben, verblijven wij met broedergroeten,

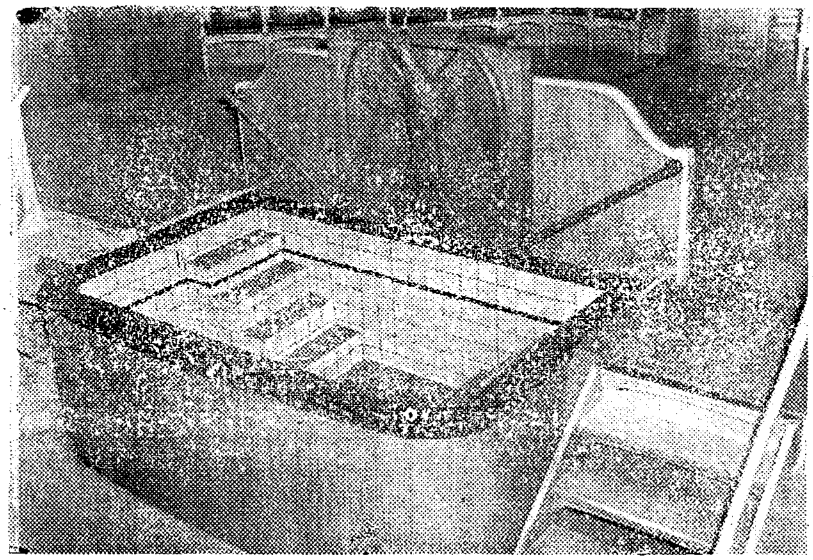
de Secr.

UTRECHT

Zondagmiddag 19 Febr. vond de ingebruikneming plaats van het onlangs gereedgekomen doopvont in ons kerkgebouw „Silo". De belangstelling voor deze doopdienst overtrof ver de verwachtingen. Toen de dienst om 5 uur aanving, was de kerk beneden stampvol. Enkelen hadden zelfs een plaatsje op de eerste gaanderij gezocht. Onze oud-voorganger, Ds Tijman, die ook 's morgens reeds voor een talrijk gehoor sprak, had nu evenals bij de inwijding van het kerkgebouw het voorrecht om een grote schare te wijzen op Jezus Christus de Heiland der wereld. In deze mooie dienst, waarin alles vlot en ordelijk verliep, beleden twee jongemensen in de doop dat zij Christus willen volgen.

Br Zerbst sprak hen tijdens de viering van het Avondmaal toe, waarbij hij hun een hartelijk welkom in de Gemeente toeriep.

Dat er bij Uw Utrechtse broeders en zusters blijdschap is over de stap door deze jeugdigen gedaan en over het feit dat zovelen hiervan getuige waren, behoeft nauwelijks gezegd te worden.

Cliché welwillend afgestaan door het Nieuw Utrechts Dagblad

De Heer zegene Zijn werk, dat wij gezamenlijk mogen doen. Utrecht groet U allen recht hartelijk.

F. B.

Bibelen viser vej

Deze drie woorden staan momenteel in het middelpunt der belangstelling bij iedere ware Deense Baptist, want deze woorden vormen het motto van de grootste nationale evangelisatie-campagne die de geschiedenis van het Deense Baptisme kent: „De bijbel wijst de weg".

Twee maanden lang, in Februari en Maart offert iedere Baptist, die in staat is om het evangelie te verkondigen, te zingen of te spelen, of hij predikant is, dan wel boekhouder, timmerman, student, of wat dan ook, een groot deel van zijn tijd en krachten, teneinde mee te werken aan het bereiken van het grote doel: *de bijbel, en daarmee God, richtsnoer van ieders leven.*

Hoewel er naar verhouding in Denemarken tweemaal zoveel Baptisten zijn als in Nederland, zijn onze geloofsgenoten in dit land toch verre van machtig in getal. Per 1 Januari 1949 waren er ruim 7000, wat dus wil zeggen, dat er in ons land ongeveer 17.000 zouden moeten zijn, omdat onze bevolking ruim twee en een half maal zo groot is als de Deense. Verder zijn de verhoudingen, waaronder gewerkt moet worden in vele opzichten moeilijk, daar de Lutherse staatskerk niet bepaald tolerant kan worden genoemd. Op vele manieren worden de Baptisten tegengewerkt en genegeerd, wat bijv. blijken kan uit het feit, dat een Lutherse predikant onlangs in een plaats waar de Baptisten geen eigen kerkgebouw hebben, weigerde om de Lutherse kerk voor een begrafenisdienst beschikbaar te stellen.

Maar ondanks deze en andere moeilijkheden taant het besef, door God geroepen te zijn, geenszins, en steeds weer opnieuw wordt de strijd aangebonden tegen ongeloof en vaak volslagen heidendom, in een land waar 97 % van de bevolking „gedoopt" is en „belijdenis" heeft gedaan. De nu lopende campagne is daarvan een sprekend bewijs.

Op bijna 80 verschillende plaatsen, verspreid over het gehele land, in steden en dorpen, in kerken en bioscoopzalen, worden gedurende een week middag- en avondsamenkomsten gehouden, zowel voor ouderen als voor de jeugd en zondagsschoolkinderen. Alle mogelijke middelen, verkondiging, zang, muziek, in sommige kindersamenkomsten vaak ook de film, worden

gebruikt om de harten der hoorders te bereiken.

Of de Deens Baptisten Unie dan bijna 80 gemeenten telt? Neen, het aantal aangesloten gemeenten bedraagt slechts 37, maar de Denen gebruiken een werkwijze, die ook reeds door de apostelen, in het bijzonder door Paulus werd gebruikt: op zoveel mogelijk centrale plaatsen werden en worden gemeenten gesticht en iedere gemeente tracht op haar beurt in omliggende steden en dorpen zendinsposten te krijgen. Wonen er in een of andere plaats, waar geen gemeente is, enige Baptisten, dan duurt het in de regel niet lang, voor de naastbijliggende gemeente contact zoekt, ensamenkomsten, b.v. eerst een Zondagsschool, begint te houden, En in vele gevallen zijn er op deze wijze nieuwe en bloeiende gemeenten ontstaan, die reeds spoedig in staat waren om zich zelf te onderhouden. Er zijn niet veel gemeenten zonder zulke zendingsposten en enkele hebben er niet minder dan tien.

(Slot volgt.)

★

In gesprek met onze lezers

A. T. en M. O. te Gr. zijn ingegaan tegen de L. Schakels in De Christen van 13 Jan. j.l., waarin we wezen op de mogelijkheid een definitief Ja en Neen te kunnen zeggen op de Heilsboodschap, en wijl definitief met onophefbare gevolgen.

Deze broeders geloven in het Woord van God van Genesis tot Openbaring en in de verzoeking van al het geschapene. Ze geloven wel in de eeuwige straf der goddelozen, maar niet dat deze eeuwig zal zijn ze noemen een paar schriftplaatsen, waaruit blijken moet dat „eeuwig" niet eeuwig is. Ze vragen nadere verklaring van Hand. 3 : 21 en I Kor. 15 : 28. Ten slotte menen ze dat Paulus woord aan het slot van Rom. 11 het behoud van alle mensen doet verwachten.

Antwoord: Wat Hand. 3 : 21 betreft, zo lette men men er slechts op, dat daar de „wederoprichting aller dingen" wordt beperkt tot dié dingen, over wier wederoprichting God door de mond Zijner profeten gesproken heeft.

Wat nu I Kor. 5 : 28 aangaat, zo zegt de Apostel in het tekstverband, dat er een ogenblik zal aanbreken, waarop Christus het Hem opgedragen verlossingswerk zal volbracht hebben. Alle vijanden zullen dan onder Zijn voeten gelegd zijn. D.w.z.: de opstand van het Heelal zal zijn gedempt. De vijanden Gods zullen hun heerschappij en macht kwijt zijn. Niet als op verzoenden werpen we de laatste blik op hen, maar als tot onmacht gedoemden : 25. Die zich in hun opstand lieten meeslepen en weigerden de wapens te strekken, delen in hun lot: uitgeschakeld zijn ze van elke invloed: tot eeuwige onmacht gedoemd. — Christus treedt terug en God treedt in onmiddellijke relatie tot de thans geheel met Hem verzoende schepping. Hij is voor allen, alles.

De broeders halen Ezech. 16 : 53 en 55 aan ten bewijze dat de straf der goddelozen niet definitief zou zijn. Volgens Judas 7, zo zeggen zij, dragen Sodom en Gomorra en hare dochtersteden, de straf des eeuwingen vuurs, en in de aangehaalde verzen uit Ezech. lezen ze dat de Heere de gevangenen van Sodom wederbrengen zal en dat Sodom terug zal keren tot haar vorige staat.

Wie gaat werken met uidrukkingen en beelden, door de profeten gebruikt, begeeft zich op glad ijs.

„Wanneer ik haar gevankelijke wegvoering wederbrengen zal, de gevankelijke wegvoering van Sodom en hare dochter(steden) en de gevankelijke wegvoering van Samaria, dan . . . . uwe gevankelijke wederbrenging . . . ."

„Gevankelijke wegvoering" is een uitdrukking, die niet letterlijk te nemen is. Men vergelijke maar Job 42 : 10: De Heere bracht de gevankelijke wegvoering van Job weder. Het wil zeggen, dat de aangerichte of geleden schade, hersteld wordt.

Om Jeruzalem te verzekeren van de onafwendbaarheid van het over haar besloten gericht, zegt de Heere: Indien ik de aangerichte schade aan Samaria herstellen zou . . . . dan zou het gericht van Jeruzalem afgewend worden . . . . M.a.w.: het gebeurt geenszins. Definitief als het onheil was, dat Sodom en dat Samaria getroffen heeft, staat mijn besluit omtrent het gericht over Jeruzalem — dat in zijn zonden zich aan die steden gelijk gesteld heeft — vast.

Overigens willen we over de betekenis der met eeuwigheid in Oud en Nieuw Testament vertaalde woorden nu niet verder spreken. Het gaat niet om tijdsbepalingen, maar om zielsgebeuren. Het gaat er om of de mens, als zedelijk wezen, eens een, in gunstige óf ongunstige zin, definitieve staat zal bereiken, of dat hij tot het in het oneindige „ja" en „neen" zal kunnen zeggen.

Beweert men dat het laatste woord, de laatste beslissing, die de mens, iedere mens, als zedelijk wezen zal nemen een „ja" zal zijn, dan herinneren we aan het woord van de Heere Jezus, dat, wie aanhoudend gelasterd zal hebben tegen de Heilige Geest, niet loskomt in eeuwigheid, maar gevangen blijft in de eeuwige resultaten van zijn zonde. Mark 3 : 29.

Wánneer deze rijpheidsgraad bereikt is, — wánneer deze definitieve staat zal zijn ingetreden — wánneer het zedelijk leven zich gefixeerd zal hebben, hóelang dat „aanhoudend lasteren" zich zal moeten hebben voortgezet, zal de zondaar zijn uiteindelijke staat zijn ingegaan — dat weet slechts God! Daarom heeft het pluizen aan de zin van de woorden, met eeuwigheid vertaald niet veel zin, want het gaat slechts om de vraag naar de aard van het zedelijk leven, om het karakter der zonde en hare betekenis voor de zondigende mens. En van haar zegt de Heiland dat de zonde, bedreven in haar diepste wezen, gevolgen heeft waaruit de overtreder niet meer loskomt in eeuwigheid, maar die hem definitief binden.

Zeker: God heeft alle dingen in Christus tot zichzelven verzoend. Die „alle dingen" zijn, wat wij het Heelal noemen. God redt in Christus het Geheel. Christus is tot Hoofd der nieuwe schepping gesteld. Hij, door Wien ze geschapen is, is Dezelfde, door Wien God ze ook redde. Ook de mensheid (een abstract begrip overigens, dat de Schrift niet kent) wordt gered. Slechts delen worden afgehouwen en weggestoten. Al het geschapene deelt in de zegen der Verzoening. Er zijn echter geestelijk-zedelijke wezens, die in volle vrij-

heid, eigen aan de aard van het hun geschonken aanzijn, hun eigen lot anders bepalen.

De broeders schijnen in Paulus' woorden Rom. 11 : 32: want God heeft hen allen onder de ongehoorzaamheid besloten, opdat Hij hun allen zou barmhartig zijn, af te leiden, dat nu ook alle mensen zalig zullen worden.

God wil, God begeert, dat alle mensen zalig zullen worden. En zouden wij dat niet? Maar de zaligheid kan geen mens worden opgelegd; ze zal moeten worden aanvaard en....er is zoiets als (waar Kant ook op stuitte) het *radicaal boze.*

Paulus zegt in Rom. 11 : 32, dat God „hen allen" onder de ongehoorzaamheid besloten heeft. Denkt hij aan de Joden? Maar of de Apostel nu aan de Joden of aan alle zondaren denkt, feit is, dat God nog slechts voorwaardelijk heeft veroordeeld. Heel de wereld is voor God verdoemelijk, maar de doem is aan nog geen mens voltrokken. Waarom dit uitstel van de ten uitvoerlegging van een vonnis, dat toch reeds verdiend is? Rom. 3 : 19. De voorwaardelijke veroordeling heeft plaats gehad om de ongehoorzamen alsnog tot inkeer te doen komen. Bekeren zij zich, dan wordt het vonnis niet uitgevoerd, doch opgeheven. God wenst niet het verdiende oordeel te voltrekken, doch wil dat allen zich bekeren en leven. Hij wil hen barmhartig zijn.

Versta deze bedoeling wel, o zondaar! Leg u er niet op te slapen, denkende: o, ten laatste komt alles toch wel terecht! God wil allen barmhartig zijn; dus komt het met mij ook nog wel in orde. Neen! God geeft u een kans; Hij houdt vonnis en voltrekking van het vonnis uit elkaar, opdat ge u b e k e r e n zult!

L.

Opgelet!

Jeugdleiderscursus N.B.J.B.

Van 11—14 April a.s. is er de Jeugdleiderscursus in Meppel. Als er tenminste voldoende deelnemers zijn!

Daarom deze *dringende oproep:*

> Willen allen, die zich voor deze cursus nog niet hebben opgegeven en er toch heen willen gaan, zich *per omgaande,* maar uiterlijk VOOR 8 MAART A.S. melden bij het Jeugdburo, Dracht 32, Heerenveen, tel 2195.

De onkosten bedragen f 10.— per persoon. Reiskosten worden vergoed.

Indien er minstens 25 deelnemers zijn, gaat de cursus door. Zijn er minder, dan wordt de gehele cursus naar het volgend jaar verschoven!

Meldt U dus per omgaande!

Buitenlandse gasten

De nieuwe Wereldjeugdsecretaris *Joel Sörenson* uit Zweden zal na het Europese Jeugdleiderscongres, dat van 9—16 Mei in Lage Vuursche gehouden zal worden, hier blijven tot en met de JUBICO.

Van 16—30 Mei is hij dus waarschijnlijk in de gelegenheid Jeugdafdelingen en Gemeenten te bezoeken. Wie daarvoor in aanmerking wenst te komen, wordt verzocht zich te melden bij de Alg. Secretaris der N.B.J.B., Ds J. Broertjes, Tjotterstr. 6, Sneek.

Men rekene er bij voorbaat maar op, dat men zelf voor vertaling van zijn (Engelse) toespraak moet zorgen alsmede voor zijn reiskosten in Nederland.

Gedurende dezelfde tijd zal hier ook verblijven *Ds Egon Willms* uit Weener, Duitsland. Ds Willms zal Duitslands afgevaardigde zijn op de JUBICO, maar voor zijn gezondheid is het nodig, dat hij tussen het Congres en de JUBICO wat van de Hollandse rust kan genieten.

Welk gezin wil hem in die tijd gastvrijheid verlenen?

Gaarne opgave aan Tjotterstr. 6, Sneek.

JUBICO

Hebt U al kaarten?

Hebt U al bussen gehuurd?

Het wordt zulk een prachtige Jubileumviering. De jongeren melden zich bij tien- en honderdtallen.

We rekenen ook op een stroom ouderen.

Want: met Pinksteren 1950

trekt ieder op naar de JUBICO.
Dus tot ziens in Hengelo!

Mededelingen

HERDENKING 25-JARIG BESTAAN DER GEMEENTE UTRECHT OP 12 MAART A.S.

In aansluiting op ons bericht in „De Christen" van 24 Febr. j.l. delen wij U nog het volgende mede.

De diensten zijn als volgt:

's morgens 10 uur Herdenkingsdienst
's middags 4 uur Feestelijk samenzijn.

Afgevaardigden van zustergemeenten, oud leden en vrienden worden hartelijk uitgenodigd.

Zij die logies en/of maaltijd behoeven, gelieven dit tijdig te berichten aan ondergetekende.

Het comité van voorbereiding,
A. G. C. BOESCHOTEN, secr.
Kolonieweg 1 b, Soest.

Advertentiën

Heden nam de Heere tot zich na een lang, doch geduldig lijden, onze lieve Moeder en Grootmoeder

Anna Mechalina de Ruyter

Weduwe van
H. J. van Hennekeler
in de leeftijd van 82 jaar.

Uit aller naam,
H. F. van Hennekeler.

Hengelo, 22 Febr. 1950.
Lansinkweg 6.

JAARGANG 67 - Nr. 2991
VRIJDAG 10 MAART 1950

WEEKBLAD
DE CHRISTEN
Orgaan tot verbreiding van de beginselen van N.T. Christendom

UITGAVE VAN DE UNIE VAN BAPTISTEN GEMEENTEN IN NEDERLAND

REDACTIE-ADRES: Ds. C. BRANDT, MOERKERKESTRAAT 151c - ROTTERDAM—Z.
ADM.: Ds. T. JANSMA, TETTERODESTRAAT 47, HAARLEM, POSTREK. No. 9260 TEN NAME VAN DE UNIE - TEL. 18032

ABONNEMENTSPRIJS BIJ VOORUITBET. VOOR NEDERLAND EN OVERZEESE GEBIEDSDELEN P. JAAR F 5.— - BUITENLAND P. JAAR F 6.80

Het wegwijzende WOORD

Gedevalueerde verwachtingen

Mc. 11 : 15—19.

Bont gewoel van pelgrims op het tempelplein. Ze zijn gekomen van heinde en ver om God te aanbidden voor de hulpe en verlossing in oude tijden aan het volk van Israël geschonken. Blijde groeten worden gewisseld onder de feestgangers, die elkaar in jaren niet hebben gezien. Jongelingen, kinderen haast nog, kijken verwonderd naar de praal van het vernieuwde Godshuis. Dat is dus de Tempel, waarover de leraars zo met ontzag spraken, soms, als zij bij hun lessen in de oude Hebreeuwse taal goede vorderingen hadden gemaakt. Met stralende ogen vangen ze de verwaaide klanken op van de priesterkoren, die tijdens de offeranden in de binnenste voorhof hun hymnen zingen. Achteloos gaan ze voorbij aan het stuntelig zingen der kinderen. Eigenlijk vinden ze 't niet eens vreemd als menig voorname wetgeleerde of farizeëer over het „Hosanna" der kleinen de wenkbrauwen fronsen. Het dunkt hun niet zuiver samen te stemmen met de liederen der Gode gewijde priesters....

Doch aan de buitenste rand van het tempelplein, waar de woelige menigte verdicht, zijn velen, in wier blikken niets van ontroering over het nabije grootse te lezen staat. Nooit eens rust het oog op het smetteloze marmer en het blinkend metaal dat overrijk de gebouwen siert. Hun aandacht wordt slechts heengetrokken naar het vee en de duiven, die bedoeld zijn als offergaven van de pelgrims en bij het geld uit vreemde landen, dat de wisselaars bij hun kleine tafeltjes ruilen voor het heilige tempelgeld. En in die aandacht sterft de laatste vrome gedachte. In de schaduw wil slechts de giftplant van de hebzucht, het egoisme groeien....

Dan treedt een Gestalte nader. Zingende kinderen begeleiden Hem. Het „Hosanna" is niet meer van de lucht. De jongelingen zien om. Hun vragende blikken kruisen een moment de klare, besliste blik van een jonge rabbi. Zie, Hij heeft een kleine gesel in Zijn hand. Wonden kan Hij daarmee niet. Maar misschien wel wekken, de aandacht opeisen voor Zich en Zijn Woord.

Wrokkend en scheldend, misschien ook beschaamd verlaten de handelaars en geldwisselaars het oord: tegen de waarheid en de ruimheid, die uit heel Zijn doen spreekt, hebben zij geen verweer! Het gebedshuis geen rovershol — neen, daartegen is niets in te brengen! Maar het zoete voordeel dan?

Met het optreden van Jezus werden de handelaars in de tempel opnieuw voor de keus gesteld. Reeds eerder waren ze voor de vraag geplaatst het geestelijke rein te houden van het stoffelijke of anders in het stoffelijke onder te gaan.

Staan ook wij niet telkens op de tweesprong? Gaat het ook bij ons niet vaak om godsdienstige belangen gescheiden te houden van het vergankelijke of anders met het vergankelijke verloren te gaan?

Ons mag de vraag bezighouden of die keus werkelijk zo zwaar is. Dan moeten we opmerken, dat het moeilijke niet zo zeer ligt in het vaststellen van deze onderscheiden waarden. We weten wel, dat het geestelijke meer waard is. Maar — daarmee zijn we er niet! Voor we 't beseften immers, zijn we aan het aardse geketend en kunnen we niet vrij volgens inzicht handelen. De tragedie is, dat wij zelfs niet kunnen *willen*, wat we als het juiste hebben moeten erkennen.

Hoe zijn wij in deze dwangpositie geraakt?

Komt het, omdat wij het hoogste ideaal uit het oog verloren hebben? Zeker, ook dat. Onze verwachtingen schenen na eindeloze pogingen niet voor verwerkelijking vatbaar. Toen reikten wij naar minder hoge verwachtingen. Toen zielevrede niet bij ons inkeerde, waren we tevreden met wat geld, wat eer, zochten we bevrediging bij vergankelijke waarden. Een mens, die het vergankelijke najaagt is vaak alleen maar een teleurgesteld mensenkind. De driestheid van de z.g. wereld is vaak niet anders dan camouflage van onzegbaar veel verdriet. Alles gedevalueerde verwachtingen.

Maar daarmee is niet alles gezegd. Ware dit zo, dan zouden we hiermede kunnen volstaan elkaar opnieuw op te monteren, opnieuw het hoogste ideaal in ogenschouw te nemen. 't Zou misschien voldoende zijn, een nieuw begin te maken.

De fout zit echter dieper! Die tempelhandelaars zouden mogelijk als resultaat van hun oriëntering op de aloude onvergankelijke waarden kunnen promoveren tot *vrome* sjacheraars, maar *sjacheraars* zouden ze blijven!

En wij werden wellicht *vrome* buitenstaanders evenals zij, maar buitenstaanders bleven wij.

Eenvoudig, omdat wij geen nieuw begin kunnen maken! Ook al zien we het redelijke daarvan wel in!

Er moet eerst een wonder gebeuren. Voor de mens moet een nieuw begin worden gemaakt. Dat nieuw begin heeft meerdere stadia te doorlopen.

Allereerst moeten wij de Verlossing ervaren; de ketenen moeten gebroken. Dat is, dat onze wil zich kan voegen naar het hoogste ideaal, naar Gods Wil. Eerst dan kunnen we waarlijk *willen*. Maar meer is nodig. Wat hebben we aan een wil, die de goede richting ook niet werkelijk kan inslaan, omdat de weg ontbreekt? Welaan, ook dit ontbreekt niet. Bij de Verlossing wordt de nieuwe Weg geopend. En bij de nieuwe weg de *kracht* die nodig is om steeds voort te gaan.

En dit alles ligt buiten de reikwijdte van ons eigen vermogen. Toch wordt de nood buitengesloten door de Genade Gods, die het ontbrekende geeft!

Zullen we daarom wanhopen?

Neen, want tot de verkopers en wisselaars heeft Jezus gezegd, dat het oord waar zij zich bevonden de plaats was om te *bidden*, om de Machtige als Hulpe aan te roepen.

Waar we staan in onze verlorenheid, daar is het heilige grond. In die verlorenheid immers wil God aangeroepen zijn.

Laat ons dit doen! Zie, dan wordt alles anders — door genade!

BRANDT.

Losse Schakels

Een gevaarlijke beslissing Het Hooggerechtshof te Brazilie heeft een beslissing genomen die door Protestantse en Liberale kringen in dat land gevoeld wordt als een bedreiging van de vrijheid van godsdienst, waarin dat land zich tot nu toe mocht verheugen. Een bisschop, die in 1945 uit de Roomse Kerk trad en door de paus in de ban gedaan werd, stichtte een nieuwe Kerk, die hij noemde de Braziliaanse Kerk. Hem is nu verboden openbare vergaderingen te beleggen, symbolen te gebruiken karakteristiek voor de Rooms Katholieke Kerk en processies te houden zoals de Roomse Kerk die houdt. Zulke dingen, zo redeneerde het Hof, verdragen zich niet met de Rooms Kath. vrijheid van godsdienst. — Het is duidelijk dat deze argumenten gemakkelijk kunnen worden uitgelegd als ook omvattende verschillende vormen van Prot. eredienst van getuigenis. — Een der advocaten, die de „ketterse" bisschop verdedigde voor het Hooggerechtshof, was een Protestanse predikant, die tevens hoogleraar is in de juridische faculteit aan de Universiteit van de Rio de Janeiro, de hoofdstad van Brazilie.

„Het Heilige jaar" De paus heeft verklaard dat 1950 een „heilig jaar" zal zijn. U moet goed verstaan: het jaar zal in de gewone zin van het woord niet heiliger zijn dan andere jaren. Ware dat zo, wie zou er zich niet in verheugen? Neen, het betekent dat er te Rome aflaten te verdienen zijn. Het wordt — daar allerlei volk met handelsgeest van de gelegenheid gebruik zal maken, een — laat ik maar zeggen — christelijke bazar: veel attracties. De Paus zal een nieuw dogma afkondigen: de ten hemel-opneming van Maria. Tot nu toe is dat wel Roomse theologie, maar dat wordt nu geloofsleer. Of alle Roomsen dan verplicht zijn dat te geloven weet ik niet, wel meen ik dat, als ze deze leer verwerpen, ze dat doen op straffe van excommunicatie.

Door het dogma van de onbevlekte ontvangenis van Maria — afgekondigd door Paus Leo de XIII, verwijderde de Kerk van Rome zich verder van de Oosterse Kerken en door dit nieuwe dogma maakt zij de scheur nog wijder. De Oud-Katholieken houden zich aan hetgeen de grote Algemene Concilie besloten en vastgesteld hebben.

De paus zegt dat het nieuwe dogma in de christelijke waarheid, gelijk de Schrift die leert en zij alle eeuwen door beleden is, verscholen ligt en nu door hem aan het licht gebracht en geproklameerd wordt. Dat dit dogma echter geen basis heeft in de historische feiten, ons bekend evenmin als dat der onbevlekte ontvangenis, is voor ons duidelijk.

Beschouwt men de Mariologie als verkapte Ecclesiologie, ziet men dus in Maria, gelijk Rome haar voorstelt, een symbool van de Kerk of de Gemeente, dan kan men in de leer van haar ten-hemel-opneming een afspiegeling zien van de opneming der Gemeente in Heerlijkheid.

Van de Gemeente geldt zeker dat ze onbevlekt is ontvangen want ze is geboren uit rein Zaad en zij is heilig, vanwege haar verbinding met Christus en haar ten-hemel-opneming is verzekerd.

Geschil met de Herv. Kerk Evenmin als Luther de Kerk van Rome wenste te verlaten, doch haar tot herziening van zichzelf opriep, was het de bedoeling van dr Feisser, destijds predikant in de Ned. Herv. Kerk te Gasselte Nieuwveen, een nieuwe gemeente te stichten. Hij riep de Kerk op om zich te herzien op het punt van gemeentevorming. Hij wenste dat ze zichzelf zou toetsen aan de Nieuw Testamentische gemeenten en terug zou keren naar het beginsel van gemeente-vorm, waaruit de Apostolische gemeenten leefden. Aan de Doop dacht hij direct nog niet. Hij wenste een zuivere gemeente, een gemeente van van harte gelovigen, zoals de Schrift die tekent, en die de voor-onderstelling is van alle onderricht en vermaningen der Apostelen in hun brieven. — Zo kwam hij er toe te weigeren ongelovige mensen te bevestigen tot ambtsdragers, ongelovigen toe te laten aan het Avondmaal en ten laatste zag hij ook, dat in de Nieuw Testamentische gemeente de kinderdoop niet bediend kan worden.

Op grond van deze dingen werd Dr Feisser afgezet. Tevergeefs had hij gevraagd hem uit de H. Schrift van ongelijk te overtuigen. Men bepaalde er zich toe vast te stellen, dat zijn handelwijze in strijd was met de voorschriften, die het leven van de Ned. Herv. Kerk beheersen.

Wij en de Herv. Kerk De vraag is voor ons: heeft de Ned. Herv. Kerk zich gewijzigd in die dingen, die dr Feisser in botsing met haar brachten? Zo niet: waar staan wij dan thans? Geloven we dat de juistheid van Feisser's inzicht in het wezen der bijbelse gemeente juist geweest is? Is de gemeente principieel een gemeente van gelovigen, van tot God overgegane zielen? Indien ja, dan blijft de scheiding tussen ons en deze Kerk bestaan en is een-wording onmogelijk. De Kerk

zal moeten zeggen, wie in het conflict, dat ze met dr Feisser had, de Schrift aan zijn zijde had en wij zullen dat ook moeten zeggen. — De Schrift moet over ons heersen. Over de Herv. Kerk, èn over ons.

Wanneer de Ned. Kerk ons op wil nemen als leden, onder voorbehoud onzerzijds van bezwaar tegen de kinderdoop? Dan zullen we zeggen, dat Feisser's moeiten met haar niet begonnen met de kinderdoop, maar dat zij voortvloeiden uit het wezen der gemeente, welk wezen evengoed een volkskerk buiten sluit als een Verbondskerk.

Een baptist kan geen volwaardig lid der Ned. Herv. Kerk worden. Natuurlijk niet, want zijn overtuiging druist in tegen belangrijke artikelen van de geloofsbelijdenissen dier Kerk. Dat de Kerk hem als onvolwaardig stempelt en weigert hem verkiesbaar te verklaren tot lid van een commissie, laat staan dus voor een ambt, is consekwenter dan dat een baptist haar lidmaatschap begeert. Hij wordt er „geduld", maar mag zijn overtuiging niet uitdragen. Wie, die een persoonlijkheid is, kan zich nu in zo'n dwangbuis behagelijk gevoelen? Welk christen met eergevoel wenst nu „geduld" te worden in een Kerk, wier lidmaatschap hij verkreeg? Tenminste geduld in zaken zo ernstig dat de Kerk zelf geloofde een harer dienaren van het ambt te moeten ontzetten, omdat hij daarin tot haar reformatie opriep?

L.

Pastorale Mijmeringen

Ze liep blauw aan. Dat betekende wat! Iets was er scheef gegaan in het gedrag van zekere stervelingen, en dat moest onverwijld gehonoreerd met bittere alsem. Er moest ingegrepen worden, want zoiets was toch te bar! Daar waren die jongelui gesignaleerd bij de ingang van de bioscoop — u weet net zo goed als ik, dat dát de satanskapel is, o zo. Ja ja, die jeugd van tegenwoordig, geen sprankje ernst mensen. Toen wij nog jong waren, dachten wij aan zoiets niet.

Maar wat heb je er aan, die dingen met anderen te bespreken? Dominee zei laatst nog, dat we onze grieven daar moesten brengen, waar ze behoren. Dat kun je alleen maar zo verstaan, dat je je mening onomwonden zegt aan die meid en die knul, die zich zo vergeten hebben, of niet soms? Zachte heelmeesters maken stinkende wonden ....

Wacht even tante Flora (ik vermoed namelijk, dat u zo heet), voor u begint met verhoor en requisitoir en voordat u uw vonnis uitspreekt, dat u reeds in uw brede boezem koestert, zou ik enige dingen met u willen bespreken. Hebt u even tijd?

U had het zoeven over zachte heelmeesters en kwalijke wonden. Voor mijn gevoel een nogal onaestetisch spreekwoord, waarvan ik dan ook maar zelden gebruik maak. Inmiddels mag ik de waarheidskern ervan niet loochenen. Maar de waarheid kunnen we zo licht aan het kruis helpen, vraag dat maar eens aan Kajafas. Onze goede bedoeling alleen behoedt ons nog niet voor dat onheil. Dat gebeurt onder meer dan, als wij er robust op af gaan en onomwonden onze zienswijze aan de betrokkenen kenbaar maken, desnoods met zwaarden en stokken. O, ik geloof direct, dat die strafexpeditie u sterkt in uw gevoel van eigenwaarde; maar is dat wel de hoofdzaak? Wat voor nut heeft de overtreder en de zondares ervan, als u paf staat van uw eigen rechtvaardigheid, terwijl zij ineenkrimpen onder uw geselslagen? Misschien vluchten ze van u weg en belanden daarbij nog op gevaarlijker paden. U hebt hen niet alleen maar aan het verstand gebracht, dat het zó niet gaat, maar hoe het wel moet, maar vooral hoe het kán zoals het moet hebt u niet gezegd! U had ze al weggeranseld voor u daartoe de kans kreeg! Wilt u wat bereiken, weg dan met die gesel!

Nee, dat ding ook niet achter de rug houden! Niet vriendelijk beginnen om bij geen-gehoor er alsnog op te slaan! Ik heb ook wel van die mensen gekend, die honingzoet begonnen zonder dat het hart werkelijk welwillend was. 't Was niets dan een verdekt opstellen om bij mogelijke strijd de tegenstander geen vat te geven. Maar die soort vriendelijkheid wordt rap doorzien: men laat zich niet door een aal omhelzen, al kan men zo'n dier ook niet vierkant bij de schouders pakken! Het resultaat van de terechtwijzing wordt in dit geval door toedoen van de vermaner zelf wrang!

U ziet dus, tante Floor, dat vermanen nog niet zo'n eenvoudig karwei is als je het heil van je patient ter harte gaat. Wil u wel geloven, dat hele gemeentes in het verleden verkankerd zijn, doordat men het „operatief ingrijpen" maar niet in de slag kon krijgen? Hoeveel onnodig verdriet, hoeveel wantrouwen heeft zich niet als een brede, taaie, alle leven vernietigende lavabrei gewenteld over tere maar veel belovende sprieten en knoppen ten gevolge van arrogante of diplomatieke hervormingspogingen, waarin het noodzakelijkste ontbrak!

Het noodzakelijkste? Maar wat is dat dan?

Wat doet de heelmeester, als hij tegenover de nood van de patient komt te staan?

Zijn eerste werk is, de *diagnose* vast te stellen. Daarbij gaat hij niet van een verschijnsel uit. Dat zou onvoorzichtig zijn. Hij zoekt het totaal-beeld van de ziekte.

Wat nodig is ten aanzien van uw lichaam, zou dat niet in nog hoger mate nodig zijn voor de ziel van uw naaste, tante Floor? Voelt u wel, dat op dat gebied er helemaal geen sprake mag zijn van liefhebberen. Kwakzalvers zijn strafbaar, al doen ze af en toe een goede gooi!

Voor het vaststellen van het ziektebeeld van uw patienten doet u wellicht goed uit te gaan van de stelregel, dat geen mensenkind zondigt, omdat hij dat nu zo prettig vindt. Om spontaan, d.w.z. zonder aanleiding te zondigen, moet men een duivel zijn! Juist daarom, meen ik, maakt God ook zulk een onderscheid tussen zonde en zondaar. Dit feit, dat niemand zo maar zondigt, stelt ons tot taak de oorzaak van de struikeling op te diepen. Wijsheid is daarvoor nodig. Die is te winnen doordat u de Geest laat bijlichten terwijl u een blik in eigen boezem slaat. Daar blijkt u dan, dat zonde een illegale poging is om aan de druk der vijandige of ook slechts onaangename omstandigheden te ontkomen. Zeker, illegaal is slecht! Maar we moeten bedenken, dat het ergste slachtoffer de zondaar zelf is, of andersom nog beter: de zondaar-zelf is het ergste slachtoffer. Daarom verliest mededogen nooit zijn bestaansrecht!.... en is het harde verwijt altijd verkeerd.

En nu de tweede voorwaarde.

Als het dan zo ver is gekomen dat ingegrepen moet worden, vergeet dan niet, dat uw handen, uw lancet volkomen steriel moeten zijn! Weet u, hoelang de chirurg zijn handen wast, nee, schuiert, voordat hij zich waagt aan de operatie? Ik weet het ook niet, maar wel, dat de laatste sporen van onreinheid geheel verdwenen zijn.

Is uw hand steriel, als u zich met de ziel van uw naaste moet bezighouden? Als er nog iets anders is dat u tot het ernstige werk dringt dan alleen het zielsheil van uw „patient", houd dan uw handen terug! Wat

heeft men aan operaties, die gelukten, wanneer de lijder zelf overlijdt? Wondkoorts moet voorkomen worden!

Maar nu blijft de vraag, hoe men zo „rein" kan worden, dat men zonder gevaar kan ingrijpen? Deze vraag is al van belang ten aanzien van het inleidend onderzoek, zoals vanzelf spreekt.

Nu ook weer niet al te angstig! Het zou verkeerd zijn, als we zouden eisen, dat op de vermaner om het populair te zeggen geen aanmerkingen hoegenaamd gemaakt kunnen worden. Het „Kijk naar je zelf, dan heb je genoeg" is zeer beslist niet van toepassing. Dan immers zou nooit een terechtwijzing gegeven kunnen worden.

Maar hoe kan dan de nodige sterylheid verkregen worden? 't Lijkt haast onbereikbaar, dat geef ik toe. Maar het is een satanische leugen, die niets anders bedoelt dan dat we de gevallene aan zijn lot zullen overlaten als eigen zondebesef de mond verstomt en de hand verlamt, die hulp zouden moeten bieden.

Nodig is slechts, dat wij het heil van de afgewekene zoeken, vrij van alle bijoogmerken — alleen om de ander de weg te wijzen welke geen illegale vlucht beduidt van de smart, doch rechtstreeks door Jezus is gebaand en welke leidt tot het ware leven. Anders gezegd: houd de poging tot hulp onder opzienerschap van de Liefde. Zo wint ge wellicht een broeder of een zuster!

BRANDT.

Het achtste

Baptisten Wereldcongres

Cleveland, Ohio, 1950

Zoals u weet zal het nu volgend Wereldcongres der Baptisten gehouden worden in bovengenoemde plaats van 22—27 Juli van dit jaar.

Het voorafgaand program is afkomstig van de hoogste leiding van de Baptisten Wereldalliantie te Washington en belooft een zeer nuttige en interessante tijd.

Het Congres-thema is ontleend aan de proloog van het Johannesevangelie: „En het licht schijnt in de duisternis". Het licht-motief gaat door het hele program van de eerste tot de laatste dag. De toespraak ter gelegenheid van de openingzitting op Zaterdagmiddag de 22 Juli, die als grondtoon fungeert, heeft tot onderwerp: „Ik ben het licht der wereld". De slottoespraak op Donderdag 27 Juli gaat uit van de tekst: „Gij zijt het licht der wereld". Daartussen zullen o.a. behandeld worden: „Het licht en de Vrede", „Het licht der Vrijheid", „Het licht der Opvoeding" enz.

De lijnen van eerste toespraak volgend, zullen van Maandag tot Donderdag stichtelijke toespraken bij de aanvang van de zittingen worden gehouden over de onderwerpen: „Ik ben de Deur", „Ik ben de Weg", „Ik ben de Waarheid", „Ik ben de Opstanding en het Leven". Geen twijfel is hier mogelijk over het Christocentrische karakter van onze Baptiste boodschap.

Onder meer vragen ook de volgende onderwerpen de aandacht: Christendom in de eeuw van het atoom — Het Totalitaire en het persoonlijke Geweten — De fundamentale Vrijheid — Europa's onmacht in het Wereldbeeld — Christelijk licht op menselijke verhoudingen — Baptisme en de hedendaagse Theologie — Evangelisatie — Iedere Baptist een zendeling — Perspectieven van de Zending — Het Nw Testament de gemeenschappelijke grondslag van de Baptisten samenleving — Het Lichaam van Christus — De Christen van alle dag — enz.

Een lange rij prominente figuren uit alle delen der wereld zal tijdens dit congres het spreekgestoelte beklimmen.

Later zullen wij in staat zijn de bijzonderheden en hoogtepunten van het programma nader te melden, als daar zijn de talrijke sectievergaderingen en het werk van de neven commissies.

Wij kunnen nog meedelen, dat alle plenaire vergaderingen zullen worden gehouden in het City Auditorium dat plaats biedt aan vijftien- tot zeventienduizend bezoekers.

Slechts één uitzondering op het bovenstaande. Op de avond van de eerste dag zal een grote demonstratie gehouden worden in het grote Stadion. Voor die avond is de President van de U.S. uitgenodigd een rede te houden. Een groot koor van vier-tot vijfduizend stemmen zal zingen. Nooit te vergeten hoogtepunten zullen vormen het appèl en de optocht der Naties.

De toespraak van de President van de Baptisten Wereldalliantie, Dr C. Oscar Johnson, zal gehouden worden Zondag 's namiddags. De Congresprediking van Dr M. E. Aubrey is vastgesteld op Maandagavond. Het grote schouwspel „Het Licht der Vrijheid" zal gegeven worden op Dinsdagavond. Op Woensdagavond, de Zendingsavond, zullen korte toespraken van vertegenwoordigers van naties van onderscheiden delen van de wereld de belangrijkste plaats innemen. Tijdens vele vergaderingen zullen meerdere vertegenwoordigers uit zes vastelanden en zestig landen in toespraken van drie tot vier minuten elk tot ons een boodschap en groet richten.

Het hele program zal een passend slot vinden met de voorstelling van de nieuwe President en de inhuldigingsrede.

Bibelen viser vej

Slot

Dat bij evangelisatiecampagnes zulke posten in het bijzonder worden verzorgd, spreekt wel van zelf en zo kan het gebeuren, dat er nu vanuit ongeveer 80 plaatsen een oproep tot de mensen klinkt, die getuigt van de wekkende kracht van het evangelie, en de levende zendingswil, die er onder de Deense Baptisten gevonden wordt.

Zulk een campagne, die zich uitstrekt over het gehele land, en waarbij meer of minder direct een paar honderd mensen betrokken zijn, eist natuurlijk een degelijke voorbereiding.

Vandaar, dat er reeds in December van het vorige jaar in Kopenhagen een vergadering werd belegd, waaraan alle voorgangers en studenten deelnamen. Hier werden de grote lijnen voor de actie vastgesteld, terwijl de verschillende kleinere groepen, waarin de vergadering werd verdeeld, ieder hun gedeelte van het werk kregen uit te werken. In deze groepen werd het werk van alle mogelijke zijden bekeken. Er was een commissie voor propaganda, voor de jeugd, voor de zondagsschool, zang en muziek, enz. enz. Zonder al te veel aan mensenverheerlijking te doen, mag gezegd worden,

dat hier, zoals in nagenoeg alle organisatorische aangelegenheden, dr. Bredahl-Petersen de stuwende kracht was. Echter werd hij op voorbeeldige-eendrachtelijke wijze door allen gesteund.

Na al het organisatorische werk gold het om den lande met het komende gebeuren op de hoogte te brengen. Natuurlijk waren de gemeenten reeds ingelicht door hun voorgangers en het wekelijkse orgaan, en geholpen door richtlijnen van het leidende comité, droeg iedere gemeente zorg voor de verdere plaatselijke aankondiging. Advertenties, raambiljetten, circulaires en voor de kindere uitnodigingen in de vorm van een eenvoudige legpuzzle, die op vele scholen werd uitgereikt, zorgden er voor (en doen dat nog, terwijl deze regels geschreven worden) dat niemand onwetend kan blijven.

En dan was er nog de meest onontbeerlijke van alle voorbereidingen: het gebed van allen die doordrongen zijn van de noodzaak en waarde der evangelieverkondi-

Een laatste Messiaanse Profetie van Jeremia

3

Van die heerschappij getuigen vele psalmen.

„In Zijne dagen zal de rechtvaardige bloeien en de veelheid van vrede, totdat de maan niet meer zij. En Hij zal heersen van de zee tot aan de zee, en van de rivier tot aan de einden der aarde. Ja, alle koningen zullen zich voor Hem nederbuigen, alle Heidenen zullen Hem dienen" (Ps. 72).

Het is merkwaardig, dat juist het priesterschap van de Messias door Jeremia hier geleerd wordt. Wij moeten echter niet vergeten, dat hij de zoon was van een priester, en daarom kon God hem gebruiken om met een nieuwe toets het aloude Messiasbeeld sprekender kleur en groter duidelijkheid te geven. Bij Jeremia wordt de Messias de priesterlijke middelaar, die voor zijn volk intreedt bij God.*

Met de komst van de Messias wordt alles anders. Dan is „het heil" gekomen, ook voor Israel en Juda! Is het wonder, dat wij bidden: Uw koninkrijk kome? Dat wij met Johannes op Patmos, ja met de Gemeente, de Bruid, roepen: „Kom, Heere Jezus, kom!" Dan zal ook, ja òòk voor Israel gelden: „Gij zult Mij ten volk en Ik zal u tot een God zijn". Zo heeft Hij het in het laatst heerlijk gemaakt. Dan breekt een nieuw tijdperk aan, de gouden eeuw, waarvan Jer. 31 getuigenis aflegt.

„Ziet, de dagen komen, dat Ik met het huis Israels en het huis van Juda *een nieuw verbond* zal sluiten" (: 31). Opmerkelijk is, dat hier Israel eerst en daarna Juda genoemd wordt. Bij het sluiten van een verbond, volgde meest een „verbondsmaaltijd", van zulk een plechtigheid lezen we niet bij het sluiten van dit nieuwe verbond.

Bij de Sinaï was dit wel het geval: „zij aten en dronken nadat zij God gezien hadden" — waarin het nieuwe zich van het oude onderscheidt, wordt in de volgende woorden aangeduid: „niet gelijk het verbond dat Ik met hunne vaderen gemaakt heb, als Ik hun hand aangreep om hen uit Egypteland uit te voeren, mijn verbond, dat zij verbroken hebben, en Ik hen als Heer (d.i. als echtgenoot) behandeld heb, luidt het woord des Heeren".

Het breken van dat verbond geeft de oorzaak aan voor het maken van een nieuw. Israel is als een overspelige vrouw ontrouw geweest, hoewel Hij haar getrouwd had. Nu is het wel niet tot een echtscheiding gekomen, maar wel heeft de echtgenoot als een heer gehandeld en is opgetreden tegen zijn echtgenote, heeft haar doen opsluiten in ballingschap. Dat is het oude verbond.

Nu volgt het positieve deel. „Maar dit is het verbond, dat Ik met het huis van Israel sluiten zal na deze dagen, luidt het woord des Heeren; Ik zal Mijn wet in hun binnenste geven en op hun hart zal Ik ze schrijven, Ik zal hun tot een God zijn en zij zullen Mij als volk gelden". Dan zullen zij niet meer een ieder zijn naaste en een ieder zijn broeder leren: Kent de Heere, want zij zullen Mij allen kennen, van hun kleinste tot hun grootste, luidt het woord des Heeren, want Ik zal hun schuld vergeven en hun zonde niet meer gedenken.

Niet de één de ander, als een gedeeldheid, maar *als één geheel*, van de grootste tot de kleinste zullen ze Hem kennen. Het fundament waarop dit verbond steunt is de schuldvergeving, dus de genade Gods. — Niet op stenen tafelen, maar op de tafelen van het hart wordt Gods wet geschreven. Door die begenadiging wordt het hart gewillig naar Zijn wil te handelen. Schuldvergeving ervaren aan het hart stemt tot ootmoed en dankbaarheid, waardoor men de wil Gods beter aanvoelt en leert doen. Dit stemt overeen met Jeremia 24 : 7: „En Ik zal hun een hart geven om Mij te kennen, dat Ik de Heere ben; en zij zullen Mij tot een volk zijn, en Ik zal hun tot een God zijn; want zij zullen zich tot Mij met hun ganse hart bekeren". — De inhoud van dit verbond is: „de kennis des Heeren" en zij, die aan dit verbond deelhebben, zijn *de kinderen Israels*. Het is opmerkelijk, dat de belofte van dit nieuwe verbond alleen voorkomt in de brief aan de Hebreën. Staan de niet-Joden er dan buiten? Neen, de zegenrijke gevolgen zullen gaan als golven over hun levensakker. Vergeving der zonden, de grondslag van het nieuwe verbond, werd bij het kruis bewerkt. De Heiland sprak daarom, sprekend over Zijn sterven: „want dat is Mijn bloed, het bloed des Nieuwen Verbonds, hetwelk voor velen vergoten wordt, tot vergeving der zonden".

Door het geloof in Zijn bloed worden we kinderen des verbonds! en delen aanvankelijk in de zegeningen, doch verder reikt dit verbond, als *ook Israel* rein is gewassen, en dat is hun een verbond van Mij, als Ik hunne, d.i. Jakobs zonden, zal wegnemen. Vgl. Rom. 11 : 26. Het nieuwe verbond is „een nationaal verbond, gemaakt met het huis Israels, en tegelijkertijd is het individueel, rustend op het bezit van ieder lid van de gemeenschap van persoonlijke kennis Gods". — Ook in het hart — het inwendige heiligdom — in tegenstelling met het uitwendige, het rituele, zal de kennis Gods, door openbaring Gods, gevonden worden. Die kennis zal als een licht ook schijnen over hen, de overige heidenen, die van deze stal, Israel, niet waren. Het zal eens licht zijn! „Want de aarde zal vol van kennis des Heeren zijn, gelijk de wateren de bodem der zee bedekken."

D. SLORT.

* Edelkoort De Christus-verwachting, pag. 300.

ging. Iedere week staat er in het weekblad een lijst van gemeenten waar op dat ogenblik samenkomsen zijn, en in alle kerkgebouwen hangt een kaart van Denemarken, waarop alle plaatsen waar de campagne wordt gehouden, staan aangegeven, alsmede de data. Dit alles dient om de gemeenteleden er aan te herinneren, voor het werk te bidden, omdat men weet, dat aan Gods zegen alles gelegen is.

Dat zulk een campagne allesbehalve een financiele bagatel is, ligt wel voor de hand. Daarom geeft iedere medewerker zijn hulp dan ook geheel gratis. Alleen reiskosten worden vergoed, en alle onkosten worden gedekt door collectes en bijdragen van leden, die de noodzaak van het offer kennen.

Momenteel is er over het verloop van de actie nog nog niet veel bekend, maar de weinige berichten die er binnen gekomen zijn, getuigen van gezegende samenkomsten, waar velen de Heer van hun leven vonden.

Persoonlijk mocht ik in de week van 5—12 Februari ook deelnemen aan het grote werk. Samen met dr. Bredahl-Petersen was ik in de tweede stad van Denemarken, Aarhus, en in de mooie, kleine kerk hadden we goede samenkomsten. De eerste avond was er een jonge man, die de oplossing van zijn levensprobleem vond bij Christus. Dat was moedgevend. Maar de volgende avonden gebeurde er niets zichtbaars, hoewel men a.h.w. kon voelen, dat er iets te gebeuren stond. Zo ging ook de laatste avondsamenkomst voorbij. Bij de uitgang echter, kwam dr. Petersen in gesprek met een man, die vertelde, dat zijn familie buiten in de auto zat en door de boodschap getroffen was. En als eertijds een Moorse kamerling, kwamen daar toen in de auto vier mensen tot de grote beslissing van hun leven. Toen dr. P. hen de volgende dag opzocht, hadden ze enkele vrienden uitgenodigd, en in totaal waren er toen zes mensen, die Christus in hun leven toelieten, en tevens in de gemeente wilden opgenomen worden.

En zoals het ging in Aarhus, ging het op vele andere plaatsen ....

De Deense Baptisten werken, laten zich gebruiken door God, en .... offeren. Natuurlijk zijn er ook vele meelopers, die willen meehelpen, wanneer het geen opofferingen hoeft te kosten. Dat zijn de mensen die zwaar beledigd naar huis gaan, getroffen in hun geweten, wanneer de voorganger al wéér heeft aangedrongen op meer activiteit en vooral offerwilligheid, mensen, die hun portemonnaie thuis lieten toen ze werden gedoopt, omdat ze meenden dat die portemonnaie geen Baptist hoefde te worden. Maar gelukkig zijn de meesten anders, dat wijzen de feiten uit.

Laten wij in onze gebeden ook de arbeid van onze broeders in Denemarken gedenken, in het bijzonder deze evangelisatie-actie, en laat het hier gegeven voorbeeld tot meer dienstvaardigheid opwekken. Ook in ons land liggen grote opgaven, U hoeft er niet voor naar Afrika.

Met hartelijke groet,
Uw broeder in Christus,
C. VAN WIER,
Predikantskolen, Töllöse, Denemarken.

Blijf geen mede-lezer
Neem zélf een abonnement!

Gemeenteberichten

HAARLEM

21 Februari j.l. kwam de Gemeente in jaarvergadering bijeen, onder leiding van haar voorganger, Ds. J. W. Weenink.

Uit het jaarverslag van de secretaris bleek dat 1949 een gezegend jaar was geweest. De werkzaamheden in en om de gemeente hadden normaal voortgang. Er was alle reden om, na het lezen van genoemd verslag, een korte dankstond te houden. Dertien broeders en zusters werden door de doop aan de gemeente toegevoegd.

Helaas moesten twee leden naar hun laatste rustplaats worden gebracht, waarvan een de oudste zuster der gemeente was en de andere een jonge broeder, die slechts korte tijd in ons midden vertoefd had.

De zegeningen worden niet enkel in cijfers uitgedrukt. Daarom vermelden we gaarne dat onder de stuwende bekwame leiding van Ds. Weenink en zijn echtgenote ook geestelijke vruchten zijn te zien. Naast God heeft onze gemeenschap veel te danken aan onze Dominee en Domineeske, die huis en hart altijd openstelden voor mensen, al of niet behorende tot onze gemeenschap.

De jeugddiensten zijn wel zeer bijzonder vooruit gegaan. Het aantal bezoekers is thans ruim het vijfvoud van enkele jaren geleden.

Het nieuwe jaar werd eveneens onder ogen gezien. Allen weten, dat hetgeen wij van de Heer verwachten, niet beschamen zal. Geve Hij dat de geestdrift, die in 't verleden de Baptisten Gemeenten eigen was, ook in Haarlem steeds meer tot uiting zal komen. Voorganger en leden zoeken de kracht niet in organiseren en theologiseren maar in evangeliseren, zich daarbij stellende onder leiding van de H. Geest.

De secr.

DOOR DE JEUGD VOOR DE JEUGD

Mij is verzocht met het verzamelen van postzegels een ander doel te dienen, daar gebleken is dat voor het tegenwoordig doel niet voldoende belangstelling meer is. Welnu, voortaan verzamelen wij ten bate van de N.B.J.B.! Aan de opbouw van de eigen organisatie kan de jeugd medewerken door het oprichten van plaatselijke verzamelacties waar de verzamelde postzegels door een aan te wijzen lid aan mij toegezonden worden; dit ter besparing van verzendkosten. De opbrengst komt dus geheel ten goede aan de N.B.J.B.

Jeugd- en Zondagsschoolbesturen, laat het een flinke oogst worden en werkt allen mee voor de N.B.J.B.

Het centrale adres is:

G. H. DE NEEF,
Mijnsheerenlaan 39 A,
Rotterdam—Zuid.

Pensioen- en Invaliditeitsfonds

Het doet mij genoegen U mede te kunnen delen, dat de actie van de stichting Pensioen- en Invaliditeitsfonds der Unie gepasseerd en geregistreerd is, waarmee dus de officiele zijde geregeld is en de stichting rechtspersoonlijkheid verkregen heeft. De bepalingen van de acte van de stichting zijn met die van het reglement in druk verschenen. Hiervan is een exemplaar toegezonden aan de secretarissen der Unie-gemeenten. Nu zullen er zeker velen zijn, die belangstellen in het Pensioen- en Invaliditeitsfonds der Unie en gaarne kennis willen nemen van de bepalingen. Daartoe is dan ook een voldoende voorraad aangelegd. Het stichtingsbestuur besloot voor de verdere vraag naar de bepalingen van acte en reglement deze tegen de kostende prijs van 30 cent per exemplaar ter beschikking te stellen. Vriendelijk wordt verzocht bij de bestelling dadelijk het bedragje te voldoen (door insluiting van 30 ct. aan postzegels of door bestelling per postwissel of per giro), waardoor onnodige administratie wordt voorkomen.

Wanneer U het Pensioen- en Invaliditeitsfonds een legaat toegedacht hebt, verzoeke dan daarbij de juiste naam te gebruiken: Stichting Pensioen- en Invaliditeitsfonds der Unie van Baptisten Gemeenten in Nederland, gevestigd te Amsterdam.

De secretaris-administrateur,
T. JANSMA.

1925 — 1950

„Bidden — maar zonder de hand aan de ploeg,
Is dat voor 't Christelijk leven genoeg?
Werken — maar zonder het oog op de Heer,
Daalt daar wèl zegen des hemels op neer?
Werkend gebeden en biddend gewerkt!
Zo wordt Uw hand èn Uw harte gesterkt!"

Onze jeugd van het verleden — van het heden en in de toekomst verstaat bovenstaand gedicht.

't Was vijf en twintig jaren bidden en werken — G. z. d. niet zonder zegen.
Komt allen 2e Pinksterdag naar Hengelo.
Een grote dag voor jong en oud.

Iedereen trekt op naar Jubico
Dus tot ziens in Hengelo.

Proclamatie

Dit vreemde woord betekent heel eenvoudig: bekendmaking.

De aandacht van heel ons Chr. volksdeel moet, nu eens in 't bijzonder, op de „Bond tegen het vloeken" gericht zijn.

Over het doel en streven van deze Bond behoeft geen nadere uiteenzetting te worden gegeven. Wij veronderstellen dat deze actie bij ons volk bekend is. Slechts op drie vragen, die meermalen gesteld worden, willen wij gaarne in 't kort een algemeen antwoord geven.

1. Zij die mee willen werken bij het pogen om héél ons volk te bereiken, moeten schrijven aan de Secretaris van de „Bond tegen het vloeken, de Heer N. M. Laarman te 's-Gravenhage, Sportlaan 24.

2. Dames en Heren, die in hun huizen of zaken, kantoren of fabrieken, garages enz. enz. de wandkaarten van deze Bond willen ophangen, kunnen deze aanvragen richten tot b.g. Secretaris.

Al het materiaal wordt g r a t i s verstrekt.

3. Nu de financiën. Natuurlijk heeft deze actie ook geld nodig. Zij, die financieel willen steunen, kunnen hun bijdragen storten op giro-nummer 52091, ten name van de Penningmeester v. d. „Bond tegen het vloeken", DEN HAM (Ov.) Ook kan men zich bij de Secretaris als lid doen inschrijven, de minimum jaarcontributie is f 1.—.

Tenslotte: Knip nu deze proclamatie uit en stop haar in Uw portefeuille of handtas. Als U dit doet, de krant wordt weggegooid en niemand kan dit korte stukje meer lezen. Als U het bij U steekt, dan kunt U het in gezelschap aan Uw vrienden en vriendinnen laten lezen. Dan is U meteen een propagandist(e) voor deze goede zaak.

Het gaat om de Eer van Gods Naam.

N. M. L.

Leidraad Bijbelbond

Sedert de zomer van 1949 geeft het Ned. Comité van de Bijbelbond opnieuw een twee-maandelijkse leidraad uit naast de internationale Bijbelrooster van de Scripture Union te London, welk in ruim 90 talen over de gehele wereld wordt verspreid.

Deze Leidraad geeft voor de eenvoudige bijbellezers een alleszins bevattelijke inleiding op het voor iedere dag aangegeven Schrift-gedeelte in het bijzonder voor de rijpere jeugd.

Het abonnement bedraagt f 2.— per jaar en vervalt op het einde van het jaar. Wie zich tussentijds abonneert mag per verschenen exemplaar f 0.25 van het verschuldigde bedrag ad f 2.— aftrekken. Bij het abonnementsgeld van de leidraad is een bedrag ad f 0.25 van de bijbelrooster inbegrepen.

Bij afname van meer dan 10 exemplaren van de leidraad wordt 10 % reductie toegestaan.

Voorts zijn tegen dezelfde condities leidraden in de Engelse, Franse en Duitse taal beschikbaar.

Voor het aanvragen van bovengenoemde abonnementen kan men zich wenden tot Mej. A. G. Floor, wonende Dr Fr. v. Eedenweg 25 te Bussum.

De Leidraad voor Jan.—Febr. 1950 vonden wij bij dit schrijven. Handig en .... goede kost. Br.

★

Verantwoording

De korte maand Februari bracht ons de volgende giften:

1. voor onze militairen: Harlingen f 31.66; Mevr. C. K.—B. te C. f 5.—.
2. voor de E.C.U.: Staveren f 125.—; N.N. f 25.—; Gewest Holland f 105.04.
3. voor het Pensioenfonds: Nieuwe-Pekela f 92,82; Mevr. P. te D. H. f 10.— (via Ds. R.); N.N. f 25.—.
4. voor het „Rook-offer": Sneek f 1.— (nagekomen); Delfzijl f 50.—; Utrecht f 5.—. Het „rook-offer" heeft, na aftrek van de gemaakte kosten, totnutoe deze keer totaal opgebracht f 609.62.

Hartelijk dank aan de gevers en geefsters!

De Unie-arbeid houdt zich aanbevolen voor hartelijk gedenken in gebed en .... gave!

De Unie-administrateur,
T. JANSMA.

Giro 9260 ten name van de Unie.

Van de Leestafel

Bij *Kok* te *Kampen* verschenen van de hand van Anne de Vries: 1. Het verhaal van Mozes; 2. Het Kindje in de Kribbe; 3. De Goede Herder en 4. De Verloren Zoon. Ze zijn bestemd voor onze kleuters. Omvang per boekje 37 of 39 blz. Mooi verhaald en rijk geïllustreerd door de bekende tekenaar Tj. Bottema. Prijs per keurig gebonden deeltje f 0.95.

Bij dezelfde uitgever verscheen *Pioniers van Christus*, uit het Engels bewerkt door *Dr. A. H. Oussoren*. Een prachtboek! Levensbeschrijving van zwoegers in het Koninkrijk Gods op het moeilijke terrein van de zending. Wie dit boek leest zal onuitwisbare indrukken in zijn ziel ontvangen van de macht der liefde. Wij geloven, dat in het hart van iedere lezer van dit meesterlijke boek een zelfde liefde voor de zendingsarbeid zal ontvonken. Omvang 225 blz. Pr. f 5.50 van het ook uiterlijk zeer verzorgde boek.

Korte Verklaringen der Heilige Schrift. Met Nieuwe Vertaling. Uitg. Kok, Kampen. Van deze verklaring ontvingen we De Kleine Profeten dl II van *Obadja tot Zefanja* door Dr. J. Ridderbos (prijs f 4.50), en *Ephese —Philippenzen* door Dr. S. Graydanus (prijs f 4.90). Reeds eerder bespraken wij de 3 delen van Genesis uit deze serie. De lof bij die gelegenheid is onverkort op deze delen van toepassing.

Correspondentie

R. R. te H. Uw reactie naar de betrokken medewerker doorgezonden.

P. B. te V. Wij adviseren U Uw ontboezeming te plaatsen in het gemeenteblad ten Uwent.

B.

Mededelingen

GEM. LEEUWARDEN

In de middagdienst van Zondag 12 Maart zal Ds F. E. Huizinga zijn afscheid nemen van de gemeente. Belangstellenden uit zustergemeenten zijn welkom.

Verder wil de gemeente de aandacht er op vestigen, dat Ds Bosma D.V. op Zondag 26 Maart zijn intrede zal doen.

Afgevaardigden die deze dag in ons midden willen wezen, worden verzocht tijdig te berichten of zij logies of maaltijd behoeven.

K. FENNEMA, secr.
Kalverdw.str. 15.

STAVEREN

Op Zondag 19 Maart a.s. zal Ds Bosma D.V. zijn afscheidsdienst houden.

Belangstellenden uit andere gemeenten kunnen hierbij tegenwoordig zijn.

R. SMITS, secr.

ZUSTERHULP GEWEST OVERIJSEL—GELDERLAND

Verbeterde oproep

Onze gewestelijke vergadering zal D.V. op 23 Maart a.s. gehouden worden in de Baptisten Kerk, Binnensingel, Deventer.

Met hartelijke groet,
Uw secr.esse.

Wie geeft ons het tegenwoordige adres van G. Kamst, voorheen Zuiderdiep 72, Valthermond?

De Administratie.

Advertentiën

JAARGANG 67 - Nr. 2992
VRIJDAG 17 MAART 1950

WEEKBLAD DE CHRISTEN

Orgaan tot verbreiding van de beginselen van N.T. Christendom

UITGAVE VAN DE UNIE VAN BAPTISTEN GEMEENTEN IN NEDERLAND

REDACTIE-ADRES: Ds. C. BRANDT, MOERKERKESTRAAT 151c - ROTTERDAM—Z.
ADM.: Ds. T. JANSMA, TETTERODESTRAAT 47, HAARLEM, POSTREK. No. 9260 TEN NAME VAN DE UNIE - TEL. 18032

ABONNEMENTSPRIJS BIJ VOORUITBET. VOOR NEDERLAND EN OVERZEESE GEBIEDSDELEN P. JAAR F 5.— - BUITENLAND P. JAAR F 6.50

Het wegwijzende WOORD

De Trooster

„Maar als Ik heenga, zal Ik Hem tot u zenden."

Joh. 16 : 7.

Ze wandelen door de donkere nacht een nog donkerder nacht tegemoet. Alles is door de Meester geplaatst in het teken van het afscheid. Judas is reeds heengegaan. Weggezonden door de Heer volvoert hij zijn verraad om straks zijn dertig zilverlingen op te strijken. Maar ook de andere discipelen worden met dringende ernst op het naderend afscheid voorbereid. Jezus laat geen andere gedachte tot hunne harten toe dan deze, dat de Overste der wereld niets aan Hem heeft. Steeds scherper tekent zich de schaduw van het kruis af op het pad, dat Jezus moet gaan.

Dat lot zal de Overste der wereld willen gebruiken om de zwartste golven van wanhoop samen te doen vloeien boven de hoofden van Jezus' volgelingen. Immers, niets zal hij ongedaan laten, dat vervreemding zou kunnen brengen tussen de Heer en de Zijnen. Dat zouden de bitterste droppels zijn in de lijdensbeker van de Zoon des Mensen terwijl de discipelen daardoor een gemakkelijke buit zouden vormen voor de zielenmoorder!

Daarom geeft Jezus door het Avondmaal, door Zijn richtinggevend woord en ook door Zijn belofte van de Trooster uitrusting en steun, die als de strijd ook hun genaderd is van alles overheersende betekenis zal zijn.

Op die Trooster komt Jezus telkens weer terug. Daarmede is het belang van deze toezegging wel het duidelijkst onderstreept. Is het wonder, dat wij ook graag deze woorden in de mond nemen, wanneer wij onszelf of hen die ons lief zijn in moeite zien? Steeds als het leven dof en kleurloos dreigt te worden, de bronnen van energie verstopt of uitgedroogd zijn zeggen wij het, dat de Geest Zijn werk moet doen.

Het kan nooit verkeerd zijn, als we, evenals Jezus deed, over de Trooster, de Heilige Geest spreken. Toch menen we vrij vaak te hebben opgemerkt, dat zich aan deze schone belofte wel vreemde en zelfs wel onjuiste voorstellingen hebben gehecht. Dikwijls uit zich de onrijpheid van de voorstelling van het kind, dat nog zwelgt in de wereld van het sprookje. Dan wordt de Geest tot een geheimzinnige gestalte, die wonderlijk genoeg het pad effent waarlangs men veilig tot steeds nieuwe heerlijkheid voortschrijdt. Donkere wolken mogen wel dreigen, maar de geheimzinnige macht van de Geest belet hun hun onheil over de hoofden der gelovigen te ontlasten. Vrezen is openbaring van kleingeloof....

Met deze naïeve zienswijze kunnen wij niet instemmen. Ook Jezus heeft het niet zo voorgesteld, als zou de Geest steeds op wonderlijke wijze alle nood en smart verdrijven. Zijn eigen kruis, de droefheid van de discipelen bij de aanblik van de lijdende Zoon Gods werden door de Geest niet voorkomen.

Maar welke waarde heeft de belofte van Jezus betreffende de Heilige Geest dan? Kunnen we Hem dan wel „Trooster" blijven noemen als Hij de loop der gebeurtenissen zo weinig beinvloedt? Men mag zich afvragen, of het werkelijke leven er wel anders door wordt. Waar vinden we dan eigenlijk de sporen van Zijn werkzaamheid?

Gewoonlijk beweren wij, dat de schaduw geen werkelijkheid is. Als iets „maar schaduw" is, gaan we er aan voorbij met een luchtig schouderophalen. Toch blijkt in de praktijk telkens weer, dat schaduwen soms net zo gevreesd zijn als de werkelijkheid zelf, en dikwijls nog meer! Een dier schreeuwt niet langer dan het pijn heeft. Is de pijn voorbij, dan is zijn verdriet ook al vergeten. Een mens daarentegen tobt over de mogelijkheid dat de pijn van het ogenblik allicht de functie heeft van inleiding tot nog veel meer pijn. Hij redeneert, dat een ongeluk zelden alleen komt. Zo ziet hij allerlei schaduwen tartend naar zich wijzen, die in hun dreiging nog zwaarder op hem rusten dan de pijn van het ogenblik. Zo gaat hij veel meer bevreesd dan

U.R.C.

Donderdagmiddag 23 Maart a.s. van 16.00—16.45 uur hoopt voor de N.C.R.V. Ds Hardenberg van Hengelo (O.) de bijbellezing te verzorgen. Onderwerp: „Een kroon van doornen".

De U.R.C.

nodig is zijn weg. Dikwijls is dit een begin van de pessimistische wereldbeschouwing, dat alles alleen nog maar erger kan worden. Dat werkt als de giftige angel van de smart! Dat maakt het leven tot een hel, waarin de gedachte aan Gods barmhartige genade niet tot gelding kan komen.

Deze giftige angel uit de pijn weg te nemen is het werk van de Trooster! Zo verdrijft Hij de hel uit ons leven. Hij toont, dat het leven altijd de werk- en schouwplaats is van Goddelijke ontferming! Hij laat een ander licht vallen op al die omstandigheden, die hun lange schaduwen wierpen over het menselijk bestaan. Daardoor worden deze schaduwen weggevaagd. Wel blijft de smart, maar die wordt tot haar normale afmetingen teruggebracht.

Hoe dit gaat?

Het komt mij voor, dat de Heilige Geest ons van twee waarheden voornamelijk wil doordringen.

Ten eerste, dat er geen omstandigheden aan de aandacht en de controle van de Heer ontgaan. Onafgebroken wijdt Hij Zich aan het lot der stervelingen. De Satan mag nog zoveel ontsporingen veroorzaken, nooit worden de omstandigheden buiten Gods bereik getrokken. Hij heeft het laatste woord!

Ten tweede troost ons de Heilige Geest op een bijzonder werkzame wijze met de gedachte, dat de Satan bij de gelovige nooit meer kan doen dan met al zijn boze plannen Gods knecht te zijn, ondanks zijn haat tegen God en mensen en ondanks zijn macht. *De duivel vlijmt de beitels....maar Gods hand bestuurt de gevlijmde beitels!!* De Satan wil er mee wonden, er mee doden als het kan. God voltooit er Zijn werk mee!!

Wanneer de discipelen straks het kruis zien verrijzen zal deze troost hen kunnen vrijwaren van de diepste wanhoop. En later zullen zij het luide kunnen getuigen, dat dit kruis weliswaar door het duivelse gekuip van vrome en heidense heidenen op inspiratie van de duivel kon worden opgericht, maar dat het Gode behaagde op deze smartelijke wijze de poort van het Vaderhuis voor alle verloren mensenkinderen open te stellen.

Zal de Trooster ook ons in onze smart niet evenzo Zijn bijstand verlenen?

Indien we maar open willen blijven staan voor Zijn woord, zal het ook ons zelf in de grootste pijn nimmer ontbreken aan het Licht dat de schaduwen verdrijft en aan de rustbrengende zekerheid, dat de scherpe beitels van de smart ook ons lot en leven verheft tot de verwerkelijking van het plan, dat God met ons heeft.

BRANDT.

Losse Schakels

„De zon stond stil". In een Amerikaans tijdschrift verscheen de samenvatting van een boek, getiteld „Worlds in Collision", dat eerstdaags in Amerika zal verschijnen en geschreven is door een zekere Velikowsky, een Rus van geboorte. Van dat samenvattende art. geeft „Vrij Nederland" op zijn beurt weer een korte samenvatting. De schrijver betoogt in dat boek dat het verhaal in Jozua 10, dat de zon stil stond, geen legende is. Hij meent te kunnen aantonen dat omstreeks die tijd een komeet de aarde geraakt heeft — een feit waar alle oude volken, blijkens hun overleveringen, weet van hebben. Waar het toen dag was, duurde door deze geweldige cosmische storing de dag abnormaal lang en in die streken, waar het nacht was, scheen er aan de nacht geen einde te zullen komen. Slechts op het nippertje is de aarde toen aan de ondergang ontkomen. Dit raken van de aarde door die komeet ging gepaard met een geweldige regen van meteoorstenen, zoals ook het boek Jozua vermeldt: „de Heere wierp (op de vluchtende vijanden) grote stenen van de hemel". Door die stenen werden er meer vijanden gedood dan door het zwaard der Israelieten. Wanneer U van deze theorie meer wilt weten, bestelle U het boek bovengenoemd, hetwelk door andere werken van dezelfde strekking gevolgd zal worden.

Begrijpen of weerspreken? Wanneer een mens de grens van hetgeen hij voor waar wil aannemen, getrokken laat zijn door zijn verstand, moet hij heel wat voor legende verklaren. Dan is er voor hem in het verleden heel wat gejokt. We hebben er ons altijd over verbaasd, dat de grote Adolf Harnack eens schreef: „dat Jezus op het water gewandeld heeft geloven we niet en zullen we nooit geloven". Het wordt ons uitdrukkelijk medegedeeld door mensen, op wier waarheidsliefde toch wel weinig of niets is aan te merken. Ze hebben het geriskeerd voor fantasten of nog erger te worden aangezien, maar hetgeen zij hadden waargenomen niet verzwegen. Zo deed de schrijver van het Boek des Oprechten, wiens bericht in het boek Jozua werd overgenomen. Waarom zouden we, hetgeen we niet begrijpen, moeten weerspreken? De vraag is niet of iets kán maar of het g e b e u r d is. Als het gebeurd is dan is het bewezen, dat het kan. Wie kan nu uitmaken wat kan of niet kan? Men kan hoogstens zeggen, dat is bij mijn weten nog niet eerder gebeurd. De ootmoed zet zich neer en luistert naar de stem van het leven van verleden en heden. De hoogmoed meent het leven te kunnen dicteren wat er kan gebeuren en wat niet.

Vrees voor magie. Aan de redactie van De Hervormde Kerk heeft iemand de vraag voorgelegd:

„De Doop geschiedde ten tijde van Christus door algehele onderdompeling en thans slechts door besprenkeling met een druppel water. Hoe kunnen wij nu verklaren, dat de handeling van thans voldoende is?"

Waarop de Redactie antwoordt:

„De onderdompeling in de eerste Christengemeente werd op ouderen toegepast. Later, toen er méér kwamen en toen ook pasgeboren kinderen gedoopt werden, is de besprenkeling toegepast. Hier is geen sprake van meer of minder, omdat het niet gaat om de hoeveelheid water, maar om de handeling als zodanig. Men mag vooral niet, wegens de verleiding van magie, aan de uiterlijkheden blijven hangen".

Magie, dat is de poging om door het gebruik van bepaalde middelen of spreuken, bovennatuurlijke krachten in werking te stellen. We geven grif toe dat magie zich heel licht aan de kinderdoop kan hechten. Want de dopeling heeft geen bewust leven en hij gelooft dus niet. Hij is niet slechts volkomen passief onder de handeling, maar is er ook totaal onkundig van. En toch moet die handeling wat betekenen. Zij moet zin hebben. Onlangs wezen we er in de L. Schakels op, dat een predikant gezegd had dat gedoopte catechisanten niet gelijk gesteld mochten worden met ongedoopte, want er was met hen wat „gebeurd". Als er met onbewuste zuigelingen gedurende en door de doophandeling wat „gebeurd" is, dan lijkt dat wel wat op magie. Men kent dan, dunkt ons zo, aan een natuurlijke handeling bovennatuurlijke werkingen toe, — werkingen die buiten het besef van de betrokkene omgaan. Wie de besprenkeling verwerpt spreekt daarmede niet zijn geloof

uit aan het water, of aan een minimum hoeveelheid water, maar zegt van oordeel te zijn, dat de vorm uitdrukking moet geven aan het wezen van de zaak. De Doop nu is in zijn wezen een met Christus, de Plaatsbekleder, begraven en opgewekt worden. Hij spreekt van het gaan door het oordeel heen, tot het leven. En deze oer-bijbelse gedachte, die in heel het Oude en Nieuwe Testament ons wordt voorgehouden, wordt in de Doop ons van Gods zijde verkondigd en door ons als gedoopten aanvaard. Daarom is, om te dopen in bijbelse zin, zóveel water nodig dat de dopeling er door heen kan gaan, dat hij er in verdwijnen en uit verrijzen kan. De besprenkeling is een verdonkering van de Heilsweg : door het oordeel ten leven ! Die weg ging de Christus. Dat is ook uw weg o, zondaar !

Wegdrukken? Een manier om zich van onaangename dingen af te maken is proberen ze weg te drukken. Vroeger duidde men dat aan met het germanisme „verdringen". Men probeert door over het onaangename, het verkeerde heen te leven, het kwijt te raken. Dat scheen vaak inderdaad te gelukken. Het scheen „uit te slijten", maar meer dan schijn was dat niet. In het onderbewustzijn, bleef het bewaard niet alleen, maar van daaruit bleef het werken. Deze „ondergrondse" acties zijn voor het zieleleven veel gevaarlijker dan de maningen, die in het geweten ontvangen worden. In de diepte van het zieleleven bleef het daarheen verbannen kwaad werken en kleurde de levensinhoud. Het werd een verborgen rem; een kwaadaardig contact met de onderwereld". Het leven begon te gelijken op een schip, dat wel te midden der wateren ligt, maar door een anker vastgehouden wordt, aan de bodem. Zulke mensen lijken wel wat op die matrozen, die én half dronken én wat aan de late kant bij de boot kwamen, er in sprongen en uit alle kracht gingen roeïen om nog op tijd op de oorlogsbodem te zijn, maar verzuimden de touwen los te gooien. De weggedrukte fouten en zonden zijn de kwade geesten, die ons op de weg vergezellen en hun onaangenaam gezelschap ons opdringen. Ze vergezellen de broers van Jozef de jaren door, zoals ze bekenden toen de moeilijkheden in Egypte kwamen met de (nog onbekende) Jozef: „dit is om onze broeder, wiens benauwdheid der ziel wij zagen, toen hij ons om genade bad en wij hoorden niet."

In het licht brengen. Alles, wat in het verleden verkeerd gedaan werd en verkeerd ging is niet meer te herstellen. Moet het daarom maar dood gezwegen worden ? Natuurlijk: voorzover verkeerde besluiten en handelingen en woorden hersteld, ongedaan gemaakt kunnen worden, is het een kwestie van oprechtheid, dat dat gebeurt. Maar ook als dat niet kan, moet de zaak wel recht gezet worden. Al kunnen we maar zeggen: inderdaad, dat is verkeerd geweest, zo had het niet gedaan, niet gezegd moeten worden — dan ontmoet men elkander op de bodem der waarheid en kan de gemeenschap vernieuwd worden. Men moet daar niet over heen praten en zodoende de „breuke Mijn volks op het lichts genezen". Als we in het licht wandelen hebben wij gemeenschap met elkander. Vergeving moet de steeds voorhanden gezindheid kenmerken, maar dat is geen kwestie van geblinddoekte ogen of van door de vingers zien. Misschien was het goed als we eens ankers gingen lichten, teneinde weer vlot te kunnen komen. Zolang we over de dingen heen leven en weigeren het minste te doen, wat waarheidsliefde gebiedt: erkennen dat het verkeerde verkeerd was, zullen we elkander niet mee krijgen. We kunnen misschien wel verder met veel of weinig bravour, maar we verliezen zulken, die erook bij behoren.

L.

Revival

Heel de Christelijke arbeid schreeuwt om een revival, een opwekking. En die is niet alleen nodig bij anderen, maar ook bij ons! Wie nog een bidstond bezoekt (en hoe weinigen zijn dat nog?), hoort er telkens weer om bidden. Iedereen die nog waarlijk meeleeft, voelt aan dat het in de Gemeente anders moet. Er is stilstand. En stilstand wordt heel gemakkelijk achteruitgang. Of beter: stilstand IS achteruitgang. En dat willen we toch niet, nietwaar?

We houden er niet van, in een beweging te zitten die niet floreert. We zien graag goede statistieken, overrompelend sterke getallen, die we aan anderen kunnen laten zien, en waarmee we zelfs onze tegenstanders kunnen imponeren. Is het ook niet vaak mee om de getallen, dat we trots zijn op het Baptisme in landen als de U.S.A.?

Ja, dat is dan wel een zeer menselijke reactie op een slechte statistiek. Een reactie, die misschien nooit onder woorden gebracht wordt, maar die soms toch wel een rol speelt, die we eerlijkheidshalve dan ook niet willen verzwijgen.

Zo zijn er dan altijd enkelen, die het alléén om getallen gaat. Zodra het mis is, distancieëren ze zich van de beweging. Aan zo'n dood „bedrijf" zonder toekomst kunnen ze hun (grote? onbesmette?) Naam toch niet verbinden? En ze treden uit de rijen van de afgaanden om over te stappen in de rijen van de opgaanden. Bang voor de schaduw, vluchten ze naar de zon. Bang voor het gevecht, bang voor het schuldbelijden, bang voor de waarheid van de werkelijke oorzaak, dekken ze zich vroegtijdig.

Deze houding in tijden als deze, is gelukkig de houding van een zeer kleine minderheid.

Het is de houding van die huisvader, die 's avonds in de huiskamer zijn krant lag te lezen, gepantoffeld en laag bij de grond, terwijl ondertussen de kachel bezig was uit te gaan. Men begon er te rillen. De stemming onder de huisgenoten werd er niet aangenamer op. Krant en pantoffels konden de vader niet meer voldoen. De bokkepruik kwam op en hij uitte in ronde woorden als zijn mening dat het geen manier was hem (ja vooral hèm) in de kou te laten zitten. Resoluut stond hij op, greep naar zijn hoed, dompelde zich in de warmte van zijn duffelse jekker en plofte te voordeur achter zich dicht, om elders, bij goede vrienden, de warmte en de gezelligheid te vinden die hij thuis miste. Dat het ook nog mogelijk geweest was, de kachel op te poken en van nieuwe brandstof te voorzien, daaraan had hij niet gedacht. Dat ànderen in de kou achterbleven, dat kwam niet in hem op!

Daarnaast staan gelukkig de vele anderen, die door een slechte statistiek tot nadenken gedreven worden. Ze voelen zich nauw en onlosmakelijk verbonden aan dit stukje arbeid van de Meester. Op de een of andere wijze voelen ze zich schuldig, en ze schuiven de schuld ook niet op anderen. Schokkend is voor hen de ontdekking dat het niet meer loopt. Waardoor? Door mij? Is het MIJN SCHULD?

Is het eigenlijk wel een groot wonder dat het niet meer zo goed gaat? Zolang we liever naar een verjaardag dan naar een zieke gaan, zolang we de arbeid voor de Heer alléén aan de dominee overlaten die we voor zoveel per jaar kochten om dan zelf vrij te zijn; zolang we niet bereid zijn onder zijn leiding ons helemaal in te zetten voor de arbeid in Gods wijngaard, zal het nooit wat kunnen worden.

Zolang we niet bereid zijn de bidstonden te bezoeken, zonder pardon en zonder ooit te missen, omdat dat een van de pilaren van de Gemeente is; zolang we om ieder wissewasje thuisblijven uit diensten en van verenigingen, kunnen we ook redelijkerwijs niet verwachten dat God ons zegenen zal.

Het is bittere noodzaak, dat we weer biddende Gemeenten worden; dat de Gemeente in haar geheel weer op de bidstond komt, en niet de enkeling! Ik ken een man, die practisch nooit de bidstonden in zijn Gemeente verzuimd. De Vrijdagavond is voor de bidstond. Visite mag wel komen, maar vindt de gastheer niet thuis. Er kunnen andere, belangrijke vergaderingen zijn, hij gaat er niet heen. Hij kàn er niet heen, want het is bidstond. Noemt U het maar fanatiek, overdreven. Ik heb er diep respect voor. Deze man toont er iets van te begrijpen, wat een Bidstond is.

Ik wou, dat wij allen met elkaar besloten, op deze wijze één vaste avond per week te reserveren voor de Bidstond! Dat doen we toch ook voor de schaakclub, voor het muziekcorps, en soms zelfs voor de bonte Dinsdagavondtrein. Als we waarlijk strijders van het kruis willen zijn, zal de zaak van Christus ons BOVEN ALLES moeten gaan. Dan zullen we er meer en grotere ernst mee moeten maken.

Er is nog wat, dat ik naar voren zou willen brengen. Daartoe schrijf ik hier één woordje neer : *verloren*.

Er is een wereld, verloren in schuld. Er zijn mensen om ons heen, in onze naaste omgeving, misschien in ons huis, zeker op ons werk, die verlòren gaan, tenzij Christus hen redt. Weet U nog wat dat betekent voor een mens, verloren te gaan? Dit is geen woordje om maar vlotweg te hanteren. In dit ene woordje ligt een wereld van donkerheid besloten, en van angst, en van wanhoop. Zie de mensen om U heen eens wat anders aan dat U misschien gewoon bent te doen. Zie ze eens niet als concurrenten, als grappig, als verwaand, als winstobjecten. als candidaten voor een verzekering, als klanten van Uw zaak, als arbeiders, die Uw bedrijf moeten opstuwen, of als bazen, die U in de gaten moet houden. Ziet U de mensen om U heen eens als schepselen Gods, die diep in hun hart grote angsten meedragen, zware gevechten leveren, schreien om wat geluk, verlangen naar wat anders, wat beters, en die, zonder God, verloren moeten gaan.

Daarom heeft God ons in de wereld gesteld, opdat wij onze naaste zo zouden zien, en Hem dan de boodschap van het Evangelie zouden brengen.

Wij allen hebben, meen ik, nodig steeds weer bij deze dingen te worden bepaald. En natuurlijk is er nog veel meer dat in het verband van dit artikel eigenlijk opgemerkt had moeten worden.

Als we echter eerst maar weer biddende Gemeenten worden, en als onze ogen dan weer open gaan voor de verlorenheid van de *naaste*, (en laten we dáár maar mee beginnen en niet de hele wereld willen redden), dan zal er weer nieuw leven kunnen komen, dan zal God ons willen verlossen uit deze impasse, dan zal de vreugde van de overwinning ook weer de onze zijn.

Wf.

Pastorale Mijmeringen

We zijn 't er met elkaar waarschijnlijk wel over eens, dat het geen onvermengd prettige bezigheid is *de blik* te slaan over de wereld van het heden. Misschien worden we 't ook nog wel eens te beweren, dat elke generatie met dezelfde angst in het hart haar tijd heeft beschouwd. Maar deze zin gunnen we zelfs niet de taak, ons gerust te stellen nu de atoomsplitsende bom zijn onzalige intrede in de wereld heeft gedaan, te meer nu blijkt, dat zij voor de wapens der toekomst nog maar een bedremmelde wegbereider is. De waterstofbom kan meer! En deze zal misschien een betrekkelijk krachteloos vernietigingswapen zijn in vergelijking tot de zuurstofbom e.d.

Is het wonder, dat we het zo zoetjes aan ongemoedelijk beginnen te vinden op onze planeet? Laat het dan wezen, dat elke generatie voldoende recht had pessimistisch gestemd te zijn, de onze schijnt alle records te slaan.

Moeten we deze ontwikkeling der dingen maar zonder critiek ons laten welgevallen, of hebben we als Christen onze stem te verheffen? Er zijn er, die zeggen dat het toch niets helpt. Maar al zou dit zo zijn, is daarmede onze plicht vervallen? Er is wel geen Christen, die dit aannemen kan. Immers moet hij telkens zich laten bewegen tot schijnbaar zinloze daden. Wat helpt op het grote geheel gezien de evangelieprediking? Wordt de wereld er beter van? Integendeel! En nochtans gaan de dienstknechten langs heggen en steggen om de uitnodiging tot de Bruiloft te doen horen. De dwaasheid „het brood op de wateren te werpen" blijft Christenplicht. Ten aanzien van de verdwazing, die zich in de bewapening manifesteert, is het niet anders.

Maar daarmee is de twe de vraag niet beantwoord, hoe we ons protest moeten inkleden. Want een Christelijke reactie moet strikt rechtvaardig zijn en moet vooral het kenmerk aan zich dragen, waarlijk boven de zaak te staan. Het is niet voldoende het eerlijk te *menen*: we moeten eerlijk *zijn!* Wij mogen het gevaar niet uit het oog verliezen, dat ons bezeerd gemoed niet zakelijk genoeg oordelen kan. Daardoor wijzen we nogal eens naar de verkeerde als wij de schuldige aantonen.

Nu verschijnt tegelijk met deze Mijmering in dit blad een verzuchting van iemand, die ik bijzonder hoog acht. Hij zal het geen laffe pluimstrijkerij van mij vinden als ik zeg, dat ik van hem geen zonde ooit heb kunnen ontdekken. En hoogmoedig wordt hij er ook niet van, want er is een Ander, Die met hem over zijn daden spreekt. — Maar juist daarom wijs ik op het niet denkbeeldige gevaar, dat men uit zijn stuk een oordeel over deze of gene hooggeplaatste zou afleiden. Daarom met klem het volgende.

Het gaat niet aan een of ander staatshoofd verantwoordelijk te stellen voor de ontwikkeling van de tegenwoordige omstandigheden, om dan zelf de gestalte van het slachtoffer te kiezen. Dat is niet moedig gedaan en bovendien maken we de hooggeplaatste tot zondebok, terwijl ook deze vaak door meerdere factoren gebonden wordt dan wij en dan wij vermoeden kunnen. Ook zij ondergaan meer de geschiedenis dan zij die maken. De trambestuurder, die aan de loop der rails gebonden is! En dan nog een trambestuurder, die niet bij machte is, de motor geheel stil te zetten. Hij moet voort, hoe dan ook!

Laten we nooit vergeten, dat die rails mede door ons „onschuldige", gewone mensen zijn gelegd en gelast! We komen hier te staan voor een heel complex problemen, die ons allen — hoog- en laag geplaatsten

ven, maar zij zegt thans dat zij nooit meer een stuiver geven zal.

Mijn antwoord luidde: „Mijn vriend, mijn grootste hoop voor Japan is heden ten dage het feit, dat we zendelingen naar dit land gezonden *hebben*; dat we geholpen *hebben* het zaad des Evangelies in hun harten uit te strooien en dat we aandeel gehad *hebben* in het institueren van gemeenten, bestaande uit mensen, die tot het geloof in Jezus Christus als in hun Zaligmaker en Heer zijn gekomen. Die gemeenten zijn er thans en de dag is aanstaande, dat we het goede zaad zullen bezien dat uitgestrooid is en opgewassen is tot een rijke oogst." Heden ten dage *brengt* het zaad rijkelijk vrucht voort in Japan met de allerbeste mogelijkheden voor de zending.

Dezelfde situatie was er in China gedurende de oorlog. Tien lange jaren leed het zendingswerk op vreselijke wijze door de vernietigingen van de oorlog. Tenslotte werden onze zendelingen teruggeroepen of zij werden geïnterneerd. We konden heel weinig hulp de Chinese christenen bieden. Maar de gemeenten waren er. En God was daar ook!

Toen de gevechten ophielden, gingen we terug om te moeten constateren dat vrijwel alles vernietigd was met uitzondering van de gemeenten. Vele van hun gebouwen bestonden niet meer en vele leden waren gedood of verspreid, doch zij waren er nog en heel wat van hen hadden regelmatig de godsdienstoefeningen bijgewoond door al de oorlogsjaren heen.

Hoe dankbaar waren we, dat we weer zo spoedig mogelijk onze zendelingen daarheen konden zenden. We zonden met hen geld mee om alles op te bouwen. Gebouwen werden gerestaureerd, opleidingsscholen gereorganiseerd en al het mogelijke werd gedaan om de gemeenten te bemoedigen. De provinciale conventies kwamen in ere en verleden jaar werd een Algemene Baptisten Conventie van China opgericht.

Nu zien we de mogelijkheid onder het oog, dat al onze zendelingen eventueel China opnieuw hebben te verlaten. Dit is nog geen zekerheid, maar met deze mogelijkheid moeten we rekening houden. Wat dan? Hebben we het soms verloren door onze zendelingen uit te zenden? Dat in geen geval. We danken God voor iedereen, die daarheen gegaan is hoewel enkele van hen slechts een korte tijd zich daar konden ophouden. Zij waren een deel van degenen, die de gemeenten van China hielpen in het voorbereiden op de andere periode wanneer zij alleen met God te wandelen zouden hebben. Indien een gordijn China zou afsluiten zullen de gemeenten achter het gordijn zijn. Maar God zal in het midden van hen zijn.

Ondertussen zullen de zuidelijke Baptisten voortgaan door zo dicht mogelijk achter China te gaan staan. We zijn gereed om door iedere opening van het gordijn naar binnen te gaan en wanneer we niet naar binnen gaan kunnen zullen we voortgaan door tegen de gesloten deuren druk uit te oefenen in het zoeken van toegangswegen.

Gemeenten zijn er zowel thuis als in het buitenland, binnen en buiten gordijnen en menselijke barricaden, doch God is in het midden van hen."

Dit schreef een deskundige over China.

Moge deze zelfde geest van onverzettelijkheid en heilig koppig volhouden ook de Nederlandse geloofsgenoten bezielen!

Met vriendelijke zendingsgroeten, voor de U.Z.C.

H. D. HOOGHWINKEL.

De lezer vraagt . . .

Vraag:

(Naar aanleiding van 1 Cor. 8 : 1, 4, 7 en 1 Cor. 10 : 25—29)

a. wat was in de dagen der Apostelen afgodenoffer?
b. welke spijzen werden toen de afgoden geofferd?
c. bestaan er heden ten dage nog afgodische spijzen?
d. wat is een afgodsgeweten?
e. mag een Christen tegenwoordig nog alles eten wat in een „vleeshuis" verkocht wordt?

Antwoord:

De brief die Paulus aan de Corinthiërs schrijft verraadt, dat er ernstige geschillen gerezen zijn in de Gemeente aldaar, in verband met het eten van *offervlees*. De Statenvertaling spreekt in de verzen 1 en 4 van hoofdstuk 8 over het eten van „dingen, die de afgoden geofferd zijn". De Nieuwe vertaling bezigt hier kortweg het woord offer*vlees*, en ook andere vertalingen doen dat. We weten dan dus meteen, waar het eigenlijk over gaat: over het eten van vlees van een offerdier. Dit offervlees belandde uiteindelijk slechts voor een deel bij de betreffende afgod. Het werd verder voor een deel verteerd op sacrale maaltijden, die in de tempel gehouden werden, terwijl het daarna overgeblevene naar de markt en naar de vleeshallen ging, waar het dan verkocht werd voor huiselijk gebruik. Bijna al het vlees dat men op de markt en in de hallen aantrof, had een dergelijke afkomst. Het was dus erg moeilijk, vlees te bemachtigen dat niet in verband stond met de tempeldienst. Het gebruik van dit offervlees werkte volgens de Joden verontreinigend, vandaar dat een goede Jood het gebruik ervan verafschuwde.

Verschillende Corintische Christenen denken er echter anders over. Zij gaan er van uit, dat er geen afgoden bestáán! En àls die nu niet bestaan, wat zegt die wijding aan de afgoden dan nog? Immers niets. De waarde en de betekenis van de wijding van het vlees aan de afgod is *nihil*, gezien de afgod een hersenschim is van dwaze heidenen. Daarom, redeneren ze, kunnen we rustig dit vlees kopen en gebruiken. Sommige van deze Christenen zijn zelfs zo verlicht, dat ze niet schromen deel te nemen aan de offermaaltijden die in de tempels na het brengen der offers gehouden werden.

Paulus wil nu geen reglement op gaan stellen van wat mag en niet mag. Hij gaat dit alles niet verbieden. Zegt zelfs dat hij het gebruiken van dat vlees helemaal niet erg vindt. Koop het maar, als het U op de markt wordt aangeboden. En wordt U bij een heiden ter maaltijd genodigt, eet dan maar gerust van het vlees dat op tafel komt, echter zonder naar de herkomst van dat vlees te vragen.

Maar denk er aan, er zijn grenzen. U meent alles te weten, ù bent zo verlicht dat het u niets maakt. Maar er zijn anderen, jonge Christenen, zo gegrepen midden uit de donkerheid van het heidendom, die nog maar ternauwernood uit de macht van de afgodendienst zijn losgekomen. Van jongsafaan zijn zij groot gebracht bij de wetenschap dat het *eten van afgodenvlees in verbinding brengt met de afgoden*. Dit heidense dogma zit zo diep in hun zielen verankerd, dat zij er bijna niet los van kunnen komen. Iedere hap offervlees wekt weer in hen gevoelens van afhankelijkheid van hun oude afgoden. Vandaar dat het voor hen zaaks is, er af te blijven en een behoorlijke afstand te bewaren.

Wanneer U nu merkt, zegt Paulus, dat U met het eten van offervlees deze zwakken in de war brengt, wat heel begrijpelijk is, laat het dan om der wille van hen. Zij zouden

anders terug kunnen vallen en dat zou verschrikkelijk zijn.
De St. Vert. noemt deze zwakken *mensen met het geweten van een afgod*. In de grondtekst staat echter een heel ander woord dan wat doorgaans voor geweten gebruikt wordt. De Nieuwe Vertaling van het **Nederl. Bijb. Gen.** vertaalt dit zinnetje dan ook heel anders, een veel begrijpelijker, met de volgende woorden: Want sommigen, die tot nu toe nog niet los van de afgod zijn...... etc.
Daar er geen offervlees meer bestaat in onze „verlichte" tijd, behalve dan in de heidenwereld, bestaat dit probleem voor ons niet meer, en kunnen wij dus rustig de slager onze bestellingen doen. Wf.

Uit ons Unie-bureau

U weet al, dat de Unie-Commissie op a.s. Maandag en Dinsdag in vergadering bijeen komt.
U weet ook wel, dat in een arbeid als die van de Unie met haar leven en beweging steeds weer zaken te regelen en opkomende problemen te overwegen vallen. Om het doel klaar te zien, de lijnen duidelijk op te merken en de rechte weg te bewandelen, daartoe is veel wijsheid vereist met geestelijk verstaan, helder inzicht, pakkend perspectief en een doortrokken-zijn met de gezindheid van de Heer der Gemeente!
Wij bevelen dan ook van harte de komende Unie-Commissie-vergadering aan in Uw sympathie en Uw voorbede!

De Unie-secretaris,
T. JANSMA.

Mededelingen

ENSCHEDE

De bevestiging en intrede van Ds F. E. Huizinga zal D.V. op Zondag 2 April plaats vinden. De bevestigingsdienst zal zijn 's morgens om 10 uur door Ds G. Brongers in het C.J.M.V.-gebouw aan de H. B. Blijdensteinlaan. Intrede 's middags 3.30 uur in het kerkgebouw Elim, Noorderhagen. Begroetingsavond om 7.30 uur in het C.J.M.V.-gebouw.
Afgevaardigden en belangstellenden die deze dag in ons midden willen wezen verzoek ik hiervan vroegtijdig bericht te zenden, indien zij logies of maaltijd behoeven.

L. v. AGEN, secr.
Ambonstraat 9,
Enschede.

ADRESWIJZIGING

Met ingang van 20 Maart a.s. is het adres van Ds J. Bosma:
Achter de Hoven 105, Leeuwarden. Tel. 5380.

Wie geeft ons de tegenwoordige adressen van:
Mej. W. Bos, voorheen Julianastraat 53, Rijswijk, en
Mej. C. Papenhuizen, voorheen Twekkelderweg 101, Hengelo?
Vriendelijk dank.

De Administratie.

Lentemaand 1950

De Friese Bond van Bapt. Gemeenten kwam in de hoofdstad in Besturenconferentie bijeen

De opkomst van de Friese Gemeenten naar deze voor ons gemeenschappelijk werk zo belangrijke bijeenkomst mocht alleszins bevredigend heten. Bewust van de grote schare, die we daar mochten vertegenwoordigen, zongen we dan ook ons openingslied: „Wij knielen voor uw zetel neer, wij, Heer en al uw leden".
Na een korte bidstond gehouden te hebben, sprak de Voorzitter, Ds J. Bosma, zijn openingswoord n.a.v. Job 2 : 11—13.
Met spreker waren de hoorders eveneens van gevoelen, dat dit woord uit het boek Job, als inleiding op ons samenzijn, wel als een wonderwoord in onze oren zou klinken. Toch werd het ons, bij het luisteren, meer en meer duidelijk, waarheen spreker ons in de geest wilde leiden en waartoe dit wonderwoord moest dienen. Het ging er om: òf te dicht bij òf niet dicht genoeg bij.
De zwijgende vrienden van Job waren zo dicht bij Job gekomen, dat ze onmogelijk onopgemerkt konden blijven, maar voor Job waren ze te ver weg om er iets aan te hebben.
Broeders, aldus spreker, staan wij met onze mooie organisatie wel dicht genoeg bij de NOOD van deze wereld? Wij staan ongetwijfeld dicht genoeg bij om onopgemerkt te kunnen blijven, maar misschien toch nog te ver af dat de wereld werkelijk iets aan ons zou kunnen hebben. Job's vloeken bracht zijn vrienden tot bezinning en nader tot hem. De Heere beware ons daarvoor, dat niet de wereld in haar nood en ellende eenzelfde weg met Job moet gaan bewandelen om ons n a d e r en tot b e z i n n i n g te moeten brengen.
Ds H. Visser van Sneek diende zich, afwezig zijnde, als „oudgediende" aan in een bemoedigend en troostvol schrijven, dat door de secretaris voorgelezen werd.
Als toespraken beluisterden wij van Ds H. D. Hooghwinkel van Noordbergum: „Het Kosterschap" en van Ds J. Broertjes van Sneek: „Ons standpunt tegenover de geheelonthouding". Beide toespraken leverden zoveel stof voor vragen en opmerkingen, dat de voorzitter zich, tijdshalve, genoodzaakt zag een einde aan de discussies te maken.
Van de meer huishoudelijk besproken aangelegenheden kunnen we niet nalaten hier te vermelden, dat de uitgave van de „Friese Gemeentebode", wegens onvoldoende abonné's, gestaakt moet worden. Het spreekt vanzelf, dat de redacteur, Ds J. Broertjes, een welverdiende dank voor al zijn arbeid kreeg te incasseren.
Bij monde van de voorz. namen we afscheid van Ds F. E. Huizinga als predikant in Friesland en ook deze mocht veel dank oogsten voor al hetgeen hij voor de groei en bloei der Friese Bond in het verleden heeft gedaan.
Nadat enkele broeders in ons midden God gedankt hadden voor deze gezegende dag, zongen we nog gemeenschappelijk: „Heer, wij staan nu hand in hand".

B. FABRIE, secretaris.

„Bidden - maar zonder de hand aan de ploeg,
Is dat voor 't Christelijk leven genoeg?
Werken — maar zonder het oog op de Heer,
Daalt daar wèl zegen des hemels op neer?
Werkend gebeden en biddend gewerkt!
Zo wordt Uw hand èn Uw harte gesterkt!"

Zo is het, ouderen en jongeren.
29 Mei nadert.
Werk mee — kom zelf en help anderen, dat allen komen.
Bid mee, voor Uzelf, voor anderen, dat allen gezegend worden.
Werkend gebeden, en biddend gewerkt.
29 Mei nadert.
Wij verwachten U allen.

Ieder trekt naar Jubico
Dus: tot ziens in Hengelo

N.B.J.B.ers, jong en oud, luistert naar deze stem en geeft door Uw aanwezigheid blijk van Uw medeleven in deze uiterst belangrijke tak van arbeid!

E.R.

Ingezonden

Geachte Redacteur,

Deze is dienende U voor onderstaande een bescheiden plaats in ons weekblad „De Christen" te verzoeken. Bij voorbaat mijn hartelijke dank.

In de „Kandelaar", het blad der Ned. Bapt. Vrouwenbeweging van Maart 1950 las ik onder het opschrift „Moederleed in Griekenland" een oproep aan de leden van Zusterhulp om mede te werken aan de actie, die door verschillende instanties gevoerd wordt, teneinde de 28.000 uit Griekenland ontvoerde kinderen tot de ouders terug te brengen. De laatste zin luidde : „Laten wij als Hollandse Bapt.-Zusters niet achter blijven waar het gaat om onrecht te herstellen en moederleed te lenigen".

Goed zo, zusters! Onrecht en leed, zei U? Dit is hetgen waar de gehele Christenheid mee te maken heeft. Is het niet zo, dat ieder, die zich naar de Naam van Christus noemt, zelf van alle ongerechtigheid afstand moet doen? Er geen gemeenschap mee mag hebben?

Bovengenoemde ongerechtigheid verdwijnt echter in het niet bij hetgeen de wereld te wachten staat als de fabrikanten van atoom- en waterstofbommen de tijd gekomen achten deze producten uit de hel op het aardrijk neer te werpen. In verschillende bladen hebben we over de verschrikkelijke gevolgen van deze aanvals- of ook verdedigingsmiddelen kunnen lezen.

Ik ben al door meerderen er op attent gemaakt, dat ons weekblad „de Christen" hierover zwijgt.

Ik vraag : moesten niet alle kerken der wereld een gezamenlijk protest laten horen aan hen, die zich voor dergelijke duivelse handelingen voorbereiden?

Ja, er is toch reeds zoiets geschied, nl. door het uitvoerend comité van de Wereldraad van Kerken te Genève. Het blad Militia Christi van de Vereniging „Kerk en Vrede" dat om de 14 dagen verschijnt, schrijft hier uitvoerig over in het 4 Maart-nummer.

Hoe staan wij er echter tegenover als Baptisten in Nederland. In „de Christen" van 10 Maart lees ik, dat er op het Baptisten Wereldcongres te Cleveland ook een onderwerp de aandacht zal vragen, nl. „Christendom in de eeuw van het atoom". Wij kunnen met ons oordeel hierover niet vooruitlopen op dit congres en weten dan ook niet wat hierover gezegd zal worden. Maar dat er op de avond van de eerste dag een grote demonstratie zal worden gehouden, waarbij de President der U.S.A. uitgenodigd is een rede te houden. Deze President is toch Truman nietwaar? Hoe staat deze Baptist tegenover het gebruik van de waterstofbom?

Eén ding wenste ik nog te vragen, geachte Redacteur: Heeft een kerk, die de oorlog niet als zonde afwijst, wel het recht het Evangelie des Vredes te verkondigen?

Broeders, wij zijn tot Vrede geroepen. Zalig zijn de Vredestichters.

Met br. groet,
w.g. J. TESSERS Sr.

Rotterdam-Z., Jasmijnstraat 41.

(Zie Pastorale Mijmeringen). Br.

Advertentiën

JAARGANG 67 - Nr. 2993
VRIJDAG 24 MAART 1950

WEEKBLAD DE CHRISTEN

Orgaan tot verbreiding van de beginselen van N.T. Christendom

UITGAVE VAN DE UNIE VAN BAPTISTEN GEMEENTEN IN NEDERLAND

REDACTIE-ADRES: Ds. C. BRANDT, MOERKERKESTRAAT 151c - ROTTERDAM—Z.
ADM.: Ds. T. JANSMA, TETTERODESTRAAT 47, HAARLEM, POSTREK. No. 9260 TEN NAME VAN DE UNIE - TEL. 18032

ABONNEMENTSPRIJS BIJ VOORUITBET. VOOR NEDERLAND EN OVERZEESE GEBIEDSDELEN P. JAAR F 5.— - BUITENLAND P. JAAR F 6.50

Het wegwijzende WOORD

Met Hem waken

En Hij kwam en vond hen slapende....
Mc. 14 : 37.

Gethsemané maakt stil en klein, al wie eerbiedig nadert....

Het woord is een slecht medium als het er om gaat, de grote daden en de bovenmenselijk zware strijd van de Christus uit te beelden. Alleen: een beter medium is er niet.

De Heiland is op weg naar het altaar. En bereidt Zich thans voor in de hof. Drie van Zijn discipelen mogen mee om met Hem te waken en te bidden en de worsteling van deze Zoon des Mensen van dichtbij mee te maken.

Eigenaardig is het te lezen, dat het dezelfde drie zijn die er getuige van waren dat God op de berg der verheerlijking Hem als Zijn eigen Zoon legitimeerde! Dit is mijn geliefde Zoon!

Hoe groot is nù de tegenstelling. Hoe worden deze drie geschud en geslingerd en losgemaakt van alle menselijk houvast, in de school van de Meester. Welke sterveling zal zulk onderricht dat zich kriskras heen en weer beweegt tussen deze beide polen van verheerlijking en ondergang, van Thabor en Gethsemané, en dat beurtelings in Jezus het mens-zijn en het Zoon-van-God zijn accentueert, kunnen volgen, zonder verbijstering en zonder de koers radicaal kwijt te raken?

Toch is het nodig dat deze drie zulk een alles losgravende training ontvangen. De Opstanding zal weer eenheid brengen in deze eigenlijk onverzoenelijke tegenstellingen, en de H. Geest zal hen daarna bekrachtigen en verlichten, om als onversaagde getuigen het grote Heilswerk van deze Hemelse Messias op wereldschokkende wijze te prediken.

Petrus, Jacobus, Johannes.

Was het Petrus niet, die nog zo heel kort geleden grote woorden sprak? Ook al zou ik moeten sterven, ja werkelijk: sterven, ik zou U vast en zeker niet verloochenen!

En waren het de beide zonen van Zebedeüs niet, die zomaar vlotweg beweerd hadden dat ze de drinkbeker van lijden zouden kunnen drinken, die hun Meester eenmaal zou moeten ledigen?

Welnu: Hier zijn de grootsprekers dan. Een keurcollectie uit de kring der twaalven. En ze worden uitgenodigd, aanwezig te zijn bij de worsteling van de Meester in de nacht, en één uur met Hem te waken en te bidden. Zegge één uur! Toch geen grote opgaaf voor mensen die zouden willen lijden en sterven voor Hem die het hun vroeg.

Maar zie: als de Heiland terug komt na een bange worsteling, vindt Hij hen slapende!

De hele discipelschaar is blijkbaar in slaap gesukkeld.

Een groot wonder? Welnee! De hele nacht zijn ze in touw geweest. Ze hebben immers het Paasmaal genoten! En nu vragen hun lichamen om slaap. En verder stapelen de problemen rondom de Meester zich zo torenhoog op, dat ze er niet meer overheen kunnen zien, en in de slaap de enige uitweg zien, om voor een ogenblik aan het vermoeiend denken over Zijn vreemd gedrag te ontkomen. Morgen zullen ze dan wel verder zien.

Maar toch: ze slapen! En laten de Meester in een nacht waarin Hij doodsangsten uitstaat en bloed zweet, alleen.

Allen zijn in slaap gesukkeld. Niemand die de Meester diende in deze nacht vol helse activiteit.

Niemand, behalve één....

Een van hen was wakker gebleven en niet in slaap getuimeld. Een van hen had de energie op kunnen brengen om zelfs nog grote activiteit te ontwikkelen. En die ene was....Judas! Klaar wakker was hij, omdat er te verdienen viel. Dertig zilverlingen borg hij in zijn beurs en deze dertig zilverlingen waren in staat zijn ogen open te houden.

U.R.C.

deelt mede, dat Zondag 2 April te 10 uur v.m. de kerkdienst van de Gemeente Haarlem zal worden uitgezonden door de N.C.R.V. Spreker: Ds J. W. Weenink.

Lezer, laten we Judas met rust.

Wij zijn ook maar al te vaak wakker als we ergens beter van kunnen worden, en dutten ook maar al te vaak, als we zouden moeten waken en bidden. Het is toch niet nodig om dit toe te lichten?

Kunnen alleen de zilverlingen onze ogen open houden? Of is de liefde tot Christus zo groot en brandend in ons dat we bereid zijn met Hem te lijden en te strijden en de handen te vouwen in deze vreselijke nacht van nu?

De discipelen waakten niet, en baden niet.

Gevolg: Ze vluchtten, ze vreesden, ze zwegen, ze verloochenden!

Dàt zal ook de Christen doen die nu, vandaag en morgen, niet bereid is tot waken en bidden.

Maar wie bij Hem blijft, en worstelt in gebed, hij zal staande blijven.

Wf.

Losse Schakels

De ziel niet doden. Alle arbeid, die zal boeien, heeft een ziel. Het is een dwaze gedachte dat iedereen voor alles geschikt is, althans de gelegenheid moet hebben zijn geschiktheid of ongeschiktheid te bewijzen. Mensen, die God voor een zekere taak geroepen heeft, hebben de drang in zich die te volbrengen. Ze nemen initiatief; ze *moeten*. Ze behoeven niet van tijd tot tijd opgepompt te worden maar leven onder inspiratie. Die moeten we erkennen en niet doden. De gedachte, dat alles bij „toerbeurt" moet gebeuren, strookt zeker niet met Gods leiding. Waarom moet een duidelijk door God bekwaamde Ouderling terugtreden om een andere broeder ook eens een kans te geven? Dit nivelleren, dit gelijk maken miskent het werk van de Schepper. Het Procrustusbed is niet in de hemel vervaardigd. Is het niet God die een ieder zijn plaats in de geschiedenis aanwijst? Is het niet God, die niet alleen verschil van aanleg en bestemming vaststelt, maar ook verschil in tijd en plaats van geboorte? Wanneer het werk zal kunnen bloeien, moeten we de wetten des levens gehoorzamen, de Schepper volgen, verschillen zien en laten gelden.

Men vreest dat de een teveel en de ander te weinig invloed zal krijgen? Waaraan meet men dat af? Heeft God iedereen evenveel invloed toegekend? Is daar alleen nevenschikking en niet ook onder- en bovenschikking? Wanneer er in het werk een ziel woont die zich met dat werk als met een lichaam bekleedt, dan zal dat lichaam zich naar die ziel vormen, maar is dat niet een bewijs van leven?

Men aanvaarde het feit, dat bepaalde mensen het werk in zekere mate hun stempel opdrukken. Wie kan nu als persoonlijkheid zijn werk doen (en persoonlijkheden heeft een werk toch nodig) zonder dat deze zich in het werk aftekent? De nadelen zijn wel op te vangen zonder de voordelen te verliezen.

Hulp voor gebondenen Er zijn onder de rokers mannen: ze doen het omdat het hun belieft, maar laten het, desverkiezende een dag, een week, een maand, ja, indien ze willen: héél hun leven! Niet voor hen is het wat ik las in het weekblad der Engelse baptisten. Neen! Maar er zijn onder de rokers ook die nog niet zover zijn of....al zover geweest zijn. Ze zouden wel anders willen, maar....het valt niet mee. Zij nu kunnen geholpen worden. Lotgenoten betuigen het. De lust tot roken is hun glad vergaan. „Apal" heet het goede middel. Het ondersteunt de wilskracht of maakt die overbodig. Hoe het werkt weet ik niet, maar het resultaat is perfect, volgens de patiënten. — Hoever er behoefte aan dit middel is, beoordele ieder zelf. Maar dit is wel openbaar dat die behoefte bestaat, want men kan het soms zelfs niet nalaten, ook al weet men dat men daardoor hinderlijk is voor de gezondheid van anderen. En als men dat onder broeders niet kan....ach neen, laat ik dat niet zeggen — in de „wereld" is men soms verder dan onder mannen-broeders.

Verlossing en vergeving Over deze dubbele zegen, die de gelovige in Christus ontving, spreekt de Apostel in Col. 1 : 14. Hij zegt daar: In denwelken wij hebben de verlossing door Zijn bloed, de vergeving der zonden. De Statenvertaling heeft tussen beide zinsgedeelten ingevoegd het woordje: namelijk. De Nieuwe Vertaling laat het weg. — Is het juist verlossing en vergeving als één en dezelfde daad en ervaring aan te duiden?

Slaat vergeving niet op schuld? In zoverre is vergeving ook een zekere losmaking. Wie vergeving ontvangt, wordt van zijn schuld losgemaakt. Hij is niet meer verantwoordelijk voor hetgeen hij deed, d.w.z. hij wordt er niet op aangezien en voor aangesproken. De schuld is kwijt gescholden. Hij is nu vrij. Tussen hem en de schuld, die hij door zijn verkeerde daden en houding op zich laadde, is nu generlei betrekking meer.

Maar zondedaden brengen niet slechts onder schuld, ze binden ook. Dat is het diepere inzicht. De Heiland zeide: die de zonde doet is een slaaf der zonde. En Paulus ontdekte de grote nood zijns levens, toen hij uitriep: Ik ben vleselijk, verkocht onder de zonde.

Op dié nood, die zoveel dieper ligt, zoveel hartverscheurender is, ziet de verlossing.

Wat is onze diepste nood? De verlossing ziet op onze zondestaat. Onze staat is dat we vleeselijk zijn, d.w.z. dat „vlees", het godevijandige, ons heeft overmeesterd. „Vleselijk zijn" is „verkocht zijn onder de zonde". Vleselijk zijn is verkeren in dié toestand, dat de zonde ons de voet op de nek gezet heeft. We komen er in alle eeuwigheid niet onderuit. We zijn niet in staat en zullen het nimmer zijn, onder die voet ons weg te wringen. De zondaar, die ontwaakt en het gaat proberen, wordt slechts verder in het stof gedrukt. Het net trekt nauwer om hem heen naarmate hij er zich probeert uit te werken. Wat God van ons wil en eist is goed, zegt de stem van het geweten. Het heeft onze instemming. Maar .... er heerst over ons een contraire macht. We kunnen niet doen wat God van ons eist en de instemming van ons diepste wezen heeft. We zijn gevangen. We doen en moeten doen het tegenovergestelde. Het goede dat ik wil, dat doe ik niet, maar het kwade dat ik haat, dat wordt tot daad. Ik ben in het bezit gekomen van een vreemde, mijzelf vijandige macht. Ik doe, wat tegen mijn diepste begeerte en tegen mijn heil ingaat en ik kan het niet laten. Ik bouw aan de muren van mijn eeuwige gevangenis; ik weet dat ik het doe en ik kan het niet nalaten. Ik ben *verkocht* onder de zonde. Ik kan de zonde gedachteloos doen. Ik kan ze zuchtende volbrengen. Ik kan ze vloeken, maar .... doen móét ik ze. Daarom is mijn schuld niet mijn

diepste nood, maar de noodzaak tot zondigen, waaronder ik sta. Die dwang die met mijn onmacht spot en om mijn protesten even hard lacht als om mijn zuchten.

Ik heb niet maar zonde, doch ik bén zondaar. Ik ben voortbrenger van zonde. Ik zucht onder mijn last .... ik ga door en móét door gaan met die last dagelijks groter te maken.

Wat is verlossing? Verlossing nu heeft betrekking op deze zielenood. Ze gaat dieper dan de vergeving. Ze snijdt niet telkens gelijk de vergeving, het wilde hout weg, maar gaat onder de fundamenten van mijn gevangenis, die ik rondom mijzelf aan het bouwen ben. Zij doet mijn gevangenis instorten. Zij snijdt de giftige wortel onder mijn leven weg. Zij gebiedt de zonde een halt. Ze doet de zonde ophouden. Zij maakt mij zondaar-af.

Dat is de grootste zegen. Nadat vergeving de schuld gedelgd heeft voorkomt de verlossing dat niet eeuwig door nieuwe schuld ontstaat. Wie — vraagt Paulus — zal mij redden uit het lichaam dezes doods? Wie zal mij redden uit dit doodsverband; uit dit net, dat de dood over mij wierp? Wie zal mij redden van deze tot-zonde-dwingende macht?

Daarop heeft hij een antwoord en wij hebben het ook: Ik dank God door onze Heere Jezus Christus.

Dat is de grote zegen van het Evangelie: het maakt ons zondaars áf.

We hebben in Christus de vergeving der zonde — welk een verlichting!

We hebben in Hem óók de verlossing door Zijn bloed — welk een hemelvreugde!

L.

Pastorale Mijmeringen

Bent u een mensenvriend of een misanthroop? Nee, ontwijk nu niet een ronduit antwoord te geven! Houdt u van de mensen of haat u ze? Wat? Zult u uw antwoord eerst geven wanneer ik de mijne heb geformeerd? Enfin, ik mag de edele strijder, die u ongetwijfeld is, mijn rookgordijn niet onthouden, althans, als het begeerde einde van het proces maar is de blinkende waarheid, tevoorschijn tredend uit de nevelen van onklare en elkander soms tegensprekende gevoelens. Want, om nu maar de onduidelijke verduidelijkende beeldspraak opzij te zetten: u weet het eerlijk niet of u over 't geheel genomen van mensen houdt of ze liever op een afstand ziet. Als ik nou nog gevraagd had, of u van Louise of Marijke hield, dan kon u rondborstig en stellig ja of ook nee zeggen. Maar of u van *de* mensen houdt.....Daarom, wat zeg jij ervan, Mijmeraar?

Welaan, ik houd van de mensen!

Nu gaat u natuurlijk vermoeden, dat ik onder een zeer gelukkig gesternte geboren ben, dat verhoedt een samentreden van „drakerige" individuen met mijn dierbaar persoontje, òf dat ik alleen maar een lichtelijk aangeschoten idealist ben, die de koude werkelijkheid de rug toekeert om te vluchten in dromen die smoutig verwarmd zijn door eigen fantasie.

Ten aanzien van beide veronderstellingen kan ik u geloof ik wel geruststellen. Drakerige mensen, die mijn bedoelingen niet *wilden* en daarom niet *konden* vatten, heb ik veelvuldig genoeg ontmoet, hier waar bij geen zijde viel te spinnen, die steeds een adertje in 't gras vermoedden en hun wantrouwen met een: „'t Zal wel waar zijn" demonstreerden ten aanzien van elk woord en iedere bewering. Heus, dat zit wel goed: ik ben vaak genoeg bezeerd geworden door Adams nazaten. En een wereld-vreemde idealist die z'n schreden zet op witte vederwolken ben ik ook niet. Geloof me, ik ken mijn pappenheimers als mijn broekzak en verwacht dan van een kraai geen nachtegalenzang. Maar juist daarom is de kans op verbittering wat minder. Het tekortschieten van de medemens kan immers beter als zwakheid verklaard worden zonder nog te denken aan boosaardigheid. Althans we eisen dat het laatstgenoemde oordeel overtuigender bewijzen dan gewoonlijk voor lief genomen worden. Ik meen, dat de kans recht en billijk jegens de ander te zijn, vergroot wordt door zulk een houding. Zeker, het is waar dat deze houding vaak gekenmerkt wordt door aarzeling, die aan practische krachtmensen vreemd is. We kunnen de aarzeling kwalijk een rol toedenken als het er om moet gaan iets imposants te scheppen. Maar wel voorkomt de aarzeling, dat wij de kansen voor een ander bederven vóór ze zijn gebruikt. Eerst het einde beslist over de waarde van het werk. Is men aan het einde van de gegeven mogelijkheden gekomen zonder dat men zijn bedoeling heeft kunnen verwezenlijken, dan kan van de werker slechts gezegd worden dat zijn kracht tekort schoot. Hem zelf mag dan echter niet het oordeel van boosaardigheid treffen al is het resultaat ook echt pijnlijk. — Blijkt echter dit resultaat begeerd zodat de werker er door bevredigd is, dan moet het oordeel in alle duidelijkheid gesproken worden. Maar in beide gevallen is afwachten onzerzijds het recht van de ander. Wanneer er sprake is van eerstgenoemd geval, dus van een tekort aan kracht voor de verwerking van de doelstelling, dan zijn wij geroepen onze kracht ter beschikking te stellen, bij welke gelegenheid wij het recht en de plicht hebben te onderzoeken of de doelstelling van de ander ook door onszelf kan worden aanvaard. Zouden we in dit geval onze goedkeuring aan het oorspronkelijk plan moeten onthouden, dan rust uiteraard de taak op ons om correcties aan te brengen.

Maar feitelijk gaan deze uitvoeringen even buiten het bestek. Ze waren echter nodig voor 't geval de situatie zou ontstaan, dat men zou vragen: „Hoe nu verder?" Het ging echter over de teleurstellingen die onze medemensen ons vaak bezorgen. Mogen we terwille van die teleurstellingen hen haten of steeds ons wantrouwen uiten? Ik hoor zo vaak, dat men met deze of gene zo deerlijk is „omgevallen", dat men zou denken dat de teleurstelling het bestaan volkomen wettigt. Met alle nadruk zou ik willen beweren, dat liefde en haat niet door ervaring behoren te worden gewekt. Immers Jezus heeft eens gezegd: „Wanneer ge liefhebt die u liefhebben, wat loon hebt ge?" Als liefde alleen maar antwoord is, dan is haar scheppende waarde ontkend! Zij mag beginnen en anderen tot antwoorden noodzaken.

Maar als ervaring de stoot niet mag geven, waaraan ontleent dan de liefde haar roeping?

Ik zie drie argumenten.

Ten eerste is ieder, ook de brombeer en de merubant voortgekomen uit Gods scheppende hand. Wie God in Zijn liefde geschapen heeft, mag ik die mijn liefde onthouden? Heb ik hier niet bewust uit te schakelen alle gevoel van meerderwaardigheid bij mijzelf? M.a.w. zal ik verkeerd doen bij de ander minstens zovele goede impulsen en plannen als bij mijzelf te veronderstellen. Mag ik mij niet volkomen losmaken van de toch wel

ietwat laatdunkende gedachte, dat de ander moet beantwoorden aan mijn ideeën? Laat me 't kort zeggen: dat *moet!* De mens is niet eerst waard bemind te worden, als hij bij mij past. Ook waar ik heus niet begrijp moet ik vertrouwen, dat zijn doelstellingen, ook wanneer ik ze niet volgen kan, zijn afgestemd op de maatstaven van Zijn Schepper.

Ten tweede — ik heb het reeds vaker gezegd — ieder mens wordt door Jezus waardig gekeurd om tot zijn heil Zijn bloed te storten. Hij is voor hen in de dood gegaan.

Ten derde wil de Heilige Geest hen trots alle moeilijkheden, en trots alle dwalingen waaraan hij zich ooit mocht hebben schuldig gemaakt, geleiden tot het Vaderhuis.

Als de Drie-Enige in weerwil van alle teleurstellende ervaringen met de mens blijft samenspannen om in liefde zijn heil te bewerkstelligen, waar blijf ik dan met mijn wrange oordeel over de medemens.

En als God voort blijft gaan die mens nieuwe kansen te geven, die waarschijnlijk even grondig verbroddeld worden als alle vorige, waaraan ontleen ik dan het recht, ongeduldig te worden? Waar God Zijn vertrouwen blijft schenken onder de bedroevendste vruchten, zou ik mij dan voor mijn wantrouwen niet moeten schamen?

Ik kom tot het volgende resultaat. Liefde blijft onder alle, ook de smartelijkste omstandigheden, eis. Elk medemens moet ik zien als een mogelijkheid, waardoor God Zijn wonder kan doen. Om Godswille blijf ik dus van hem grote dingen verwachten.

En waar zijn tekortkoming zijn opdracht in gevaar brengt, geef ik geluidloos de kracht die God mij schonk tot hulp van de broeder of de zuster.

Zie je, liefde tot de mensen is geen bewijs van zwakte. Het is Christelijke levensstijl, waarin wij allen moeten groeien.

BRANDT.

De Jehova's Getuigen

Zo langzamerhand worden deze getuigen ook onder ons wat meer bekend. De meesten van ons houden zich op een afstand en vermijden het contact met hen. Dat deze getuigen bizonder brutaal kunnen zijn en onwellevend, is geen aanbeveling voor de zaak, die zij voorstaan. We bespeuren bij hen niets van de liefde van Christus, die dringt.

Wie is de stichter van deze beweging? Het is de zich „pastor" noemende *Charles Taze Russell* (geb. 16 Febr. 1852 en in een trein overleden in 1916). Zijn volgelingen dragen dan ook de naam van Russellisten of Jehova's Getuigen. Ook zijn ze nog bekend onder de naam: Genootschap van Internationale Bijbelonderzoekers of Wachttorengenootschap.

Na Russell trad op *Rechter Rutherford* en thans staat aan het hoofd de heer *Nathan Knorr* (sedert 1942).

Russell was van huis uit adventist, hij beschikte over een vaardige pen en schreef een 6-tal delen, waarin hij het „Plan der eeuwen" ontvouwde. Het 7e deel is na zijn dood verschenen. Daar hij kinderloos was, kwam zijn vermogen aan de zaak der Jehova getuigen ten goede.

Ook in ons land hebben ze „tam-tam" gemaakt. Bekend is hun bijeenkomst in de Apollohal te Amsterdam en in Houtrust te Scheveningen.

In Duitsland waren ze zeer sterk vertegenwoordigd, doch door het Nat. Socialisme werden ze verdrukt. Hun sekte werd verboden en hun voormannen kwamen in concentratiekampen. Tijdens de bezetting werden ze ook in ons land verboden. Met hun verdrukking maken ze ijverig propaganda.

Zij menen, dat zij met hun lijden het lijden van Christus moeten aanvullen; vandaar dat ze het martelaarschap vaak zoeken. Eveneens is bekend, dat er volgens hen geen enkele kerk deugt (eigenschap van de secte), terwijl ze vaak ageren tegen de staat. Hun adventistische oorsprong is nog te herkennen aan ingewikkelde profetische berekeningen, alsof de bijbel een rekenboek ware. Mij dunkt, dat het fiasco van vele rekenmeesters de mensen nu zo langzamerhand moest brengen tot het inzicht, dat God anders rekent dan wij. Zij komen in vele dingen in conflict met de leer der H. Schrift. Ze loochenen de Drie-eenheid, het bestaan van de hel, de onsterfelijkheid der ziel. Uit het feit, dat ze zich Jehova's Getuigen noemen blijkt, dat ze graag werken met het O. Test.

Op zichzelf is dat niet verkeerd. Het Oude Testament is ook Gods Woord, maar het moet gelezen worden bij het licht van het N. Testament. In het Nieuwe Testament gaat het oude voor ons open! — De getuigen maken de indruk veel kennis te hebben, doch daarin gelijken ze op die zakenmensen, die alles in de etalage hebben en weinig in de winkel.

Zij hebben een aantal teksten „voor gebruik gereed", waarmee ze schermen. Wanneer ge ze buiten hun tekstenrol kunt brengen, blijkt dat ze spoedig uitgepraat zijn. Ook is hun bijbelonderzoek niet zelfstandig, zij lezen nl. door de bril van Russell. Zelf zegt laatstgenoemde (je moet maar durven!) „dat geen ander theologisch systeem *behalve dat van hemzelf* er aanspraak op kan maken om elk deel van de Schrift met de andere delen in harmonie te brengen".

Wie Russell verlaat en tot de bijbel alleen gaat, komt volgens hem van 't licht in de duisternis! (Hier is een overeenkomst met de Christian Scientisten, die de bijbel alleen kunnen lezen met de sleutel van Mrs Eddy.)

Wat leren ze *aangaande Christus?* Zij leren, dat Christus een geschapen wezen is. — De bijbel leert dat niet, immers zegt Joh. 1: in de beginne was het woord....en door hetzelve is alles gemaakt". — Hoe kan de Schepper een stuk van het geschapene zijn? Hoe kan Christus, de Schepper, een schepsel zijn? — Christus zou volgens de Jehova's Getuigen de aartsengel Michael zijn! Was Hij niet Gods Zoon? De Jehova's Getuigen zeggen: Lucifer en Christus zijn beide zonen Gods, in de zin van geschapen wezens. Men leze de Schrift zelf: Hebr. 1 : 1—5; 1 Joh. 5 : 20; Fil. 2 : 6; Jes. 6 : 5 en men wijst deze verderfelijke, Christusonterende leer van de hand.

De Jehova getuige beweert: het hoogst geschapen geest-wezen, de aartsengel Michael, vernietigde zich en nam de menselijke natuur aan. — De Schrift leert anders: 1 Joh. 2 : 22, 23 en 1 Joh. 4 : 3.

Wat leren zij *aangaande de verzoening?* „De verzoening door één mens kon slechts één mens redden. De mens Jezus redde alleen Adam. Christus gaf Zich als Rantsoen, opdat ieder een individuele kans zou krijgen. Dit rantsoen waarborgt geen eeuwig leven, doch alleen een tweede kans. De verzoening zal eerst aan het einde van het Duizendjarig Rijk voltooid zijn. Zijn dood was

de dood van een schepsel, Zijn offer was menselijk, Zijn verzoening die van een man. Het was niet nodig, dat Hij Zijn bloed stortte." [1])

De straf voor de zonde bestaat enkel in het ophouden van het bestaan. — Wij geloven, dat de verzoening reeds nu voltooid is. God was in Christus de wereld (niet alleen Adam) met zichzelven verzoenende (2 Kor. 5 : 19). Zie ook 1 Joh. 2 : 2.

God zond ons Christus, niet de aartsengel Michael.

Wat leren zij *aangaande de Opstanding?* Voor mij ligt: „De Wachttoren" van 15 Nov. 1949. Daar lees ik op pag. 369, 2e kolom....„niet het vleselijke lichaam waarmede Jezus was gestorven en werd begraven, werd uit de Sheol of hel opgewekt. Voordat Zijn dode menselijke lichaam in het graf in ontbinding kon overgaan, liet God Jezus' dode vlees op wonderbaarlijke wijze verdwijnen." — Hoe is het dan met de verschijningen? Toonde Jezus Zijn discipelen niet de tekenen der nagelen in Zijn handen en Zijn doorboorde zijde?

De Jehova getuigen zeggen, dat God meerdere lichamen schiep. „De lichame*n* (let op het meervoud!) waarin Christus verscheen nà Zijn opstanding, waren voor dat doel geschapen."

Het lichaam, dat in het graf lag is op wonderlijke wijze verdwenen, en, zeggen de Getuigen verder: „de Heere bewaarde het lichaam om het in het Duizendjarig Rijk de mensen te laten zien. Zijn mummie zal nog eenmaal gevonden worden als bewijs, dat de opstanding van Christus slechts geestelijk te verstaan is!"....

Het gaat gelijken op heiligschennis — en wij kunnen ons slechts bedroeven over zulke dingen.

De drie-eenheid wordt geloochend. De Schrift echter leert ons anders. Wij denken aan de drievoudige zegen welke de priester uitsprak over het volk in het O. Verbond, aan de doopsformule in het N. Test., aan de zegengroet in de brieven (2 Kor. 13 : 13) en aan 1 Joh. 5 : 7.

Wat leren ze aangaande *de wederkomst* van Christus? Zij menen, dat de wederkomst van Christus onzichtbaar zal zijn. Dat klopt niet erg met hetgeen de Bijbel leert: „Aller oog zal Hem zien". Deze Jezus, die van u opgenomen is, zal alzo komen, *gelijkerwijs* gij Hem naar de hemel hebt *zien* heenvaren. Alsdan zal in de hemel verschijnen het teken van de Zoon des mensen". — Nog groter wordt de ketterij — schrik niet mijn waarde lezer — volgens de Jehova-getuigen heeft de wederkomst al plaats gehad, en wel in *1914* naar de rekenkunde van Russell. Zijn opvolger echter verbeterde dit jaartal, en maakte er *1925* van.

Dat dit zo is, is duidelijk — volgens de getuigen — want daardoor hebben de uitvindingen zulk een hoge vlucht genomen, en zijn we nu in het bezit van rekenmachines, vliegmachines, auto's, stofzuigers en snelkokers....

Ook in Paulus' dagen waren er, die leerden dat de opstanding (en dus de komst van Christus) alrede geschied was. 2 Tim. 2 : 16—18.

Wij noemden in het begin *het plan der eeuwen,* door Russell ontdekt.

Daarover nog enkele regels. Volgens 2 Petr. 3 : 6, 7 en 13 zijn er naar Russell meent in het goddelijk wereldbestuur[2]) drie tijdvakken te onderscheiden:

a. van Adam tot de Zondvloed (2 Petr. 3 : 6);
b. de tegenwoordige boze wereld (2 Petr. 3 : 7) (tijdvak der aartsvaders tot duizendjarig rijk);
c. de toekomstige wereld, beginnende met het Duizendjarig rijk (2 Petr. 3 : 13), aanvangend in het jaar 1914.

Wij leven dus volgens hen in tijdvak c. Aan dit tijdvak ging vooraf „de dag des oogstes", die volgens Russell begon in 1874. De oogsttijd werd in 1914 gesloten, aldus „de Wachttoren" van 1 Nov. 1949 § 22. Dan zou Christus als Heerser optreden en Babylon, d.w.z. de kerk of „de organisatie van Satan", ook wel door hen „de georganiseerde godsdienst" genoemd, zou dan vallen. — Doch in 1914 was daar niets van te zien, Russell deed er een paar jaar bij, en zo is het 1918 geworden. De goede Russellieten zullen koningen en priesters zijn, de eenvoudige zielen, die van goede wille zijn, vormen de z.g.n. Jonadabsklasse. Sinds 1918, aldus „de Wachttoren", heeft Christus het koninkrijk der hemelen op aarde gebracht. In 1919 begon de verzameling tot de theocratische organisatie. In het duizendjarig rijk, waarin we volgens de Russellieten nu leven, wordt een tweede kans geboden.

Wij noemden het jaar 1925, toen is Christus weergekomen en de begon de wederoprichting aller dingen. Toen zijn Abraham, Izak en Jakob met de geloofshelden uit Hebr. 11 weergekomen. — Het is duidelijk, dat al deze berekeningen door hen die de Schrift kennen, slechts als onzin kunnen worden bestempeld. —

De Russellieten leren, dat zij die in het huidige 1000 j. Rijk, de tweede kans niet grijpen, vernietigd zullen worden. Aan de hel geloven ze niet.

Moge dit genoeg zijn om alle lezers van deze dwalingen verre te houden.

D. SLORT.

---

[1]) Een veilig Kompas. Kolom 6. Uitg. „Het Zoeklicht" Driebergen.

[2]) Stromingen en Sekten. H. Bakker. — Verder raadpleegde ik het werk van A. B. W. M. Kok. Verleidende feesten en De Jehova Getuigen. Joh. de Heer (dit laatste ter lezing aanbevolen).

In gesprek met onze lezers

Br J. P. S. te A. zond ons een sympathieke brief in verband met de opmerkingen in de L. Schakels over de Genezings- en Gebedsdiensten. Zie De Christen van 17 Febr. j.l. Onze bewering, dat er meer wonderlijke genezingen in de wereld verricht worden, buiten het Evangelie om, vindt hij „nogal verdachtmakend", en dan wijst hij op de Eg. tovenaars en de valse profeten. De Brits Indische zendeling volbracht zijn genezingen in de Naam van Jezus. Hij haalt dan enkele schriftverzen aan, waarin wordt gezegd, dat de Heere medewrocht door tekenen en wonderen. — Bedoeling van het Comité, dat deze diensten organiseerde, was Jezus Christus als gisteren, heden en in Eeuwigheid Dezelfde de gemeente binnen te brengen.

Wij haalden Matth. en Lukas aan om er aan te herinneren met welke oprdracht de Heere Jezus Zijn jongeren de wereld in zond. Hij vindt het van ons verkeerd dat we Mark. niet aangehaald hebben, hetwelk we — zo veronderstelt — hij zeker niet gedaan zullen hebom ons ongeloof te camoufleren. Hij schrijft niet om ons afbrekend te critiseren, maar omdat hij meent, dat de prediking bij ons te wensen overlaat; men is er wat huiverig voor. Ook hij acht speciale genezingsdiensten verkeerd. Wel vindt hij dat we ons moeten afvragen waarom onder ons deze gaven maar sporadisch voorko-

men, dewijl ze mede vruchten zijn van het geloof in Christus. In de Handelingen predikten de vervolgde gelovigen en „deze tekenen volgden", en wij hebben de belofte: Alle dingen zijn mogelijk, degene, die gelooft.

Antwoord: Het spijt ons dat onze nuchtere opmerking, dat er ook buiten het terrein van het Evangelie wonderlijke genezingen voorkomen, door onze broeder wordt opgevat als een verdachtmaking. We bedoelden er niet iemand of iets mee verdacht te maken, maar eenvoudig te wijzen op de noodzakelijkheid, voorzichtig te zijn. We keuren het onnadenkende „halleluja" even goed af als de onnadenkende verwerping. Geen wonderlijke genezing brengt ons zonder meer in de gemeenschap met de Heiland. Juist het geval met die Eg. tovenaars en het optreden van valse profeten, manen ons tot voorzichtigheid in dezen. Velen zullen komen onder Mijn Naam .... Dus: voorzichtig.

We geloven gaarne in de goede opzet en het uitnemende bedoelen van het Comite, dat die diensten heeft georganiseerd, en juichen elke poging het klein-geloof onder de kinderen Gods te bestrijden van harte toe. Of daarbij Hebr. 13 : 8 te gebruiken is, is een andere vraag. Het gaat er daar wel meer om, om dát geloof te onderschrijven, dat wij moeten navolgen, en dat „onze Voorgangers", die ons het Woord Gods verkondigd hebben, bezaten, n.l. dat Jezus Christus Jahwe is. Want „dezelfde, gisteren, heden en in eeuwigheid" is omschrijving van de Heilige Naam, die men niet uitsprak. Het grote conflict met het Jodendom wordt hier op een korte formule gebracht. Op dit punt: Jezus Christus is Jahwe, splitste zich het Jodendom af en ligt nu verstorven ter aaade.

Dat we niet het slot van Markus aanhaalden, waar het er ons om te doen was het bevel, waarmede Christus Zijn Boden de wereld inzond onder de aandacht te brengen, begrijpt onze broeder misschien, wanneer hij de Nieuwe Vertaling van vers 9 tot vers 20 er eens op naziet. Hij ziet dan haakjes.

Van harte stemmen wij met onze onze broeder in dat we ons moeten afvragen of we staan in het geloof en niet arm zijn aan geestelijke gaven vanwege onze belangeloosheid, het lage geloofspeil, waarop we leven. Of er wel een jagen is naar de gaven en naar de beste het meeste. Wij hebben het optreden van de Brits Indische Evangelist serieus genomen en de spottende beschrijving, die ook de Chr. pers er van gaf, afgekeurd. Inplaats van schouderophalend ons van de gaven af te wenden, moesten we liever (gelijk eens de discipelen deden, Mark. 9 : 28) vragen: Heere, waarom kunnen wij zo weinig? Maar als we volkomen overgegeven zijn en ons uitstrekken naar de verheerlijking van Christus, ook in onze daden, moeten we het daarbij laten en niets willen forceren. Wil de Heere bepaalde tekenen laten volgen zo staat dat in Zijn believen. Zouden de tekenen meer afleiden dan bevestigen, zo zal Hij het niet doen. Maar niemand neme dit nu als een verontschuldiging voor een onmachtig Christendom.

L.

Ons christelijk geloof

door Ds J. Louw

Uitgeverij: Unie van Bapt. Gem.
Tetterodestraat 47, Haarlem.

Eén van de dingen, waarin wij als Baptisten het nog niet ver gebracht hebben is het uitspreken van onze dankbaarheid. Over het al of niet dankbaar zijn is natuurlijk moeilijk te oordelen. In het uitspreken van onze dankbaarheid, vooral tegenover het goede dat we in eigen kring hebben schieten we tekort. Zo kwelt het me steeds meer dat er in ons weekblad ongenoegzaam aandacht geschonken is aan het grote geschenk dat ds. Louw onze gemeenten en voorgangerschap gegeven heeft in zijn boekje: Ons christelijk geloof.

Deze enkele regels mogen beschouwd worden als het kwijten van een ereschuld van een voorganger die aan het werk van ds. Louw ontzaglijk veel heeft te danken.

In bovenstaand boekje geeft ds. Louw een samenvatting van zijn vertolking van het evangelie, zoals wij die uit zijn pennevruchten in „De Christen" in de loop der jaren hebben leren kennen. Op enkele punten (b.v. de Avondmaalleer) horen we een nieuw geluid, maar de grote lijnen, die we kenden, zijn hier samengetrokken tot een schoon geheel, dat door een volgende generatie misschien *een klassieke vertolking* van het doperse standpunt zal genoemd worden.

De hoofdstukken over *Schepper*, schepping, de mens en de zonde zullen de theologen, die Karl Barth's Lehre von der Schöpfung Bnd. I en II gelezen hebben het slechts bevredigen, evenwel de jonge voorganger die begint om hiermee in zee te gaan, heeft zeker geen slecht begin gemaakt.

Vanaf Afdeling II, waar de leer der verlossing begint is het boekje zijn gewicht in goud waard. Het Kruis van Christus heeft ds. Louw gezien tegen de achtergrond van Satan en diens rijk, en in het licht gesteld van de gegevens uit de geschriften van Johannes. Het getuigenis over Gods oordeel over de zonde en de rechtvaardigmaking krijgt zijn plaats onder het getuigenis der opstanding van Christus.

Wie een geesteskind van de apostel Paulus is zal hier sommige dingen anders zeggen. De belijdenis: Ja, Gij droegt Uws Vaders toorn, Gij voor allen, Gij alleen, zoekt ge hier tevergeefs. Dat ds Louw zelf het accent legt als de apostel der liefde, is het eigene van deze geloofsleer en stempelt dit boekje misschien tot een dopers boekje.

De hoofdstukken over de weg des heils en de Gemeente moest iedere Baptist uit het hoofd leren. Wij willen echter vragen: Is de Avondmaalsleer, voorzover zij handelt over de persoonlijke tegenwoordigheid van Christus een schriftuurlijke vertolking van de inzettingen des Heeren? Laten onze brs redacteuren zich over deze zaak eens uitspreken.

De hoofdstukken over de voltooing des heils munten uit door grote klaarheid. De man die ze schreef heeft ons allen, in het bijzonder de voorgangers, een grote

dienst bewezen.

Een ding is jammer, dat zulk subliem werk geen betere band is waardig gekeurd. Ik voor mij ben besloten om mijn exemplaar in half-leren bandje te laten inbinden. Het is de uitgave meer dan waard.

J. DE JONG.

Uit ons Unie-bureau

De Unie-Commissie besloot in haar vergadering van 20—21 Maart 1950, gehoord het advies van het curatorium, de volgende broeders voor de Unie-gemeenten beroepbaar te stellen:

H. P. de Boer
J. van Dam
F. Lindeman
H. Th. Plevier
C. van Wier
alsmede
H. Sikkema te Heerenveen en
S. J. Zijlstra te Eindhoven.

Deze broeders worden in de belangstelling en voorbede onzer gemeenten aanbevolen.

Wat br. F. Lindeman betreft, deelt de U.C. mee, dat het in verband met de voortzetting van zijn studie aan hem vrijgelaten is om al dan niet terstond een beroep in overweging te nemen.

De Unie-secretaris,
T. JANSMA.

Gemeenteberichten

UTRECHT VIERDE HAAR 25-JARIG BESTAAN

Zondag 12 Maart was voor de gemeente te Utrecht een bijzondere dag. Het feit van het 25-jarig bestaan dat reeds op 2 Nov. 1949 was gepasseerd, werd die dag herdacht.

Uit het kleine werk, begonnen in 1918 d.m.v. huissamenkomsten, belegd door de families Maarssen en Plantfeber, werd op 2 Nov. 1924 de gemeente geboren, die bij haar instituering 32 leden telde. Gestadig breidde de arbeid zich in de volgende 25 jaren uit.

12 Maart stond dan ook in het teken van dankbaarheid en blijdschap over de vele zegeningen die de arbeid te Utrecht in het verre en naaste verleden ten deel vielen.

Onze oud-voorganger was weer in ons midden om de diensten te leiden. Er kwam weer veel bezoek in „Silo”, dat feestelijk door nijvere handen was versierd.

In de Herdenkingsdienst des morgens bepaalde Ds Tijman de gemeente er bij dat het de Heer is die haar tot hiertoe heeft geholpen en in de toekomst leiden zal.

Des middags om 4 uur kwamen we in feestelijke bijeenkomst tezamen, tijdens welke afgevaardigden van zustergemeenten hun beste wensen uitspraken voor de arbeid in de Domstad.

Ook voerden onze oude broeders pioniers het woord, evenals enkele oud-leden. In een overzicht van de arbeid gedurende 25 jaar en daarvoor stelde de secretaris vast dat Utrecht op eigen bodem is gegroeid, wijl het aantal te Utrecht gedoopte personen vermeerderd met dat uit andere geloofsgemeenschappen overgekomenen het huidige ledental overtreft.

Alle verenigingen leverden tot het welslagen der bijeenkomst een bijdrage, zodat zang en spel elkaar afwisselden. Enkele fraaie jubileumcadeaux werden namens leden, vrienden en verenigingen door oude br Maarssen aan de Raad der gemeente overhandigd.

Het werd 10 uur voordat het welvoorziene programma was afgewerkt. Utrecht ziet terug op een mooie dag, waarvoor zij dank brengt Hem, die de gemeente in de toekomst zal leiden in al de waarheid.

F. B.

ROTTERDAM—C.

Zaterdag 18 Maart 1950 was voor de leden van onze gemeente een bijzondere dag en zal dit blijven. Een dag waarvan wij hopen, dat daaraan nog vele jaren met dank zal worden gedacht. Op deze datum, des middags vier uur waren enige leden en vrienden aanwezig, om te aanschouwen de eerste steenlegging van onze kapel, die naar wij hopen, tot in lengte van jaren de mooie naam zal dragen van „Dr Feisser Kapel”.

Ds Reiling sprak bij deze gelegenheid goede woorden van dank aan de Grote Gever en tevens aan alle gevers die de bouw van de kapel mogelijk hebben gemaakt. Dit woord is ook bestemd voor allen die na deze dag nog de vreugde zullen smaken te behoren tot de gevers. Immers dit is nog mogelijk. De toespraak werd besloten met een innig dankgebed. Hierna werd onder grote belangstelling de gedenksteen door Ds R. geplaatst,

met als inscriptie: In dank aan God en aan de gevers. R'dam, 18-3-'50.

Na deze plechtigheid werd de leden der gemeente gelegenheid gegeven ook een steen te leggen. Van dit aanbod hebben velen een dankbaar gebruik gemaakt. Zonder bijzondere omstandigheden, is de Dr Feisser Kapel — Ridderstraat bij het Hofplein, R'dam—C. — Juni a.s. gereed. Wij hopen u t.z.t. hierover nader te berichten, opdat gij allen mede kunt delen in onze vreugde ten aanzien van het ons, als uit Gods hand, geschonken pand.

Moge in dit gebouw de boodschap des Kruises worden gebracht is onze bede, niet in wijsheid en schittering van woorden, maar door de betoning van de kracht des Heiligen Geestes, opdat velen vrede vinden voor hun hart, door het bloed des Kruises.

De secr., VISSER.

LEEUWARDEN

Zondag 12 Maart in de namiddagdienst nam onze voorganger Ds F. E. Huizinga afscheid van onze gemeente. Hij wenste nog eenmaal als voorganger van de gemeente alhier in deze dienst het Evangelie te verkondigen en deed dit naar aanleiding van het tekstwoord uit Handelingen 4 : 12.

„En de zaligheid is in geen andere, want er is ook onder de hemel geen andere naam, die onder de mensen gegeven is, door welke wij moeten zalig worden".

De prediking naar aanleiding van dit woord was een doordringende roep, er is maar één weg tot Jezus. Ik bid U, neem de toevlucht tot Hem. Buig U voor Hem. Vergeet toch alles, zeg, Heer neem mij zoals ik ben.

Zondaars zoekt gij rust en vrede,
Alles vindt ge aan Jezus' voet.

Gij kunt Uw rug naar het licht keren, dan zult ge in het donker voortstrompelen. Er is maar één weg tot Jezus, wat zou U weerhouden, vergeet toch alles, buig U voor Hem.

Na de prediking sprak ouderling koster een woord van dank namens de gemeente aan het adres van Ds Huizinga en zijn gezin en wenste Hem Gods zegen toe in hun nieuwe gemeente en woonplaats Enschede.

Na het uitspreken van de zegen zong de gemeente de scheidende voorganger toe het bekende psalmvers: „Dat 's Heeren zegen op U daal".

Na afloop van de dienst was er gelegenheid om Ds Huizinga en zijn gezin ten afscheid nog eens de hand te drukken, waarvan bijna allen die deze dienst bijwoonden gebruik maakten.

J. PRINS.

Mededelingen

De bevestiging van Ds J. Bosma zal D.V. Zondag 26 Maart om 10 uur door Ds G. Visser van Harlingen plaats vinden.

's Middags om 4 uur hoopt hij in onze gemeente zijn intrede te doen.

Om 8 uur 's avonds zullen wij met onze nieuwe voorganger een begroetingssamenkomst houden.

Afgevaardigden van zustergemeenten zijn deze dag hartelijk welkom.

K. FENNEMA,
Kalverdw.str. 15.

Willen N.B.J.B.ers, die zich de laatste week van Maart in de Johan v. d. Kornput-kazerne moeten melden hun naam en adres opgeven aan *D. Hartkamp, Onnastr. 24, Steenwijk?*

Ze zijn er ten allen tijde steeds welkom!

Boekbespreking

Ziet uw Koning — Florence Marvyne Bauer, uit het Amerikaans vertaald door Nel Bergmans. Uitg. Kok te Kampen. Prijs f 6.90. Omvang 375 blz.

Het boek werd laat toegezonden en we kunnen er dus slechts een oppervlakkig oordeel over geven, nu de Uitgever ons verzocht de beoordeling vóór Pasen te publiceren. Dat is erg jammer daar we het een overwogener oordeel waardig achten.

In een romanvorm wordt ons het leven in het Joodse land tijdens Jezus' dagen geschilderd. Het telt vier hoofddelen. 1 Een reiziger uit Cyrene. 2 Jonathans keuze. 3 Twee Messias. 4 Jezus van Nazareth, Koning der Joden.

Mij dunkt het boek doet veel licht vallen op de geschiedenissen uit de Evangeliën. Het wordt tot aanschouwing gebracht. Dat is een grote waarde. Als zodanig zou men het dankbaar naast de commentaren leggen.

Het keurig verzorgde boek kunnen wij, te rade gaand bij de eerste indruk, van harte aanbevelen.

B.

Advertentiën

JAARGANG 67 - Nr. 2994
VRIJDAG 31 MAART 1950

WEEKBLAD
DE CHRISTEN
Orgaan tot verbreiding van de beginselen van N.T. Christendom

UITGAVE VAN DE UNIE VAN BAPTISTEN GEMEENTEN IN NEDERLAND

REDACTIE-ADRES: Ds. C. BRANDT, MOERKERKESTRAAT 151c - ROTTERDAM—Z.
ADM.: Ds. T. JANSMA, TETTERODESTRAAT 47, HAARLEM, POSTREK. No. 9260 TEN NAME VAN DE UNIE - TEL. 18032

ABONNEMENTSPRIJS BIJ VOORUITBET. VOOR NEDERLAND EN OVERZEESE GEBIEDSDELEN P. JAAR F 5.— - BUITENLAND P. JAAR F 6.50

Het wegwijzende WOORD

De Begrijpelijke Keus

Pilatus: Wien wilt gij, dat ik u zal loslaten, Bar Abbas of Jezus, die genaamd wordt Christus? En zij zeiden: Bar Abbas.

Matth. 27 : 17 en 21.

Wanneer we lezen, dat Bar Abbas een moordenaar was, wordt de keus, die Israel deed, wel erg onbegrijpelijk. Meer nog: we doen het volk der Joden onrecht, wanneer we aannemen dat het, voor déze keus gesteld: een moordenaar of een Weldoener, de eerste koos. Zo zedelijk verblind was het Israel van Jezus' dagen toch niet. — Bovendien valt uit de keus, zo verstaan, schier elke prediking weg. In de keus, zó verstaan ligt wel nauwelijks een boodschap — laat staan DE Boodschap.

Het feit, dat de Evangelisten ons hier onthullen, is veel ernstiger en....komt veel dichter bij ons.

Bar Abbas was niet wat men verstaat onder een moordenaar, maar een Vrijheidsheld, hoofd en aanvoerder van een naar vrijheid dorstend volk. Hij was de Candidaat-Messias, de belichaming van het valse verlossingsideaal.

Als zodanig stond hij naast Jezus, die genaamd werd Christus, ter keuze.

Er moest door Israel (gelijk door u en door mij) een keus gedaan worden: de valse bevrijder en de door God gegeven Verlosser. Bar Abbas had zijn leven gewaagd om het volk te bevrijden overeenkomstig eigen voorstelling en ideaal van de vrijheid. Jezus was langs Gods weg gekomen om een eeuwige verlossing te weeg te brengen.

Bar Abbas is de belichaming van de verlossing, zoals de mens zich die denkt. Bar Abbas zegt: mijn rijk is van deze wereld: een rijk van overvloed aan de spits der volken. En we kunnen niet ontkennen dat in deze tekening gewerkt is met verven, ontleend aan het palet der profeten. Meer nog: we kunnen niet ontkennen dat dit ideaal nog tot velen spreekt en deze rijksvoorstelling leeft in hunne verwachting.

De Gezegende echter heeft over deze kleuren van het palet der profeten zijn penseel niet gestreken. Evenmin Zijn Apostelen. Jezus bracht een rijk van andere orde, óók de wereld omvattende, maar dan die wereld opnemende in die nieuwe levensorde, heel het geschapene opheffende in de sfeer der onverderfelijkheid.

Ook bij Bar Abbas ging het er om God te dienen.

Hij en zijn aanhangers beschouwden het als zonde naast God, Israels Heer, een andere heer, n.l. die te Rome, te dienen. Toen de discipelen zich achter de Heiland schaarden, koesterden ze dezelfde verwachting van hun Meester omtrent de komende verlossing. Maar de Heere Jezus is niet slechts de vervulling, maar tevens de correctie van heel deze verwachting, van dit vrijheidsideaal. Simon Petrus wilde de Heiland die weg opdringen, maar toen noemde de Heer Hem „Satan" en zei: ga achter Mij, want gij verzint niet de dingen, die Gods zijn, maar die der mensen zijn.

Ach, dat men eerbied hebbe voor het Woord in de woorden! De verwachting, die de discipelen deelden met hun volk en geslacht, en niet alleen met de verkeerden uit hun geslacht — is door de Persoon van de Heer gelouterd.

De scharen deinsden terug voor dat louteringsvuur. Judas vluchtte er voor weg. Petrus zocht het te ontwijken, maar werd vastgehouden en doorstond de pijn.

Tussen twee van de volgelingen van Bar Abbas heeft Jezus, die genaamd werd Christus, gehangen. Eén van hen bleef geloven in de weg, achter Bar Abbas gegaan. De andere koos in het laatste moment nog de betere weg: de verlossing, zoals God ze in Jezus schenkt.

Niet de idealist, maar de gelovige is behouden.

L.

U.R.C.

deelt mede, dat Zondag 2 April te 10 uur v.m. de kerkdienst van de Gemeente Haarlem zal worden uitgezonden door de N.C.R.V. Spreker: Ds J. W. Weenink.

Het Loflied van Mensen
De Satanische interruptie
Gods laatste Woord

Wonderlijk, hoe kort bijeen liggen Palm-Zondag, Goede Vrijdag en Pasen. Het is alsof een gedachtenwisseling plaats heeft, waarin de deelnemers elk voor zich hun plannen ontvouwen juist op het moment, dat ze deze zullen gaan verwerkelijken.

Een bonte menigte trekt door de gloeiende landouwen. Het einddoel van de tocht is Jeruzalem met zijn tempel. Daar zal naar oud gebruik het volk Gode dank brengen voor de verlossing uit de hand van de Egyptenaren. Terwijl men hen ziet voortgaan kan de vraag rijzen, of zij met dezelfde gevoelens en gedachten vervuld zijn als de geslachten, die voor hen het zelfde feest in dezelfde stad hebben gevierd. Dan meen ik te mogen zeggen, dat in veler hart overleggingen te vinden zijn, die vroegere pelgrims niet kenden. Want Jezus heeft in hun steden en dorpen Zijn woorden gesproken, heeft blinden ziende gemaakt en doven horend. Zelfs doden heeft Hij opgewekt. Zo zijn wonderlijke zaden gelegd in hun harten. En die zaden beginnen te ontkiemen! Hier en ginder spreekt men over Hem en in de fluisterende stemmen ontbreekt de klank van vertrouwen en zelfs van overgave aan Hem niet. Zij zullen het feest van verlossing vieren; van de verlossing, die God wrocht door de hand van Mozes. Zou niet die Jezus in Gods hand hetzelfde wonder nog heerlijker kunnen herhalen? Weer moesten zij het hoofd buigen voor een overheerser, maar zou Hij niet in staat zijn de legioenen saam te roepen om ze tot de overwinning te leiden? Hij had blijk gegeven, door God gezonden te zijn. Er waren er nog kleingelovigen: een jaar geleden had Hij de duizenden op wonderbaarlijke wijze gespijzigd. Honger zouden zijn regimenten niet kennen.

Reeds zijn ze het laatste stadie voor Jeruzalem gepasseerd. Daar zien ze plotseling de Man, over Wien ze hebben gesproken. Ziet, Hij rijdt op een jonge ezelin! Is ook Hij willig en gereed, om eindelijk het gezag aan de Romeinen te ontnemen!? Dan, palmen bloedt! Uw twijgen moeten de weg sieren, waarlangs de Koning van morgen moet gaan! Mannen, spreidt uw klederen op de grond om de luister van de intocht in Davids veste te verhogen! Zingt allen mee, gij vrouwen ook en gij kinderen:
„Hosanna, gezegend is Hij, Die komt in 's Heeren Naam!"

Maar in het loflied der mensen klinken schrille tonen mee, die niet zijn afgestemd op Gods harp! Jezus hoort ze en weent er om. Ook de duivel verneemt ze en grijnst zijn satanische grijns. Zolang in het hosanna van het volk de willigheid tot geweld nog niet gestorven is en de haat zich gordt om bij te staan, zolang kan satan gerust zijn, al ergeren zijn trawanten in het Sanhedrin zich ook aan het gejuich der kinderen. Neen, zó is zijn spel nog niet uit! Zo heeft hij nog genoeg mogelijkheden over om zijn satanische dissonanten op te bouwen uit de onzuivere tonen van het menselijk loflied. Daartoe verzuimt hij geen gelegenheid, en zijn tijd gebruikt hij goed. De wanklank, die hij schept is als een helse interruptie op het hosanna....

Een volgeling verraadt de Meester.
Een ander verloochent Hem.
De overigen slaan ontsteld op de vlucht.
Jezus staat alleen!
God-gewijden constateren Zijn doemwaardigheid.
't Gepeupel slaat Hem in 't gezicht en kiest een boosdoener in Zijn plaats. Voor Hem heeft het slechts een „Kruisig Hem".

De heidense landvoogd Pilatus zou Hem nog willen redden. Hij is overtuigd van Zijn onschuld. Maar als men zinspeelt op de moeilijkheden, die het vrijsprekend oordeel voor Pilatus kan hebben bij de wantrouwende Tiberias, verwijst hij onwillig schikkend en plooiend Jezus naar Golgotha! Jezus is hem zijn positie niet waard! — En de Syrische soldaten onder zijn bevel braken de innerlijke spanning, die de onder de Joden altijd dreigende opstand bij hen had veroorzaakt door hun grove en wrede spot.

Zo staat heidense en Joodse overheid, heiden en joods gepeupel, ja zelfs de volgelingschap van Jezus zelf als vertegenwoordigers van heel de mensheid daar om hun schuld aan Zijn lijden en sterven te bewijzen. Wie denkt hier niet aan de klacht: „Er is niemand die goed doet, Er is ook niet tot één toe!"

Bij zulk een geslaagde interruptie kan de duivel zich veroorloven de jammerklacht der vrouwen op de Via Dolorosa. Zijn triumf is er niet minder om! Ook mag de officier aan de voet van het kruis straks roepen: „Waarlijk, deze was een Godenzoon!" Zijn rival is dood. Satanskinderen, juicht nu uw loflied ter ere van uw vorst....

Maar niet Satan heeft het laatste woord. Dat heeft God Zelf!

Heeft de Satan het onzuivere in de lofzang van het menselijke Hosanna verenigd tot de meest helse wanklank zodat het vervolg van de geschiedenis wordt tot de meest drieste openbaring van haat, God beluistert in de accoorden van de menselijke lofzang de heenkering naar bevrijding van alle ketenen. Aan deze heenkering verbindt de Heer Zijn erbarmen. Maar, onafzienbaar veel meer wil Hij de bevrijding doen bevatten dan de mensen kunnen vatten. Zwaardere ketens dan deze van de Romeinen zal Zijn Zoon verbreken: de banden van zonde en dood. Liefdevolle vergeving van alle schuld zal haar schoonste vruchten doen rijpen voor ieder, die in Jezus gelooft en op Hem vertrouwt. Zo geleidt de de Vader Zijn Zoon naar het strijdperk en willig gaat Jezus.

Het moet een volkomen overwinning worden! De vijand moet de gelegenheid aangrijpen om al zijn kunnen te tonen. Daarom moet Jezus verhoeden, dat de boosheid en de macht, zelfs de macht van de dood terugdeinzen. Dan zou de strijd nog onbeslist blijven. Hij laat al die satanische trawanten komen binnen de kring, waar Hij Zijn overmacht op hen moet bewijzen. Dat is mede de zin van Zijn zwijgen en Zijn zwijgend ondergaan van hun woede. Allen moeten zij de laatste slag, waartoe ze bij machte zijn, Hem toebrengen. Zij moeten hun overwinning reeds zeker en volkomen achten. Dan zal Zijn macht zich tonen. Zijn liefde zal dan de sterkste boeien verbreken. Zo zal de dood Zijn vazal worden en de hel Zijn meerderheid moeten erkennen.

Op het laatste woord van God zal wijd open staan de weg die ten leven leidt tot heil van alle stervelingen!

BRANDT.

Agenda

van de

70ste Algemene Vergadering

van de

Unie van Baptisten Gemeenten in Nederland

op Woensdag 24 en Donderdag 25 Mei 1950 in het conferentie-oord »WOUDSCHOTEN« te ZEIST

★

DINSDAG 23 MEI: 20 uur Begroetingssamenkomst

WOENSDAG 24 MEI:

8.30 uur Tekenen van de presentielijst en inleveren van de stembiljetten.

1. 9.30 uur OPENING DER VERGADERING.
   a. Korte bidstond.
   b. Openingswoord door de voorzitter der Unie-Commissie Ds. F. E. Huizinga.

2. MEDEDELINGEN.

3. OPNAME VAN DE PRESENTIELIJST.

4. VERKIEZING VAN EEN LEIDER DER VERGADERING.
   Deze moet gekozen worden uit de leden van de Unie-Commissie: P. de Boer, L. van Dam, Ds. A. A. Hardenberg, Ds. F. E. Huizinga, Ds. Jac. de Jong, W. Modderman, D. Olijslager, Ds. K. Reiling.

5. BESPREKING VAN DE JAARVERSLAGEN.
   a. van de secr. der Unie.
   b. „ adm. der Unie.
   c. „ „ van De Christen.
   d. „ „ „ De Zaaier.
   e. „ „ „ De Kindervriend.
   f. „ „ „ het Lectuurfonds.
   g. „ „ „ het Pensioenfonds.
   h. „ „ „ de U.Z.C.
   i. „ „ „ Tabitha
   j. „ „ „ de Bouw-Stichting.

6. RAPPORT VAN HET ACCOUNTANTSONDERZOEK.

7. VASTSTELLING VAN DE BEGROTINGEN 1950.

8. VERKIEZINGEN.

a. DRIE leden van de UNIE-COMMISSIE wegens periodieke aftreding van Ds. F. E. Huizinga, Ds. J. de Jong en W. Modderman.

Candidaten zijn: Ds. H. Bakker, Amsterdam; F. Bos, Utrecht; Ds. H. D. Hooghwinkel, Noordbergum; W. de Jong, Apeldoorn; H. de Jonge, N. Weerdinge; F. Lindeman, Arnhem; Mevr. T. Olijslager—Hardenberg, Groningen; J. Prins, Leeuwarden; Ds. D. Slort, Almelo; G. J. van Rekum, Amstelveen; Ds. G. W. Tijman, Stadskanaal; S. W. Vis, Hengelo; Ds. G. Visser, Harlingen; J. W. Zwaan, Staveren.

Na deze verkiezing moet nog een VIERDE lid van de Unie-Commissie gekozen worden in de vacature ontstaan door het overlijden van Ds. L. de Haan.

b. REDACTIE DE CHRISTEN.

Aftredend zijn alle redacteuren, waarvan Ds. D. Slort niet herkiesbaar is, Ds. C. Brandt, Ds. J. Louw en Ds. H. van der Werf wél herkiesbaar zijn.

Candidaten zijn: Ds. C. Brandt, Ds. A. A. Hardenberg, Ds. F. E. Huizinga, Ds. J. Louw, Ds. H. v. d. Werf.

c. REDACTIE DE ZAAIER.

Aftredend zijn beide redacteuren, waarvan Ds. G. Vegter zich niet herkiesbaar stelt, en Ds. F. E. Huizinga herkiesbaar is.

Candidaten: Ds. F. E. Huizinga, Ds. J. Scholte.

d. REDACTIE DE KINDERVRIEND.

Waarnemend redacteur in de vacature wijlen Ds. L. de Haan is Ds. N. J. van Beek.

Candidaat Ds. N. J. van Beek.

9. VOORSTEL VAN DE UNIE-COMMISSIE.
   a. Ds. J. Bosma, Ds. N. J. van Beek en Ds. H. v. d. Werf te erkennen als Unie-predikanten.
   b. De gemeente te Emmen op te nemen in de Unie.

10. VOORSTELLEN UIT DE GEMEENTEN.

a. ALMELO.

Dat de U.C. eens haar stem laat horen ook op maatschappelijk gebied; inzonderheid wordt hier gedacht aan de zeer lage lonen der D.U.W.-arbeiders.

Toelichting: Daar men veelvuldig moet horen, dat er van de zijde der christenen zo weinig wordt geprotesteerd tegen de slechte toestanden op maatschappelijk en sociaal gebied; en wordt zulks al eens vanaf de kansel gedaan, dan worden doorgaans diegenen bereikt die de druk ontvangen, maar niet diegenen voor wie het bedoeld is. Daarom dacht het onze gemeente goed, dat de Unie aan dergelijke dingen eens haar aandacht schonk en zo nodig verbetering trachten te bereiken bij de bevoegde instanties.

b. 2e EXLOERMOND.

De gemeente 2e Exloermond legt de A.V. de volgende *motie* voor.

De A.V. doet een beroep op gemeenten en voorgangers om bij het beroepingswerk de grootst mogelijke ernst te betrachten en deze ernst ook daarin te tonen, dat hangende een beroep geen tweede beroep op dezelfde voorganger wordt uitgebracht voor en aleer hij zijn beslissing genomen en bekend gemaakt heeft.

Toelichting: Het is de laatste tijd meerdere malen voorgekomen dat op een en dezelfde voorganger meerdere beroepen uitgebracht werden, nog voordat hij op het eerstgekomen beroep geantwoord had. Het komt ons voor dat deze wijze van handelen de voorgangers in moeilijkheden brengt en het beroepingswerk niet ten goede komt.

Prae-advies der U.C.: De U.C. is tegen de 2de helft der motie, daar deze practisch onuitvoerbaar is.

c. 2e EXLOERMOND.

De reiskosten der afgevaardigden naar de Unie-vergaderingen te Woudschoten voortaan hoofdelijk om te slaan.

Toelichting: Nu Woudschoten het uitverkoren conferentie-oord voor onze Unie-vergaderingen schijnt te worden, komt het ons billijk voor rekening te houden met het feit dat dan voortaan sommige afgevaardigden *ieder jaar weer* hoge reiskosten hebben te betalen, terwijl andere afgevaardigden, die vlakbij wonen, *ieder jaar weer* zonder noemenswaardige reiskosten hun gemeente kunnen vertegenwoordigen. Door een hoofdelijke omslag dezer kosten wordt deze onevenwichtigheid der financiele lasten weggenomen.

Prae-advies der U.C.: Zolang „Woudschoten" de vergaderplaats der A.V. is, is de U.C. voor een dergelijke regeling.

d. 's-GRAVENHAGE—Singel.

De Commissie der Unie drage het Curatorium op te onderzoeken of het mogelijk is de in Utrecht in vooropleiding zijnde kwekelingen te krijgen op het seminarie, door Amerikaanse Baptisten geopend te Rüschlikon bij Zürich, en besluite, indien het resultaat bevestigend is en de kosten lager zullen liggen dan bij verdere opleiding in eigen land, deze broeders, indien mogelijk, reeds voor de eerstkomende cursus daar te laten inschrijven.

Toelichting: Het na de oorlog door de Amerik. Baptisten in Zwitserland geopende seminarie beoogt te voorzien in de behoefte aan werkkrachten in de Eur. landen. Gezien ons tekort aan geschikte en beschikbare krachten belooft de opleiding in Zwitserland beter te zullen zijn dan wij vooreerst nog kunnen bieden, terwijl een opleiding aldaar vermoedelijk voor ons goedkoper zal zijn dan het geven van een eigen opleiding.

Prae-advies der U.C.: De U.C. heeft geen bezwaar.

e. 's-GRAVENHAGE—Singel.

De Commissie der Unie advisere de Gemeenten omtrent de in de erediensten te gebruiken zangbundel.

Toelichting: In verband met het feit, dat onze bundel „Lofzangen en Gebeden" niet meer zal worden herdrukt is nadere voorlichting voor de toekomst nodig.

Prae-advies der U.C.: De U.C. adviseert gebruik te maken van de nieuwe bundel der N. H. Kerk.

f. 's-GRAVENHAGE—Singel. (dr. Louw)

De Alg. Verg. verzoeke de Commissie der Unie haar uitvoerig in te lichten omtrent de beweegredenen, die de U.C. noopten tot ontslaan van voorzitter en secretaris der Unie-Bouw-Stichting uit hun functies.

Toelichting: Art. 7 van de statuten der Unie-Bouw-Stichting luidt: „Het bestuur der Unie v. Bapt. Gem. heeft het recht het bestuur van de stichting uit te breiden en het geheel of gedeeltelijk te vervangen door andere personen".

In een gezamenlijke vergadering van U.C. en het bestuur van de U.B.S. is nader overeengekomen, dat de U.C. alleen van dit recht gebruik zal maken, wanneer ernstige redenen, zoals imcompetentie of malversaties van de zijde der bestuursleden der U.B.S. haar daartoe noopten.

Aan voorz. en secr. der U.B.S. is in het najaar van 1949 gelijktijdig zonder opgave van redenen medegedeeld, dat hun functie niet werd gecontinueerd. In verband hiermee vereist het ontslag nadere toelichting, daar uit hoofde van de maatschappelijke functie der betrokkenen ernstige redenen niet aanwezig geacht kunnen worden, terwijl bovendien gelijktijdig ontslag van voorz. en secr. uiteraard niet bevorderlijk is voor de goede gang van zaken.

Prae-advies der U.C.: In de notulen van de bedoelde samenspreking staat niets, dat wijst in de richting van wat in de tweede alinea van de toelichting van Den Haag wordt beweerd. Nadrukkelijk wordt daar gezegd, dat het benoemingsrecht bij de U.C. berust. Wel herinneren de toen aanwezige leden der U.C. zich, dat naar aanleiding van de vraag der U.B.S. om van dat recht een spaarzamenlijk gebruik te maken in algemene zin toestemmend is geantwoord. De U.C. is van oordeel, dat hetgeen Den Haag vraagt, niet kan worden gegeven. Wanneer een lid van de U.C. op grond van de ter beschikking staande gegevens van oordeel is, dat een bepaald persoon niet de juiste man op de betreffende plaats is, zal dit de stem van dat commissie-lid bepalen, zonder dat hij zich daarover tegen derden heeft te verantwoorden.

g. 's-GRAVENHAGE—Oost.

De broeders in opleiding, als ook eventueel toekomstige Unie-kwekelingen, wier vooropleiding niet toereikend is om direct een van onze universiteiten hier te lande te kunnen volgen, te doen studeren aan een Bapt. Seminarie in het buitenland tegen de kostende prijs.

Toelichting: Het onderwijs aan genoemde seminaries is doorgaans aangepast aan een geringer ontwikkeling dan dit met onze universiteiten het geval is.

Prae-advies: de U.C. verwijst naar haar prae-advies op voorstel d.

h. HARLINGEN.

De A.V. besluite de in reserve liggende gelden der zendingskas te gebruiken voor het aanschaffen van een Evangelisatie-auto met geluidsinstallatie voor het gebruik in eigen land of, indien zulks beslist onmogelijk mocht blijken, het geld in ieder geval een direct nuttige bestemming te geven en ter beschikking van de E.C.U. te stellen.

Toelichting: De zendingsgelden zijn offers, die bijeen gebracht zijn in onze eigen gemeenten met als uiteindelijke bestemming ze te gebruiken voor de verkondiging van het Evangelie en daarmee dus de komst van het Koninkrijk Gods te dienen. Indien thans de deuren om zending te drijven voor ons gesloten zijn, moet het toch als onverantwoordelijk worden aangemerkt dat een zo groot bedrag als onze reserve-zendingsgelden ongebruikt blijft liggen, terwijl er in ons eigen land zo nodig meer aan „zending" door ons gedaan moet worden. Met een evang.-wagen zouden wij in staat zijn het gehele land in kennis te brengen met de boodschap die God ons als gemeenten heeft toevertrouwd.

Prae-advies: zie prae-advies op voorstel k (eerste van Leeuwarden).

i. HARLINGEN.

De A.V. besluite om als Unie het verband met de Wereldraad van Kerken te verbreken en dus uit te treden.

Toelichting: De Wereldraad van Kerken moet geacht worden een gevaar te zijn voor ons als Bapt. gemeenschap, omdat het een federatie is van Kerkgroepen, die onderling in wezen en belijdenis zodanig verschillen, dat het bijeen willen blijven noodzakelijk moet leiden tot vervlakking en verdoezeling der door de H. Schrift zo scherp getrokken grenzen tussen Christelijk en Antichristelijk. Het deelgenootschap van de Unie v. Bapt. Gem. in de Wereldraad is aanleiding tot ernstige verontrusting binnen onze gelederen. Zal dit deelgenootschap in de toekomst waarschijnlijk tot ernstige moei-

r. UTRECHT.

De gem. Utrecht stelt de volgende *motie* voor:

De A.V. betreurt het, dat door de N.B.J.B. regeringssteun voor het Jeugdwerk wordt aanvaard. Zij zou gaarne zien, dat in de toekomst geen subsidie meer werd aanvaard en dat de N.B.J.B. van thans hetzelfde standpunt zou innemen als vroeger werd ingenomen, d.w.z. zelf zorgen voor het benodigde geld.

Toelichting: Wij als Baptisten hebben altijd het standpunt ingenomen, dat wij geen regeringssteun wensen. Wanneer wij voortgaan de Jeugd op te voeden in de geest zoals thans geschiedt, ontnemen wij hen de offerzin en als zij dan eenmaal de plaatsen der ouderen zullen hebben ingenomen, zullen zij er zeker niet voor schromen ook subsidie voor de gemeente te aanvaarden.

Prae-advies der U.C.: Zie prae-advies voorstel s (Winschoten).

s. WINSCHOTEN.

De A.V. spreke zich uit, of zij het al dan niet goedkeurt, dat het jeugdwerk van de Bapt. Gemeenten, ondergebracht in de N.B.J.B., van Rijkswege gesubsidieerd wordt.

Toelichting: De N.B.J.B. ontvangt de laatste jaren een belangrijk bedrag uit 's Rijksschatkist voor haar arbeid onder de Bapt. Jeugd. Op de in 1949 gehouden vergadering van het Centraal Comité der N.B.J.B. werd door de Jeugdraad voorgesteld deze subsidie ook voor het jaar 1949 te aanvaarden. Een groot aantal afgevaardigden alsmede enkele Jeugdraadsleden waren tegen het aanvaarden van Rijkssubsidie. Met een geringe meerderheid van stemmen werd echter het voorstel van de Jeugdraad aangenomen. Aangezien het jeugdwerk der N.B.J.B zowel gemeentelijk als Unie-werk is, meent de gemeente Winschoten, dat niet de jeugd en haar leiders, doch de gemeenten, die op de A.V. vertegenwoordigd zijn, in dezen een beslissing moeten nemen, waarmede de Jeugdraad dan rekening zal moeten houden.

Prae-advies: In Oct. 1947 besloot de U.C. de Jeugdraad te adviseren de subsidie wél te aanvaarden. De gemeenten worden verzocht de afgevaardigden vrij mandaat te geven, aangezien de bespreking in zake dit onderwerp dan meer vruchtdragend kan zijn.

11. RONDVRAAG.

12. VOORLEZING VAN DE NOTULEN.

13. SLUITING.

20 uur VIERING VAN HET AVONDMAAL.

Uit ons Unie-bureau

U vindt in dit nummer van ons orgaan de agenda van de a.s. Unie-vergadering. Het is een hele kluif zoals U ziet. De meelevende leden en lezers zullen zeker verblijd zijn over zoveel actie vanuit de gemeenten. Een ieder bepeinze biddend de voorstellen en begere wijsheid van Boven voor hen, die straks ter Unievergadering de beslissing moeten nemen. De agenda van de 2de dag is helaas nog niet klaar, doch wordt zo spoedig mogelijk gepubliceerd.

Van een aantal gemeenten verwacht ik nog opgave van de afgevaardigden ter plaatsing op de lijst van leden der Unie-vergadering. Wacht niet tot de uiterste datum 10 April, doch deel de namen der afgevaardigden nu dadelijk even mee, secretarissen!

Voor de regeling van de onderbrenging is weer br. F. Bos te Utrecht bereid gevonden deze op zich te nemen. Ieder die zich de voortreffelijke regeling van verleden jaar herinnert, zal zich hierover verheugen. Ieder, die op Woudschoten wenst te logeren, melde zich bij br. F. Bos, v. d. Goesstr. 17, UTRECHT. doch wachte daartoe eerst nadere publicatie af.

De Unie-secretaris,
T. JANSMA.

Ingezonden

Geachte redactie.

In de kolommen van De Christen nr. 2989 stond een artikel, waarop ik wel graag een reactie zou willen laten horen.

a. Het gaat over de laatste zinnen, geschreven door onze zendingssecretaris onder het hoofdstuk AZIE: „Het is verdrietig om te moeten constateren, dat er een geest van defaitisme en zendingsmoeheid zich meester gaat maken van onze mensen. Resultaten wil men zien op korte termijn, net alsof deze dingen zo maar in onze handen liggen".

Geen enkel ernstig denkend Baptist kan in de mening verkeren, dat resultaten op korte termijn in handen van de U.Z.C. klaarliggen. Neen, de U.Z.C. beschuldigen zou niet juist zijn; maar de U.Z.C. beschuldigt óns. En dat is ook niet in orde, dunkt mij.

Is het wel zo'n groot wonder, dat de ijver voor de zending niet groot is als nu al enige jaren alle deuren, die voor ons van pas zouden zijn, gesloten blijken? Deviezen zijn niet beschikbaar en waar zijn de zendelingen? Zijn er ook onder ons niet meer dan eens jonge mensen uit één stuk geweest, die zich gemeld hebben voor de zending en daar ook voor aangenomen werden? Op de een of andere wijze zijn ze in de gemeenten terecht gekomen. Wanneer we ernstig geloven, dat dit allemaal niet anders mogelijk was, dan kunnen we toch niet begrijpen, waarom onze zendingssecretaris zuchtend uit ziet naar Nederlandse helden en heldinnen. Laat men liever blij zijn, dat er zich niemand meldt; immers zou men *nu* met die zegen geen raad weten!

b. Is het wel zo'n groot wonder, dat voor deze zaak niet veel geofferd wordt, terwijl er zoveel andere noodzakelijke en uitvoerbare objecten zijn? Men zou het haast betreuren, wanneer er nog meer reserves voor de zending werden verzameld, terwijl er in ons eigen land allerlei terreinen, die nodig bearbeid moesten worden, braak blijven liggen. Is ons eigen land niet zendingsgebied geworden? Moesten we niet alles concentreren op het uitzenden van evangelisten en op de opbouw van een moderne apperatuur om de jeugd voor Christus te winnen en te behouden? Als wij er niet spoedig mee beginnen, kunnen we verwachten, dat de negers uit Afrika het zullen doen, met wie wij vandaag nog medelijden hebben omdat ze in de duisternis van het heidendom leven.

Laten we niet vergeten te beginnen bij Jeruzalem.

Hoogezand. R. REILING.

Aantekeningen van de Zendingssecretaris

a. Dat alle deuren voor ons gesloten zouden zijn, is wel wat te sterk uitgedrukt. In elk geval is deze gedachte voor de U.Z.C. nieuw. De feitelijke situatie is zo niet.

Wat het financiele vraagstuk betreft, deze ligt op een ander vlak. In de komende jaren zal gaandeweg de kwestie der deviezen minder moeilijk worden. Mogelijk zijn we uit de misère als de Benelux een feit is geworden.

In betrekking tot de uitdrukking „jonge mensen uit één stuk", die zich voor de Zending hebben gemeld, daartoe ook zijn aanvaard, doch toch in een gemeente zijn terechtgekomen, moet ik verwijzen naar het feit, dat de beoordeling van die gebeurtenissen buiten de competentie van de Zendingscommissie als zodanig valt. In dit verband gronden te vinden voor een min of meer pessimistische beschouwing, lijkt mij dan ook minder gelukkig. Zulke jonge mensen uit één stuk zijn er! Ter gelegener tijd zullen zij naar voren komen. Dat is de huidige situatie!

b. Inderdaad, het kan niet worden ontkend, dat er in ons land nog veel kan en zelfs moet worden gedaan. Ook voor die taken zijn diverse commissies in het leven geroepen. Doch moet daaronder de Zending lijden? Het ligt juist op de weg van de U.Z.C. de ogen der geloofsgenoten te openen voor de zendingsroeping, die, het kan Nieuwtestamentische christenen zoals wij Baptisten willen zijn, niet verborgen zijn, vanuit het Nw. Testament tot ons komt. Men zal het ons daarom niet euvel kunnen duiden, dat wij de liefde tot de Zending trachten te wekken en te mobiliseren op de wijze, waarop we dit tot dusver deden d.i. door het kweken van reserves. Zo kwijten wij ons als U.Z.C. van een duidelijk ons gestelde opdracht. Trouwens, we moeten gereed staan als de kentering in de situatie komt. 's Winters blijft de vissersvloot wel thuis, maar de vissers boeten de netten.

Tenslotte de zinsnede over de negers uit Afrika. Deze heeft m.i. alleen maar waarde als gevoelsargument. Moge zij als zodanig aan haar doel beantwoorden en aldus de innerlijke bewogenheid voor de dingen van Gods Koninkrijk doen toenemen en doen rijpen tot de daad van volkomen zelfverloochening.

H. D. HOOGHWINKEL.

Gemeenteberichten

STAVEREN

Het was voor de Gemeente Staveren zeker niet een dag van blijdschap op Zondag 19 Maart, toen onze voorganger, Ds Bosma, zijn afscheidspredikatie hield, en dat zal men ook zeker met ons verstaan. Het is eigenlijk te onbegrijpelijk als iemand die men liefheeft vertrekt, er dan vreugde in de harten leeft.

Toch durfde onze scheidende voorganger het aan een afscheidspredikatie te houden, waarin hij gewaagde van de blijdschap van het afscheid. Hoe is dat mogelijk, maar toch het kan! Hij sprak hierover naar aanleiding van Hand. 8 : 39, 2e gedeelte, nl. de Geest des Heeren nam Filippus weg en de kamerling reisde zijn weg met blijdschap.

Er zijn zeker overeenkomsten met dat tekstgedeelte met wat hier op dit ogenblik in onze Gem. staat te gebeuren. Filippus wees de Moorman de weg naar Christus, zo heeft ook Ds Bosma ons steeds gepredikt de Christus der Schriften en hij heeft daardoor volbracht, wat de Heer van hem verlangde als dienstknecht des Heeren. De Kamerling van Candacé wilde Filippus wel bij zich houden, en ook wij willen onze voorg. wel hier bij ons hebben, maar de Geest nam Filippus weg. En de Kamerling reisde zijn weg met blijdschap. Maar hij ging niet alleen, want de Heere vergezelde hem.

Hoe staan wij nu tegenover dit woord uit de Heilige Schrift, kunnen ook wij dit de Kamerling nadoen? Vragen zullen er ongetwijfeld in ons oprijzen, want wij pasten zo goed bijelkaar; $2^1/_2$ jaar hebben wij samen, Gem. en voorg., lief en leed gedragen, maar toch zullen wij het kunnen door de kracht die God ons geeft en de genade van onze Heere Jezus. Want ondanks de uiterlijke scheiding gaan wij samen in geloof, hoop en liefde, want wij gaan met Christus, neen nog beter, Christus gaat met ons. Zodoende kunnen wij verder reizen met blijdschap. God zegene zo voorganger en Gemeente.

Verschillenden spraken de voorganger nog een waarderend woord toe, nl. ouderling Zwaan namens de Bapt. Gem. Staveren, de Burgemeester van Staveren, Ds Riemersma namens Herv. en Ger., en Ds Louiense namens de Doopsgezinde Gemeente, de Gemeente Workum bij monde van br Broersma en br Bakker namens de Gemeente Makkum.

's Avonds hielden wij nog een onderlinge afscheidsavond, die onder leiding stond van br ouderling J. Zwaan, die een kort doch krachtig woord tot de Gemeente sprak naar aanleiding van Exodus 14 : 15: Zeg tot de kinderen Israels dat zij voorttrekken.

Wij moeten niet zien op de gevaren, maar durf hebben in de kracht van God, om de gevaren te trotseren en voorttrekken.

Verschillende broeders en zusters en verenigingleiders spraken voorg. en mevr. vele waarderende woorden toe, voor het vele werk dat zij in liefde voor de Gemeente en voor de plaats hebben gedaan, waar tussen door enkelen, met voordracht en zang, hun medewerking verleenden. Tot slot sprak onze voorg. voor het laatst nog een afscheidswoord aan Gemeente en vrienden en werd ook deze avond door hem besloten met dankgebed aan God.

En nu blijft Geloof, Hoop en Liefde, maar de meeste van deze drie is de Liefde.

R. S.

Maak uw wereld *groter*

en ontvang buitenlandse gasten in uw gemeente en huis. Eerst schreven mij twee dames, die wel in een christelijk hotel in Amsterdam willen logeren, maar toch ook graag in kennis met Baptisten willen komen. Zij komen uit Londen. In de maand Juli. Blijven een paar weken. Een dame, een soort talenwonder, spreekt en schrijft zelfs Nederlands.

Daarna kreeg ik een brief van vier, nog jonge mensen, misschien getrouwd, ook uit Londen. Zij willen de eerste twee weken van Juni komen. Nemen auto mee, om Nederland te zien. Zij willen graag onderdak bij Baptisten, eventueel tegen betaling. Ruiling met verblijf in Engeland is ook mogelijk.

Hebt u lust uw wereld groter te maken? Schrijft u mij dan dadelijk en ik zal trachten een en ander te regelen.

Uw dienaar
F. E. HUIZINGA,
Ripperdastr. 4, Enschedé.

Mededelingen

BEROEPINGSWERK

De gemeente Deventer heeft een beroep uitgebracht op cand. H. P. de Boer uit Groningen.

De gemeente te Ter-Apel heeft een beroep uitgebracht op cand. J. van Dam te Groningen.

De gemeente te Apeldoorn bracht een beroep uit op cand. H. P. de Boer te Groningen.

Beroepen te Arnhem H. Th. Plevier, theol. student te Stockholm.

QUO VADIS?
(Waarheen?)

Dit is een vraag aan de Friese Gemeenten. Moge het antwoord daarop eenparig zijn: Naar de 38ste Bondsdag, te houden op de 2e Paasdag te Sneek in de Doopsgezinde Kerk, Singel.

Aanvang 10 uur.
Motto: *„Christus in het dagelijks leven"*.
Tot ziens.

Het Bestuur.

N.B.B.G.

Het grote feest der Christenheid, de triumf van onze Heiland over zonde en dood, nadert weer met rasse schreden. Dat feest willen we als Noordelijke Gemeenten weer met elkander vieren op onze traditionele Bondsdag op de 2e Paasdag in de Baptisten kerk aan de Meeuwerderweg te Groningen.

Het programma dat voor oud en jong is samengesteld luidt als volgt:

9.30—10.00 uur	Bidstond, te leiden door broeder ? van Delfzijl.
10.00—10.15 uur	Opening door de voorzitter Ds R. Reiling.
10.15—10.30 uur	Zangkoor Haulerwijk.
10.30—11.00 uur	Inleiding door Ds J. Reiling: „Israel en de Gemeente".
11.00—11.15 uur	Zangkoor Delfzijl.
11.15—12.00 uur	Bijbelbespreking door Ds N. J. van Beek.
12.00—13.30 uur	Pauze.
13.30—15.00 uur	Paasspel „Herrijzenis" door C. Hansen, opgevoerd door Delfzijl.
15.00—15.15 uur	Zangkoor Foxhol.
15.15—16.15 uur	Liefdemaal.
16.15 uur	Sluiting.

Broeders en zusters, komt allen naar Groningen en maakt met ons de Heer groot in lof en dank voor Zijn wonderbare genade aan zondaars als wij zijn, betoond.

De secretaris,
C. A. Schültz.

Welke Gemeente in ons vaderland heeft nog goede, nieuwe of gebruikte bundels *Lofzangen en Gebeden* te koop voor de Gemeente Musselkanaal?

Aanbiedingen worden gaarne ingewacht bij de secretaris
P. TAKKENBERG,
Sluiskade 54, Musselkanaal.

Wie kan de administratie van De Christen het nieuwe adres van de volgende abonné verschaffen? Mej. W. Bos, voorheen Julianastr. 53, Rijswijk.

Advertentiën

★

JAARGANG 67 - Nr. 2995
VRIJDAG 7 APRIL 1950

WEEKBLAD
DE CHRISTEN
Orgaan tot verbreiding van de beginselen van N.T. Christendom

UITGAVE VAN DE UNIE VAN BAPTISTEN GEMEENTEN IN NEDERLAND

REDACTIE-ADRES: Ds. C. BRANDT, MOERKERKESTRAAT 151c - ROTTERDAM—Z.
ADM.: Ds. T. JANSMA, TETTERODESTRAAT 47, HAARLEM, POSTREK. No. 9260 TEN NAME VAN DE UNIE - TEL. 18032

ABONNEMENTSPRIJS BIJ VOORUITBET. VOOR NEDERLAND EN OVERZEESE GEBIEDSDELEN P. JAAR F 5.— - BUITENLAND P. JAAR F 6.50

Het wegwijzende WOORD

Paasmorgen

„Ik heb de Heer gezien!"
Joh. 20 : 18.

Als een sombere grenssteen van haar denken weet Maria Magdalena het graf in Jozefs hof. Ze weet het omwaaid door de fluisterstem van de nachtelijke wind, waarvan de ontraadseling haar ontzegd is. En op de gespreide wieken van de suizelende koelte verglijden haar zuchten naar het oord, waar ze het dierbaarste geklemd heeft gezien in de armen van de Dood.

Waartoe had het gediend dat Hij Zijn liefde had geschonken aan alle mensen zonder onderscheid? Hij had hen in het leven bewaard; doch de herwonnen levenskracht hadden zij gebruikt om het „Kruisig Hem" uit te tieren. Hij had hun het bidden willen leren, maar in deze kunst hebben zij 't niet verder gebracht dan het „Zijn bloed kome over ons en over onze kinderen!" en scheen de roep van Hemzelf „Eli, Eli, lama sabachthani" niet de wrange vrucht te zijn, die Hij op al Zijn gaan in Gods wegen slechts oogsten mocht? O zeker, voor haar zelf was die eerste ontmoeting met de Heer het begin geweest van een verlossing uit de macht van vele duivelen. Maar betekende Jezus' dood juist daarom niet, dat haar liefde en dankbaarheid gingen ontberen het hoge Voorwerp waaraan ze zich konden wijden en onderwerpen. En wat is liefde, wat is dankbaarheid zonder die mogelijkheid? Zijn ook zij niet gedoemd tot verdorren als een roos, die van de tak is afgerukt?

Neen, aan de grenssteen van het graf kan het denken van Maria Magdalena niet voorbij. Nu staat haar niets meer te doen dan te balsemen de schone herinnering aan een werkelijkheid, die blijkbaar te teer was voor het barre aardse leven. En met de specerijen mengen zich haar tranen.

Nog is het nacht, maar de droefheid drijft Maria de weg op naar het graf. Hier is de enige plaats op deze onherbergzame wereld, waar ze ongestoord alleen kan zijn met haar verdriet: hier, waar haar vreugde gestorven ligt. Ze weet het, het graf zal haar niet troosten. Ze zal er zich niet nader kunnen voelen dan thans reeds bij haar Heiland. Maar de aanblik van die kille witte sterren zal haar behoeden voor het bedriegelijk kleurenspel harer fantasie. Zo zoekt ze in de aanschouwing van het naakte leed bescherming tegen de bekoring van de valse hoop. — Vaster klemt ze lijnwaad en balsem tegen het haar. Ze gaat afscheid nemen van wat onherstelbaar haar ontroofd werd.

Het triest-dappere besluit maakt haar doof voor de schampere opmerkingen van de poortwachters. Het maakt haar blind voor de ontstelde gezichten van een groepje soldaten, dat daar bijna tegen haar opbotst. Met opeengeklemde lippen gaat ze de duisternis van de hof tegemoet.... Ze weet nog niet hoe dicht de stralende morgen reeds genaderd is, nu ze haar eigen weedom moedig in het verstrakte gelaat wil zien....

Maar die morgen komt! Aan de azurende hemelboog kleuren de wolkjes van het nieuwe licht. Zie hoe de purperen gloed de stad, de tempelberg en ginds ook Golgotha omvloeit! De vogels beginnen hun symphonie — aanvankelijk nog met tere trillers. Uit de schemering van de dieper gelegen valleien treden het rood en het geel en het blauw der anemonen. Alles schijnt te zijn gebleven zoals het altijd reeds was. Vage verwondering stijgt in haar gemoed omhoog. Moest juist nu niet de ganse schepping in rouw gedompeld zijn? Hoe kon de Schepper het gedogen, dat heel de natuur zich juichend hult in de bruidstooi? — Voor haar is er alleen maar een nieuwe teleurstelling. Het geopende graf is ledig!

In haar nood herkent ze de *belofte* niet. Dat *engelen* de wacht houden bij de verlaten legerstede, en dat *engelen* met haar spreken, dit alles zegt haar niets! Ze weet alleen, dat ook het laatste afscheid van de gekoesserde verwachtingen haar ontzegd is. Zelfs haar balsem en fijn lijnwaad hebben geen zin meer! Ontroostbaar nu wendt zij zich af van de engelen. Hun laatste woorden kunnen reeds niet meer tot haar gemoed doordringen. „Hovenier, waar hebt gij Hem gelegd?"

En de Hovenier, gewend Zijn zorg te besteden aan o zo zwakke plantjes, noemt slechts haar naam: „Maria".

Wat baat de schoonste ochtend, als er geen ontwaken is die de schoonheid ontdekken kan? Wat baat het pralende Hemelse Licht van vervuld verlangen en gelenigde nood als het oog blijft staren op de duisterheid der ziel?

De Hovenier roept haar bij de naam om haar te wekken en haar oog te trekken naar het licht.

Zo wordt voor haar de schoonste paaszegen geboren uit de ontmoeting van de sombere werkelijkheid van haar eigen verlatenheid en verlorenheid met de blijde werkelijkheid van Gods grote daden!

Nooit anders wordt de Paaszegen geboren!

Vrienden, ik wens u zulk een Paaszegen.

BRANDT.

Losse Schakels

„Ook van „onderdompelen"" In de vergadering van de classis Amsterdam der Ned. Herv. Kerk werd van gedachten gewisseld over „Fundamenten en Perspectieven van belijden" — een proeve van een nieuw belijden opgesteld door enkele vooraanstaande theologen in de Ned. Herv. Kerk. Het ging bij die gedachtenwisseling ook over de heilmiddelen.

Dienaangaande citeer ik nu uit een verslag van die vergadering, verschenen in het Amsterdamse Predikbeurtenblad:

> „Bij de bespreking over de heilsmiddelen werd het aan de vergadering duidelijk, dat er bij de doop van een besprengen, maar ook van een onderdompelen moet gesproken worden. Want dit sacrament is niet alleen het teken van de vergeving der zonden, maar ook van het met Christus in Zijn dood begraven worden en met Hem opstaan tot een nieuw leven. Leeft deze laatste gedachte in de gemeente? ‚Houdt het er voor, dat gij der zonde dood zijt', zegt Paulus. Wij toeven nog veel te veel in de ‚och mocht'-stemming, en naar rato veel te weinig in de zekerheid, dat, wie in Christus gelooft, herboren en met Hem is opgestaan. Maar geen opstanding waaraan geen sterven is voorafgegaan! We zijn ver van de Reformatie, door .... gebrek aan geloof! Zij wist wat sterven én herleven was; wij dreigen nóch het een nóch het ander te kennen".

De waarde van de vorm Dat bij besprenging meer de doop als teken van de vergeving der zonde zou uitkomen dan bij onderdompeling, vinden we niet aannemelijk. In zoverre als de besprenging van de reiniging van het leven spreekt, kan men zeggen dat zij de vergeving der zonde, welke immers ook een reiniging van de zonde is, afbeeldt. Maar deze reiniging van het innerlijke leven door de vergeving der zonde komt in de onderdompeling wél zo sprekend uit, als bij de besprenging met enkele droppels water.

Daar staat tegenover, dat door de besprenging te gebruiken, de andere betekenis van de doop helemaal onzichtbaar wordt. En welk een verlies dat is, zegt de verslaggever in bovengenoemd „Predikbeurten" wel duidelijk. — De doop is, óók vanwege zijn vorm: de onderdompeling, een prediking. Er ligt een Evangelie in de handeling. Wanneer hij bediend wordt zoals de Apostelen en hun dienaren het deden, spreekt hij duidelijk van de centrale waarheid van het Evangelie, n.l.: voor u stief Christus en voor u stond Hij uit de doden op. Maar Hij deed dat voor u en kon dat voor u doen omdat Hij in uw plaats getreden was. Het was uw dood, die Hij onderging en gij zijt het, die daar uit het graf zijt verrezen toen Hij opstond. Zijn menswording geschiedde teneinde te komen tot deze éénwording met u in uw schuld en dood, en teneinde u te brengen in Zijn boven zonde dood uitklimmend leven.

God verzekert u in de doop (wanneer die n.l. in het geloof wordt ontvangen) dat gij voor Hem, in Zijn oordeel, zó zeker zondaar-af zijt als Christus door de dood heenging, en Hij de zonde, úw zonde, die Hij op zich genomen had, in de dood achterliet: vernietigd. En in Mijn oog (zegt God) zijt ge zó zeker door de dood heen en in 't bezit van het eeuwige leven, als Christus uit het graf is verrezen.

Wie met deze doop gedoopt is en dat verstaat is ver verwijderd van een „och mocht"-christendom. Misschien gaan de Hervormde theologen nog inzien, dat herstel van de schriftuurlijke vorm van de doop, óók voor het verstaan van het Evangelie en voor het geestelijke leven van haar leden, niet van gewicht ontbloot is. En wij hebben alle reden om niet af te wijken van onze gewoonte om de mensen te dopen door onderdompeling — al heeft men daarin wel eens een overschatting van de vorm willen zien.

Systemen Omtrent de leer der „Laatste Dingen" heerst onder de christenen nogal verschil van inzicht. Er zijn groepen, die er een tot in bizonderheden afdalende theorie over hebben opgesteld. Ze menen vrij nauwkeurig te kunnen vaststellen, wat de H. Schrift leert omtrent díé gebeurtenissen, die tegen het einde van de wereld d.w.z. van het wereldleven, zich zullen voordoen en dat zullen inleiden. — Nu gaat het met systemen in de regel zo, dat men er op verliefd raakt. Wie een dogmatisch systeem heeft opgebouwd of overgenomen, verkeert in groot gevaar, dat met de waarheid der H. Schrift zonder meer te gelijk te stellen. Niet in theorie, maar in de practijk. We weten hoe moeilijk het is een verandering te krijgen in de drie formulieren van enigheid, die de Gereformeerden van allerlei kerk als grondslag aanvaarden. Deze formulieren hebben de „enigheid" dergenen, die zich met hun inhoud accoord verklaren, niet kunnen bewaren en zijn evenmin in staat die te herstellen.

Gaat men een systeem maken, dan komt het onwillekeurig praktisch boven de Schrift te staan, zoals iemand eens verklaarde, dat hij de kinderdoop niet wou loslaten, ook al zou die niet bijbels zijn, omdat die in zijn systeem onmisbaar was.

Nu willen we niet zeggen, dat het op zichzelf verkeerd is een systeem te hebben, maar slechts waarschuwen tegen systeemzucht en systeemverheerlijking. Het systeem heeft neiging tyran te worden.

Verdraagzaamheid Wanneer iemand om zo te zeggen in een systeem is vastgegroeid, verkeert hij in gevaar geestelijk te vergroeien. Schlatter sprak van het gevaar van de „dogmatische bezondiging" aan de Heilige Schrift, waaraan de Kerk niet altijd was ontkomen. We moeten rekening houden met het gevaar der eschatologische bezondiging aan de Heilige Schrift. Men begint met een systeem uit de Schrift af te leiden en eindigt er licht mee, het systeem aan de Schrift op te leggen. Wanneer we huivering staan tegenover bepaalde toekomstbeschouwingen, althans gereserveerd, dan doen we dat uit eerbied voor de Heilige Schrift. We hebben wel eens de indruk dat men meer eerbied heeft en vraagt voor de woorden, waarin het Woord tot ons komt dan voor het Woord, dat in de woorden vertolkt wordt. De eerbied voor het Woord boven de woorden (niet buiten de woorden om) wordt nogal eens aangeduid als „vergeestelijking" en de eerbied voor de woorden, zonder

Heer ons toevertrouwd, zal niet van ons genomen kunnen worden. Toenemend werk vraagt toenemend offer. De afgevaardigden zullen het straks in de begroting nog wat precieser zien.

De Bouw-Stichting neemt een belangrijke plaats in in ons werk. Kunnen we zonder gebouwen? Als het moet, misschien ja. Als ze er zijn, is het beter. En als er goede gebouwen zijn, gaat het, hopen we, nóg beter. De Bouw-Stichting komt zo in nauwe betrekking tot de plaatselijke gemeenten en tot de wijdere broederschap te staan. In de paar vacatures in het bestuur van de Bouw-Stichting heeft de U.C. voorzien door nieuwe benoemingen: de brs H. de Jonge van Nieuw Weerdinge en W. Modderman van Sneek zijn nu medeleden van het bestuur.

Het lijkt me goed om U ook even te doen weten, dat de U.C. vertegenwoordigd zal zijn op het Eur. Jeugdleiderscongres door Ds. J. de Jong en op het 25-jarig jubileum van onze N.B.J.B. door Ds. K. Reiling. Unie en N.B.J.B. hebben immers allernauwste relaties met elkaar! De Oecumenische Raad nodigde uit iemand te benoemen in een commissie tot bestudering van het filmwezen; Ds. F. E. Huizinga werd daartoe bereid gevonden.

U hebt natuurlijk wel gehoord van de aanbeveling der regering tot een verhoging der salarissen met 5 %. Of eigenlijk: is dit wel een verhoging? Is het niet veel meer een aanpassing aan de situatie? De U.C. is van gevoelen dat de gemeenten dit zullen overnemen van de regering en ze is blij, dat vele het reeds gedaan hebben.

De U.C. moest ook nog even het lot werpen. Verleden jaar is n.l. nagelaten om duidelijk uit te maken welke nieuwe redacteur in de plaats van de tussentijdse vacature (ontstaan door het bedanken van Ds. A. A. Hardenberg) was gekomen. Het lot trof Ds. D. Slort. Zodoende is het nu dus duidelijk, dat deze dit jaar aan beurt is van het niet-herkiesbaar-zijn. Alleen jammer, dat dit niet eerder bekend werd. Doch het blijkt dat aan de mannen van de top ook wel eens iets ontglipt. Laten we maar geduld met elkaar hebben, dan komen we ver met elkaar!

Het ligt in de bedoeling, dat het Unie-bureau nog eens naar Utrecht als centraal gelegen stad overgeplaatst wordt. Verschillende pogingen in die richting zijn reeds ondernomen, doch geen dezer is nog geslaagd. Ook hierin dus maar wat geduld.

Zal ik nog wat van het cijfermateriaal doorgeven? Het werd de U.C. zélf te machtig en verwees het naar een commissie van deskundigen, die hier hun aandacht aan zullen besteden. Dus neem ik aan, dat U er ook verder wel geen interesse in zult stellen en zwijg ik hierover. De gemeenten krijgen binnenkort alles wel volledig thuis: iets moois voor snuffelaars.

Wat een teleurstellende zaak is? Dat de U.C. kennis moest nemen van het feit, dat br R. Veenhoff zich voor de zending heeft teruggetrokken. Dáárom is dit temeer teleurstellend, omdat er hierdoor nu geen enkele candidaat-zendeling meer onder ons is. Of misschien toch nog wel, maar dan verborgen in iemands ziel en ongeweten voor ons? Wij blijven geloven. Want de Heer blijft roepen. Wie zijn 't, die zich laten roepen tot Zijn arbeider, Zijn zendeling?

Die vraag en die bede bewege ons aller hart. Want wij weten, dat door de verhoring daarvan ons werk, dat is Zijn werk, in beweging komt en in voorwaartse beweging gaat!

De Unie-secretaris,
T. JANSMA.

De Gemeente en de verdeeldheid

Oorsprong en gebrokenheid

De Gemeente is een instelling van Goddelijke orgine. Zij splitst zich in plaatselijke Gemeente*n* (meervoud) vanwege afstand en getal; en zij valt uiteen in genootschappen, kringen en kerken vanwege kortzichtigheid, onwetendheid, en soms ook ongehoorzaamheid, der leden en ambtsdragers.

Toch danken al deze groepen, kringen, gemeenten, kerken etc. in eerste instantie hun ontstaan aan een luisteren, zij het nauwkeurig dan wel slordig, naar Gods Woord, dat hen opriep tot bekering en daarna ook tot samenleving en samenwerking. De Geest van God is gemeenschap-stichtend. Hij drijft Gods kinderen naar elkaar toe als gelijkgezinden temidden van een vijandige wereld, en leert hen als de Geest-der-Liefde, zich ook verantwoordelijk te voelen voor elkanders geestelijk en ook stoffelijk welzijn, alsmede voor het wel-zijn van de wereld. Dat deze gemeenschap (Gemeente) zich organiseert spreekt vanzelf. Daartoe dwingen haar de omstandigheden en daartoe leiden haast vanzelfsprekend ook de verschillende gaven, die in de Gemeente aanwezig zijn. We denken aan de eerste Jeruzalemse Gemeente die het in de allereerste aanvang zonder enige vorm van organisatie deed maar daarna door een slechte armenverzorging (die het gevolg daarvan was) gedwongen werd tot de aanstelling van diakenen. Er was nood, maar er waren ook door God gegeven krachten om in die nood te voorzien.

Zo werkt de Geest van God dus gemeenschap-stichtend. Hij drijft Gods kinderen naar elkaar toe.

Echter wordt deze actie van de Heilige Geest doorkruist door een daaraan tegengestelde actie.

Voegt de H. Geest alles samen wat waarlijk uit Christus is, de boze probeert deze gemeenschap te voorkomen, uiteen te rukken en te versplinteren.

En zo zien we dan in het Lichaam van Christus dezelfde gespletenheid optreden, die we ook in het persoonlijk leven der afzonderlijke Christenen kunnen constateren. Ook daar is geen volmaakte harmonie, maar vaak innerlijke gespletenheid. Ook daar zijn vaak breuken en scheuren te constateren, die het gevolg zijn van een onvolledige overgave aan de Heer. Is het dan een wonder dat deze gespletenheid, die dus al begint bij de enkeling, zich voortzet in het grote verband der Christelijke gemeenschap?

Het streven naar meer eenheid

Er is een oecumenisch streven naar meer *eenheid* op kerkelijk gebied. In ieder geval naar meer *gemeenschap*, en dit streven neemt de laatste tijd steeds grotere afmetingen aan. Wat de motieven betreft komt het mij voor dat dit streven zeer gecompliceerd is en dat de stuwende kracht daartoe aan verschillende bronnen ontspringt.

Natuurlijk kan men met één forse, dikke streep van een rood schoolmeesterspotlood deze hele actie veroordelen; dat is een koud kunstje en erg gemakkelijk te leren.

Aan de andere kant kan men ook heel naief tot een oppervlakkig soort enthousiasme voor deze aangelegenheid geraken en domweg alles slikken wat hier aan mooie leuzen wordt opgediend. Ik heb helemaal geen

respect voor mensen die maar zo een twee drie klaar zijn met deze dingen en bereid zijn zich zonder meer in een soort eenheidskerk samen te laten bundelen! Zij hebben zeker nooit moeten worstelen om hun geestelijke principes maar alleen zonder nadenken de voetsporen gedrukt van hun vaderen en voorvaderen, die soms een harde, opofferende strijd moesten strijden vóór de grote dingen, waarin God hen licht gegeven had.

Het enig juiste lijkt mij, te trachten de verschillende drijfveren, die deze actie in beweging zetten en gaande houden, eens op te sporen, en op hun juiste waarde te beoordelen.

Wat zijn nu de motieven die het oecumenisch streven levend houden? We willen er enkele noemen.

Motieven

In heel de wereld groeperen tegenwoordig soortgelijke machten zich, en vormen kleinere of grotere belangengemeenschappen. Het kleinere kan niet meer bestaan, wordt doodgedrukt door het grotere. Concerns en trusts bewijzen het.

Ook politiek zien we hetzelfde gebeuren. De *blokvorming* neemt grotere afmetingen aan. (Atlantisch Pact e.d.)

Is het wonder dat deze beweging, die op alle terreinen gaande is, zich ook voortplant tot op het kerkelijk erf? We hebben hier te doen met een tendenz van onze tijd. Spreekwoordelijk zouden we het kunnen zeggen met een: eendracht maakt macht.

Dit motief kan niet worden veroordeeld, voorzover men de eendracht zoekt om *het getuigenis in de wereld machtiger te doen klinken,* en grotere zendings- en Evangelisatieobjecten aan te kunnen pakken. Als het echter *hoofd*motief is, is het zeer gevaarlijk en zal het heel gemakkelijk te ver gaande verbintenissen in de hand werken. Voor zover het bloot een streven is naar macht, in wereldse zin, moet het vanzelfsprekend worden afgekeurd.

Een andere drijfveer tot meer eenheid is, dat kerkelijke gespletenheid, vooral voor de kleinere groepen, allerlei onaangenaamheden meebrengt. Ze zitten door dat alles vaak in het „secten-hoekje", zo genoemd door de grotere groeperingen en hebben soms last van minderwaardigheidscomplexen. Vanwege hun kleine aantal staan ze vaak buiten allerlei acties, op b.v. het gebied van onderwijs, die toch wel hun grote interesse hebben en waaraan ze toch zeker een behoorlijke, waardevolle bijdrage zouden kunnen leveren. Enfin, vult U deze dingen zelf maar aan. Het opgenomen worden in een groter verband houdt een zekere erkenning in, alsmede ook een waardering, en opent op bepaalde terreinen de toegang tot grotere mogelijkheden.

Dit tweede motief is zeer twijfelachtig, omdat het opzichzelf nog weer gecompliceerd is. Hierover nader uit te wijden zou echter te ver voeren.

Een derde motief is van zeer edel gehalte en zeker het waardevolste.

Het is het motief van de Heilige Geest, dat, wat wedergeboren is door dezelfde Geest verzoening ontvangen heeft door hetzelde Bloed, en schuldbelijdend neergeknield is bij hetzelfde kruis en dezelfde Heiland, bij elkaar behoort.

Het is óók deze smart om het verre van elkaar zijn als leden van hetzelfde Lichaam, die mensen en kerken naar elkaar doet vragen en zoeken.

Dit motief is een schoon motief, dat verdient meer toegang te hebben dan gebeurt. Dit motief is het enige waarlijk volledig zuivere omdat het geheel ontspringt aan de liefde van Christus.

Als dit motief werkelijk het allerdiepste is in het oecumenisch streven; wanneer het dus niet in de allereerste plaats gaat om blokvorming teneinde machtig te kunnen staan tegenover bewegingen als het communisme e.d. dan zullen zij die participeren in deze beweging zeker van harte bereid gevonden worden tot een waarlijk fundamenteel gesprek over de wezenlijke verschillen die de scheiding veroorzaakten. Dan zal uit dit alles ontstaan een gemeenschappelijke worsteling om opnieuw en steeds zuiverder het Woord van de Heer der Gemeente te vernemen, want alleen een waarlijk overgegeven luisteren, dat zelfs eigen heilige huisjes niet ontziet, zal kunnen helpen!

Het grote gevaar hierbij is, dat het slechts tot een *schijnworsteling* komt, waarbij men diepzinnig praat en redeneert, maar toch in de grond van de zaak niet bereid is, zijn heilige huisjes en gewonnen zekerheden in de waagschaal te stellen!

Een helder, duidelijk, getuigend geluid laten horen

Het oecumenisch gesprek is niet gediend met het debiteren van allerlei zoetsappige vaagheden, wanneer aan de deelnemers gevraagd wordt, hun pricipes weer te geven. Het is slechts waarlijk gediend met een geluid dat aan duidelijheid en kracht niets te wensen overlaat. Zonder voorbehoud moeten deze principes in het volle daglicht geplaatst worden. Dan eerst zal kunnen blijken of ze dit daglicht verdragen kunnen! Alleen zo zal het mogelijk zijn, waarlijk, op waardige, verantwoorde wijze naar elkaar toe te groeien of tot de ontdekking te komen dat andere dingen een wezenlijke toenadering verhinderen.

Wanneer onze Gemeenten op deze wijze, zonder angst hun getuigenis en pricipia in de openbaarheid van de discussie brengen, zal dat alleen maar winst kunnen opleveren.

Verder dan het gesprek zullen we voorlopig niet kunnen komen.

Wf.

UNIE BOUW-STICHTING

In dank ontvangen van:

Baptisten Gemeente Groningen collecte	f 55.10
Gem. Arnhem pl. propagandist verkoop kerken	- 80.—
X. te G. 2 kerken	- 20.—
D. H. te N. W.	- 13.50

Welke Gemeente volgt het goede voorbeeld van Groningen?

Mogen we de pl. propagandisten-kerkverkopers verzoeken ook eens iets van zich te laten horen?

De penn. U.B.S.,
D. OLIJSLAGER.

★

Getuigenissen

Ruim twee jaar geleden riepen we in De Christen op getuigenis te geven van de beweegredenen, die men gehad had om zich van zijn Kerk los te maken en zich in een Baptistengemeente te laten dopen. We ontvingen daarop enkele brieven, die soms een belangrijk stuk zielsgeschiedenis zijn. De aanraking met de leer der H. Schrift omtrent de doop bracht strijd, maar in deze strijd maakte de Waarheid vrij en werd haar de schuldige gehoorzaamheid betoond.

We hopen nu achtereenvolgens enkele dezer brieven hier te publiceren, met de bede, dat ze gelezen mogen worden door gelovigen, die door het Licht gevonden en verontrust geworden zijn. — Plaats- en personennamen duiden we slechts met de beginletter aan. — Hebt ge onder uw kennissen mensen, die met het doopvraagstuk zitten, dan kunnen deze getuigenissen hen allicht helpen de oplossing van hun moeilijkheden te vinden.

L.

„Dat een iegelijk schuldig is zich bij de ware Kerk te voegen". Art. 28 Ned. Geloofsbelijdenis.

„....Afkomstig uit een streng orthodox gezin en nog in de vlegeljaren was de kinderbesprenging voor mij reeds een onbegrijpelijk geval zodat ik mij meermalen tot de voorzitter van de knapenclub richtte om opheldering hierover. Het antwoord was dan meestal Hand. 2 : 39. En wat de onderdompeling betreft, zo werd gezegd, dat die niet bij het Hollandse klimaat paste, terwijl het tenslotte toch maar een uiterlijk teken was. — Zo verliepen er een jaar of vijf. Omstreeks mijn twintigste levensjaar leerde ik mij als zondaar kennen, onbekwaam tot enig goed en geneigd tot alle kwaad. Doch ik leerde ook enigszins verstaan, dat God liefde is; ja dat de weg reeds gebaand was door Jezus Christus, waardoor ik 's Vaders kind mocht worden. Gaarne wilde ik hiervan belijdenis afleggen, doch Ds B. toen N. H. Pr. te H. vond het nodig dat ik eerst het „Honderd-Vragen-Boekje" van Ds v. Riemsdijk leerde, hetwelk ik ook deed. Inmiddels voelde ik mij ook geroepen tot het werk van godsdienstonderwijzer, waarvoor Ds B. mij op mijn verzoek wel wilde opleiden. Terwijl ik mij met veel enthousiasme op deze studie wierp, begon, door de gesprekken met mijn zwager — toen en ook nu nog Gereformeerd — de opvatting, dat de doop in de plaats van de besnijdenis gekomen was, steeds meer te wankelen. Toen ik mijn twijfel dienaangaande aan Ds B. kenbaar maakte verwees die mij naar Col. 2 : 11, 12. Helemaal begrijpen kon ik deze teksten niet, maar ik voelde me toch wel wat opgelucht. Besnijdenis en doop werden hier zo direct achter elkaar genoemd, dat het dus wel zo zou zijn dat de laatste in de plaats van de eerste gekomen was. Nu bleef er voor mij nog één bezwaar over om belijdenis te doen. Ik wist n.l. niet of ik de volgende vraag: „of ik zowel de groei van de N. H. Kerk in 't bizonder en die van het Godsrijk in het algemeen zou willen bevorderen?" met „ja" zou kunnen beantwoorden. Maar ook dit bezwaar werd weggewerkt en zo deed ik belijdenis. — Omstreeks die tijd kwam ik in de stad Groningen te wonen. De studie voor godsdienstonderwijzer was me lief geworden en ik gevoelde er zoveel roeping voor, dat ik mijn studie daar voortzette aan een door vier predikanten geleide cursus aldaar. Dr. A. gaf les in dogmatiek. Hij liet dicteren: De kinderdoop is een uitermate moeilijk probleem. De Baptisten en Darbisten kunnen bijbelplaatsen aanvoeren voor de juistheid van hun doopsbeschouwing, waarover we vooral niet te licht mogen denken. Heeft het N. Test. de kinderdoop gekend? Men dacht aan Lydia; de stokbewaarder; aan Hand. 11 : 14; 16 : 15; 18 : 8; I Kor. 1 : 16. Doch deze teksten bewijzen niets voor of tegen. Historisch gezien is het heel moeilijk om tot een oplossing te komen. Wel zijn er enige aanwijzingen. Reeds in de 2de eeuw wordt er over gesproken; de Kerk in haar geheel heeft er steeds aan vast gehouden; de kinderdoop hangt samen met de proselietendoop. Doorslaand bewijs was voor hem het geestelijk een-zijn van de kinderen met hun ouders. —

Door verandering van werkkring kwam ik in Heerenveen. Door de strijd in de Ger. Kerken was het doopvraagstuk voor mij actueel geworden. Toen ik in de gelegenheid was om de brochures van Ds Louw over het genadeverbond aan te schaffen rustte ik niet voordat ik die bezat. De inhoud beviel mij zozeer dat ik haar bijna in zijn geheel van buiten leerde. Wel bleven er toen nog enige moeilijkheden over, opgedaan bij het lezen van Dr A. Kuypers E Voto, en van een boek van Rev. W. Masselink, een Amerikaan. Na afloop van een openluchtsamenkomst nodigde ik Ds S. te H. eens uit voor een gesprek. Het resultaat van ons onderhoud was dat mij de ogen open gingen. Art. 27 van de N. Geloofsbelijdenis zegt, dat de Kerk een vergadering is van alle ware Christgelovigen. Art. 28 leert, dat een iegelijk schuldig is zich bij de ware Kerk te voegen, wat ook mijn plan was. Doch vooraf beluisterde ik nog een predikatie van Ds L. over Zondag 27 van de H. Catechismus. Deze verklaarde dat hij zijn gemeente niet wilde vermoeien met de vraag of de besnijdenis geestelijke of vleselijke waarde had. Tegenover mijn eigen predikant, Ds P., heb ik toen nog uiteen gezet, waarom ik wenste over te gaan naar de Baptistengemeente. In dit gesprek kwam nog het Verbond ter sprake Gen. 17 : 9—14; Gal. 4 : 21—31. Hij verklaarde ze me niet maar zeide dat die Schriftplaatsen tot de moeilijkste uit de H. Schrift behoorden.

Noch dit gesprek noch de ontevredenheid van mijn familie konden mij afbrengen van mijn bijbelse overtuiging. Ik zag er tegen op mijn studie voor godsdienstonderwijzer te moeten beëindigen, want ik gevoel nog lust tot dit werk. Maar ik heb een grote vergoeding gekregen in de gemeente, waar iedere baptist een evangelist geroepen is te zijn. Ik heb vrede in mijn hart. Ook mijn vrouw kwam tot het zelfde inzicht. Menigmaal danken we God dat Hij ons de gemeente binnen leidde en zeggen we: wat is God goed! Hij ontnam ons de kinderdoop, maar schonk ons de gemeente. Ik weet zeker dat velen, als ze de gemeente kenden, tot ons kwamen. God gedenke ook in deze Zijn Zaak!

K. J. R.

Gemeenteberichten

DEVENTER

Kan uit Deventer iets goeds worden gemeld? Ik zal het u vertellen: trots vele beproevingen in het verleden werd de arbeid voortgezet. De opkomst onder de prediking is goed, ja zeer goed te noemen. Het werk der studenten wordt zeer gewaardeerd. Wij hadden wel gaarne een voorganger een keer vaker gehad. — De jeugd bloeit als nooit te voren.

De vorige maand werd een zuster door de doop de Gemeente binnengeleid. Ds Hekhuis mocht aan een grote schare de blijde boodschap verkondigen en niet zonder vrucht.

Thans staan er vier broeders en drie zusters aan de poort der Gemeente. De 16 April e.k. hopen wij hen de Gemeente binnen te leiden.

De eerste zin uit dit bericht is m.i. beantwoord. Wij zijn stil voor Gods aangezicht en o zo dankbaar voor zoveel zegeningen.

Wij hebben geloof dat meerderen volgen.

Misschien hoor ik iemand zeggen: „Het gaat daar zo goed, daar kunnen ze het wel zonder voorganger!"

Broeders en zusters, wij hebben o zo nodig een herder en leraar. Geve God dat onze bede en wens spoedig worde verhoord en vervuld.

Wij groeten u allen heel hartelijk en wensen u rijk gezegende Paasdagen.

Wij hopen spoedig weer iets van ons te laten horen.

Namens de Gemeente,
uw broeder in Christus,
A. D.

Paasmorgen

Hij was het graf al uitgegaan
Vóór ik Zijn dood bezoeken kon.
Een zware leegte in de zon
Gaapt de spelonk mij aan.

O, wat ik hoopte in mijn verdriet,
Hij kwam mijn ongeduld nog vóór.
Maar, Die ik door de dood verloor
Vind ik ook levend niet.

De olijven met de lichte wind
Verzilv'ren in de zonneschijn,
Waar 't hart niet dan zijn oude pijn
Langs alle paden vindt.

Maar om de donk're nauwe bocht
Wappert een oogwenk Zijn gewaad.
Mij blindt de glans van Zijn gelaat.
Hij had mij lang gezocht.

Willem de Mérode.

Landelijke Zondagsschool Centrale der N.B.J.B.

Secr. Mej. L. J. van Beek
v. Hasseltlaan 67, Apeldoorn

Belangrijke mededeling voor de Zondagsschool-mensen

Wij hebben de beschikking over enkele mappen amerikaanse flanelbord platen. Iedere map bevat de volledige geschiedenis van *Mozes, Jozef* en *David*. Men kan dus een reeks van vertellingen achter elkaar doen. De platen zijn gekleurd en aan de achterzijde met suèdepapier beplakt. Ze behoeven dus alleen maar meer te worden uitgeknipt.

De prijs bedraagt f 10.—. Wilt U zo spoedig mogelijk bestellen aan bovenstaand adres. Wij vrezen, dat wij niet alle aanvragers zullen kunnen helpen en rekenen er dan ook op, dat U elkaar er weer mee helpt. Wij hopen echter binnenkort nog weer wat uit Amerika te kunnen betrekken.

Met vriendelijke groeten
namens de L.Z.C.,
L. J. van Beek, secr.

Ingezonden

Waarde Eindredacteur,

In „De Christen" van 10 Maart staat op pagina 7 een fraai geëncadeerd stukje over de JUBICO, waarmee ik van harte in kan stemmen. Wat mij evenwel tot schrijven beweegt, is de afkorting „G. z. d.". Als ter zake deskundigen begrijpen wij natuurlijk allen, dat dit moet betekenen: „Gode zij dank". Desondanks ik vind deze afkorting — met permissie gezegd — afschuwelijk. Er spreekt voor mijn gevoel een slecht christelijk stijlbesef uit, dat wel eens aan een schraal Godsbesef kan zijn ontsproten. De Duitser Schumann heeft in een mooi boek aangetoond, dat het christelijk Godsbeeld in onze moderne tijd zo geestelijk is geworden, dat alle leven er uit geweken is. Ik vrees, dat hij gelijk heeft. De God, Wien men zijn dank brengt per afkorting, is een ander dan de God van Abraham, Isaäk en Jacob, de God van Elia, de God van Job en de Vader van onze Heere Jezus Christus. Zijn het niet juist de minder belangrijke dingen, waarvoor wij onze afkortingen hebben?

Men kiest en verandert zijn stijl maar niet willekeurig. Er zit meestal meer achter dan wij vermoeden. Zou misschien onze magere statistiek, de her- en derwaarts geconstateerde magerheid in geloof en leven, onze verzakelijktheid en onze „onschadelijke" burgerlijkheid het gevolg kunnen zijn van het feit, dat wij de levende God te veel naar de rand van ons bestaan hebben geschoven?

Ik schrijf dit niet om te critiseren, tenzij dan dat critiek op anderen verkapte zelfcritiek is. Wel geloof ik, dat het de hoogste tijd is, dat wij ons bekeren tot de *levende* God, Wiens Naam heilig is en heil betekent.

Haulerwijk. J. REILING.

Mededelingen

GROTE GECOMBINEERDE PAASBONDSDAG

van de Drentse en de Veenkoloniale Bond te houden op Paas Maandag in de Ger. Kerk te Musselkanaal.

Programma:

Leider morgenvergadering Ds de Neef
Aanvang 11 uur precies

1. 11—11.15 uur bidstond, leider br R. Hamster van Vriescheloo.
2. Openingswoord Ds de Neef.
3. Zang Mannenkoor van N. Pekela.
4. Declamatie van Emmen?
5. Referaat Ds Tijman. Onderwerp: „Jezus en het gezin", met bespreking.
6. Zang Mannenkoor.

Pauze.

Leider middagvergadering Ds v. d. Werf.
Aanvang 2 uur.

1. Zangkoor van N. Weerdinge.
2. Declamatie Mej. R. Klunder van Muntendam.
3. Muziek met zang van Musselkanaal.
4. Referaat Ds de Jong. Onderwerp: „Jezus en de jeugd", met bespreking.
5. Koorzang N. Weerdinge.
6. Muziek met zang van Musselkanaal.
7. Getuigendienst.
8. Sluiting.

U wordt verzocht uw boterham en ook de bundel van Joh. de Heer mee te nemen. In de pauze wordt koffie geschonken.

ZONDAGSSCHOOLCONFERENTIE ZATERDAG 15 APRIL TE STADSKANAAL

Voor deze bijzonder belangrijke conferentie nodigen wij alle Zondagsschoolwerkers en belanghebbenden hartelijk uit.

De onderwerpen die behandeld zullen worden hebben stellig ons aller belangstelling.

Aanvang van de conferentie 3.30 uur.

Programma:

1. Opening.
2. Discussie over het onderwerp: Hoe maken we het Pinksterwonder duidelijk aan onze kinderen? Leiding in deze discussie: Mej. H. Sassen, trainer bij de N.Z.V.
3. Bestuursverkiezing.
4. Inleiding: De geestelijke conditie van de Zondagsschoolonderwijzer, door Ds Veenstra.
5. Rondvraag.
6. Sluiting 6.30 uur.

Laten we deze conferentie biddend gedenken.

Namens het comité,
JO BOITEN.

BEROEPINGSWERK

De E.C.U. bracht voor haar arbeid een beroep uit op de brs H. Plevier en C. van Wier.

De gemeente Staveren bracht een beroep uit op cand. H. P. de Boer te Ter Apel.

LEEUWARDEN

Het adres van de penningmeester der gemeente Leeuwarden is vanaf heden als volgt: J. Prins, Raadhuisplein 23, Leeuwarden. Belanghebbenden gelieven dit adres te noteren.

Correspondentie

Br. H. J. G. te A. Het door U aangesneden onderwerp heeft de aandacht van velen. Zie slechts de agenda der A V. Mogelijk (verkorte) publicatie van Uw art. binnen korte tijd.

E.R.

Advertentiën

Abonnementsgelden voor het 2de kwartaal hadden reeds ontvangen moeten zijn. Er wordt nog gelegenheid gegeven om uiterlijk Dinsdag 11 April te storten. Daarna volgt aanbieding van kwitantie verhoogd met 20 ct. incassokosten. Gaarne zien wij tegemoet f 1.25 voor het 2de kwartaal of f 3.75 voor de rest van het jaar.

De administratie.

★

JAARGANG 67 - Nr. 2996
VRIJDAG 14 APRIL 1950

WEEKBLAD DE CHRISTEN

Orgaan tot verbreiding van de beginselen van N.T. Christendom

UITGAVE VAN DE UNIE VAN BAPTISTEN GEMEENTEN IN NEDERLAND

REDACTIE-ADRES: Ds. C. BRANDT, MOERKERKESTRAAT 151c - ROTTERDAM—Z.
ADM.: Ds. T. JANSMA, TETTERODESTRAAT 47, HAARLEM, POSTREK. No. 9260 TEN NAME VAN DE UNIE - TEL. 18032

ABONNEMENTSPRIJS BIJ VOORUITBET. VOOR NEDERLAND EN OVERZEESE GEBIEDSDELEN P. JAAR F 5.— - BUITENLAND P. JAAR F 6.50

Het wegwijzende WOORD

Schuldige Smart

„Indien....zal ik geenszins geloven."
Joh. 20 : 25.

Ik schrik eigenlijk een beetje van het veroordelend opschrift. Wie geeft mij het recht, Thomas te dagen voor de vierschaar van godsdienstige aangelegenheden? Hebben we nog niet genoeg ellende beleefd van de uitspraken van deze of gene inquisitie, waaraan zelfs Jezus eens ten offer is gevallen? — Zullen we niet beter doen het opschrift te wijzigen. We zullen ons dan niet zelfs schuldig maken aan een gerechtelijke dwaling, die altijd het geweten zal blijven drukken. Neen, ik laat het toch staan. Want een gedachte, nog belangrijker dan de kans op dwaling, dringt naar een uitspraak. Het is deze: *De mens is altijd veel ongelukkiger dan God het bedoelt!*

Soms leven we onder de indruk, dat de Heer er Zich weinig om bekommert of we juichen of schreien. Moeizaam zoeken we in nacht en nevel onze weg en stoten ons aan allerlei onvermoede hindernissen. Roepen wij in onze nood, dan schijnt toch de Hemel gesloten. Bitter klagen wij dat onze stem schijnbaar de jubelzang der engelen niet heeft kunnen overstemmen. Wel trachten we deze sombere gedachten te verdrijven door te zeggen, dat Gods wijsheid de smart in dienst van de vreugde wil stellen, maar erg overtuigend werkt de poging niet. Terecht overigens, want het zal slechts zelden onze taak kunnen zijn, de functie van de smart zuiver te bestemmen. Wij moesten liever moedig onze kleinheid daardoor erkennen, dat we vragen onbeantwoord willen laten. — Zou dit Thomas' fout niet geweest zijn, dat hij te vroeg een antwoord had gevonden waaraan hij zich met heel de wanhoop van zijn hart aan ging vastklampen, hoezeer dit antwoord hem ook wondde? Hij had de strijd tussen het goede en het boze, tussen de hemel en de hel aanschouwd. En Jezus had hij de kruisweg zien opgaan. En toen de strijd in eigen boezem was ontbrand, was ook hij voor de consequenties teruggedeinsd en had hij ook zijn Meester alleen gelaten. Ook in hem had de duisternis getriomfeerd! Moest je daar niet tot het besluit komen dat de aarde nooit de overwinning van het goede laat zien? En tenslotte: was Jezus niet de mindere geweest in de worsteling? Het gevonden antwoord maakte hem doodongelukkig. De vreugde kon geen vat meer op hem krijgen.

Kortom, het spoor loopt dood, dat spoor n.l. dat God begrijpen wil en op grond van het inzicht de innerlijke vrede wil bewaren of herstellen. Daar moeten ook wij het dus niet zoeken.

Nochtans blijf ik bij het eerder gezegde: de mens is veel ongelukkiger dan God het wil! Dat is maar zo geen eigen idee. Het treedt ons tegemoet uit de geschiedenis van de twijfelaar.

Opgetogen berichten van de medediscipelen hebben hem bereikt! „Wij hebben de Heer gezien!" Maar als de vreugde der broeders de handles bedient, die zijn geloof moeten doen ontvonken, dan staat zij voor een onmogelijke taak. Het geloof is geblust — voorgoed! Er moet een wonder gebeuren wil het met Thomas in orde komen.

En hier komen we bij de schuld, die aan Thomas' smart kleeft. Had hij het gezelschap der discipelen, de gemeenschap, niet prijsgegeven, zijn smart was eerder gestild. In die gemeenschap met de broeders en zusters is een heerlijke stralenbundel van Goddelijke openbaring gevallen, die alle twijfel onmogelijk maakte en alle kleingeloof ophief. Jezus Zelf had zich als Overwinnaar van de machtigste vijand, de Dood, betoond!

Dan, na acht dagen, staat hij in hun midden. Bewijzen wil hij, bewijzen! De tekenen der nagelen, de sporen van de lansstoot die hemzelf als het ware door het hart is gedreven. Ik geloof niet, dat we onder deze omstandigheden een toename van schuld behoeven te constateren. Ons geloof is tenslotte niet iets dat in de lucht zweeft. — Welnu, Jezus geeft hem een bewijs. Hij verschijnt andermaal. Nog eens dringt de hemelse stralenbundel van bovenmenselijke openbaring de lering der discipelen binnen....

Waren het de doorboorde handen en voeten of de wonde van het hart van Jezus, die de twijfel overwon? Soms denk ik, dat Thomas nog meer zijn Heiland zal hebben herkend aan Zijn wens, het afgedwaalde terug te brengen op de weg, zodat hij de Goede Herder wederom in Jezus zag. Dat Hij hem ook nu nog zoekt trots al zijn twijfel, dat was wellicht het sterkste bewijs.

Merkwaardig: Jezus toont Zichzelf zonder rekenschap af te leggen van het waarom van Zijn wonderlijke weg.

Het verstand, de rede ontvangt nog geen antwoord. Maar dat blijkt ook overbodig. Als een dwaze eis stelt Thomas deze wens terug. Hij denkt er zelfs niet meer

kleedt zich. Hij heeft een goed voorziene garderobe. Hij is door het ongeoefende oog en oor vaak moeilijk te onderkennen. Roofdieren zijn buitengewoon listig in het bemachtigen van hun buit. Daarom moet van de herder het waarschuwend woord uitgaan. Hij moet scherp onderscheiden. Hij moet vaak vermanen, waar geen gevaar gezien, laat staan geducht wordt. „Is dat nu zo erg?" zal hem verbaasd gevraagd worden. Het gaat er niet om de gunst van de kudde te verwerven, maar de goedkeuring van de Overste Herder. Met welk een ernst heeft Paulus de kudde in Galatië beschermd tegen het gevaar, dat het bedreigde van de zijde van een verminkte Evangelieverkondiging!

Weiden is bijeen houden Hoe lag de Heiland dat werk aan het hart. Hoe teder tekende Hij de zorg van de Herder, die één van Zijn schapen mist! Hij doorloopt ravijnen en beklimt berghellingen en zoekt, totdat hij hetzelve vindt. En overstromend is zijn blijdschap als hij met het behouden schaap terug keert en het weer bij de kudde mag zetten! „Gelijk een schaap heb ik gedwaald in 't rond" belijdt de dichter van psalm 119. Onbedacht had hij zijn herder verloren. — Geen enkel schaap mag de herder onverschillig zijn. Ook de lastigste niet. Het meest dwaalzieke schaap moet toch bij de kudde gehouden worden. Het hoort er bij, dus mogenwe het niet verliezen. Scheuringen zijn schandelijke en zeer schadelijke dingen. Ze kunnen voor tientallen jaren de sfeer bederven. De herder moet zijn kudde bij elkaar houden. Scheidende factoren moeten worden overwonnen. Bij ingetreden scheidingen mag men zich niet neerleggen. Het hart van de herder blijft er hinder van hebben. De Kudde kan wel verdeeld worden in „onderkudden", maar geen boosheid mag als splijtzwam werken of doorwerken. De circel, die rondom de gemeente ligt, moet wat kunnen uitbuigen; moet elastisch zijn, maar mag niet worden stuk gemaakt. De eenheid moet bewaard blijven, hoe oneens men het ook met elkander is over punten van beleid.

In het bijeen zijn ligt de voorwaarde van behoud. De Herder brengt het verdwaalde schaap terug tot de kudde. In dat weer opgenomen worden in de kudde ligt zijn behoud. In de gemeenschap worden we gered. De Heere kent geen enkelingen; Hij kent de afzonderlijke gelovigen slechts als delen van het geheel.

Weiden is: voeden, verzorgen, beschermen en bijeen houden.

„De Vijand" Het weekblad „Getrouw" orgaan van de Internationale Raad van Chr. Kerken zet zijn actie tegen de Wereldraad van Kerken getrouwelijk voort. Modernisme en Communisme zijn „de vijanden in het kamp". In een drietal art., verschenen in dat orgaan van de Heer Arie Kok, wordt een aanval gedaan op het Congres dat onlangs door leidende christenen in het verre Oosten in Bangkok gehouden is. Het was daar ook alles „modernisme en Communisme" wat de klok sloeg, als men de Heer Kok geloven mag. Wij hebben ook verslagen gelezen van dat Congres (en de Heer Kok moest het toch ook van verslagen hebben?) waarin wel een ernstige maar geenszins een verontrustende toon doorklonk. Integendeel. We citeerden uit die verslagen een en ander in De Christen Nr 2990. We hebben zo de indruk, dat sommige mensen zo vastgegroeid zijn in het traditionele Christendom, zoals zich dat hier in West Europa in de loop der eeuwen geconsolideerd (helaas: geconsolideerd) heeft, dat ze geen begrip meer kunnen krijgen voor de klank die het Evangelie laat horen in zo gans andere situaties. Voor hen schijnt de Christelijke Boodschap een statisch karakter te dragen. Het leven is er uit.

Het Congres" — zo lazen we in de verslagen en citeerden wij — „trok een scherpe scheidslijn tussen de „ „sociale revolutie, die rechtvaardigheid zoekt" " en de totalitaire ideologie, die deze sociale omwenteling uitlegt en bederft." Wat blijkt hieruit nu van „binnengedrongen Communisme"? Zou het kunnen zijn, dat temidden dier grote omwentelingen in het Verre Oosten Christus staat als de verborgen Kracht? De Christus, die echter niet herkend wordt. De I.B.B.C. geeft nogal op van zijn „Bijbelgetrouwheid". Zouden we niet wat meer denken aan CHRISTUS-getrouwheid? Bijbelgetrouwheid betekent soms traditie en dogma-getrouwheid. Die hebben we in onze hand. Maar Christus leeft; Hij heeft macht en doorbreekt de grenzen die welmenende discipelen Hem wel eens willen trekken. Soms is Hij niet bij óns, traditionele christenen, maar aan de overzijde. Laat ons maar toezien dat niet de traditie, niet de dogmatiek over ons heerst, doch de Levende Heer.

Deut. 33 : 12 Naar aanleiding van onze aantekening bij dit vers (zie De Christen Nr 2990) schrijft een collega: Ik wilde opmerken, dat „tussen zijn *schouders* zal Hij wonen", ook vertaald kan worden: „tussen zijn (berg)hellingen". Dus heenwijzing naar de ligging van de stam Benjamin tussen de hellingen, enerzijds van de Zion en anderzijds van Moria. Hij woont dan in het midden van Benjamin, tussen zijn hellingen.

L.

De Opname der Gemeente

(1 Thess. 4 : 13—18)

De opname der Gemeente vormt een onderdeel van de gebeurtenissen, die bij de wederkomst van Christus zullen plaatsgrijpen.

De wederkomst werd bij de eerste Christenen vurig verwacht, helaas is de hoop op Zijn komst bij velen verflauwd. Maar al te dikwijls meent men, dat de Heer vertoeft te komen, met gevolg, dat er een inslapen is. De slaap is zo diep, dat een „opwekking" dringend nodig is! Dit is een zeer ernstige fout, daar de Heere zelf in Zijn onderwijs telkens weer heeft gezegd: *Waakt!*

In Thessalonica had Paulus een Gemeente mogen stichten (men leze Hand. 17). Van hen getuigt de grote heiden-apostel, dat ze bekeerd waren van de afgoden om de levende en waarachtige God te dienen *„en Zijn Zoon uit de hemelen te verwachten"*.

Paulus heeft Christus verkondigd, die uit de doden opgewekt is, die ten hemel is gevaren en die weerkomt als de alleen machtige Heere en Koning der koningen. Men verwachtte Christus en Zijn heerlijk koninkrijk. Maar hoe zou het gaan met hen die ontsliepen? Met hen, die de dag van Christus' komst en de openbaring van Zijn koninkrijk niet hadden beleefd?

Dat was de grote zorg van de Gemeente, en nu is de boodschap van Paulus (1 Thess. 4 : 13—18) de opname der Gemeente, de blijde, troostrijke gebeurtenis.

Het is merkwaardig, dat over de opname zo weinig gepredikt wordt. Ik kan mij niet herinneren, er ooit een preek over gehoord te hebben. De eerste kennismaking met deze boodschap kwam tot mij door middel van een oude, thans reeds jaren ontslapen broeder, die me „Het Zoeklicht" van br. Joh. de Heer in de hand

drukte. En toch....ook de opname behoort bij de dingen, die ons God heeft bekend gemaakt, opdat wij ze zouden weten. Broeders voorgangers, ruim in de predikng een plaats in voor deze blijde boodschap, gemeenten begeer deze prediking, ge hebt er recht op!

De Heere *zèlf* zal komen om Zijn Gemeente tot Zich te nemen. „Zo Hij vertoeft, verbeidt Hem, want Hij zal gewisselijk komen". Schik u om Hem te ontmoeten.

De Heere, de Kurios komt! Niet aan een engel of aartsengel wordt het halen der Gemeente tot de bruiloft des Lams overgelaten. De Heere Zelf komt!

Welk een verschil met Zijn eerste komst; toen kwam Hij in vernedering om onder ons te wonen, als de Zoon des mensen. Toen was er geen gedaante of heerlijkheid, dat wij Hem zouden begeerd hebben, toen sprak men van Hem als de Zoon van Maria en Jozef!

Bij Zijn wederkomst komt Hij als de Heer in majesteit en glorie! Ja, Hij komt „op de wolken des hemels" met grote kracht en heerlijkheid, om Zijn uitverkorenen bijeen te vergaderen uit de vier winden (windstreken). Dan zal Hij geopenbaard worden van de hemel met de engelen Zijner kracht (2 Thes. 1 : 7). Deze heerlijkheid zal zich openbaren met een geroep, letterlijk *met een bevel*. Hij is immers de Koning, de Heer. Als Hij beveelt gebeurt er wat! Hij heeft te commanderen en alles gehoorzaamt Zijn stem. Hij beveelt en de graven openen zich, de doden staan op.

Hij komt *„met de stem van een aartsengel"*. Zo machtig klinkt Zijn bevel. Het is een stem, die doordringt tot in de graven. Het is alles macht en grootheid. „De ure komt, in dewelke allen, die in de graven zijn Zijn stem zullen horen." Hij komt *met de bazuin Gods*. Het bazuingeschal behoort bij de komst van de Koning; reeds het oude testament leert ons dat. Bij het nederdalen van de Heer op de berg Sinaï, bij het geven van de wet aan Zijn volk, lezen wij: „en het geschiedde op de derde dag.... dat er op de berg waren een zware wolk en *het geluid ener zeer sterke bazuin*". De dag van Christus' komst is een dag der bazuin en des geklanks. De bazuin was het, die het volk Gods eertijds *samenriep*, en zo zal bij de wederkomst op het bazuingeschal Zijn volk zich tot Hem verzamelen, van het ene uiterste der hemelen tot het andere uiterste derzelve!

Wat zal het zijn „als mijn oor Zijn stem zal horen op die grote blijde dag". Bij Jezus' komst vindt de opstanding plaats. In 1 Thess. 4 staat de vraag: „wat wordt er van de ontslapenen" op de voorgrond. De Thessalonicenzen meenden, dat zij die waren heengegaan, iets zouden missen, te kort komen. Niets daarvan! De Heere maakt geen stiefkinderen. Paulus troost hen, die geliefden moesten missen. Zij zijn ontslapen en zullen opgewekt worden, zoals eens Lazarus uit de slaap des doods werd opgewekt. De apostel denkt aan die ontslapen zijn in Jezus. Hij schrijft hier niet over de ongelovigen, zij worden hier niet genoemd. — Dat is veelzeggend, niet eens genoemd te worden, er niet bij geteld te worden. De goddelozen zijn als kaf, dat de wind heendrijft. De in Christus ontslapenen staan op, de aarde zal de overledenen „uitspuwen". De ontslapenen in Hem van alle eeuwen.

Merk op dat deze ontslapenen niet alleen niets te kort komen, ze gaan de levend-overgeblevenen zelfs nog voor. Zij zullen *eerst* opstaan en daarna komen „de-nog-levenden" aan de beurt. Toen Paulus deze woorden schreef, behoorde hij nog tot de levenden, daarom voegt hij zich bij hen en zegt: „wij die levend overgebleven zijn". Nu is Paulus niet meer, doch bij de komst van Christus zullen er nog levend overgeblevenen zijn. Zullen wij er toe behoren? We weten het niet. Immers de dag en ure van Zijn komst is onbekend. „Want gij weet zelven zeer wel, dat de dag des Heeren alzo zal komen, gelijk een dief in de nacht" (1 Thes. 5 : 2). Onmogelijk is het dus niet. Laten wij ons gereed houden. „De lendenen omgord en de kaarsen brandende," Van deze levend overblijvenden zegt nu Paulus, door een bizondere openbaring des Heeren, „voor het woord des Heeren", dat zij *tezamen* met de opgewekten de Heer tegemoet gaan. De gehele gemeente van Christus wordt opgenomen. De Heere maakt geen scheuringen in de Gemeente — die kunst verstaan de mensen helaas maar al te goed. Al Zijn kinderen vergadert Hij tot zich. — Moet het ons niet dringen tot meerdere eenheid? Is verdeeldheid en afscheiding verantwoord onder de gelovigen van éénzelfde belijdenis, heeft het zin zich „apart" te houden? Bij de komst van Christus moet men „samen" gaan, waarom dan nu niet?

Tezamen de Heer tegemoet! Straks, maar ook hier en nu!

De overgeblevenen zullen veranderd worden. Niet met hun aardse lichaam van zondig vlees, maar met een veranderd lichaam zullen zij de Heer tegemoet gaan. Men leze 1 Kor. 15 : 51, 52. De *opgewekten* en de *veranderden* gaan samen de Heer tegemoet. Daarom niet treuren als de anderen die geen hoop hebben!

Welk een onderscheid tussen heidendom en Christendom! Tussen gelovigen en ongelovigen. Op de grafschriften konden de gelovige Thessalonicenzen lezen de hopeloosheid van hen, die in het heidendom stierven. Bij hen was alles hopeloos en troosteloos! Zo niet met de Christenen, zij weten van een „hope des eeuwigen levens".

Wat een vreugde — de Heer tegemoet! Dat woord — in de grondtekst — wordt alleen hier gebruikt in het N. Testament. — De betekenis van het woord is als volgt. Bij de komst van een hoogheid, b.v. van een keizer, liep de stad uit om deze met vreugde te begroeten. Zó verlaten de opgewekten uit het graf en de veranderden de poorten dezer aarde om jubelend hun Kurios, hun Heer te begroeten. „Een blijde incomste." De Koning, de Bruidegom is daar.

De wolken zullen ons tot een wagen zijn. „Opgenomen in de wolken, de Heer tegemoet." Zijn bevel zal klinken: Komt herwaarts op, en dan varen wij op naar de hemel in de wolken! Is Elia ook niet eertijds opgenomen, en voer Christus niet ten hemel op? Hij zal ons „in heerlijkheid opnemen". Hij komt en neemt ons als Zijn buit mee. Hij rooft de Zijnen van de aarde weg en geen Satan, wereld of dood zal het verhinderen. Snel, *in een punt des tijds*, zal het toegaan, zoals eens de Geest des Heeren Filippus wegnam. En dan komt het heerlijkste van alles. „Alzo zullen wij altijd met de Heer wezen!"

Een vraag, die Paulus hier niet aanroert, is deze: *Waar* zullen wij met de Heer wezen? Zullen wij met Hem ten hemel ingaan, naar het Vaderhuis met de vele woningen? Of zullen wij met Hem in de lucht blijven en vandaar uit met Hem heersen over de aarde? Is dan voor ons de scheiding tussen hemel en aarde opgeheven als wij aan de engelen gelijk zullen zijn. Of zullen wij met Hem op de aarde vertoeven, wat meer in overeenstemming is met een tegemoet van Jezus, Die bij Zijn komst van de hemel naar de aarde neerdaalt! Waar dan ook, het wàår is niet het belangrijkst, wij zullen met de Heer zijn! En waar Hij is, daar is 't goed. Daar is ook de verhoring van Jezus' bede: „Vader! Ik wil, dat waar Ik ben, ook die bij Mij zijn, die Gij Mij gegeven hebt; opdat zij Mijne heerlijkheid mogen aanschouwen".

'k Zal dan gedurig bij U zijn! Gij zult mij in heerlijkheid opnemen! Lezer(es), gaat gij mede in die grote exodus, in die uittocht? Gaat gij mede, de Heer tegemoet? Zijt ge bereid als Jezus komt, als 't bazuingeschal des Heeren wordt gehoord? Of zult gij achterblijven? Dan zullen er twee op de akker zijn, de één zal aangenomen, de ander zal verlaten worden. Dan zullen twee malen in een molen, de één zal aangenomen en de ander zal verlaten worden. Jezus vergadert de Zijnen. Behoort ge Hem toe? Verwacht ge Zijn komst?

O, soms klopt mij het hart, en vol heimwee
Verlang ik te zijn bij mijn Heer!
Ik de Zijn — Hij de mijn
Welk een vreugd zal dat zijn,
En voor eeuwig geen scheiding ooit meer.

D. SLORT.

Unie-Jaarverslag over April-Dec. 1949

Dit jaarverslag is in een bepaald opzicht merkwaardig: het betreft een „jaar" dat slechts 9 maanden duurde. De oorzaak hiervan is de overgang van het boekjaar, beginnende per 1 April naar dat beginnende per 1 Januari. Het wil me voorkomen, dat ook niet zoveel opvallende dingen vallen te vermelden. Blijkens de getallen van de statistiek is er in 1949 geen vooruitgang in het ledental. Is het misschien een periode van consolidatie geweest? Of van het aftasten van de innerlijke structuur en van een bezinning op lijnen en kansen? Dat dan het élan zich openbare in de komende jaren, doordat het stille werk des Geestes en het bezige werk der geesten zich vruchtdragend in de voortvarendheid tone!

Een bijzonderheid is zeker, dat de Algemene Vergadering der Unie dit jaar — voor het eerst — plaats had in een conferentie-oord, en wel „Woudschoten" te Zeist. De indruk is algemeen, dat dit goed bevallen is. De sfeer der gemeenschap en der broederschap wordt duidelijker geaccentueerd door het samenwonen onder hetzelfde dak.

In de Unie-Commissie, waarin naast de periodieke aftredingen een tussentijdse vacature ontstaan door het bedanken van Ds. J. Louw te vervullen viel, deden een paar nieuwe gezichten hun intrede: br. L. van Dam en Ds. J. de Jong, en daarnaast een paar „oude" gezichten: br. D. Olijslager en Ds. K. Reiling. Het voorzitterschap bleef bij Ds. L. de Haan. Doch.... de dood greep in, d.w.z. de Heer, want de dood is tenslotte toch dienaar van Hem. Onverwachts werd deze in de kracht van zijn leven staande werker weggenomen uit het midden van zijn gezin en ons werk. Dit feit sneed in, het raakte en roerde ons allen; het werkt als een roep tot bereidheid. Daarna ging het voorzitterschap over op Ds. F. E. Huizinga.

De Unie-Commissie heeft als toporgaan een belangrijke plaats in onze organisate. Zij benoemt in haar „herfstvergadering" de leden der vele sub-commissies en bespreekt in de „voorjaarsvergadering" de jaarrapporten van deze commissies. Door deze sub-commissies worden de verschillende terreinen door tot dienst bereide broeders speciaal behandeld en behartigd. Terwijl de sub-commissies enerzijds a.h.w. verlengstukken van de Unie-Commissie zijn, is de Unie-Commissie a.h.w. een orgaan van coördinatie en samenbinding van de velerlei takken van arbeid. Er komen door ons wijd vertakt werk overigens nog zoveel zaken ter tafel van de Unie-Commissie-vergadering, dat de laatste jaren een tussenvergadering in Febr. moest ingelast worden en soms zelfs een extra U.C.-vergadering of ook twee keer, zoals het dit jaar geschiedde.

Met buitenlandse Baptisten mocht de Unie een paar maal contact hebben. In Mei heeft een ontmoeting van U.C.-leden met vooraanstaande Duitse Baptisten plaats gehad. Was het wonder, dat we na de benarde en benauwende oorlog eens rustig wilden samen praten? En het heeft goed gedaan! Ieder heeft in zijn eigen situatie zijn eigen moeite en verantwoordelijkheid. In de openheid jegens en de buiging voor Christus vinden we elkaar! Ds. L. de Haan mocht dit nader-tot-elkaar-komen in de herfst bevestigen door zijn aanwezigheid en getuigenis op de vergadering van de Duitse Baptisten Bond in Kassel. — Het voorbereidingscomité van de Eur. Bapt. Federatie kwam in de herfst te Zürich bijeen en daar was de Unie vertegenwoordigd door Ds. A. A. Hardenberg. Daar werden de statuten van de Eur. Bapt. Unie nader opgesteld. Dit principiële begin mag gezien worden als iets groots! We groeien naar elkaar toe. Grenzen wijken en vallen.

De E.C.U. zette haar pionierswerk in ons vaderland voort. Werkers staan op nieuw terrein of in jonge gemeenten. Zonder deze binnenlandse zendingsarbeid zullen onze gemeenten niet gaarne willen. Het leven der gemeenten bestaat in zending dichtbij en veraf. Wat de werkers betreft, zo verlieten de E.C.U.-dienst br. G. J. Metz en zr. L. J. van Beek; deze laatste trouwens slechts tijdelijk. Br. M. N. Looije werd in dienst genomen, voorlopig voor 1 jaar; hij arbeidt op de voorpost der Zuid-hollandse eilanden.

Det curatorium had een jaar met veel vergaderingen. Het seminarie-plan en opleidingsprobleem is niet eenvoudig te regelen en op te lossen. Verblijdend was de aanvaarding van 6 jonge broeders als Unie-kwekelingen door de Alg. Vergadering; één daarvan heeft echter door medische afkeuring de studie niet aangevangen. Contact met het seminarie te Zürich, een nieuwe creatie van de Zuidelijke Baptisten uit de U.S.A., werd gelegd door het zenden van 2 onzer jonge broeders naar dit opleidingscentrum. Ook ging Ds. A. A. Hardenberg deel uit maken van de Board of Trustees van dat seminarie. Ons eigen seminarie-in-wording werd per 1 Sept. voorlopig beëindigd, waarna enige broeders hun studie te Utrecht voortzetten, andere daarentegen in Groningen.

De Unie-Zendings-commissie heeft nog steeds met de handicap van een financiele barrière te doen. Daarbij is dit jaar gekomen, dat de adspirant-zendelingen de een na de ander een andere weg gingen: zr W. Zerbst maakte zich los van 't contact met de Unie, de gemeente N. Pekela beriep br H. Jut als haar predikant en naderhand trok zich br R. Veenhoff voor de zending terug. De enthousiaste secretaris houdt echter ons hart warm en de belangstelling levendig. De Heer geve arbeiders en opene wegen, opdat de zendingsgelden en de zendingsijver waarlijk productief gemaakt kunnen worden!

De Unie-Radio-commissie doet stillekens en toch overal hoorbaar haar nuttig werk. Zij verzorgde 11 maal een dienst door de aether.

In oecumenisch verband is Ds K. Reiling onze waardige vertegenwoordiger. Het blijkt, dat dit oecumenisch contact een belangrijke zaak is. De relatie brengt een zuiverder visie bij de kerken op ons wezen en willen. En wij verstaan onzerzijds duidelijker dat elders velen er ernstig naar streven des Heeren werk te bevorderen. Problemen op allerlei terrein komen nader tot ons, onze blik verruimend en ons geloof verrijkend. In de oecumenische ruimte is geen anti-christelijke sfeer, maar een worsteling om de evangelische waarheid te verstaan en een gezamenlijk pogen om, bewogen door de nood der wereld, de Christus als de uitkomst uit alle verwarring en zonde gekend te doen worden.

De commissie voor het Lectuurfonds tracht wegen te vinden om onze lectuur meer naar buiten bekend te doen worden. Kennen onze mensen trouwens wel al voldoende onze lectuur? Het kostbare werkje „Ons Christelijk Geloof", in dit jaar van de hand van Ds J. Louw verschenen, kon en mocht zeker meer aftrek vinden. Het tractaat „Storm uit het....", geschreven door Ds F. E. Huizinga, was spoedig uitverkocht. Het verschijnen en verspreiden van eigen lectuur is een zaak van gewicht!

De militairen-commissie ging voort met goed-doen door het onderhouden van contact met onze militairen in den lande en overzee. De kerstpakketten werden dit jaar onder leiding van de voorzitter der commissie, Ds J. Bosma, vanuit Staveren verzonden. Demobilisatie verminderd het werk enigermate, repatriëring evenwel niet, want het contact blijft ook na deze met de militairen bestaan. Gaarne bevelen wij dd militairen in uw belangstelling aan; ze hebben behoefte aan correspondentie. De ontvangen giften bleken echter niet voldoende te zijn om de uitgaven voor dit werk te dekken. Gaven blijven onverminderd welkom!

Het relief-werk, behartigd door het relief-comité, is eigenlijk — gelukkig! — een stervend werk. In dit jaar werden overeenkomstig de vastgestelde richtlijnen nog verdeeld: 70 voedselpakketten, 72 deken-pakketten, 300 stuks zeep en 267½ HL. brandstoffen. Er zal echter in de toekomst wel niet veel meer te doen zijn, al houdt het comité zich gaarne bereid voor dat wat er nog te doen valt.

„In „Tabitha" deden de zusters trouw haar werk onder leiding van zr Alie Daniëls. Zr Grietje Hazewinkel maakte een propagandareis in het Noorden des lands. Van verdere propaganda werd voorlopig afgezien, zulks in verband met de wens van het bestuur om eerst tot klaarheid te komen in zake de concrete doelstellingen van „Tabitha". Eén zuster deed haar intrede in Tabitha, n.l. zr W. Veen. Er werden 44 patiënten verpleegd, waarvan 6 Zusterhulp-leden. Uw voorbede wordt zeer gewenst voor deze arbeid der dienende liefde.

Het werk van het Pensioen- en Invaliditeitsfonds is geordend op basis van het bestaande en verloopt daardoor rustig. De officiële zijde is nu geregeld, doordat de acte is gepasseerd en geregistreerd, waardoor de stichting nu rechtspersoonlijkheid heeft. Een der deelnemers, Ds L. de Haan, overleed in dit jaar en daardoor is het Pensioenfonds — dat wil zeggen de Uniegemeenschap — gesteld voor een toegenomen taak. Doch de Heer doet ons niet alleen onze taak zien, maar geeft ook ware gemeenschapszin om die te volbrengen, al vergt dit ook onzerzijds meerdere inspanning. Het is voor ons roeping als ook eer om dit te doen.

De Bouw-Stichting steekt haar voelhorens uit en oriënteert zich over haar moeilijkheden en mogelijkheden inzake kerk- en zaalbouw. Haar werk is niet het werk van het moment en van het ogenblikkelijke resultaat, maar van de lange duur en vrucht van planmatig overleg. Verrast werden we in dit jaar met het gebouw „Silo" in Utrecht, heel speciaal een verrassing voor de gemeente aldaar. „Silo" zij een huis vol ontmoetingen met God en een uitvalspoort der gemeente naar de wijde stad, waarin veel volks huist, aan het evangelie onkundig!

Met de Jeugdraad wordt een nauwe relatie onderhouden door onze vertegenwoordiger br. L. van Dam. De N.B.J.B. heeft ons hart en wij ervaren, dat de N..B.J.B. mee een draagster is van het Unie-werk!

Voor het Samenwerkend Orgaan was er niet veel werk. Een pand op de Veluwe werd bezichtigd, dat eventueel dienstbaar te maken viel aan het gezamenlijk werk; doch dit bleek niet het geval te zijn. Dus is het voor het Samenwerkend Orgaan nog afwachten, beter gezegd uitzien.

Wat de door de Unie uitgegeven bladen betreft, De Christen, De Zaaier en De Kindervriend, de oplage van alle 3 is teruglopend. Is de leeslust verminderd, of de werklust inzake de verspreiding? Ook het duurder wordende leven zal zijn rol in deze spelen, en nog wel meerdere factoren. Het blijft echter verblijdend, dat de financiële basis zo is, dat de Unie er een behoorlijk voordel van heeft, waardoor weer allerlei Unie-werk in den lande gediend en gesteund wordt. Het werven van abonné's en lezers heeft dus naast een ideeële betekenis ook een heel reeële waarde! Het evangelie en onze beginselen zijn het waard, dat wij onze bladen in élk Bapist gezin zien en in dat van vele vrienden en belangstellenden!

Valt er nog iets te vermelden? Natuurlijk een en ander over de wisselingen van standplaats! Ds. J. Scholte, beroepbaar gesteld, verwisselde Vrieschelo met Nieuw-Weerdinge. Student R. Reiling, beroepbaar gesteld, vond in Hoogezand zijn eerste gemeente, al hadden ook meerdere een oogje op hem geslagen. Ds. H. D. Hooghwinkel trok van Arnhem naar Noordbergum. Ds. G. W. Tijman verplaatste zich van Utrecht naar Stadskanaal. Ds. G. Brongers verliet Enschedé voor Den Haag (Oost). Ds. F. E. Huizinga nam een beroep aan naar Enschedé en Ds. J. Bosma een beroep naar Leeuwarden, maar de definitieve verhuizing zal door het woning-probleem later plaats hebben. De uitgebrachte beroepen, waar een „neen" op volgde, blijven maar onvermeld.

Tot slot moge genoemd worden, dat het vele en velerlei werk in het Unie-bureau met vreugde werd gedaan ten dienste van onze gemeenschap. Het is een genade en goedheid des Heeren op deze wijze bruikbaar te mogen zijn in Zijn koninkrijk. Arbeide een ieder maar trouw en volvaardig op het plekje door de Heer hem toevertrouwd. Onze gemeenschappelijke arbeid wordt voortgebouwd door de toewijding, de bereidheid en de overgave van allen die er in betrokken zijn. Wij vormen als het ware een grote arbeidsgemeenschap, waarbij aller hart open is voor de leiding des Heeren en aller hand bereid is tot de dienst aan Zijn werk. Onze bede in ons werken zij: Uw koninkrijk kome!

De Unie-secretaris
T. JANSMA.

BIJLAGE 1:

Beknopt verslag van de Ned. Bapt. Jeugdbeweging, April—Dec. '49

Het aantal afdelingen steeg met Alkmaar en Daarlerveen.

Het Jeugdburo to Heerenveen, dat per 1 Jan. 1949

startte, voorzag in een grote behoefte en droeg belangrijk bij in de financiele en organisatorische arbeid der N.B.J.B. Br. E. de Haan was beheerder.

De Jeugdraad wijzigde zich enigszins. Namens de Unie werd in de plaats van Ds. G. W. Tijman aangewezen br. L. van Dam van Groningen.

Een geslaagde Jeugdleiderscursus werd van 19—23 April te Meppel gehouden. Een 30 à 40 cursisten volgden de cursus.

De Uitbouw-actie groeide uit tot 268 donateurs in slechts 15 plaatsen en steunden de N.B.J.B. met f 524.—. Waar bleven de overige 6000 Baptisten?

Internationaal contact werd verstevigd door het Wereldjeugdcongres der Baptisten in Stockholm, Zweden, waar verschillende Hollanders tegenwoordig waren.

De landelijke Zondagsschoolcentrale (L.Z.C.) leverde in het eerste jaar van zijn bestaan prachtig werk en stimuleerde op uitnemende wijze de plaatselijke Zondagsscholen. Vorming van personeel, uitbreiding van scholen, verbetering van de methode zijn hier belangrijke punten van bespreking.

De Jongens- en Meisjescentrale (J.M.C.) vorderde langzaam, maar gestadig. Dit werk verdient in onze gemeenten méér belangstelling!

Het Zondagavondwerk — de zgn. „jongelieden" — behield zijn waardevolle betekenis en ondervond bij het samenstellen van de programma's veel steun van de Voorlichtingscentrale.

De Landelijke Kampcentrale (L.K.C.) had met technische moeilijkheden te kampen. Er bestond gróte en dringende behoefte aan een eigen kampterrein. Er werden centrale en gewestelijke kampen gehouden, alsmede jongens- en meisjeskampen voor de jongere leeftijden. De leidersvorming had volle aandacht. Er werden totaal een tiental kampen gehouden met 250 à 300 kampers. De verwachting is gespannen voor de toekomst-mogelijkheden.

De Zendingsactie steunde E.C.U. en Seminarium ieder met f 2000.—, samengebracht onder het bekende motto: „Spek de bus" in 1948. In 1949 werd ruim f 2000.— gecollecteerd, die op de komende C.C.vergadering zullen worden verdeeld.

„Jong Leven" — maandblad voor de rijpere jeugd — kreeg flink wat abonné's meer. „De Vleermuis" — het maandblad voor de jongere jeugd — moest er nog echt in komen. Een Jeugdleidersbundel is in voorbereiding.

De Jubileum-actie begon met een jubileum-avond in alle afdelingen, waar Gemeente en Jeugd samenkwamen. Ds. Huizinga, de voorzitter, luidde de actie in met een korte radio-toespraak voor de N.C.R.V.-microfoon. Het doel van de actie is o.a. het bijeenbrengen van f 20.000.— ten behoeve van het noodzakelijk aan te schaffen kampeercentrum. Voorbereidingen werden getroffen voor de JUBICO, de Jubileum-conferentie, die op 2de Pinksterdag in Hengelo zal worden gehouden. Minstens 3000 deelnemers worden er verwacht, ouderen en jongeren.

God zegende de N.B.J.B.-arbeid rijk en gestadig, waarvoor Jeugdraad en Jeugdleiders en jongeren Hem dankbaar zijn. Moge de oogst van geredde zondaren groot worden, mee dank zij de toewijding der N.B.J.B.ers!

J. BROERTJES,
Alg. Secretaris.

BIJLAGE 2:

Kort verslag van de arbeid der N.B.V.B.

De arbeid van Zusterhulp gaat haar geleidelijke gang. Schokkende gebeurtenissen vonden niet plaats in het afgelopen jaar. Nog steeds melden zich van tijd tot tijd nieuwe afdelingen aan, die de gelederen versterken. Toch zijn nog lang niet alle Bapt. vrouwen verenigd in de N.B.V.B., maar wij blijven hopen dat dit nog eenmaal zo mag zijn.

In Juni waren wij te Hengelo op onze 17de Alg. Vergadering bijeen. Zulk een ontmoeting geeft ons altijd veel vreugde. Ditmaal werd ze getemperd door het afscheid van onze zeer gewaardeerde presidente Mevr. Weenink, die van het begin af Zusterhulp heeft geleid. Ook Mevr. Olijslager, die vele jaren secretaresse was, ging ons verlaten. De zusters Mevr. A. Reiling—Hornstra en Mevr. C. Kievit—Blaauw kwamen in hun plaats.

De secretaresse,
S. STEENBERGEN—BRANDT.

Mijn buurman

Mijn buurman heeft een groter huis dan dat van mij,
Hij zegt mij achterdochtig goedenmorgen.
Hij heeft meer geld dan ik, dat is van hem — en zorgen
die zijn van allebei.

Dit klein verschil, Heer, tussen hem en mij,
laat het de gloed van mijn gebed niet mindren,
hij is ook één van uw geplaagde kinderen
en even arm als wij,

als ik, als allen Heer, die Uw gebed vergaten.
Al ziet hij dan in mij geen broeder meer,
dan is dat toch omdat hij de belagers van Uw eer
meent te vermijden en te moeten haten.

— Als hij de deur 's avonds in 't nachtslot werpt,
dan zal de schrik van deze tijd hem vinden,
een mens belegerd door de nachtwinden
en bang voor elke stap die rond zijn woning knerpt.

Vergeef dan Heer, het beven van zijn stem
en zeg hem wat Uw eerste kinderen wisten,
— bescherm de gulden, en verdrijf de communisten
en geef dat hij voor mij bidt, wat ik bid voor hem.

H. M. VAN RANDWIJK.

Getuigenissen

Van kindsbeen af in de Ger. Kerk opgevoed en later lid dier kerk, heeft God mij, ongeveer 23 jaren geleden, door mij aan de rand van de dood te leggen, laten zien, dat geen verbondsbelofte helpt voor de eeuwigheid. Toen is het mij duidelijk geworden, dat *alleen*, maar dan ook *alleen* het verzoenend lijden en sterven van Jezus Christus aan het kruis genoegdoening was voor *alle* mijne zonden. Joh. 19 : 30. Terwijl mijn lichaam aansterkte, werd het mij steeds duidelijker dat ik bereid moest zijn tot verantwoording aan een iegelijk, die rekenschap eiste van de hoop, die in mij was. Allereerst moest er worden afgebroken in mij. Een conflict met de Ger. Kerk, waarvan ik lid was, bleef niet uit. Zodra ik daartoe in staat was, heb ik dat, met redenen omkleed, schriftelijk gedaan.

Maar nu komt er iets, waarover ik nog steeds spijt heb. Ik ben toen ongehoorzaam geweest, door niet dadelijk het gebod van onze Heiland op te volgen en ook met Hem in het graf af te dalen en met Hem op te staan, om in nieuwheid des levens met Hem te wandelen. Rom. 6 : 4. Ik zou allen, die tot de overtuiging van de N. Testamentische Doop gekomen zijn, toe toe willen roepen: stel niet uit tot morgen wat ge heden doen kunt. Morgen is het moeilijker. De Satan is ook in dezen listig. Doordat ik Gods bevel niet dadelijk gehoorzaam was, heb ik ruim twee jaar van strijd doorgemaakt. Eindelijk werd God mij te machtig. Petr. 3 : 21 deed de Doop ook voor mij worden de vraag van een goed geweten tot God. In Aug. 1927 werd ik na belijdenis van mijn geloof te hebben afgelegd, gedoopt en behoor dus sindsdien tot de Baptistengemeente. 't Heeft me nooit gespeten deze stap te hebben gedaan, want nadien is er volle vrede en blijdschap in mijn hart. Het is heerlijk te weten: wij behoren bij elkaar en met elkaar behoren wij door Jezus onze Heiland aan God de Vader. Hem zij dan ook de dank en de aanbidding, die ons uit de duisternis heeft getrokken en gezet heeft in het Licht. Onze roeping om in het Licht te wandelen legt ons een grote verantwoordelijkheid op. Maar wat we daarvoor nodig hebben kunnen we krijgen van Hem, die gezegd heeft: al wat ge de Vader zult bidden in Mijn Naam, zal Hij U schenken.

Uit ons Unie-bureau

Buiten onze schuld kunnen wij eerst thans meedelen, dat de lijst van candidaten zowel wat de redactie van De Christen als wat de redactie van De Zaaier betreft moet worden uitgebreid met de naam van Ds. S. J. Zijlstra.

De Unie-secretaris,
T. JANSMA.

Verantwoording

De maand Maart bracht de volgende giften:

1 voor onze militairen: Utrecht f 14.88; Mevr. P. te A. f 1.25.
2 voor ons Pensioenfonds: N.B.V.B. f 220.09.
3 voor de E.C.U.: Friese Bond f 400.—.
4 voor het „rook-offer": Arnhem f 13.—.

Dank aan gevers en geefsters!

Wie heeft er bezwaar tegen, dat de lijst met verantwoording over April langer is? Ik niet. Laat maar gerust méér binnen komen. Gaarne ontvangen en noteren wij Uw gave. U weet: ons werk leeft van en door het offer!

De Unie-administrateur,
T. JANSMA.

Giro 9260 ten name van de Unie.

Mededelingen

Het secretariaat der gemeente Deventer berust thans bij H. J. Groothedde, Boxbergerweg 86, Deventer.

Advertentiën

JAARGANG 67 - Nr. 2997
VRIJDAG 21 APRIL 1950

WEEKBLAD
DE CHRISTEN
Orgaan tot verbreiding van de beginselen van N.T. Christendom

UITGAVE VAN DE UNIE VAN BAPTISTEN GEMEENTEN IN NEDERLAND

REDACTIE-ADRES: Ds. C. BRANDT, MOERKERKESTRAAT 151c - ROTTERDAM—Z.
ADM.: Ds. T. JANSMA, TETTERODESTRAAT 47, HAARLEM, POSTREK. No. 9260 TEN NAME VAN DE UNIE - TEL. 18032

ABONNEMENTSPRIJS BIJ VOORUITBET. VOOR NEDERLAND EN OVERZEESE GEBIEDSDELEN P. JAAR F 5.— - BUITENLAND P. JAAR F 6.50

Het wegwijzende **WOORD**

Gezegende achteruitgang

„Toen gij jonger waart....
Wanneer gij eenmaal oud wordt...."
Joh. 21 : 18.

Simon, zoon van Johannes, is weer in de kring der discipelen opgenomen. Een merkwaardige schuldbelijdenis, waarin hij alleen maar van zijn liefde voor de Heer getuigde en slechts op zijn misstap zinspeelde, heeft hem de poort daartoe weer ontsloten. Al eerder merkten we op, dat Jezus het niet nodig acht te kwetsen om de verdwaalde tot beschaamd terugkeren te nopen. Want terugkeer, en niet beschaming is hetgeen de Heer bedoelt.

Het gevaar van luchthartig aanvaarden van de genade, dat wij bij zulk een „gemakkelijke" terugkeer tot de sprong gereed achten, weert Jezus op Zijn wijze af. Dat is de betekenis van Zijn voorzegging, waarvan we hierboven enige woorden aanhaalden.

Het luchthartig aanvaarden van de genade zou tengevolge kunnen hebben, dat Petrus blijmoedig over zijn zonde heenstappend zou overgaan tot de orde van de dag. In zijn geval zou dat dan onwillekeurig geleid hebben tot een hernemen van de dominerende plaats, die hij tot dusver onder de broeders altijd bekleed had. Het oude zou dan weer ontstaan zijn met alle kwade kansen van weleer. Want *ervaring* maakt niet wijzer. Alleen *verwerkte* ervaring kan tot zegen zijn.

Simon Petrus behoorde tot die mensen, die in de voortgezette training van de persoonlijke mogelijkheden en gaven het meeste heil verwachten. Als zodanig mogen wij hem een modern mens noemen. En we willen er aan toevoegen, dat in die beschouwing veel waars zit. De vooruitgang wordt niet het meest gestuwd door lieden, die uit angst om te falen geen stap durven verzetten, doch door zulken die zelf voortgaan op gevaar af, dat zij verkeerd handelen. Steeds grotere afmetingen willen ze geven aan de kringen die ze beinvloeden, om ook die kringen te leiden naar hun als juist erkende doel. Met andere woorden: in de vergroting van het „ik" zien ze de betrouwbare weg tot de vervulling van hun taak. Het is daarom niet toevallig, en zeker ook geen openbaring van misdadige kinderachtigheid, dat in de kring der discipelen, zelfs vlak voor de eigenlijke lijdensgeschiedenis van de Heer, de vraag ter sprake kwam, wie van hen de grootste was.

Jezus toont aan Petrus een betrouwbaardere weg. „Toen gij jonger waart, omgorddet gij uzelf en gij gingt waar gij wildet. Maar als ge eenmaal oud wordt, zult gij uw handen uitstrekken en een ander zal u omgorden en u brengen, waar gij niet wilt!"

Hier wordt een achteruitgang voorzegd, die zelfs bij een kruis zal eindigen. De natuurlijke mens ziet hier niets anders dan een betreurenswaardig fiasco: een zoveelste bewijs, dat de boosheid met de erepalm gaat strijken na de vergeefse stormaanval van het goede op de sombere burcht van de Duisternis. Maar in Jezus' mond krijgt deze aankondiging een heel andere zin. Voor Jezus is deze achteruitgang in Petrus' positie geen fiasco. Zeker, ruwe soldaten zullen zijn uitgestrekte handen boeien en de kruispaal voor hem oprichten. Maar ruwe soldaten zijn huns ondanks dienaren Gods, die Petrus naar de bestemming zullen voeren, die God Zelf voor hem heeft vastgelegd. De mens komt niet verder dan het oordeel, dat over heel het verdere leven van Petrus de naargeestige schaduw van het kruis valt. Maar de Heer gaat verder en geeft deze schaduw de zin van oriënteringskans voor Zijn discipel: steeds moet hij wandelen onder deze schaduw, dan zal hij zijn weg niet missen. Die weg namelijk, die uitloopt op Gods verheerlijking, en dat is hetzelfde als tot Petrus' eigen zaligheid. Nu krijgt de voorafgaande oproep: „Volg Mij" nieuwe glans. Hij mag zijn gaven ontplooien. Hij mag streven om als persoonlijkheid van grote invloed te zijn. Maar hij moet blijven in de schaduw van het kruis, waarin de Meester ook zelf gehoorzaamheid en onderworpenheid aan de Vader geleerd heeft.

In deze onthulling heeft Jezus dus meer willen geven dan alleen een aanduiding van de laatste fase van zijn leven. De schaduw van het kruis tekende het patroon van heel zijn verdere leven. Elk wijken buiten de schaduw van dat kruis zou gelijkstaan met een verlaten van de juiste weg. Zo geeft de Heer hem een mogelijkheid om zich elk moment te bezinnen op de vraag, of hij nog in de juiste positie stond Hoeveel dit waard is beseft iedere christen.

In de practijk zou dit hier op neerkomen, dat de vermaning van de kruis-schaduw telkens in botsing komt met de stuwing van het eigen ik, ook in zoverre dit eigen ik afstand wil doen van egoistische zelfverheerlijking. Want de stuwing van het eigen ik is niet botweg zondig te noemen. De schaduw van het kruis als correctie blijft nochtans noodzakelijk om ook de dwalingen-ter-goeder-trouw uit te schakelen. En juist hier wordt zichtbaar, dat achteruitgang nodig kan zijn, daar het berust op achteruitstelling door Hem, die het beter weet. Volgt nu die achteruitgang op Zijn aanwijzing, dan mogen we spreken van een gezegende achteruitgang. Hij is dan geen manifestatie van verwelking van levenskracht, integendeel: hij is de vrucht van „aan Zijn (voor)beeld gelijkvormig worden".

Moeten hier nog woorden aan toegevoegd worden? Ik meen van ternauwernood. Het is ons duidelijk, dat met het bovenstaande ook onze eigen weg geprojecteerd is. Ook wij willen aankomen bij het doel, dat God voor ons heeft vastgesteld. We prijzen ons gelukkig, dat er een weg geopend is door Jezus' verdienste, die op dit doel uitloopt. We weten echter bij ondervinding dat de vreugde over de Weg ons niet ontslaat van de noodzaak tot waakzaamheid. Hoe licht kunnen we afdwalen. Blijft dan in de schaduw van het kruis en laat door de schaduw uw eigen meningen beoordelen — veroordelen als het moet — en volg zo de Meester tot uw heil en tot Gods verheerlijking.

BRANDT.

Losse Schakels

Staat en Godsdienst De Republiek Syrie krijgt een nieuwe grondwet en nu is er een drang uitgeoefend om daarin een bepaling op te nemen dat de Islam (de Mohammedaanse Godsdienst) Staatsgodsdienst is. Bepaalde Mohammedaanse groepen en leiders hebben er het initiatief daartoe genomen. In de oppositie zijn de 400.000 christen-arabieren in dat land, dat in totaal 3.400.000 inwoners telt. De grote politieke partijen, waartoe ook invloedrijke christenen behoren, hebben het voorstel koel ontvangen.

We kunnen het begrijpen dat de christenen in een land het niet aangenaam vinden de Islam tot staatsgodsdienst te zien verklaard, want dat brengt voor hen allicht onaangename gevolgen mee. Waar een staatsgodsdienst is, is ook een staatskerk, en dat betekent achteruitzetting van dát deel der bevolking dat tot een andere Kerk behoort of een andere godsdienst aanhangt.

Hoe diep ook overtuigd van de waarde van de christelijke godsdienst en de Kerk voor het volksleven, zijn we tegen elke staatskerk en het officieel maken van de chr. godsdienst als de godsdienst van de staat. De staat late elke vorm van godsdienstige propaganda vrij, voorzover deze anderen vrij laat. Een „Christelijke" Staat is een fictie. Men kon hoogstens spreken van een Staat, gedragen door een volksleven, dat in meer of mindere mate doortrokken is van het Evangelie.

Staat en Jehova-getuigen Over de Jehova-getuigen verscheen in De Christen een oriënterend en waarschuwend artikel. Het optreden van deze mensen is — voorzover onze ervaring gaat — bepaald onaangenaam. Dat ze een sterke overtuiging hebben is te waarderen maar dat ze zo onbehouwen optreden is te betreuren. Dan is het toch beter het Evangelie des Koninkrijks den volke te presenteren gelijk het Leger des Heils het doet. — Maar nu treft ons zo af en toe een zekere neiging bij de rechterlijke macht om deze mensen van Overheidswege het zwijgen op te leggen. In Apeldoorn werd een openbare huissamenkomst dezer secte verboden op grond van een art. dat het houden van openbare vermakelijkheden verbiedt tenzij de toestemming van de burgemeester er voor verkregen is. In Eindhoven mochten ze, zo vertelden de bladen, — geen borden met teksten meevoeren langs de openbare straten. — Deze maatregelen verraden een Roomse geest, waarvan de geur ook sommige Protestanten in de kleren hangt. Het is baptistisch zich tegen deze beperkingen ten opzichte van de vrijheid van bepaalde godsdienstige groepen te verzetten. De Overheid zorge voor de openbare orde, en wake er voor dat vrijheid van de een niet insluit onvrijheid van de ander, maar geve allen dezelfde vrijheid van uiting en uitdraging van geloofsovertuiging.

Herscholing van priesters Op de conferentie van de Evangelische Alliantie was ook tegenwoordig Prof. Anthony Caliondro, de president van het Evangelische Bijbel Instituut in Italie. Dit Instituut is gesticht voor de herscholing van voormalige Rooms-Katholieke priesters, die tot het Protestantisme zijn overgegaan. Deze professor gelooft dat Italie rijp is voor een grote Protestantse Hervorming. Grote massa's van het gewone volk zijn van de Roomse Kerk vervreemd, vele priesters verlangen er naar te breken met een systeem, waarin ze niet langer geloven.

Kerk en Massa Dat de massa's in Italie van de Kerk van Rome vervreemd zijn, is wel duidelijk wanneer men let op de grote aanhang die het Communisme er heeft. Van dit Communisme is de Roomse Kerk de verklaarde vijand. Wie dus met deze politiek-sociale beweging meegaat, toont daarmede wel radicaal met de Kerk van Rome gebroken te hebben, al heeft de Kerk van haar kant hem nog niet geschrapt. — Deze afkeer van de Roomse Kerk in die landen is wel minder te verklaren uit godsdienstige motieven dan uit overwegingen van sociale aard. Het is het protest tegen overleefde sociale toestanden, vooral het grootgrondbezit, dat millioenen nijvere mensen veroordeelt om hun leven lang hard te werken zonder nochtans ooit over de rand van de bestaansmogelijkheid heen te kunnen komen. Altoosdurende armoede voor zichzelf en nageslacht is hun erfdeel. En zulk een grootgrondbezitster was of is de Roomse Kerk zowel in Italie, als in Hongarije en Polen en niet alleen was ze zelf grootgrondbezitster maar deed ook niets afdoende om het lot der landloze boeren te verbeteren.

We zouden wensen dat de Los-van-Rome beweging een godsdienstige oorsprong had, want nu leidt ze slechts tot een leven buiten God en Zijn dienst om, zo niet tegen de godsdienst ingaande.

Wanneer priesters zich deze dingen realiseren, zal hun reactie in de meeste gevallen godsdienstig zijn, wijl ze buiten het maatschappelijke leven staan. Zouden inderdaad in Italie vele priesters verlangen naar bevrijding uit het Roomse Kerk-systeem, dan zal hun zielsconflict wel veroorzaakt zijn door de sociale nood van zovelen van hun volksgenoten.

Kind en zielsnood De zielsnood van het kind gaat niet diep. Dat wil zeggen dat het zich niet b e w u s t is hoe diep die nood wel is. Toch moeten wij, ouderen, die nood wel ernstig nemen. We moeten er ons voor wachten de zielenood van het kind een onwerkelijke diepte te willen geven. Dat verwringt de ziel. Niet minder echter moeten we er ons voor hoeden hem over zijn zielsnood als iets onwerkelijks heen te helpen. De last der zonde en van het zondig-zijn is er, maar moet door ons toedoen niet een onwerkelijk gewicht krijgen. Men zij uiterst spaarzaam met de hel. We moeten verstandig op de zielsnood van het kind ingaan en het in de bevrijdende verbinding met de Heiland brengen. Daarom moet ge het kind ook eens de gelegenheid geven zich uit te spreken. Het zal dat tegenover u als leider van bijbelklas, catecheet, leider of leidster van jongens- of meisjesclub gemakkelijker doen dan thuis. Forceer niets, maar verhinder ook niet om tot de Heiland te komen. Ge kunt het daarin ook verhinderen door het nooit eens expresselijk de gelegenheid daartoe te geven en daarvoor uit te nodigen. Geef ook tot deze „expressie" van tijd tot tijd de gelegenheid. Impressies ook zonder déze expressie, blijven onvruchtbaar.

Zegt de Heere Jezus niet: weid Mijn lammeren? Die lammeren hebben levenspoorten, nog klein en teer, maar daarachter ook een ziel met hare behoefte aan Hem!

Ere-ouderlingen De vraag wat de rechten en voorrechten zijn van de ere-ouderling moet wel in elk geval en door iedere gemeente, die deze instelling kent zelf worden vastgesteld. Er zijn naast de gewone ouderlingen, oud-ouderlingen en ere-ouderlingen. Het onderscheid tussen oud-Ouderlingen en ere-Ouderlingen is dunkt ons, dat de ere-ouderling het recht heeft de kerkeraadsvergaderingen bij te wonen, daar een adviserende stem heeft. De ere Ouderling is de broeder, wiens krachten geen volledige vervulling van het ouderlingschap meer toelaten, maar van wiens wijsheid en ervaring men toch nog graag de gemeente wil laten profiteren. Hij moge al eens in een enkel geval in de arbeid worden tehulp geroepen, — regel is het niet dat hij nog nog praktisch werkt. De oud-ouderling is de broeder die het ambt houdt, doch niet meer uitoefent.

Getallen en vragen Wijd verbreid is het geloof dat er aan het einde der tijden een Vrederijk van duizend jaren zal komen. Dit rijk heeft de fantasie van velen altijd sterk bezig gehouden. Het zal een wonderrijk zijn. In bizonderheden lopen de voorstellingen omtrent dat rijk nogal uiteen. Voorzeggingen in de profeten van Israel en in de Openbaring van Johannes leveren de kleuren, waarmede het wordt uitgeschildert. In de apocrieve apostolische geschriften heeft men zich graag met dit rijk aan het einde der historie bezig gehouden. Vreemde verwachtingen zijn dienaangaande wel gewekt o.a. dat de Joden dan de leviathan te eten zullen krijgen, die gedood en voor hen in het zout gezet is. En het is misschien wel vanwege deze wel wat erg fantastische voorstellingen, waarmede de geesten zich voedden, dat er in de Christenheid in de loop der eeuwen bezwaren zijn tegen het z.g.n. Chiliasme, de „leer" van het duizendjarige rijk en het vaak rondweg is afgewezen.

Met dit laatste gaat men nu ook alweer zover als men maar gaan kan. Hier moet men denken aan de wijsheid, die maant tot uitkijken, opdat men niet „het kind met de windselen" wegwerpe.

Maar we hebben enkele vragen: het getal 1000 berust op de uitspraken in Openb. 20 : 1—7. Wat we nu wilden weten is dit:

1. zijn alle getallen in dat boek te nemen naar hun gewone cijferwaarde? 2. zijn al deze getallen symbolisch? 3. zo ze ten dele te nemen zijn naar hun gewone cijferwaarde en ten dele symbolisch welke toetssteen moet ik dan aanleggen om te weten welke getallen symbolische waarde hebben en welke niet? Wanneer men dus zegt: wanneer daar in Openb. 20 gesproken wordt van „1000 jaren" en van „de 1000 jaren" dan zijn dat er ook 1000, dan moet ik weten of het met de andere getallen in dat boek ook zo staat en zo neen: waarom niet.

L.

Uit ons Unie-bureau

Belanghebbenden worden vriendelijk verzocht goede nota te nemen van de volgende mededelingen.

1. Wat de deelneming aan deUnie-vergadering op „Woudschoten", beginnende 24 Mei 's avonds 8 uur en eindigende Donderdag 25 Mei 's namiddags 4 uur, betreft, zo zijn voor de liefhebbers door mij enige formulieren gezonden aan de secretarissen der gemeenten. Daar zijn ze dus verkrijgbaar en men zende ze nauwkeurig ingevuld aan br. F. Bos, v. d. Goesstr. 17, Utrecht, en wel uiterlijk 3 Mei.

2. Afgevaardigden, die bij mij moesten gemeld worden om op de lijst van leden van de Algemene Vergadering ingeschreven te worden, moeten zich voor het logies in „Woudschoten" natuurlijk ook melden bij br. F. Bos. Verzuim dit vooral niet, afgevaardigden of secretarissen.

3. De betalingen voor de deelneming aan de Unievergadering verwacht ik uiterlijk 10 Mei op giro 9260 ten name van de Unie. Voor de goede gang van zaken is dit nodig.

4. Aan de secretarissen heb ik een aantal exemplaren van het cijfermateriaal gezonden gelijk aan het aantal afgevaardigden waar de gemeente recht op heeft. Méér exemplaren zijn te verkrijgen tegen de kostende prijs.

5. Speciaal voor onze predikanten: er wordt van 20—29 Juni a.s. een predikanten-conferentie gehouden in het Baptist Theologisch Seminarie te Rüschlikon bij Zürich. Een volledig programma zal ons nog meegedeeld worden; nu worden reeds de namen van de volgende sprekers genoemd: Drs. Schneider, Berlijn; Ds. A. A. Hardenberg, Nederland; Paschetto, Italië; Stealey, Amerika. Vanuit Nederland worden 4 predikanten genodigd, aan wie gratis verblijf (logies en maaltijden) wordt aangeboden; reiskosten zijn voor eigen rekening. Het is mij een genoegen dit mee te kunnen delen en mijn collega's uit te nodigen zich bij mij te melden voor deelneming aan deze predikanten-conferentie. Zouden er zich meer dan 4 aanmelden, dan beslist het lot, welke 4 de gelukkigen zullen zijn. Gaarne verenigen we ons met de wens van Dr. J. D. Franks, die de uitnodiging doet, dat deze eerste conferentie mocht zijn een geestelijke en religieuse ervaring even inspirerend als de prachtige omgeving. Een tijdlimiet van aanmelding is niet gesteld, doch het zal gewenst zijn, dat de liefhebbers zich zo spoedig mogelijk gaan melden. Of zullen wij toch niet beter doen onder ons een tijdlimiet te stellen? Nu dan: laat iedere liefhebber mij uiterlijk 20 Mei zijn aanmelding bericht hebben!

De Unie-secretaris,
T. JANSMA.

Europese Baptisten Jeugdleidersconferentie

op de „Ernst Sillem Hoeve" te Lage Vuursche van 9—16 Mei 1950

In Mei zullen hier Baptisten Jeugdleiders uit Europa samen vergaderen op uitnodiging van de N.B.J.B. Uit vele landen komen de deelnemers: Italië, Frankrijk, Zwitserland, Duitsland, Engeland en Schotland, Denemarken, Zweden, Noorwegen en Finland. Zij zullen samen spreken over de methodes van het jeugdwerk, die zij toepassen in hun eigen landen. Ze zullen elkaar kunnen vertellen van zegeningen en teleurstellingen, van vooruitgang en bloei, misschien ook van achteruitgang of stilstand.

De Conferentie zal op Dinsdagavond 9 Mei geopend worden door de Voorzitter der N.B.J.B. Ds F. E. Huizinga van Enschede. Uit het verdere programma nemen we over:

Woensdag: Prof Dr G. van der Leeuw van Groningen over: „Een doorsnede van de geestelijke situatie bij de ontmoeting tussen Kerk en Wereld, speciaal bij de jeugd".
„Onze ervaringen bij Jeugdevangelisatie" door Zweden, Duitsland en Engeland.
Filmen over Holland.

Donderdag: Bespreking over het doel van het Congres en benoeming diverse commissies.
Dr Bredahl Petersen van Kopenhagen als vertegenwoordiger van de Europese Baptisten Federatie over doel en werkwijze dezer Federatie.
Voorts toespraak over: „De betekenis van het fundamentele Baptisten beginsel van vrijheid voor het Europa van heden".
„Zondagsschoolwerk" door Duitsland.
„Kampwerk" door Zweden.

Vrijdag: Overdag: Autotocht door N. Holland: Alkmaar, Afsluitdijk, Hoorn, Volendam, Amsterdam met rondvaart.
's Avonds: Bijbelstudie over Rom. 13: 1—7 door Finland en Italië met bespreking.

Zaterdag: „Jongens- en meisjesclubwerk" door Engeland.
„Padvinderswerk" door Denemarken.
's Middags vrijaf en 's avonds onderlinge avond.

Zondag: Kerkgang in Utrecht.
Dienst in „Silo" met als voorganger Ds F. E. Huizinga.
's Middags zijn de deelnemers gasten van Utrecht.
's Avonds: Grote Jeugdrally in „Silo". Spreker o.a. Joel Sörenson, de Wereld-jeugdsecretaris.

Maandag: „Werk onder de rijpere Jeugd" door Holland.
Bezoek aan N.C.R.V.-studio.
Bijbelstudie over Rom. 12 : 9—21 door Zwitserland en Noorwegen.

Dinsdag: „Hoe komen we tot een Europese samenwerking?"
„Wat zal de positie zijn van de jeugd in de Bapt. Wereld Alliantie?"
„Wat betekent Christus voor de moderne jeugd?" door Engeland.
Sluiting van de Conferentie.

Woensdag: Vertrek der deelnemers.

De totale onkosten van deze Conferentie zijn per deelnemer vastgesteld op f 65.— àlles en alles inbegrepen. Naast de officiele afgevaardigden van de N.B.J.B. zijn echter ook andere belangstellenden hartelijk welkom.

Men behoeft niet de gehele Conferentie mee te maken. Het kan zijn, dat men interesse heeft voor een bepaald onderwerp. Men kan die dag dan in Lage Vuursche komen doorbrengen voor slechts f 1.50 per persoon. Wil men volledige consumptie en maaltijden, dan betaalt men per dag f 5.—.

Men kan zich daarvoor tot ongeveer 1 Mei a.s. opgeven bij de Alg. Secretaris der N.B.J.B.: Ds J. Broertjes, Tjotterstraat 6, Sneek, bij wie men ook nadere inlichtingen kan verkrijgen.

De N.B.J.B. is blij deze Conferentie te mogen ontvangen. We hopen in de gelegenheid te zijn via de radio velen te laten meeluisteren naar sommige onderdelen. Contact is opgenomen met de N.C.R.V. en met de Wereldomroep. Mogelijke uitzendingen zullen tijdig hier worden gepubliceerd.

Laat ieder, die hiervoor belangstelling heeft, zich gerust melden! Het belooft een zéér belangrijke Conferentie te worden! Zo leeft heel Baptist West-Europa mee in het zilveren feest van de N.B.J.B.!

De stand in Hengelo is

700—350

Drie honderd en vijftig zijn er ondergebracht, ook voor de anderen doen wij ons best....'t komt in orde.

De jeugd en de ouderen werken samen.

Samen gewerkt en samen gebeden.

Dat wordt voor ons allen ten zegen.

Kom, oud-N.B.J.B.ers, deze dag moet U meemaken.

De ouderen worden bezield met jong vuur.

Ouderen trekt op naar Jubico.
Dus tot ziens in Hengelo.

★

Woudschoten 1950

Nu onze jaarlijkse Unie-ontmoeting reeds in 't zicht komt, moeten we enkele dingen even met elkaar afspreken, opdat de zaken betreffende het verblijf straks vlot verlopen. Zoals bekend is gaan we de Unie gemeenschap weer in „Woudschoten" beleven en wel op Woensdag 24 en Donderdag 25 Mei, terwijl de begroeting op de avond van 23 Mei zal plaats vinden. Terugdenkend aan de prettige wijze waarop allen verleden jaar hun medewerking verleenden — ik denk hierbij vooral aan het echt gezellige corvéewerk — dan is het mij een grote vreugde thans in dezelfde zin van verleden jaar te mogen dienen.

De secretarissen van de gemeenten ontvangen een dezer dagen van onze Unie-secretaris, Ds Jansma, een aantal aanmeldingsformulieren. De leden der Alg. Vergadering, alsmede zij die de vergadering als gast wensen bij te wonen dienen zich per aanmeldingsformulier *uiterlijk 3 Mei te melden* bij ondergetekende. Zij kunnen dus een aanmeldingsformulier bekomen bij de secretaris hunner gemeente.

De *betaling moet uiterlijk 10 Mei geschieden* aan Ds T. Jansma, liefst door storting of overschrijving op giro nr 9260 t. n. v. de Unie van Baptisten gem. in Ned. te Haarlem.

De prijzen zijn als volgt vastgesteld:

Verblijf vanaf Dinsdagavond, dus gehele conferentie	f 10.50
Verblijf vanaf Woensdagmorgen	- 8.50
Dagkaart	f 4.50
Diner	- 2.50
Lunch	- 1.50
Koffie en Thee per dag	- 0.60

In deze prijzen is niet begrepen het event. huren van lakens en slopen. Het huisreglement van Woudschoten verplicht u, om indien u zelf geen lakens meebrengt, deze artikelen aldaar te huren. De prijzen zijn echter alweer niet hoog, n.l.:

Lakenzak	f 0.75
2 Lakens per stel	- 1.50

Daar het vorig jaar niet effectief gebleken is extra autobussen vanaf Amersfoort te laten rijden, gaan we hiertoe dit jaar maar niet over. De Venendaalse bus (Fa de Haas) geeft vanaf het stationsplein te Utrecht een heel goede verbinding met Woudschoten. Wel kan ter vergadering straks overwogen worden om voor de terugreis één of meer autobussen te huren, wanneer daaraan behoefte blijkt te bestaan.

Broeders en zusters, dat aanmelding en betaling vroegtijdig geschieden, in ieder geval niet na de gestelde termijnen, opdat een vlotte voorbereiding mogelijk zij. Voor uw medewerking in dezen zeg ik u bij voorbaat dank.

Met broedergroet,
F. BOS,
Utrecht, v. d. Goesstraat 17.

Gemeenteberichten

EMMER-ERFSCHEIDENVEEN

wil ook weer eens iets van zich laten horen. En daar er in lange tijd niets is vermeld, zal ik in 't kort over de laatste 3 maanden mededeling doen.

23 Jan. werd de Jaarvergadering gehouden. Deze stond in 't teken van grote dankbaarheid voor de zegeningen op geestelijk en stoffelijk gebied die in 't achter liggende jaar ons deel waren.

15—16 Febr. was ds Scholte in ons midden en werden onze evangelische samenkomsten gehouden. De opkomst was goed. En de boodschap van heil en verlossing welke in onze Heer en Heiland zijn, werd door deze br. op een zeer duidelijke wijze aan velen verkondigd.

Het Jeugdwerk mag zich in grote bloei verheugen. In de Jongeliedenvergaderingen enige jongeren tot volle overgave aan hun Heer en Heiland gekomen.

En nu, om in Radio termen te spreken, schakelen we over naar de eerste Paasdag. Deze was een hoogtijdag. Ten eerste omdat wij de opstanding van onze Heer en Heiland herdachten. Daarbij waren er een jonge broeder en zuster, die ook in de doop hun Heer en Heiland wilden belijden. Onze voorganger had voor deze morgen als tekst Rom. 7 : 24—25 en naar aanleiding hiervan wees hij naar de opgestane Heiland in Wien alleen verlossing en bewarende kracht is. Het was een plechtig ogenblik toen de broeder en zuster neerknielden en onze voorganger ze de Heer in 't gebed opdroeg, daarna in 't water afdaalden waarop de heilige handeling plaats vond. In aansluiting aan deze dienst schaarden niet veel broeders en zusters om de dis des Nieuwen Verbonds. Br ouderling de Jonge heette de nieuwe leden namens de gemeente welkom. Hij sprak er zijn blijdschap over uit, dat het oud-leerlingen der Zondagsschool van hem waren.

En nog heeft een zuster de wens te kennen gegeven om gedoopt te worden. Geve de Heer, dat er nog velen mogen volgen.

De secr. SJOERDS.

ENSCHÈDE

Op 2 April was het voor onze Gemeente een blijde dag. Na ruim drie maanden zonder herder en leraar geweest te zijn, mochten wij op deze dag onze nieuwe voorganger begroeten. Door onze vroegere voorganger Ds Brongers werd naar aanleiding van 1 Kon. 2 : 2b onze nieuwe voorganger ingeleid. In de predikatie legde spreker er de nadruk op dat niet alleen voorganger, maar wij allen sterk moeten wezen, één man zijn, en zó waar te nemen de wacht des Heeren.

Hierna werden voorganger en Gemeente aan elkander verbonden.

's Namiddags half vier deed Ds Huizinga zijn intrede. Spreker hield zijn predikatie over 1 Tim. 1 : 12—17. Spr. zeide te zijn geroepen door God, om Jezus Christus te prediken en Die gekruisigd. Want, zo zeide hij, er is geen andere naam gegeven onder de hemel door welke we kunnen zalig worden dan Jezus Christus alleen.

Na de predikatie heette ouderling A. Kalsbeek de nieuwe voorganger hartelijk welkom.

Aanwezig waren o.m. afgevaardigden van de Unie, Zr.gem Hengelo en Almelo, alsmede van de Geref. en Herv. Kerk en Vrij Evangelische Gem. De gemeente Enschede was vertegenwoordigd door wethouder J. Veenderink. Men heette Ds Huizinga welkom met de bede dat hij veel zegenrijk werk in Enschede mag verrichten. Tenslotte bracht Ds Huizinga dank voor alle goede wensen.

De begroetingssamenkomst, welke ook onder leiding van Ds Brongers stond, werd een avond voor allen. Hier werd door alle verenigingen aan mee gewerkt. In deze avond werd Ds Huizinga met zijn gezin in lied of woord en onder aanbieding van „enkele bloemstukken hartelijk welkom geheten. Als slot werd door Ds Huizinga dank gebracht aan allen. Met het lied: „'k Wil U o God mijn dank betalen", keerden wij allen met een dankbaar hart huiswaarts.

Tevens rest mij nog namens de Gemeente dank te brengen aan allen die ons in deze drie maanden met het Woord des Heeren gediend hebben. Broeders onze hartelijke dank, en moge God u in de toekomst Zijn zegen schenken.

De secretaris,
L. v. AGEN.

LEEUWARDEN

Zondag 26 Maart was voor onze Gemeente een bijzondere feestdag, in de morgendienst werd Ds J. Bosma door Ds G. Visser van Harlingen aan de Gemeente verbonden als herder en leraar. In de middagdienst deed onze nieuwe voorganger zijn intredepreek, waarvan hierna een kort resumé volgt.

Uitgangspunt was het woord van Paulus aan de Gemeente te Corinthe: 1 Cor. 2 : 1, 2.

„En ik, broeders, als ik tot u gekomen ben, ben niet gekomen met uitnemendheid van woorden of van wijsheid u verkondigende de getuigenis Gods; want ik heb niet voorgenomen iets te weten onder u dan Jezus Christus, en Dien gekruizigd".

Allereerst werd nadruk gelegd op: de overgave van de Evangelieprediker aan Jezus Christus, Die in zijn dienst roept wien en wanneer Hij wil. Uit deze *overgave* vloeit voort, de grote verantwoordelijkheid die de door God geroepene draagt in 's Meesters dienst. Aan het begin van de dienst in de Bapt. Gemeente te Leeuwarden en door haar aan de stad stelt de voorganger zich deze vragen: Hoe bereiken wij vandaag de stadsmensen met het Evangelie? Zullen wij met onze boodschap vat krijgen op de mensen? Zullen wij worden verstaan?

Hoe het allemaal komen zal weten wij niet. Maar wat wij wel heel zeker weten, is, dat het in de verkondiging van het Evangelie van Jezus Christus *niet* gaat om een diepzinnig godsdienstige rede of een aesthetisch betoog. Ook gaat het niet om de bevrediging van onze geestelijke nieuwsgierigheid. De boodschap van het Evangelie is er één voor het hart, dat soms opstandig, troosteloos, vertwijfeld kan zijn, dat hart waarin de zonde ons leven ruïneert. Voor dit hart hebben wij de eenvoudige boodschap van de gekruisigde Christus, de boodschap van vrede en verzoening. Moge God ons genadig zijn opdat wij Zijn woord in alle waarheid, eenvoudig en ernstig mogen prediken in het midden der gemeente, op straat en in de huizen.

Breng mij d' aloude tijding, eenvoudig, duidelijk, zachtkens en altijd weer dezelfde tijding.

Zal zo de prediking eenzijdig worden? Geenszins! Immers de gave Gods — heilsopenbaring culmineert in het kruis.

Een mens, hoe lang God hem ook het leven geeft, vermag niet deze rijkdommen uit te putten.

Om 8 uur 's avonds waren gemeente en vrienden weer bijeen met Ds. Bosma en familie, om hen in een intieme samenkomst te begroeten, ook dit was een zeer goede bijeenkomst. Alle diensten waren zeer druk bezocht, we mochten Gods Geest kennelijk ervaren en toen we 's avonds huiswaarts gingen met dankare harten mochten we van velen horen, wat een gezegende en fijne dag hebben we beleefd. Moge de Heere onze gemeente met haar nieuwe voorganger in het nieuw begonnen tijdperk steeds nabij zijn en hen tot grote zegen stellen voor de stad onzer inwoning.

J. PRINS, Corresp.

N.B.B.G.

Vele leden van de aangesloten Gemeenten der N.B.B.G. waren Maandag 10 April opgekomen om gezamelijk in de Baptistenkerk der Gemeente Groningen het heerlijk Paasfeest te gedenken. Aan de bidstond, die voor het begin gehouden werd onder leiding van br. Brongers van Delfzijl, werd door verschillenden dit samenzijn aan de Heer opgedragen, smekende, dat ook de Heer ons zou voorkomen met Zijn zegen gelijk de vrouwen die opgingen tot het gaf van de Heer, de blijdschap mochten ervaren dat de steen van het graf was gewenteld. Ja de Heer schenkt vaak boven bidden en denken.

Na het zingen van een lied en gebed aan de Heer opende onze Voorzitter Ds. K. Reiling dit samenzijn. Hij heette al de aanwezigen hartelijk welkom. Na het lezen van Lukas 24 : 13—35 werden we bepaald bij de ontmoeting op de weg van de Heer met de Emmausgangers. De wens sprak hij uit, dat ook door de ontmoeting met de Heer ons aller hart steeds brandende mag zijn van liefde tot Hem, Die ons Gode gekocht heeft met Zijn bloed.

Menig lied werd opgezongen tot eer van God door al de aanwezigen zowel als de zangverenigingen der Gemeenten Haulerwijk en Delfzijl.

De inleiding door Ds J. Reiling over: Israel en de Gemeente was zeker voor allen zeer duidelijk geweest daar er nadien geen vragen werden gesteld.

Dat het ons aller wens maar moge zijn, dat waar de Heer nu weer aan Israel een eigen land op deze aardbodem heeft gegeven, ook zij mogen komen en buigen aan de voet van het kruis en vrede mogen vinden voor hun hart.

Na deze werd een bijbelbespreking gehouden door Ds N. J. v. Beek over 1 Cor. 15 : 1—11. Met alle aandacht werd ook deze spr. gevolgd en zeer zeker goed begrepen daar er geen enkele vraag werd gedaan. Dat uit ons verder leven moge blijken, dat wij leven als getuigen van de Heer.

Na de pauze van 12—14 uur kwamen wij weer tezamen en na het zingen van een toepasselijk lied riep de Voorzitter de aanwezigen andermaal een hartelijk welkom toe. Nu waren alle plaatsen bezet.

Het Paasspel „Herrijzenis" geschreven door C. Hanzen, opgevoerd door brs en zrs van de Gem. Delfzijl, gaf menig heerlijk ogenblik. Zeer duidelijk en treffend werden wij bepaald bij de strijd van de Discipelen en

Martha en Maria na de Kruisiging en de begrafenis van de Heer maar ook bij de grote blijdschap bij het bericht van de Opstanding van de Heer.

Na het zingen van de zangverenigingen van Foxhol en Delfzijl volgde het gebruikelijke liefdemaal. Waar verschillende brs en zrs gebonden waren aan het uur van vertrek, duurde dit liefdemaal maar kort.

Na een kort sluitingswoord van de voorzitter werd dit samenzijn besloten met een dankgebed door br Doornkamp.

Het was een goede dag.

Voor de secr., L. J.

Ingezonden

Geachte Eindredacteur,

In De Christen van 7 April lees ik een ingezonden artikel van Ds J. Reiling.

In zijn geheel genomen kunnen wij Ds R. dankbaar zijn dat hij ons op de vingers tikt.

Toch komt de vraag bij ons op, hoe komen wij er bij om afkortingen te gebruiken. Zij die meer geleerd hebben schrijven toch D.V. Is dat niet: Zo God wil? De gewone man heeft het overgenomen. Neem hem niet kwalijk dat hij op zijn manier afkort.

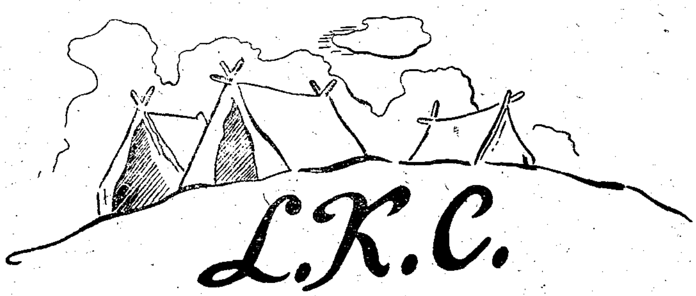
Leer ons de juiste stijl, van boven af.

U dankend voor plaatsing.

E. HUIZINGA.

Hengelo (O.), Dorastraat 18.

Lezer kom naar de Jubico.
Zo God wil — tot ziens in Hengelo.

Tweede-jeugd Kamp

Door een gunstige beslissing van de L.K.C. kunnen we ten derde male een ouderenkamp organiseren en wel van 19—26 Aug. a.s. in de prachtige omgeving van het Veluwse dorp Epe. Temidden van bos en hei, in de dichte nabijheid van de Render klippen, het schitterende natuurstuk „de Dellen", een mooi zwembad, enz, teveel om allemaal op te noemen, zullen onze tenten straks weer opgesteld staan om ons te ontvangen en ons een week te doen genieten van Gods grootse schepping en de onderlinge verbondenheid van zrs en brs.

De outillage van het kamp is door aanschaffing van nieuw materiaal aanzienlijk verbeterd waardoor het kamperen op zichzelf niet alleen nog aangenamer zal kunnen zijn, maar ook meer gegadigden kunnen worden opgenomen.

Dat is prettig omdat we niet alleen van vele medekampeerders uit de beide eerste kampen weten dat ze reeds met verlangen naar dit eerste bericht uitzagen, maar ook vele anderen graag hetzelfde willen genieten als ze van vorige kampeerders(sters) hoorden. Daar is nu volledig mogelijkheid op en zullen we niet spoedig behoeven teleur te stellen. We kunnen zelfs — indien daartoe de noodzaak mocht blijken, of indien meerderen graag 14 dagen aaneen zouden willen blijven — ook de week van 26 Aug.—2 Sept. er nog bij nemen. Maar daarom ook is het nodig dat U zich omgaand opgeeft. Wie het eerst komt, het eerst maalt.

Wie we er graag verwachten?

Wel, gezinnen met of zonder kinderen, maar evenzeer ook de loslopende oudere jeugd. Men moet niet menen dat ons kamp enkel een gezinskamp is, het is een gemeenschapskamp.

Voor gezinnen zijn er gezinstenten, voor de anderen gemeenschappelijke tenten voor dames zowel als voor heren. Voor gehuwden zonder kinderen is er ook een mogelijkheid op een apart tentje, dat is een zaak van nader overleg.

Voor de kleine kleuters zal weer speciale verzorging door „Kico's" zijn.

De prijs? Wel, ondanks de zoveel hogere kosten kunnen we die door de medewerking van de L.K.C. op f 16.— per volwassene handhaven. Alleen voor de kinderen zullen we iets anders moeten rekenen, nl. t/m 3 jaar f 5.—, t/m 6 jaar f 7.50, t/m 9 jaar f 10.—, t/m 12 jaar f 12.50, daarboven f 16.—. Daarbij is dus alles inbegrepen, behalve de reiskosten.

Maar met een bescheiden beurs kunt U dus weer een heerlijke vacantie genieten.

Wat U nu doen moet? Onmiddellijk f 2.50 per persoon storten op giro 28686 v/h Jeugdbureau v/d N.B. J.B. te Heerenveen en U verder per brief of briefkaart bij ondergetekende aanmelden met opgaaf van aantal, enz. Binnenkort ontvangt U dan een invulformulier voor verdere bijzonderheden.

Wenst U nog inlichtingen? Ze worden U graag gegeven. Maar wacht niet tot het te laat is.

We hopen onder Gods zegen weer een goed kamp te hebben.

Met hartelijke kampgroeten,
namens de Comm. Uw Kampco,
J. DE JONGE Pzn.,

Amsterdam (W.), Adm. de Ruijterweg 256, tel. 83902.

De auto's rollen Hengelo binnen

Duizenden komen 2e Pinksterdag

ZORG DAT JE ER BIJ BENT!

Aanmelding direct

Boekbespreking

J. E. Kok. VOORDRAGEN. Uitg. J. N. Voorhoeve, den Haag. Prijs f 1.90. Omvang 127 blz.

Hoezeer deze voordrachtenbundel op prijs gesteld wordt mag blijken uit het feit, dat sinds toezending van he recensie-expl. in Dec, 1949 er een tweede druk moest verschijnen. We kunnen ons van harte verblijden over het succes van de uitgever in deze, want inderdaad, in onze jeugdverenigingen zijn zulke uitgaven broodnodig. Ons inziens bevat de bundel vele hoogst bruikbare gedichten van poëten uit verschillende tijden. De poëzie is goed gerangschikt onder diverse gezichtspunten. Een inleiding geeft aanwijzing over het waarom en het hoe van de voordrachtskunst. Hoewel ik persoonlijk er geen bezwaar tegen zou hebben als Bilderdijk en gedichten als „Marna knikt ja" en „Dag vrouwtje" benevens de overbekende „Hond" en „Leeuw" van de Schoolmeester eindelijk eens vervangen werd door nieuwere poëzie, ben ik toch dankbaar voor dit bundeltje.

Br.

Mededelingen

VRIESCHELOO

Zondag 23 April a.s. v.m. om 10 uur bevestiging van Ds M. de Jong door Ds J. A. Scholte van Nieuw Weerdinge.

Intrede van Ds M. de Jong n.m. 3.30 uur.

Begroetingssamenkomst 7.30 uur des avonds.

Afgevaardigden van zustergemeenten worden hartelijk uitgenodigd.

Voorts onze hartelijke dank aan alle broeders, die ons tijdens het vacant-zijn met het Woord hebben gediend.

Met hartelijke br.g.,
H. BLANK.

TER APEL

Cand. J. v. Dam aanvaardde het beroep naar bovengenoemde gemeente.

Cand. H. P. de Boer aanvaardde het beroep van de gemeente te *Deventer* en bedankte daarom voor de beroepen naar Apeldoorn, Staveren en Utrecht.

FOXHOL

De gemeente alhier heeft beroepen als voorganger Ds J. B. de Neef.

Br G. Mostert hoopt zo God wil in Juni naar Nederland te komen om hier zijn vacantie door te brengen. Gaarne zal hij in de periode van omstreeks half Juli tot begin September diverse gemeenten dienen met het Woord.

Zijn adres is:

G. Mostert,
Northern Baptist Seminary
3040 W. Washington Blvd.
Chicago 12, Illinois
U.S.A.

Correspondentie voor hem bestemd kan ook gericht worden aan Ds H. Jut, Bapt. Past., Nw. Pekela.

Het secretariaat der gem. Winschoten berust thans bij A. Huizinga, Grintweg 111 en het penningmeesterschap bij H. Meijer, Hoethslaan 3.

Correspondentie

E. te E. Nee, waarlijk het gaat niet. Uw bedoelingen zijn wel goed, daar twijfel ik niet aan. Maar Uw argumentatie beantwoordt in genen dele aan de zuinigste voorwaarden. Even goede vrienden!

H. te L. Uw bedoelingen zijn door de betrokkene ter sprake gebracht waardoor het uwe overbodig werd.

JAARGANG 67 - Nr. 2998
VRIJDAG 28 APRIL 1950

WEEKBLAD
DE CHRISTEN
Orgaan tot verbreiding van de beginselen van N.T. Christendom

UITGAVE VAN DE UNIE VAN BAPTISTEN GEMEENTEN IN NEDERLAND

REDACTIE-ADRES: Ds. C. BRANDT, MOERKERKESTRAAT 151c - ROTTERDAM—Z.
ADM.: Ds. T. JANSMA, TETTERODESTRAAT 47, HAARLEM, POSTREK. No. 9260 TEN NAME VAN DE UNIE - TEL. 18032

ABONNEMENTSPRIJS BIJ VOORUITBET. VOOR NEDERLAND EN OVERZEESE GEBIEDSDELEN P. JAAR F 5.— - BUITENLAND P. JAAR F 6.50

Het wegwijzende WOORD

En Thomas, een van de twaalven was met hen niet toen Jezus daar kwam....
En na acht dagen waren Zijn discipelen wederom binnen en Thomas met hen....

Joh. 20 : 24—29.

Thomas is spreekwoordelijk geworden. Wanneer iemand ons niet believt te geloven, zeggen we: „je bent een ongelovige Thomas". Misschien is deze wijze van spreken niet geheel juist. Er is bij Thomas niet het brute ongeloof, maar veeleer de bizondere vorm van ongeloof, twijfel genaamd.

Dat een Sadduceër niet aan de opstanding gelooft, verwondert ons niet. Maar wel, dat een discipel van Jezus er niet in gelooft. Toch is dat niet zo heel vreemd, wanneer wij in de opstanding geloven is het een genade van God. Hier worden we geplaatst voor iets, dat we nimmer hebben gezien. De spotter beroept zich op het feit, dat er nog nooit iemand van de andere zijde tot ons gekomen is. De opstanding van Jezus is een feit voor de gelovigen, een vraagteken voor de Thomassen. U is uit genade gegeven in Hem te geloven. Dat klinkt wat gereformeerd, en toch ga ik steeds meer zien, dat ik het geloof niet van mij zelf heb, maar dat het een werking is van de Geest Gods en het Woord Gods. Daarom bidden wij de Gever: „Heere vermeerder ons het geloof".

Thomas gaat toch Pasen vieren, wel wat later dan de anderen. Een na-Pasen. Het is merkwaardig, dat we ook in het Oude Testament lezen van mensen, die nog Pasen vieren, als de anderen het reeds achter zich hebben. Wanneer iemand onrein was aan een dode, mocht hij aan Pasen geen deelnemen, maar wel enige tijd erna. (Lees: Num. 8 : 6—10.)

Zo ging het ook Thomas. De discipelen hebben reeds gejuicht over de opstanding van hun Heer, Thomas nog niet. Hij komt een week later. Hij had een dode Christus, en had zich aldus aan een dode verontreinigd.

De Opstandingsgeschiedenis geeft ons de verschijningen aan allerlei mensentypen. Daar is Petrus, de boetvaardige, die met tranen in de ogen belijdt de Heer lief te hebben, en berouw heeft over zijn verloochening van de Christus. Daar is een hartstochtelijk minnende Maria, die aan Zijn voeten nedervalt. Daar zijn critisch denkende Emmausgangers, daar is tenslotte een ongelovige Thomas.

Christus, de Verrezene, wil Zich openbaren aan allerlei soort van mensen. Ook aan ons. De ongelovige Thomas is hier niet de Atheïst. Er is meer sprake van een in twijfel verward zijn. Thomas weet het niet meer, hij maakt een crisis door. Wie nooit eens twijfelde, moet zich afvragen of hij wel ooit echt geloofde. Daarmede bedoel ik niet de twijfel te verheerlijken. Dat zij verre. Maar wel is het de ervaring van de discipelen des Heeren, dat Satan twijfel in het hart zaait. De man met het geloof-van-het-hoofd die verklaart: zonder meer alles te geloven wat er in de Bijbel staat, op dezelfde wijze als hij zijn geschiedenisboekje gelooft, dat hem over de slag van Nieuwpoort inlicht — heeft van twijfel geen last, omdat hij een levend geloof-van-het-hart nimmer heeft bezeten. Zo was het nu juist bij Thomas niet. Het was voor hem een zaak van het hart. Hij had het er moeilijk mee, hij wilde wel anders, het moest ook anders, hij ging er kapot bij. Zijn hart schreeuwde naar Jezus. Zonder een levende Heiland kon Thomas niet leven. Wie kan het wel? Het is voor mensen in de crisis, in de branding, of hoe ge het verder wilt noemen, funest zich in de eenzaamheid terug te trekken. De mist had reeds eerder kunnen optrekken van de ziel van Thomas, als hij zich niet uit de bijeenkomst der discipelen had teruggetrokken.

Mijn twijfelende broeder, blijf niet weg uit de samenkomst der Gemeente. De Heilige Geest werkt aanstekelijk. Het vuur deelt zich mede. In de Gemeente woont Christus door Zijn Geest. Zoals in uw kachel de brandende stukjes steenkool elkaar op temperatuur houden, zo worden wij door het onderling geloof warm gehouden. Paulus begeerde bij de broeders der Gemeente van Rome te zijn, om mede vertroost te worden door het onderling geloof, zo het uwe als het mijne. (Rom. 1: 12.)

Leg eens de brandende kooltjes apart en het vuur is weldra uit.

Op Woensdag 3 Mei a.s. te 10.30—11 uur zal de **Morgendienst** van de N.C.R.V. worden verzorgd door Ds K. Reiling van Rotterdam—C.

Na acht dagen begint het anders te worden. De crisis nadert het eind. „En Thomas met hen". Wie zou niet blijde zijn over zulk een verandering? Zeker, daar is het alleen nog niet goed mee. We zijn er niet als een broeder of zuster weer ter kerke gaat. Er moet meer gebeuren, maar dat men weerkeert, en de gemeenschap der kinderen Gods zoekt is een verblijdend feit. Thomas kon het in de wereld ook niet vinden en zeker niet bij de Sadduceën, die zeggen, dat er geen opstanding is.

Een tweede fout van Thomas was, dat hij de getuigenis der andere discipelen verwierp. Hij stelde meer vertrouwen in zijn tien vingers, dan in het tiental apostelen. Wat grondige reden hebben wij, om het getuigenis der apostelen aangaande de opstanding in twijfel te trekken? Is het bericht van Jezus' opstanding, zoals het ons in de H. Schrift is medegedeeld zo onbetrouwbaar? Zijn deze getuigen dan zulke slechte mensen, dat wij ze als leugenaars en fantasten moeten aanmerken? Of krijgen wij uit de berichtgevingen van de evangeliën niet een geheel andere indruk van deze mensen?

Een volgende fout van Thomas was deze, dat hij voorwaarden ging stellen. Indien ik niet.... Het komt ons niet toe voorwaarden te stellen. Alleen de Heer heeft het recht om voorwaarden te stellen. Hij schrijft de weg voor, niet wij. De dokter zegt wat er gebeuren moet, het komt de patient niet toe voorwaarden voor de genezing te stellen.

Wie Christus wil kennen, als de Opgestane Heer, moet zijn „indiens" afleggen. Indien ik niet zie, indien ik niet begrijpen kan, indien ik niet een meer levend gevoel heb van mijn zonden, indien ik niet een gezicht krijg, indien ik niet een stem ontvang enz. het is alles van geen waarde. Wij moeten komen zonder onze „indiens", en *komen zoals we zijn*. Komen met onze twijfel tot Jezus. Hij geneest en vergeeft.

Het was de levende Christus, die Thomas van zijn twijfel genas. Dezelfde Christus komt tot alle twijfelaars en ongelovigen. Hoe Hij geneest weet ik niet. Het is ook niet nodig, dat we dat weten. De wonderen van Jezus, die Hij verricht aan een mensenziel, laten zich in het laboratorium van onze menselijke gedachten niet analyseren. Het is genoeg te weten, dat *Hij alleen* het juiste adres is, om genezen te worden. Breng de twijfelaar, de ongelovige aan de voeten van Jezus en het wonder geschiedt. Wie tot hem komt werpt Hij geenszins uit.

De Heere liet Thomas zien de tekenen der nagelen in Zijn handen en Zijn doorboorde zijde. Dat is niet de regel, dat is de uitzondering. „Omdat gij Mij gezien hebt Thomas! zo hebt gij geloofd". De regel is: Zalig zijn zij die niet gezien en nochtans zullen geloofd hebben. *Niet zien en toch geloven.*

Dewelke gij niet gezien hebt, en nochtans liefhebt; in dewelken gij nu, hoewel Hem niet ziende, maar gelovende, u verheugt met een onuitsprekelijke en heerlijke vreugde. (1 Petr. 1 : 8.)

D. SLORT.

Losse Schakels

Voorzichtig blijven Een predikant had met grote toewijding zijn oudere catechisanten les gegeven in de geloofswaarheden, zoals zijn Kerk die beleed. Toen het zo tegen het voorjaar liep en de catechisaties stop gezet zouden worden, verzocht hij zijn leerlingen er eens over na te denken of ze met het e.k. Paasfeest niet belijdenis van hun geloof zouden afleggen. De volgende week vroeg hij om hun antwoord. Dat was teleurstellend. Niet één gaf zich op. Na een ogenblik stilte zei de dominee, dat het hem speet dat zijn onderwijs die winter dus zonder vrucht gebleven was. Hij nam echter aan, dat de oorzaak hij hém lag. Zijn onderwijs zou wel niet goed geweest zijn; hij was niet duidelijk genoeg geweest, of de warmte had er aan ontbroken, of zijn methode had niet gedeugd. In ieder geval: hij zocht de schuld niet bij zijn catechisanten en dit maakte meer indruk op de jongelui, dan een verwijt had kunnen doen. Door bij zichzelf de oorzaak te zoeken van de onvruchtbaarheid van zijn werk, hield hij de weg tussen zich en zijn leerlingen open. Ze gingen nu niet heen zonder te delen in het gevoel van teleurstelling, dat hun predikant drukte. Had hij het hén verweten, dat zijn onderricht onvruchtbaar gebleven was, dan zouden hunne harten allicht wat harder geworden zijn: nu werden ze ontvankelijker.

Niet verwijten Probeer een teleurstelling te verwerken, zonder af te reageren met verwijten aan anderen. Het is niet zo zeker dat ze die verdiend hebben. We klagen over de wereld, we klagen over „de jeugd van tegenwoordig". Zeker: het is erg jammer als onze goede bedoelingen toch niet tot goede resultaten leidden. Hoevelen zijn er, voor wie het als een axioma is, dat, als men het goed voorheeft het ook goed moet gaan. De liefde en de bedoeling, hoe zuiver ook, waarbargen echter niet, dat we geen fouten maken. De weg tot verblijdende en blijvende resultaten is vaak een lange weg. Heb geduld als ge geestelijk werk wilt doen. Zonder geduld zijt ge een mislukte man. Blijf zachtmoedig. Heeft David niet gezegd: Uw zachtmoedigheid heeft mij groot gemaakt? Er was ijver en warmte en veel goede wil — en nu boos worden als nochtans het gewenste resultaat uitblijft? Nee. Spiegel u aan die predikant en het historisch geval, dat ik u uit zijn praktijk verhaalde. Houd de weg tussen elkander open. Waarom, als de ene weg niet tot het doel leidde, niet een andere geprobeerd, inplaats van nu de afstand te gaan vergroten? Geloof in God, blijf vriendelijk en heb geduld.

Het kind en de windselen De ouden hebben ons gewaarschuwd en gezegd, dat we het kind niet met de windselen mogen wegwerpen. Nu is dat wel nooit de bedoeling, maar het gebeurt — als het gebeurt — onbedoeld. — Dat de leer der laatste dingen in de loop der eeuwen vele geesten, eenvoudige en geleerde, sterk geboeid heeft was niet verkeerd, maar dat ze meer soms hun nieuwsgierigheid en fantassie geprikkeld heeft, dan hun geloof gelouterd, was wel jammer. Ook hierom, dat de excessen, waarin ze vervielen, hun schermen met jaartallen en het voorspellen van gebeurtenissen, (op grond van het profetisch getuigenis) een tegenzin in het luisteren naar hetgeen de Schrift zegt over de ontwikkeling der wereld naar het einde heeft gewekt. Tegen het jaar 1000 trokken velen naar Palestina om daar present te zijn als de Heer wederkwam. Tegen het eind van de 17e eeuw (zo werd op grond der profeten ge-

zegd) zou Londen in puin gaan en aldaar het Hemels Koninkrijk worden opgericht. — Bengel was een groot christen maar meende toch de dag van Christus' wederkomst te kunnen berekenen en vrome Wurtembergse boeren verkochten have en goed en trokken van de opbrengst naar Palestina om er de Heer te verwelkomen bij Zijn aankomst op de Olijfberg. De berekeningen en uitleggingen van de wederkomst des Heeren, geboden door Russellisten en Zevende-Dag-Adventisten, doen iemand, die zich met toekomst-vraagstukken gaat bezig houden vrezen, dat hij betoverde grond betreedt.

En dat leidde er vaak toe dat goede christenen zich afkeerden wanneer die onderwerpen aan de orde gesteld werden. Heel de leer der laatste dingen werd hun verdacht en .... daarmede wierpen ze met de vuile windselen, het kind weg.

Eschatologie Met dat woord duidt men de dingen aan, die het laatste komen. Het is het bizondere van Israels godsdienst en van de Christelijke godsdienst — welke laatste eigenlijk de vervulling van Israels religie is —, dat ze een toekomst verwachting hebben en wel een blijde. Het Heidendom sprak van de jongste nacht; het Evangelie spreekt van de jongste Dag. God spreekt het slotwoord: een woord van Overwinning, dat de getrouwen kroont en de opstandigen uitwerpt. Het heden kan aanvaard, geleden worden vanwege de toekomst. In de wereld zult ge verdrukking hebben, doch hebt goede moed: Ik heb de wereld overwonnen. De christen kan het leven aanvaarden, want het is een verlost leven. — Wanneer we alleen in dit leven op Christus waren hopende, waren we de ellendigste van alle mensen, zeide iemand, die alles op alles gezet had om Jezus' wil. Wanneer de christen dus dit leven met blijde moed aanvaardt, vanwege de einduitkomst, dan ligt het voor de hand, dat de dingen, die het einde aanduiden en inleiden, en die als schaduwen zijn, die spreken van het Nieuwe Leven, zijn belangstelling hebben. Die belangstelling is „natuurlijke" levensuiting. Dát ze er zijn zou heeft de Heere Jezus als vanzelfsprekend ondersteld bij Zijn gelovigen in alle eeuwen. Hij gaf die verwachting een praktische inslag en gelouterde inhoud. Over wachten sprak Hij en over de vraag: hóé te wachten, opdat die dag ons niet onvoorziens zou overvallen. Gelijk heel de Godsopenbaring niet afgestemd is op de de bevrediging van onze nieuwsgierigheid, doch op de bevordering van onze zaligheid, blijft veel achter de voorhang. Wat zichtbaar wordt zijn „tekenen". Niet meer. De gebeurtenissen mogen niet om hunszelfswil onze belangstelling hebben, maar alleen vanwege de wereld, van welke werkingen de symptomen zijn. Het gaat om Christus — n i e t om de Anti-christ, om Christus, niet om de grote verdrukking; om Christus, n i e t om de gemeente; om Christus, n i e t om Israel.

Wanneer ze voor ons veranderen van „tekenen" tot dingen op zichzelf, met eigen waarde en op zichzelfstaande betekenis, dan leiden ze ons slechts af van hetgeen, waarop ze juist onze opmerkzaamheid moeten richten.

De Voleinder Het gaat om de Voleinder. Vanwege het werk dat hij eens zal voltooien, richtte de Heiland de blikken Zijner jongeren naar de gezichtseinder. En wij kunnen geen Blijde Boodschap brengen aan ons geslacht, wanneer wij het niet oproepen om de hoofden op te heffen, dewijl de Dag van onze verlossing nadert. Zonder de wederkerende Heiland, blijft het werk onvoltooid en onbevredigend. Als we in het wereldduister ons door Zijn Geest laten leiden, ons aan Zijn Woord houdende, dan zullen we eens aangezicht aan aangezicht voor Hem staan, al weten we niet, wanneer dat ogenblik er zijn zal. Elke preek wordt eigenlijk gehouden vanuit het einde. Ze veronderstelt de Dag der Voleinding; ze ziet en zet het leven hier en nu, in het Licht van díé gebeurtenis. De Openbaring van Christus; Zijn nieuwe zichtbaarwording, onthult zin en strekking van Zijn aardse leven. Wie de draad van het Evangelie in handen gekregen heeft voelt het trekken van Hem, die boven de wolken woont.

L.

Pastorale Mijmeringen

Direct toegegeven, dat het een jongeman als mij niet betaamd om over twee in de nacht over de straat te zwerven. (Maar wat doe je, als je het thuis niet kunt harden....omdat je nog wat brieven op de post moet doen! Nee, nergens anders om.) Doch even grif geconstateerd, dat zulk een wandeling je soms een niet onaardige schat van gedachten kan schenken, waaraan je voorbijgaat, als de zon de wereld in haar nuchtere dagplunje hult. Welnu, met een zware plof had ik juist mijn brieven in de bus horen belanden, toen verder in de straat een tweede nachtwandelaar naderde. Reeds van verre was het de man aan te zien, dat hij in een diep weemoedige stemming verkeerde. Af en toe bleef hij staan als wilde hij met gepaste grondigheid zijn verzuchtingen slaken. Dan keek hij hulpeloos in 't rond als zocht hij nieuwe mogelijkheden om zijn tocht voort te zetten. Dichterbij gekomen vernam ik zelfs luid gesnik. Ach, wat is er in zo'n grote stad toch veel droefenis! Hele visioenen van idealen, in rook vervlogen, en zo doemen bij zo'n gelegenheid voor je op. Een onverlaat, wiens hart op zulk een moment niet van mededogen sneller klopt. Ik ging dus op hem toe, maar bleef op een afstand van plus minus zes meter plotseling staan. Wat deed de man vreemd! Met zijn ene been wandelde hij op de trottoirband, met het andere gunde hij de rijweg zijn klandizie. Deze wijze van voortbeweging scheen hem bijzonder te vermoeien. 't Kneusde zijn weerstand kennelijk. Toen zag hij ook mij. Opnieuw brak hij in tranen uit en waarschijnlijk van ontroering hakkelend en stotterend maakte hij mij deelgenoot van zijn hartbrekende smart. „Mijnheer, m.m.m'n ene poot is korter dan de andere! Wat moet ik toch beginnen?" Een loeiende uithaal van chagrin, die hem verlichting had moeten brengen, hulde mij in een sfeer, niet ongelijk aan die van eau de cologne. Onwillekeurig deed ik een stap terug. Ik kon het nog juist brengen tot het advies, om maar met beide benen op de stoep te gaan lopen en tot het troostwoord, dat zijn kwaal in elk geval de volgende morgen gebeterd zou blijken. Toen ben ik maar gauw naar huis gegaan.

Wat dwaas, om op trottoir en rijweg tegelijk te willen wandelen! Zoiets kun je toch eigenlijk alleen maar verwachten van een beschonken mens zou je zeggen....

Meent u dat? Bent u wel eens moe? Wat kan daaraan toch schuld hebben? De weg is moeilijk en steil. De eisen, die de Heer ons stelt achten we boven onze krachten te gaan. Over zelfverloochening kunnen we stichtelijk *praten, spreken* gaat al minder, maar *doen* is helemaal een toer! Vooral wanneer deze broeder of die zuster u het leven moeilijk maakt of zelfs vergalt. Dan brengt iedere plicht de noodzaak met zich mede, dat je je weer even schrap moet zetten. Elke stap in de goede

richting vergt onevenredig veel inspanning in vergelijking tot het beetje dat je vordert. Valt het te verwonderen, dat je elk ogenblik weer stil staat om op adem te komen? Toch geloof ik, dat we veel van onze veerkracht zouden kunnen herkrijgen als we met beide benen op de stoep wandelen en niet langer op twee wegen tegelijk, een hogere en een lagere, onze voet zetten. Want elke stap op de goede weg brengt ons hele wezen weer opnieuw in spanning en opstand en elke stap op de lage brede weg betekent een pijnlijke val.

Wat helpt ons uit deze situatie? De bijbel spreekt er van, dat we eenvoudig moeten zijn. Ha, ik zie gezichten glunderen. Dus zelfs de mijmeraar predikt eenvoud? Nou kan het goed worden: nou wordt ons in 't vervolg alleen maar „hap-slik" opgediend zodat kauwen en verteren overbodig worden! Pardon, ik geef geen lonkjes aan luibuizen, die zich nooit een inspanning willen getroosten. Dat bedoelt de bijbel ook niet met eenvoud. 'k Wil alleen zeggen, dat wij bewust één weg bewandelen en één doel nastreven. Dat wij dus onze krachten niet versnipperen en daarmee dus krachten sparen om waarlijk vooruit te komen, dat is de bedoeling.

Die ene weg waarop beide voeten moeten gaan duiden we aan door de oproep: Wees een christen! Durf te te leven uit genade. Durf te gaan waarheen de Heilige Geest u drijft. Durf te leven uit de beloftenissen wanneer het heden eens wat donker schijnt. Sluit geen bondgenootschap meer met de dingen uit de wereld, zoals zelf-help, dat kind van het egoïsme.

Maar versta me niet verkeerd en redeneer nu niet als het boze ik zo vaak doet. Die zegt: „Dus genade zegt u .... op het werk komt het niet aan. Nou, dan zullen we hierop maar een bittertje nemen." Vreemd, dat men uit evangelie zelfs nog vergif kan puren. Laat me u kort uit de droom mogen helpen, want veel plaats heb ik ditmaal niet. Welnu, we bewandelen één weg — die der genade — maar we hinkelen die weg niet af! Eenvoud is geen éénzijdigheid. We gaan met trage voeten de weg! Daarom zweren we maar niet bij een of andere beschouwing over genade. We weten dat het een stap — een beslissende stap is. Maar de volgende doet de andere voet, zij is er noodzakelijk het gevolg van. Het is de daad van de door genade bevrijde mens, die door de geaardheid zijn dank en liefde betuigt jegens de Heer, Die het nieuwe Leven voor hem openstelde! Niet op twee wegen tegelijk! Niet op één weg alleen maar hinken. Maar met beide benen voorwaarts. Heus, het leven wordt zoveel schoner! En doeltreffender.

BRANDT.

Agenda van de 2de dag der Unie-Vergadering

DONDERDAG 25 MEI: Conferentiedag.

9.30 uur Opening morgenvergadering. Leider Ds. J. Broertjes.

14.00 uur Opening middagvergadering. Leider Ds. J. Bosma.

16.00 uur Sluiting.

De onderwerpen voor deze dag zijn:

1. *„Is er geestelijke nood in onze gemeenten?"* ingeleid door Ds. H. van der Werf van 2de Exloërmond en br. K. Drent van Hengelo.
2. „Rondom het militaire vraagstuk" ingeleid door Ds. H. Bakker van Amsterdam.
3. „Het drankvraagstuk" ingeleid door Ds. J. Hekhuis van Muntendam.

Voor zover de betreffende broeders aanwezig kunnen zijn en er tijdshalve gelegenheid voor bestaat, zal door de in het buitenland studerende Unie-kwekelingen een korte causerie gehouden worden over hun bevindingen aldaar.

Leden van de 70ste Algemene Vergadering der Unie (art. 6)

A. UNIE-COMMISSIE (8): F. E. Huizinga, P. de Boer, D. Olijslager, L. van Dam, A. A. Hardenberg, J. de Jong, W. Modderman, K. Reiling.

B. ERKENDE PREDIKANTEN (17): H. Bakker, C. Brandt, J. Broertjes, G. Brongers, J. Hekhuis, H. D. Hooghwinkel, H. Hornstra, T. Jansma, J. Louw, J. B. de Neef, B. Planting, D. Slort, G. Vegter, G. Visser, H. Visser, G. W. Tijman, J. W. Weenink.

C. AFGEVAARDIGDEN DER GEMEENTEN (131):

ALKMAAR (2): S. Bakker.
ALMELO (3):
AMSTERDAM (4): P. Berkhout Sr., G. Planting, W. Veenstra, G. J. v. Rekum.
APELDOORN (2): W. de Jong, H. de Vries.
ARNHEM (2): J. Leidekker, F. Lindeman.
DAARLERVEEN (2):
DELFZIJL (3): N. v. Beek, P. W. Brongers, J. J. Oldenburg.
DEVENTER (3): M. Hulleman, M. Peters, A. Dijkstra.
DRACHTEN (2): I. Tammeling, H. v. d. Velde.
EINDHOVEN (3): S. Zijlstra, W. Wiersema, H. Knigge.
E.E.VEEN (4): J. de Jonge, G. J. Olijslager.
ENSCHEDE (3): B. Katuin, E. Kooi, L. van Agen.
2e EXLOERMOND (3): H. v. d. Werf, E. Grooten, J. Kalsbeek.
FOXHOL (2):
's GRAVENHAGE—Singel (4): W. Bots, A. Grootjans, H. J. Hollé, C. Meyner.
's GRAVENHAGE—Oost (2): C. Mostert, H. J. Steenbergen.
GRONINGEN (9): H. Bolman, H. Bos, J. v. Dam Sr., J. Doornkamp, D. Koerts, C. Mostert, H. A. Mostert, M. Schut, J. G. J. Vrijen.
HAARLEM (3): W. Baartse, D. W. Bakker.
HARLINGEN (3): M. Kuilman, H. Spannenburg, J. v. Wier.
HAULERWIJK (2): J. Reiling, G. Vegelien.
HEEG (2):
HEERENVEEN (2): H. Sikkema, R. Sissing.

HENGELO (5): A. Abbink, H. ter Braak Mzn, J. Germeraad, W. Lindeman, S. W. Vis.
HOOGEZAND (3): J. Lamain, J. H. Gnodde.
LEEUWARDEN (4): J. Bosma, J. Prins, A. Haagsma, J. Miedema.
MUNTENDAM (4):
MUSSELKANAAL (3): W. Veenstra, B. Mulder, A. M. Huizing.
N. PEKELA (3): H. Jut, B. Dijk, F. Kijf.
N. WEERDINGE (4): J. Scholte, R. Reiling, H. Boonstra, H. de Jonge.
NOORDBERGUM (3): Corn. de Vries.
PERNIS (2): M. N. Looije.
ROTTERDAM—C (2): A. Zwarts, J. C. Boertjens.
ROTTERDAM—Z (2): J. Gaasbeek, A. de Jong.
SNEEK (3): E. A. Schlüter, J. Slump, S. v. d. Werf.
STADSKANAAL (4): Tj. v. Komen, J. v. d. Baaren, P. Wijnsema, J. Reiling Sr.
STAVEREN (2):
TER APEL (2):
TREEBEEK (3): K. ten Cate, S. v. d. Molen, A. Dragstra.
UTRECHT (3): G. J. Bos, H. v. d. Berg, F. Bos.
VALTHERMOND (2): H. E. Venema, J. Blank.
VRIESCHELOO (3): M. de Jong, H. Blank, H. Mulder.
WINSCHOTEN (2): J. Kiewiet, J. Lohof.
WORKUM (2):
ZANDBULTEN (3): B. Fabrie, Mevr. Fabrie, W. Bosma.
ZWOLLE (2): G. Bouritius, L. J. Kunnen.

★

DAGINDELING:

8 uur Ontbijt.
13 uur Warme maaltijd.
18 uur Broodmaaltijd (inplaats hiervan wordt op de 2de dag een lunchpakket voor de reis meegegeven).

Ieder houde zich in zake de verzorging van de corveedienst nauwkeurig aan de daartoe door br. F. Bos opgestelde regeling.

De blijdschap der gemeenschap zij een inspiratie tot ingespannen arbeid!

De Unie-secretaris,
T. JANSMA.

Dubbele verwantschap

Uw stem en het wereldgebeuren

Zo langzamerhand, terwijl ik dit schrijf, is het wel tot iedere volwaardige Nederlander doorgedrongen, dat hij dezer dagen naar de stembus moet voor een uiterst belangrijke aangelegenheid. Mocht hij te moe zijn om te fietsen, dan wil men hem wel per taxi ter plaatse brengen, en mocht hij te lui zijn om te gaan, dan zullen de dragers van het gezag hem dat verzuim t.z.t. wel in rekeningbrengen.

Groot is het voorrecht van de burger ener democratische natie, dot hij het wereldgebeuren mee mag bepalen door zijn stem.

Ook al gaat die stem dan direct alònder in een donkere stembus, en is hij naamloos vanwege het ontbreken van iedere aanduiding van herkomst, hij telt tòch mee en is misschien beslissend. En alle stemmen wegen even zwaar, of het er nú één is van een dikke millionair of van een magere schooier.

Ik zit een beetje verdwaald tussen een bonte verzameling van verkiezings-biljetten, die zo in de loop van deze dag onze brievenbus kwamen binnenvallen, en nu op mijn tafel om het hardst liggen te schreeuwen dat juist hun partij de beste en meest betrouwbare is en dat ik wel een grote stommerik moet zijn, als ik niet naar hèn luister, omdat zij alléén een goede, en vooral vaste koers kunnen garanderen. Wat moet ik temidden van dit koor van stemmen die haast als krijsende, ruziënde buurvrouwen tegen elkaar tekeer gaan? En ik benijd onze jongste spruit haast, die nog onbekommerd zijn melk ligt te drinken en zorgeloos de wereld in kijkt.

We hebben een kennis die er wel raad mee weet. Hij veegt zo'n zaakje verkiezingspaperassen netjes bij elkaar en laat er zijn vrouw de kachel mee aanmaken onder het motto dat politiek „vuil" is en een Christen er dus zijn schone (?) handen niet aan bezoedelen mag. Met zijn stembiljet weet hij ook op de een of andere wijze wel raad, en zo houdt deze goede broeder zich angstvallig buiten de politiek.

Of het zo moet? Ik geloof het niet. We kunnen toch niet buiten de politiek? Dat weet onze kennis ook wel. Die is reuze blij met allerlei sociale voorzieningen en laat zijn kinderbijslag heus niet bij Lieftinck blijven. Maar dan gaat het al niet meer aan om zo zonder meer de neus op te halen voor alles wat met politiek te maken heeft. Als de politiek al soms „vuil" is dan komt dat m.i. niet omdat politiek dat uiteraard *moet* zijn, maar omdat wij mensen niet altijd schone handen hebben, en haar bezoedelen. Maar dat geldt niet alleen van de politiek, dat geldt evenzeer van de handel, en van alle dingen waar wij mensen mee te maken hebben en onze krachten voor inzetten.

Zelfs in de Gemeente gaan de dingen soms niet, zoals het behoort en staan we wel eens raar te kijken. *Handen wassen* is dus de boodschap! Het komt mij niet juist voor, anderen de kastanjes (b.v. op speciaal terrein) voor ons uit het vuur te laten halen (waarbij ze hun vingers dan soms ook nog kunnen branden), terwijl wij maar rustig staan toe te zien om dan later zalig te genieten van de vruchten van hún noeste, door ons afgekamde, arbeid.

De grote moeilijkheid is m.i. niet, òf we aan politiek moeten doen, maar wèlke politiek we moeten steunen. En daar zit 'm voor mij de kneep.

Dubbele verwantschap

Ziezo, ik merk dat ik op een heel ander straatje terecht gekomen ben dan oorspronkelijk mijn bedoeling was. Ik had erop willen wijzen dat er in onze tijd zo ontzaggelijk veel nadruk gelegd wordt op de materiele vervolmaking der maatschappij, terwijl er bij al dit streven naar verbetering van de samenleving zo weinig rekening wordt gehouden met de volledige mens.

De mens is dat wonderlijke wezen, dat naar twee zijden verwantschap heeft.

Naar het lichaam is hij verwant aan de natuur, aan de dierenwereld, en wij begrijpen dat er mensen zijn geweest die onze afkomst dáár gezocht hebben. De mens eet, drinkt, slaapt, kan verwond raken en ziek, en moet tenslotte, naar het lichaam, sterven.

Er is echter nog een andere verwantschap, een hogere, die de mens op een heel ander niveau plaatst. Het is de verwantschap naar de geest. Wij zijn geschapen naar Gods Beeld en Gelijkenis, en zijn „van Gods geslacht". Boven eten en drinken kan de mens zich een cultuur scheppen, schoonheid genieten, zedelijke oordelen vellen, gemeenschap hebben met de Schepper, en Diens medearbeider zijn bij de realisatie van Zijn Koninkrijk.

De mens, die in zijn leven niets meer doet dan in zijn onderhoud voorzien (op buit uit zijn), zich een huis te bouwen (nest, hol) zich zat te eten en te drinken, te slapen, en verder een nageslacht voort te brengen, is niet boven het dierlijke uitgekomen.

De verdierlijking der mens, zoals die ons ook in de laatste oorlog weer gebleken is, moet verklaard worden uit het feit, dat hij zijn hoge, Goddelijke „verwantschap" negeert!

En een volk dat zich alléén maar inspant om haar samenleving zodanig in te richten dat goede voeding, een goed „nest" en een zo lang mogelijke levensduur gegarandeerd zijn, heeft vermoedelijk niet meer gedaan dan de „verdierlijking" in de hand te werken.

Het „dagelijks brood" is belangrijk. Dat is niet alleen een wetenschap van ons, mensen, maar dat weet onze grote Meester ook. Vandaar dat Hij ons ook daarom leert bidden. Maar dat wij innerlijk, geestelijk gevoed worden, dat de oorspronkelijke verhouding tussen Schepper en schepsel weer hersteld wordt, dat er weer waarachtige gemeenschap komt tussen Hem en ons, dat is duizendmaal belangrijker, en dan ook alleen komt het waarachtige mens-zijn weer openbaar. Waar alleen de verwantschap aan de natuur erkend wordt, waar alleen díénaangaande voorzieningen getroffen worden, daar zal de mens-in-de-mens, de geschapene-naar-Gods-Beeld, verhongeren, verkleumen, afzakken naar een steeds lager peil, om tenslotte door God te worden terzijde geschoven: Onbruikbaar voor het Rijk dat komt.

De *gehele mens* moet geholpen. In het Koninkrijk der Hemelen is voedsel voor lichaam en ziel beide.

Laten we daarom bidden met grote aandrang: Uw Koninkrijk kome....

Wf.

Herziening der organisatie der Unie

ds. Hardenberg.

Nu de gemeente te Hengelo door een voorstel aan de Algemene Vergadering de herziening van het Unie-apparaat aan de orde heeft gesteld, is de tijd gekomen, dat we ons over deze dingen bezinnen niet alleen, maar ook, dat we onze meningen aan elkander bekend maken, opdat er over nagedacht kan worden. Een bespreking in de A.V. kan alleen nut hebben, als zij behoorlijk is voorbereid. Daar het onderwerp mij allang en dikwijls bezig gehouden heeft, wil ik gaarne trachten hiervoor een bijdrage te leveren.

Wij zullen m.i. moeten beginnen met te proberen duidelijkheid te verkrijgen omtrent enkele hoofdpunten. Vooral hebben we te doen met de vraag, welke plaats de Alg. Verg. *kan* en *moet* innemen en welke de taak is van de Unie-Commissie, alsmede die van de Subcommissies, in „De Christen" van 6 Jan. j.l. door onze geachte Schakelredacteur „Hulp-commissies" genoemd.

Ds. Louw wil de leiding van het werk aan de Alg. Verg. geven. M.i. is dat in de practijk een onmogelijkheid. Ds. L. schrijft, dat de leden der U.C. „niet altijd genoegzaam georiënteerd kunnen zijn". Voor een deel heeft hij daarin gelijk. Het spreekt vanzelf, dat zij beter georiënteerd zullen zijn, naar mate zij zich daartoe meer moeite geven, maar er blijven altijd leemten bestaan. De vraag is echter, of dit met de leden van de A.V. beter zal gaan? Ik denk: slechter. Zelfs wanneer zij zich veel moeite getroosten, zal het hun nog maar gebrekkig gelukken, daar zij meestal niet in de gelegenheid zijn, om zich volkomen in te werken.

Bovendien is m.i. in de practijk gebleken, dat een groot lichaam als onze A.V. niet het geschikte orgaan is, om leiding te geven. Deze vergadering kan controleren, stimuleren, corrigeren, voteren (negatief en positief beide), maar leiding moet worden gegeven door een kleinere groep van personen, wier leden door hun plaats in het werk beter georiënteerd kunnen zijn en door de hun geschonken gaven ook beter inzicht kunnen hebben dan velen, die de A.V. vormen.

Nu komt het mij voor, dat de inzichten van onze Schakel-redacteur met die van schrijver dezes niet te verenigen zijn. Hier zijn twee wegen, waartussen moet worden gekozen.

Onze tegenwoordige organisatie gaat uit van de gedachte, dat de leiding berust bij de U.C. Volgens Ds. L. is dit een verschuiving van de oorspronkelijke opzet. Ik kan dat niet tegenspreken, omdat ik niet weet, hoe de vaderen het in 1881 precies hebben bedoeld. Maar het lijkt mij ook niet belangrijk. Wij kunnen het de vaderen niet kwalijk nemen, indien zij niet duidelijk hebben gezien, hoe de dingen in de toekomst geregeld zouden moeten worden. Waarschijnlijk denkt en spreekt eenmaal ons nageslacht evenzo over ons. Ik zou daarom rustig willen overwegen, wat het heden nodig heeft. Het gaat hier niet over het wezen van de gemeente, zodat een wijziging gezien zou kunnen worden als een verloochening van het beginsel, maar over de samenwerking van de gemeenten in de Unie.

Met het bovenstaande zal echter geenszins gezegd zijn, dat de bestaande toestand bevredigt. Onze organisatie doet mij denken aan een jongen, die uit zijn pakje

is gegroeid. Het staat hem niet meer, maar het knelt ook en hij beweegt er zich moeilijk in. Soms knapt er hier of daar zo maar opeens een naad los.

Toen er nog maar enkele subcommissies waren, meestal met een tijdelijke opdracht, ging het betrekkelijk goed. Moeilijkheden zijn er nu eenmaal altijd en de samenwerking van de verschillende karakters is het moeilijke punt van de gemeenschap en zal dat in deze bedeling wel blijven. Dat is met geen organisatie te verhelpen. Maar wel kan een bepaalde organisatie die niet meer „past", deze moeilijkheden vergroten en een betere zou ze kunnen verkleinen.

Verschillende van onze subcommissies zijn niet alleen permanent, maar hebben ook om de aard van hun werk steeds meer zelfstandigheid nodig. Toch moet er ook een plaats zijn, waar zij zich verantwoorden moeten. Tot nog toe is dat de U.C. geweest en waarschijnlijk zal het ook wel de U.C. moeten blijven, zij het wellicht in andere verhoudingen. Zelfs zou men een andere naam kunnen kiezen ook, hoewel dat niet bepaald noodzakelijk lijkt.

Maar er is meer. Er moet ook een plaats zijn, waar deze commissies tot een eenheid worden. Zij verzorgen ieder een bepaalde tak van dienst en moeten daarom in wezen één zijn. Het zou een groot nadeel wezen, indien zij grootheden op zichzelf werden. Allicht zouden ze allen het eigen terrein het belangrijkst achten en daar de meeste belangstelling voor opeisen. En grootheden op zich zelf worden ze m.i. onvermijdelijk, indien ze — door de A.V. gekozen — ook rechtstreeks en alleen aan de A.V. verantwoording schuldig zijn. Afgezien nog van de vraag, of de A.V. in staat is, in deze functie op te treden. Zij moeten een eenheid vormen; en deze eenheid moet zijn de — maar dan grotere — Uniecommissie.

In U.C.kringen is reeds meermalen de gedachte geopperd, om de verschillende permanente subcommissies in één vergadering bijeen te brengen tot een soort „plenaire" zitting, teneinde de behoeften van het werk in zijn geheel onder het oog te zien. Daartegen is dan echter steeds het pricipiele bezwaar gerezen, dat op deze manier de U.C. zich zelf zou uitbreiden met personen, die geen mandaat hebben van de A.V. Maar toch zijn velen het er over eens, dat we zo iets moeten hebben.

Om deze reden stelde ik reeds in 1948 voor, een grote U.C. te laten kiezen, om gelegenheid te hebben, vele leden der subcommissies te kiezen uit de leden der U.C. Toen stond mij een getal van 12 tot 15 voor ogen. Deze overwegingen leidden tot een uitbreiding van de U.C. van 7 tot 9 leden, waardoor geen wezenlijke verandering tot stand kwam.

Thans geef ik in overweging, een U.C. te kiezen van plm. 30 personen. Deze U.C. vergadert — voorlopig althans — twee keer per jaar. Een Dagelijks Bestuur van 5 personen doet de lopende zaken af. Het grootste deel van de ingekomen stukken verdwijnt daardoor van de agenda der U.C. (in de laatste vergadering waren het er maar even 49), hetgeen véél tijd vrij maakt voor het bespreken van het werk als geheel. Dit Dag. Best. vergadert — zo nodig — eens per maand. De correspondentie wordt dan ook niet zo oud, als nu soms het geval is.

De subcommissies worden in hoofdzaak (niet uitsluitend) gekozen uit de leden der U.C. Voor bepaalde taken zouden ook andere geschikt geachte personen uitgenodigd kunnen worden, doch meer als uitzondering dan als regel. Alle commissies brengen 2 keer per jaar uitvoerig rapport uit in bedoelde grote Unie-commissie. Tevens worden de uitzichten van en plannen voor het werk in bespreking gegeven. De U.C. bestudeert deze zo grondig mogelijk en geeft dan de nodige opdrachten en volmachten. Dat kan; want in deze commissie handelt door haar vertrouwensmannen in feite de A.V. De Alg. Verg. houdt dan ongeveer de plaats en taak, die zij nu heeft.

Een zo grote commissie brengt ongetwijfeld weer nieuwe moeilijkheden mee, maar zij heeft ook grote voordelen. Bij de verkiezingen van de leden der subcommissies treedt het persoonlijke element veel minder op de voorgrond; daardoor komen er minder scherpe kanten, waaraan men zich eventueel bezeren kan. Een ander voordeel zou zijn, dat de subcommissies zich meer gecoördineerd dan gesubordineerd zouden gevoelen, terwijl ze toch weer gecoördineerd zouden zijn aan de gehele commissie, waarvan zij zelf deel uitmaken. In zekere zin zou ook het Dag. Best. een soort subcommissie naast de andere zijn; ook zij zou geregeld verantwoording schuldig zijn aan datzelfde geheel, aan de grote Uniecommissie.

Ik vlij mij niet met de gedachte, dat we op deze manier geen moeilijkheden meer zullen hebben. Boven is daar reeds iets over gezegd. Maar dit lijkt mij thans de beste weg en daarom geef ik het hierbij ter bestudering aan U allen door.

R'dam. K. REILING.

Mededelingen

Het penningmeesterschap van de Bapt. Gemeente Den Haag—Oost berust thans bij H. de Ruyter, Loosduinsekade 132, Den Haag.

Gemeenteberichten

EMMEN

Als jongste Gemeente staat het niet een groot woord te hebben, maar toch moeten wij onze brs en zrs in ons vaderland wat op de hoogte brengen wat er de laatste tijd in Emmen gaande is. Doordat de stroom van brs en zrs die zich te Emmen komen vestigen nog steeds voortduurt, hebben wij ons op ernstige dingen moeten beraden.

Het parool gold hier: Wat moeten wij. „Eerst de kerk of eerst de man". De keuze viel op de laatste.

In overleg met de E.C.U. hebben toen de Gemeenten Valthermond en Emmen de handen ineengeslagen en zij hebben gepoogd een Voorganger te beroepen.

Dit heeft tot goede resultaten geleid. Br H. Plevier te Stockholm, die beroepbaar was gesteld, heeft aan de oproep gehoor gegeven en gaat zich aan deze beide Gemeenten verbinden.

U zult zich kunnen voorstellen welk een enthousiasme dit bericht ons bracht, want er ligt een stroom van werk voor onze jonge broeder op dit jonge arbeidsterrein.

De ene helft van onze wensen gaat nu in vervulling, maar de andere helft is ook van zeer groot belang, nl. de kerkbouw. Hierover zullen wij ditmaal nog niet schrijven, want dan hebben wij ook nog iets voor een volgende keer.

Tenslotte nog dit: „Er wordt aan gewerkt".

Met hart. broedergroet,
Uw D. M.

HOOGEZAND

Broeders en zusters, ...opdat het Woord des Heeren zijn loop hebbe. Deze wens, eens door de grote apostel Paulus gebezigd, is ook de wens van onze Gemeente. Onze bede, dat de Heere het zo wilde leiden, dat wij een voorganger zouden krijgen, die ons geregeld voor zou gaan in de bediening van het Woord, is in vervulling gegaan. God heeft ons gebed verhoord. Er is grote dankbaarheid in de Gemeente, als wij ons neerzetten om te luisteren, naar het Woord dat doorgezonden wordt door onze voorganger Ds Reiling. Onze bede blijft echter, dat het Woord des Heeren zijn loop hebbe. Want de oplettende aandacht, die telkens bemerkt wordt onder de prediking, is een bewijs dat er ere en achting is voor het Woord des Heeren. Duidelijk kenbaar grijpt dat woord in en is er volkomen overgave, zowel bij hen die zich voor het eerst onderwerpen aan de leiding des Geestes, om hun hart open te stellen voor de Heiland, om daarin woning te maken, als ook bij hen die na geruime tijd met de Gemeente opgegaan te zijn, zich volkomen onderwerpen aan het Woord, dat tot hen spreekt om gehoorzaam Hem te volgen in de Doop en in het breken des broods.

Dit eerste kwartaal was daarvan weer een zeer duidelijk bewijs. Zielen werden gewonnen voor de Heer en brs en zrs vonden de weg door de doop tot de Gemeente.

Pasen was voor ons ook dit keer weer een paasfeest, die de prediking der opstanding zichtbaar toonde. Een zevental brs en zrs daalde neer in het watergraf, om in nieuwigheid des levens met Christus op te staan. Wij hebben alle reden om de Heere te danken voor Zijn grote weldaden aan ons bewezen en toch blijven wij bidden: dat het Woord des Heeren zijn loop hebbe.

Correspondent.

Correctie

In het Gemeentebericht van Emmer Erfscheidenveen, voorkomend in het laatste nummer van De Christen, is een zinstorende fout binnengeslopen. In de zin: „In aansluiting aan deze dienst schaarden *niet* veel brs en zrs om de dis des Nieuwen Verbonds" moet gelezen worden „....schaarden *zich* veel...." enz.

Advertentiën

JAARGANG 67 - Nr. 2999
VRIJDAG 5 MEI 1950

WEEKBLAD
DE CHRISTEN
Orgaan tot verbreiding van de beginselen van N.T. Christendom

UITGAVE VAN DE UNIE VAN BAPTISTEN GEMEENTEN IN NEDERLAND

REDACTIE-ADRES: Ds. C. BRANDT, MOERKERKESTRAAT 151c - ROTTERDAM—Z.
ADM.: Ds. T. JANSMA, TETTERODESTRAAT 47, HAARLEM, POSTREK. No. 9260 TEN NAME VAN DE UNIE - TEL. 18032

ABONNEMENTSPRIJS BIJ VOORUITBET. VOOR NEDERLAND EN OVERZEESE GEBIEDSDELEN P. JAAR F 5.— - BUITENLAND P. JAAR F 6.50

Het wegwijzende WOORD

Verderfelijke Ketterijen

II Petr. en Brief van Judas.

Met een ontzagwekkende ernst hebben de Apostelen van Christus de strijd aangebonden tegen een ketterij, die het Evangelie in de wortel dreigde te verderven.

De Heere Jezus sprak ergens van de loze tarwe, die door de vijand gezaaid zou worden tussen het goede zaad, door Hem en Zijn Boden uitgezaaid in de wereldakker. Het zou een zaad zijn, waaruit een plant zou voorkomen, die de grootste gelijkenis zou vertonen met de edele planten. Slechts het geoefende oog zou het gevaar dat hier dreigde, kunnen onderkennen. Gewaarschuwd door hun Meester, zagen Christus' Apostelen het en bonden met een ernst, waarvan men na eeuwen nog ophoort, de strijd aan tegen deze dodelijke bedreiging van het Evangelie.

Gelijk er onder het Oude Israel valse profeten opstonden, werd het Nieuwe Israel geteisterd door valse leraars. Ze brachten een „leer", die het Evangelie op het zuiverst scheen uit te drukken maar tegelijkertijd verloochende. Ze strooiden naar het scheen met milde hand de zegen van het Evangelie uit onder de volken, maar inderdaad was de zegen van het Evangelie in hun mond in een vloek verkeerd.

Met een verontrusting, die de woorden doet sidderen, hebben Christus' Boden de aanval op deze, met vergif geladen leer, gevoerd. Wanneer ons de tweede Brief van Petrus en de Brief van Judas haast niet toespreken; wanneer we ze een aanval zien doen op een front, dat ons welhaast denkbeeldig voorkomt te zijn, dan is dat wel een bewijs, met welk een zegen hun afweer gekroond is. Ze hebben het front van de vijanden opgerold; zijn offensief meer dan gestuit: ze hebben hem vernietigd.

„Leer" is in het Nieuwe Testament geen theoretisch stelsel. Leer is daar de manier van leven. Als de schare Jezus wondermacht heeft openbaar zien worden in de overwinning op demonen, dan vragen ze verbaasd, welke nieuwe *leer* dat is? Mark. 1 : 27. Ze zien zich een nieuwe mogelijkheid van leven ontsloten; ze zien zich in Jezus een leven opengelegd, waarin men anders kan zijn en anders kan handelen, dan in het leven dat zij kennen mogelijk is. Een leven van vrijheid van zondemachten zien ze zich ontsloten in Jezus.

„Ketterij" is wat de aard van dit nieuwe leven vervalst. „Valse leraren" zijn degenen, die in dit nieuwe leven, in de Heiland opengestelde leven, mogelijkheden voorhanden zien, die niet de Heilige Geest hun aantoont, maar hun onreine lusten hun voortoveren.

De grote Boodschap van Golgotha, doorklinkende door het opengeworpen graf van Christus: vrij VAN de zonde!" werd door hen verkeerd in een. „vrij VOOR de zonde!"

De zonde kan de genade slechts groter maken, zeiden zij. De zondaar behoeft niet met de zonde te breken — hij mag zijn tijd bij de zonde uitdienen. De boodschap van de overmacht der genade; van haar „veel meer overvloedig zijn" werd veranderd in een hemelse vrijbrief voor het bedrijven van zonden.

Tegen deze conclusie, deze v a l s e gevolgtrekking uit zijn boodschap heeft Paulus reeds ernstig geprotesteerd. Misschien moeten we Rom. 3 : 8 wel zo verstaan, dat hij openlijk verklaart dat hij, indien hij dat werkelijk zou leren, in zou stemmen met het verdoemend oordeel, dat zijn bestrijders over hem velden.

> Het is toch niet zoals men van ons lastert en sommigen ons laten zeggen: Laten we het kwade doen, opdat het goede er uit voortkome? Wier vonnis over ons juist zou zijn.

En aan het slot van zijn tweede Brief zegt Petrus, dat onkundige en onstandvastige lieden een en ander in Paulus' brieven, moeilijk om te verstaan, tot hun eigen verderf verdraaien.

Petrus aanvaardt Paulus' Boodschap en wacht er zich wel voor, ondanks het schrikkelijke misbruik, haar te willen stuiten of beschermen met een stelsel van goede werken.

L.

Losse Schakels

Hij overwint Toen in het oog der discipelen de zaak van hun Meester verloren was, vluchtten ze in een paniekstemming bij Hem weg. Sommigen van hen schijnen hun oude beroep weer te hebben opgenomen. Wat bracht hen terug naar Jeruzalem? Als we daarop een antwoord zoeken moeten we zeggen: het was niet iets, het was Iemand, die dat deed. Toen ze van Hem gescheiden waren en Hem kwijt waren, voelden ze helderder dan ooit te voren, wat Hij geweest en wat Hij voor hen betekend had. Nu bleek hoe Hij in de dagen van het verleden het leven van hun leven geworden was. Hij, de Meester van het verleden, trok hen terug naar Jeruzalem, want ze konden Hem wel verlaten, maar niet kwijt worden. Dat hadden ze gemerkt. Het verleden, waarbij ze weer wilden aanknopen was dood! Daarin terug te keren bleek hun onmogelijk. In hun harten werkte Zijn levenskracht, verontrustte hen en trok hen naar de plaats, waar de Heer uit hun aards gezichtsveld was verdwenen. Daar vond de hereniging plaats, in de sfeer van dát leven, dat Hij hen had medegedeeld — dát leven, dat naar hun eigen getuigenis overmachtig bij hen geworden was: „Heer, tot Wien zullen wij heengaan, Gij hebt woorden des eeuwigen levens". Voor dat leven verzinken de grenzen, die het heimwee maken tot een hellevuur.

Bidden met „open ogen" De bidstond is de plaats waar men elkaar ontmoet om te leren bidden voor en met elkaar. Men moet er echter bidden met „open ogen". Als dat gebeurt, staat de bidstond in het volle leven. Het rijke en bewogen leven daarbuiten moet in het stille bidstonduur gevoeld en doorleefd worden. Evenzo het rumoer, dat zo vaak in de harten vernomen wordt. Zijn leven en bidstond gescheiden, dan boeit de bidstond niet. Dat bedoelen we als we zeggen, dat men moet bidden met „open ogen". Men moet bidden als mensen, die in het heden staan en de polsslag van het leven voelen. Leven en gebed moeten elkaar niet verliezen. Wordt stereotiep gebeden: hetzelfde gisteren en eergisteren, terwijl het heden zo gans anders is dan het verleden was, dan vragen de kinderen zich af of bidden wel wat met het leven zelf te maken heeft? Dan wordt bidden licht het opzeggen van gebeden, zoals soms in de Kerk van Rome het geval is, waar men een aantal voorgeschreven gebeden kan afkopen door een bepaald bedrag in de collecte te doen.

In de bidstond moet het leven worden toegelaten. Men neme het leven mee de bidure in. Men brenge er de persoonlijke contacten die men gedurende de week gehad heeft, het nieuws uit de krant en de berichten, die over de radio de huiskamer binnen golfden, en verzuime ook niet aan het woord te laten komen de persoonlijke noden en wensen en vreugden. — Heel vaak is al gezegd, dat men, in bidstond samen, geen lange gebeden moet doen. Uit de aard der zaak moet niet één bidder alle en aller belangen voor de Heer brengen. Dan is herhaling niet te vermijden en nu is herhaling niet verkeerd, maar het is niet nodig. Wie in een gebed voorgaat na de opening van de vergadering van een vereniging, bepale zich tot die vereniging en de belangen die zij die avond zoekt te behartigen, maar trede dan niet buiten dat bepaalde terrein. Dus: bidden met „open ogen!". Laat ze van te voren openen. Luister wat dagbladbericht en radionieuws en levenservaring en omgang met anderen u te zeggen hebben en breng hun boodschap voor de troon der genade.

Niet overwonnen — niet overwinnaar Aan een grote evangelisatiecampagne in Londen nemen o.a. ook deel de bekende Japanse Evangelist Kagawa en de Duitse Luth. predikant Niemöller. In een samenkomst hield Niemöller een toespraak over de woorden uit de eerste brief van Johannes: Dit is de overwinning, die de wereld overwint, n.l. ons geloof. Hij maakte daarbij de opmerking dat men wel moet onderscheiden tussen de wereld overwinnen en zelf niet door de wereld overwonnen worden. Dat laatste is mogelijk buiten het Christelijk geloof om. Niet-christenen hebben voor hun overtuiging hun leven gelaten: communisten, anarchisten. Dapper weigerden de Jehova-getuigen zich te schikken naar de eisen der Nazi's. Al deze mensen zijn door de wereld, dat was de macht tegenover hen, *niet* overwonnen. Maar zij hebben de wereld niet overwonnen. Dat is gans iets anders. Daarvoor is het geloof nodig, dat door de Christus ontstaat en in gemeenschap met Hem in stand blijft. Christus is door de wereld niet overwonnen, maar meer dan dat: Hij heeft de wereld overwonnen. Hij heeft haar niet verbitterd, maar overwonnen nagelaten. Zij voelde zich door Hem verslagen. De wijze waarop Hij haar weerstond tot in Zijn bloedige dood toe verbrak haar. Zo was het met de bloedgetuigen der eerste eeuwen. Ze werden door de wereld niet overwonnen, maar ze overwonnen door en in hun sterven de wereld. De wereld staakte haar vervolgingen, door de Geest van Christus, gelijk die van de martelaren over hen woei. — Een overtuiging kan ons in staat stellen de wereld tot in de dood toe te weerstaan, maar alleen het geloof in Christus stelt ons in staat de wereld te overwinnen. En het hoogste is niet, zich niet *te laten* overwinnen, maar te overwinnen.

Kansen voor zusters In The Baptist Times worden wenken gegeven voor zusters, wier begeerte het is de gemeente te dienen. Nadat ziekenbezoek en ziekentroost genoemd zijn, wijst de schrijfster er op dat ook in het gebouw zelf de kansen voor de zusters liggen. Ze wijst op het plaatsen van bloemen in de kerk en de verdeling der bloemen aan de Zondagavond onder zieke leden. Soms kunnen de zusters eens iets extra's doen in het schoon maken en opknappen van het meubilair. Er is wel eens wat te repareren en soms moeten versleten voorwerpen door nieuwe vervangen worden en bij feestelijke gelegenheden kunnen zij zorgen voor de bereiding van spijzen en dranken. — We geloven dat onze zusters in het algemeen hun kansen in deze genoemde en de hier niet geciteerde werkzaamheden gezien hebben. Menige gemeente weet er dankbaar van te gewagen. We mogen heus wel zeggen, dat de zusters niet het minst-actieve deel der gemeente vormen! Maar in het poëtische gedeelte zou menige Voorganger hen wat opmerkzamer willen hebben: elke Zondag is een feestdag: Christus is opgestaan! Waarom zou dan niet elke Zondag de kerk een feestkleed dragen? En wat kleedt vrolijker en dankbaarder dan bloemen? Het is niet nodig de meegebrachte bloemen naar zieken te brengen (zoveel zieken zijn er gelukkig niet altijd): men kan ze zelf weer mee huiswaarts nemen. Maar Zondags is het Huis der gemeente immers ons Tehuis! Het Tehuis voor ons en onze gezinnen. Dan daarheen de bloemengebracht; eventueel volgens een lijst, met de namen van hen, die deze vervrolijkte taak willen volbrengen!

Het Kruisteken Ergens in Engeland is een Baptisten kerk gebouwd, die aan haar voorgevel een kruis vertoont. Daarover maakte een inzender in het orgaan onzer Engelse geloofsgenoten zich ongerust. Hij zag daarin een verlaten van de Puriteinse paden, d.i. dier Protestanten, die indertijd sterk ageerden tegen Roomse bijgelovigheden. Tot deze Protestanten behoorden ook de Baptisten. — Een andere inzender kwam daarop vertellen, dat hij uit het protest van zijn medebroeder had mogen opmaken dat er tenminste één baptistenkerkgebouw in Engeland was, dat zich het teken van het Kruis had toegeëigend. Hij is er tegen Rome het monopolie te laten van het gebruik van dat teken. In het verwerpen daarvan ziet hij een doorvloeien. — We zijn niet tegen het gebruik van dit teken in en aan onze kerkgebouwen. De moeilijkheid ligt voor ons daarin dat men nú gemakkelijk kan weten of men het met een Rooms Kerkgebouw te doen heeft of met een Protestants bedehuis, en dat sprekende onderscheid dán vervalt. — De knielbankjes in een kerkgebouw van de Haagse Hervormden heeft vele Hervormden verontrust. Ons niet, en dat niet alleen omdat we niet hervormd zijn, maar omdat onze Duitse Baptisten altijd de gewoonte gehad hebben als gemeente onder het gebed te knielen. Een twintig c.m. boven het plankje, waar men de voeten op kon zetten, was een tweede smalle plank bevestigd, waarop men bij het knielen de knieën kon steunen. Heel eenvoudig: deze oplossing van het vraagstuk, in welke houding in de kerk te bidden. Dat allen blijven zitten, tot zelfs de kerkeraadsleden toe, vinden we vreemd, maar we moeten ook alweer vragen: waarom zouden de kerkeraadsleden gaan staan, als het niet de bedoeling was, om de gemeente daarin het voorbeeld te geven? Maar vele gemeenten hebben die bedoeling, naar het schijnt, nog niet begrepen. Komt dat nog? Of komt er gauw knielgelegenheid? —

Tegen het gevaar dat het teken des kruises het werkelijke kruis zal doen vergeten zullen we bij de invoering van dat teken wel moeten waken.

De Jood en Christus In het Engels verscheen een boek van de Joodse christen Jacob Jocz, erg duur, maar belangrijk, te oordelen naar de bespreking van zijn inhoud. Het geeft een historische uiteenzetting van de oorzaken en symptomen van vervreemding tussen Israel en Jezus. De schrijver werpt de vraag op: „Hoe kwam het, dat Jezus van Nazareth een vreemdeling werd voor Zijn eigen volk?" Hij heeft daarop dit antwoord: „Tussen Jezus en de Joden stond de Christelijke Kerk". „Voor de bekeerde christen Jood brak in alle hevigheid het conflict uit tussen de Algemene Apostolische Kerk en de geest van het Nationaal Seperatisme. De ervaring van Abraham is de ervaring van elke bekeerde Jood."

Het schijnt mij zo, dat voor het besef der Apostelen de profetiën van het Oude Testament naar hun strekking en bedoeling in vervulling gegaan waren en gingen in het Nieuwe Volk. Daarop passen ze uitspraken der profeten toe. Ongetwijfeld lag deze vervulling wel wat hoger en was „geestelijker" dan de profeten het zich hadden voorgesteld en voorstelden. Maar zoals God onze gebeden verhoort — niet naar onze verwachting, maar naar Zijn Wijsheid, en Hij „boven bidden en denken" doet, vervult Hij, hetgeen profeten zagen en voorzegden a.g. Israel en zijn toekomst, niet naar hun verwachting, maar naar Zijn Wijsheid.

Ook Rom. XI schijnt ons geen uitzondering te maken op de regel, dat de gemeente centraal b l i j f t en in haar Israel zowel als de volken tot hun bestemming komen. „Kerk en Israel" — getrouwelijk door ons gelezen naast de misschien meer bekende lectuur over dit onderwerp, heeft ons niet kunnen tonen, dat de Apostelen het Woord der voorzegging anders hebben verstaan en uitgelegd. Ondertussen blijven we luisteren. We staan nog steeds open voor informatie.

Israel in Palestina De courant lezen we ook. Wat er in Palestina gebeurd is en gebeurt, weten we. Misschien zullen de Joden daar ook nog wel weer eens een tempel bouwen. Voor ons is het slechts de vraag, welke heilshistorische betekenis die dingen hebben. Het kan de pseudo-vervulling zijn van hetgeen God beloofd heeft a.g. de toekomst van Abrahams kinderen: de vervulling op lager vlak en in de wereld van déze orde. Heel deze reeks van gebeurtenissen kan een verloochening zijn van de Christus. Daarmede kunnen zij Zijn toekomst wel voorbereiden, maar die toekomst zal dan tevens een wegvagen zijn van al wat buiten Hem om en (onbewust) tegen Hem in gebouwd werd, opdat er ruimte kome voor Zijn Israel — dat geen Israel naar het vlees is, en voor Zijn Rijk, dat wel zijn voorafspiegeling vond in het rijk van David, maar tegelijkertijd een Rijk is van andere orde, dan Davids rijk.

Ondertussen beschouwe men de broeder en zuster, die in bepaalde opvattingen niet meelopen, niet als minderwaardige christenen. Met behoud van eigen overtuiging late men hen het recht een afwijkende mening toegedaan te zijn. De dingen liggen toch allicht niet zo eenvoudig als velen geneigd zijn te denken.

L.

Zendingsrubriek

De vraag wordt dikwijls gehoord en daarmee het nut van de buitenlandse zending in twijfel getrokken of het wel zin heeft om straks zendelingen naar andere werelddelen uit te zenden. En men wijst dan op de grote nood van de omgeving, van het eigen land. Om deze nood te ontkennen heeft geen enkele zin, want zij is er eenvoudig.

Nu we ons toch nog in de glans van de opstanding van Jezus Christus bevinden, lijkt het mij goed toe om samen eens te lezen wat de Levensvorst tot Zijn discipelen gezegd heeft. Ik heb hier het oog op het Schriftgedeelte Lukas 24 : 44—49. Gemakshalve volgt hierbij de tekst: „En Hij zeide tot hen: Dit zijn de woorden, die Ik tot u sprak als Ik nog met u was, namelijk dat het alles moest vervuld worden, wat van Mij geschreven is in de Wet van Mozes en de Profeten en Psalmen; Toen opende Hij hun verstand, opdat zij de Schriften verstonden; En zeide tot hen: Alzo is er gescheven en alzo moest de Christus lijden en van de doden opstaan ten derde dage; En in Zijn naam gepredikt worden bekering en vergeving der zonden onder *alle* volken (let op dat *alle* volken) beginnende van Jeruzalem. En gij zijt getuigen van deze dingen. En zie, Ik zend de belofte Mijns Vades op u; maar blijft gij in de stad Jeruzalem *totdat* gij zult aangedaan zijn met kracht uit de hoogte" (Let eveneens op het woordje *totdat*).

Toen Jezus „hun verstand opende, zodat zij de Schriften verstonden" maakte Hij daarmee de betrekking tussen Zijn eigen leven, dood en opstanding en de zendings-

Extra bericht

Ons bereikt het bericht dat het H.M. de Koningin behaagd heeft aan Ds. J. Hekhuis te Muntendam de gouden eremedaille verbonden aan de Orde van Oranje-Nassau te verlenen.

Op deze wijze is de waardering voor de velerlei verdiensten van Ds. J. Hekhuis op reclasseringsgebied tot uitdrukking gebracht.

Ook hier willen wij gaarne onze felicitaties met deze onderscheiding uitspreken. Wij weten, dat deze reddingsarbeid werd gedaan door Ds. Hekhuis gedreven door de drang der liefde van de Grote Redder!

Nu draagt de man met het gouden hart het goud op de borst! En met ere!

De Unie-secretaris,
T. JANSMA.

---

taak van prediking, bekering en vergeving der zonden *„onder alle volken beginnende van Jeruzalem"* Zijn discipelen duidelijk. Om misverstand bij voorbaat uit te sluiten voegde Hij er aan toe: „En gij zijt getuigen van deze dingen".

Een christen moet doordrongen zijn van het gewicht, dat hij een getuige van Christus overal en ten alle tijde moet wezen.

En wanneer de vraag toch opgeworpen wordt en een taai bestaan schijnt te hebben waarom zendelingen naar andere landen uitgezonden worden, terwijl de directe geestelijke nood in de naaste omgeving nog zo ontstellend groot is, dan gaat men uit van de *veronderstelling*, dat de eigen omgeving eerst volledig bearbeid dient te worden vóór het oog op andere landen gevestigd mag worden. Dat „Beginnende te Jeruzalem" houdt dus volgens deze opvatting in, dat eerst de gehele stad Jeruzalem voor Christus gewonnen dient te worden.

De Handelingen der apostelen — het grote zendingsboek bij uitnemendheid — spreekt echter een heel andere taal. In Jeruzalem werd er door de apostelen gewerkt, doch zij bleven er *niet* totdat geheel Jeruzalem „christen" was geworden. In Korinthe, Efeze, en noem de plaatsnamen maar op, verbleven zij een bepaalde tijd en trokken dan verder.

De ontstellende nood van het eigen land getuigt van het falen van het christendom in eigen omgeving.

„Beginnende in Jeruzalem" wil niet anders zeggen, dat de apostelen het eerst in Jeruzalem het Evangelie moesten verkondigen, doch zegt absoluut *niets* van een permanent blijven totdat geheel deze stad zou liggen aan de voeten van Christus.

In het aanwenden en hanteren van bijbelse uitdrukkingen diene men voorzichtig te zijn. Men mag hun niet iets in de mond leggen wat zij niet bedoelen te zeggen.

De gemeenten, deze kleine groepen van gelovigen die door de apostelen her- en derwaarts gesticht werden, hadden en verkregen de taak om in hun eigen omgeving het licht des Evangelies te verspreiden. Deze roeping hebben zij getrouw en naar beste vermogen beleefd.

Wanneer de heidense schrijver Celsus zijn minachting uitspreekt voor een „religie (bedoeld is het christendom) die zich verspreidt door wolkopers en lederbereiders en andere onontwikkelde lieden, die kinderen of onwetende vrouwen tot zich trokken en hen onderwezen", dan getuigt dit alleen maar dat de gelovigen van die dagen hun plicht deden. (Kenneth Scott Latourette: A History, deel 1, bladz. 116.) Ook de liberale theoloog von Harnack wijst in deze richting: De talrijkste en ook de meest gezegende missionarissen van de Christelijke religie waren niet de beroepsleraars maar de gewone Christenen zelf, voor zover zij getrouw en sterk waren. Wij kunnen er niet aan twijfelen, dat de grote verbreiding van deze religie zich voltrokken heeft door de arbeid van zendelingen voor wie het zendeling-zijn niet hun beroep was. (Die Mission und Ausbreitung des Christentums, bladz. 377, 378.)

Om de zending een halt toe te roepen en eerst het eigen land grondig te laten bewerken getuigt van een kortzichtigheid, die principieel in strijd is met de opdracht van de Heer.

Een rijwielfabrikant in Groningen wacht er toch ook niet op dat eerst alle inwoners van de stad van zijn rijwielen voorzien zijn, doch hij probeert overal afzet voor zijn producten te verkrijgen.

Ons land is ook niet de wereld.

Dit is de grote verzoeking om het „Beginnende te Jeruzalem" te willen localiseren, terwijl het Koninkrijk Gods niet gebonden is aan grenzen en de gehele wereld bedoelt.

Met vriendelijke zendingsgroeten,
voor de U.Z.C.,
H. D. HOOGHWINKEL.

Gemeenteberichten

DEVENTER

In aansluiting op onze mededeling in De Christen van enige weken geleden, kan ook nu zeer veel goeds gemeld worden.

Candidaat H. P. de Boer heeft het beroep naar Deventer aangenomen. Wij zijn Gode zeer dankbaar voor deze beslissing.

Zondag 16 April was dan ook voor de Gemeente Deventer een dag van meer dan gewone betekenis. Er werden vier broeders en drie zusters door de doop aan de Gemeente toegevoegd. Zij hadden beleden zondaren te zijn, maar gereinigd door het bloed van het Lam.

Ons kerkgebouw was tot in alle hoeken bezet en velen moesten zich met een staanplaats tevreden stellen.

Voor deze gelegenheid was Ds Broertjes uit Sneek tot ons overgekomen en hield voor zulk een groot aantal toehoorders een gloedvolle rede. Na de prediking vierden we het heilig Avondmaal waarbij de zeven nieuwe leden een hartelijk welkomstwoord werd toegesproken door onze broeders Ouderlingen.

's Avonds kwamen wij nogmaals bijeen om getuige te zijn van 't bevestigen van een br Diaken.

In 't bijzonder kunnen wij nog mededelen dat het oudste echtpaar der Gemeente n.l. br en zr Wunderink 24 April hun 60-jarig huwelijksfeest mochten vieren. Beiden mogen zich verheugen in nog een goede gezondheid met een leeftijd van resp. 84 en 85 jaar. Zij zijn Gode dankbaar voor de vele zegeningen die ze gedurende hun huwelijksjaren mochten ervaren. (Van harte gelukgewenst ook van mijn kant. E.R.)

Al deze gebeurtenissen wekken tot grote dankbaarheid. Onze bede is deze: Heer laat deze stroom van zegen

voortvloeien in onze Gemeente(n) waar wij ook zijn, wat wij ook doen, zodat de oogst van zielen groot mag zijn.

Secr. H. J. GROOTHEDDE.

HOOGKERK

De arbeid alhier wordt met blijdschap voortgezet. In alle takken van het gemeentewerk heerst een goede geest. Het zangkoor werkte mee 2 April op een Jeugdavond, met als motto: „In de schaduw van het kruis". Ons zaaltje was die avond vol en prachtige bijdragen werden geleverd, die een diepe indruk achterlieten.

15 April gaven onze 5 jeugdgroepen (B.J.G.) een pracht avond in een daarvoor gehuurde grote zaal, welke goed bezet was. Plm. 60 kinderen luidden door zang, spel en muziek onder leiding van de heren Bandstra en Wijchers en de dames Siccama en v. Meekeren de lente in. Zang en spelen, alsmede de vertelling „De vrouw van Samaria" (waarbij het flanelbord werd gebruikt) vielen goed in de smaak. Tot slot een mooi tableau „Bij de bron", in verband met de vertelling, doch op de achtergrond een groot wit kruis, waarop met een rood opschrift: „Ik stierf voor u". Deze avond hebben we mensen bereikt, die nog nooit eerder in een onzer samenkomsten waren.

Biddend dat God ons hier tot rijke zegen wil stellen, gaan we blijmoedig verder.

Alle medeverbondenen in de lande onze hartelijke groeten.

De correspondent.

WINSCHOTEN

Gelijk het gras is ons kortstondig leven.... Aan deze woorden uit Ps. 103 werden wij herinnerd toen Maandag 17 April het ontstellende bericht tot ons kwam, dat br. A. Mulder, werkzaam in de N.O. Polder, aan de gevolgen van een aanrijding met een auto plotseling was overleden. Zaterdag er voor was het ongeluk gebeurd en aanvankelijk liet het zich niet ernstig aanzien. Maandagmorgen is hij echter plotseling overleden. Hij is de eerste uit deze Gemeente, die ons door de dood ontvallen is, en onwillekeurig rijst de vraag: wie van ons de eerste zijn zal, die hem zal volgen. In de Gemeente zullen wij hem missen, daar hij op de Zondagen waarop hij in Winschoten was, kostersdiensten verricht. Als wij straks zijn plaats door een ander ingenomen zien, zal dit ons telkens weer aan hem herinneren.

Vrijdag 21 April is hij vanuit de kerk grafwaarts gedragen. Een grote schare belangstellenden vulde het kerkgebouw en meerderen volgden hem naar de begraafplaats.

In de rouwdienst, die geleid werd onze voorganger Ds. J. B. de Neef, werden wij bepaald bij de troost die God in en door Zijn woord geeft aan hen die treuren om het verlies van geliefde doden. Er is een wederzien bij de Heer! Dat is ook de troost voor onze zuster en haar kinderen, die door het heengaan van hun man en vader zo ernstig getroffen zijn. God geve hun genade om onder dit verlies stil te zijn en het vertrouwen te stellen op Hem die een Man der weduwen en een Vader der wezen zal zijn.

Bij de groeve werd door verschillende personen een goed getuigenis gegeven van het werk dat br. Mulder verricht heeft, zowel op maatschappelijk als op geestelijk gebied. Hij heeft daar onder zijn kameraden veel evangelisatiewerk verricht en eenmaal zal openbaar worden dat ook dat werk niet waardeloos geweest is, daar immers Gods woord nooit ledig tot Hem zal wederkeren.

Geve de Heer dat door dit heengaan wij meer en meer aangespoord worden om te waken en te bidden, opdat wij ten allen tijde bereid mogen zijn om voor Zijn aangezicht te verschijnen.

De secretaris der Gem.,
A. HUIZINGA.

Al wat rein is, al wat liefelijk is, al wat wel luidt, bedenkt dat.

In dit Paas-teken stond de 38ste Bondsdag der Friese Baptisten op de 2e Paasdag te Sneek.

Niemand zocht zichzelf, maar een ieder zocht datgene, wat kon dienen tot stichting van het geheel.

Met het voorlezen van enkele verzen uit Psalm 34 wekte de voorzitter, Ds J. Bosma, de aanwezigen op, om met hem op deze dag en aan deze plaats de Heer groot te maken en Zijn Naam te verhogen, wat wel in het bijzonder tot uitdrukking kwam in de bidstond die daarop volgde.

In zijn openingswoord, n.a.v. Col. III : 1—4, bepaalde de voorzitter de talrijke aanwezigen in de prachtige Doopsgezinde Kerk bij het feit, dat het Paas-leven ook onder ons m e e r tot openbaring m o e t komen. Dat kan alleen, aldus spreker, als we eerst dood zijn, radicaal gestorven zijn, want de weg naar Pasen loopt over Golgotha. Dit is geen gemakkelijke weg, omdat wij, zolang ons hart nog klopt en onze pols nog slaat, niet willen gestorven zijn. Eerst nadat de Heiland gebeden had: „Vader niet mijn wil, maar de Uwe geschiede" werd het Pasen voor Hem. Bij het kruis van Christus wordt onze wil radicaal gebroken en wordt Zijn dood onze dood. Eerst zullen we op bovennatuurlijke wijze moeten sterven, willen we op bovennatuurlijke wijze kunnen leven. Zo alleen zullen we ook met Christus kunnen leven en een leven met Christus is een leven met God. Dit is het ware leven: een leven in vreugde, een leven in rijkdom. Dit is geen idealisme, geen fatamorgana, maar realisme.

Spreker besloot met ons deze vraag voor te leggen: Is Christus triomfator in ons gezin, in ons werk, op de straat en op school, of beheersen wij zelf nog ons gezin, onze zaak en ons geld? Mocht er vandaag, hier en nu, een doorbraak komen in ons leven met de bede: „Leer ons daag'lijks, leer ons duizendwerven, in Uw kruisdood meegekruisigd sterven, en herboren — opgestaan, achter U ten hemel gaan".

Gezien het motto van deze Bondsdag: „Christus in het dagelijks leven", beluisterden wij dan ook toespraken over: a. Christus in het zakenleven; b. in het gezinsleven; c. in de werkkring en d. op school, respectievelijk van de brs J. W. Zwaan, Staveren, R. Sissing, Heerenveen, A. Wielinga, Sneek en mej. Dina de Haan, Heerenveen. Het geheel vertolkte dan ook oude, vertrouwde klanken, in een nieuw kleed gestoken.

Niet minder dan twee zangverenigingen, nl. van Sneek en Staveren leverden op uitmuntende wijze bijdragen tot verheffing van onze geest en de prediking tot de onbekeerden in ons midden door middel van het lied.

Naar de ervaring, onze hoogbejaarde Nestor eigen, luisterden, in ademloze stilte, de aanwezigen naar de liefelijke, vertroostende, maar ook vermanende woorden van Ds H. Visser van Sneek. Niet om mijzelven te presenteren, maar om God te eren, aldus spreker, heb ik gaarne gehoor gegeven aan de uitnodiging om een enkel

woord tot U te spreken. Deze Bondsdag zou met ettelijke dagen moeten worden verlengd, indien we de rijkdom van het gekozen „Motto" in al zijn volheid zouden moeten behandelen. Hierna schetst Ds Visser dan in een duidelijk sprekend persoonlijk getuigenis, wat de Heiland voor hem is geweest en nog dagelijks is en voor ons allen kan en moet zijn. Met een: „Kinderkens, hebt elkander lief, Amen", besloot deze in de dienst des Woords vergrijsde leraar zijn toespraak.

Maar al te spoedig was het einde van deze rijk gezegende dag daar en na nog vele persoonlijke getuigenissen van jong en oud aangehoord te hebben, besloot Ds J. Broertjes, na eerst van de voorzitter een woord van dank te hebben ontvangen voor hem en zijn Gemeente voor de prachtige regeling en liefderijke ontvangst in Sneek, onze Bondsdag met dankgebed.

Met „Lof, aanbidding, dank en ere, Vader, zij U toegebracht" staande gezongen te hebben, gingen we welgemoed huiswaarts in de verzekering: „Uw genade, Uw genade blijve in zwakheid onze kracht".

B. FABRIE, secretaris.

UNIE BOUW-STICHTING

Geliefde Broeders en Zusters.

Het aloude spreekwoord zegt, waar het hart vol van is, daar stroomt de mond van over. Welnu dan, laat mij U iets van dat volle hart mogen overgeven, met de bede, dat Uw hart er ook vol van mag worden.

Op de hedenmiddag gehouden vergadering der U.B.S. werd ons mededeling gedaan, dat de Broeders en zusters te EMMEN onze hulp hadden ingeroepen. Zoals altijd, waren er een paar broeders direct bereid, de toestand daar in ogenschouw te nemen.

Hun bevindingen waren van die aard, dat zij eenparig besloten alle mogelijke middelen aan te wenden, om hen te helpen aan een behoorlijke kerk of vergaderlokaal. Het is *ons aller plicht*, de broeders en zusters in Emmen bij te staan, want zij kunnen het alleen onmogelijk volbrengen, en als wij zien, op hetgeen zij daar met primitieve middelen al hebben tot stand gebracht, wekt dat onze verwondering en dankbaarheid, en dan mag ik eerlijk zeggen: *zij zijn waard om geholpen te worden.*

Ga zo voort broeders en zusters te Emmen, houdt moed. Al wat gedaan wordt uit liefde tot Jezus, dat dat houdt zijn waarde, en zal blijven bestaan. De vlijtige hand zal gezegend worden. In de eerste plaats roep ik de daar omliggende gemeenten toe: Helpt uw medebroeders en zusters zoveel mogelijk! Wij willen u in deze gaarne met raad en daad dienen, want er zijn volgens ons middelen en mogelijkheden genoeg, om de moeilijkheden in Emmen op korte termijn op te lossen.

In Emmen, een plaats met perspectieven, mag geen BAPTISTEN KERK ontbreken.

De Penningmeester van de U.B.S. is gaarne bereid gelden voor dit zo mooie doel in ontvangst te nemen. Uw gaven worden in De Christen door hem verantwoord. Maak van de zaak nu eens een gebedszaak, dan is het mogelijk, dan is het onmogelijk, dat de zegen kan uitblijven!

Ook hun die nog in het bezit zijn van onze papieren kerken van de U.B.S. roep ik toe: „Maak haast *en verkoop ze met spoed,* en maak de gelden zo vlug mogelijk over". Dit is ook voor hen, die nog met gelden van verkochte kerken thuis zitten. Doet ons het genoegen en stort uw gelden. Het ligt toch maar renteloos bij u en wij hebben het zo nodig.

Wij als broeders van de U.B.S. wij willen toch zo gaarne helpen, maar zonder uw hulp kunnen wij niets doen en daarom is *het wachten op u.*

Mocht u gelden beschikbaar hebben *tegen lage rentevergoeding,* ook dat is ons welkom.

Mocht u prijs stellen op een persoonlijk onderhoud in deze, wij zijn gaarne bereid u in alle vragen inlichtingen te verstrekken. Als wij onze handen ineen slaan, voor dit zo mooie werk, verrijst er in Emmen vast een Kerk.

Vol vertrouwen blijf ik uitzien naar Uw helpende hand. Het is eenvoudig onze dure CHRISTEN plicht, elkanders lasten te dragen.

Wie zal de eerste zijn???

Met recht hartelijke groeten,
Uw medebroeder,
F. LINDEMAN.
Propagandist der U.B.S.

Arnhem, Willem Pijperstr. 7. Tel. 25146.

In gesprek met onze lezers

Br J. F. te M. reageert op onze Schakel „De Vijand" (De Christen 2996) en zegt daarvan o.a.:

> „Neem eens aan dat U hierin gelijk heeft (nl. dat er op het Congres te Bangkok geen Communisten in het kamp waren) dan blijft nog over, dat althans het modernisme wel in het kamp is. Daartoe behoeven we niet naar Bangkok of de U.S.A. te gaan; U heeft maar even ‚De Evangelische Boodschap' van Dr Banning te lezen om U daarvan te overtuigen."

Dan vertelt br F. enige bizonderheden over de persoon van br Kok, die nog al zig-zag-gewijze door het Christendom getrokken is (blijvende echter binnen de rechterhelft!).

> „Maar" zo gaat br F. dan verder „er is slechts *één Evangelie* en daar gaat het om". Hij herinnert aan Gal. I : 6—9.
>
> „Dat Woord (van God) spreekt ook van een zich afscheiden;
> van geen ander juk aantrekken met de ongelovigen;
> met de leugenaar, die niet belijdt, dat Jezus Christus in het vlees gekomen is;
> die veracht het dierbaar bloed, waardoor wij duur gekocht zijn.
> Daar gaat het om. Waarom durft men de Christen niet openstellen om deze dingen in verband met de wereldraad te bespreken? Men hebbe de moed."

Het komt er ons naar voor, dat de bezwaarde broeders in de Wereldraad van Chr. Kerken een soort Wereld*kerk* zien. En dat is deze organisatie niet. Althans nog niet. Zou men dat er van maken dan zouden we onze houding zeker nog eens moeten herzien. — M.i. gaan we in de Wereldraad slechts uit van het feit, dat we tal van lichamen aantreffen op deze aardbol, die voorgeven Christelijke Kerken te zijn. We horen hen spreken over God en over Christus en over een Evangelie. Allemaal bekende klanken voor ons. Nu komen

we eens samen en praten met elkander over de inhoud, die deze begrippen over en weer hebben en zoeken vast te stellen of we nog in de familie zijn of niet. Geloven we ontspoorde zielen en kerken te ontmoeten, dan gaan we proberen hen weer in het goede spoor te brengen. We „erkennen" elkanders belijdenissen niet, maar gaan ze eens beluisteren en bespreken.

Doet het Bestuur van deze Wereldraad eens zijn mond open tegen hen die buiten zijn: Overheden, Machten, Krachten, dan zijn de afzonderlijke leden van de Raad niet verantwoordelijk voor de inhoud van die Boodschappen. Zo soepel is de band. Kwaad kan het o.i. niet, daarbij te zitten; misschien laat God de Heer er nog iets goeds uit voortkomen.

De buitenstaander, die ons in dat gezelschap ziet zitten, moet maar denken dat de basis, waarop we elkander daar ontmoeten, luidt, dat Jezus Christus God en Zaligmaker is. En slechts voor onze interpretatie van deze formule zijn wij verantwoordelijk. Het eens zijn over de inhoud dier woorden is niet u i t g a n g s p u n t maar d o e l van de Raad.

Overigens ben ik van gevoelen dat, zolang er broeders zijn, die „vlees" eten met het „geweten van een afgod" wij dat „vlees" maar moeten laten staan, totdat zij zo verlicht geworden zullen zijn als wij, n.l. dat „een afgod niets is in deze wereld", 1 Kor. 8 : 7.

L.

Boekbespreking

OP EN OM HET DUIVELSEILAND — Charles Pean. Uitg. J. N. Voorhoeve, den Haag, in samenwerking met het Handelsdepartement.

Benauwend, bijna niet te geloven, de beschrijving van de nood en ellende in het thans gelukkig geliquideerde strafoord van Frankrijk. Het Evangelie, gebracht door pioniers van het Leger des Heils, blijkt echter een machtige factor te zijn, die zelfs in deze hel nog licht weet te verspreiden. Een eresaluut aan de onvermoeide werkers. Een eresaluut mede aan de schrijver van dit boek, die kennelijk met een warm kloppend hart vertelt op een onopgesmukte wijze en daarmee blijk geeft het devies te volgen: Soli Deo Gloria.

Br.

MOZES EEN GEROEPENE — M. A. M. Renes—Boldingh. Platen van Rie Reinderhoff. Uitg. A. Voorhoeve te Rotterdam.

In haar verantwoording zegt de schrijfster, dat het haar te doen is om .... Mozes voor te stellen als de zeer Grote, tot wie God kon spreken als tot Zijn vriend en achter diens geweldige figuur de lichtende gestalte te laten zien van die Ander, van Jezus Christus, Die al Gods plannen met de mensheid, waarnaar Mozes nog als van verre moest tasten, volkomen heeft vervult. — Welaan, zonder een levensbeschrijving in strikte zin te hebben willen geven, noch een geromantiseerd verhaal, hetgeen buiten haar opzet viel, is ze m.i. op voortreffelijke wijze geslaagd. De illustratie is eveneens volkomen in stijl. Van harte aanbevolen. 141 blz. Groot formaat. Keurig verzorgd. Pr. f 5.50.

Br.

IN DE VOETSTAPPEN VAN PAULUS — H. V. Morton vert. door A. G. Barkey Wolf, 2e druk. Uitg. H. P. Leopolds Uitgevers Mij N.V. — Den Haag. — Pr. geb. f 9,75. Omvang 406 blz. Een boek zoals wij die nodig hebben om ons een beeld te vormen van de machtige arbeid, die deze Godsman heeft verricht om het Evangelie van de gekruiste Christus te verbreiden. De wijze waarop de Schr. zich van zijn taak heeft gekweten is boven alle lof verheven. Prachtige foto's als illustratie.

Br.

Uit ons Unie-bureau

Aan de secretarissen onzer Unie-gemeenten heb ik een aantal gedrukte exemplaren van de agenda der a.s. Algemene Vergadering toegezonden gelijk aan het aantal afgevaardigden, waar de gemeenten recht op hebben. Evenzo zond ik aan de secretarissen hetzelfde aantal stembiljetten van 4 verschillende verkiezingen ter A.V. toe, duidelijkheidshalve in 4 verschillende kleuren gehouden. De secretarissen zorgen er natuurlijk wel voor, dat een en ander aan de afgevaardigden ter hand gesteld wordt. Gelijk bekend kan alleen de ter A.V. aanwezige afgevaardigde zijn stemrecht uitoefenen.

Ook aan de U.C.-leden en aan de erkende predikanten heb ik als leden der A.V. een gedrukt exemplaar van de agenda toegezonden alsmede een stembiljet van vier verkiezingen.

Ieder beware zorgvuldig zijn stembiljetten en....neme ze mee naar de A.V.!

Dan nog iets belangrijks: alle leden en gasten der A.V., die nu dus alle bij br. F. Bos te Utrecht gemeld zijn (de uiterste datum 3 Mei is immers voorbij), dienen de kosten voor hun deelneming te storten op giro 9260 ten name van de Unie, en wel UITERLIJK a.s. Woensdag 10 Mei!

De Unie-secretaris,
T. JANSMA.

E.C.U.-nieuws

In haar laatste vergadering besloot de E.C.U. voorlopig voor één jaar in haar dienst te nemen, broeder G. Bouritius thans wonende te Zwolle. Deze broeder zal behalve zijn dienst in de Gemeenten Zwolle en Steenwijk, ook contact zoeken met de in verstrooiing levende broeders en zusters te Hoogeveen en Meppel. Moge de Heer der Gemeente deze arbeid zegenen.

Verder zal het goed zijn de Gemeenten mede te delen, dat de E.C.U. binnenkort weer een gemeente-zuster te werk zal stellen.

Zuster Van Beek, die reeds enige tijd te Nieuw-Buinen werkzaam was, werd door familieomstandigheden gedwongen deze arbeid neer te leggen. Thans is het haar mogelijk zich weer vrij te maken en dit werk, dat haar lief was opnieuw ter hand te nemen. Gemeenten die interesse hebben voor deze arbeid, worden verzocht zich te melden bij de secr. der E.C.U.

Mag ik allen er met nadruk op wijzen, dat de secr. der E.C.U. tot nader aankondiging geen telefonische aansluiting heeft.

G. W. TIJMAN,
Stadskanaal.

BOUW-STICHTING

Aan de houders van Acten van Schuldbekenten.

Bij de inschrijving op de Obligatielening groot f 100.000.— ten laste der Unie Bouw-stichting heeft de U.B.S. de volgende verplichting aanvaard.

„De Bouw-stichting verbindt zich van deze op schuldacten aangegane lening, totaal groot f 100.000.-, verdeeld in duizend schuldacten ieder groot één honderd gulden, telken jare op de eerste Mei ten minste 100 schuldacten te zullen uitloten, voor het eerste op de eerste Mei 1950, terwijl de betaling van iedere uitgelote schuldacte groot f 100.— met een bedrag van 70 % der nominale waarde, tegen intrekking van de uitgelote schuldacte, telken jare ten kantore van de Bouw-stichting zal geschieden".

Op de laatst gehouden vergadering der U.B.S. is bij loting uitgemaakt dat alle schuldacten wier nummer eindigt met nul (0) per 1 Mei 1950 inwisselbaar zijn bij de penningmeester der U.B.S.

De schuldacten moeten daartoe, bij voorkeur aangetekend, worden gezonden aan onderstaand adres, waarna het bedrag overgemaakt zal worden.

Mag ik vriendelijk verzoeken, indien men in het bezit is van een giro-rek. deze te vermelden.

De penn. der U.B.S.,
D. OLIJSLAGER,
Alteveer post N. Pekela.

Oproep aan Secretarissen der Gemeenten

Br J. R. Fijn, Prof. Scholsstr. 8 te Maastricht is gebleken, dat in zijn stad meerdere Baptisten moeten zijn beland in de loop der tijden, van wie hij het bestaan niet weet. Gen. broeder ontleent dit aan de gegevens van de Volkstelling. Ten einde hen te verenigen stelt hij voor, dat de secretarissen, die de attestaties uitschrijven, hem het nodige licht verschaffen opdat niemand in de massa onderga.

Correspondentie

Br. C. L. te R. Heb geen bezwaar te plaatsen, mits Uw reactie vergezeld gaat van argumentatie met bronvermelding.

Br. F. te M. Binnenkort verschijnt een artikel van een van de redacteuren, die op de door U aangesneden vraag terugkomt.

Br.

Verbetering

In het art. van Ds K. Reiling in het vorige no. van De Christen dient de regel 28 in de tweede kolom blz. 7 gelezen te worden: ....terwijl ze toch weer gesubordineerd zouden zijn enz. enz.

Mededelingen

In dank ontvangen voor de inrichting van de Dr. J. E. Feisser-kapel te Rotterdam—C.:

van N. N.	f 10.—
van Gem. Sneek	135.—

Hartelijk dank, broeders en zusters, voor het betoonde medeleven! Het werk vordert mooi. Op 11 Juni a.s. hopen wij het feest der inwijding te vieren. Nadere bijzonderheden daarover volgen nog.

Ook verwachten wij nog enkele giften en verzekeren allen, die iets te geven hebben of geven willen nogmaals onze hartelijke dank.

Voor de Gem. te R'dam—C.,
K. REILING.

Cand. Plevier te Stockholm heeft het beroep van de Gemeenten Emmen en Valthermond aangenomen.

Advertentiën

De Heer Die leven gaf en leven spaarde schonk ons een dochtertje en zusje

Egberdina

Met grote dankbaarheid aan God delen wij dit U mede.

P. de Raaf
J. de Raaf—van Wijk
Piet

2e Exloërmond, 25 April 1950
Kijl 7, I 35

D.V. 7 Mei a.s. hopen onze geliefde ouders

H. B. Niezen
en
A. Niezen—Kleine

hun 25-jarig huwelijk te herdenken

Dat God hen nog vele jaren moge sparen, is de wens van

Bronno en Nel
Henny en Amel
Evert en Greet
Paul
Hiddo
Annie
Gerard
Guus
Fred
Henk

Den Haag, Mei 1950
Kepplerstr. 204

JAARGANG 67 - Nr. 3000
VRIJDAG 12 MEI 1950

WEEKBLAD
DE CHRISTEN
Orgaan tot verbreiding van de beginselen van N.T. Christendom

UITGAVE VAN DE UNIE VAN BAPTISTEN GEMEENTEN IN NEDERLAND

REDACTIE-ADRES: Ds. C. BRANDT, MOERKERKESTRAAT 151c - ROTTERDAM—Z.
ADM.: Ds. T. JANSMA, TETTERODESTRAAT 47, HAARLEM, POSTREK. No. 9260 TEN NAME VAN DE UNIE - TEL. 18032

ABONNEMENTSPRIJS BIJ VOORUITBET. VOOR NEDERLAND EN OVERZEESE GEBIEDSDELEN P. JAAR F 5.— - BUITENLAND P. JAAR F 6.60

Het wegwijzende WOORD

Alles ten goede!

Rom. 8 : 28.

Argwaan is een van de scherpste doornen, die ooit een mens kunnen pijnigen. Het vergalt de luttele blijde momenten die soms als vreemde vogels op het terrein van het alledaagse leven komen neerstrijken. Is de vreugde sterk genoeg om al het naargeestige voorgoed uit te bannen? Of maken we ons alleen maar blij met iets, dat in hoogste mate vergankelijk is? Of is zelfs hetgeen zich zo verkwikkend voor doet alleen maar de vrucht van eigen verbeelding?

Al dat praten over verlossing en genade, dat roemen in geloof, al die beweerde gebedsverhoringen — is dat alles geen vlucht voor het troosteloze inzicht, dat in de ellende van ons bestaan geen wijziging kan komen door toedoen van ons kennen en kunnen? Immers hoe smartelijker de feitelijke toestand is, hoe stoutmoediger de vlucht van onze dromen. Alles ten goede!? Zelfbegoocheling!

Tegenover zulk een redenering kunnen we alleen maar zeggen, dat de werkelijke nood inderdaad door droombeelden niet overwonnen kan worden. We willen dat daarom niet proberen. Maar dan is het ook waar, dat wij onze toestand evenmin mogen belasten met een nachtmerrie, die immers ook het gevolg van fantasie zijn! Al dat kwasie-ernstig beweren van reddeloosheid, voor zover dat stamt uit ons gistend brein is even onrechtmatig als het optimisme, dat overal overheen huppelt!

Wat zegt de Heer over onze toestand?

Misschien durft u nog niet te luisteren. God immers is zo hoog en zo heilig! Welnu, laat mij als klein medemens u de toestand schilderen. Maar daarna naar Hem gehoord, want dat is uw redding en uw leven.

Onze toestand is gelijk aan die kinderen, die op een hoekje van de zolder met vuur gespeeld hebben. In een ogenblik stond alles in lichte laaie! De weg tot ontkoming was onherroepelijk versperd. Niets dan de dood wachtte ons. Toen zagen we onze redding nog in ons eigen kinderlijk vernuft. We meenden het vuur nog te kunnen uittrappen, en met de moed van de angst gingen we aan 't werk. We onderschatten echter het gevaar, de ramp waarin we ons gestort hadden; en tegelijk overschatten wij ons kunnen! We konden ons niet helpen. En nu....luistert nu naar God!

In deze vuurzee komt Hij tot ons. Komt voor de dag! Kruipt niet uit angst voor Zijn gestrengheid in het uiterste hoekje voor Hem weg. Hij roept, dat Hij alles ten goede leiden zal in weerwil van onze schuld, ons onvermogen om de schade die door ons gewekt nu ons verslinden wil. Vader staat op de ladder. Nu geldt het te vertrouwen in Zijn liefde en Zijn macht! Mensenkind, nu is het tijd, u te laten dragen in Zijn sterke armen, met heel je zondige schuld, met je eigenwijsheid waarin je dacht, dat je 't op de een of andere wijze nog wel tot een goed einde kunt brengen. Wat er dan gaat gebeuren is Zijn reddingswerk. En dit reddingswerk volvoert Hij geheel en al! Dat is het wat Hij zegt, dat Hij alles ten goede leidt. Zijn plan (en welk een plan!) verwerkelijkt de Heer volkomen.

Nu mogen we zeggen, ziende op Zijn trouw en macht, dat we gered zijn in het ogenblik, dat we ons lieten opnemen en dragen in Zijn armen. Ook nu reeds, nu de vlammen, die door ons ontstoken zijn ons af en toe hun schroeiende adem om ons heen briesen als wilden ze ons nog van de Heer ontfutselen. Naar die pijn te oordelen schijnt soms de gedachte aan de redding wel veel te schoon om waar te zijn. Dan is het goed te bedenken, dat God Zelf in Zijn Woord het verschil wat is en wat zeker komen zal tot uitdrukking laat komen. Immers betekent *leiden* ten goede niets anders dan dat het heden nog niet volkomen aan het ideaal beantwoordt.

Wat doen we nu met dit Goddelijk woord?

We aanvaarden het als troost. We willen er acht op geven, dat dit woord tegemoet komt aan veel angst en zorg. Hier is meer gegeven dan troost voor de mens, die onder allerlei nood als ziekte, werkloosheid, miskenning en zo voorts te lijden heeft. Het is troost voor u en mij in het ogenblik dat we bij onze zondigheid het onvermogen ontdekken om er ons aan te onttrekken. Kent u dat gevoel, dat u zelfs niet waagt om beterschap te beloven omdat je 't al zo vaak oprecht maar vergeefs gedaan hebt? Dan is daar Gods Stem, die onze neerslachtigheid overwint door te zeggen, dat wij voor Zijn rekening staan, en dat Hij het met ons ten goede leidt dwars door de vuurbrand van onze mislukkingen heen!

Maar dan roept ons dit Goddelijke woord ook op om dat eigengereide springen in de vlammen, dat dwaze willen verbeteren wat we misdeden, te staken. Met an-

dere woorden dat we eerlijk onze onmacht toegeven. Dan het hoofd gedrukt aan Vaders borst en durven hopen op Zijn macht, Zijn genade. Neen, dat is geen verstolen lonken tegen de zonde als we niet meer op die krampachtige wijze haar bestrijden. Dat is God laten strijden terwijl wij aanbiddend getuige zijn van de wijze waarop Hij die voor ons overwint. Onze dapperste houding in de strijd tegen de zonde is niet het spannen van onze spierkracht of van onze wilskracht. Het is juist het schuilen in Zijn hoede. Weinig heroïek, vindt u. Wat is dan de macht van ons geloof, van ons gebed? Vergunt me, dat ik glimlach. Wat vermag in deze ons geloof en ons gebed meer dan dat we ons kinderlijk vertrouwend aan Hem vastklampen?

Maar dan ook is onze toekomst veilig en zeker!

Zij rusten in Zijn Hand!

BRANDT.

Losse Schakels

Televisie en kerknood Sommigen hebben mij wat ongelovig aangekeken, wanneer ik beweerde, dat de televisie de kerknood zou opheffen. Anderen, die blijkbaar niet te ver bij hun tijd wilden achter blijven, zeiden weifelend: „ja, over vijfentwintig jaren". Nu worden we echter via een dagblad, dat te Surabaja verschijnt, gewaar, hoe snel het proces van de ontvolking der bioscopen daar in de Ver. Staten van Amerika voortschrijdt. Men noemt de gevolgen van de uitvinding en ontwikkeling der televisie eenvoudig verontrustend. Er zijn werelden bezig te verdwijnen, opgeslokt als ze worden door de laatste vinding dezer techniek: de techniek van het ver-zien.

„Gebleken is", zo lees ik in dat art., „dat het Amerikaanse gezin vroeger drie uur drie kwartier per dag naar de radio luisterde. Tengevolge van de televisie is dit tot 24 minuten ingekrompen. *Ruim zeventig procent van de volwassenen in de staat Washington gaat b.v. niet meer naar de bioscoop* al brengt de televisie 's avonds films, die zeven of acht jaar oud zijn". Ja, zult u zeggen, dat zijn de Opa's en Oma's die graag thuis blijven. Misschien, maar de jeugd wordt er ook huiselijk van want „het bezoek van de kinderen aan de bioscoop is met 45 % gedaald".

Ook tijdschriften en boeken ondervinden de dodelijke concurrentie van de televisie: „Het lezen van tijdschriften is met 23 % gezakt en — wat nog verontrustender is — boeken komen nog minder aan bod".

Zijn bioscoopgebouwen niet vaak gunstig gelegen? En zijn ze niet goed te verbouwen tot kerken? Men wachtte dus nog maar even. Het proces van de ontvolking der bioscopen, dat vandaag in de Ver. Staten in werking is, heeft zich gauwer dan velen denken, overgeplant naar West-Europa.

Gemak en geldbesparing zullen de bioscoop verdringen. Want wanneer nu reeds 70 % van de volwassenen in de bovengenoemde staat liever thuis voor het televisietoestel gaat zitten, ofschoon de film, die het vertoont, zeven of acht jaar oud is, zullen de andere 30 % dan dat voorbeeld niet volgen als de nieuwste films thuis draaien?

Voorkomen In zijn studie, geschreven ter voorbereiding van de bespreking van het onderwerp „Christendom en de wanorde in de samenleving", schrijft Dr Reinhold Niebuhr: „De mogelijkheid om een nieuw internationaal conflict te voorkomen is voor een groot deel afhankelijk van de mate, waarin dát deel der wereld gezond is, hetwelk zich niet bevindt onder de heerschappij van Communistische dictatorschap. Deze gezondheid eist echter een nieuwe en meer vruchtscheppende betrekking tussen het Christelijk geloof en de vraagstukken van rechtvaardigheid en gemeenschap in het leven der volken."

Praktische oplossing In een bespreking van het vraagstuk: Communisme en het Christelijke geloof in The Baptist Times, zegt Ingli James, een baptisten predikant in Engeland, dat de mensen vanwege het verlies van de aansluiting op het Evangelie, een gat in hun ziel hebben dat velen zich al niet eens meer bewust zijn, en waardoor ze een gemakkelijke prooi worden van iedere charlatan, die belooft de ledige plaats te vervullen. Hij gelooft dat de Christenheid thans een tweevoudige taak heeft: Christenen moeten een evangelisatie-arbeid tot ontwikkeling brengen, zorgvuldiger georganiseerd en voldoende aan hogere eisen, dan waaraan de tegenwoordige evangelisatie voldoet. Hij acht informatieve propaganda nodig en denkt dat met bewijzen voor de waarheid van het Christendom de geest van onze tijdgenoten zal zijn te bereiken. Geen instrument is beter voor deze arbeid dan de plaatselijke cel, wier leden op elkaar zijn afgestemd tot gemeenschappelijk gebed, maar ook tot gemeenschappelijke studie, die gemeenschappelijk denken en handelen in kerk en stad en fabriek, even beslist en geduldig als de strijdvaardige Marxist, die zijn volle kracht inzet om zijn zaak aan te bevelen. — Het andere waartoe de Schrijver ons geroepen acht, is dat we tonen dat we een gemeenschap kunnen opbouwen van betrekkelijke rechtvaardigheid, waarin ieder lid verzekerd is van een nuttige werkkring en voldoende levensonderhoud, en dit zonder de rechten van anderen te beknotten of middelen van onderdrukking te gebruiken. De Marxisten menen dat dit onmogelijk is. Wij moeten aantonen dat het wél kan.

De Kinderdoop in „Ons Orgaan" „Ons Orgaan" is een uitgave van de Bond van Vrije Evangelische gemeenten in Nederland. Sedert enige tijd is het een weekblad, méér correspondentieorgaan tussen de aangesloten gemeenten dan De Christen. Maar het bevat ook artikelen, die ons op de hoogte houden met bedoelen en werken van deze gemeenschap. Deze gemeenten verschillen meer van de onzen in mentaliteit dan in doelstelling. Daar ze de kinderdoop bedienen is de grens tussen hen en de Kerken minder duidelijk te zien en moeilijker te handhaven. Een Vrije Evangelische kan gemakkelijker overgaan tot b.v. de Ned. Herv. Kerk dan een Baptist, omdat de kinderdoop voor hem daartoe geen beletsel is. Daar zij gemeenten van gelovigen willen vormen, heeft de kinderdoop in hunne rijen niet zo'n onbetwist bestaansrecht als in de grote Kerken, bij wier opbouw het subjectieve minder gewicht in de schaal legt

De Kinderdoop — zijn „goed recht" Op een vergadering van ambtsdragers in de westelijke kring van Vrije Evangelische gemeenten is gesproken over het „goed recht" van de Kinderdoop. De inleiding, daar gegeven door de predikant der Utrechtse Vrije Evange-

lische gemeente, is in „Ons Orgaan" afgedrukt. Geciteerd wordt een preek van Kohlbrügge over de Kinderdoop. Ons is indertijd die preek erg tegengevallen, daar ze meer een aaneenschakeling van beweringen geeft dan bewijzen. Men leze als proeve van de oppervlakkigheid, waarmede dat onderwerp door de bekende Kohlbrügge wordt behandeld, maar het citaat, aangehaald door Ds van Brugge:

> „Wanneer dan ook Petrus tot de volwassenen, ook tot de moeders, die ongetwijfeld met haar kinderen onder de toehoorders waren, zeide „„„een ieder van u late zich dopen....'''' dan is het vanzelfsprekend dat hij bedoelt, dat ze ook hun jonge kinderen zullen laten dopen".

Petrus heeft echter gezegd: *bekeert* u en een iegelijk van u late zich dopen. Het is dus wel duidelijk, dat Petrus bedoelde, dat aan de Doop de bekering vooraf moet gaan. En daarmede vervalt immers het gehele argument, aan dit woord ontleend, voor de Doop van kinderen.

Verbond en Kinderdoop Ds van Brugge wandelt niet in het spoor van Aulén die het „goed recht" van de Kinderdoop zag in het feit, dat de genade primair is; dat Gods werkzaamheid aan alle menselijke activiteit vooraf gaat. Gods genade gaat steeds voorop. De mens, die werkzaam is, is de bewerkte mens. Die waarheid van de superioritei dert genade, haar aan alle menselijke doen vooraf gaan, vond Aulén zo prachtig uitgedrukt in de kinderdoop. Het is een stuk Evangelie, dat op die manier bewaard wordt, zei hij.

Nu is er een tijd geweest, dat men, ter verdediging van de Kinderdoop, graag in dit spoor ging. Ons bezwaar daartegen gold niet de leer van de vóórlopende genade, maar het feit, dat men de bijbelse gedachte van de, alle menselijke activiteit voorafgaande werkzaamheid van Gods genade, met de Doop in verbinding bracht. Dat doet de Schrift nergens. De Schrift kent een heel andere Doop-voorwaarde. Veranderen we deze, dan geven we de Doop een inhoud en betekenis, die Christus' Apostelen vreemd geweest is.

Maar Ds van Brugge steunt in zijn bewijsvoering voor het „goed recht" op de leer van het Verbond. Onder Israel was het genadeverbond en de jongens ontvingen de besnijdenis. Naar voren wordt vooral gebracht dat de verhouding tussen Ouders en kinderen ook reeds in het Oude Testament geestelijk gezien werd en dus de besnijdenis deze geestelijke verhouding tot uitdrukking bracht — waarbij wel wat teveel over het hoofd gezien wordt zouden we zeggen, dat het een teken was, dat alleen aan jongens kon worden bediend, dus toch wel erg en in de eerste plaats met het „vlees" dat wil zeggen met de natuurlijke verhoudingen, rekende. „Geestelijk" genomen was de verhouding tussen de Ouders en de meisjes in Israel toch niet anders dan die tussen de ouders en hun jongens.

De zaak is dunkt ons deze, dat Israls betrekking tot het Genadeverbond een *andere* was, dan die waarin de Gemeente tot dat Verbond staat. En dat is het juist waardoor de Doop — zoals Barth terecht opmerkt — een andere *betekenis* heeft dan de besnijdenis had. Niet van een, de dopeling t o e k o m e n d, maar een aan de dopeling *gerealiseerd* heil gewaagt de Doop en dit in onderscheid met de besnijdenis. We hebben een en ander uitvoerig uiteengezet in ons geschrift „Het Genadeverbond in zijn betrekking tot Israel en de Gemeente".

Dat de Heer ook de kinderen trekt in Zijn liefdesfeer — zoals Ds van Brugge opmerkt — is ongetwijfeld waar. We vragen slechts waar de Heilge Schrift deze waarheid in verband zet met de Doop? We moeten er ons voor hoeden dat we de Doop geen aan de Heilige Schrift vreemde betekenis en waarde gaan toekennen. Dat verduistert de Openbaring en doet de gemeente van het spoor dwalen.

Dat Ouders, die het heil ontvingen, het begeren door te geven en dat allereerst aan hun kinderen — we begrijpen het; dat de Heiland hen omarmde en ook hen in Zijn liefdekring wil trekken — we weten het, maar vragen: welk verband wordt er in GODS WOORD gelegd tussen deze feiten en de Doop?

Tot een zuigeling kan immers niet gezegd worden: voor zovelen gij in Christus Jezus gedoopt zijt, hebt ge Christus aangedaan? De wijze waarop de Apostelen over de Doop spreken veronderstelt iets a n d e r s bij de gedoopten dan een getrokken zijn in Gods liefdekring. — Dáárvan kunnen we — indien we dat wensen — getuigenis afleggen, doordat we ze de Heere opdragen.

We hopen ook inzake de Doop en zijn toepassing onze Vrije Evangelische broeders en zusters nog eens te ontmoeten op bijbelse bodem.

L.

De Achtergrond

De kleine Nell

Er is een verhaal uit de tijd van de zeilschepen en Charles Dickens, dat ons een klein staaltje geeft van de meesterlijke vertelkunst van deze Engelse schrijver. Eén van diens romans „De winkel van de Antiquair" verscheen destijds voor het eerst in een tijdschrift als wat wij zouden noemen feuilleton. Deze tijdschrift-afleverin gen gingen ook naar Amerika, via een zeilschip, dat voor het transport zorgde. Zo grote indruk maakte dit verhaal over de kleine Nell op deze burgers van de Nieuwe Wereld, dat honderden van hen al op de kade de aankomst van het schip afwachtten, om zo gauw mogelijk verder te kunnen lezen.

En toen het verhaal ten einde liep, groeiden de honderden aan tot duizenden, die zich nauwelijks meer bedwingen konden om de afloop van de spannende geschiedenis te vernemen. Nog voor het schip meerde, riep men de kapitein toe: „Is de kleine Nell gestorven?" Ze hadden gereisd en getrokken om de afloop te vernemen!

Violist voor een onmuzikaal publiek?

Een heel andere indruk maakt een opmerking van de grote Deense prediker Kaj Munk, die het volgende zegt betreffende de boodschappers van het Evangelie van de Heiland van zondaren:

„Wij predikanten sjouwen maar rond en bieden de mensen vergeving aan. Doch vaak is het of wij handelsreizigers zijn voor iets dat niemand gebruiken kan. We willen hun iets volkomen overbodigs aanpraten. Toen Saul in zielenood verkeerde, haalden ze er David bij, om iets voor hem te spelen, en dat hielp. (Tussen haakjes: wat moet het mooi zijn iets te mogen doen dat werkelijk helpt.)

Maar stel nu, dat Saul onmuzikaal geweest was....?"

Doodgepreekt

We vragen: Waar zijn de tranen der zondaren, de

tranen der Christenen, bij het vernemen van het onovertrefbaar-smartelijk offer van de Heiland der zondaren voor hen? Is het dramatisch verhaal van de kleine Nell belangrijker, schokkender, dan dat van de Zoon van God? Hebben we geen gevoel meer voor proportie?

En waar blijft de overgrote toeloop van de tienduizenden om te horen hoe ze vergeving kunnen vinden. Of kan die toeloop alleen maar bewerkt worden door een mengsel van kolder, enerverende muziek, vaak belachelijk oppervlakkige toneel-voorstellinkjes, plus nog enkele druppels evangelie? Waar gaat een volk heen dat Abe Lenstra beter kent en enthousiaster toejuicht, dan Jezus Christus?

Ik weet wel, dat de zaak hier niet helemaal juist gesteld is. Als de kleine Nell alle weken op de kansels opgevoerd zou worden, zou het ook vervelen! Alhoewel: Abe Lenstra blijkbaar nog niet, de held van de spieren, de behendigheid en het leer!

Maar toch moeten we ons blijven verontrusten dat de grote Daad Gods op Golgotha niet meer bewogenheid, niet meer verontrusting en niet meer tranen van dankbaarheid ontketent. Voor de tienduizenden Christenen en semi-Christenen van Europa heeft het Kruis zijn fascinerende aantrekkingskracht verloren. Zelfs het Kruis van Christus schijnt te „vervelen"! Maar dat doet het alleen dan, wanneer men slechts toeschouwer is, en op een afstand blijft; als men bij het kruis wat schoonheidsontroering zoekt om daarna weer naar het oude leven terug te keren; als men slechts komt om te „genieten", zij het een bevend mee-genieten, de grootse worsteling van de dappere Held. Maar dit aesthetisch medeleven van de toeschouwer is al te goedkoop, daar hij er verder rustig om door kan leven, zonder een restloze overgave aan zoveel Liefde!

De Meester wil, dat de mens zich op weg begeeft, achter Hem aan.

De Meester wil, dat bij het Kruis de mens inkeert in zichzelf en zijn zonde leert zien.

Vele verlosten zijn halve verlosten (als men dat tenminste zo zeggen mag), omdat ze zo weinig weet hebben van hun God-onterend, en naar de verdoemenis leidend leven van voorheen. Wien veel vergeven is, die zal veel dankbaarheid hebben, maar wien slechts enkele poppenzonden vergeven werden omdat zijn zelfonderzoek aan de oppervlakte bleef zweven, hij zal weinig dankbaarheid hebben, en het kruis slechts lichtelijk en zeer in het algemeen waarderen. Slechts hij kent de waarde van het brood, die waarlijk honger gehad heeft, en slechts hij weet waarlijk wat het Kruis van Christus waard is, die waarlijk zijn hellediepe verlorenheid gezien heeft.

De achtergrond

Laten we de H. Geest wel altijd de tijd, zijn van zonde overtuigende arbeid aan mensenharten te verrichten? Schreeuwen wij vaak niet van: grijp maar aan! (de liefde Gods), nog voordat de zondaar werkelijk vanwege zijn zonden geschreeuwd heeft?

De Rechtvaardigheid en Heiligheid Gods houden mee in, dat Hij geen enkele zonde ongenoemd wil laten bij de ontmoeting met de zondaar. Alles moet aan het licht gebracht. Zoeklichtbundels van Hemels Licht werpen genadeloos(?) zich op de donkere plekken van het mensenhart, opdat de ganse schuld openbaar worde, en de ganse schuld ook vergeven worde. Hoe dieper de inblik in eigen schuld, hoe groter de verbijstering vanwege de averechtse levensrichting, des te sterker zal zijn de roep om genade en des groter en dieper de ervaring van de grandioze gratie van de Hemelse Heiland. God wil ons aan onze ganse schuld ontdekken, om die helemaal weg te werpen en nooit weer op te halen.

Zo moeten we dus de Liefde Gods prediken, maar zeker ook vooral en eerst *Gods Heiligheid*. Wie daarmee rekent, verlaat niet de Bijbelse bodem, maar gaat er juist op staan. Niet alleen het O. T., maar ook het Nieuwe Testament predikt de Rechtvaardigheid en Heiligheid Gods. Alleen tegen deze achtergrond licht het Kruis fel-brandend op als teken der redding.

Velen in onze tijd lachen maar wat om de Liefde die door de Christenen gepredikt wordt. Waar hebben die mensen het over? En een kruis? Waar is dat voor? Natuurlijk weet iemand, die Christelijk opgevoed is, met zijn verstand dat orthodox geschoold is, daar wel een antwoord op te geven. Verstandelijk kan hij het Kruis motiveren en verklaren. Maar wat zal het hart van die man, wat zal die *complete mens*, antwoorden op dat kruis? Zal er bij die mens zijn een neerzinken, in grote verbrokenheid? Zal er bij die mens gevonden worden een overgave grenzeloos, omdat hij volledig aan het eind van zijn latijn is, uitgepraat, uitgeprobeerd? Zal hij werkelijk een strijder worden van Gods Rijk, omdat hij zich daar als een Jezuiet heeft uitgeleverd aan zijn Generaal?

Of zal er bij die mens slechts gevonden worden een handhaven van een oude traditie, een gaan in het vrome voetspoor der ouders, een meemompelen van de Christusnaam en het met kerkgaan e.d. zoethouden van zijn z.g.n. God alsof hij een mascotte ware, die onheil verhoeden moet!?

Het Evangelie van Gods Liefde moet gepredikt worden tegen de achtergrond van Gods Heiligheid en Gerechtigheid.

Gods vergevende liefde is geen magisch drankje dat automatisch werkt als je op een zekere dag van je leven zo flink bent even door te zetten en te slikken. Het is als zalf, die slechts aangebracht kan worden op de open wonde, en niet bovenop de pleisters, die we er al op plakten. Tegen deze achtergrond van Gods Heiligheid bloeit de Liefde Gods als een blanke Lelie, schittert ze als een vreemd-schone Ster: de eerste die doorbreekt in pikdonkere nacht. Tegen deze achtergrond alleen komt ze U voor als de veilige armen die moeder uitstrekt naar haar schreiend kind. God is de mateloos Rechtvaardige en Heilige en daardoor Verschrikkelijke! Dat mag niet verzwegen, maar moet gepredikt.

Maar daarna èn tegelijkertijd is God de mateloos zich Erbarmende in Jezus Christus. En dit Erbarmen zet de zich buigende zondaar weer op de been, en doet hem vol warme dankbaarheid verder gaan door dit leven.

Wf.

Het is niet voldoende dat gij leest van de Jubico.
Het is niet voldoende dat gij veel weet van de Jubico.
Op de daad komt het aan. —
Gij moet er zelf bij zijn.
Mee danken - mee zingen - mee luisteren - mee offeren.
Tot ziens in Hengelo.

Reorganisatie der UNIE

Een gulden middenweg?

Organisatie kunnen we niet missen. Het is de motor, die de auto doet rijden zonder schokken of stoten. Geruisloos en vlot. Maar het mag ons niet gaan als die chauffeur, die bezig was de motor na te zien, want de wagen wilde niet verder. Maar....zijn benzinetank was leeg. Dat gevaar is er nu ook. Belangrijker dan de organisatie-vorm is dan ook de geest van onze Beweging.

Men kan soms tot stilstand of tot een schokkend voortgaan komen, omdat de geest er niet meer is. Verwachten wij het volledig van onze machtige en gróte Heer, Die ons een taak op de schouders gelegd heeft en tot Wiens eer wij dit alles mógen doen? Hij is de God van het wonder en de Vader van onze Heiland. Zijn Boodschap is het eerste en het brengen van zondaren aan Zijn voeten is het hoofdwerk, dat we verrichten.

Daarover hebben we het onder dit hoofd misschien niet, maar het kan zijn, dat we straks de tweede dag van de Unievergadering belangrijker zullen vinden dan de eerste, die zo vol is van het zakelijke. Is er geestelijke nood in onze Gemeenten, in ons werk? Is het onderlinge vertrouwen er — is er het vurige verlangen de mensen tot Christus te leiden — is er de bereidheid, om daarvoor werkelijk te òfferen?

Al het repareren en bijschaven van de organisatievorm zijn volkomen vergeefs, als we déze punten niet eerst onder ogen hebben gezien. Dan kan onze Unie aan innerlijke kracht en vastberadenheid winnen.

God geve ons de geestelijke moed, om eerst ons zelf onder Zijn schijnwerpers te plaatsen en ons geheel te laten doorlichten, opdat we de balken in eigen oog eerst wegnemen kunnen, aleer we aan de „splinters" van de organisatie-vorm gaan beginnen.

Dat neemt intussen de noodzakelijkheid niet weg de organisatie-vorm te bestuderen in zijn dienende functie.

Daarbij zou ik liever een midden-weg bewandelen tussen hetgeen de onder ons zo gewaardeerde broeders Louw en Reiling hebben uitgestippeld. Principieel lijkt me het ook juister, wat Ds Reiling wil, maar ik geloof, dat de vorm bij beiden uiteindelijk niet zó veel verschilt en bezwaren blijft oproepen. Of men zelfstandige hulp-commissies kiest plus een Dag. Bestuur (samen zeker ook een 30 personen) of één grote Unie-Commissie van 30 personen, die zichzelf splitst in subcommissies maakt niet veel uit. Principieel wel, maar formeel niet.

Misschien is dit een tussenvoorstel: De Unie-Commissie worde uitgebreid tot minstens 12 leden. Voorkomen wordt dan, dat in één jaar de Commissie volledig kan veranderen. Dit jaar komen er bijv. vier nieuwe leden bij en zo kan het beleid van de nieuwe U.C. volledig verschillen van dat der huidige commissie. Ons werk wordt steeds omvangrijker en persoonlijk vraag ik me wel eens af, of het wel goed is, dat we de U.C.-leden dwingen reeds na 3 jaar af te treden. Wat een wisseling zit er op deze wijze in onze topleiding!

Men moest dat verplichte aftreden pas na de tweede zittingsperiode laten gelden. Dan hebben allen kàns op 6 jaar zitting, waarin een zekere eenheid van beleid verkregen kan worden. De leden kunnen zich in de bewuste problemen inwerken. Ditzelfde gelde ook voor de sub-commissie-leden. Of men stelle de zittingsduur op 4 jaar, elk jaar kunnen dan 3 leden aftreden. Ons werk kan een dergelijke voortdurende wisseling van leiding niet zonder schade verdragen.

Deze kleine groep van 12 personen werke zich intensief in de problemen van ons werk. Een brede blik over het gehéle werk is voor hen als topleiding zeker wel een eerste vereiste.

De U.-C.leden moeten zulk een werkverdeling zien te bevorderen, dat elk niet in een hele serie hulp-commissie's zitting hebbe. Hoogstens in één intensief, maar met zoveel tijd over, dat hij gelegenheid heeft zich voldoende over andere onderdelen te bezinnen.

Het bezwaar van de voorstelling van Ds Reiling is, dat een zo grote groep van 30 personen zich niet waarlijk intensief in alle problemen kan inwerken en toch de verantwoordelijkheid moet dragen. Van een groep van 12 personen kan men dat beter verwachten.

Deze groep heeft de leiding in die zin, dat ze verantwoording verschuldigd is aan de Alg. Vergadering, wier besluiten voor de U.C. meer bindend zijn.

Deze U.C. is te klein, om al het werk zelf te kunnen doen. Daarvoor benoeme ze sub-commissie's, wier taken bij werkorde worden omschreven. Eventueel worde elk U.C.-lid vertegenwoordiger van de U.C. in een subcommissie. Voor elke U.C.-vergadering worden er duidelijke en enigszins uitvoerige rapporten ingediend, die moeten worden goedgekeurd etc. en die eventueel door de betrokken U.C.-leden mondeling kunnen worden toegelicht. Toegelicht — niet gewijzigd of zodanig toegelicht, dat de bedoeling van de commissie, die het rapport indiende, daarmee een andere inhoud zou krijgen.

Nogmaals: ook de bevoegdheden van de sub-commissie's moeten worden vastgelegd, zodat daarover geen meningsverschil kan ontstaan. De U.C. moet bovendien vertrouwen hebben in de door haar zelf benoemde commissie's, of anders de benoemingen intrekken.

Eénmaal per jaar kunnen alle hulp-commissie's samengeroepen worden. Dit is dan niet een uitgebreide U.C.-vergadering, maar deze „plenaire zitting" dient voor hoor en wederhoor. Zulk een vergadering zal vooral waarde hebben vóór de Alg. Vergadering. Deze vergadering kan zijn mening weergeven over de voorstellen, die dan bij wijze van advies aan de agenda kan worden toegevoegd. Daarna worde deze agenda naar de Gemeenten gezonden. Voorkomen wordt dan, dat de U.C. een advies over een voorstel van een Gemeente geeft, zonder de betrokken sub-commissie daarover gehoord te hebben.

Bij de uitbreiding van ons werk zal ook het Uniebureau mee moeten groeien. De positie van dat Bureau in het geheel van ons werk zal mede nader moeten worden bekeken. Wellicht is uitbreiding gewenst, zodat

---

Tegenover het station in Hengelo staat de grote tent van de JUBICO. Zoals Hengelo bouwt — en gelooft aan zijn toekomst, willen wij te midden van nieuwbouw tonen geloof te hebben in de toekomst der N.B.J.B. Doe een daad - kom - en toon Uw geloof.

eventueel ook secretariaten van sub-commissie's hierheen verhuizen kunnen, omdat deze voor „bijwerk" te veel tijd gaan nemen. Dan kunnen de besluiten van allerlei commissie's door dit Bureau worden uitgevoerd, dat mee het „geheugen" van het gehele werk is. De leden van allerlei commissie's kunnen zich dan bepalen tot het nadenken en beslissen van de zaken, maar de uitvoering gebeurt onder hun verantwoordelijkheid en toezicht elders. Niet langer behoeven dan Voorgangers met deze groeiende landelijke „last" te tobben, zodat ze zich geheel aan hun evangelische taak kunnen wijden en de geestelijke groei van het werk mee kunnen bevorderen vanuit hun eigen en naburige Gemeenten. Zien we deze zelfde vorm ook in het buitenland niet met hun Centrale Bureaux?

Wellicht helpt ook dit artikel mee in het nadenken over onze Unie-gemeenschap, dat zich thans overal openbaart.

God zegene ons in het volbrengen van onze grootse roeping en hemelse taak.

Sneek. BROERTJES.

Gemeenteberichten

VRIESCHELOO

Zondag 23 April was voor onze gemeente een goede en blijde dag. In de morgendienst werd Ds. M. de Jong door onze oud-voorg. Ds J. A. Scholte van N. Weerdinge aan de gemeente verbonden als Voorg. De bevestiger sprak naar aanleiding van Jesaja 6 : 8 en 9. De kerk was bij deze gelegenheid geheel bezet. In de namiddagdienst deed onze nieuwe Voorg. zijn intrede. Het kerkgebouw bleek bij deze gelegenheid te klein te zijn. Ds. de Jong had tot tekst gekozen Handelingen 10 : 32 en 33: „Zo heb ik dan van stonde aan tot u gezonden, en gij hebt wel gedaan dat gij hier gekomen zijt. Wij zijn dan allen nu hier tegenwoordig voor God, om te horen al hetgeen u van God bevolen is". Inzonderheid stond hij stil bij de roep der gemeente en het aanvaarden van deze roep. Gods Geest in deze roep aldus Voorg., moet zich openbaren zowel bij de gemeente als bij de Voorg.. Het eigen *Ik* moet worden prijsgegeven, om gehoorzaam te worden aan de wil van de Meester, die ons plaatst daar Hij het nodig acht.

Na de prediking kreeg ouderling Hamster het woord. Hij heette de nieuwe Voorg. hartelijk welkom. Alle leden zonder uitzondering, aldus spreker, hebben onder biddend opzien tot God u geroepen. — Aanwezig waren o.m. afgevaardigden van de Unie, van de Veenkoloniale Bondsgemeenten, van de gemeente te Hengelo, Ned. Herv. Kerk te Vriescheloo, Geref. Kerk te Bellingwolde, alsmede de drie Evangelisaties te Bellingwolde, Veelerveen en Wedderheide, en de Chr. Nat School te Vriescheloo.

Om 7.30 uur kwamen de gemeente en vrienden andermaal tezamen, om de nieuwe Voorg. en zijn gezin te begroeten. In deze avond werd door lied, voordracht en woord hartelijk welkom geheten. Ook dit was een goede bijeenkomst. We mochten ook op deze dag Gods Geest kennelijk ervaren. Moge de Heere de gemeente en Voorg. tot grote zegen stellen.

De secr. G. DERKS.

STAVEREN

Zondag 23 April j.l. was onze oud-voorg. Ds. Bosma uit Leeuwarden weer in ons midden.

't Was voor Ds. Bosma en ook voor de Gem. zelf een bijzondere dag. Er was blijdschap in onze harten, want de Heer heeft grote dingen bij ons gedaan, wij hadden het voorrecht op deze middag 3 doopcandidaten het watergraf te zien indalen, om als nieuw-geborenen te herrijzen.

De kerk was weer tot in alle hoeken bezet, en Ds. Bosma sprak voor een aandachtig gehoor naar aanleiding van 1 Petr. 3 : 20, 21. De 3 dopelingen werden aan de Avondmaaltafel toegesproken door ouderling Zwaan.

Op de bidstond, of eigenlijk dankstond was er veel gebedsbehoefte, en voelden wij innerlijk dat de Heer in ons midden was.

Wij zien uit naar meerdere zegeningen, en wij mogen ze ook begeren in de naam van Hem, van Wien wij toch alles verwachten.

Student de Boer meende voor Staveren te moeten bedanken. Wij hadden gehoopt dat hij het was, maar het is anders gelopen.

Moge ook spoedig voor Staveren de tijd aanbreken, dat ook in die vacature worde voorzien.

R. S.

Getuigenissen

„Ook ik heb dikwijls gedacht: misschien zou het zijn nut kunnen hebben om eens in ons blad te vertellen hoe of je gekomen bent van een kinderdopende Kerk tot de Baptistengemeente, en ziedaar nu begint het te druppelen. Geve de Heer dat nog velen mogen vertellen van de werking des Geestes aan hunne harten. — Ik ben opgevoed in de Herv. Kerk en al waren de baptisten dicht bij mij zo had ik tot mijn achttiende jaar nog nooit van de Doop der gelovigen gehoord. — Op mijn dertiende jaar mocht ik reeds door de sprekende en zingende brs van Essen en de Heer overtuigd worden, dat ik mijn jonge hart moest openstellen voor de Heer en in kinderlijke eenvoudigheid heb ik mijzelf Hem toevertrouwd. — Toen ik op ruim achttien jarige leeftijd in aanraking kwam met de Baptistengemeente te H. gingen ook mijn ogen voor de Doop open. Toen ik kort daarop een doopsbediening bijwoonde was het bij mij met de rust gedaan. Meen echter niet, dat ik mij dadelijk gewonnen gaf. Ik kon niet geloven, dat al die andere mensen dan ongehoorzaam zouden zijn. Ik las en herlas de Bijbel; bezocht doopsbedieningen en predikanten, maar kon geen bevrediging vinden. — Mijn onrust nam echter toe, totdat ik op een tweede Pinksterdag weer onder het gehoor van wijlen Ds H. zat en het Woord tot mij kwam: „de Geest zal niet in eeuwigheid twisten". Dat gaf bij mij de doorslag en ik gaf mij gewonnen en nu mag ik Hem al ruim dertig jaar in de gemeente dienen.

God geve, dat dit getuigenis moge medewerken dat nog velen mogen komen tot de overgave in de Doop aan de Heer en Zijn gemeente".

* * *

„Mijn komen in de gemeente is enerzijds heel eenvoudig geweest maar anderzijds ging het toch met veel moeilijkheden gepaard, wegens de grote tegenstand die ik van de mijnen ondervond, zo zelfs, dat ik er drie maanden zenuwziek van ben geweest. Nog is mijn leven niet gemakkelijk, maar al deze dingen heeft de Heiland voorzegd. Er is geen vraag of Gods Woord heeft er een antwoord op. — De Heer heeft mij vroeg gezocht en ik liet mij vinden, maar ik was het mij niet bewust. Thuis werd ik niet begrepen en mijn jong leventje was moeilijk.

In de stad, waar ik nu nog woon, kreeg ik catechisatie van een predikant uit D. Die lessen dronk ik als het ware in. Veel heb ik daar ontvangen. Palmzondag 1901 werd ik te D. bevestigd en alles staat mij nog helder voor de geest. Ds zeide dat ik het goede deel gekozen had en dat met heel mijn hart. En toch heb ik met diezelfde lieve predikant getwist over de Doop. Ik was toen 17 jaar oud en nog niet van de doop der gelovigen overtuigd. Ongeveer 1920 kwam ik in kennis met de Baptisten gemeenten, daar een hunner predikanten twintig lezingen zou houden over de Wederkomst des Heeren. Nooit had ik van de Baptisten gehoord. Zo kwam ik dan als vanzelf met Baptisten in aanraking en vroeg, toen de lezingen gehouden waren, de Doop aan. Die werd de 10e Juni 1921 aan mij voltrokken. Dit was tot grote vreugde voor mijzelf en tot verheerlijning van de Heer, Wiens ik ben en Dien ik dien. Vaak moet ik denken aan de Schriftwoorden: ‚die Mij vroeg zoeken zullen Mij vinden'. En toch is dat vroeg zoeken ook genade van de Heer. God is groot in Zijn genade en vrij aan wie Hij het geven wil."

* * *

„Gaarne gehoor gevende aan de oproep in De Christen om te willen beschrijven weg en middelen die God gebruikt heeft om ook mij los te maken van het leerstuk der Gereformeerde Kerk inzake de Kinderdoop, voldoe ik er bij dezen aan.

Van Gereformeerd tot Baptist was voor mij een grote overgang. Daar zijn jaren voor nodig geweest. Groot gebracht en onderwezen in het leerstuk van de Kinderdoop, wist ik niet beter of dit was naar de Schrift. Op 45-jarige leeftijd gekomen kwam mij een boekje in de hand getiteld: ‚Mogen en moeten wij onze kleine kinderen dopen?' Dit bracht mij tot Schriftonderzoek en het werd mij steeds duidelijker dat de Kinderdoop niet was naar de Schrift, maar dat alleen de Doop der gelovigen schriftuurlijk was. Toen kwam er strijd, want ik kon mijn overtuiging niet voor mij houden. Tweedracht in het gezin en botsing met de Ger. Kerk. Mijn bezwaarschrift was daartoe aanleiding. Besprekingen volgden maar het was niet mogelijk mij op grond van Gods Woord van de Kinderdoop te overtuigen. Gevolg was, dat ik onder censuur kwam, omdat van mij geëist werd, mijn overtuiging inzake de Doop der gelovigen niet verder uit te dragen. Hieraan te voldoen was mij onmogelijk. Het bracht mij in veel strijd en gebed, maar in mijn gezin verminderde de tegenstand, totdat eindelijk mijn wens in vervulling ging en ik mij in gehoorzaamheid liet dopen. Een half jaar daarna werd ook mijn vrouw gedoopt.

Beiden verheugen we er ons over, dat we in de weg der gehoorzaamheid tot deze stap gekomen zijn, en we mochten ondervinden, dat de Heer ons in alle waarheid wil leiden."

Naschrift. We hebben hiermede de getuigenissen weergegeven, die ons indertijd bereikten op ons verzoek eens te vertellen hoe men — anders opgevoed — tot de baptisten gemeenten gekomen was. Van schier gelijkluidende getuigenissen plaatsten we er één. — Een blik te slaan op de strijd, die anderen streden, gegrepen zijnde door de Waarheid, kan eigen strijd tot sneller beslissing brengen. We danken hen, die antwoordden. De Heer blijve ons zegenen met Zijn Licht en met liefde tot Zijn Licht!

L.

Uit ons Unie-bureau

Een vraag: wie van de bezoekers der Unie-vergadering in „Woudschoten" komt ter vergadering met eigen auto? Een 2de vraag: wie van de auto-bezittende bezoekers is bereid om 2 buitenlandse gasten van en naar Utrecht te brengen, wanneer dit gevraagd mocht worden? Graag ontving ik zo spoedig mogelijk antwoord hierop alsmede opgave wanneer precies men te „Woudschoten" denkt te zijn en de auto ter beschikking kan zijn.

De Unie-secretaris,
T. JANSMA.

Voor de bezoekers der Jubico

Conferentiegangers, wilt U aan het volgende de nodige aandacht schenken!!

1e. Zij die 2 dagen komen moeten de 2e Pinksterdag zichzelf verzorgen. Dus neemt goed eten mee, of geld voor een lunch. Hengelo kan hier niet voor zorgen, helaas.

2e. Zij die zich na 1 Mei aangemeld hebben, krijgen van ons persoonlijk bericht of ze komen kunnen, omdat we erg krap in de logies-adressen zitten.

3e. Iedereen moet zijn logieskaart voor 's Maandagsavonds 8 uur afgehaald hebben, anders wordt hij of zij geacht niet aanwezig te zijn met alle gevolgen van dien.

4e. Niet iedereen weet dat de deelname aan de gehele conferentie f 2.50 kost, want velen hebben nog niet betaald. Wilt U daar even rekening mee houden.

5e. De 2e Pinksterdag ontmoeten we elkaar in de grote Jubico-tent, juist voor het station. Heel gemakkelijk te vinden. De 30ste Mei vergaderen we in de Gereformeerde Kerk aan de Bankastraat!!

Wij twijfelen er niet aan of U zult aan onze wensen voldoen, want dan maakt U het ons gemakkelijker deze conferentie, de grootste tot nu toe, wat de zakelijke kant betreft te doen slagen.

Ieder trekt naar Jubico!
Dus tot ziens in Hengelo!

★

I. P. L.

Grote Landdag op Hemelvaartsdag (18 Mei) te Zuidlaren.

Evenals voorgaande jaren houden ook nu de Noord. Bapt. Gemeenten in samenwerking met de gewestelijke Jeugdafdelingen een landdag.

Een rijk programma vraagt Uw aandacht.

De Landdag begint om 10 uur met een concert van „De Bazuin" uit Groningen. Ook het krontjong-kwartet „Variola" zal zich laten horen. Voorts zangkoren, het lekespel „Het Leven" van M. C. Falletin, hersengymnastiek enz.

Twee onderwerpen nl. „Hemelvaart, Hellevaart" en „Deze Jezus zal alzo wederkomen". Uw kinderen zullen op veilige en aangename wijze worden beziggehouden. Komt U per fiets, geen nood: hij wordt onder toezicht op het terrein bewaard. Goede consumptie is verkrijgbaar.

Kaarten in voorverkoop f 0.40 voor volwassenen, f 0.25 voor kinderen. Kaarten op het terrein f 0.60.

Voor de comm. I.P.L.,
M. S.

Verantwoording

In April mocht ik ontvangen:
voor „rook-offer": Hengelo f 50.51; Eindhoven f 29.—.

Wel wat een korte lijst van ontvangen giften, vindt U ook niet? Nu, wij hebben de goede hoop, dat de Mei-maand het beter maakt: dan leggen alle vogeltjes een ei! Gaarne geef ik de volgende keer verslag van de verzamelde eieren!

Voor de goede orde herinner ik er vriendelijk aan, dat giften naar hier gezonden, doch welke bestemd zijn voor kassen, die niet in het Unie-bureau beheerd worden, niet door mij in De Christen verantwoord maar naar de beheerders van de betreffende kassen doorgezonden worden, welke dan voor de verantwoording zorg dragen.

De Unie-administrateur,
T. JANSMA.

Giro 9260 ten name van de Unie.

Mededelingen

De Gemeente te Utrecht bracht een beroep uit op Ds K. Reiling te Rotterdam—C.

Cand. J. van Dam zal D.V. Zondag 21 Mei zijn intrede doen in de Gemeente Ter Apel 's namiddags om 3.30 uur na des morgens bevestigd te zijn door Ds G. Vegter van Groningen om 10.30 uur. Beide diensten worden gehouden in de Gereformeerde Kerk, Hoofdkade, Ter Apel. Afgevaardigden en belangstellenden uit omliggende Gemeenten worden vriendelijk uitgenodigd en gaarne verwacht!

Het adres van br Looije, Evangelist te Pernis, is thans: *van Ostendestraat 23a*, Rotterdam—Z.

Wie helpt de administratie van De Christen aan het tegenwoordige adres van J. J. Tent, Siepelveenwijk Z.Z. 152, 3de Kruisdiep?

Advertentiën

JAARGANG 67 - Nr. 3001
VRIJDAG 19 MEI 1950

WEEKBLAD DE CHRISTEN

Orgaan tot verbreiding van de beginselen van N.T. Christendom

UITGAVE VAN DE UNIE VAN BAPTISTEN GEMEENTEN IN NEDERLAND

REDACTIE-ADRES: Ds. C. BRANDT, MOERKERKESTRAAT 151c - ROTTERDAM—Z.
ADM.: Ds. T. JANSMA, TETTERODESTRAAT 47, HAARLEM, POSTREK. No. 9260 TEN NAME VAN DE UNIE - TEL. 18032

ABONNEMENTSPRIJS BIJ VOORUITBET. VOOR NEDERLAND EN OVERZEESE GEBIEDSDELEN P. JAAR F 5.— - BUITENLAND P. JAAR F 6.60

Boodschap

van de Voorzitters van de

Wereldraad van Kerken

Pinksteren 1950

De dag, waarop wij dankbaar de uitstorting van de Heilige Geest over de Kerk van Christus gedenken, stelt ons voor de vraag op welke wijze wij in dit heerlijk heilgeheimenis waarachtig en ten volle kunnen delen. Het antwoord hierop wordt ons gegeven in een woord uit de brief aan de Hebreën (3 : 14): „Want wij hebben deel gekregen aan Christus, mits wij het begin van onze verzekerdheid tot het einde onverwrikt vasthouden".

Wij leven in een wereld, waarin de oorspronkelijke geloofszekerheid der Kerk, dat Christus waarlijk de Heer van alles is, voortdurend op de proef gesteld wordt. Durven wij echter, als wij ons rekenschap geven van het ten hemel schreiend onrecht, het lijden der massa, de machtspolitiek, de eindeloze conflicten en de pogingen tot zelfvernietiging, volhouden, dat Christus Heer van deze wereld om ons heen is? De Heilige Geest is het, die het ons mogelijk maakt te geloven, dat Jezus Heer is en deze zekerheid vast en ongeschokt te bewaren ten einde toe. Wij geloven in de kracht van de Geest en kunnen niet nalaten te verkondigen, dat Christus al deze zonden en al dit lijden gedragen en overwonnen heeft en dat *Hij regeert.* Met deze overwinnende zekerheid toegerust staan de Kerken pal in hun strijd tegen hopeloosheid, defaitisme en onverschilligheid, die het leven der volken bij tijden dreigen te ondermijnen. Want, daar Christus Koning is, worden wij uitgezonden om onbevreesd getuigenis van Hem te geven en de broeders in zelfverloochenende en daadwerkelijke naastenliefde en rechtvaardigheid te dienen, en ons te wijden aan het herstel der volken.

Ook wij moeten voor onze Kerken aan deze belofte vasthouden. Wij moeten aan de oorspronkelijke verzekerdheid der Kerk, dat de H. Geest, die een volk schiep, dat één van hart en één van ziel was en die eenheid zou bewaren en zo nodig zou vernieuwen, herinnerd worden. Het te Amsterdam door ons gemeenschappelijk gesproken woord, dat onze Kerken er naar streven bij elkaar te blijven, kan, zodra wij naar onze dagelijkse bezigheden terugkeren en de problemen, om gezamenlijk als één broederschap te leven en te handelen het hoofd bieden, licht vervagen. Laat ons dan geloven in de kracht van de Heilige Geest. Hij brengt ons samen. Hij zegt tot ons op Pinksteren, dat Hij alle hindernissen, die er nog tussen ons zijn, kan overwinnen. Als wij in nederigheid en afhankelijkheid van Hem leven, ontvangen wij de kracht om voor de eenheid van Gods kinderen te bidden en te werken opdat de wereld moge geloven in de Zoon.

De Geest bidt voor de Heiligen. Laten wij dan in Hem voor elkander bidden en voor onszelf, opdat de eerste verzekerdheid der Kerk in ons allen mogen leven en wij deze eendrachtig verkondigen ten einde toe.

De voorzitters van de Wereldraad van Kerken:
Ds Marc Boegner
De Aartsbisschop van Canterbury (Geoffrey Fisher)
Professor T. C. Chao
Dr John R. Mott
Bisschop G. Bromley Oxnam
De Aartsbisschop van Upsala (Erling Eidem)
De Metropoliet van Thyateira (S. Germanos).

Zondag 4 Juni: Uniezendingszondag

★

U doet toch ook mee?

Het wegwijzende WOORD

Na dezen zal Ik wederkeren, en wederopbouwen de tabernakel van David, die vervallen is, en hetgeen daarvan verbroken is, wederopbouwen, en Ik zal die wederoprichten; opdat de overblijvende mensen de Heere zoeken, en al de Heidenen, over welke Mijn naam aangeroepen is, spreekt de Heere, die dit alles doet.

Hand. 15 : 16, 17.

Hand. 15 is een belangrijk hoofdstuk en geeft ons richtlijnen voor het verstaan van Gods doen in het heden der genade, alsook voor de toekomst van het volk Israel. De eerste gemeenten waren samengesteld uit vele Joden. Dit is voor de hand liggend, omdat de apostelen de opdracht hadden gekregen te beginnen bij Jeruzalem. Wij kunnen ons ook voorstellen dat velen van hen nog hingen aan de besnijdenis, het zichtbare teken, dat God gegeven had om te gedenken aan het verbond, dat Hij gemaakt had met Abraham. Dit bracht beroering, daar Paulus gepredikt had, dat alleen het geloof in Jezus Christus genoegzaam was tot zaligheid. Deze, de aanhangers van de besnijdenis, die afgekomen waren van Judea (vers 1) leerden, dat ook de gelovigen uit de volken besneden moesten worden om te kunnen delen in de beloften van het verbond. Zij moesten immers ingelijfd worden in het „getrouwe overblijfsel" van het uitverkoren volk. De discussie in de gemeente van Antiochië moet nog al hevig geweest zijn. Besloten werd, dat Paulus en Barnabas zouden gaan naar Jeruzalem tot de apostelen en ouderlingen aldaar. „En te Jeruzalem gekomen zijnde werden zij ontvangen door de gemeente, en de apostelen en de ouderlingen; en zij verkondigden wat grote dingen God met hen gedaan had." (: 4.) Wij krijgen de indruk, dat na deze vergadering een volgende heeft plaats gehad, een zitting met gesloten deuren. Immers lezen we in het 6de vers: „En de apostelen en de ouderlingen vergaderden tezamen, om op deze zaak te letten". Dogmatische kwesties kan men beter behandelen in engere kring, dan in een voltallige gemeente-vergadering. Immers onder de leden der gemeente zullen er vele zijn, die in de Schriften niet zo goed thuis zijn, of anderen, die nog maar pas op de weg zijn. Zij zouden door heftige discussies niet gesticht worden.

Zelfs in de kleinere vergadering was men het met elkander over de besnijdenis aangelegenheid niet eens. „En als daarover grote twisting geschiedde" stond Petrus op. Hij verhaalde de lotgevallen van zijn bezoek in het huis van Cornelius. God had hem daar op bizondere wijze gebracht. Uit zich zelf zou Petrus niet in het huis van een heiden zijn binnengegaan. (Zie Hand. 10). Het verslag van dit huisbezoek — waren alle huisbezoeken maar zo!! — vinden we in de verzen 7—11. Vanwege de ruimte schrijven we ze hier niet uit, de lezer gelieve de bijbel even op te slaan en te lezen. Deze onbesnedenen ontvingen op dezelfde wijze de Heilige Geest, als de 120 op de Pinksterdag. God zag niet de besnijdenis, maar het hart aan. Als dit voor God genoeg is, dat er een waar geloof aanwezig is, zouden dan de Joden-Christenen daar geen genoegen mee moeten nemen? Waarom dan nog een juk op hun hals te leggen? (: 10.) Merkwaardig dat Petrus niet zegt: wij geloven, dat zij op dezelfde wijze als wij zalig worden, maar hij zegt: wij, d.w.z. besnedenen, geloven door de genade van de Heere Jezus Christus zalig te worden, als zij (heidenen). Pauze in de vergadering. Diepe stilte, die weldadig aandeed. Gods Geest was aan het werk. Dan wordt de stilte verbroken en Barnabas en Paulus houden hun toespraak. Ook zij spreken hun bevindingen uit. Verhalen wat God onder de Heidenen gedaan heeft. Zij onderstreepten wat Petrus had gezegd. Of de besnijdenis-aanhangers van de secte der Farizeën overtuigd waren (: 5), is de vraag. In hun hart zal de gedachte geleefd hebben, wat Petrus en Barnabas en Paulus hebben verteld zal wel waar zijn, maar wij hebben toch de schrift aan onze zijde. Het ging toch om wat Mozes (: 1) geleerd heeft, en had Mozes niet de wet van God ontvangen? Zij hebben natuurlijk wel geweten, dat het O. Testament beloften bevatte voor de volken. Het was een moeilijk probleem. Daar verrijst Jakobus van zijn zetel. Hij heeft de sleutel gevonden. Hij sluit aan bij hetgeen Simeon, dat is Petrus, verhaald heeft. Dat is hoogst belangrijk. Simeon heeft verhaald hoe God eerst de heidenen heeft, OM UIT HEN EEN VOLK AAN TE NEMEN VOOR ZIJN NAAM. Dat is niet de vervulling van de oud-test. beloften van de bekering der Heidenen in massa. Het gaat hier om het nemen uit de volken, van een volk voor Zijn Naam. Dat is het wat God bezig is te doen in deze bedeling, waarin wij nu leven. God vergadert een volk, Zijn gemeente. Ekklesia, d.w.z. gemeente komt van het werkwoord, dat betekent: roepen uit. God roept door het Evangelie uit de volken Zich Zijn Gemeente. Dat is Gods heilsplan voor het heden. Wat zal de toekomst brengen? Wat hebben de profeten uit oude tijd gesproken als Gods woord, dat eeuwig zeker is? Jacobus haalt een woord van Amos aan (Amos 9 : 11), en wel naar de lezing van de Septuagint d.w.z. de vertaling van het O. T. in het Grieks. NA DEZEN, na de huidige bedeling der Gemeente, zal Ik wederkeren en wederopbouwen de tabernakel van David, die vervallen is. De Messias komt weer, tot heil van Zijn oude volk, om te zitten op de troon van Zijn Vader David, d.w.z. om de heerschappij uit te oefenen over het oude volk. Dan zal er voor het huis van David en voor de inwoners van Jeruzalem een fontein *te dien dage* geopend zijn. De Geest der genade en der gebeden zal uitgestort zijn over het huis van David en over de inwoners van Jeruzalem. Dan zal Israel en Juda tot een worden. „En Ik zal ze maken tot een enig volk in het land, op de bergen Israels en ZIJ ZULLEN ALLEN TEZAMEN EEN ENIGE KONING TOT KONING HEBBEN. God zal het verbond met David gemaakt, houden. Zie 2 Sam 7 : 16. De bekering en het herstel van Israel, het weder als natuurlijke takken in de eigen olijfboom ingeplant worden zal grote gevolgen hebben voor de volkerenwereld. De Heerlijkheid des Heeren zal over Jeruzalem gezien worden en dan leert Jesaja: „En de Heidenen zullen tot uw licht gaan en koningen tot de glans, die u is opgegaan. Ja, het h e i r der Heidenen zal tot u, dat is Jeruzalem, komen. Jes. 60 : 5. De Heere zal er voor zorgen, dat het woord der profeten door de H. Geest gesproken in vervulling zal gaan. Menselijke ontrouw doet Gods woord niet te

Zondag 4 Juni, Uniezendingszondag

Baptist Nederland geeft met gulle hand

niet. De genadegiften en de roeping Gods zijn onberouwelijk.

Hoe kunnen de kinderen Gods verheugd zijn over Gods wegen met de mens. Het volk Israel, dat eens een vloek geweest is onder de Heidenen — het antisemitisme heeft ook oorzaken — zal eens een zegening wezen. (Zach. 8 : 13). Indien hun verwerping de rijkdom is der Heidenen in deze bedeling, wat zal *hun aanneming* wezen, anders dan het leven uit de doden? En dit alles naar het woord van Jacobus, opdat de overblijvende mensen de Heere zoeken en al de Heidenen, over welke Mijn naam aangeroepen is, SPREEKT DE HEERE, DIE DIT ALLES DOET.

In Rom. 9—11 wordt door Paulus daarop gewezen. In die hoofdstukken gaat het over de Heidenen en Israel, zodat het uitgesloten is hier te denken aan een geestelijk Israel, een uitdrukking, die de Schrift niet kent. God heeft Zijn plan. Nu de Gemeente, dan Israel en ten slotte de volkeren. Brenge het ons tot dezelfde aanbidding, als eens Paulus, aan het slot van Rom. 11. Met Jacobus zeggen wij:

Gode zijn al Zijn werken van eeuwigheid bekend.

D. SLORT.

Verwaarloosd gebied?

De Rooms Katholieke Kerk is momenteel de grootste in ons land. Zij wast gestadig, grijpt steeds verder om zich heen, toont een respectabele zendingsijver (ook binnenlandse!!) en zal, tenzij sterkere machten uit het rijk van de Geest actief worden en God het verhoede, onze landen volledig overstromen. Ik geloof dat het nodig is dat wij een open oog krijgen voor deze nuchtere werkelijkheid.

Ergens in het lage Zuiden ligt de Gemeente Heerlen—Treebeek, totaal geisoleerd van wat we Baptist Nederland zouden kunnen noemen. Een beetje hogerop op de kaart vinden we dan als volgende Baptisten Gemeente Eindhoven, bijna evenzeer geisoleerd als eerstgenoemde. Twee, zegge twee posten in Rooms Katholiek gebied, eilandjes van zeer geringe omvang in een grote oceaan van R. K. clericalisme.

Wanneer we weten, hoe zwaar een dergelijk isolement onze broeders daar drukt; wanneer we horen dat duizenden Rooms Katholieken in deze provinciën bijna even onwetend zijn aangaande het waarachtige heil in Jezus Christus als een heiden in Afrika; wanneer we er iets van begrijpen wat het zijn moet overstroomd te worden (ook meer Noordelijk) door een springvloed van Rooms Katholicisme, is het dan niet hoog tijd dat onze Gemeenten door middel van de E.C.U. op doeltreffende, weloverwogen wijze haar manschappen uitzendt naar *deze* streken? Kunnen we onze Gemeenten aldaar een dergelijk zwaar isolement nog langer aandoen? En kan het Protestantisme het R. Katholicisme tot stand brengen in haar opmars naar West Oost en Noord alleen door een defensieve houding? Neen!

We zullen in de aanval moeten gaan, ook wij, Baptisten. We zullen de Rooms Katholieke dorpen en gehuchten, alsmede de steden, binnen moeten trekken. Pioniers van het rechte slag, mannen met spirit en doorzettingsvermogen, en misschien ook vrouwelijke werkers, geroepenen van Godswege, zullen er opuit moeten, deze landen doortrekken, colporteren, prediken, weldoen, en er zich nestelen, geproviandeerd en gesteund door een waarachtig meelevende gemeenschap van Baptisten in heel Nederland.

De agenda der Algemene Vergadering, die dezer dagen gehouden zal worden, spreekt van zendingsgelden, die men voor een deel wil afzonderen voor binnenlandse zending, gezien de deuren naar de donkere heidenwereld gesloten schijnen. Niet één, maar meerdere Gemeenten hebben deze suggestie gedaan en ook onze U.C. stemt hiermee blijkbaar in. Is het dan nu niet het juiste moment en de hoogste tijd dat Baptist Nederland van boven de grote rivieren de blik wendt naar R. Katholiek Nederland beneden de rivieren voor het te laat is? Wij hebben hier als Baptisten een bijdrage te leveren, hoe gering die misschien ook zijn kan, die voor de toekomst van het grootste belang zal kunnen blijken te zijn. Maar deze bijdrage zal niet kunnen wachten. Nu is het de tijd. Misschien zullen we de hulp in moeten roepen van verwante Kerkgenootschappen, misschien ook zal alleen ons voorbeeld al voldoende zijn om navolging te vinden. Hoe het ook zij, broeders, het is de hoogste tijd!

Het voorbeeld van Rome is zeer behartigenswaardig. Rome drijft buitenlandse zending, heidenzending, maar vergeet daarbij de protestantse landen niet! Rome is al lange jaren bezig met de penetratie daarvan. Ook in Nederland merken we het, en terdege! Daarbij heeft het de beschikking over grote kapitalen, waardoor het kerkgebouwen van groot formaat kan plaatsen op posten waar het aantal aanhangers zeer gering is; daardoor kan het sociale werkers aanstellen daar, waar slechts een zeer kleine kern is; daardoor kan het ziekenhuizen en meer instellingen van dergelijke aard openen midden in gebieden waar de protestanten verreweg in de meerderheid zijn.

Maar genoeg. Het komt mij voor dat wij in de huidige situatie gedwongen worden de ogen eens aandachtig over ons eigen Vaderland te laten gaan. En mij persoonlijk lijkt het toe dat daar beneden onze grote rivieren een grote, zware maar zeker ook schone taak ons wacht. Wanneer we in Woudschoten zouden besluiten, een derde van de aanwezige zendingsgelden af te zonderen voor binnenlandse zending, zou dan niet de meest dringende opgave zijn, met een nieuw en heel apart stuk evangelisatiewerk te starten in Rooms Katholiek Nederland met de beide genoemde Gemeenten als bases van actie?

Ik zie in mijn geest al een keten van Baptisten Gemeenten, jong maar moedig, als kostelijke cellen van Evangelisch leven in het Brabantse en Limburgse land verspreid. Ik zie Heerlen—Treebeek en Eindhoven, onze dappere Gemeenten van daarginds, omringd door een krans van zustergemeenten, opgenomen in een nieuwgegroeide gemeenschap — eindelijk — van gelijkgezinden. Ik zie Rooms Katholieken eindelijk zich overgeven aan de enige Middelaar, Jezus Christus, en vrede vinden voor hun zielen. En ik gevoel dat alleen op deze wijze wij waarlijk ons Vaderland en het Nederlandse volk in deze tijd dienen.

Wf.

Zondag 4 Juni, Uniezendingszondag

De dag van onze buitenlandse zending

Zondag 4 Juni, Uniezendingszondag

Wij doen ook mee aan zending

De Oecumenische Beweging en de Fundamentalisten

In De Christen van 5 Mei j.l. vinden we enkele opmerkingen over de Wereldraad van Kerken en op de agenda van de Unievergadering staat een voorstel dienaangaande, zodat dit onderwerp in het middelpunt van de belangstelling schijnt te staan. In verband daarmee mogen een paar opmerkingen hier een plaats vinden.

In de eerste plaats zij nog eens gezegd, dat de Wereldraad niet bedoeld te zijn een samensmelting of samenvoeging van alle kerken. Integendeel! Ieder zal zich zelf zijn en niet verantwoordelijk zijn voor de mogelijke dwalingen van een andere kerk. Wel moet iedere kerk bereid zijn, om aan de anderen te zeggen, waarom zij belijdt en handelt, zoals zij belijdt en handelt; kortom: Ieder moet bereid zijn tot gesprek.

Bij dit gesprek zal men uit gaan van dit vaste punt, dat Jezus is de Christus, God en Zaligmaker. Als nu een kerk personen als leden wil aannemen en vasthouden, die naar onze mening geen leden kunnen zijn, zijn wij daar niet verantwoordelijk voor. Wanneer we er wel verantwoordelijk voor moesten zijn, zou er ook nooit van enig verband tussen andere kerken en ons sprake kunnen zijn, zolang die kerken niet aan de door ons gestelde eisen voldeden; met andere woorden: Nooit! Wel mogen we vragen: Hoe meent U dit of dat te kunnen verdedigen, als U toch belijdt te geloven in Jezus Christus als onze Zaligmaker? Ik kan hier meteen wel vertellen, dat het gesprek over de gemeente schriftelijk in volle gang is. En .... ook ons getuigenis is daarbij!

Het is hier niet de plaats om uit te weiden over de actie van de heer A. Kok en de fundamentalistische organisaties; maar toch moet gezegd worden, dat het gevaarlijk is, dit geschrijf achteloos te geloven. Als U dit artikeltje leest, heb ik — zo God wil — aan al onze voorgangers een blad verzonden met een uitgebreid artikel van Prof. Dr. S. F. H. J. Berkelbach van der Sprenkel, voorzitter van de Oecumenische Raad in Nederland, over het onderwerp, dat ons bezighoudt. Men leze dit met aandacht. En alle in deze zaak belangstellende leden van onze gemeenten geef ik de raad: Vraagt het van Uw voorganger ter inzage. En als het U ernst is, om eerlijk te oordelen over de Wereldraad van Kerken, koopt U dan eens het boekje: Wereld-Conferentie — Amsterdam — 1948. Het is uitgegeven bij Boekencentrum N.V. te 's Gravenhage en kost f 2.25. Daar heeft U, wat de Wereldraad zelf zegt en niet wat deze of gene zegt, waar noch de Wereldraad noch wij verantwoordelijkheid voor dragen. En dan moet U maar eens zelf lezen, of de Wereldraad Communisme bevordert of Christus verloochent, of iets van dat soort gruwelen meer, waarvan hij beschuldigd wordt. Terwijl God bezig is, grote dingen te doen en het interkerkelijk getuigen en vragen weer aan de orde komt, zodat zelfs de meest zelfverzekerde gemeenschappen weer eens moeten nadenken, wie ze eigenlijk zijn en wat ze belijden, zou het zeker droevig zijn, als wij door misverstand te staan kwamen naast hen, die het niet verder kunnen brengen dan tot wat afbrekende critiek.

Met broedergroet,
K. REILING.

Aan het door Ds. K. Reiling genoemde artikel van Prof. Dr. Berkelbach van der Sprenkel, voorkomend in het Weekblad van de Nederlands Hervormde Kerk van 6 Mei 1950, ontlenen wij het volgende:

„Telkens ben ik de laatste tijd aangespoord om toch eens geluid te geven op allerlei wijd-gepropageerde verdachtmaking tegen de oecumenische beweging in haar geheel, tegen de Wereldraad van Kerken in het bijzonder en tegen zijn leidslieden persoonlijk...."

Met name gaat dan de Schr. in tegen de aanvallen, die de heer A. Kok meent te moeten richten tegen de Chinees Chao in zijn brochure „De vijand". Prof. B., die Chao persoonlijk leerde kennen, schildert hem als een man, wiens huidige stelling t.a.v. en in het Christendom een lange wordingsgeschiedenis heeft gehad. Daarmede is elk recht vervallen hem te beoordelen naar geschriften, die 20 jaar oud zijn. Inderdaad: geloven Fundamentalisten dan niet meer aan de mogelijkheid van bekering?? Dat lijkt mij een „Bijbelgetrouwe" onwaardig. Van Paulus hebben we ook onderscheiden beelden in de bijbel. Toen hij Jezus had ontmoet, werd hij een ander mens!

Het is ondoenlijk heel het artikel over te nemen. We hopen daarom, dat u op de door Ds. Reiling aangewezen weg u op de hoogte wilt stellen van hetgeen waar het omgaat. Wellicht zal het te kinderlijke vertrouwen in lieden als A. Kok plaats maken voor bezonnen en nuchtere critiek aangaande hetgeen van die zijde beweerd wordt. Daar we aan gevoels-argumentatie niets hebben, moge het bovenstaande ons allen overtuigen tot de noodzakelijkheid van kalme heroriëntering.

E.R.

Nog iets aangaande de REORGANISATIE

Niet om mij naast twee van onze voorgangers te plaatsen met een derde voorstel aangaande de reorganisatie, maar om als gemeentelid mijn houding tegenover deze voorstellen te bepalen, heb ik mij tot het schrijven van het volgende neergezet.

Volgens Ds. Reiling gaat het bij deze reorganisatie „niet om het wezen der gemeente, zodat een wijziging gezien zou kunnen worden als een verloochening van het beginsel". De organisatie staat dus vrij van het wezen der gemeente en kan er dus ook niet mee in strijd zijn. Deze conclusie zou ik toch wel eens in overweging willen geven.

Als „gemeenten" staan wij tegenover de „kerken" door onze mens-waardering. Wij erkennen een persoonlijk getuigenis. Wij werken daarom ook in „gemeentelijk" verband en niet in „kerkelijk"; wij hebben daarom een gemeente-vergadering in tegenstelling met de kerken waar zoiets ontbreekt. Het wezen gemeente uit zich dus dadelijk in zijn organisatie. Zou dit bij de samenwerking der gemeenten niet het geval moeten zijn? Ds. Louw wijst er op, dat de ouden er wel rekening mee hebben gehouden en dat zij de leiding gaven aan de Algemene Vergadering.

NOORDBERGUM, Mei 1950.

Aan de Voorgangers en Raden onzer Gemeenten

Waarde broeders,

In een tijd waarin reeds veel van de gemeente gevraagd wordt heeft desniettemin de U.Z.C. alle vrijmoedigheid om Uw aandacht te vragen voor en te vestigen op de *Uniezendingszondag*, die dit jaar valt op *Zondag 4 Juni*.

Leg nu niet aanstonds deze circulaire wrevelig terzijde met de gedachte: Het wordt toch niets met onze zending!

Is dit soms geen defaitisme, gebrek aan geloof en overtuiging en het loslaten van een ideaal?

Het begin is altijd moeilijk. Pionieren vraagt doorzettingsvermogen en een onverzettelijke houding.

Wil de Unie van Baptisten Gemeenten in Nederland daadwerkelijk zending drijven, dan is het gewenst dat de *traditie van de Uniezendingszondag* — in 1947 begonnen op voorstel van wijlen Ds. L. de Haan — gehandhaafd en voortgezet wordt. Daarmee blijven we in de geest van de eerste Voorzitter der U.Z.C., die de buitenlandse zending zulk een warm hart toedroeg.

Aan de gemeente is tenslotte het laatste woord of zij naar waarheid een gemeente van Jezus Christus wil zijn door ook aan de buitenlandse zending te denken, omdat de N.T. gemeente een *zendingsgemeente* is.

Daar zijn tenslotte absoluut geen redenen om sceptisch ten opzichte van onze eigen zending te staan. Daar zijn *mogelijkheden* en deze mogelijkheden zijn door de U.Z.C. tot concrete plannen uitgewerkt. De uitvoering daarvan wacht thans op het overwinnen van de laatste moeilijkheid. En hieraan wordt ijverig gewerkt.

Daarom verzoekt de U.Z.C. met klem om evenals in de afgelopen jaren de Uniezendingszondag te houden.

Gezien de bevredigende ervaring van het vorig jaar hebben we reden om zonder meer op Uw medewerking te rekenen.

Het doel van de Uniezendingszondag van 4 Juni a.s. is U zonder meer duidelijk.

Voor een vlot verloop van bovengenoemde Zondag dringen we bij U er op aan om het een en ander vroegtijdig af te willen kondigen.

Mocht Zondag 4 Juni Uw gemeente niet schikken, zo blijft U ten alle tijde vrij om een andere datum te kiezen.

De U.Z.C. rekent er echter op, dat alle gemeenten mee doen!

De administrateur der U.Z.C. ziet gaarne Uw bedrag tegemoet op zijn gironummer 523019 aan het adres: Willemstraat 9, Sneek.

Broeders, doe Uw deel en de U.Z.C. zal het hare doen. Het komt heus goed, omdat de zending mede naar de wil van Jezus Christus is.

Met hartelijke zendingsgroeten en beste wensen voor Uw arbeid, voor de U.Z.C.,

H. D. HOOGHWINKEL, secretaris.

Ds. Reiling vindt dit onmogelijk, maar neemt blijkbaar alleen de „uitvoerende functie" van het leiding geven voor onmogelijk. Hij wijst er n.l. op dat de A.V. te groot is hiervoor en te weinig op de hoogte met de bijzonderheden. Vanaf het begin is echter de adviserende en uitvoerende functie bij de U.C. geweest, volgens Ds. Louw, alleen de verantwoordelijke functie van het leiding geven berust bij de A.V. Hier is dus geen tegenspraak.

Bij beide voorstellen blijkt evenwel de A.V. niet voor zijn taak berekend. Ds. Louw wil dan de A.V. zelfstandiger maken; Ds. Reiling wil de U.C. versterken en zegt: „Hier zijn twee wegen, waar tussen gekozen moet worden".

Is er geen middenweg? Is de praktische oplossing van Ds. Reiling niet te verenigen met de principiele oplossing van Ds. Louw? Blijken onze principes in de praktijk onmogelijk te zijn? Ziedaar de vraag, die ik in uw midden wil brengen. De vraag lijkt me te belangrijk om onaangeroerd te blijven. Waren dit niet juist de moeilijkheden dat Unie en gemeenten langs elkaar heen werkten de laatste jaren?

Kan de A.V. zijn verantwoordelijke functie niet meer aan, dan is dáár de zwakke plek.

Persoonlijk heb ik wel eens gedacht de A.V. in districten in te delen. In de districtsraden zouden de afgevaardigden van de gemeenten zitting kunnen hebben. Deze afgevaardigden kiezen hun districtsraad en één of twee U.C.-leden. In dit geval kan dan de U.C. handelen zoals Ds Reiling voorstelt, d.w.z. zelfstandig besluiten nemen. Dit kan nu, omdat ze de gezamelijke raden (dus de oude A.V.) vertegenwoordigen. De U.C.-leden blijven overleg en verantwoording schuldig aan hun districtsraad. Uit deze U.C. kunnen ook de àndere hulpcommissies benoemd.

Deze districtsraden zullen bovendien de gemeenschappelijke acties, evangelisatie enz. zelf ter hand kunnen nemen, per district zou een voorganger beroepen kunnen worden voor de kleinere gemeenten tezamen. De U.C. kan dus allerlei intense aangelegenheden laten varen om zich alleen met het werk tussen de Districten en commissies bezig te houden. Zo zijn dus zowel U.C. als A.V. ermee gebaat.

Dit voorstel tot reorganisatie is misschien een mogelijkheid, misschien zelfs niet, dat moet een studie commissie uitmaken, maar de vraag blijft: „zijn onze principes in praktijk mogelijk of staan ze los van de praktijk?"

Utrecht, 12 Mei. Uw J. J. KIWIET.

Zondag 4 Juni, Uniezendingszondag

Gaat heen in de gehele wereld, predikt het Evangelie aan alle kreaturen

Uit ons Unie-bureau

„Woudschoten" is in het zicht!

De Unie-vergadering is vlakbij! Naar wij geloven zullen de dagen, samen in „Woudschoten" doorgebracht, zijn: dagen van geestelijke gemeenschap tot verkwikking en stimulering, en dagen van inspanning der geesten tot fundering, belijning en uitbouw onzer arbeid. De werking en wijdheid van de Heilige Geest omvange ons allen, opdat met visie en voortvarendheid de zaak des Groten Konings gediend worde. Een ieder houde zijn hart, zijn hoofd en zijn hand bereid voor Zijn roep en de zegening daarvan!

Nog even ter herinnering: a.s. Dinsdagavond begint de begrotingssamenkomst om 8 uur. Woensdag: 's morgens 8.30 uur tekenen van de presentielijst en inleveren van de stembiljetten en 9.30 uur opening van de Unievergadering; 's avonds om 8 uur Viering van het Avondmaal. Donderdag (conferentiedag): 's morgens om 9.30 uur opening morgenvergadering en 's middags om 2 uur opening middagvergadering; 4 uur: sluiting.

En nu: onze verwachting is van de Heer, die ons roept, die het ook doen zal!

De Unie-secretaris,
T. JANSMA.

Gemeenteberichten

ALMELO

De Paasdagen zijn voor de Gemeente van Christus altijd weer gezegende dagen, maar voor onze Gemeente was Pasen j.l. toch een bijzonder blij herdenken, toen wij getuige waren hoe twee jonge zusters hun Heiland gehoorzaam waren door Hem in de doop te belijden als hun persoonlijke Verlosser en Zaligmaker, met Wien zij één plant geworden zijn in de gelijkmaking Zijner opstanding. Het is altijd weer verblijdend te zien, hoe de daad der gehoorzaamheid aan 's Heeren bevel, zich in volgorde volvoerd. Heeft een ziel de eerste stap der gehoorzaamheid gedaan en Christus in 't geloof mogen aannemen als enige Redder, dan komt het tweede bevel „om zich te laten dopen". Hiervan waren wij in de morgendienst, die zo druk bezocht was dat stoelen moesten worden bijgezet, getuige. Des avonds mochten wij onze jonge zusters, benevens een jonge broeder, die zich tot onze Gemeente had gevoegd, welkom heten aan de dis des Heeren, om het bevel van onze Heiland „doe dat tot Mijne gedachtenis" met blijdschap te volbrengen. Geve de Heer aan de Zijnen genade en de leiding Zijns Geestes om ook Zijn bevel te gehoorzamen als Hij zegt: Matth. 16 : 44 „Zo iemand achter Mij wil komen die verloochene zichzelven en neme zijn kruis op en volge Mij". Als kinderen Gods zullen wij niet bij het begin blijven staan, maar opwassen in de genade en kennis van onze Heere Jezus Christus.

Geve de Heere dat nog velen zich in gehoorzaamheid aan Hem mogen overgeven als hun Verlosser en Zaligmaker, opdat ook zij de waarheid van 's Heilands woord mogen ervaren, als Hij zegt „Komt allen tot Mij die vermoeid en belast zijt", met de heerlijke ervaring daarop volgende „en Ik zal u rust geven".

Met hartel. broedergroet,
J. W. G.

Boekbespreking

Dr. Paul Tournier — TECHNIEK EN GELOOF. Uitg. W. ten Have N.V., Amsterdam. 1950. Prijs f 7.50. Omvang 286 blz.

Om het kort te zeggen: Artsen, dominees, psychologen, paedagogen, leest dit boek, leest het desnoods zes maal....en bestudeert het daarna grondig! Voor mij is dit boek van Tournier (dezelfde auteur als van het bekende „Radicale Therопie") in vele opzichten een openbaring. Het is de brede massa niet ontgaan, dat waar de arts en de predikant elkaar ontmoeten zich vaak wederzijds een gereserveerdheid bemerkbaar maakt, die op het gemeenschappelijk object van hun zorgen, de patient, een verwarrende indruk achterlaat. Deze gereserveerdheid wordt veroorzaakt door denktegenstellingen, die bij beide categorieën te vinden zijn. Om deze tegenstellingen met elkaar te verzoenen schreef de gelovige Zwitserse arts dit boek. Het geeft misschien weinig al noem ik de opschriften van de vijf hoofddelen van het boek. Dat zijn: I. Psychotherapie en Geloof, II. Van de formalistische moraal naar de diepere moraal, III. Tegen de geest van dogmatisme, IV. Het geloof, V. Het avontuur. Meer zegt het u wellicht, dat er heel wat heilige huisjes, van welker bestaan we ten dele maar een onomlijnd vermoeden hebben, aan een grondige keuring — en afkeuring — zijn onderworpen. Voor mij persoonlijk heeft het vooral betekenis, dat hier niet iemand aan het woord is, die van bovenaf gezag wil inboezemen, maar die zoekend en tastend uiterst voorzichtig de weg verkent. Dat lijkt mij nog altijd een betere waarborg voor eerlijkheid dan al die zelfverzekerdheid die soms ten toon wordt gespreid.

Dringend aanbevolen.

Br.

Zondag 4 Juni, Uniezendingszondag

Ik zal denken aan Joh. Ev. 3 : 16 en als christen het mijne doen

Rome's heilig jaar

Met veel luxe en ceremonie, met het uitstallen van al haar schatten en rijkdommen heeft de Roomse kerk in de persoon van haar kerkvorst Pius XII op de vooravond van Kerstfeest 1949, haar heilig jaar ingeluid. De z.g. heilige deur van de St Pieterskerk te Rome, die gedurende 25 jaar is gesloten geweest, werd weer geopend. Zo'n opening gaat steeds met bijzondere plechtigheden gepaard. De paus, vergezeld van in scharlakenrood geklede kerkvorsten, kardinalen en bisschoppen en andere hooggeplaatste prelaten, vormen met de pauselijke wachten in rood en geel, de monnikken en priesters een kleurige Processie. Als ze dan bij de deur der kerk komen, klopt de z.g. heilige vader met een zilveren hamer 3 x op de bijzondere toegangsdeur, waarna deze terugwijkt en toegang tot het interieur verleent. Pelgrims doen gewoonlijk nog moeite om een stukje metselwerk als souvenir te bemachtigen, terwijl de paus met zijn wijwaterkwast de ingang besprenkelt en inzegent met water. Zodra de z.g. plaatsvervanger van Christus de drempel overschrijdt, beginnen de klokken van Italie's hoofdstad te luiden en is het jubeljaar begonnen. Tegelijkertijd zijn ook nog 3 andere bizondere toegangsdeuren door kardinalen geopend n.l. die van St. Jans Lateraan, de grote Mariakerk en van de Pauluskerk.

Dit jaar hoopt Rome meer dan 5 millioen pelgrims aan te trekken. Er is n.l. een bijzondere aflaat te verdienen, waarvan de onbemiddelde roomse bezwaarlijk kan genieten, want het pauselijk besluit vermeldt uitdrukkelijk, dat voor het heilig jaar alle aflaten, behoudens enkele uitzonderingen o.a. voor sterfgevallen en dood zijn opgeschort. Dus Rome heeft het monopolie van aflaten voor een geheel jaar. Wat een tegenspoed voor de roomse devote zielen in andere delen der wereld, die ze gewoonlijk trachten te verdienen. Ook heeft de paus een opschorting gedaan van de speciale macht van bisschoppen en anderen om zekere soort van zonden, voorbehouden zonden, te vergeven; een soort van zonden die gewone priesters niet kunnen vergeven. Zij die belast zijn met deze voorbehouden zonden, zijn gedurende 1950 verplicht naar Rome te reizen, tenminste als het hem ernst is met zijn zonden. Ja, de paus die zich aanmatigt zonden te kunnen vergeven en derhalve aflaten verleent, kan ook opschorten en terugtrekken wat hem voordeel brengt.

Ieder die derhalve een volle aflaat verlangt, d.w.z. kwijtschelding van alle tijdelijke straf der zonde, hij reize naar Rome, bezoeke daar bovengenoemde 4 kerken en als hij dan de voorgeschreven plichtsvervullingen vervult alsmede de nodige gebeden leest, dan verleent de heilige? vader het verlangde.

Zou zoiets wel waar zijn, wel ik zou om deze gunst te verkrijgen, des·oods te voet naar Rome gaan. En zo het dan Gode behaagde mij dadelijk daarna uit het leven te nemen, ik zou zonder de smarten van het vagevuur, direct ten Hemel gaan. Maar .... deze valse lering is duidelijk als men het Woord van God leest. Neen er is geen vergiffenis te krijgen door bepaalde kerken te Rome te bezoeken, door het lezen en doen van enkele door de paus opgelegde gebeden en handelingen. Dit is niet de Christelijke weg. Niet naar het Woord der Schrift. *Het bloed van Jezus Christus,* Gods Zoon, reinigt van alle zonden. I Joh. 1 : 17: „Van alle zonden".

De paus put uit de schat der kerk. Anderen, mannen en vrouwen, die ons voorgingen, Maria en de heiligen hebben een overschot van goede werken gehad. Hun verdiensten alsmede die van Christus vormen de schat der kerk. De paus beschikt er naar willekeur over. En dit jaar tast hij eens heel diep in deze schat, zodat zij die tijd en geld hebben om naar Rome te gaan er overdadig voor beloond worden.

Is *zoiets* dan Schriftuurlijk? Allerminst!

Dàärom, omdat Luther het roomse dogma der aflaten zag als in strijd met Gods Woord, verliet hij Rome, om met Christus gesmaad te worden. Het is immers niet uit de werken, opdat niemand roeme. Ef. 2 : 9. Derhalve willen wij niet weten van aflaten en een heilig jaar. Zo ver het oosten is van het westen, zo ver doet Hij onze overtredingen van ons, Ps. 103 : 12. Want Ik zal hun ongerechtigheden vergeven en hun zonden niet meer gedenken, Jer. 31 : 34. Micha zegt (7 : 19): Gij zult al hun zonden in de diepte der zee werpen. Dit geldt voor allen die zich tot de Heere bekeren, zowel Jood als heiden. Want die in de Zoon gelooft h e e f t het eeuwige leven. Joh. 3 : 36.

Rome's Jubeljaar dateert van het jaar 1300, toen paus Bonifacius VIII het heeft ingesteld. Voordien was er nog geen sprake van. Maar.... het bleek geen windeieren te leggen. Wijl het een winstgevend zaakje was kortte Clemens VI de termijn van 100 jaar in tot eens om de 50 jaar. Een latere paus die in geldnood zat bracht het op eens in de 33 jaar, terwijl het paus Paulus II beter dacht de termijn op 25 jaar te brengen en zo is het dan ook gebleven. Dit jaar kent Rome zelfs een dubbel jubileum. Het is immers het 25ste jubeljaar.

Is het echter niet pijnlijk te moeten constateren, dat deze kerk zo ver van de Waarheid is afgedwaald? Een kerk die zich bovendien nog aanmatigt, de alleenzaligmakende kerk te zijn. En welke practijken heersen er? Als je naar Rome gaat, ja dan slechts ben je dit jaar in staat een zodanige verdienste te verkrijgen, dat een volle aflaat van zonden wordt gegeven. Geen sprake van verzoening door het Bloed des Kruises. Als de beurs maar goed gespekt is, is er volgens aanbeveling van de paus een andere weg. De weg via Rome. En ....men kan een aangename vacantiereis koppelen aan een op voorhand geslaagde poging, een blanco zondenregister te krijgen.

Laten wij toch niet vergeten, dat wij door Gods genade teruggebracht zijn van de roomse nieuwigheden tot de oudheid van het Evangelie der Genade, het Evangelie van Christus. Rome verhardt in haar dwalingen. Al haar nieuwigheden zijn in strijd met het Woord der Apostelen en Profeten. Zij wil ons brengen tot het leven der slavernij van bijgeloof en zelfs goddeloosheid. Immers een mens die zegt de zonden te vergeven, l a s t e r t GOD. Luk. 5 : 21.

A. H. DEELSTRA.

Zondag 4 Juni
Uniezendingszondag

Als N.T. christen draag ik de zending een warm hart toe en bewijs het met een daad

Verantwoording U.Z.C.

In dank ontvangen voor de Zending in de maanden Januari, Februari, Maart en April:

Bapt. Gemeente Hengelo (O.)	f 103.41
Zusterhulp Staveren	- 31.—
N. W. via Gem. 2e Exl.mond	- 25.—
Bapt. Gemeente Steenwijk	- 14.—
Zusterhulp Hengelo (O.)	- 40.70
Bapt. Gem. N. Pekela	- 34.06
„ **Sneek**	- 158.65
Zondagsschool Den Haag—Singel	- 5.41
Bapt. Gem. Pernis	- 7.25
„ Utrecht	- 21.76
„ 2e Exloërmond	- 93.—
„ Workum	- 175.—
„ Hengelo (O.)	- 105.86
„ Ter Apel	- 44.51
„ Harlingen	- 20.16
„ N. Weerdinge	- 175.—
„ Hengelo (O.)	- 57.42
Zusterhulp Rotterdam—C.	- 7.50
Evangelisatiekoor Groningen	- 65.45
Bapt. Gem. Groningen	- 75.65
Collecte spontaan gehouden op de Gew. Zusterhulpconferentie te Leeuwarden	- 53.—

Hartelijk dank voor deze bijdragen. U kunt deze steeds kwijt op giro no. 523019 ten name van Unie Zendingscommissie U.Z.C., Willemstraat 9, Sneek.

Uw dw. dn.,
W. MODDERMAN.

Correspondentie

Door ruimtegebrek hebben wij ons genoodzaakt gezien alleen copij door te geven, die met het oog op de komende A.V. onder de aandacht van onze lezers moest worden gebracht. De rest vulden we uit onze grote voorraad aan.

E.R.

Mededelingen

AAN DE SECRETARISSEN VAN DE GEMEENTEN

In verband met de vacanties en met andere moeilijkheden in de verschillende gemeenten, die een voorganger beroepen hebben, zullen deze keer alleen voor Juli en Augustus de spreekbeurten geregeld worden.

Op de a.s. Alg. Verg. kunt u de broeders studenten persoonlijk vragen of met mij overleggen; schriftelijk graag vóór 31 Mei.

Hartelijk groetend, namens S.S.C.,
J. J. KIWIET.

JAARVERGADERING ZUSTERHULP TE SNEEK

Willen de secretaressen van de afdelingen opgave doen, hoeveel zusters van hun afdeling denken te komen en hoevele daarvan nachtlogies nodig zullen hebben?

Gaarne opgave vóór 5 Juni a.s. aan

Zr. H. Venema—v. Oostenrijk,
Wassenbergstraat 5, Sneek.

Wie kan ons het nieuwe adres opgeven van mej. C. Papenhuizen, voorheen Twekkelerweg 107, Hengelo, verhuisd naar Emmen?

De administratie.

Advertentiën

Zondag 4 Juni

Uniezendingszondag

Jezus: Ik heb nog andere schapen, die van deze stal niet zijn; deze moet Ik ook toebrengen; en zij zullen Mijn stem horen en het zal worden één kudde en één Herder

JAARGANG 67 - Nr. 3002
VRIJDAG 26 MEI 1950

WEEKBLAD
DE CHRISTEN
Orgaan tot verbreiding van de beginselen van N.T. Christendom

UITGAVE VAN DE UNIE VAN BAPTISTEN GEMEENTEN IN NEDERLAND

REDACTIE-ADRES: Ds. C. BRANDT, MOERKERKESTRAAT 151c - ROTTERDAM—Z.
ADM.: Ds. T. JANSMA, TETTERODESTRAAT 47, HAARLEM, POSTREK. No. 9260 TEN NAME VAN DE UNIE - TEL. 18039

ABONNEMENTSPRIJS BIJ VOORUITBET. VOOR NEDERLAND EN OVERZEESE GEBIEDSDELEN P. JAAR F 5.— - BUITENLAND P. JAAR F 6.50

Het wegwijzende WOORD

Pinksteren

Op het appèl in de opperzaal ontbreken er twee. Judas Iskarioth heeft zijn eigen weg tot in de ondergang afgelegd. Mogelijk blijven de blikken van de verzamelden af en toe rusten op de plaats waar hij had aangelegen tijdens de avond, toen zij het passalam met de Meester hadden genuttigd. Er vaart dan een huivering door hen als zij zich weten in de nabijheid van de onzalige afgrond, waarin ieder kan verzinken, die de leidende hand van de Heer veronachtzaamt en overmoedig loslaat. Ook Jezus' plaats is ledig. Maar zij hebben geleerd zich om Zijnentwil te verblijden. Hij is naar de Vader teruggekeerd na Zijn zending tot heil van de mensheid volbracht te hebben. En zij weten, dat Hij om dit zelfde heil te dienen thans in de hemel is. „Ik ga heen om u plaats te bereiden" heeft Hij gezegd. Maar bovendien heeft Hij Zijn heengaan onthuld als nodige voorwaarde van de komst van de Heilige Geest, Die Zijn Werk zou voortzetten tot in de verste streken van de wereld. Door die Geest zouden de vreugden, die zij als volgeling van de Heer kenden, gedragen worden over alle grenzen. Als een leven brengende waterval zouden zij breken dwars door alle barricaden en zouden zij hun weg vinden naar alle smachtende zielen, die zich verloren waanden.

Twee ledige plaatsen. Elk van die plaatsen neigt hun harten tot stille aandacht. Judas' plaats, die spreekt van hun menselijke kleinheid, hun armoede. Jezus' plaats, die roemt van een blij vooruitzicht, een belofte!

Waar menselijke armoede en Goddelijke belofte elkaar ontmoeten ontstaat het gebed. En waar gebed is, aanhoudend gebed, daar schrijdt de vervulling van de Goddelijke belofte naderbij!

Ook wij gaan weer Pinksteren beleven. Hebben wij er ons innerlijk op voorbereid, zoals ook de discipelen gedaan hebben? Zeker, onze viering is onderscheiden van de hemel. Wij zien niet uit naar de uitstorting van de Heilige Geest. Wie blijft bidden terwijl de gave reeds geschonken is, heeft kennelijk die gave voorbijgezien. Al dat opjagen en opdrijven van enthousiasme, dat zich-naar-boven-ploeteren tot zoiets als godsdienstige opwinding mag behoren tot de methodiek van fakirs en derwishen — ik kan dit niet zo beoordelen — maar van het standpunt van de Christen gezien onwaardig! Het is afdaling tot het niveau van het surrogaat, en dat terwijl de Goddelijke gave van de Heilige Geest reeds nedergedaald *is!*

Daaruit mag intussen niet worden afgeleid, dat het Pinksterfeest gedevalueerd moet worden tot een herdenking zonder meer. Wel is voor ons het accent verplaatst, maar het heeft daardoor voor ons niet minder waarde gekregen dan het voor de eerste gemeente te Jeruzalem had! Werd *toen*, eens en voor altijd de Geest uitgestort, *nu* gaat het er om, dat Gods Geest zal doorwerken in onze harten en in alle omstandigheden waarin het leven treedt. Het zuurdesem moet zijn geheimvolle kracht mededelen aan alles, totdat elke schakering van het leven Zijn karakter heeft aangenomen. Het is duidelijk, dat èn *in* ons hart èn in de ganse wereld dit proces nog niet beëindigd is.

Welaan, zo lang waart de oproep tot gebed!

Zo lang waart dus ook de noodzaak van het inzicht van eigen armoede en Goddelijke belofte!

Armoede en Goddelijke belofte horen bijeen. De vervulling van de belofte wordt meer gehinderd dan gediend, zolang de mens vol zelfvertrouwen meent de weg te kunnen afbakenen waarlangs hij heeft te gaan. Meer dan onze tekortkomingen vertraagt onze schijnbaar zo doelbewuste zekerheid de ontplooiing van Gods plannen. Er is zoiets als heilige besluiteloosheid, die echter juist door haar vrezen openstaat voor aanwijzingen van hogere Wacht! Ons zelfvertrouwen mag ons in staat stellen om opzienbarende dingen te doen. Maar daarom is het niet begonnen! Krachtens genialiteit staat de mens voor God geen krantendikte hoger dan zijn

---

De Unie Radio Commissie attendeert u op de **Wijdingsdienst** van de **Jubico** op de **Tweede Pinksterdag des morgens van 9—9.30 uur,** welke zal worden uitgezonden door de N.C.R.V.

Voorganger: Ds A. A. Hardenberg te Hengelo.
Organiste: Mevr. J. Kiwiet—Blauw.
Solozang: Mevr. L. v. d. Velden—Reiling.
Piano: J. Drent. Hobo: Joh. Fischer.

medemens, die tot zulk een prestatie niet in staat is! Integendeel, de nederige neemt Hij aan als bij Hem behorend. In de nederige namelijk vindt Gods Geest de voorwaarden om Zich door te zetten, zo, dat elk van zijn woorden en elke daad als van Hem gesproken en door Hem verricht mag gelden. Nu gaat de mens geen opzienwekkende daden doen. Hij doet doodgewone dingen waarin het geniale ten enenmale ontbreekt. Maar die doodgewone dingen maakt Hij tot even zoveel evenementen, die buiten en boven de waarde van het tijdelijke uitsteken! Door de inwerking van de Heilige Geest wordt uw glimlach voor de wanhopige, uw wenkbrauwfronsen en uw bedroefde blik voor de overmoedige tot een openbaring van de Hemel! Het doodgewone wordt Goddelijk ongewoon als Zijn Geest, Zijn drang tot liefdevol helpen dit alles doorstraalt!

Moge een ieder onzer zo biddend van uit zijn eigen hulpeloze armoede de ontmoeting met de Pinksterdag, d.i. met Gods rijke genade tegengaan.

Vrienden, ik wens u een gezegend Pinksterfeest!

BRANDT.

Losse Schakels

Twee Normen? Verschenen is dezer dagen een bundeltje opstellen over „Hervorming en Catholiciteit". De inhoud van de artikelen, daarin gebundeld, wordt door de Schrijvers samengevat in vier punten, weergegeven in „De Herv. Kerk" van 22-4-'50. Het eerste van deze punten luidt:

> „Wij geloven, dat de Kerk de Openbaring, haar in Jezus Christus gegeven, in de Heilige Schrift, d.w.z. in de woorden van profeten en apostelen, als de kern en de norm van haar geloof en leven vastgelegd vindt."

Tegen deze omschrijving van de waarde en de aard der openbaring Gods in Christus, zal onder ons geen bezwaar rijzen. Vreemd zien we echter op, wanneer we in punt twee, in de overlevering der „ongedeelde Kerk", dus de Kerk der Algemene Concilies, op welke ook de Oud-Katholieken en de Kerken van het Oosten terug gaan, als een tweede norm van geloof en leven schijnen vastgelegd te vinden.

Norm en overlevering Punt 2 handelt n.l. over de overlevering en dat is gezien de betekenis, die Rome daaraan toekent en de Hervorming betwist heeft, altijd een teer punt. Het luidt:

> „Wij geloven tevens, dat zij voor immer gebonden is aan de Geloofsbelijdenis der ongedeelde Kerk, bij de Haar toevertrouwde taak, de H. Schrift uit te leggen. Daarom stellen wij de vraag, of het voor de hedendaagse Kerk inderdaad zin kan hebben, deze Geloofsbelijdenis der ongedeelde Kerk opnieuw van de H. Schrift uit, dicutabel te stellen."

Wanneer het getuigenis van profeten en apostelen „kern en norm" is van het geloof en leven der Gemeente, waarom zou dan niet vanzelfsprekend alle ander getuigen a.g. Christus en Zijn werk, aan het getuigenis van profeten en apostelen getoetst moeten worden? Het wordt dáárdoor een vraag, dat men aan de woorden van de oude Kerkvergaderingen gelijk gezag met het profetisch-apostolisch getuigenis gaat toekennen. Eigenlijk is, zoals ze in dit punt gesteld wordt, de vraag geen vraag meer. Het mag niet. De norm voor geloof en leven der Christenheid, gegeven in de Openbaring Gods in Jezus Christus, wordt uitgebreid over de rand van het Schriftwoord heen. Maar als het woord der Kerk der eerste eeuwen normatief is, waarom houdt het dan op zeker moment op normatief te wezen?

De „Heilige" Doop Het ligt in de lijn van de kerkelijke richting, die in deze punten haar eigenlijke gelaat wenst te tonen, om de inzettingen des Heeren volstrekt te objectiveren. Over de Doop wordt in punt 3 gezegd:

> „Wij geloven, dat Jezus Christus Sacramenten heeft ingesteld als voertuigen van Zijn genadegaven. Aangaande de Heilige Doop geloven wij, dat dit heilig Sacrament door onze Heer zelf is verordineerd als het bad der wedergeboorte, waarin wij gereinigd worden van de erfzonde en de vernieuwende kracht van het Goddelijk Leven ons wordt ingestort, zodat wij in dit Sacrament in Christus geheiligd worden."

Dat is het positief gedeelte van de verklaring van de opvatting van de Doop, die in een kleine kring, hoofdzakelijk Hervormden, in ons land gevonden wordt.

Op grond van deze opvatting stellen ze een vraag omtrent de hier te lande gebruikelijke motivering van de Kinderdoop en die vraag, die ook duidelijk een verwerping van die motivering inhoudt, luidt:

> „Daarom stellen wij de vraag, of het juist is te leren, dat dit Sacrament slechts bevestiging en verzegeling zou zijn van de Goddelijke genadegave, die b.v. op grond van de verbondsgedachte ook reeds voor en buiten het Sacrament om aanwezig moet worden geacht."

Juiste exegese? De doopsopvatting, die hier wordt gehuldigd, berust klaarblijkelijk op Paulus uitspraak in Titus 3 : 5. Wat staat daar nu?

> „....heeft Hij ons zalig gemaakt, niet uit de werken der rechtvaardigheid, die wij gedaan hadden, maar naar Zijn barmhartigheid, door het bad der wedergeboorte en vernieuwing des Heiligen Geestes."

Nu gaat de Apostel echter als in één adem verder en zegt:

> „dien Hij rijkelijk over ons heeft uitgestort door Christus Jezus, onze Heiland, opdat wij gerecht-

---

Zondag 4 Juni: Uniezendingszondag

★

U doet toch ook mee?

Zondag 4 Juni Uniezendingszondag

Als N.T. christen draag ik de zending een warm hart toe en bewijs het met een daad

vaardigd door Zijn genade, erfgenamen zouden worden krachtens de hope des eeuwigen levens."

Over de Heilige Geest en Zijn werkzaamheid gaat het dus. Er heeft een machtige reiniging des levens plaats gehad bij de leden der gemeente, die Titus moest verzorgen. Vers 3 tekent de zondemacht, die voorheen hun leven overheerste. God echter greep in. Vrijwillig. Onverplicht. Alleen als vrucht van Zijn goedertierenheid en liefde trad vernieuwing van leven en levenswandel in. — Hoe had ze plaats? Door welk middel? Heel het Nieuwe Testament heeft hierop maar één antwoord en dat antwoord wordt óók hier gegeven: door de Heilige Geest. Die Geest stortte God rijkelijk, overvloedig, heel het leven overdekkende, uit over ons.

Van hieruit is te verstaan wat de apostel bedoelt als hij spreekt over het „bad der wedergeboorte en vernieuwing des Heiligen Geestes". Het is de aard van de werking van de Heilige Geest, die hij hier beschrijft. De Heilige Geest, Bron van wedergeboorte en vernieuwing, werkt als een bad, een geestelijk bad, dat totaal reinigt. Dit beeld ter verduidelijking van de aard van het werken van de Heilige Geest is geheel in overeenstemming met het „rijkelijk" uitgegoten zijn van de Heilige Geest over ons.

Maar is Zijn werking uitgeput met de totale reiniging der ziel? Neen! We hebben meer nodig dan een reiniging. Kregen we niet meer, we zouden nimmer klaar komen. We hebben nodig een zodanige verandering, dat we ons niet altijd opnieuw bevlekken: een vernieuwing. En deze tweede zegen, die de eerste aanvult en continueert, ligt ook opgesloten in de beschrijving van de werkzaamheid van de Heilige Geest: vernieuwing is Zijn werk.

De Heilige Geest bewerkt reiniging van de levenswandel en vernieuwing van het leven zelf. Hoe? Doordat Hij een wedergeboorte schenkt, die als een bad, heel het leven omsluit en de mens in de totaliteit van zijn zijn reinigt, én doordat Hij nadat de schuld, die het oude leven verontreinigde en drukte en die om vereffening riep, werd weggewassen, het zijn zélf vernieuwt.

Niet de Doop wordt hier dus een bad der wedergeboorte genoemd een bad, „dat de wedergeboorte bewerkt, van erfzonde reinigt", terwijl hij „de vernieuwende kracht van het Goddelijke Leven ons instort". Niet van de Doop worden deze dingen gezegd, maar van de Heilige Geest, die alleen hún geschonken wordt (maar dezen dan ook allen!), die Hem gehoorzaam zijn, d.w.z., die geloven!

Reorganisatie We geloven te kunnen volstaan met a.g. dit onderwerp en het door ons voorgestelde reorganisatie-ontwerp het volgende op te merken:

1. Volgens de grote lijnen van dat ontwerp komen en blijven de gemeenten op de hoogte van hetgeen er op het terrein der Unie gebeurt en hoe dat gebeurt.
2. Als zulken, die geörienteerd zijn, kunnen ze dan hun oordeel over de gang der zaken vormen en de richtlijnen bepalen.
3. De eenheid in het werk, door verschillende hulpcommissies verricht, wordt daardoor bewaard, dat ze in gecombineerde vergadering als Centrale Commissie hun afzonderlijke werkzaamheden en begrotingen bespreken, eventueel met instemming der betrokken commissie wijzigen, of dezen, voorzien van advies der Centrale Commissie aan de Algemene Vergadering voorleggen.
4. Het Synode-karakter van een kleine Commissie wordt daardoor niet anders, dat haar ledental verveelvoudigd wordt. Ons ontwerp past, o.i., bij het independentistisch-congregationalistische, dat is: zelfstandig en onafhankelijk karakter van Baptistengemeenten.

Een en ander zal het medeleven der gemeenten met héél het Uniewerk mogelijk maken en de belangstelling in, en de verantwoordelijkheid voor de gang van zaken in onze Unie bevorderen.

Kansel en katheder De kansel is geen katheder; de plaats waar Gods Woord verkondigd moet worden, mag niet gebruikt worden om dingen te leren, die nog overdacht moeten worden en niet, dan betwistbare zekeheid hebben. — In een korte levens- en karakter beschrijving van de bekende Edward Irving, de stichter van de (oude) Apostolische gemeenten, schrijft Sir Angus Watson in The Baptist Times o.a.:

> „Een groot deel van zijn prediking was gebasseerd op de veronderstelling, dat de tweede komst van de Heer spoedig zou plaats vinden, en hierbij maakte hij de fout (die sedert die vaak gemaakt werd en wordt) van te menen dat een prediker het recht heeft om de kansel te gebruiken om zijn persoonlijke opvattingen, die niet gedragen worden door de kracht van vaststaande waarheid, te propageren. Prediking, die duurzame waarde zal hebben moet meer uitlegging zijn dan speculatie. Wat niet vast staat moet bewaard blijven voor de studeerkamer, de lezing of de onderlinge gedachtenwisseling, en niet als waarheid op de kansel verkondigd worden".

Inderdaad: er zijn tal van dingen, die onderwerp van bespreking kunnen uitmaken in een studiecircel; maar wat niet in de Christenheid rijp is en niet hoger kan komen dan een persoonlijke opinie, moet niet in de Verkondiging worden opgenomen. Paulus wenste niet anders te spreken, dan hetgeen de Heer hem gaf in de opening zijns monds. Zulk spreken is „profeteren", en is prediken iets anders dan dat?

L.

Zondag 4 Juni, Uniezendingszondag

Ik zal denken aan Joh. Ev. 3 : 16 en als christen het mijne doen

✻✻✻✻✻✻✻✻✻✻✻✻✻✻✻✻✻✻✻✻✻✻✻✻

Zondag 4 Juni, Uniezendingszondag

De dag van onze buitenlandse zending

✻✻✻✻✻✻✻✻✻✻✻✻✻✻✻✻✻✻✻✻✻✻✻✻

De Gemeente is tenslotte geen cafetaria, waar men zich zelf maar helpen moet.

Intussen is het ook wenselijk, dat de Gemeente zelf deze mensen niet hinderlijk gaat gadeslaan.

Het is zonder meer verplichting, dat de Koster zich ook netjes kleedt. Het Zondagse costuum, een geschoren uiterlijk plus een vriendelijk gezicht doen reeds wonderen. Naar zijn verschijning en optreden wordt de plaatselijke Gemeente beoordeeld.

Het feit, dat de doorsnee-Gemeente door een ongepaste luidruchtigheid uitblinkt vóór de dienst begint, bezwere hij zoveel mogelijk. Hij drage er verder zorg voor, dat de dienst een vlot verloop hebbe door op te letten dat alles zonder meer aanwezig is. Bij een doopdienst dat alles af is. Bij de viering van het H. Avondmaal dat alle dingen gereed zijn.

Hij make zich tot de rechterhand van de Predikant; tussen hem en Voorganger zij een prettige samenwerking.

Hij gebruike zijn ogen en oren en geeft de waarnemingen door, die voor de zielzorg van belang kunnen zijn.

Liefde tot de Heer en liefde voor de Gemeente zijn daarom voor deze functionaris onmisbare voorwaarden. Hij zij het liefst een geloofsgenoot. De Bapt. Gemeente heeft een eigen kleur en sfeer, die door de Baptist het beste wordt aangevoeld.

Men stelle hiervoor ook iemand aan, die er ambitie voor heeft.

De Raad der Gemeente is de principaal van de Koster. Van dit college heeft hij uitsluitend aanwijzigingen en wenken te ontvangen. Met hem worde er een arbeidsovereenkomst of contract opgemaakt, waarin omschreven wordt, wat zijn verplichtingen en rechten zijn. Zodoende zal er wederzijds goed samengewerkt kunnen worden.

In dit contract worde ook de bepaling opgenomen, dat de Koster van jaar tot jaar benoemd wordt. Doet hij zijn werk *niet* tot genoegen, dan kan men gemakkelijk van hem af. Deze bepaling voorkomt eventuele moeilijkheden. Doet hij zijn werk goed, waardeer het dan ook en geef daarvan financieel blijk. Eer, wie ere toekomt met gave en lof!

De Koster mag nimmer een ambtsdrager zijn. Het is pijnlijk en leidt tot onnodige spanningen, wanneer een ambtsdrager/Koster door de andere ambtsdragers tot de orde geroepen moet worden.

Een goede Koster is goud waard. Behandel hem, zoals uzelf behandeld wenst te worden.

H. D. HOOGHWINKEL.

Het Kruis in het Oude Testament [1]

Wees gegroet, o Kruis, onze enige hoop!

Het Kruis overheerst niet alleen de geschiedenis der mensheid, sinds het op Golgotha is opgericht, of sinds de Romeinse keizer stervend uitriep: „Galileër gij hebt overwonnen". Het Kruis is het centrum van de gehele Bijbelse openbaring.

Het Oude Testament is er ook vol van, en er zelfs nog méér mee vervuld, dan het nieuwe. Sedert de zondeval heeft God maar één plan, één doel gehad: de verloren mens te redden. En vanaf de zondeval heeft God maar één middel tot redding op 't oog gehad: het Kruis. „Wetende dat gij teruggekocht zijt (Franse vert.) door het dierbaar bloed van Christus, als van een onbevlekt en onbestraffelijk Lam, *voorgekend* vóór de grondlegging der wereld".

In Gen. 3 : 15 lezen we: „Ik zal vijandschap zetten tussen u en tussen deze vrouw, tussen uw zaad en haar zaad, ditzelve zal u de kop vermorzelen, en gij zult het de verzenen vermorzelen".

In dit vers vinden wij een duidelijke toespeling op het geloof in de persoon en het werk van Christus, op Zijn mensheid, op Zijn wonderlijke geboorte (daar Hij het zaad der vrouw moest zijn Gal. 3 : 16, 4 : 7), maar ook op Zijn Godheid, die aangeduid wordt in de aankondiging van Zijn overwinning op de Satan. „En gij (zaad der vrouw) zult het de kop vermorzelen". Dat is de belofte van de nederlaag van Satan.

„Gij (satan) zult het de verzenen vermorzelen", is de aankondiging van de prijs, die betaald moest worden op Golgotha voor het verslaan van Satan.

Ja, reeds vanaf de eerste bladzijden richt het O. Testament onze blikken naar het kruis. Dat is ontegenzeggelijk. Wat hier van belang is, is het ons rekenschap geven van het feit, dat de gedachte in het O. Test. wat het Kruis betreft, volkomen in harmonie is met de gedachte van Jezus-zelf, en met het gehele nieuwe Testament.

Het is niet mijn bedoeling te handelen over de nieuwtestamentische voorstelling, al moet ik soms dit onderwerp aanroeren, opdat wij ons ineens op een vaste grond zullen gevoelen. Ik zal het zeer beknopt doen door u slechts twee boeken uit het N. Test. voor de geest te roepen: 1. de brief aan de Hebreën, welke het meest in verband staat met het Oude Testament; 2. de Openbaring, welke in wezen eschatologisch is.

Deze aanhaling heeft te meer gewicht, naarmate men beweerd heeft, dat de brief aan de Hebr. niet sprak over „verzoening" maar alleen over heiliging; en de Openbaring een boek was „geheel gericht op de aanbidding".

Formuleert de Hebr. brief niet het fundamentele beginsel van het Kruis, van de verzoening, als daar staat: „zonder bloedstorting geschiedt er geen vergeving" (9 : 22)?

Brengt hij u niet in herinnering de symbolische en voorbijgaande waarde van de zoenoffers, als voorbereiding van het offer van Golgotha (10 : 1)?

Laat mij u enige teksten in herinnering brengen. „Jezus heeft voor allen de dood gesmaakt" (2 : 9); „een barmhartig en getrouw Hogepriester om de zonden des

volks te verzoenen" (2 : 17); „de dood van Christus is daartussen gekomen, tot verzoening der overtredingen" (9 : 15); „Hij heeft een eeuwige verlossing teweeg gebracht" (9 : 12). Men kan uit de Hebr. brief de gedachte aan de verzoening dus niet wegnemen.

De Openbaring is het boek van de aanbidding. Het zegt ons dat het voorwerp van de lofzangen, het Lam is, dat geslacht is. „Het Lam, dat geslacht is, is waardig te ontvangen de kracht en rijkdom en wijsheid en sterkte en eer en heerlijkheid en dankzegging. Gij zijt waardig het boek te nemen en zijn zegelen te openen; want Gij zijt geslacht, en hebt ons Gode gekocht met Uw bloed, uit alle geslacht en taal, en volk natie." Niets kan meer de centrale en eeuwige betekenis van het verzoeningswerk aanduiden van het Lam, dat geslacht is voor de schepping der wereld. Hoe kunnen degenen, die — zoals wij ze noemen — „de bloedtheologie" afwijzen, opspringen van vreugde en hoop, bij deze verheven verzen: „dat zijn zij, die uit de grote verdrukking komen. Zij hebben hun klederen gewassen en wit gemaakt in het bloed van het Lam?" (Openb. 7 : 14).

Als twee boeken van het N. Test. zoals de Hebreën en de Openb. alzo spreken over het Kruis, wat zullen we dan zeggen van de Evangeliën en de brieven van Paulus? De meest vluchtige studie van het N. T. dwingt tot de stelling: De gedachte van Jezus aan Zijn dood, de gehele apostolische prediking, bevestigen dat door de verzoening de verlossing tot stand gekomen is. Jezus Christus is aan het kruis gestorven, in de plaats van de zondaar om ons te garanderen de vergeving en de reiniging van de zonden.

Deze studie veroorlooft ons de gedachte van het offer aan het Kruis onder de volgende punten samen te vatten: PLAATSVERVANGING - VERZOENING - RECHTVAARDIGING.

Vinden wij deze drie begrippen in het Oude Test. terug? Zo ja, dan kunnen we zeggen, dat het Kruis werkelijk is aangekondigd en voorafgeschaduwd in het O. Test. Dat is de vraag, die wij willen beantwoorden.

Wat betreft de typische offeranden van het offer van Golgotha, kunnen we zeggen, dat het O. Test. drie duidelijk te onderscheiden tijdperken biedt: een VOORLEVITISCH tijdperk (van de aartsvaders tot Mozes), een LEVITISCH (te rekenen vanaf de afkondiging van de wet op de Sinaï), en het PROFETISCH tijdperk. Wij behandelen nu het eerste.

HET VOORLEVITISCH BEGRIP VAN HET OFFER.

Wanneer ik een overzicht zou moeten geven van de ontwikkeling van de betekenis van dit eerste begrip, zou ik het in deze termen doen:

1. De Heere vraagt een volkomen overgave.
2. De mens onttrekt er zich aan door een symbool, een aequivalent n.l. door het offer van één zijner goederen, dat is het brandoffer.
3. De Heere aanvaardt het symbool, nadat hij er de ware betekenis van onthuld heeft.

In de morgenstond der mensheid verzamelen twee mensen enige stenen en richten ieder een altaar op. Op het ene zijn vruchten gelegd, op het ander ligt een lam uitgestrekt, dat zo juit gekeeld is en waarvan het bloed over de stenen afdruipt. Wat heeft deze twee mensen er toe gedreven, deze eerste zonen van de mensen op de gevlekte aarde, Kaïn en Abel, om voor God de eerste producten van hun werk als landbouwer en herder af te zonderen?

Hoe is de gedachte aan een offer, d.w.z. aan een totale overgave aan een vernietiging van een deel van hun goederen, aan God, spontaan opgekomen in hun harten? Zij verrichtten daar een daad, waarvan de betekenis voor hen gewichtig is, daar deze offerande, die Kaïn aan God wilde aanbieden, voortsproot — mede door de jaloersheid op de eerste zoon van Adam — de eerste misdaad van de mensheid.

Deze ritus, die zo spontaan opkwam en voortaan door de patriarchen bij iedere ontmoeting met de Eeuwige herhaald werd, bij iedere mijlpaal op hun rondtrekken, proclameert de Souvereiniteit van God.

Maar zij betekent eveneens, dat de mens tot iedere prijs weer de band, die door de zondeval gebroken was, met de Souvereine God wilden aanknopen, en dat zij het voorrecht kenden van een *verzoening* met Hem, of m.a.w., dat zij de zekerheid hadden ontvangen van hun *rechtvaardigmaking*. In deze geest brengt de mens het brandoffer, dit symbool dat tegelijkertijd met zich brengt het beroep van de mens op verzoening. De volkomen gave die de mens geeft, en die hij meent te moeten geven aan God in ruil voor zijn rechtvaardiging.

God neemt dit symbool aan. Maar Hij neemt het niet aan, zonder er de ware betekenis van geopenbaard te hebben. Als de Eeuwige, Die zelf de Eerste is in alles, de verloren betrekkingen weer aanknopen wil, d.i. de zondaar rechtvaardigen wil, houdt Hij Zich aan Zijn gegeven bevel, het gehele leven van de mens op te eisen en verlangt Hij een volmaakt en geheel offer.

Wij bidden U, o Heil'ge Geest,
leer Gij ons geloven allermeest.
Wil ons toch bevrijden uit 's werelds lijden,
en aan 't eind bij God een plaats bereiden.
Ontferm U, Heer.

Gij, zalig Licht, geef ons Uw schijn,
dat wij Jezus Christus eigen zijn,
kennen de Getrouwe, op wie wij bouwen,
door wie w' eens het vaderland aanschouwen
Ontferm U, Heer.

Gij, heil'ge Liefde, zend uw gloed,
die ons koude hart ontvlammen doet,
dat wij, één van zinnen, elkander minnen,
alle strijd en onvreed' overwinnen.
Ontferm U, Heer.

Gij, hoogste Troost in alle nood,
geef dat wij niet vrezen zond' en dood,
dat wij niet versagen en 't moedig dragen,
als die vijand 't leven komt belagen.
Ontferm U, Heer.

Zondag 4 Juni, Uniezendingszondag

Wij doen ook mee aan zending

Het plaatsvervangend symbool, nl. het brandoffer, komt vanaf de beginne vaak voor, als een beeld van het totale offer. Het brandoffer werd geheel verbrand. Het komt dikwijls voor als een werk van de mens om te ontkomen aan de eis van God, als een vlucht, als een aequivalent, als een handel. „En Jacob beloofde een gelofte, zeggende: Wanneer God met mij geweest zal zijn, en mij behoed zal hebben op deze weg, die ik reize, en mij gegeven zal hebben brood om te eten en klederen om aan te trekken.....zo zal de Heere mij tot een God zijn!"

Wordt vervolgd.

---

[1] Dit is de eerste van de drie Bijbelstudies, welke op een Conferentie te Almelo gegeven zijn door Prof. Lamorte, hoogleraar aan de Universiteit te Aix-en-Provence (Frankrijk).

De Prof. was gedurende enige dagen mijn gast en was zo vriendelijk ze aan me af te staan, om ze voor ons weekblad te vertalen.

Moge het tot heil zijn voor onze lezers.

D. SLORT.

Ringwood 19-4.

Aan de Redactie van De Christen".

Geachte Redactie.

Geregeld ontvang ik brieven van baptisten met het verzoek om inlichtingen aangaande het kerkelijke leven alhier.

Waar het te tijdrovend en te kostbaar is om ieder persoonlijk te beantwoorden, had ik graag dat U het volgende opnam. Waar ik ook nog maar vier maand hier woon, kan ik alles nog niet tot in bizonderheden beoordelen.

Baptisten zijn hier veel, vrij wel in elke plaats van enige omvang is een baptisten gemeente of anders wel per trein of bus te bereiken.

De diensten wijken in vorm wel iets van de Hollandse af. Elke dienst wordt geopend met koorzang. Verder wordt er door de gemeente staande gezongen.

Voor de Hollanders zijn de mensen erg vriendelijk en behulpzaam.

Verder zijn alle richtingen hier ruim vertegenwoordigd. Zondagsmiddags worden er haast door alle kerken openluchtsamenkomsten gehouden.

De briefschrijvers uit Haarlem en Staveren die mij verzochten om een huis voor hun te zoeken moet ik tot m'n spijt teleurstellen. Het gezochte is erg schaars en daardoor veel gevraagd.

Werk is er volop en de lonen zijn ook goed. Het land is bizonder mooi en als men eerst de moeilijkheden met de taal, en niet te vergeten het huisvestingprobleem, achter de rug heeft, kan men hier een goed bestaan vinden op haast allerlei gebied.

Ik hoop de schrijvers hiermede van dienst geweest te zijn en dank U mijnheer de redacteur voor de plaatsruimte.

Hoogachtend,
H. WILTS.

Zondag 4 Juni, Uniezendingszondag

Baptist Nederland geeft met gulle hand

Boekbespreking

LEIDEND LICHT — Ds D. Slort. Uitgave van de Unie van Baptisten Gemeenten in Nederland. Omvang der brochure 20 pag. Prijs....

De bewogenheid bij het aanschouwen van nieuw leven kristalliseert zich gewoonlijk tot de vraag, hoe dat leven zich zal kunnen handhaven in de strijd tegen de vijandelijke elementen die van meet af hem omringen. Deze waarheid laat zich constateren ten aanzien van het natuurlijke leven en niet minder in betrekking tot de jong-gelovige. Het wonderwerk der verlossing heeft plaats gevonden, doch het wonderwerk van de bewaring en de ontwikkeling moet voortdurend zijn beslag krijgen. In deze situatie mag de wedergeborene zich gelukkig prijzen een ervaren vriend naast zich te vinden, die zijn onderrichtend betoog als het ware laat opschieten uit een rijke ervaring. Na lezing van de brochure van Ds Slort ben ik tot de slotsom gekomen, dat zulk een warmhartige raadgever het contact met deze jongeren op voortreffelijke wijze heeft opgenomen. Heel wat verborgen klippen worden in dit geschriftje gesignaleerd en hoogstbruikbare adviezen worden er in gegeven. Ik hoop daarom, dat alle jongeren de nieuwste uitgave van ons Uniebureau ter hand zullen nemen om het ernstig te bestuderen en....te gehoorzamen. Het zal hun tot een rijke zegen kunnen zijn!

Br.

DE TOEKOMST DES HEEREN VOOR DE GEMEENTE — 2e druk — Joh. de Heer. Zoeklicht, Driebergen.

Voor de vele vrienden van de grijze redacteur van het Zoeklicht zal de heruitgave van dit boekje een aangename verrassing zijn. Terecht wordt het heenwijzen naar de laatste voltooiing van Gods plan met de Gemeente gewaardeerd als een ochtendgloren na een zwarte nacht. Wat geeft het, wanneer in de schemering de contouren van het Komende wel eens verschillend aangeduid worden? Nochtans is het naderend Licht, dat de wekstem tot alle sluimerenden richt! Pr. f 0.50.

Br.

ISRAELS HERSTEL EN TERUGKEER NAAR PALESTINA — uitgebreide 2e druk — Joh. de Heer. Zoeklicht, Driebergen.

Uiteraard is de zienswijze van de auteur t.a.v. deze stof eveneens bekend. Toch moet mij van het hart dat beangstigend virtuoos de teksten gehanteerd worden. Moeten wij niet meer aandacht besteden aan het feit, dat de begrippen in de oude talen zich zelden dekken met die, welke wij op hun plaats in onze vertalingen hebben? Wie dat vergeet loopt gevaar zich ondanks alle nobel streven schuldig te maken aan een vertrokken beeld dat licht een karikatuur van de eigenlijke bedoeling wordt. Blijkens een aanhaling (blz. 15) van een woord van Ds H. Bultema over de spanning tussen de begrippen „eeuwigheid" en „aioon" weet de schr. dit wel, maar het daaruit voortvloeiende gevaar schijnt hij mij niet steeds behoedzaam uit de weg gebleven te zijn. Neen, al die teksten en al de bekende argumenten hebben mij niet volkomen kunnen overtuigen. Pr. f 0.50.

Br.

DE OUD-TESTAMENTISCHE PROFETIE EN DE STAAT ISRAEL — Prof Dr G. Ch. Aalders. Uitgave Kok, Kampen. Prijs f 1.50.

Wel geheel in tegenstelling met het evengenoemd werkje van Joh. de Heer is de uiteenzetting welke de hoogleraar gegeven heeft ter gelegenheid van de 69e herdenking van de stichting der Vrije Universiteit op 20 Oct. 1949. Zo min uit het tekstenmateriaal dat gewoonlijk gebruikt wordt als uit de gestalte, die de huidige terugkeer der Joden in Palestina verkregen heeft blijkt volgens de schr. iets van het verband tussen het historisch gebeuren onzer dagen en de grote lijnen van de eschatologische verwachting. — Welke stelling wij innemen? Ik acht het noodzakelijk om rustig dit boekje te lezen en te vergelijken met hetgeen van andere zijde over dit probleem is gezegd en geschreven. Het werkje is helder als glas en vele aantekeningen lichten de rede toe. Omvang 48 blz. Prijs is dus nogal hoog! 't Geen ons spijt.

Br.

BOUW-STICHTING

Aan de houders van Acten van Schuldbekenten.

Bij de inschrijving op de Obligatielening groot f 100.000.— ten laste der Unie Bouw-Stichting heeft de U.B.S. de volgende verplichting aanvaard.

„De Bouw-Stichting verbindt zich van deze op schuldacten aangegane lening, totaal groot f 100.000.-, verdeeld in duizend schuldacten ieder groot één honderd gulden, telken jare op de eerste Mei ten minste 100 schuldacten te zullen uitloten, voor het eerste op de eerste Mei 1950, terwijl de betaling van iedere uitgelote schuldacte groot f 100.— met een bedrag van 70 % der nominale waarde, tegen intrekking van de uitgelote schuldacte, telken jare ten kantore van de Bouw-Stichting zal geschieden".

Op de laatst gehouden vergadering der U.B.S. is bij loting uitgemaakt dat alle schuldacten wier nummer eindigt met nul (0) per 1 Mei 1950 inwisselbaar zijn bij de penningmeester der U.B.S.

De schuldacten moeten daartoe, bij voorkeur aangetekend, worden gezonden aan onderstaand adres, waarna het bedrag overgemaakt zal worden.

Mag ik vriendelijk verzoeken, indien men in het bezit is van een giro-rek. deze te vermelden.

De penn. der U.B.S.,
D. OLIJSLAGER,
Alteveer post N. Pekela.

Zondag 4 Juni

Uniezendingszondag

Jezus: Ik heb nog andere schapen, die van deze stal niet zijn; deze moet Ik ook toebrengen; en zij zullen Mijn stem horen en het zal worden één kudde en één Herder

Mededelingen

ROTTERDAM

Het is ons een groot genoegen U te melden, dat Zondag 11 Juni a.s. de Dr J. E. Feisser-kapel, gelegen aan de Ridderstraat (Oostzijde van het station Hofplein), in gebruik zal worden genomen.

De plechtige inwijdingsdienst zal op Zondag 11 Juni a.s. om 10 uur worden gehouden. Om 16 uur een feestelijke bijeenkomst.

Het is ons een groot genoegen U bij deze uit te nodigen tot bijwoning van de hier genoemde bijeenkomsten, of, zo mogelijk tot één van die.

Zij die nachtlogies wensen dienen dit uiterlijk voor 3 Juni (Zaterdag) ter kennis te brengen aan onderstaand adres:

W. Visser, Koekkoekpl. 21, Rotterdam—N.

Namens de Raad der
Gemeente R'dam-C.,
W. VISSER, secr.

VACANTE GEMEENTEN!

De beide studenten van Rüschlikon, de brs C. Mostert en B. Posthumus, zouden graag gedurende hun zomervacantie in één onzer gemeenten te werk gesteld willen worden.

Gemeenten, die op deze oproep zouden willen reageren, worden verzocht zich met de brs in verbinding te stellen. Het adres der brs luidt:

Baptist Theological Seminary
Rüschlikon - Zürich
Switzerland.

Namens het Curatorium,
G. VEGTER, secretaris.

Ds K. Reiling bedankte voor het beroep der Gemeente Utrecht.

ADRESWIJZIGING

Het adres van Ds J. van Dam is thans: Verlengde Oosterkade 2, Ter Apel.

Advertentiën

JAARGANG 67 - Nr. 3003
VRIJDAG 2 JUNI 1950

WEEKBLAD DE CHRISTEN

Orgaan tot verbreiding van de beginselen van N.T. Christendom

UITGAVE VAN DE UNIE VAN BAPTISTEN GEMEENTEN IN NEDERLAND

REDACTIE-ADRES: Ds. C. BRANDT, MOERKERKESTRAAT 151c - ROTTERDAM—Z.
ADM.: Ds. T. JANSMA, TETTERODESTRAAT 47, HAARLEM, POSTREK. No. 9260 TEN NAME VAN DE UNIE - TEL. 18032

ABONNEMENTSPRIJS BIJ VOORUITBET. VOOR NEDERLAND EN OVERZEESE GEBIEDSDELEN P. JAAR F 5.— - BUITENLAND P. JAAR F 6.50

Het wegwijzende WOORD

Zending

Zo is dan de gemeente gesticht. De vuurvlam heeft gerust op de hoofden van allen, die op bevel van de scheidende Jezus wachtten op de vervulling van de belofte. Allen werden aangedaan met kracht van omhoog. Zo stonden ze als lichtende fakkels te midden van een menigte die waadden in de wervelende stroom van hun verstarde gevoelens. Zij boden zich aan als vaste punten, van waar uit men kon komen tot de juiste waardering van wat God....en wat zijzelf in het verleden hadden gedaan. In het licht van deze vuurtongen krijgt het kruis van Christus een onvermoede glans. Stemden zij eerder, misschien uit gewoonte, in met de veroordeling die het Sanhedrin had uitgesproken over Jezus, nu zijn ze er niet meer zeker van. Zelfs zien ze op de achtergrond God Zelve werkzaam als bewerkende verzoening door middel van het Bloed van de Rechtvaardige — zien hun dwaling, hun zonde in. Zo voltrekt zich door de vuurvlam het oordeel over hun mogelijk haatdragende, mogelijk gemakzuchtig de leidslieden volgende verwerping van de Christus, totdat er niets meer overblijft dan de verbijsterende vraag: „Wat moeten wij doen, mannen broeders?"

Een vraag waarop de vlammendragers een antwoord weten: Bekering tot Christus, Gods Zoon! Zo zal het heilsplan Gods met de mensen door de offerande van Jezus in vervulling gaan. Zij komen bij duizenden, om dit aanbod van genade te mogen ontvangen. De Gekruisigde heeft overwonnen!

Wat is het meest verwonderlijke in die geschiedenis? Is het de daadkracht der Apostelen? Te verwonderen is het zeker, dat mensen die tevoren hun deuren grendelden zo voor het voetlicht waagden te treden. Maar het verklaart de geweldige indruk niet, die het op die duizenden had.

Is het de overredingskracht van hun betoog? Als we overredingskracht uitleggen als vrucht van een rijpingsproces ener persoonlijkheid, een samenballen van individuele krachten, dan geloof ik, dat we bij deze veronderstelling al weer op het verkeerde spoor zijn. Immers dan zouden we hiervan de sporen in hun toespraken nog moeten kunnen aantonen.

Neen, hier is slechts sprake van een getuigen zonder meer. Zij arrangeren de gebeurtenissen van het verleden niet naar menselijke maatstaven tot een groots en overweldigend complex. Zij zeggen slechts, wat zij gezien en gehoord hebben. Er is niets bij van hen zelf.

En nochtans!

Nochtans!? Neen juist daardoor vat het de zielen zodat zij zich niet meer kunnen ontworstelen aan de greep.

Mogelijk, dat wij in het Koninkrijk Gods daarom zo weinig vruchtbaar zijn omdat we nog veel te veel kunnen! We zijn niet zwak genoeg om tot zegen te zijn. Wij weten de weg te goed en daardoor gaan we juist dwalen en verdwalen!

De kracht der Apostelen was hun zwakheid.

Hier opent zich een wijd verschiet voor ons, die geen overtuiging hebben van eigen schranderheid en kracht.

Maar toch moeten we met deze zin voorzichtig zijn, als zou eigen zwakheid automatisch leiden tot grote vruchtbaarheid. Onze zwakheid doet net zo min wonderen als onze kracht. Wat er dan nodig is?

Aan de eerste voorwaarde van onze zwakheid paart zich onafwijsbaar de tweede voorwaarde: onze zwakheid hebben we disponibel te stellen aan God, aan Zijn Geest. Zo wordt onze zwakheid het broze vat, waarin Gods Geest Zijn wonderwerkende kracht stort. Moge dit openstaan van onze zwakheid voor Zijn kracht het kenmerk van onze handel zijn.

Dus geen defaitistisch staan aan de kant van de weg uit overweging toch niets te kunnen! Buiging voor de Heer, zich beschikbaarstellen met de geringe kracht en de weinige mogelijkheden die men in zich en in zijn levensomstandigheden kan opsporen.

Zondag 4 Juni: Uniezendingszondag

★

U doet toch ook mee?

Het leger der onbekende zwakken, die zich echter overgaven aan de Heer en Zijn Geest, is het geweest, die het meest heeft bijgedragen tot de uitbreiding van Gods Gemeenten. Deze overweging moge ons inspireren eveneens in dit leger te treden.

Hebt ge niet veel? Zijt ge niet veel? Weest dan niet beschroomd. Zó, juist zó kunt ge uw plaats innemen onder de rijen van hen, die het aan de Heer overlaten de functie te bepalen welke persoon voor persoon mag vervullen in de verwezenlijking van Zijn reddingsplan in binnenland of op het zendingsveld.

Bedenkt de mogelijkheden daartoe op de Unie-Zendingszondag 4 Juni a.s.!

C. BRANDT.

Begroetingswoord

voor de

70ste Algemene Vergadering

der Unie van Baptisten Gemeenten

Woudschoten 24 en 25 Mei 1950

Voor de tweede keer mogen we elkander begroeten in de zalen van het conferentieoord „Woudschoten". De ervaringen van verleden jaar waren van dien aard, dat de meeste afgevaardigden der gemeenten tot de overtuiging kwamen, dat zowel de zakenvergaderingen als de gemeenschap met elkander er slechts bij zouden winnen, indien wij weer op gelijke wijze als toen bijeen kwamen. Wij willen elkander hartelijk welkom heten en de Heer bidden, dat Hij ons met Zijn gemeenschap zegene.

Niet allen, die hier in 1949 waren, zijn nu hier. Het is voor ieder steeds weer een voorrecht door de gemeente te worden afgevaardigd naar deze vergaderingen. Vandaar dat telkens weer anderen verschijnen om gedurende twee dagen de Uniegemeenschap te beleven en te dienen. Van hen die wij missen, willen we in dit ogenblik alleen de voorzitter van de vergaderingen van verleden jaar noemen, Ds. L. de Haan. In een rij van gemeenten heeft deze prediker gediend. Gij allen weet, hoe hij, nauwelijks te Groningen begonnen, uit ons midden is weggerukt. Twintig jaren heeft hij zijn krachten gegeven en met trouw en toewijding heeft hij de gemeenten op allerlei wijze gediend. Toen nam de Heer hem weg. Verheffen wij ons een ogenblik, hem ter nagedachtenis, God dankend voor wat Hij ons gaf door deze ijverige broeder. —

Deze Algemene Vergadering is de 70s'e. Onwillekeurig is men bij het noemen van zulk een cijfer geneigd de jaren, die verzonken zijn, aan de oppervlakte terug te brengen. Misschien minder om het aantrekkelijke van het speuren in het verleden dan wel om de positie, die thans wordt ingenomen beter te kunnen beoordelen, of tenminste te bepalen. Die behoefte: positiebepaling, is menselijk en kan nodig, nuttig zijn. Het ligt niet alleen buiten ons vermogen, maar ook buiten het raam van een openingswoord om uit de geschiedenis weg aan te duiden waar wij heden staan, zowel ten opzichte van andere kerkgenootschappen als ten aanzien van eigen interne organisatie. Dat er in enige tientallen jaren veel veranderd is en nog steeds veranderend is ontdekken wij van dag tot dag en dit voortdurend verschuiven, dit dynamisch wegduwen van het statische op elk terrein van het leven, eist onophoudelijke aandacht. Maar de gelovigen moeten geen veranderingen vrezen. Waar leven is is verandering.

Wij bewonen een bewogen wereld. Nog nimmer was de aarde zo klein. Als het in China waait, rimpelt hier het water. En het waait overal. Het is hier misschien de plaats niet om in te gaan op de politieke, economische en sociale vragen van dit ogenblik, maar wij weten allen hoe ons ganse leven betrokken is bij wat zich onder en met volkeren voltrekt. Al zijn wij dan geen politici of economen, wij zijn toch Christenen en denken aan wijde gebieden in de wereld, waar mede-christenen wonen met wie het contact practisch opgehouden heeft te bestaan. Het ontwaken der millioenen van Azie en Afrika heeft hier en daar reeds geleid tot een opstaan en met bezorgdheid zien velen naar de kleine groepen Christenen, verdwijnende minderheden. Zullen zij zich handhaven? Zal met de westerse oppermacht ook de „westerse" godsdienst geëlimineerd worden? Natuurlijk moeten wij vanuit het geloof leven, maar dat kan eerst daar beginnen waar men de werkelijkheid in het oog gezien heeft. En de werkelijkheid was en is, helaas, dat de gemeente, kerk als ge wilt, nogal dikwerf, bewust of onbewust, zich te zeer assimileerde met een bestaande regerings- en cultuurvorm.

Aan eigen land gingen de wereldstormen niet voorbij. Nederland heeft de slinger van smaragd af moeten leggen. Onze soldaten zijn weldra allen teruggekeerd en wij hebben ze met blijdschap in de gemeenten begroet. Zij kwamen terug uit verre eilanden, waar zij met gelovige jongemannen van andere kerkgenootschappen samenleefden, -baden en Avondmaal vierden. Sommigen van hen moeten weer wennen aan de brede kloven tussen de kerken hier. Hoezeer wij de scheuren betreuren, met dankbaarheid constateren wij in velen kerken een opmerkelijke ijver. Er is drang tot evangelisatie, begeerte tot samenwerking en zouden wij ons daarover niet verheugen?

In de rij der kerkgenootschappen vormt die der Baptisten slechts een zeer kleine groep. Ook al tellen wij hen mee, die, wat gemeentebeschouwing betreft, vlak naast ons staan. Andere gemeenschappen zijn tien-, honderdmaal en meer groter in getal. Ontegenzeggelijk is ons geluid en de weerklank daarvan groter dan men van nog geen zevenduizend leden zou verwachten. Meerdere malen is reeds gewezen op onze opmerkelijke groei, in de tien jaren met ongeveer 40 %. En dat terwijl wij in een volk leven, dat voor een betrekkelijk groot deel verankerd is in dogmatische overtuigingen, reeds sedert eeuwen, die op essentiële punten dwars op de onze staan. De laatste statistiek heeft wel de meesten onzer verontrust, maar het zou niet van geloof getuigen, indien de sprake der cijfers ons deed verstommen. Is er geen leven in de gemeenten? Getuigen niet de vele voorstellen voor deze vergadering van bezinning en roepingsbesef? Hebben wij niet een rij van jonge broeders, die in deze dagen de arbeid der gemeenten binnengaat? Is er niet een jeugdbeweging, die zeer beweglijk is? Is er niet een goede activiteit in vele gemeenten?

En toch zijn wij niet tevreden. Wij hebben het gevoel,

Zondag 4 Juni, Uniezendingszondag

Gaat heen in de gehele wereld, predikt het Evangelie aan alle kreaturen

Zondag 4 Juni, Uniezendingszondag

Ik zal denken aan Joh. Ev. 3 : 16 en als christen het mijne doen

dat er door ons wel eens veel aandacht geschonken is aan organisatie en reglementering, aan consolidatie inplaats van penetratie, Ergens lazen we, dat iemand de amerikaanse arbeiders beschuldigde meer security dan de opportunity te zoeken, meer de zekerheid dan de gelegenheid. Dat ze dus op weg waren conservatief te worden en het avontuurlijke te mijden. Wij zouden dat onze voorgangers noch gemeenten willen verwijten, maar dat een dergelijk gevaar in beginsel gesignaleerd is bewijzen de tegenovergestelde voorstellen, die tot pioniersarbeid oproepen.

Wij zijn niet tevreden. Wij zijn, ondanks de tamelijk gunstige positie tenopzichte van andere landen — er zijn een drieeneenhalfmillioen protestanten — verontrust over de millioenen Nederlanders, die geen kerk meer kennen. Wij weten wel, dat dat niet alles zegt: er zijn hier en daar wel bijbels, en er is een radiodienst, maar de verwereldlijking moet ieder gelovige zorg baren. Wij leven temidden van een heidendom van een soort dat voor individu en gemeenschap gevaarlijker is dan het primitieve geloof der kleurlingen in hun afgoden. Het volk rondom ons vertijdelijkt, ver-aard! en heeft geen behoefte aan enige relatie met de Schepper, met de Onzienlijke. Men heeft genoeg aan de aarde en haar volheid. Verontrustend is misschien nog meer de koele houding der gemeente tegenover dit feit. Zij neemt het voor kennisgeving aan en gaat over tot de rust van haar gesloten gemeenschap. Zij ziet wel hoe die wereld hangt aan de aarde, aan techniek en politiek, aan wetenschap en sport, maar schijnt daaruit geen roepstem te vernemen. Is dat wat wij geloof noemen dan alleen maar gedachtenspinsel, jongleren met ideeën? Is het speelgoed voor vernuftelingen? Of hebben wij gevonden de kracht Gods en wandelen wij in Zijn wereld, met een opdracht voor deze wereld? Enige tijd geleden schreven we over het houten kanon, de gedemonteerde mijn, een onschuldige filosofie. Is het Evangelie ons nog de alles omzettende, aantastende, veranderende kracht Gods? Schuilt er onder ons nog profetische kracht, apostolische geest, visie en vaart?

Wij menen dat de voorstellen nu en dan gelegenheid zullen bieden ons te bezinnen op de vraag of wij nog een woord voor de wereld hebben, waarin ze zelf met hart en ziel geloven. Ons geschiede naar ons geloof. Besluiten we met een woord van Paulus, als hij gekomen is aan het eind van het lied der opstanding — de opstanding, die al het tijdelijke in het licht der eeuwigheid trekt —: Daarom, mijn geliefde broeders, weest standvastig, onwankelbaar, te allen tijde overvloedig in het werk des Heeren wetende, dat uw arbeid niet vergeefs is in de Heer.

Dat wij in deze dagen gehoorzaam mogen zijn aan de Geest van God. Dat wij dat, wat wij te overwegen krijgen, mogen zien in zijn werkelijke grootte en zwaarte. Dat klein moge blijven, wat waarlijk klein is en ons groot moge worden, wat groot is. Moge de Naam des Heeren verheerlijkt worden, Zijn Rijk komen en Zijn wil geschieden, ook in deze onze bijeenkomsten.

Met deze woorden verklaar ik de 70ste algemene vergadering voor geopend.

Losse Schakels

Gelyncht Lynchen noemt men de vorm van ter dood brenging door een opgzweepte massa, waaraan niet is voorafgegaan de indiening van een aanklacht bij de rechterlijke macht noch een rechterlijk vonnis. — In de Ver. Staten komt deze vorm van moord nog steeds voor. Ook in ons land, althans in de noordelijke provincies, neemt de massa wel eens zelf een rechtsoefening ter hand, maar gaat daarbij niet over tot moord. Zij bestraft daarin wat door de wetgever niet strafbaar gesteld is, en toch tegen het rechtsbewustzijn van de bevolking in een bepaalde streek indruist. Het „volk" — en hier dat woord in zijn minder gunstige zin genomen — neemt de „adat" de gewoonte in bescherming.

In het jaar 1949 zijn in de V. St. slechts drie negers gelyncht. Het hadden er zeventien kunnen zijn, maar in veertien gevallen wist de politie het ergste te voorkomen. — En wat waren nu de misdaden, waarvoor het mob deze drie zwartjes ter dood bracht?

In het eerste geval was het niet erger, dan dat de betrokken neger „onrust veroorzaakt had". Nu is het voorzeker afkeurenswaard om heibeltjes te veroorzaken, maar als iedere Nederlander, die zich daaraan wel eens schuldig maakt gelyncht moest worden . . . . ? De tweede neger had zijn paard en wagen niet ver genoeg aan de kant gebracht teneinde een automobilist, die haast had, te laten passeren. Hij werd doodgeslagen. De derde neger was zo ver gegaan dat hij verschillende blanken verzocht had niet te vissen in een meertje, dat tot zijn persoonlijke bezittingen behoorde. Dies maakten de blanken hem dood. — Het ergste van alles was echter, dat niet een van de moordenaars gestraft werd.

Daarnaast werden nog verschillende negers „particulier" dood gemaakt, maar dat waren geen lynchpartijen, want daarvan spreekt men alleen, wanneer de massa de moordpartij verricht. O o r z a a k der moordpartijen — onverschillig wat er a a n l e i d i n g toe gaf, was niet anders dan — zegt het maandblad „Missions" — blind, fanatiek rasvooroordeel.

Wegbereiding Communisme Genoemd maandblad zegt dat deze lynchpartijen meer dan iets anders de weg bereiden voor het communisme. De nieuwsbladen vermelden ze en de radio roept ze de wereld rond. Voor Sowjet Rusland zijn ze kostelijk propagandamateriaal. Het blad zegt, dat het Amerikaanse „mob", oftewel Jan Hagel, dat een neger lyncht, niet beseft hoe het daarmede de bodem toebereidt voor het communisme, en evenmin bevroeden de Senatoren van de Zuidelijke Staten dat, die fulmineren ageren tegen een, voor alle staten geldende, anti-lynchwet.

Een van de sterkste kanten van de Islam is, dat ze geen rassenwaan kent noch aankweekt. Daardoor voelen de gekleurde volken deze godsdienst als een bevrijding. Het Christendom heeft zich te zeer vereenzelvigd met een bepaald ras, dat zich superieur waande boven de anderen, terwijl telkens weer blijkt dat de rassen in het wezenlijke volkomen gelijkwaardig zijn.

Overeen-komsten Er schijnt geen macht te zijn, die meer bevreesd is voor het Communisme dan de Roomse Kerk. In landen, waarin zij een sterke machtspositie innam is zij in harde conflicten gekomen met de nieuwe wereldmacht, die in het Communisme ge-

stalte aanneemt. Tegen deze nieuwe wereldmacht schijnt zij het sterkste bolwerk te vormen. Allicht dat dáárom bevreesde zielen bij haar toevlucht zoeken. — Het opmerkelijke hierbij is echter dat beide systemen elkander zo weinig ontlopen. Een bekend predikant in New York zette dit onlangs in een preek uiteen, waarbij hij echter niet aller instemming mocht verwerven. En geen wonder.

„Het Rooms Katholicisme is op vele punten van practijk en theorie aan het Communisme gelijk. Beide, Rooms Katholieken en Communisten zijn er op uit de vrijheid te gebruiken om een systeem op te bouwen, waarin voor minderheden géén vrijheid zal zijn. Zowel het Roomse als het Communistische machtssysteem zijn autoritair en totalitair van structuur, het ene ontleent — naar het beweert — zijn gezag van God en het andere van de geschiedenis. Beide systemen laten ijzeren gordijnen neer rondom de geest van hun aanhangers en verhinderen vrije gedachtenwisseling over onderwerpen, hun ideologiën rakende. Beide systemen zijn er op uit om de volledige contrôle over de kinderen te verwerven. In een democratische Staat zijn beide systemen er op uit om met behulp sociale en politieke middelen voor zichzelf invloed en macht te verwerven ten koste van andere groepen. Beide systemen beminnen en verdedigen verdraagzaamheid en vrijheid totdat zij in een positie zijn om verdraagzaamheid en vernietigen. Bovendien kent de Rooms Katholieke Kerk geen schaduw van wat we democratie noemen. Zij wordt geregeerd door een onfeilbare hierarchie, die generlei verantwoordelijkheid kent tegenover de lekengemeenschap."

Gelijkerwijs uitte zich een Methodistenbisschop:

„Rooms Katholicisme en Communisme zijn beide totalitaire machten. Beide wensen een volledige contrôle over de gedachtenwereld der mensen uit te oefenen. Beide kennen de practijk der uitbanning, karakterbederf en maatschappelijke vergelding. Rome noch Moskou kennen de betekenis van verdraagzaamheid. Beide eisen van hun volgelingen blinde, onberedeneerde volgzaamheid."

L.

De 70ste Algemene Vergadering

der Unie van Baptisten Gemeenten in Nederland, gehouden 24 en 25 Mei te Woudschoten

Vergis ik mij niet al te zeer, dan is afgezien van een bijzondere algemene Vergadering der Unie nog nimmer op zulk een vroeg tijdstip in het jaar tot een bespreking bijeengekomen. Gewoonlijk vinden de vergaderingen plaats in een temperatuur, die menig schoon wit boordje doet sneven. Thans was dit anders. Een druilerig kille regen verwelkomde ons, toen we op de zo zeer begeerde hoogtijdag uit de bus stapten en ons langs de mooie slingerende weg door het bos naar het conferentie-oord begaven. Het bleek echter geen schade te kunnen doen aan de warme vriendschap van alle bezoekers jegens elkander en de liefde voor het werk, dat allen samenbindt. Reeds het aantal gasten, zeker niet minder dan wij in onze laatste zomervergaderingen mochten ontmoeten, hield een belofte in van de hartelijke toewijding, die deze dagen zou blijken.

Aan de eigenlijke vergadering ging een bidstond vooraf. De leider, Ds Huizinga van Enschede, koos het bijbelgedeelte uit Joh. 15 „Ik ben de ware Wijnstok" als bezinningsgrond.

Overgaande tot de eigenlijke vergadering las de voorzitter der Unie Commissie zijn openingswoord. Spreker wijdde waarderende en hartelijke woorden aan de nagedachtenis van de gewezen voorzitter der U.C., wijlen Ds de Haan, die door de Heer der Gemeente uit ons midden werd weggeroepen. Staande en zwijgend herdacht hierop de vergadering de trouw en toewijding van hem, die is heengegaan.

De rede van de voorzitter verschijnt in haar geheel in dit blad, zodat ik daaraan kan voorbijgaan. Belangrijke gedachten zult u daarin ontmoeten.

Van de mededelingen van de administrateur geven wij door, dat Ds H. Visser en Ds B. Planting schriftelijk hun medeleven met de alg. verg. betoonden. De adm. zal deze brieven beantwoorden. De presentielijst was getekend door 8 Unie Commissieleden, 15 erkende voorgangers en 111 afgevaardigden. In totaal zijn er dus 134 leden. — Als voorzitter der alg. verg. blijkt gekozen Ds Huizinga, voorz. der U.C. — Nog wordt gemeld, dat br B. Wieringa zich op medisch advies van de theologische studie moest terugtrekken.

De kasverslagen lokken geen bespreking uit. Enige correcties op de gegeven bedragen werden aangebracht. Daar het slechts typefouten betrof, werd het totaalbeeld daardoor niet gewijzigd. Aan de resp. administrateurs wordt gul decharge verleend.

Het resultaat der verkiezing van leden der U.C. is na de eerste ronde Ds Bakker en Ds Tijman. Na herstemming br F. Bos te Utrecht. In de vacature van wijlen Ds de Haan treedt Ds G. Visser.

Op voorstel van de U.C. worden Ds N. J. van Beek, Ds J. Bosma en Ds H. v. d. Werf door de A.V. als erkende predikanten aanvaard. De Gemeente Emmen ziet haar wens in vervulling gaan, in de rij der Uniegemeenten te worden opgenomen.

De Gemeente Almelo stelt voor op maatschappelijk terrein de stem der U.C. te doen vernemen. Met name werd gedacht aan de moeilijke omstandigheden der D.U.W.-arbeiders. Voor deze gedachte toont de verg. weliswaar warme belangstelling, doch technisch worden de bezwaren te groot geacht, terwijl ook principieel de grenzen niet zullen kunnen worden overschreden. Het probleem ligt op het zo geheel andere vlak der staatshuishoudkunde. De oplossing daarvan is in eerste instantie zaak der vakverenigingen. Voorstel Almelo wordt daarom afgewezen.

2de Exloërmond stelt de noodzakelijkheid in het licht

Zondag 4 Juni Uniezendingszondag

Als N.T. christen draag ik de zending een warm hart toe en bewijs het met een daad

meer ernst te betrachten in het beroepingswerk. Het feit, dat meerdere beroepen op één persoon tegelijk werden uitgebracht in het verleden, deed het haar wenselijk voorkomen zulks in de toekomst niet meer te doen plaats vinden. De vergadering ziet geen kans op zodanige wijze deze wens in een reglements-artikel om te zetten, dat herhaling van deze gebeurtenissen uitgesloten zijn, al stemt ze met het gevoelen van gen. Gemeente geheel overeen.

Het voorstel van 2de Exloërmond om de reiskosten der afgevaardigden ter A.V. hoofdelijk om te slaan, vindt genade. Het prae-advies der U.C., het voorstel te aanvaarden zolang de verg. in Woudschoten worden gehouden, wordt niet aanvaard. De solidariteit zal steeds dezelfde zijn, waar de A.V. ook bijeenkomt.

Inmiddels komen van verkiezingen de uitslagen binnen. In de redactie van De Christen neemt Ds Huizinga de plaats in van het niet-herkiesbare redactielid Ds D. Slort. In de vervolge zal De Zaaier worden verzorgd door de brs Huizinga en Scholte.

Het vraagstuk der opleiding van predikanten, aangesneden o.a. door den Haag—Singel, noopt Ds Jac. de Jong als lid van het Curatorium de nodige mededelingen te doen over de studie. Het stelde vast, dat het Seminarie te Rüschlikon in Zwitserland jongelieden opleidt tot een waarlijk Europese visie. Inmiddels zullen anderen hun theologische studie mogen voortzetten aan het bekende Prediger-Seminar van de Duitse Baptisten te Hamburg—Horn, waarmede dan aloude banden zullen zijn hersteld. De vergadering keurt het beleid van het Curatorium in deze goed. Nog wordt medegedeeld, dat in de huidige situatie het seminarie te Utrecht niet is te handhaven.

Ook de Gemeentezang heeft de aandacht. Wel blijkt er grote dankbaarheid te bestaan jegens de bundel Lofzangen en Gebeden, in weerwil van gebleken tekortkomingen. De technische moeilijkheden ener heruitgave acht de U.C. echter te groot zodat zij blijft bij haar prae-advies, reeds bij vorige gelegenheden gegeven, om over te gaan tot gebruik van de nieuwe bundel van de Ned. Herv. Kerk. Dit advies steunt mede op de ervaring, dat een niet onbelangrijk deel onzer Gemeenten nimmer tot invoering van Lofzangen en Gebeden is overgegaan.

Harlingen brengt de discussie op het lidmaatschap van de Wereldraad der Kerken. De woordvoerder merkt op, niet onder invloed te staan van de I.C.C.C., welke gemeenschap hij ook niet op prijs kan stellen. Mogelijk zijn het gevoelsargumenten wanneer zij bezwaar gevoelt tegen samenwerking met modernen alsmede tegen het feit, dat de Oecumenische beweging de deur principieel openhoudt voor de R. K. kerk. Doch, aldus spr., dan komen die gevoelsargumenten uit het hart. Hij hoopt, dat de onrust uit zijn hart gebannen mag worden door de visie van hen, die over dit vraagstuk een waarachtig licht kunnen laten schijnen. Tot dusver acht hij het gevaar van vervlakking aanwezig wanneer men te zeer naar eenheid en samengaan met andere kerken zoekt.

Ds Reiling ontkent de kans op vervlakking. De opzet van de Wereldraad is niet een eenheid te scheppen, die alle verschillen verdoezelt. Deze verschillen moeten in zekere zin blijven voortbestaan. Het komt er slechts opaan, dat elke kerk deze verschillen in het licht stelt en argumenteert, dat zij zich m. a. w. laat kennen en duidelijk haar getuigenis geeft opdat het wanbegrip tussen de kerken mag verdwijnen en men zo een zuivere basis van samenwerking mag vinden. Uitgaande van één punt: Christus als God en Zaligmaker, kan zulk een samenspreking van kerken reinigende critiek en zelfbezinning tot vrucht dragen. De grote moeilijkheid ligt in de propaganda van de tegenpartij. Steeds weer blijkt, dat de z.g. inlichtingen nogal eens met de waarheid op gespannen voet staan. Na ampele bespreking blijkt een ruime meerderheid (in een verhouding van 3 : 1) de voortzetting van samenwerking op de basis van de Wereldbond der Kerken op prijs stelt.

De reorganisatie van onze arbeid wordt door meerdere gemeenten noodzakelijk geacht. Toch noemde Nw. Pekela nog een behartigingswaardige voorwaarde, welker opvolging de reorganisatie zelfs overbodig zou maken, n.l. wederzijds begrip. Op voorstel van de U.C. werd een studiecommissie benoemd bestaande uit vier leden, elk één lid van de voornaamste subcommissies, twee leden van de U.C. en zes leden uit de A.V. Het zijn de brs Ds H. Bakker, de Boer, Ds Broertjes, Ds Huizinga; voorts br D. Olijslager en Ds Reiling. Uit de laatste categorie Ds J. W. Weenink, br Vis, br E. de Haan, br Veenstra te A'dam, Ds de Neef en Ds H. v. d. Werf. Als reserve Ds Jut. Van deze commissie worden tegen de volgende A.V. voorstellen ingewacht.

Een nieuwe groep voorstellen en moties handelt over de Zendingsgelden. De U.C. stelt voor $^1/_3$ van het voor Zending beschikbare geld te bestemmen voor pionierswerk binnen de eigen landsgrenzen en voorts een door de A.V. te bestemmen deel der inkomsten van de zendingskas tot hetzelfde doel. Eerst genoemd bedrag is f 9000.—. De verg. dringt er op aan van het geld een gebruik te maken op een wijze die rekening houdt met de gevoelens, waarmede het geschonken werd. Het gebruik blijve beperkt tot pioniersarbeid. Tenslotte laat de vergadering over aan U.Z.C en E.C.U. van geval tot geval te constateren of het begrip Pioniersarbeid op de juiste wijze is of wordt geïnterpreteerd. Uiteraard zal in de wijze van propaganda een met de nieuwe toestand overeenkomende verandering moeten worden aangebracht. Overigens wordt nog opgemerkt, dat het zendingsgeld op deze manier rendabel wordt gemaakt: de nieuw te winnen zielen voor Gods Koninkrijk zullen ook zendingsvrienden zijn. Zo aanvaardt de A.V. het prae-advies der U.C. op het desbetreffende voorstel van Leeuwarden (en Ter Apel).

Betreffende de opleidingskosten tot het predikambt wordt goedgevonden dat in de regel deze door de betrokkenen zullen worden gedragen. Zo nodig zal naar oordeel der bevoegde instanties kunnen worden overgegaan tot financiële hulp.

Afgesproken wordt, dat in de maand Januari een oproep aan jongemannen voor de Dienst des Evangelies zal worden gericht in De Christen. Event. gegadigden kunnen zich dan wenden tot hun gemeente en voorganger.

Het Kerstnummer van De Zaaier wordt nu besproken.

Zondag 4 Juni

Uniezendingszondag

Jezus: Ik heb nog andere schapen, die van deze stal niet zijn; deze moet Ik ook toebrengen; en zij zullen Mijn stem horen en het zal worden één kudde en één Herder

Rotterdam—Z. stelt voor de uitgave te vereenvoudigen teneinde de prijs omlaag te kunnen brengen. Hoewel vele afgevaardigden de ervaringen van R'dam—Z. evenzeer hebben opgedaan bij de colportatie van het Kerstblad, durft men dit voorstel niet te steunen, in dier voege, dat tot vereenvoudiging der uitgave zou worden overgegaan. De Administratie en Redactie krijgen echter opdracht, het blad zo goedkoop mogelijk te leveren.

Het voorstel van Staveren strekkende de beroepbaarstelling van candidaten en voorgangers niet dan na drie jaren dienens wordt, spijts het afwijzend prae-advies der U.C., aanvaard.

De gedachtenwisseling over de regeringssteunen aan de N.B.J.B. wordt door Utrecht en Winschoten aan de orde gesteld. Na grondige bespreking wordt tenslotte de N.B.J.B. vrijgelaten de Rijkssubsidie te aanvaarden.

De Begroting voor het lopende Uniejaar is een kwestie van een paar hamerslagen. De notulen worden gelezen en goedgekeurd. Als gebruikelijk bekomen de scheidende Uniecommissieleden, waaronder de voorzitter, hun dankwoorden en goede wensen, ditmaal bij monde van Ds K. Reiling.

Hierna wordt de vergadering besloten met dank aan God en door het zingen van Gez. 121 uit de Ned. Herv. Bundel.

Voorwaar een rijke agenda en, wat het schoonst is, een door niets onderbroken broederlijke sfeer!

C. BRANDT.

Verslag Unievergadering

Tweede dag

Morgenvergadering

De morgenvergadering werd door Ds. Bosma geopend. Een aangename afwisseling van de drukke zakendag, was deze conferentiedag. Ja, hij riep ons tot bezinning en onderzoek aan eigen hart. Het fundament waarop wij staan — Christus — is goed, maar hoe bouwen wij op dit fundament? Is er geestelijke nood in onze gemeenten? Na deze inleidende gedachten werd aan Ds. H. v. d. Werf het woord gegeven. Spr. refereerde over het onderwerp is er geestelijke nood? Naar zijn mening was spr. nog jong en ware het gewenst, dat een oudere broeder een dergelijk onderwerp zou hebben aangesneden. Met gepaste bescheidenheid vervolgde referent zijn onderwerp. Zijn er machten ten kwade, die hun boos werk in onze gemeenten verrichten? Is er niet te weinig actie naar buiten? Er is nood, dat heeft ons de statistiek wel geleerd. Wij moeten, aldus spr. twee dingen constateren. Er is groei op twee wijzen mogelijk, a. in omvang, b. in diepte. De eerste is waarneembaar, daarbij helpt ons de statistiek, de laatste echter laat zich niet in een statistiek vastleggen. Een groei in omvang komt op losse schroeven te staan, als de groei in diepte ontbreekt. Groei heeft vaak plaats in schokken. Als voorbeeld wordt de ijsbreker genoemd. Soms gaat deze achteruit of staat een ogenblik stil, maar het volgend ogenblik kraakt en breekt het ijs.

Er kan in onze gemeenten een stilstand, of zelfs een achteruitgang zijn, brengt deze ons tot heroriëntering of tot bezinning, dan houdt de stilstand een belofte in. Is er geen groei en ook geen bezinning, dan is er geestelijke nood. Gewezen wordt op veranderde situaties. Er is een ontwaken gekomen onder de diverse kerken. Waren eertijds onze uniegemeenten door een levend evangelisatiewerk gekenmerkt, nu beginnen ook andere kerken op dit terrein in actie te komen, waarover wij ons slechts verblijden kunnen. Anderen streven ons zelfs voorbij. Dit wordt met voorbeelden geïllustreerd. Dan is er na de oorlog meer interkerkelijke actie gekomen. Te betreuren valt, dat er dan niet het nodige medeleven is bij de leden der gemeenten. Ging het werk van de Baptisten uit, dan stond men er achter, nu er interkerkelijk wordt gewerkt, ontbreekt het helaas aan actief deelnemen, dat is te betreuren. Gemeenschappelijk kan immers meer bereikt worden. Dat men bij het interkerkelijk werk zich niet ten volle geeft is ook een stukje geestelijke nood.

2. Waar blijft het persoonlijk getuigenis? Veelal wordt het verschoven naar evangelisatie-commissies of naar samenkomsten waarbij sprekers worden uitgenodigd. Doch dit alles is tot machteloosheid gedoemd, als de leden der gemeente er niet achter staan met hun persoonlijk getuigenis. Daarbij moet niet gedacht worden aan het houden van preekjes, en zeker niet op een tijd, dat we voor een ander werk hebben te verrichten. Alleen eerlijk voor de dag komen in heel gewone gesprekken, die zich steeds aan ons voordoen. Niet wegkruipen en het gesprek een andere richting geven, door opeens op het mooie weer te wijzen. Persoonlijk getuigen is rekenschap geven van de hoop die in ons is. Zulke getuigenissen zijn als zoutkorrels in een ontkerstende samenleving. Dan zal er ook meer blijdschap komen.

3. Als volgende nood is er gebrek aan kennis van geestelijke zaken. Vooral gebrek aan bijbelkennis. Veelal staat men met de mond vol tanden. Er wordt gepleit voor catechetisch onderwijs, dat onder ons erbarmelijk er voor staat. Onderwijs dat hoofd en hart raakt is nodig. Wij moeten niet een gevoelschristendom aankweken.

4. Er is ook te weinig kennis van het eigene. Voor velen schijnen doop en gemeente minder belangrijke zaken. Doop en persoonlijk getuigenis moeten vastgehouden worden, het interne moet niet worden verwaarloosd.

5. Als laatste punt noemt spr. zekere nihilistische beinvloeding. Niet theoretisch, niet een ontkennen van God, maar praktisch. Wij leven in een wereld van sporthelden. De stadions en sportvelden staan in het middelpunt der belangstelling.

Het is dringend nodig te waken en te bidden. Gevaren dreigen van alle kanten. Er is te weinig bewogenheid over de nood der wereld. Er is dan tenslotte ook nog veel oud-zeer, d.w.z. te weinig schuld belijden. Er is de nood van het niet vervuld zijn met de H. Geest. Gelukkig worden de gevaren gezien, zijn er weer gebogen knieën. Maar we moeten niet aarzelen tot daden over te gaan. Het moet beginnen bij onszelf. Ieder, ik, moet met mijn nood en schuld tot Hem gaan.

Na dit diep ernstige woord volgde de bespreking. (Ware het niet beter geweest de traditionele bespreking achterwege te laten en over te gaan tot het buigen der knieën voor God en de onmiddellijke toepassing van het gesprokene? S.)

Op deze vergadering verscheen voor het gebruik van

Zondag 4 Juni, Uniezendingszondag

Baptist Nederland geeft met gulle hand

de thee een broeder uit Amerika met name Dr Sadler, welke voor reliefwerk in Europa was en naar hij mededeelde van een tournee door Duitsland was gekomen, diep onder de indruk van de verwoeste gebieden welke hij had aanschouwd. Hij was afgevaardigde van de Foreign Mission Board (Raad van Buitenl. Zending). Door zijn bemiddeling verkreeg de gemeente R'dam—C. een gift voor de nu bijna voltooide Dr Feisserkapel. Hij bracht groeten en beste wensen over voor de arbeid in Nederland.

Na de thee hield Ds Hekhuis een gloedvolle uit diepste overtuiging gehouden rede over het drankvraagstuk. Spr. begon met de vermelding, dat juist in deze dagen de blauwe klokken werden geluid. Allerlei drankweerverenigingen, vele onderwijzers en ook medici hebben voorlichting gegeven. Zelf heeft spreker als kind op school reeds door zijn onderwijzer de woorden gehoord: gebruik nooit sterke drank. In zijn geboorteplaats zag hij de ellende van de drank. Een vreselijke ramp teisterde destijds zijn geboortestad waarvan de drank oorzaak was. Niet minder dan 208 woningen in Vriezenveen gingen in vlammen op, doordat de moeder uit werken was gegaan, daar de vader van het gezin in de kroeg zat. De kinderen werden aan hun lot overgelaten en speelden met lucifers. Vervolgens wees spreker op de Marshalhulp, waarvan zulk een respectabel gedeelte verdween in de drank. Met vele voorbeelden uit de praktijk, drukte hij zijn hoorders de noodzaak, uit liefde tot de naaste geboren op het hart. Door Br. Veenstra van Musselkanaal werd de morgenvergadering, na het beantwoorden van divere vragen met dankzegging gesloten en maakten we ons gereed tot het middagmaal.

D. SLORT.

Woudschoten

Een belangrijke middag

Meelevende Baptisten die zelf de Algemene Vergadering in Woudschoten niet mee konden beleven zullen zeer zeker gewacht hebben op de verslagen aangaande dit festijn. Toen ik tenminste Donderdagavond tegen elven thuiskwam, werd ik door mijn vrouw begroet met een lawine van vragen. Natuurlijk lopen er bij ons altijd wel enkelen tussen, die het meer interesseert hoeveel (gouden) eitjes hun kippen die dag gelegd hebben, of hoeveel (zilveren) visjes er die nacht in hun listig uitgezette fuiken zijn binnengezwommen, maar de doorsnee Baptist is niet zo! De hierboven bedoelde middag, de middag van de tweede dag, was zo belangrijk omdat daar een vraagstuk werd aangesneden dat velen onzer al jaren bezighoudt, waarover veel geboomd, maar naar mij voorkomt, in het algemeen weinig diepgaande studie gemaakt is. Het vraagstuk nl. van het militarisme.

De degens gekruist over het zwaard der Overheid

Ds Bakker, uitgesproken anti-militarist, voerde in deze middagvergadering, die onder leiding stond van Ds Broertjes van Sneek, over dit onderwerp het woord, waarbij hij speciaal een antwoord trachtte te geven op de aan hem gestelde vraag of het Bijbels juist en Christelijk verantwoord is dat geestelijken wettelijk vrijgesteld worden van militaire dienst. Hij antwoordde ontkennend.

Ds Bakker begon met te zeggen dat het hem verheugde, dat deze vraag nog een vráág is, en dat er dus nog geworsteld wordt met dit moeilijke probleem van het militarisme, waaraan zulke grote en ernstige consequenties verbonden zijn.

Wat is: *Bijbels juist*?

Kunnen we het militarisme, of ook het anti-militarisme bewijzen, aantonen, door het aanslepen van allerlei Bijbelteksten? Inleider meent dat dit niet de weg is om het vraagstuk tot een oplossing te brengen. We moeten speuren naar de geest van de Bijbel en luisteren naar het Woord dat de H. Geest in ons persoonlijk leven spreken wil. Zo heeft spreker zelf voor het anti-militarisme moeten kiezen daar God hem deze kant opgedrongen heeft.

Deze opmerkingen gaven Ds Huizinga later aanleiding de vraag te stellen of we met dit alles niet verzeild raken in de hoek van het *innerlijk licht* dat door allerlei spiritualisten telkens weer naar voren wordt geschoven. Moeten wij ons niet houden bij het Woord, ook al zal dat woord allen maar verstaanbaar kunnen worden door de Geest? Is het niet gevaarlijk en werkt het niet een zeker individualisme in de hand als ieder maar gaat spreken van de Geest, die soms tegen de letter in, hem leid op bepaalde wegen? Het komt mij voor dat deze vraag belangrijk is, en dat het juiste antwoord daarop nog niet gegeven is.

Ook andere broeders verschilden met de inleider van mening op dit punt. Hoe, langs welke weg, met gebruikmaking van welke methoden, kunnen we er achter komen, wat God in dezen van ons eist? Of we anti of pro moeten zijn ten opzichte van het militarisme? Br. Veenstra van Amsterdam geeft geen antwoord op deze vraag naar de „methode", maar bewandelt tijdens de discussie meteen de weg van de Bijbelteksten. U kent ze wel, lezer. „De overheid draagt het zwaard niet tevergeefs". „Gij zoudt geen macht hebben indien die macht u niet van boven gegeven ware", etc. .... Maar al zijn deze teksten welbekend in dit verband, en worden ze bijna als stokpaardjes bereden, daarom kan men ze nog niet terzijde leggen, maar moet men er op serieuze wijze een antwoord op geven.

Jammer genoeg was het onmogelijk, tijdens de discussie diep op deze questie in te gaan. Er waren teveel vragen. Verschillende „vrienden" van Ds Bakker vuurden per persoon soms wel drie vragen achterelkaar op hem af, zodat de veelheid van vragen een vruchtbare discussie van te voren al uitsloot. Zo kwam het ook dat in de nabespreking weinig over de Staat als Staat gesproken kon worden. Draagt de moderne staat een „onzedelijk" karakter? Moet hij dat persé, uiteraard, dragen? Mag de overheid het „zwaard" niet hanteren naar binnen èn naar buiten ter handhaving van de gerechtigheid, en ter bescherming der goedwilligen tegen de kwaadwilligen?

Deze inleiding moeten we dunkt mij zien als een begin. Hier moet meer op volgen. Als Baptisten zullen we er eens over moeten denken, wat ons aardse vaderland voor ons betekent. Zeker: ons burgerschap is in de Hemelen, maar onze voeten gaan over de aarde!

Zondag 4 Juni, Uniezendingszondag

Wij doen ook mee aan zending

JAARGANG 67 - Nr. 3004
VRIJDAG 9 JUNI 1950

WEEKBLAD
DE CHRISTEN
Orgaan tot verbreiding van de beginselen van N.T. Christendom

UITGAVE VAN DE UNIE VAN BAPTISTEN GEMEENTEN IN NEDERLAND

REDACTIE-ADRES: Ds. C. BRANDT, MOERKERKESTRAAT 151c - ROTTERDAM—Z.
ADM.: Ds. T. JANSMA, TETTERODESTRAAT 47, HAARLEM, POSTREK. No. 9260 TEN NAME VAN DE UNIE - TEL. 18032

ABONNEMENTSPRIJS BIJ VOORUITBET. VOOR NEDERLAND EN OVERZEESE GEBIEDSDELEN P. JAAR F 5.— - BUITENLAND P. JAAR F 6.50

Het wegwijzende WOORD

Daarna hoorde ik de stem des Heeren, dewelke zeide: Wie zal ik zenden? en wie zal ons heengaan? Toen zeide ik: Zie, hier ben ik, zend mij heen.

Gemeente van de Heere Jezus Christus.

Op deze dag, waarop ik bevestigd word tot *verbi divini minister*, tot *dienaar van het Goddelijke Woord*, zijn het vooral gevoelens van dankbaarheid die mij vervullen. Dankbaarheid jegens de Heere God Die mij tot Zijn arbeid riep. Zeker niet in de laatste plaats dankbaarheid jegens mijn ouders die mij in de gelegenheid stelden de studie aan te vangen en te volbrengen.

Maar naast de dankbaarheid is er in mijn hart toch ook nog een ander gevoel. Iets van schroom en schuchterheid ten aanzien van het ambt van dienaar van het Goddelijke Woord. Let wel: van het *Goddelijke Woord*. Ik, mensenkind, mens van stof en as, met duizenden banden gebonden aan deze aarde, mag en kan het *Goddelijke Woord* spreken.

Komt er bij die geweldige spanning tussen mens en Goddelijk Woord niet iets van onwaardigheid over deze mens?

Van deze onwaardigheid weet ook de profeet Jesaja in ons Schriftgedeelte.

I. De roeping van het Woord.

God openbaart Zich in al Zijn Heiligheid aan de mens Jesaja. „Heilig, heilig, heilig is de Heere der heirscharen! De ganse aarde is van Zijn heerlijkheid vol" is het lied der heilige Engelen. En zelfs deze heilige Engelen bedekken hun aangezicht voor de schitterende heerlijkheid van die God. De posten der dorpels bewegen zich wanneer die Heilige God Zich openbaart. Zo is God onweerstaanbaar en glorieus in Zijn macht. Schepper van hemel en aarde. De God van de hemel. En Jesaja? Hij is een nietig mensenkind. Zo komt God tot Jesaja. En dan weet Jesaja wie hij is. Op z'n knieën gaat hij; in het stof der aarde werpt hij zich en hij roept het uit: wee mij, ik verga want ik ben een man van onreine lippen. Tegenover Gods Heiligheid ontdekt Jesaja zijn eigen staat, een staat van onreinheid, van zonde. En zie, die mens kiest God voor Zijn arbeid. Juist die zondaar die daar neer ligt. Het Woord roept. Het Woord kiest. Het is een Goddelijke keuze. Het Heilige kiest het onheilige. Staan in het ambt kan geen mensenkeus zijn. Dan komt het verkeerd. Zoals het verkeerd komt met elke mensenkeus, ook elke Godsdienstige keus.

Paulus, toen nog Saulus, koos zelf in z'n vroomheid en godsdienstigheid toen hij vele wederpartijdige dingen meende te moeten doen tegen de naam van Jezus van Nazareth. En het ging verkeerd; tot God hem koos. Zulk een zondaar. Een die verworpen moest worden. Nee, het is niet Jesaja zelf geweest die dit profetenambt koos; het is de Heere der heirscharen zelf die Zijn dienaren kiest. Het is op Gods verantwoordelijkheid.

Daarom Gemeente, verwacht niets van hem die vandaag tot u komt. Laat alles over aan de God Die Zijn dienstknecht koos. Stel al uw vertrouwen voor de toekomst in Hem. Als ge ook maar iets, al is het nog zo weinig, van de gezondene verwacht, dan zult ge beschaamd worden in uw verwachting. Ge kunt ook niets van hem verwachten. Want de gezondene is een zondaar! Een mens van onreine lippen. Zo is onze God. Hij is gekomen om juist zondaars te zoeken en zalig te maken. Hij riep Mozes die een doodslager was. Hij riep Jesaja, een man van onreine lippen. Hij riep Paulus, die een vervolger was van de Gemeente. En dat is juist Gods grootheid. De grootheid van God ligt ook in de keuze Zijner instrumenten. Stel dan al uw vertrouwen maar op God. De gezondene kan en mag niet anders zeggen dan: Zie, hier ben ik, zend mij heen. God roept. Het Woord roept. En Hij Die geroepen heeft is getrouw.

II. De vleeswording van het Woord.

Dan moet daar toch ook eerst iets gebeurd zijn voordat Jesaja dit: zie hier ben ik, zend mij henen, kan spreken. Welk een verschil! deze woorden met die van zo juist: wee mij ik verga! Welk een verschil! Deze man die daar staat voor Gods aangezicht met die man die zich ter aarde heeft geworpen. Daar moet toch eerst iets zijn gebeurd. En daar is ook iets gebeurd! Een wonder is er gebeurd. Een wonder van Genade!

Een van de Engelen is gekomen tot Jesaja met een gloeiende kool in zijn hand. Een kool van het altaar. Daarmee roerde hij de mond van Jesaja aan en zeide: „Zie, deze heeft uw lippen aangeroerd, alzo is uw mis-

daad van u geweken en uw zonde is verzoend". Dat is het wonder. De onreinheid is van de lippen geweken. Zijn zonde is verzoend. Nu kan Jesaja staan in het Heilig Ambt. Een zondaar, maar een verloste zondaar! Achter de roeping van het Woord staat de vergeving der zonden.

Achter de dag van vandaag staat de vleeswording van het Woord. Staat Jezus Christus. Een kruishout is opgericht. Zonder de vergeving der zonden, zonder de vleeswording van het Woord, ja zonder Jezus Christus zou deze dag niet mogelijk zijn geweest. Want geen mensenkind zou geroepen zijn; en geen mensenkind met onreine lippen zou het Goddelijke Woord op de lippen kunnen nemen. Maar in Jezus Christus is het Woord tot ons gekomen en heeft het onder ons gewoond. Zo kan Jesaja staan voor God en spreken: zie hier ben ik, zend mij henen. Het Heilige heeft zich gebogen tot het onheilige, ja, het is vleesgeworden. God is gaan spreken in mensenwoorden!

Onreine lippen mogen Gods Lof verkondigen. Het nutteloze wordt nuttig. Ik denk aan „de Herdersfluit" van Jacqueline v. d. Waals. Zoals de herder een halm nam, besnoeide en besneed en er met zijn adem een kostelijke melodie uit voortbracht, zo neemt God een mensenkind, maakt die tot Zijn dienst gereed. Als Zijn Heilige Geest er door waait zal dat nutteloze, die halm worden tot een kostbaar instrument tot Zijn Lof. Want het Woord is vlees geworden en woont onder ons.

Dat wonder moet u, Gemeente, elke dag, als het Woord tot u komt, opnieuw verwonderen. God spreekt! En wij kunnen horen. Het Woord is vlees geworden in Jezus Christus. Beluister zo met een biddend hart dat mensenwoord dat het Goddelijke Woord kan zijn. Bid om de Heilige Geest opdat die mensenwoorden inhoud ontvangen zullen. Zonder die Geest blijven het mensenwoorden, hoe kunstig misschien ook geformuleerd.

En de geroepene? Hij kan niet anders dan zich stellen als een onnut instrument, als een gebroken riet in de hand van God: zie hier ben ik, zend mij henen. Spreek Uw Woord door mij. Het Woord der verzoening.

III. De inhoud van het Woord.

Jesaja, de geroepene heeft het Profetische Woord te verkondigen. Dat is de boodschap van Gods Genade. De boodschap van oordeel, en de boodschap der verlossing. Het volk tot welk dat Profetische Woord gericht is zal komen te staan onder het oordeel en onder de genade.

Jesaja verkondigt niet zijn eigen ervaring. Wel vanuit zijn eigen ervaring: zo heilig is God, doch berouwvolle zondaars neemt Hij aan. „Mij ook heeft Hij aangenomen". Dat is het Profetische Woord. Dat is verkondiging van Jezus Christus en dien Gekruisigd. De inhoud van het Woord is het vlees geworden Woord zelve. Want in Jezus Christus is de wereld reeds geoordeeld. Gods heilige toorn „ontlaadt" zich tegen het Lam Gods dat geslacht werd.

En in Jezus Christus voltrekt zich Gods Genade, want dat Lam werd voor *ons* geslacht.

Een kool van het altaar der Liefde Gods: uw misdaad is van u geweken, uw schuld is verzoend. Onreine lippen mogen Gods Lof verkonden. Het Heilige komt tot het onheilige: aard' en hemel verenigt tesaam. Dat is de inhoud van het Goddelijke Woord. Die inhoud spreekt tot ons bij de prediking, bij de viering van het Avondmaal en bij de bediening van de Doop: Jezus Christus en dien gekruisigd, gestorven en begraven, en ten derde dage wederom opgewekt.

Vanuit zijn eigen ervaring zal de geroepene daarvan kunnen en moeten getuigen.

God openbaarde zich. De Heilige, driemaal Heilige God verzoende Zich met een mensenkind.

Die God sprak: „wie zal Ik zenden? En wie zal voor ons henengaan?"

„Gemeente," toen zeide ik: „zie, hier ben ik. Zend mij henen".

Hallelujah. Amen.

Losse Schakels

Het Avondmaal In een vorig nr van De Christen bespraken we, wat de kring van mannen, die een geschrift publiceerde over „Hervorming en Catholiciteit", als hun opvatting kenbaar maakten omtrent de Openbaring Gods, de Heilige Schrift en de Doop. Ze doen dat op een voorzichtige wijze, in vragende vorm brengen ze bezwaar in, maar toch zó, dat duidelijk genoeg blijkt, wat zij belijden en verwerpen.

We gaan nu verder en citeren wat ze schrijven a.g. het „Heilig Sacrament des Avondmaals". Dat luidt:

> „Aangaande het Heilig Sacrament des Avondmaals belijden wij, dat onze Heer Jezus Christus daarin op een geheimnisvolle en verborgen wijze wezenlijk werkelijk en waarachtig tegenwoordig is, onder gedaante van brood en wijn Zijn aller heiligst Lichaam en Bloed schenkt tot een spijs en drank des eeuwigen levens. Wij geloven dat dit Heilig Sacrament in het heden het offer tegenwoordig stelt, dat eenmaal voor onze zonden door Hem aan het kruis is volbracht, en dat wij door onze deelneming aan dit Sacrament de vruchten van dit Zijn algenoegzaam Offer deelachtig worden.
>
> Daarom stellen wij de vraag, of dit Sacrament juist wordt gewaardeerd, wanneer men leert, dat het slechts teken en verzegeling is van het in het woord der prediking geschonken heil".

Avondmaal — Gedachtenismaal Het Avondmaal is een Gedachtenismaal. Vooral Zwingli heeft daarop sterke nadruk gelegd. Het was voor hem gedachtenismaal en anders niet. — Op het punt van het Avondmaal vormden de Hervormers niet één front. De strijd over het Avondmaal was in die dagen fel. Luthers opvatting veronderstelt de alomtegenwoordigheid van het lichaam des Heeren, wijl dat lichaam overal en ten allen tijde „met en onder" de gestalten van het brood aanwezig gedacht werd.

Calvijn leerde de geestelijke tegenwoordigheid van Christus, van Wiens lichaam en bloed, brood en wijn symbolen zouden zijn. Luther klampte zich voor zijn opvatting vast aan het woordje „is" in de inzettingswoorden: „Dit *is* Mijn lichaam". Anderen nemen dat woordje net zo min letterlijk als wanneer men, wijzende op het portret van een vader, zegt: Dit is mijn vader. Ieder begrijpt dan wel dat bedoeld is: dát is zijn beeld.

De zegen van het Avondmaal Het komt er voor ons naar voor, dat de zegen aan de viering van het Avondmaal verbonden, meer afhangt van de personen,

die er aan deelnemen, dan aan de opvattingen die zij zijn toegedaan van de inzettingswoorden. Hebben de deelnemers aan het Avondmaal niet de rechte geestelijke gestalte, dan zal het voor hen weinig of niets uitmaken welke betekenis zij of de bedienaar van dat Maal toekent aan de woorden: „dit is Mijn Lichaam", en „dit is Mijn bloed". Zitten ze echter aan als zulken, die bij de Gekruizigde „passen", die Zijner woorden „waardig" zijn, wijl hun behoefte aan Zijn verzoenend sterven hun door de Geest ontdekt is, dan zal de Heere Jezus hun wel dié zegen schenken, die Hij met de inzetting van het Avondmaal beoogde te geven. Het is wel van minder belang, hoe wij de inzettingswoorden uitleggen, dan hoe Hij ze bedoeld heeft en niet naar onze uitlegging past Hij ze op ons toe, maar naar Z i j n b e d o e l i n g. M.i. kan men het dus rustig laten bij een herhaling van de woorden, waarmede de Heiland eens Zijn jongeren het brood en de beker reikte. Men ontvangt, wanneer men gelovig aanzit, dan precies wat Hij de Zijnen met Zijn Offerdood wou schenken en zeker niets anders, niets „meer" — als hier nog van een „meer" sprake zou kunnen zijn.

Gedachtenismaal Men ga, bij de overdenking van de waardij van het Avondmaal niet uitsluitend uit van de woorden: „doe dit tot Mijn gedachtenis". Men gebruike die woorden niet om deze handeling te vervlakken. Men doet dat, wanneer men van het gedachtenismaal een herinneringsmaal maakt. Wanneer Paulus Timotheus vermaant: „houdt in gedachtenis, dat Jezus Christus uit de doden is opgewekt naar mijn Evangelie", dan wil hij Timotheus zeker meer op het hart binden, dan dat deze Evangelist dat feit niet zal vergeten. En als de Heiland de begeerte uitspreekt, ja, het bevel geeft, het Avondmaal te vieren „tot Zijn gedachtenis", bedoelt Hij toch wel meer dan een portret aan de wand of in de zak, dat dienst moet doen om aan de betrokkene herinnerd te worden; de afgebeelde niet te vergeten.

Gedenken gaat dieper. Gedenken is meer dan onthouden. Gedenken is niet (maar) de zaak van de herinnering, maar van het hart en de levenshouding. — Als de Heere God Israel beveelt: „Gedenk de Sabbatdag dat gij die heiligt", dan wordt meer van hem geëist dan aan de sabbat te denken. Hij moet beleefd worden: onderkend en erkend in zijn eigen waarde en bestemming en als zodanig *gehouden*. Wanneer de Heere Jezus zegt, als Hij de tekenen van brood en wijn uitreikt: „doe dit tot Mijn gedachtenis", dan verlangt Hij dat we aangepast bij Hem, de Geofferde, zullen leven; dat we deze werkelijkheid, dat Hij zich voor onze bevrijding in de dood gaf, als DE werkelijkheid van ons leven zullen beschouwen en gelovig zullen v e r werkelijken. Het geloof maakt het offer tegenwoordig tot een hedendaags beleven. — Ons bezwaar tegen de omschrijving van het Avondmaal, die wij bovenstaand citeerden, is vooral dit, dat het gezegd wordt buiten het geloof om. Welnu, het is met het Avondmaal als met de Doop: wat in het geloof waar is, is dat buiten het geloof om niet. Buiten het geloof om blijven Doop en Avondmaal irreële handelingen. „Zonder geloof geen Sacrament", deze stelling der Hervormers blijven we als schriftuurlijk erkennen.

Kerk en Ambten Ook omtrent Kerk en ambten, dragen de mannen van „Hervorming en Catholiciteit" een, voor Protestanten althans nieuwe opvatting voor. De opvatting van wat Kerk en Ambt is, is van grote draagwijdte. Bij sommigen is de Kerk vervaagd en vervluchtigd en bij anderen wordt ze zeer sterk geconcretiseerd. Wat zegt „Hervorming en Catholiciteit" er van?

> „Wij geloven, dat de vleeswording des Woords zich voortzet in de Heilige Kerk tot de voleinding der eeuwen. Daarom belijden wij, dat de Kerk het Lichaam is van de Zoon Gods, waarin Hij zelf onder ons voortleeft, en dat Hij in haar het ambt der Apostelen en Opzieners heeft ingesteld, door welke Hij Zijn heerschappij onder ons wil uitoefenen.
>
> Wij geloven, dat Hij aan de oplegging der handen door de van Hem verordineerde Opzieners voor alle tijden de mededeling van Zijn Heilige Geest verbindt en dat het ambt berust op een bizondere genaderoeping en afzondering tot deze heilige dienst door de Heer der Kerk Zelf. Wij stellen daarom de vraag of het enige Kerk geraden is, zich aan deze apostolische successie te onttrekken en of het ambt niet geheel onvoldoende gewaardeerd wordt door het slechts te zien als een verbizondering van het ambt aller gelovigen; voorts of wij niet spelen met de goddelijke genade, wanneer wij met verontachtzaming dezer van het begin af onderhouden overlevering der Kerk, — zonder ons de vraag te stellen of wij tot de uitdeling der Heilige Sacramenten de goddelijke volmacht bezitten en zonder ernstig te zoeken naar de oplossing van dit probleem — rustig voortgaan met de bediening der Heilige Sacramenten."

Dat de Gemeente het Lichaam van Christus is, is waar, maar geldt van de Kerk alleen onder deze voorwaarde, dat ze waarlijk Gemeente is, dat wil zeggen samenvoeging van zulken, die leden van Christus zijn, Christus toebehoren. Christus woont niet in de Kerk als Zijn Lichaam tenzij, die Kerk Gemeente is: gegroeid uit Christus, het Hoofd en in zoverre die Kerk Gemeente is, dat wil zeggen: gegroeid uit Christus, het Hoofd. De Gemeente is belichaming van Christus: middel voor Hem om hier op aarde te leven en zich te openbaren. Maar afschoon Christus hier op aarde in de Zijnen, d.i. in de in het vlees zijnde gelovigen leeft en Zich openbaart kan men dat toch slechts in oneigenlijke zin een „vleeswording des Woords" noemen. Dat Christus in Zijn Gemeente niet slechts door Zijn Geest maar ook door het ambt regeert, wijst al op het verschil in de wijze van het in het vlees zijn van Christus in de persoon van Jezus, en van Zijn vleeswording in de Gemeente.

Wat de ambten aangaat zo geloven wij ook, dat roeping en afzondering daartoe door de Heer der Gemeente zelf moet geschieden. De Gemeente in haar kiezen erkent deze roeping en afzondering van Christus wege en luistert naar Hem, die daarmede tot haar zegt: „Zondert Mij af...." Niet wij bieden de Heer ambtsdragers aan, maar Hij geeft ze de Gemeente, vergel. Efeze 4 : 11 en Titus 1 : 5. Hierbij echter een apostolische opvolging te pas te brengen lijkt ons weer onjuist. Dit verhistoriseren der Gemeente achten we in strijd met haar wezen. De Gemeente staat wel in de historie maar is niet deel der historie. Zij is en blijft in de geschiedenis een vreemd element. Aan opeenvolging van ambtsdragers — een historisch gebeuren — kan ze krachtens haar super-historisch wezen niet gebonden zijn. Christus leeft wel in Zijn Gemeente maar Hij heeft zich niet in de macht der Gemeente gegeven. De Gemeente beschikt niet over Hem — ook niet door een ononderbroken rij van ambtsdragers. —

We zien in de grote nadruk, die hier weer op het ambt gelegd wordt de verdringing van de Heilige Geest

naar huis aan de mannen, die buiten zijn op de nimmer rustende, altijd klotsende golven. Die lichttoren is mij een beeld van de Christen. Nauwelijks geduld door de mens met een sterk ontwikkeld gevoel voor schoonheid. Inderdaad: zijn werk bestaat uit een beklemtoning van een waarheid, de Joden een ergernis de Grieken een dwaasheid.

Maar evenals die vuurtoren zendt hij zijn lichtende boodschap over de zwarte zwalping om een weg naar het Vaderhuis te duiden aan mensen, die zich daarbuiten een prooi weten van slopende onzekerheid ten aanzien van hun behoudenis.

Deze vuurtoren blijft zijn licht uitzenden, zonder berekening en zonder uitblikken naar gunstige resultaten.

Geen mist, hoe dicht ook, doet hem zijn taak als zinledig beschouwen. Zelfs het wrak op de kust veroordeelt hem niet tot matte dadenloosheid, al is zijn boodschap van licht ook niet met een gunstige uitslag bekroond. Hij blijft trouw aan zijn roeping onder alle omstandigheden.

Volgt de christen zijn voorbeeld, dan zal in de eeuwigheid — wellicht *eerst* de eeuwigheid het resultaat van zijn trouw blijken.

BRANDT.

Gemeenteberichten

EINDHOVEN

Geliefde broeders en zusters. Het is ons een vreugde enige klanken uit de lichtstad-gemeente te laten horen. Zondag 14 Mei hadden we het voorrecht een jonge broeder en zuster op hun goede belijdenis door de doop de gemeente binnen te leiden.

Onze predikant, Ds Zijlstra, bepaalde een overvolle kerk bij de woorden van de apostel Petrus uit Hand. 10: „Kan ook iemand het water weren, dat deze niet gedoopt zouden worden, welke de Heilige Geest ontvangen hebben, gelijk als ook wij? En hij beval, dat zij zouden gedoopt worden in de naam des Heeren." Met grote aandacht werd naar deze predikatie geluisterd. God geve dat meerderen aan dit bevel gehoorzaam mogen worden.

Na de doopsbediening vierden we als gemeente nog het H. Avondmaal. De nieuwe leden werden door ouderling br. de Jonge hartelijk welkom geheten. Hij gaf hun de volgende woorden mee: Wees een zegen, en Ik zal u tot een zegen stellen.

't Was een ware feestdag voor de gemeente, voor de gezinnen der gedoopten, maar bovenal in de Hemel, waar de engelen zich verblijdden over zielen, die behouden werden voor de eeuwigheid.

De secr.,
H. DE JONGE.

TREEBEEK

Vreugde en leed wisselen elkaar af. Vorige maand nam God een zuster uit haar gezin en uit de Gemeente weg om haar in heerlijkheid te bevorderen. Er heerste grote verslagenheid onder ons. Doch Hij is het ook die onze Trooster is, dat mag de achtergebleven familie ook ervaren.

Schreef ik de laatste maal dat ons vergaderlokaal niet meer waardig was, thans kan ik schrijven dat het fundament van ons nieuwe kerkgebouw reeds ligt en als u dit bericht leest dan zullen de muren alreeds beginnen te verrijzen. De bouw geschiedt met eigen werkkrachten, die hun vrije tijd hiervoor beschikbaar stellen; velen werken hieraan mee.

Er zit tempo achter, maar dat is ook nodig. Zo God wil zal er straks in Treebeek een Baptisten kerkgebouw staan dat door liefde, samenwerking en offergezindheid onder Gods genade tot stand gekomen is, en een gebouw dat een sieraad voor Treebeek zal zijn.

Uw secr.

TER APEL

Reeds lange tijd was het de wens der gemeente een voorganger te mogen hebben. Een en ander maal werd beroepen, doch zonder resultaat. In samenwerking met de gemeente Emmen ging al niet beter. We wachtten totdat onze brs studenten beroepbaar werden gesteld.

Toen werd een beroep uitgebracht op cand. J. v. Dam. Met spanning hebben we deze beslissing afgewacht, en dankbaar waren we toen hij ons mededeelde het beroep te aanvaarden.

Zondag 21 Mei bleek een dag, die de Heere gemaakt heeft. Cand. van Dam werd bevestigd en deed 's middags zijn intrede.

Ds Vegter van Groningen, die tot tekstwoord gekozen had 1 Petr. 5 : 2—3, sprak over het werk van een herder die de gemeente moest weiden, en een voorbeeld moest zijn voor de schapen van de Grote Meester. Hierna werd tot bevestiging overgegaan, waarop de gemeente „Dat 's Heeren zegen op u daal" zong.

Des middags hield Ds J. v. Dam een predikatie over Jes. 6 : 8. Hij was met dankbaarheid vervuld, nu hij verkondiger mocht zijn van het Goddelijk Woord. Hij voelde zich niet bekwaam, omdat hij een man was van onreine lippen. Dat hij nochtans de moed had het Woord te verkondigen was, omdat het Jezus was die hem tot deze arbeid riep. Na de prediking werd een lied gezongen door een Engelse dame.

Hierna voerden tal van sprekers het woord. Ouderling br de Boer namens de gemeente, br Olijslager vertegenwoordigde de U.C., br de Jong namens de gemeenten van Z.O.-Drenthe, Ds v. d. Werf namens de jeugd van Z.O.D.

Het leek wel op een internationale dienst, een Engels en een Duits predikant voerden ook het woord. Terecht merkte Ds Gravendijk, Geref. predikant, op, het is niet alleen internationaal, maar ook interkerkelijk. Ds G. sprak een goed woord namens de plaatselijke kerken.

B. en W. der gemeente Vlagtwedde, deden schriftelijk hun gelukwensen toekomen. Zij waren verhinderd aanwezig te zijn.

Deze beide diensten werden gehouden in de Geref. Kerk, die om ons te helpen hun eigen diensten hadden verzet. Dat dit door ons zeer word gewaardeerd. behoeft geen betoog. De belangstelling was groot. 's Middags waren er plm. 300 aanwezigen.

's Avonds hielden wij de begroetingssamenkomst in eigen kerk, 't was voor dit doel te klein. Ds Vegter opende om 8 uur en heette de plm. 200 aanwezigen hartelijk welkom. Enige afgevaardigden van andere gemeenten spraken hun beste wensen uit voor voorganger en gemeente. Namens de verschillende verenigingen en

jeugd werden goede woorden gesproken, enige cadeaux werden overhandigd. Voorts werd de avond gevuld met muziek, zang, voordracht, samenspraken enz.

Eén met al een vreugde dag. Niet minder een tot dankbaarheid stemmende dag. Het was reeds laat toen Ds van Dam een kort dankwoord sprak en tot slot liet zingen „Dankt, dankt nu allen God".

Zo hebben we dan onze eerste voorganger. God de Heere geve hem kracht en bekwaamheid de arbeid te verrichten. Dat de gemeente dan ook biddend achter die arbeid sta, want 't is toch in alles: Onze verwachtingen zijn van de Heer alleen.

A. P.

Uit ons Unie-bureau

De Unie-Commissie in oude samenstelling vergaderde Maandag en Dinsdag voorafgaand aan de Algemene Vergadering der Unie. Meerdere zaken van die U.C.-vergadering zijn op de Unie-vergadering te berde gebracht, en deze is al ten voeten uit door de redacteuren van ons blad getekend, zodat er geen geheimen meer bestaan. De Unie-Commissie in nieuwe samenstelling vergaderde in „Woudschoten" reeds drie keer, zij het telkens dan ook kort.

De E.C.U. verricht een gewaardeerde en gezegende pioniersarbeid. Een evangeliserende gemeente en een pionierende Unie zijn een verblijding voor ons werk als tekenen van het werk des Geestes. Het verrichten van pioniersarbeid vraagt veel kracht en veel gaven. Vandaar dan ook dat de E.C.U. haar pionierswerk 2 afgestudeerde broeders na aan het hart heeft gelegd. Br. H. Th. Plevier nam, gelijk reeds bekend is, het beroep van de gemeenten te Valthermend en Emmen aan. Br. C. van Wier, die eveneens het pionierswerk een warm hart toe draagt, is nog vrij een beroep van een gemeente aan te nemen.

Het Curatorium heeft zich bezonnen op de lijnen van de opleiding. Het mag nog eens duidelijk onderstreept worden, dat het contact met het seminarie te Hamburg weer hersteld is, terwijl ook het contact met het seminarie te Rüschlikon bij Zürich bestendigt blijft. Daarnaast blijft ook de idee, om een eigen opleidingsinstituut in Nederland te verwerkelijken, bestaan. Tevens zijn we dankbaar voor het contact, dat met het seminarie te Stockholm en dat te Töllöse is gelegd; tot uitdrukking daarvan zal Ds. A. A. Hardenberg bij de beëindiging van de studiegang zowel te Stockholm als te Töllöse aanwezig zijn.

Gehoord de betreffende rapporten van het Curatorium stelde de Unie-Commissie br. J. Reiling beroepbaar voor de gemeente te Haulerwijk en br. W. Veenstra voor de gemeente te Musselkanaal.

Het boekjaar is vervroegd en daardoor ook de Unievergadering. Maar het dienstjaar van de redacteuren is gelijk gebleven: dat loopt van 1 Sept. tot 31 Aug. Afgetreden en niet-herkozen redacteuren schrijven dus nog tot het einde van Augustus, terwijl nieuw-gekozenen hun werk beginnen met September. U vindt het toch wel aardig om dat ook te weten, is het niet?

Het kwam de Unie-Commissie goed voor, dat we ons aandeel verzorgen in de hulp aan de ontheemden, dat zijn zij, die opgejaagd vanuit het Oosten door de laatste oorlogshandelingen nu aan deze kant van het IJzeren Gordijn leven zonder huis en haard, zonder have en goed. De Verenigde Naties hebben de betreffende organisaties ontbonden, doch de Oecumenische Raad meende, dat de kerken in dezen de taak moeten voortzetten. En is het niet naar ons aller hart, dat ook de Unie haar aandeel in dezen doet?

Wat de samenstelling van de nieuwe Unie-Commissie betreft, kan ik U meedelen, dat Ds. H. Bakker tot voorzitter gekozen is, dat het Dagelijks Bestuur verder bestaat uit Ds. G. W. Tijman en br. P. de Boer, terwijl de brs. F. Bos, L. van Dam, Ds. A. A. Hardenberg, D. Olijslager, Ds. K. Reiling en Ds. G. Visser leden zijn. Ds. G. Visser heeft reeds het voorrecht de Unie-Commissie te zullen vertegenwoordigen op de Alg. Verg. der N.B.V.B.! Heilige handen en biddende harten verheffen zich tot de Heer der Gemeente, dat Hij genade en kracht geve aan de nieuwe Unie-Commissie om met wijs beleid en geestelijke stuwing ons werk te dienen!

Op verzoek van de gemeente Groningen is br. W. Balsters te Groningen op de sprekerslijst geplaatst, hetgeen reeds eerder met br. J. Leidekker te Ede op verzoek van de gemeente Arnhem geschied is.

Hebben de afgevaardigden en gasten de Grafiek betreffende de ontwikkeling gedurende de laatste 50 jaren, die ze ter A.V. hebben ontvangen, reeds goed bekeken en bestudeerd? Deze grafiek spreekt duidelijke taal. Het is mogelijk, dat velen in het bezit willen zijn van zo'n overzichtelijke samenstelling. Deze leent zich ook uiterst goed voor ophanging in de leerzalen en catechisatielokalen. Nu dan, zo'n Grafiek is verkrijgbaar bij afname van minstens 5 exemplaren voor 5 ct. per exemplaar; afzonderlijke exemplaren kosten 10 ct. Bij kleinere aantallen doet U goed het verschuldigde bedrag te betalen door insluiting van postzegels; bij grotere aantallen kunt U beter het bedrag gireren. Verzuim deze kans niet!

Dan nog een vriendelijke, maar belangrijke vraag. Er zijn reeds een aantal foto's in ons Unie-archief verzameld, en ik ben er steeds op uit dit aantal te vermeerderen. Zo'n verzameling is van waarde voor de historie van ons werk. Nu mijn vriendelijke, maar belangrijke vraag: wie is in het bezit van foto's ons werk betreffende en wie is bereid deze af te staan aan het Unie-archief? Foto's van voorgangers, vooraanstaande broeders, Unie-vergaderingen, conferentie's, groepen, landdagen, enz., enz. zijn welkom. Foto's uit de tegenwoordige tijd worden gaarne ontvangen, doch vooral ook foto's uit lang vervlogen jaren en de begintijd van Baptisten Gemeenten. Gaarne ontvang ik allerlei foto's voor het Unie-archief en gans de Unie-gemeenschap is er U dankbaar voor!

De Unie-secretaris,
T. JANSMA.

Uit verslag U.V. van Ds Brandt:

„Hierna wordt de vergadering besloten met dank aan God en door het zingen van Gez. 121 uit de Ned. Herv. Bundel".

De Christen van 2 Juni.

Gezang 121 is één der 34 gezangen die de Synode der Ned. Herv. Kerk besloten heeft te schrappen en in verdere drukken te verwijderen. Synodebesluit van 10 Juli 1941 (Handelingen bladzijde 277).

C. LOUW.

Het Kruis in het Oude Testament

2

Reeds vanaf de berg Moria, waarop later de offers van de tempel en nog later het offer van het Kruis werden gebracht, ontving het brandoffer door God — zelfs vóór de foutieve uitleg van Jacob — zijn ware uitleg. Toen Abraham eens het vreselijke bevel ontving: Neem uw zoon, uw enige, die ge liefhebt, Izak, en offer hem tot een brandoffer, bedoelde de Heer twee dingen aan te wijzen. 1e dat Hij het symbool aanvaardde; 2e dat Hij het symbool niet aannam, als het teruggebracht was tot een geveinsd iets, tot een *schijn* van een volkomen offer.

Ook heeft God, met het offer van Abraham *voor een ogenblik het symbool verscheurd,* om de werkelijkheid in het licht te stellen. Hij wilde wel het offer aannemen, maar het moest de prijs bevatten. Daarom vroeg God aan Abraham zijn *zoon,* zijn enige, die hij liefhad, Izak. Deze zoon was het zo langverwachtte kind, waaraan zijn nakomelingschap verbonden was, en aan wie God zulke bizondere beloften verbonden had.

Dacht Abraham er zich van te onttrekken, zoals Kain of later Jacob? Wilde hij er een handel van maken? Of is hij bereid God te offeren, wat hij als iets beters heeft te offeren nl. het leven van zijn Izak, dat hem kostbaarder is dan zijn eigen leven? God heeft gesproken en hij moet gehoorzamen, Zijn bevelen zijn Souverein. De Almachtige heeft het recht terug te vragen de kostbaarste schatten, welke Hij ons heeft toevertrouwd. Alles behoort Hem. Zo zal ongetwijfeld Abraham gedacht hebben, toen hij de duistere hoogte van Moria beklom aan de zijde van Izak, dragende het hout, het vuur en het mes. Het symbool is daar voorlopig gescheurd, gescheurd om een openbaring te geven van zijn ware zin: een offer, dat waarachtig is, een gehoorzaamheid, die waar en volkomen is. Als deze zin begrepen en aanvaard is door Abraham, als Izak gebonden is op het altaar en het mes opgeheven, m.a.w. als het totale offer in het hart van Abraham heeft plaats gehad, grijpt God zijn arm vast en *herstelt het symbool* door een ram te geven in de plaats van Izak (Gen. 22 : 13). Maar nu weet Abraham ook wat een offer is. Hij verstaat nu ook de gedachte, het begrip *plaatsvervanging,* die in het symbool werd voorgesteld, hij kent de prijs van de verzoening, van de rechtvaardiging, zoals ze uitgedrukt werd door het brandoffer.

Iedere keer als hij een ram gaat slachten op het altaar, zal hij onweerstaanbaar denken aan de tragische ogenblikken, waarin hij innerlijk zijn zoon gegeven heeft; waarin hij zichzelf gegeven heeft. Hij heeft dan telkens in zijn hart deze volkomen gehoorzaamheid aan de souvereine God hernieuwd.

De ware zin van het brandoffer: van dat van Kain en Abel, van Noach, van Jacob, van al de aartsvaders — heeft God aan Abraham geopenbaard.

Daarom blijft het offer op Moria, het offer-type van de vóór-Levitische periode, hetwelk alleen de ware betekenis van het brandoffer tot uitdrukking brengt (het offer waarbij alles verbrand wordt op het altaar, het offer van een volkomen gave).

Van de drie elementen die de zin van het offer aan het Kruis tot uitdrukking brengen n.l. de plaatsvervanging, verzoening en rechtvaardiging, bevat het brandoffer in de vóór-Levitische tijd, de beide elementen plaatsvervanging en rechtvaardiging.

De Heere wil de zondaar rechtvaardigen die, door de symbolische offerande van het brandoffer (plaatsvervangend offer), van zijn kant aanvaardt de totale overgave van zijn leven aan God.

In het vóór-Levitische brandoffer ontbreekt het element van de verzoening, d.w.z. de gedachten die verbonden zijn met het begrip zonde, straf en vergeving. En dat is nu juist het karakteristieke van het Levitische offer (een offer voor de zonde of zoenoffer).

Zo is het waar, volgens het woord van Paulus (Rom. 3 : 20), dat door de wet de kennis der zonde is.

Het Kruis in het Levitisch tijdperk.

Door het aanvaarden van het Brandoffer (de offers voorafgaande aan de afkondiging van de wet op Sinai), heeft God de zondaar rechtvaardig verklaard, die met geheel zijn hart, en met geheel zijn geloof het offer heeft gebracht. Dit is het beginsel van de rechtvaardiging door het geloof. Abraham geloofde God en het is hem tot rechtvaardigheid gerekend. Door het offer ('t zij vruchten van het veld of dier) aan te nemen, hetwelk op het altaar gelegd werd, in de plaats van de zondaar, heeft God het beginsel der plaatsvervanging ons geleerd. Er ontbreekt echter aan het voor-Levitische offer één trek, aleer de mens de volle zekerheid geniet van het heil, n.l. het verzoenings-, het uitdelgingskarakter van het offer. Nu is juist dit element een van de drie delen, die het offer van het Kruis karakteriseren. Ik bedoel wat de vergeving insluit, de absolutie van de zondaar.

Het Kruis verenigt inderdaad, in een verband van oorzaak en gevolg, het lijden van Jezus Christus aan het Kruis en de vergeving der zonden. Dit verband is tweevoudig, want de vergeving der zonden is verbonden aan twee mogelijkheden: 1. van Gods zijde de mogelijkheid van vergeven, zonder dat deze vergeving een zwakheid of een verkrachting van het recht of van Zijn heiligheid aanduidt; 2. van de kant van de mens, de mogelijkheid van berouw, het smeken om genade, het hebben van een dorst naar God, en het bezit van een vast vertrouwen op de liefde Gods. Maar ten slotte moet het kwaad gestraft worden, „want de Heere houdt de schuldige geenszins onschuldig". Dat is een wet van eeuwige gerechtigheid. De rechtvaardiging van de zondaar, kan slechts haar volle effect hebben, als zij rust op de Goddelijke voldoening, wat betreft de straf op de zonde en haar uitdelging.

Nu willen wij beginnen met het LEVITISCHE OFFER, d.w.z. de offers, die gebracht werden vanaf de afkondiging der wet op Sinai. Het gaat om de instelling van een offer voor de zonde, dat een helder licht laat vallen op de verzoening.

Het Levitisch offer bevat die elementen, die we terugvinden in het offer van Golgotha, a. de zonde, b. de plaatsvervanging door een rein offer, c. de vergeving der zonde verbonden aan de bloedstorting.

(Wordt vervolgd).

★

Mededelingen

De E.C.U. deelt mede, dat br. v. Wier het door haar op hem uitgebrachte beroep heeft aangenomen.

Voor allen die op 11 Juli en later te Rotterdam—C. komen en de gemeente aldaar willen opzoeken nog dit: Als u op het Hofplein uit de tram stapt, moet u onder de viaduct doorlopen. De straat langs het station Hofplein is de Ridderstraat. Daar moet u zijn. Er staan geen andere gebouwen dan de kapel. Hartelijk welkom en tot ziens!

ATTENTIE N.B.V.B. ZUSTERHULP

Candidaten **voor het** hoofdbestuur **zijn:**

L. J. van Beek, Apeldoorn
A. Boiten—Attema, den Haag—Singel
G. K. Huizinga—Schneider, Enschede
J. Krause—Boiten, den Haag—Singel
G. S. Olijslager—Muller, Nieuwe Pekela
E. A. Wiersema—Pruischer, Eindhoven.

Voor degenen die van ver komen bestaat gelegenheid voor de vergadering koffie te drinken in de Baptisten kerk aan de Oppenhuizerweg.
Hartelijk tot ziens in Sneek.

S. S.—B.

Verantwoording

In dank ontvangen voor de Dr. Feisser-kapel te Rotterdam—C.:

van gem. Hengelo	f 105.—
van N. N. te S.	- 10.—

Hartelijk dank voor elk bewijs van medeleven en voor de hulp. Nog zijn ons enkele collecten in uitzicht gesteld en, wie weet, misschien is ergens iets toegedacht waarvan wij geen bericht hebben ontvangen....

K. REILING.

We zijn er nog niet . . .

We moeten U even iets onder de **aandacht brengen,** wat onze gemeenten de laatste tijd schijnt te zijn ontgaan.

Er bestaat in onze Unie-gemeenschap een Militaire Commissie, die het als haar taak rekent mede voor het welzijn van onze militairen te zorgen.

Als U meent, dat genoemde commissie gestorven en begraven en haar werk beeindigd is, dan kan ik U zeggen: dat zij verre. Zij leeft en werkt nog even serieus en intens als voorheen.

We zijn dankbaar, dat vele van onze jongens uit de tropen zijn weergekeerd. Maar ze zijn nog niet allen terug en ook in ons vaderland hebben wij jongens in militaire dienst, waarvoor wij hebben te zorgen. Voor onze commissie is nog werk en willen wij dat kunnen doen, dan hebben wij geld nodig.

En de laatste tijd komt er om zo te zeggen niets meer binnen. Zij, die afgevaardigden waren voor onze Unie-vergadering hebben het boekwerk met getallen bestudeerd en daarin kunnen lezen: tekort Militairen f 250.10. Ja, zo kunnen wij eigenlijk niet werken.

Daarom doe ik hierbij als voorzitter van onze Militaire Commissie een dringend beroep op gemeenten, jeugdverenigingen en particuliere personen om in deze arbeid, die door onze militairen erg gewaardeerd wordt, financieel te helpen. Zendt een grotere of kleinere bijdrage voor deze arbeid aan:

Ds T. Jansma,
Tetterodestraat 47, Haarlem.

Het eenvoudigste is om het bedrag te storten op het gironummer van onze Unie No. 9260, met vermelding: „Voor onze militairen".

Wij zijn erg benieuwd naar hetgeen Ds Jansma in de komende nummers van ons weekblad De Christen kan verantwoorden.

Onze hartelijke dank en zeker ook uit naam van onze jongens.

Leeuwarden. J. BOSMA.

Advertentiën

★

JAARGANG 67 - Nr. 3005
VRIJDAG 16 JUNI 1950

WEEKBLAD
DE CHRISTEN
Orgaan tot verbreiding van de beginselen van N.T. Christendom

UITGAVE VAN DE UNIE VAN BAPTISTEN GEMEENTEN IN NEDERLAND

REDACTIE-ADRES: Ds. C. BRANDT, MOERKERKESTRAAT 151c - ROTTERDAM—Z.
ADM.: Ds. T. JANSMA, TETTERODESTRAAT 47, HAARLEM, POSTREK. No. 9260 TEN NAME VAN DE UNIE - TEL. 18032

ABONNEMENTSPRIJS BIJ VOORUITBET. VOOR NEDERLAND EN OVERZEESE GEBIEDSDELEN P. JAAR F 5.— - BUITENLAND P. JAAR F 6.50

Het wegwijzende WOORD

Het aangename jaar des Heeren

En Hij kwam te Nazareth, waar Hij opgevoed was, en ging naar Zijn gewoonte, op de dag des Sabbats in de synagoge en stond op om te lezen .... De Geest des Heeren is op Mij, daarom heeft Hij Mij gezalfd .... om te prediken het aangename jaar des Heeren. En als Hij het boek toegedaan had ....

Luc. 4 : 16—19.

Wij hebben bovengenoemde verzen niet geheel uitgeschreven, om niet te veel plaats in beslag te nemen. Wil de lezer zo vriendelijk zijn, alvorens dit artikel te lezen, de bijbel te nemen? Ge zult die ook wel verder nodig hebben. De woorden door de Heere Jezus gelezen, zijn uit Jesaja 61. We zouden kunnen spreken van de intree-preek van Christus. Na Zijn doop door Johannes en na de verzoeking in de woestijn, vindt de prediking plaats uit Jesaja. De moderne critiek heeft meer dan één Jesaja uitgevonden, in dat kamp heeft men wel drie Jesaja's. Dergelijke dingen komen daar wel meer voor. Men heeft ook een dubbel aantal Zacharia's.

Ik voor mij houdt mij aan één Jesaja. Christus las een woord van Jesaja. Wanneer wij Jes. 61 opslaan blijkt, dat er nog iets heel anders volgt, en wel dit: „en de dag der wraak onzes Gods". Midden in vers 2 stopt de Heer. Dat is niet zonder bedoeling. Na die dag der wraak volgt dan een reeks van heilsbeloften — niet voor de kerk — maar gelijk er staat: voor Zion, d.i. voor de kinderen Israels. De dag der wraak is nog toekomstig. Het is de grote dag waarvan het Oude en Nieuwe Testament getuigt, de dag van Jahweh.

Het is de dag van Christus wederkomst met Zijn heiligen. Christus is gekomen om het aangename jaar des Heeren te prediken, d.i. om de bedeling der genade te proclameren. Op dit aangename jaar, dat nog steeds voortduurt, zal de dag der wraak volgen. „Het aangename jaar" heeft al ruim 1900 jaren geduurd, maar er komt eens een eind aan. Israel verwierp de heilsboodschap, en vervulde daarmee wat de H. Schrift had gesproken. Israel erkende in Jezus van Nazareth de Messias niet. Hun verwerping was de oorzaak, dat het evangelie werd gepredikt aan de volken. God stelde Israel ter zijde. De tijd brak aan waarop God Zijn volk lo-ammi, d.i. niet-Mijn-volk noemde. In deze bedeling is het de H. Geest die, — als eertijds de dienstknecht van Abraham een bruid voor Izak moest zoeken —, de Bruid van Christus zoekt; de Gemeente samengesteld uit het gelovig Israel, het overblijfsel naar de verkiezing der genade en de gelovigen uit de volken. Wij geloven niet, dat de Britse natie de voortzetting van Israel is. Op deze kwestie gaan wij niet in, omdat ons weekblad niet een strijdschrift wil zijn. Ook meen ik niet, dat we een scherp onderscheid moeten maken tussen Israel en de Joden. Vóór de Assyrische en Babylonische ballingschap maakte God dit onderscheid tussen Israel en Juda, maar nadien worden de termen „Jood" en „Israeliet" door elkaar gebruikt. Gedurende de bedeling waarin we nu leven is Israel „verloren gegaan" onder de volken. Het is niet onmogelijk dat de terugkeer van velen naar het land der vaderen een aanwijzing is, van de toekomende omkeer — hoewel Prof. Aalders beweert, dat deze terugkeer niets uitstaande heeft met het profetische woord —. Naar de Schrift geloven wij, de terugkeer. Want Gods beloften staan vast. Gods roeping en verkiezing zijn onberouwelijk.

Wanneer de Gemeente van Christus voltallig is, wordt zij door de Heer weggenomen van de aarde (gelijk Paulus leert in 1 Thess. 4 ....om met de Heer te zijn), dan volgt de periode aangeduid met de woorden: „de dag der wraak onzes Gods". Dan zal God oordelen, de afvallige kerk en het Christus-verwerpend Jodendom. Het is „de grote en vreselijke dag des Heeren", ook wel genoemd „de ure der verzoeking, die over de gehele wereld komen zal" (Openb. 3 : 10), „de tijd van Jacobs benauwdheid", „de grote verdrukking". Dat heeft niets te maken met de verdrukking en de beproevingen waardoor wij menigmaal heen moeten. De dag der wraak, is de periode van *de grote verdrukking*, welke komt als de gemeente is opgenomen.

En wat zal er volgen na de grote verdrukking?

Jes. 61 zegt het ons. „Om de treurigen Zions te beschikken ...." De Heere zal met grote onfermingen weerkeren tot Zijn volk. De rest van Jes. 61 zal alsdan in vervulling gaan. Israel zal hersteld worden, stoffelijk en geestelijk. Zij zullen eeuwige vreugde hebben. „Zij zullen genaamd worden eikenbomen der gerechtigheid

een planting des Heeren, opdat Hij verheerlijkt worde." Dan krijgt Israel het land terug, door God beloofd. „En zij zullen de oude verwoeste plaatsen bouwen, de vorige verstoringen weder oprichten, en de verwoeste steden vernieuwen, die verstoord waren van geslacht tot geslacht." Dan zal Israel niet langer een vloek zijn onder de volken maar een zegen. Zij zullen priesters des Heeren zijn (vers 6), en dienaars onzes Gods. Israel zal dan niet meer het verachte volk zijn, vreemden zullen hen dienen, hun tot akkerlieden en wijngaardeniers zijn. Dat is niet een hoogmoedswaanzin van Jesaja, dat is geen verheerlijking van de natie, geen rasvergoding, maar dat is het woord dat de Heere gesproken heeft, door de mond van Zijn profeet. Dat heeft God door Zijn Geest aan Jesaja bekend gemaakt. De profeet heeft in de verre toekomst geschouwd. Zo zal na al de ellende door de eeuwen heen, nog weer voor het oude volk alles goed worden. Dat heeft niet alleen Jesaja, maar ook Jeremia verkondigd. Men leze Jer. 31 : 3—14. Dat zal ook de tijd zijn waarin de Heere een verbond zal maken met het huis van Israel en met het huis van Juda. (Jer. 31 : 31—34). Dit is het verbond waarvan ook Jes. 61 spreekt in het achtste vers: „Ik zal geven, dat hun werk in der waarheid zal zijn, en Ik zal een eeuwig verbond met hen maken". Men leze ook nog de rest van Jes. 61 de verzen 9—11.

Jesaja heeft niet gezien, de tijd, die er ligt tussen de eerste komst van Christus en Zijn wederkomst. In de oud-test.-profetie liggen deze in een lijn vaak, gelijkend op twee bergtoppen, die schijnbaar vlak bij elkaar liggen, als ze op een afstand worden waargenomen, maar waar in werkelijkheid een grote ruimte tussen ligt.

Naar het woord van Petrus (men leze 1 Petr. 1 : 10—12) hebben de profeten gesproken van het lijden van Christus (eerste komst) en de heerlijkheid daarna volgende (wederkomst).

D. SLORT.

Losse Schakels

Eenheid en Waarheid De paus, die weigerde waarnemers te zenden naar de vergadering van de Wereldraad van Kerken te Amsterdam en zijn onderdanen verbood belangstelling voor deze bijeenkomsten aan de dag te leggen, nodigde de Protestantse Kerken bij gelegenheid van de opening van het „Heilige Jaar" uit, terug te keren tot de Roomse Kerk. Daarop hebben 31 Predikanten van tien gezindten in de Ver. Staten geantwoord dat Protestanten wel de eenheid liefhebben, maar dat hun de Waarheid en de Vrijheid hoger staan. De liefde tot de Waarheid en de Vrijheid verhinderen hen de eenheid met de Kerk van Rome te aanvaarden. — Zij herinneren daarbij o.a. aan hetgeen het officiele orgaan der Jezuiten, Civilita Catholica, in April 1948 schreef:

> „De Rooms Katholieke Kerk overtuigd van haar goddelijke voorrecht, de ene ware Kerk te zijn, moet het recht op vrijheid alleen voor zichzelf opeisen, want zulk een vrijheid kan uitsluitend bestaan voor de waarheid en niet voor de dwaling .... In sommige landen zullen Rooms Katholieken verplicht zijn volle vrijheid voor allen op te eisen, genoodzaakt zijnde samen te wonen met ander, waar ze eigenlijk alléén het recht van leven heeft (met name in de V. Staten). De Kerk behoeft zich niet te schamen voor haar weigering verdraagzaamheid te betonen."

Gezags-behoefte In de oude tijden was de koning de drager van een absoluut gezag. Dat verwekte verzet; de volken voelden zich mondig worden. Er was ontevredenheid over machtsmisbruik door de groten dezer aarde. De macht werd uit de hand van enkelen genomen en in de handen van velen gelegd. Het absolute koningschap verdween en maakte plaats voor het constitutionele koningschap. Volksvertegenwoordigingen kregen invloed op de landsregering. Toch voltrokken deze wijzigingen zich niet overal, en waar ze zich voltrokken werden niet altijd stabiele toestanden geboren. We hebben in de laatste jaren het opkomen van dictatoriaal geregeerde Staten gadegeslagen. Parlementen werden, waar ze bestonden, opzij geschoven. We kregen dictators. Men riep om gezag, een sterk gezag, en de massa's bogen zich er enthousiast onder. Met een gloed van geestdrift werden de alleen-heersers gediend. Eeuwenoude monarchieën bleken niet meer te wortelen in het volksbesef.

Waarop aangelegd? Onrust kenmerkt het wereldleven. De wereld is als een „voortgedrevene zee, haar wateren werpen slijk en modder op". Deze onrust doet overgaan van de ene staat en regeringsvorm in de andere. Men zoekt. Men tast naar de ideale vorm van samenleven. Men probeert telkens weer andere wegen om die te vinden. „Democratie beantwoordt aan de menselijke aanleg", menen velen. — Waarom komen dan millioenen onder de bekoring van de dictator? Waarom wordt dan zo menigmaal een absolute staatsvorm begeerd? Zou het niet zijn, omdat de mensheid op haar Koning wacht? We zien uit naar de g e b o r e n Koning, d.i. naar Hém, die Koning is in-daad-en-waarheid; koning naar Z i j n w e z e n, door God gezalfd. We hebben behoefte aan de heerschappij van één, die het leven in Zijn hand heeft, die de wetten des levens kent en kan toepassen; aan een k e n n i s van de wetten des paart aan de m a c h t ze te doen heersen. We hebben behoefte aan een, die waarlijk HEER is; die geen t o e g e k e n d, doch i n w o n e n d gezag heeft, Wiens majesteit zich aan het geweten openbaart, aan wien men zich onderwerpt, omdat de ziel v o e l t, dat ze onder Zijn heerschappij vrij en behouden zal zijn.

Met een woord: er is behoefte aan JEZUS.

Hij IS koning. Als koning *geboren*. Zijn heerschappij *berust op de wetten des levens*. Hij stijgt ten troon. De historie is „His-story". De geschiedenis is geschiedenis van HEM. Hij stempelt haar; Hij bepaalt haar loop en afloop. Alle knie zal zich voor HEM buigen en aller tong zal belijden dat HIJ de Heer is. De Waarheid triumfeert; de werkelijkheid zal zich doorzetten. Hij moet als koning heersen.

Daarom brengt geen democratie rust. Het hart smacht naar de Heerser; het zoekt zijn koning. Het zoekt Jezus Christus. Zolang Hij nog niet geopenbaard is, houdt democratie de dingen het beste in evenwicht, maar zal telkens weer door haar eigen ondeugdelijkheid bezwijken. We hongeren naar de vervulling van psalm 72. We zien uit naar de Koning, ons door God geschonken; naar Zijn openbaring als HEER. In de gehoorzaamheid aan Hem kunnen we alleen vrij zijn en kan de gloed des Levens in onze zielen en in onze lichamen optrekken, alles wat daaraan sterfelijk is, afstotende.

We begeren geen menselijk dictatorschap of dictatorschap van enige klasse; we verheerlijken de democratie niet als hoogst wenselijke vorm van samenleven. We heben heimwee naar de Koning.

Hoe lange nog Heer?

L.

Pastorale Mijmeringen

Er hoort wat toe om op een snikhete dag — en dat nog wel als een christelijk mens — af te dalen in de defuusverlichte sferen van een bioscooptheater. Niet waar, je hebt altijd weerstanden te overwinnen als je op 't punt staat zo'n „satanskapel" te betreden. Eerst voelde ik me nog bekocht ook, toen we op onze veertig cents zetels waren neergezegen, want op de witte wand verscheen eerst een dame en toen een heer. Enfin, die schenen 't nogal goed met elkaar te kunnen vinden. Maar toen kwam er nog een andere dame. Die scheen om de een of andere reden de bokkepruik op te hebben. Het duurde maar even of ze haalde me daar een revolver uit de plooien van d'r krepdesjien jurk te voorschijn, dat m'n achterbuurman z'n rug moest rechten om over mijn ten berge gerezen haren heen te zien. Waar was ik terecht gekomen? Had ik me zo vergist in het programma? Gelukkig, mijn angstige onzekerheid duurde maar kort. Het bleek slechts een aankondiging te zijn van een film, die de volgende week zou worden gedraaid. We namen er dankbaar nota van.

Eindelijk kwam dan toch de film waarop we gewacht hadden: de Eroïca, die een episode uit het leven van de onsterfelijke componist Beethoven in beeld brengt. 't Is waar, dat de musicus onder ons de romantisering van een enkel gegeven niet helemaal zonder bezwaar zal kunnen aanvaarden. Maar in de stroom van de wondermooie mooie, soms ook toornende accoorden verdrinkt deze bevreemding, zodat het gemoed ontvankelijk wordt voor de bange worsteling waaraan deze titaan van de geest onderworpen werd door het lot van een steeds toenemende doofheid. Zeldzaam goed heeft de regiseur de diepte dezer tragedie gepeild o.a. in de scene, waar de meester een orkest dirigeert. Hij laat ons als het ware horen met de oren van Beethoven. Men ziet hem dirigeren, maar de muziek wordt steeds zachter totdat tenslotte nog slechts onsamenhangende klanken, verminkte accoorden, worden waargenomen. De componist blijft rustig de directie voeren, maar in het orkest laat de verwarring zich steeds duidelijker constateren. Wel probeert de concertmeester het orkest weer in goede banen te leiden, maar Beethoven heeft tenslotte het onheil, dat zijn doofheid gesticht heeft, bemerkt. Zonder een woord te zeggen gaat hij heen. De tocht naar woning is zijn via dolorosa. Wat is een musicus zonder gehoor? Thuis komt het tot een woedende twist met God. Met zijn vuisten beukt hij op het klavier. Kletterend vallen voorwerpen op de grond. Waarom wordt hij zo diep getroffen? Is God misschien bang voor zijn genie? Was hij te hoog gestegen? Stak hij God naar de kroon? — Maar eindelijk luwt de storm! Hij herinnert zich wat de geestelijke, zijn vriend en leerling, wenenda gezegd had, toen hij hem eens in diens kerk had opgezocht. „God sluit je oor voor de aardse klanken, opdat je de hemelse zult kunnen horen." Die woorden zijn voor hem nu een lichtende openbaring, die de overwinning over alle neerdrukkende ervaringen en gewaarwordingen inluiden.

Deze woorden klinken als een belijdenis van herwonnen geloof in Gods liefde en wijsheid als Beethoven ze herhaalt voor zijn vriendin Therese, die na zijn échec in de concertzaal zijn weg — zoals zo dikwijls — als een goede fee komt kruisen. Deze scene geeft ons de sleutel tot beter begrip en waardering van deze gewelde naar in de wereld der klanken in handen. Tot dusver is het toch wel nooit een toondichter gelukt de onderscheiden en vaak tegenstrijdige gevoelens van het menselijk hart te verklaren als hij het deed, maar ook geen, die zo de bange worsteling voortzette tot aan de overwinning toe.

Wonderlijk, dat brillant stuk evangelie in de filmzaal! Die uitnodiging tot rust in 's Heeren ondoorgrondelijke wegen; te blijven geloven in Zijn wijsheid en liefde, het maakte blijkbaar op alle bezoekers een grote indruk. Zou dat niet mogen worden uitgelegd als een verlangen, min of meer bewust, bij alle mensen om vrede te sluiten met .... God? Breekt het hart niet aan stukken, wanneer het opstandig is en blijft jegens Hem, Die dit leven bestuurt? Niet aan God stoot het hart wond doch aan de eigen ijdelheid, die Zijn liefde niet wil erkennen. Dat ligt aan de aard van die ijdelheid, die een voortijdig antwoord wil geven op de vraag naar de zin van het onbegrijpelijke lot. Dat voortijdige antwoord, dat de ijdele nodig acht om zijn figuur als meester in alle situaties te redden, is niets dan een blind oordeel. Ongetwijfeld is dit waar. Wie onzer is zo vrij van ijdelheid gebleven, dat hij nimmer zulke blessure's opliep? Wie heeft van zulk een vergeefse strijd geen littekens overgehouden?

't Is begrijpelijk, als men van zulk een geschiedenis de aanwijzing af en toe ontleent, de wapens te strekken en de strijd tegen God te staken. Een romantisch hart zou dan een „happy end" zien naderen. Zoiets als een elkaar in de armenvallen van een verongelukt genie en een beeldschone Therese, die in haar edelmoedige zelfverloochening als maar meer verbeeldschoont, waarna beiden in gezapige rust jaren lang gelukkig voortleven. — Maar dan vergeten we, dat wapens strekken en het staken van de strijd tegen God tweeërlei is! Het laatste moet plaats vinden, maar de wapens moeten in de hand blijven. Alleen moeten zij gekeerd worden naar andere zijden. Soms tegen onszelf, soms ook tegenover moeilijkheden die uit de levensroeping tevoorschijn treden.

Het is niet Gods bedoeling Zijn tegenstanders als een vod in een hoek te smijten. Daarmee is de eer van de Almachtige niet gebaat. Alleen een krachtpatser zonder gedifferentieerde gevoelens kan dat denken. Gods ideaal is niet een murwgeranseld mensenkind, die geen kik meer durft te zeggen en zich daarom — zo te zeggen — zoet houdt! Zijn wens is gemeenschap met de mens. Aardse klanken moeten zwijgen opdat de hemelse vernomen kunnen worden. En dat ook niet opdat de mens deze voor zich zal behouden. Zij moeten worden meegedeeld aan minder begenadigden. Zo blijkt Gods leiding, ook in de diepste smart en langs de donkerste afgronden, geen enkele andere zin te hebben dan het geschikt maken van de mens zoveel Goddelijks te ontvangen, dat hij rijker en beter in staat zal zijn de roeping jegens de medemens te vervullen.

Zo ging het met Beethoven. Therese gaat heen, maar in de geest van het genie klinken de eerste accoorden op van de beroemde Negende Symphonie, waarvan met het natuurlijke oor hij nooit een toon heeft gehoord. In dit leven geen schijnoverwinning van de romantiek waarvan Beethoven het tenslotte gelukkige slachtoffer is geworden, maar de overwinning van de geest, die gebogen heeft voor God en Zijn wonderbare leiding.

Vergeeft mij dit filmpraatje, vrienden.

BRANDT.

Belevenissen

Angst

Hoezeer het leven van duizenden door de angst geregeerd wordt, werd mij dezer dagen weer eens duidelijk.

Wij zijn met vacantie en trachten wat te luieren, een ambacht dat zeker ook geleerd moet worden. Zo kwamen we ook een middagje in Scheveningen op het mooie strand, ergens waar het niet al te druk was, om daar een klein beetje te genieten van zon en zee en lucht en wind, samen met een ons verwante familie.

Juist was ik bezig aan een stalletje te onderhandelen over een strandemmertje, waarmee ons dochtertje water naar de zee zou kunnen dragen, toen het gebeurde:

Twee Fireflies van de marine, die in de lucht aan het oefenen waren, raakten elkaar, verwondden elkaar — alles per ongeluk — en dwarrelden daarna als aangeschoten vogels naar beneden. Enkele explosies, een enorme rook- en vuurzuil, en daarna weer een effen zee, die een vreselijke worsteling van mannen met de dood aan onze ogen onttrok.

Reddingsboten voeren uit, vliegtuigen scheerden als zeevogels over het water, een zandzuiger trok op verkenning uit, maar niemand van de bemanning werd meer gevonden. Enfin, U hebt het gelezen in de krant en misschien de opmerking tegen Uw vrouw of Uw dochter gemaakt dat er toch wel wat erg veel ongelukken gebeuren met die hoogvliegers en dat U liever op de begane grond blijft. Hoe het ook zij, wij kunnen dit toneeltje niet goed weer kwijtraken van die onverbiddelijke zee die ons tot machteloze toeschouwers maakte van een vreselijke strijd. De techniek heeft de elementen nog niet overwonnen.

Dit alles veroorzaakte een geweldige paniek onder de badgsten en een hele exodus begon van moeders en ook vaders die hun jassen, kinderen, emmertjes en hondjes meesleepten naar de veiliger boulevard, opgewonden pratende over wat gebeurde en aangezet door een vreselijke angst, dat er wat mis was. Een dame bij ons in de buurt had gehoord dat er een extra bulletin was uitgegeven die morgen, maakte van de explosies schoten die de beide vliegtuigen op elkaar gelost zouden hebben en concludeerde tot oorlog. En zo waren er velen, zeer velen, bij wie het geluid der ontploffingen herinneringen opriep aan uitgestane angsten gedurende uren, in de oorlog doorgebracht in schuilkelders tijdens bombardementen. Nu plotseling stond deze angst, die nooit gestorven was, weer op, en tyranniseerde de duizenden. Zij hadden die angst misschien verdrongen, haar genegeerd door voorgewende onverschilligheid, of overschreeuwd door een wat al te opgeschroefde luidruchtigheid: dit alles was nu in één keer verdwenen.

Hoe schóón is het woord van Petrus, dat we al onze bekommernissen op Hem, dat is op Christus mogen werpen. Maar ook: hoe moeilijk, zelfs voor ons, Christenen. We pakken er altijd nog veel te veel zelf mee om. We doen ook mee aan de methode van verdringing en overschreeuwing, inplaats van deze dingen af te werpen op Hem. Maar wanneér we het doen, blijkt deze daad van geloof ongedacht-schone resultaten op te leveren. De angst is dan niet langer meer de akelige, treiterende kwelgeest in ons onderbewustzijn, maar is uitgebannen, schaakmat gezet.

Drank

In de vacantie moet er ook nog wel eens vergaderd worden. Zoiets is nodig om niet helemaal het werken te verleren. Zo stapte ik kortgeleden ergens uit de trein om op het perron te wachten op de trein naar Hengelo. Uit dezelfde trein stapte, naar mij later bleek, ook een jongeman van ongeveer 20 jaar, die eveneens op doorreis was naar huis. Ik trof hem aan op een van de banken op het perron waar hij blijkbaar op dezelfde trein wachtte. Hij lag te snurken als een varken. Even voor de trein aankwam werd hij wakker, deed pogingen om op te staan en toen dat mislukte, knoopte hij een erg verward gesprek aan met enkele mensen die naast hem zaten. Hij bleek dronken te zijn.

Middenin dat gesprek arriveerden een paar politieagenten, gewaarschuwd door spoorwegpersoneel, en namen de jongen mee, als een misdadiger. Ik zie ze nog gaan, de twee politiemannen elk aan een kant, en die jonge man in het midden. Het was een nette kerel, en zijn ouders zullen die avond vergeefs op hem gewacht hebben. Aan wie de schuld? Misschien antwoordt U met een tikje verontwaardiging over zoveel domheid met een: „eigen schuld natuurlijk". Maar ik ben het met Ds Hekhuis eens dat er in zo'n geval veel méér schuldigen zijn. Deze jongeman is slechts een van de velen die uit het stuur raakten door de alcohol. Het is niet voldoende, hierbij het woord „slappeling" te mompelen met een verachtelijk gekruld lipje. Laten we liever zelf volledig van dat goedje afblijven. Ons leven wordt er niet minder gelukkig door, terwijl we zo anderen misschien voor veel ongeluk kunnen vrijwaren. Misschien zijn er dan onder onze vrienden of collega's die zoiets niet erg „kerelachtig" vinden, maar dan hebben wij dáárover toch wat andere gedachten. Is het niet zo, lezer? Ja, dat dacht ik.

Wf.

Het Kruis in het Oude Testament

3

1. DE ZONDE

Wij geloven niet aan een voortschrijdende openbaring van het Godsbegrip, van de zijde Gods. Wij verwerpen de stelling, dat God Zich eerst openbaarde aan de Patriarchen, als El-Schaddai (Almachtige), en vervolgens aan Mozes als Jahwe (de Eeuwige), en dat Hij later er aan toevoegde de zedelijke eigenschappen geerchtigheid en heiligheid. Wij geloven aan een *voortgaand begrijpen* van de zijde van de mens, van God, Die vanaf het begin der openbaring, Zich volledig heeft geopenbaard. Wij kunnen om dat te bewijzen Exod. 5 : 2 aanhalen. De juiste vertaling van dit vers luidt: Ik ben dóór Abraham, Izak en Jacob gekend geweest als de El-Schaddai (Almachtige), maar in mijn hoedanigheid van de Eeuwige (Jahwe), ben ik door hen niet begrepen.

Het is ook ontegenzeggelijk, dat de mens in de oude bedeling, blind was voor één eigenschap Gods, n.l. Zijn gerechtigheid, en dat hij eveens niet rijp was voor het begrijpen van al Gods eigenschappen en ook niet voor het brengen van een volkomen offer.

In de kindsheid van het mensdom leefden de partriarchen zonder vrees voor God. Men staat versteld van

de zedelijke zwakheid van deze „vrienden" van God. De leugen van Abraham, de list van Jacob. De mens, die geschapen was naar het beeld Gods, heeft met zijn onschuld *ook* het zonde-besef verloren. Het was daarom nodig, dat God hem de details van zijn eisen liet zien. Het was noodzakelijk, dat Hij hun de wet gaf. Het geven van de wet op Sinai, komt overeen met de persoonlijke ervaring van Paulus in Rom. 7 : 9. „Vroeger leefde ik zonder de wet, ik kende de zonde niet dan door de wet". In het geven van de wet aan Mozes, legde God de nadruk op de zonde, op haar realiteit en ernst. Maar ook op het middel waardoor de verdoemenis kan worden afgewend.

Boven de wet zou men de ernstige woorden kunnen plaatsen: „De Heer houdt de schuldige geenszins onschuldig". God eist straf, welke de dood zelfs insluit. Iedere ongehoorzaamheid aan een der geboden wordt gestraft met de dood. Wie op de Sabbat arbeid doet zal zekerlijk gedood worden. (Ex. 31 : 15). Zo wie zijn vader of moeder slaat, die zal zekerlijk gedood worden (Ex. 21 : 15). Wie iemand slaat, dat hij sterft, die zal zekerlijk gedood worden (Ez. 21 : 12). Wie een mens steelt of hem verkocht zal hebben zal zekerlijk gedood worden (Ex. 21 : 16). Een man die overspel gedaan zal hebben, zal zekerlijk gedood worden (Lev. 20 : 10). Dit lugubere refrein van Ex. 21, dat onmiddellijk volgt op de tien-geboden (Ex. 20), luidt kort gezegd, volgens de verklaring van Paulus: „De bezoldiging der zonde is de dood".

2. DE PLAATSVERVANGING DOOR EEN REIN OFFER.

En toch, die God, die de onschuldige niet onschuldig houdt en die de ongerechtiheid der vaderen bezoekt aan de kinderen en kleinkinderen, tot in het derde en vierde geslacht, is ook de barmhartige en medelijdende God, die traag is tot toorn, die rijk is in genade en trouw, die barmhartigheid doet aan duizenden en die vergeeft. De God van recht is ook de God van genade, de God, die niet moede wordt te vergeven (Jes. 65 : 7). Zodanig is ook de openbaring der wet, die schaduw is der toekomende heilsgoederen (Heb. 10 : 11). Hoe kan de zonde vergeven worden? Het kan, dank zij het *zoenoffer*. Nu er een openbaring is der zonde door de verkondiging der wet, nu kan er ook een offer voor de zonde zijn. Het offer, dat tot dit tijdvak in hoofdzaak de nadruk legde op de plaatsvervanging en rechtvaardiging, door het symbool van de totale, volkomen overgave, krijgt nu met het LEVITISCHE tijdperk, ook nog de betekenis van UITDELGING.

Wij lezen in Lev. 4 — het hoofdstuk, dat gewijd is aan dit uitdelgingsoffer (zondoffer), op vier plaatsen deze ernstige verklaring: „De priester zal verzoening doen voor zijne zonde, en het zal hem vergeven worden" (Lev. 4 : 20, 26, 31, 35).

Wij hebben reeds bij het brandoffer onderstreept dat het offer een symbool is, een plaatsvervangende ritus. Hetzelfde beginsel geldt ook voor het zondoffer (zoenoffer). Verzoenen komt van het werkwoord kaphar, dat bedekken betekent. Een zonde, die verzoend is, is een zonde die bedekt is. „Welgelukzalig is de mens, wiens overtreding vergeven, wiens zonde bedekt is" (Ps. 32 : 1). De zonde kan niet verzoend, bedekt, uitgedelgd worden, dan door *een rein offer*. Dat is een van de bizondere kenmerken van het Levitisch offer. De centrale gedachte van Leviticus is gegeven in het woord heiligheid. De heilige God, Wiens ogen te rein zijn om het kwade te zien, stemt er mede in, dat de zonde bedekt wordt door een plaatsvervangend offer, maar dit moet

30000	30000
We hadden een mooie algemene vergadering in Woudschoten. Voorstellen met leven erachter en erin! Er schijnt beweging onder ons te komen. We willen aan de slag! We voelen het, we komen niet klaar met de hele of halve Zondag in de kerk door te brengen. Er moet meer gebeuren. Er zal meer gebeuren.	
30000	30000

symboliseren een heilige ziel, een heilig volk. Daarom lezen we in Lev. 4 : 3 van het offeren van een *volkomen* jong rund in vers 23: een geitenbok, een *volkomen* mannetje, in vers 28: een jonge geit een *volkomen* wijfje, enz. Ongetwijfeld nam het offer de zonde op zich zowel van de enkeling als van het volk. Dat offer moest al de schuld en verantwoordelijkheid in de plaats van de enkeling of het volk, op zich nemen. Dat wordt uitgedrukt in de handeling, welke degene die offerde moest verrichten, n.l.: „en hij zal zijne had op het hoofd des brandoffers leggen, opdat het voor hem aangenaam zij, om hem te verzoenen" (Lev. 1 : 4). Dit is ook inderdaad het beeld van het offer van de Zaligmaker, Die al onze ongerechtigheden op Zich genomen heeft, die al onze zonden gedragen heeft in Zijn lichaam op het Kruis.

In het type vinden we ook de volmaakte heiligheid van de Heiland, welke werd voorgesteld in de volkomenheid en reinheid van het onschuldige offer, hetwelk door God gezien en aangenomen werd. Wanneer God het altaar zag, zag Hij niet het lam de geit of de stier, maar Hij zag daar het Lam Gods op het Kruis vnn Golgotha. Het is door Hem, dat de Heilige en Rechtvaardige, de zondaar onder het oude verbond vergaf.

3. DE VERGEVING DER ZONDE IS VERBONDEN AAN BLOEDSTORTING

Het zoen- of zondoffer is een bloedig offer. De mens verdient de dood, omdat hij de geboden Gods overtreden heeft; hij is veroordeeld door de wet. God neemt een vervanging aan, een heilig offer, een offer dat sterft in de plaats van de mens, een lam waarvan het bloed langs het altaar afdruipt. Dat is het fundamentale beginsel van het zoenoffer, zoals we lezen in Hebr. 9 : 22: „Zonder bloedstorting geschiedt er geen vergeving". De verzoening wordt dus verkregen door de reinheid van het dier maar ook door het vergieten van het bloed. Vanwaar die belangrijkheid van het vergoten bloed, wat betreft het zoenoffer? Zij is ongetwijfeld *profetisch*. Het bloed wijst heen naar het bloed, dat honderden jaren later gestort zou worden op Golgotha. De zoenoffers kondigen het offer van Jezus Christus aan. Maar deze uitleg ontwijkt het antwoord op onze vraag, die wij aldus kunnen formuleren: „vanwaar de waarde van het vergoten bloed van het Kruis?" Om een antwoord daarop te geven, lezen we Lev. 17 de verzen 11 en 14: „Want de ziel van het vlees is in het bloed; daarom heb Ik het u op het altaar gegeven, om voor uwe zielen verzoening te doen; want het is het bloed, dat voor de ziel verzoening zal doen, want het is de ziel van alle vlees; zijn bloed is voor zijn ziel".

Het bloed is de ziel van het vlees, want het bloed is het leven. Z'n bloed verliezen is z'n leven verliezen. Z'n bloed geven betekent ook nog ons z'n leven geven. Het bloed is het bewijs, dat het offer werkelijk is gebracht. Het offer werd op het altaar gelegd om te tonen, de realiteit van het offeren; de werkelijkheid van de geofferde gave, van de volkomen toewijding van de zondaar en van zijn berouw, door het brengen van het zoenoffer.

Het bloed, dat Jezus Christus gestort heeft op het kruis is eveneens het bewijs van een algehele overgave, die Hij in de plaats van ons heeft verricht. Dat bloed betekent: Hij heeft het gegeven zonder enige reserve tot de laatste droppel. Daarom spreken ons de apostelen van dit vergoten bloed en van haar verzoeningswaarde. Het bloed van Jezus, Gods Zoon, reinigt ons van alle zonde 1 Joh. 1 : 7. Lees verder Efez. 1 : 7, Rom 5 : 9, Kol. 1 : 20 en vooral Openb. 5 : 9, 7 : 14. Waar aldus, zoals we het in onze vorige studie hebben aangetoond, het brandoffer of het voor-Levitische offer, slechts een onvolmaakte weergave bood van het reddend offer, daar gaf het zoen(zond)offer, d.w.z. het Levitisch offer aan Israel een volkomen weergave van het offer van het Kruis. Het bevatte de plaatsvervanging, de rechtvaardiging, de *verzoening*. Plaatsvervanging en rechtvaardiging *door de verzoening*.

Zo richt het oude verbond de blik van de mens naar het bevrijdend Kruis. Het was het beeld, de schaduw der komende heilsgoederen. Met andere woorden: de offers, die door de wet voorgeschreven werden, waren profetische symbolen van de ene en volkomene verzoening, welke door Jezus Christus werd aangebracht.

(Iets bekort).

Zendingsrubriek

Kennisgeving

De U.Z.C. deelt hierbij mede, dat door een besluit van de A.V. en op voorstel van de U.C. 1/3 van het grondkapitaal van de zendingskas, dat is een bedrag van 9000 gulden aan de buitenlandse zending onttrokken zal worden ten behoeve van het pionierswerk in eigen land. De U.Z.C. en E.C.U. zullen in onderling overleg moeten uitmaken of het begrip pionierswerk geïnterpreteerd wordt in de geest zoals de A.V. het verstaan wil.

Voorts zal voortaan door de A.V. van jaar tot jaar uitgemaakt worden welk deel van de zendingskas voor dit doel afgezonderd zal worden.

Het zij zo. Maar verheeld mag echter niet worden, dat dit een *zeer verwrongen constructie* is, alle goede bedoelingen ten spijt.

Onder deze rubriek werd uitsluitend voor de buitenlandse zending gesproken. Wat men dus voortaan geeft aan en voor de buitenlandse zending, komt voor een deel — **en hoe groot** dat deel is weet men pas weer bij de eerstvolgende A.V. — het werk in eigen land (pioniersarbeid) ten goede. Hier klopt iets niet.

Deze opmerking dient eerlijkheidshalve gezegd te worden.

Voorts is de 2e opmerking in dit verband de *kwestie van de propaganda*. Tijdens de A.V. werd gemoedelijk opgemerkt, dat de propaganda maar gewijzigd diende te worden. Dat is wel een heel goedkoop gezegde. Men vergeet daarbij echter aan te geven *hoe* dit dan moet geschieden.

De zaak wordt zo, dat men spreekt over het buitenland en tegelijkertijd denken moet aan het moederland. Of anders uitgedrukt, dat de U.Z.C. voor een deel de wagen van de E.C.U. meetrekken gaat. Dat is op zich zelf niet erg, maar de opmerking mag toch wel gemaakt worden dat de E.C.U. ook best meer muziek kan maken voor haar gebied.

In deze begripsverwarring en verschuiving der grenzen van twee grootheden van subcommissies, elk met eigen taak en opdracht, ligt de huidige moeilijkheid van de activering der zendingspropaganda.

Misschien is dit wel de oplossing, dat de U.Z.C. uitsluitend blijft schrijven over de buitenlandse zending, terwijl de E.C.U. laat horen wat het geld der zending aan pioniersarbeid op eigen bodem uitwerkt. Weet iemand een betere oplossing, dat niet wringt?

Schrijver dezes vestigt met klem de aandacht op het feit, dat hij zelf met hart en ziel er vóór is dat men zoveel mogelijk aanpakt en werkt. Dit ter voorkoming van misverstand en dat men hem niet onnodig dingen gaat aanwrijven — wat inmiddels al geschied is — die niet waar zijn.

Op een duidelijke uiteenzetting van de nieuwe situatie hebben de lezers van deze rubriek en de trouwe zendingsvrienden recht. Daarom bovenstaande kennisgeving plus commentaar.

Men neme er goede nota van!

De stem der minderheid

Bovenstaand besluit heeft natuurlijk reactie uitgelokt.

Om de stem der minderheid recht te laten geschieden — we zijn democraten of niet — neemt bij wijze van uitzondering de U.Z.C. het volgende op van de enthousiaste zendingscorrespondent van de gemeente Amsterdam. In deze stem wordt vrijwel de mening der anderen tevens weergegeven.

Br. H. J. Gräper schrijft in grote lijnen alsvolgt: Als gast van de A.V. te Woudschoten werd hij pijnlijk getroffen door het gevallen besluit. Hoe is toch de eigenlijke situatie in ons land? Op het platteland staat de Kerk met het Evangelie. In de grote en kleinere steden wordt eveneens het Evangelie verkondigd. Bovendien doet de radio er ijverig aan mee. Wordt dit door ons volk gewaardeerd? Hierop antwoordt de schrijver met een resoluut: neen!

Hoe is de werkelijke toestand in de landen buiten ons continent? Br. Gräper somt op: Assam (achter India) schreeuwt om zendelingen, in Nieuw Guinea bloeit nieuw leven op, Birma roept om hulp. Dito Japan. In China is niettegenstaande de veranderde verhoudingen op politiek gebied nog altijd een ontstellende en materiele nood.

Vervolgens: Wil men aan binnenlandse zending doen, accoord, maar dan mag het niet gaan ten koste van degenen, die nog nooit van het Woord gehoord hebben. Deze categorie heeft de voorrang.

Hij wijst er verder op, dat het N.T. voortdurend spreekt over de zending. Noemt het besluit van de A.V. een heilloos besluit om gelden te onttrekken aan de zendingskas. Dat is de weg van de minste weerstand om geld te halen waar geld is, terwijl dit geld bepaald voor de zending gegeven werd. Is dat principieel wel juist? En eindigt met te constateren, dat velen die dat geld dikwijls met grote persoonlijke offers afstonden, zich diep teleurgesteld zullen voelen. De terugslag zal zwaar zijn.

De laatste zin van zijn brief luidt als volgt: Ten op-

zichte van de nood in de heidenlanden bepale ieder onzer zijn en haar verantwoordelijkheid en gehoorzaamheid.

Naschrift

De U.Z.C. onderstreept van ganser harte en bij verschil van mening de treffende opmerking van de zendingsman uit de hoofdstad van ons land: Ten opzichte van de nood in de heidenlanden bepale ieder onzer zijn en haar verantwoordelijkheid en gehoorzaamheid.

Aan het adres van de minderheid zij nog opgemerkt, dat U.C. en A.V. niet onfeilbaar zijn. Gelukkig maar niet! Dit besluit kan t.z.t. weer herroepen worden. En we spreken verder af dat alle discussie hierover maar gestaakt zal worden. Het werk wacht! Dat is: aanpakken!

Met vriendelijke zendingsgroeten
voor de U.Z.C.,
H. D. HOOGHWINKEL.

Tweede-jeugd Kamp

Op onze eerste oproep voor dit ouderenkamp hebben zich onmiddellijk velen gemeld zodat we voor het eerste kamp van 19—26 Aug. reeds op ongeveer 40 volwassenen en 20 kinderen kunnen rekenen. Maar er kan nog bij omdat het materiaal aanzienlijk is uitgebreid.

Sommige hunner hebben zich tevens opgegeven voor het kamp van 26 Aug.—2 Sept., zodat zij 14 dagen blijven, anderen gaven zich voor dit tweede kamp alleen op. Daar kunnen nog heel wat bij. Er zijn veel opgaven bij van gezinnen die reeds een of tweemaal eerder met ons kampeerden en daaruit blijkt wel hoe het bij hen in de smaak is gevallen.

En inderdaad, wil men een prettige en gezegende vacantie genieten dan moet men met ons kamperen; dit jaar bij de Renner klippen op een der prachtigste delen van de Veluwe, bij het dorp Epe.

Er is gelegenheid tot wandelen en het maken van fietstochten, maar ook van rustig in hei of bos rusten. Men kan zwemmen, voetballen of aan andere spelen meedoen maar ook geestelijk genieten van onze dagsluitingen in de conversatietent.

Men is er als één familie bijeen zonder dat men eigen vrijheid verliest.

De kinderen hebben speciale verzorgsters zodat de moeders ook eens vrij kunnen wandelen of anderszins.

De keuken is prima want H.M. de kookster van verleden jaar zal ons weer verwennen en de reputatie van Nicht Zwaantje is verleden jaar voor altijd gevestigd.

De enige zorg van de Asco is hoe hij 's morgens de mensen om de vlag moet krijgen want als dit soms al moeilijk was met de strozakken dit wordt temeer een probleem nu er waarschijnlijk voor allen prima kampbedden komen. Maar 't zal wel lukken.

We missen onder de aangemelden nog enkele oudkampgenoten. Hebben zij de vorige oproep misschien niet gelezen?

Welnu, die nog wil meekamperen in één van beide bovengenoemde kampen of in alle twee, die melde zich omgaand.

En niet alleen gezinnen of echtparen zijn welkom, maar allen die de eerste jeugd achter zich hebben, dus ook dames of heren zonder echtelijk verband.

De prijs is f 16.— per week. Voor kinderen t/m 3 jaar f 5.—, t/m 6 j. f 7.50, t/m 9 j. f 10.—, t/m 12 j. f 12.50, daarboven f 16.—.

Als U nog mee wilt kamperen moet U spoedig f 2.50 per persoon (inschrijfgeld) gireren op postrekening 28686 v/h N.B.J.B Jeugdbureau te Heerenveen. De rest betaalt U bij aankomst in het kamp. Geeft U tevens even per brief of briefkaart op bij ondergetekende.

Te zijner tijd ontvangt ieder een opgaaf van hetgeen moet worden meegenomen en volgen bepaalde aanwijzingen over reismogelijkheden enz.

Moet U nog wat weten? Vraagt, en wij antwoorden!

Maar doe het nu, voor we U moeten melden dat we volgeboekt zijn.

Met hartelijke Kampgroet
Adm. de Ruijterweg 256, Uw Kampco
Amsterdam (W.) J. DE JONGE Pzn.

De laatste kans!

Ons jeugdwerk heeft zeer dringend behoefte aan een eigen kampterrein met kamphuis. We zien er al enkele jaren naar uit.

Leest U nog eens even verder, want we willen U graag wat vertellen.

In de afgelopen 4 jaren waren er in onze *centrale* kampen reeds totaal 750 jongeren, die er een fijne week doorbrachten en later in hun Gemeenten getuigden van ontvangen zegen. En dat gedurende een periode, waarin ons kampwerk nog lang niet ten volle ontplooid was. Dit jaar zullen we de 1000 deelnemers kunnen halen. Voor de 1000ste deelnemer moesten we nog eens een aardigheid bedenken!

In 5 jaar tijds dus 1000 jongeren in onze kampen. In werkelijkheid zullen het er 1500 zijn, als we ook de *gewestelijke* kampen meerekenen. Want we kamperen in alle delen van het land met alle leeftijden, met heel jonge en zelfs met de oude! Maar het gaat ons vooral om de jongeren.

Wat ze daar dan doen in de kampen?

Ze ravotten en spelen natuurlijk, ze hebben plezier, ze gáán uit met elkaar, want ze *zijn* ook immers uit. Maar intussen werken ze tevens een goed voorbereid programma af van bijbelstudie en andere besprekingen. Wat is het aan het eind van ieder kamp voor de kampstaf een mooi moment, als er onder dan vertrekkende kampers verscheidene voortaan met de Heiland door het leven willen gaan. Temidden van sport en spel hebben ze bovenal de blijdschap van het geloof ontvangen!

Daarom hebben we behoefte aan méér kampterreinen en méér kamphuizen. Het is erg moeilijk elk jaar weer een geschikt terrein te vinden, daarom moeten we eigen terreinen hebben. Vorig jaar is ons kampwerk bijvoorbeeld ernstig gestagneerd, omdat we met al ons zoeken en vragen geen goed terrein konden huren. Dat mag nooit weer gebeuren. In verschillende delen van ons land moeten we de jeugd kunnen ontvangen, zodat dit hen aanzienlijk veel reisgeld bespaart en er meer jongeren kunnen komen. Als we het goed zien, zullen we in de komende 25 jaren voor totaal minstens 10.000 kampers plaats moeten hebben.

Wij overdrijven niet. Toen onze Commissie het initiatief nam voor het houden van de JUBICO zeiden we tegen elkaar: „Er moet een gróte tent komen voor minstens een paar duizend bezoekers!" Er waren toen pessimisten, die een mislukking van ons plan vreesden. Ze hebben ongelijk gekregen: de tent was tot de laatste

plaats bezet en heel Baptist Nederland heeft mee kunnen leven door de uitvoerige persberichten in alle kranten, door de radio en de verhalen, waarmee de jeugd thuiskwam. Het was groots en we zijn God dankbaar, dat Hij ons zulke prachtige dagen gaf.

Nu zoeken we plaats voor 10.000 jongeren minstens. Want niet alleen krijgen we de jeugd uit de Baptisten Gemeenten, maar ook vele anderen. Dit jaar hebben we officieel contact met de Philips-fabrieken. De directie betaalt het kampgeld voor het jonge personeel, dat naar ònze kampen komt. Zo willen we doorgaan en steeds meer jeugd in de kampen verwelkomen, om ze daar met de Heer van hemel en aarde, met Jezus Christus in contact te brengen, zoveel we kunnen. Wat een kansen, wat een kansen!! Grijpt toch de kansen, door God u gegeven. God geeft ons deze kansen en als leiders van de jeugd kúnnen en mógen we niet anders doen dan ze aangrijpen en vasthouden!

In Jezus' Naam willen we slag leveren om de jeugd en deze voor de Heer winnen. Hij helpt ons en zal on Zijnentwille ons doen zegevieren. Maar U moet ook helpen. We voelen ons werkelijk gedrongen U te zeggen: „We hebben kamphuizen nódig voor ons jeugdwerk!"

Onze jongste jongeren hebben met meters grond en steentjes aardige bedragen bij elkaar gekregen. Onze zusters hebben de jeugd al behoorlijk „onder de pannen" geholpen. De oudere jeugd probeert balken te verkopen. We zijn dankbaar voor al die activiteit en voor al die welwillendheid, waarmee gewerkt vèrkocht en gékocht wordt. Al met al is er nu in ons Kamphuisfonds bijna f 10.000.

Maar — nog zijn we er niet! We hebben gelukkig al verscheidene grote giften gekregen. Wat zegt U van bedragen als f 250.—, f 100.—, f 75.—, f 50.— etc.? Allemaal giften van mensen, die voelden: „De jeugd moet Christus vinden en elk middel, dat daarvoor goed is, moet gebruikt worden!" Wel, het kampwerk is één van de allerbeste middelen, om ònze en andere jeugd tot de Heer en tot Zijn Gemeente te brengen.

Daarom, broeder of zuster, overdenk eens, wat U kunt doen. We zijn met de kleine giften net zo blij, als met de grote giften, als we maar voelen: men doet, wat maar enigszins mogelijk is.

Wat is Uw bijdrage aan het Jubileumgeschenk van onze N.B.J.B.?

Straks komt men met een intekenlijst bij U, als men tenminste al niet bij U geweest is. Vanuit de top kunnen wij helaas niet bekijken, of ze in al onze afdelingen wel goed en secuur werken. Zoud U daarom zo vriendelijk willen zijn, als ze 25 Juni er nog niet geweest zijn, Uw gift rechtstreeks te zenden aan het Jeugdburo van de N.B.J.B., Dracht 32, Heerenveen, postrekening 28686 met vermelding: „Voor het Jubileumgeschenk".

Het eindbedrag van de gehele actie zal in de Jeugddankdienst op Zondagmiddag 9 Juli te Groningen (uitgezonden door de N.C.R.V.) worden bekend gemaakt. Zal Uw gave daar ook in meetellen?

Dan hartelijk, hartelijk dank namens de jeugd van nu en van de toekomst, namens de leiders van nu en straks voor deze fijne hulp in het bereiken van het grote doel: honderden en nog eens honderden jongemensen tot Jezus te leiden.

J. BROERTJES,
Voorz. Jubileumcommissie.

Mededelingen

BEROEPINGSWERK

De gemeente Arnhem bracht een beroep uit op candidaat C. v. Wier van Töllöse.

Het Wegwijzend Woord in De Christen van 9 Juni j.l. was de Intredepreek van Ds van Dam te Ter Apel.

E.R.

Wie helpt de administratie van ons blad aan het tegenwoordige adres van J. Hilberts, Tramwijk Z.Z. 153, Nieuw Weerdinge?

Advertentiën

Het is nu juist tijd om zich te abonneren!

Op 1 Juli a.s. begint een nieuw kwartaal en daarmee ook een nieuw halfjaar. Deze week mochten wij 6, zegge zes, nieuwe abonné's noteren. Dat gaat goed zo! Mogen we de volgende week ook Uw zoon, Uw dochter, Uw buurman als nieuwe abonné noteren? Wij doen het gaarne. Helpt U ons daar even bij!

De administratie.

Gaarne nodigen wij de abonné's uit om nu reeds de abonnementsgelden te betalen; dat bespaart U kosten en ons veel werk. Voor het 3de kwartaal is het f 1.25 en voor het 2de halfjaar ineens f 2.50, te storten op giro 9260 ten name van de Unie.

De administratie.

JAARGANG 67 - Nr. 3006
VRIJDAG 23 JUNI 1950

WEEKBLAD DE CHRISTEN

Orgaan tot verbreiding van de beginselen van N.T. Christendom

UITGAVE VAN DE UNIE VAN BAPTISTEN GEMEENTEN IN NEDERLAND

REDACTIE-ADRES: Ds. C. BRANDT, MOERKERKESTRAAT 151c - ROTTERDAM—Z.
ADM.: Ds. T. JANSMA, TETTERODESTRAAT 47, HAARLEM, POSTREK. No. 9260 TEN NAME VAN DE UNIE - TEL. 18032

ABONNEMENTSPRIJS BIJ VOORUITBET. VOOR NEDERLAND EN OVERZEESE GEBIEDSDELEN P. JAAR F 5.— - BUITENLAND P. JAAR F 6.50

Het wegwijzende WOORD

Er is maar één Adres

„Wilt gijlieden ook niet heengaan?"
„Tot Wien zullen we heengaan?"
Joh. 6 : 67 t/m 69.

Weglopers

Wat een pijnlijke ure voor de grote Meester: Aan het begin van dit hoofdstuk (Joh. 6) zijn er een goede vijfduizend mensen rondom Hem en willen Hem koning maken.

Aan het einde van dit hoofdstuk, de volgende dag, resteren er slechts twaalf, en één daarvan is ook nog een verrader.

Wat is toch wel de reden, waarom de duizenden, die van Zijn Broden gegeten hadden, Hem verlieten?

Zij allen voelen zich slachtoffers, misdeelden. Mensen, om meelij mee te hebben, mensen die niet krijgen wat hun toekomt; mensen, die men in hun *recht* moet herstellen; mensen die men weer terug moet geven wat hen eerlijk toekwam, n.l. vrijheid en dagelijks brood in eigen land. Zie, daartoe wilden ze Jezus gebruiken. Door die brodengeschiedenis (spijziging der 5000) was het hun duidelijk geworden dat Hij de aangewezene was om hun plannen ten uitvoer te brengen.

Jezus echter vertelt het hun anders.

Niet zij zijn in de eerste plaats de misdeelden, de slachtoffers van onrecht, maar Gòd, als men dat tenminste zo zeggen kan.

Niet zij moeten in hun recht hersteld, maar Gòd.

Zij, de verdrukte Joden, zijn niet alleen de *slachtoffers* van onrecht en Kapitalisme, maar indirect ook de áánstichters, de medeplichtigen, in dit alles.

Daarom is er niet direct een Leidsman nodig, die de Romeinen verdrijft, maar één die de duivel de baas kan.

Daarom is er niet alleen en in de eerste plaats gewoon brood nodig, maar Hemels Brood, dat zonde verzoent en zielehonger stilt en sterke mensen maakt.

De Messias komt niet om de Romeinen te verjagen maar om de zonde der wereld weg te dragen. Hij komt niet om de vijand die van buiten komt aan te tasten, maar om de vijand, die binnenin ons woont uit te drijven. Zie, dat is nu het ergerlijke. Jezus slaat het grote gevoel van eigenwaarde tegen de vlakte. Jezus doet niet mee met hun zelfmedelijden dat uit dit gekwetste gevoel van eigenwaarde voortvloeit, maar praat over verzoening na schuldbelijden, over Zichzelf als de Middelaar die zij nodig hebben om tot God te komen.

En dan gaat het mis. Dan keren ze om als bladeren aan een boom. Die man valt ons tegen. Die man zwamt. Laat Hij naar Zichzelf kijken, dat timmermanszoontje van Nazareth....en allen gaan heen.

Gij ook?

„Wilt gijlieden ook niet heengaan?"

Dat vraagt Jezus Zijn discipelen. Hij houdt ze niet bij hun jasjes vast, die mopperaars. Hij laat ze rustig(?) gaan, juist zoals de Vader de verloren zoon liet gaan.

De zaak van het Koninkrijk is een zaak van vrijwilligheid. Liefde is daartoe vereist en die kan niet gemaakt worden.

„Wilt gijlieden ook niet heengaan?"

Maar dan opeens springt Petrus naar voren. Haantje de voorste.

Zullen ze nu Jezus ook weer verliezen? Hem verlaten die hun zulke vreugdevolle uren gegeven heeft? „Heere, tot Wien zullen we dan heengaan...." Dat is de schreeuw uit het hart van deze discipel. En achter dit ene zinnetje ligt een wereld van doorleden teleurstellingen.

Deze stoere visserlui hebben die wondere drang gekend naar geluk.

De drang om dàt te worden wat ze in wezen wàren. Overal hebben ze het geprobeerd, anderen zijn ze gevolgd, andere secten misschien aangekleefd, maar nergens hebben ze dàt gevonden wat werkelijk blij maakte. Dat, wat alles overstraalde. Dat, wat blééf blinken als gelukbrengende ster, nadat alle andere sterren doofden.

En toen kwam Jezus! Als een gebeurtenis, een evenement. Als een grootse ervaring, als een Hemels wonder, als de vervulling van hun zielewensen, als degene aan Wien ze zich helemaal kwijt konden en in Wiens gezelschap ze tot rijke bloei kwamen.

„Meester", (zo zal Petrus het ongeveer hebben bedoeld), „wij schijnen er nog niet veel van te snappen. Dat van Uw vlees en Uw bloed is ons totaal vreemd. Wij willen er eigenlijk ook niet aan. Maar wij weten toch meteen dat het heel erg waar moet zijn, en dat die woorden woorden van eeuwig leven zijn. Zulke wonder-

lijke dingen hebben we gehoord de dagen die voorbij gingen, zulke grote en blijde veranderingen hebben we gezien, zozeer zijn we zelf gezegend geworden door U, dat we niet willen twijfelen maar geloven dat Gij zijt de Christus. Tot Wien anders???"

In een wirwar van problemen zo te spreken, dat is geloof. Als iedereen wegloopt, dan toch te blijven, dat is Hemels. Als helle verwachtingen beschaamd worden, dan toch nog te blijven hopen tegen alles in en te blijven vertrouwen op de Voorman, dat is Liefde.

Neen

Broeder, zuster, wij zijn ook wel eens een tikje ontevreden over de gang van zaken met Gods Koninkrijk. Daar kon wel eens wat meer vaart in zitten. En met Gods (of onze?) vijanden kon wel eens wat vlotter en doeltreffender afgerekend worden. Er is daar heel wat, dat we anders zouden willen hebben. Ja, soms zijn we compleet moedeloos, of ook opstandig.

Maar weglopen? Voorgoed? Breken met de zaak van de Heere Jezus, met Wien we de mooiste ogenblikken van ons leven hadden?

O, als ze ons dàt vragen, dan springen we opeens op, dan is alle critiek vergeten en dan zeggen we het vol vuur: Dat nooit! Want wat Jezus geeft èn gaf, dàt vind je nergens anders.

Is het niet zo, lezer?

Dàt het zo is met een waarachtig kind van God, is echter niet zijn eigen voortreffelijke moed, maar de uitwerking van de grote liefde van Christus in zijn leven.

Daarvoor prijzen we dan nu God, dat deze liefde ons bindt en vasthoudt.

Wf.

Losse Schakels

Amerikaans Baptisme Wie geest en idealisme van de Baptisten in de Ver. Staten wil leren kennen, moet kennis nemen van het Rapport, dat de Commissie van Overzicht van de Noordel. Baptistenunie in de Ver. Staten heeft aangeboden aan de Verg. van de Unie, die van 22 tot 26 Mei j.l. te Boston gehouden is.

Verschillende onderwerpen van groot belang, om zich een oordeel te kunnen vormen over het Amerikaanse Baptisme, zijn kijk op en houding ten opzichte van de vraagstukken, rakende eigen leven, het leven en de arbeid der gemeenten worden erin behandeld. Men merkt er de moeilijkheden op, die er zijn, de voorzichtige wijze, waarop ze worden aangepakt, de geest van samenbinding, die alles doortrekt. Men vindt dit rapport afgedrukt (naast vele andere leerzame artikelen) in „Missions", een internationaal Baptistisch maandblad, en wel in het Maartnr. daarvan.

Kerken in Amerika Amerika heeft geen Staatskerk gekend en kent geen volkskerk. Tegenstanders van de Staatskerken hebben er het eerst hun banieren geplant. Hun principe was: vrijheid van geweten en godsdienst voor iedereen. Vele imigranten brachten er hun Kerk mee, maar niemand vond er een heersende Kerk. En wat zien we nu in de Ver. Staten? Op kerkelijk gebied heeft daar het tegenovergestelde plaats van het proces, dat zich op het terrein der Kerken in het oude Europa voltrekt. Hier in Europa ontkerkelijking en daar toenemende kerkelijkheid. In het jaar 1890 behoorde 19 % der bevolking tot een of andere Kerk. In het jaar 1910 was dat percentage 38 % en thans is het 53 %.

De bevolking van de Ver. Staten groeit naar de Kerk toe. Het vrijheidsprincipe dat de Ver. Staten huldigen ten opzichte van de Kerken heeft het godsdienstige leven aldaar geen kwaad gedaan. We achten een gelijke kentering der gevoelens ook in Europa mogelijk, wanneer het proces der ontkerkelijking zal hebben uitgewoed. Heeft er eenmaal een losmaking van de Kerken plaats gehad, dan is het mogelijk dat de volken zich opnieuw inzake de Kerk gaan oriënteren en een vrijwillige toetreding tot haar plaats vindt. We hebben het dieptepunt in de ontkerkelijking echter nog niet bereikt. Het zuiveringsproces moet eerst nog verder doorwerken en dán zal kunnen blijken hoe groot de macht van Christus over de volken inderdaad is en .... ze zal groot blijken te zijn. Hij moet als Koning heersen.

Onze taak als Baptisten in het oude Europa is die van getuigenis gevenden. Men heeft wel eens van de oude Dopers gezegd, dat hun misdaad was, dat ze in hun opvattingen van de verhouding van Staat en Kerk en van de vrijheid van de mens, hun tijdgenoten een paar eeuwen vooruit waren. Zij zijn gedood — hun ideeën zijn gebleven en hebben overwonnen.

Kerken en Volken Europa wordt steeds onkerkelijker, Amerika daarentegen steeds kerkelijker. Dit is een opmerkelijk verschijnsel. De methode waarop Europa gechristiniseerd werd is een andere, dan die waarop het Christendom zich in Amerika (en van Amerika sprekende, bedoelen we hier de Ver. Staten) uitbreidt. In Europa legde de Kerk op de volken beslag door de kinderdoop. Daardoor werden de volken in de Kerk opgenomen. Op deze inlijving volgde en volgt de onderwijzing in de Christelijke godsdienst.

Het „christen-zijn" der Europeanen was dus geen daad van vrijwilligheid. Zij aanvaardden het feit, dat ze nu eenmaal leden der Christelijke Kerk, „christenen" waren, zoals een Mohammedaan het feit van zijn Mohammedaan-zijn aanvaardt. De geesten ontwaakten echter. De Europese volken maakten een geestelijke ontwikkeling door. Ze kwamen vrijer te staan tegenover de geestelijkheid. Ze werden „letterkundig" en dat betekende hun vrijwording, althans hun zelfstandigwording ten opzichte van de Kerk. De afval van de Kerk trad in. Dat was en is in zoverre te betreuren, dat dit ook betekent een zich onttrekken aan de invloed van de Evangelieverkondiging. Evangelie en Kerk werden door velen als synonieme grootheden gezien. De onwezenlijke band met de Kerk — een band, waaraan in hun bewustzijn eigenlijk niets beantwoordde, werd doorgesneden. Het getal der „tot een Kerk behorende" wordt van jaar tot jaar groter. Deze reactie der volken schept zuiverder toestanden dan die, waaronder ze eeuwen geleefd hebben. We ontkennen niet dat de Kerk een grote verdienste heeft gehad voor de ontwikkeling der volken, het verzachten der zeden en de verhoging van het zedelijk levenspeil. We geloven echter, dat dit ook bereikt had kunnen worden, zonder de volken in de Kerk op te nemen. Nu trad er een zekere vervalsing van de Kerk in. Nu de culturele taak van de Kerk is afgelopen, schijnt ze een overbodigheid te zijn geworden. Men maakt zich los van de Kerk. Zou men aannemen dat de Kerk b.v. een betekenis had ten aanzien

stier. En daar ze niets anders hebben om prat op te gaan staven zij hun roem als pechvogel alom. „'t Zit mij ook altijd tegen" zeggen ze met bewondering in hun stem voor hun klaarblijkelijke roeping tot martelaarschap. En toch kan ik er zelden toe komen, hun de gevraagde schatting aan medelijden toe te kennen. Want vaak is het onheil het gevolg van slapheid, meer dan van zwakte. Ze blijven hun plaats innemen in de modderige waterstraal, terwijl ze zonder bezwaar een stapje opzij kunnen doen. Ik verdenk hen ervan erg ijdel te zijn. Ze willen in het centrum van de belangstelling staan, maar weigeren de loyale weg daartoe te bewandelen. Het kost te veel inspanning boven de normale omstandigheden uit te klauteren! Om automatisch en dus zonder inspanning op een voetstuk te belanden, zoeken zij abnormale omstandigheden, die de belofte in zich sluiten, volkomen beneden normaal te zullen worden. Als vanzelf blijven ze nu, om een geheel ander beeld te gebruiken, als een schellevis op het droge achter. Zeker, hun opzet is gelukt: ze hebben hun verhoging — hun voetstuk, al is het ook maar een schandblok! Maar nu begint het onverkwikkelijke eerst goed. Om zich van de schande te ontdoen, leggen ze alle schuld op de duivel, die hun met zijn listen weer te link is geweest. Mensen, haalt je zakdoeken alvast te voorschijn en plengt tranen van deernis!.... Of nee, wacht er nog een poosje mee, wilt u? Want wel is dat satantje trots al z'n begaafdheden een oer-vervelend ventje, maar om hun pech hoeft u hem ditmaal geen vijandig verwijt te maken: ze hebben zelf hem allerlei lonkoogjes toegeworpen. In hun verward brein is het plannetje opgekomen om hun schande op hem af te wentelen. Nota bene! De duivel gecharterd als lastdier van hun eigen lamlendigheid! Het is buiten kijf, dat de duivel dat karweitje graag wil opknappen, maar het honorarium is duivels hoog. De „pechvogel" krijgt zijn goedkope eerbetoningen van de zijde der onnadenkende sullen. Maar de duivel grijpt hamer en spijker om zijn opdrachtgever op z'n schandtonnetje vast te klinken, zodat de arme hals tenslotte niet meer anders kan, dan steeds een beroep te doen op armtierig medelijden. Tot het werkelijke leven terugkeren en met eerlijke middelen te worstelen om het hoofd boven water te houden — dat is een daad waartoe die soort ongelukskinderen tenslotte niet meer kunnen komen! De scherts met het noodlot eindigt met een volkomen débacle. Medelijden!? Een por in je lenden. Da's frisser en heilzamer! Ga een stap opzij zolang 't nog kan! 'k Meen het goed met je, al noem ik je uit louter angst voor het naderend onheil een stommerik.

„Nee heus, ik had naar de kerk willen gaan. Waar kan men immers beter toeven dan in des Heeren Huis. Maar Zaterdagavond hadden we bezoek. Ja, goed bezoek. We hebben veel over 't goede met elkaar gesproken. Hij zei.... maar toen mocht ik zeggen.... En zo is het laat, erg laat geworden. En toen hebben we ons verslapen. We hebben toen de radio maar aangesloten en we zeiden: „Nee duivel je zult het ditmaal niet van ons willen...."" — 't Spijt me, ik heb niet veel vertrouwen in die laatste verklaring.

„Ik weet wel, ik had dat niet moeten zeggen. Maar vóór ik er erg in had was de duivel er met me van door. Ik kon 't ineens niet meer verdragen, dat ze dat tegen me zeiden. De waarheid wil niet altijd graag gehoord worden. Toen zei ik dit en deed ik dat...." Om compleet te zijn moet ik er aan toevoegen, dat er genoeg gezegd en gedaan was om aan een halve compagnie huzaren alle levensvreugde te ontnemen. Kunt u zich iets misselijkers voorstellen dan zulk een grijpen naar de functie van overrompeld slachtoffer als deze deemoedsmaniak deed, terwijl hij geen oog bleek te hebben voor de dodelijke wonden, die hij de ander toe had gebracht? Zo een kun je alleen maar toeroepen: „Spring opzij, je lange benen moeten je wel in staat stellen een prachtsprong te maken!"

Meer voorbeelden? Ik heb ze bij bosjes, maar 'k geloof, dat het genoeg is.

Het wrange is, dat zoveel verdriet onnodig is en voorkomen kon worden, als men slechts even zichzelf bij de schouders wilde grijpen. Er is in deze wereld veel ellende, maar niet alles is voor een eenling bestemd. Ontzaglijk veel droefenis behoeft zich nooit te realiseren, als men op tijd een stap opzij doet. Wie dit verzuimt bedenke, dat er minder gevaarlijke vreugden bereikbaar zijn dan de muffe „attractie", pechvogel te zijn. Hier is sprake van misdadige slapheid en futloosheid, waarvan de slappeling nog niet eens het pijnlijkst de dupe wordt, althans aanvankelijk. De duivel is wel zo goochem om de bron van verdriet voor anderen zo lang mogelijk te ontzien, opdat zij kranig intact blijft. Maar eens...., wij zeiden het al, wordt de rekening gepresenteerd. Door de duivel .... en tenslotte door God Zelf!

Met dit gedoe heeft de zwakkeling niet te maken. Maar er is een groot verschil tussen hem en de slappeling. De zwakkeling is een patient die men ontzien moet. De slappeling is alleen maar een vaatdoek. Beiden kunnen zij dezelfde fout maken, maar het verschil is, dat de zwakkeling verdriet heeft van de ravage, die hij stichtte. De slappeling ziet van die ravage niets, kan het lelijke ervan niet vatten, omdat hij zelfs dan nog bezig is met niemand dan met zichzelf. Daarom staat voor de zwakkeling de weg open tot berouw en schuldbelijdenis. De ander kent nauwelijks een pover gevoel van spijt.

Tot dit alles past alleen het commando: „Versta je verantwoordelijkheid!" Kom je daarna tot het besef, dat je al geketend bent zodat je niet meer kunt opzij gaan, wel, dan grijpe men naar de Hand van Genade, die uit deze nood kan redden, zodra het als nood wordt gevoeld.

BRANDT.

Gemeenteberichten

ROTTERDAM—CENTRUM

Het is een vreugde U iets mede te delen van onze grote dagen t.w. 10 en 11 Juni. Op 10 Juni 4 uur n.m. is de Dr. J. E. Feisser-kapel aan het bestuur van de gemeente overgedragen. De aannemer St. Nicolaas sprak een goed zakelijk en hartelijk woord. Hij had er naar gestreefd met weinige middelen een aardig geheel te vormen. Ds. R. bedankte hem voor de goede wil en gaf toe, dat het inderdaad een kapel was geworden die onze verwachtingen verre overtrof. Tevens een dankwoord voor alle onder-aannemers en allen die aan de bouw hadden meegewerkt. Ook werd naar vorengebracht, dat dit ons gemeentelijk tehuis, als een gave Gods, in dank werd aanvaard. De architect Dorgelo sprak daarop een prettig woord en dankte voor de aangename samenwerking. Hij bood Ds. R. de troffel aan waarmee Ds. R. de eerste steen had ingemetseld. Thans evenwel

prachtig gepolijst en voorzien van een inscriptie. Een prachtig mooi aandenken. Ook de architect ontving een dankwoord alsmede de voorg. Dubbeldam van de Vrije Gemt. te R'dam, waarna de aanwezigen werden verrast met een tractatie.

Zondag 11 Juni 10 uur v.m. was de grote dag voor de gemeente. De kapel was gevuld door de gemeente en vrienden. Het te behandelen onderwerp was gekozen uit Romeinen 8 : 31, 32, en in het bijzonder de woorden: „Zo God voor ons is, wie zal tegen ons zijn". Het zangkoor en mannenkoor deden zich horen. Na de inwijdingsrede werd het woord gevoerd door de afgevaardigden van B. en W. gemeente Rotterdam, t.w. de wethouder D. Hogeweg en namens de Oec. Raad A. J. Meijer, Ev. Luth. predikant, de Vrije Evang, Gemt. de heer L. Visser en het Leger des Heils te R'dam soldaat Toledo. Zodoende vloog de tijd heen en nam de plechtige wijdingsdienst een einde.

Des middags 4 uur een feestelijke bijeenkomst. Na opening mochten de aanwezigen luisteren naar het onderwerp: „Opkomst en groei van de Bapt. Gemeente R'dam-C". Hierna sprak br. Zwarts een dankwoovd. Tal van afgevaardigden feliciteerden Voorg. en gemeente o.a. Unie Bouwst., de Comm. der Unie van Bapt. Gem., namens de gem.: Den Haag—Singel, Den Haag—Oost, Hengelo, Leeuwarden, Utrecht, Groningen. R'dam—Z.; voorg. Segaar namens de Vrije Gemt. te Schiedam en afg. namens de gem. Pernis, Hoogezand. Tevens werden de schriftelijke felicitaties bekend gemaakt.

De zangvereniging, mannenkoor, solozang en voordrachten gaven de nodige afwisseling. Al met al een rijke dag waarbij in het bijzonder Hem die ons dit alles gaf werd groot gemaakt en geprezen.

Door de zangvereniging, N.B.J.B., Zusterhulp en jeugdclubjes werd een prachtige tafel aangeboden. Een spontaan woord van Ds. R. volgde. Tevens werd nog eens onderstreept dat allen, aanwezig of afwezig, van harte werden bedankt voor de vele blijken van medeleven aan de gemeente betoond. Met dankzegging werd deze schone en, naar wij mogen aannemen, zo rijk gezegende middag gesloten.

De secr. V.

Er mankeert wat aan!

Neen, ik schrijf niet over de centen van de Militaire Commissie. Daarover hebben de afgevaardigden van de Unie-vergadering in het verslag iets kunnen lezen: er was een tekort! En dat heeft Ds Bosma, de voorzitter van deze Commissie, u verleden week al verteld. Wat er dan aan mankeert? Dat de secretarissen van de gemeenten of van de jeugdgroepen hun aandacht te weinig besteden aan dit werk. Ik krijg vaak brieven aan de militairen terug, omdat hun adres niet meer klopt. Dat is vervelend voor mij, maar nog meer voor de jongens. Ik krijg soms een adres van iemand die al weken of maanden in dienst is..... En dat klopt niet!!!

Ook na de demoblisatie van de militairen uit Indonesië gaat de Mil. Com., op verlangen van de U.C., door met het werk. En ze wil dat ook wel graag blijven doen. Maar ze kan dat alleen als *u*, broeders en vrienden, secretarissen van gemeenten en jeugdafdelingen, meehelpt! U kunt meehelpen door direct nadat iemand in dienst ging, mij zijn adres te sturen. Meehelpen ook door mij op de hoogte te houden van zijn garnizoen! Dat is voor de toekomst van belang.

Voor 't heden: laat u me nu even weten, of er en hoeveel er van uw gemeente of jeugdafdeling inderdaad jongens onder de wapenen zijn. En geeft u me dan ook meteen hun namen en adressen. Hun dienstadres èn hun thuisadres. Dat is zo'n groot gemak voor ons. Doet u het? Dan kan ik spoedig zeggen: er mankeert niets meer aan. Ik reken er daarbij op, dat u me ook op de hoogte houdt van een eventuele adreswijziging of van een demoblisatie of van met-groot-verlof-gaan!

De Indonesische adressen minderen hard. In vergelijking met verleden jaar Augustus hebben we nauwelijks nog een derde deel. Dat gaat dus goed! We verblijden ons over het feit dat tot nu toe niemand van de onzen in Indonesië om het leven kwam en danken er God voor! Van velen weet ik dat ze dààr de beslissende stap deden en hun leven aan God toevertrouwden. Onze papieren band is een geweldige steun geweest en de offers die u er financieel voor bracht zijn zeer gewaardeerd.

En nu we onze aandacht van Indodesië gaan afwenden langzamerhand, gaan we die ten volle concentreren op Nederland en de jongens in militaire dienst hier!

Dus: geld naar Ds Jansma, Giro **9260!**

Namen, dienst- en familieadressen naar de secretaris van de Mil. Com.

H. HORNSTRA,
Meteoorstr. 10, Treebeek (L.)

30000 30000

We raken los. We beseffen over de hele linie steeds duidelijker, dat we een woord voor de wereld hebben. De Algemene Vergadering in Woudschoten zonderde een kleine tienduizend gulden af voor zendingswerk in eigen land. Broeders, laat het geld rollen! Zet het niet weer op de bank! We hebben nog geld genoeg voor jullie! En niet alleen geld — we willen ook zelf de handen uit de mouw steken.

30000 30000

De Alg. Vergadering van Zusterhulp te Sneek wordt gehouden D.V. 27 Juni a.s. in het Gebouw voor Christelijke Belangen, Westersingel 21, plm. 5 minuten van 't station.
Koffiedrinken inbegrepen.

Leggen wij te veel nadruk op de *Doop*?

In het veertiendaags blad „Die Gemeinde" dat door onze Duitse broeders wordt uitgegeven, deponeerde de schrijver van de rubriek „Aus der Schmiede" deze vraag voor zijn lezers. Aanleiding daartoe was een brief van iemand, die zelf vier en een half jaar na zijn bekering gedoopt was. Hij meende de vraag met ja te moeten beantwoorden. Hij tekent er bij aan, dat men gedoopt kan zijn zonder de Heilige Geest te hebben ontvangen terwijl men de Heilige Geest ontvangen kan zonder gedoopt te zijn. — Terecht merkt de redakteur op, dat er een derde mogelijkheid is, n.l. dat men èn gedoopt èn de H. Geest kan hebben.

Ik ken de briefschrijver, noch zijn motieven. Maar in onze omstandigheden vinden we zijn oordeel een beetje vreemd. Ook wij zijn wel eens zulke „ruimhartigen" tegengekomen, doch de indruk was nooit wat je noemt 100 %. Iets scheefs bleek meestal tot deze vraag gedrongen te hebben. Niet zelden overschreed de tolerante gezindjegens anderen de grenzen van het toelaatbare, daar persoonlijke teleurstellingen in eigen kring niet moedig werden aanvaard als even zoveel aanwijzingen van de roeping, die ieder gemeentelid nu eenmaal heeft jegens het geestelijk tehuis, dat — we vergeten dit maar al te vaak — nog in aanbouw is. En ieder weet, dat het in zulk een oord onder omstandigheden bar kan tochten! Men zoekt dan ijverig naar de weg van de minste weerstand en droomt en spreekt dan graag over de geestelijke verbondenheid met de kinderen van de Ene Vader. Inderdaad, zwevend in de geestelijke sferen verzwikt men z'n enkels niet zo gauw! Maar opdrachten in het moeilijke leven blijven onvervuld. Uit louter vroomheid en geestelijkheid is men ongehoorzaam jegens de Heer der Gemeente!

Maar afgezien van alle zielkundige vermoedens geloof ik niet, dat deze „fout" veel bij ons voorkomt. En bij de Duitse broeders vermoedelijk al evenmin. Is dit schuchterheid? Mogelijk: maar laten we toezien, dat deze schuchterheid geen lafheid worde. Er is echter voor dit verschijnsel een andere reden denkbaar. Wie van de juistheid van de doop der gelovigen overtuigd is, staat tegenover het probleem (want een probleem is het in de laatste jaren — vooral in andere kerken!) als iemand, die een zonsopgang behoeft: hij denkt er niet aan de zon door zijn macht tot op de middaghoogte te tillen! De zon komt daar wel van zelf! Hij beperkt er zich toe, om misschien hier en daar een gordijn op zij te schuiven bij mensen, die het licht begeren, en dan doet hij zegenrijk werk. Zonder apologetische krampachtigheid rustig getuigen, ook van deze dingen, zo ziet hij zijn roeping.

Nee, we hoeven de zon der waarheid niet aan het licht te brengen. We proberen als gehoorzame kinderen in dit licht te wandelen. Levendig herinner ik mij een dispuut van een paar schooljongens terwijl ze in een bos wandelden. Het ging juist over de zon, die vrolijk door de lommerijke kruinen op hen neerzag. Hoe dat gesprek ging weet ik niet meer. Zoveel te beter herinner ik me dat ze beide struikelden. De leer dreigde het te winnen van de wandel en dat, terwijl het onderwerp juist de wandel mogelijk wilde maken. — Vaak is het de eerbied voor de zuiverheid van de leer, die parasiteert op de eerbied voor het leven zelf, als namelijk eerstgenoemde neiging gaat ontaarden in een intellectualistische gezindheid, die zelfs de levenwekkende geest nog wil gaan analyseren en determineren, gaat de betekenis voor het leven zonder verwijl verloren!

Inmiddels is de doop niet zozeer ons onderwerp als wel juist dat van diverse kerken. Vooral Karl Barth gaf daartoe de stoot. Vóór en tegen van de Kinderdoop worden heftig besproken. Of dit dan juist is? Vergeleken met het voorgaande zou men het willen ontkennen. Hierbij moet men echter bedenken, dat in al die kerken de doop reeds als het ware in een door allen gesanctioneerd leersysteem was ingebouwd. Daar liggen de dingen dus wezenlijk anders dan bij ons. Tegen leersystemen moet men waarschijnlijk steeds op zulk een wijze met hamer en beitel te werk gaan. Dat dit „van binnen uit", vanuit de betrokken kerken geschiedt vervult ons met vertrouwen, dat ook daar dus één van de meest geestelijke wetten aan het werk is. Dat belooft wat voor de toekomst! — Moge na de „destructie" van het leer systeem echter het leven de volle gelegenheid krijgen tot ontplooiing te komen. In de levende relatie met de levende Heer der gemeente. Want dáár komt het ten slotte op aan.

Dan echter zullen de zoekers van het licht ook ontdekken, dat de „Kerk" niet gebaat is bij een „Volwassendoop", maar met de Bijbelse Doop van mensen, die Jezus erkennen als hun Verlosser en Middelaar.

Dikwijls horen we het verwijt, dat we op deze wijze het ongelimiteerde individualisme en het subjectivisme als een Troyaans paard binnenhalen. Men stelt het dan voor, alsof ons heil zou hangen aan iets van ons zelf nl. van ons geloof. Dat is consequent gesproken vanuit de gedachte dat ons geloof het sluitstuk zou zijn van menselijke kracht om conclusie na conclusie te bouwen tot een leerstellig bouwwerk waarvoor slechts beaming werd geëist, een beaming die dan betreurenswaardig genoeg verwisseld werd met het wezen van het geloof. Maar dit consequent gesproken oordeel blijkt daardoor consequent verkeerd te zijn. Niets dan het Bloed van Jezus Christus reinigt van alle zonden, en maakt daardoor het nieuwe leven mogelijk.

Br.

Voelt U zich niet fit? Denk niet direct, dat U ziek bent. Wat U ontbreekt is een dagelijks middel ter opwekking en verkwikking: U heeft behoefte aan de originele King-pepermunt.
KING
pepermunt

Boekbespreking

'K ZAL GEDENKEN — Joh. de Heer — J. N. Voorhoeve, den Haag. Omvang ruim 200 blz. 7 foto's. Prijs geb. f 3.90. — Een hachelijke onderneming, om je eigen veel bewogen leven te boek te stellen. Hoe vaak ontbeert men het vermogen om objectief te blijven als het gaat om iets waarbij we zelf zijn betrokken. En nu mag ik constateren, dat dit wrange gevoel bij mij geen ogenblik is opgekomen toen ik dit boek las. Misschien tast ik niet ver mis als ik zeg dat de oorzaak hiervan ligt in de wijze waarop de Sch. zijn verhaal geeft. Eigenlijk heeft hij het niet over zichzelf, maar over hetgeen God met en in hem gedaan heeft. Mijn oordeel? Rijke verkwikking. Lees het, het zal tot rijke zegen zijn!

Br.

DR. JOHN SUNG, door C. Baarbé. Uitg. J. N. Voorhoeve. Pr. f 0.75. Omvang 40 blz. — ALBERT SCHWEITZER, door H. Oberman—Oberman. Zelfde Uitg. Zelfde prijs. Omvang 23 blz. Beide werkjes maken een deel uit van de 50ste jaargang van Lichtstralen op de akker der wereld, een uitgave welke geschiedt in opdracht van de Nederl. Zendingsraad en van de Centr. Bond voor Inw. Zending en Christ. Maatschappelijk werk.

Een verkwikking, beide boekjes. Zeer aanbevolen. Elk ogenblik sta je verbaasd over wat de liefde van Christus vermag in het leven van hen, die zich aan Hem overgeven. En even vaak sta je er over beschaamd, hoe door je zelf het Christen-zijn nog zo dikwijls als een knusse aangelegenheid wordt beschouwd. Leest en ziet welke wonderen ook in onze tijd de liefde verricht!

IN DE BAN DER DEMONEN, door Prof. Dr. J. H. Bavink. Uitg. J. H. Kok, Kampen. Omv. 36 blz. Pr. f 0.75, bij bestelling van 20 exempl. of meer f 0.65. Dit eveneens prachtige werkje is het 6de van de „Zendingsreeks". Het geeft een schildering van de zo zeer verbreide Godsdienst zonder naam, veelal (ten onrechte) primitieve religie genoemd. Welk een bindende macht dit Animisme, dit geld of in de overheersing van het leven door de zielen der afgestorvenen, heeft, vinden we indrukwekkend in dit boekje beschreven. Het mag niet ontbreken bij de lectuur, die u over Zending informeren moet. Zeer aanbevolen.

Mededelingen

Br Tammeling van Drachten werd door de E.C.U. benoemd tot Evangelist te Foxhol.

Advertentiën

Met vreugde geven wij U kennis van de geboorte van ons zoontje en broertje

Jan

E. Hoogenberg
V. J. H. Hoogenberg—Kruisselbrink
Geesje
Annie.

Hengelo (O.), 11 Juni 1950.
Hazelaarsweg 26.

Met dank aan God geven wij kennis van de geboorte van onze dochter en zusje

Harmina Lucia Esther

L. Engelsman
H. Engelsman—Pleyzier
en kinderen.

Den Haag, 13 Juni 1950.
Weimarstraat 400.

H. P. de Boer
beroepen predikant
en
N. Koning

geven, mede namens hun ouders, kennis van hun voorgenomen huwelijk, dat D.V. voltrokken zal worden op Vrijdag 30 Juni 1950, des namiddags om 2.30 uur.

Kerkelijke inzegening des namiddags om 3 uur in de Ned. Herv. kerk te Coevorden door de Weleerw. Heer Ds H. v. d. Werf, Bapt. pred. te Tweede Exloermond.

Ter Apel, Oudeweg 21.
Coevorden, v. Heutszsingel 52.

Toekomstig adres:
Keizerstraat 25, Deventer.

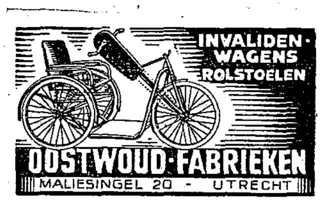
Op 15 Juni j.l. nam de Heer tot zich onze broeder en mede-bestuurslid

Harmen Visser

oud 57 jaar.

Pas 4 maanden diaken der Gemeente wist de Heer een schoner en beter plaats voor hem, waar hij zonder gebreken naar het lichaam, Hem eeuwig kan prijzen en loven.
Moge dit tot troost voor zijn vrouw, familie en ons allen zijn.

Namens Bapt. Gem.
Staveren.

Het is nu juist tijd om zich te abonneren!

Op 1 Juli a.s. begint een nieuw kwartaal en daarmee ook een nieuw halfjaar. Deze week mochten wij 6, zegge zes, nieuwe abonné's noteren. Dat gaat goed zo! Mogen we de volgende week ook Uw zoon, Uw dochter, Uw buurman als nieuwe abonné noteren? Wij doen het gaarne. Helpt U ons daar even bij!

De administratie.

★

JAARGANG 67 - Nr. 3007
VRIJDAG 30 JUNI 1950

WEEKBLAD DE CHRISTEN

Orgaan tot verbreiding van de beginselen van N.T. Christendom

UITGAVE VAN DE UNIE VAN BAPTISTEN GEMEENTEN IN NEDERLAND

REDACTIE-ADRES: Ds. C. BRANDT, MOERKERKESTRAAT 151c - ROTTERDAM—Z.
ADM.: Ds. T. JANSMA, TETTERODESTRAAT 47, HAARLEM, POSTREK. No. 9260 TEN NAME VAN DE UNIE - TEL. 18031

ABONNEMENTSPRIJS BIJ VOORUITBET. VOOR NEDERLAND EN OVERZEESE GEBIEDSDELEN P. JAAR F 5.— - BUITENLAND P. JAAR F 6.50

Het wegwijzende WOORD

Het oppervolk

Hetgeen wij dan gezien en gehoord hebben, dat verkondigen wij u, opdat ook gij met ons gemeenschap zoudt hebben, en deze gemeenschap is ook met de Vader en met Zijn Zoon, Jezus Christus.

I Joh. 1 : 3.

Nieuw leven schept een nieuw volk. Het is daarop dat Johannes de nadruk laat vallen.

En dát leven, dat nieuw is in hogere zin, nieuw naar zijn aard, schept een oppervolk, een volk van hoger orde en andere toekomst dan de volken, die ontstaan uit een leven, dat bij alle herhaling oud blijft en, machteloos, geslacht na geslacht in zichzelve terug valt.

Het leven, dat de Apostelen ontsloten is, en dat anderen door hun prediking binnen gaan, is *Het* Leven en vormt uit alle volken *Het* Volk, een *geestelijk* volk, dat gemeenschap heeft met de Vader en met Zijn Zoon, Jezus Christus.

Voor enkele jaren schreef een Jood een boek, getiteld: „Het eiland van binnen", waarin hij de mislukking schildert van de associatiepogingen van het moderne Jodendom. Ondanks alle pogingen om zich aan te passen, voelt de Jood zich een vreemdeling tussen de volken. Ondanks alle aanraking met en inschakeling op de wereld rondom hem, staat ergens in zijn binnenste een hoge muur met gesloten deuren: dáár leeft hij eigenlijk en dáár is hij eenzaam.

Is het alleen de Jood, die eenzaam is? Geldt het niet van allen?

Er zijn overgangen en aanrakingen ja — maar meer naar binnen is er een hoge muur en daarachter zijn we eenzaam.

Het Evangelie zegt, dat Christus tot Zijn jongeren kwam toen de deuren gesloten waren.

Plotseling stond Hij bij hen.

Hij was, waar zij waren en zij wisten zelf niet hoe Hij er kwam.

Wij zijn niet in staat een brug te slaan van eiland tot eiland.

Wij kunnen elkanders eenzaamheid niet opheffen.

Ieder draagt een naam, „die niemand kent dan die hem ontving". Die ons bij deze naam kan noemen, heeft ons bereikt.

Christus kan het en áls Hij het doet zijn we niet eenzaam meer, niet meer verlaten, niet langer dood.

Als we Christus ontmoeten b i n n e n de ringmuur van ons leven, weten we ons opgenomen in een gemeenschap, wier mogelijkheden in God liggen.

Christus komt nooit alleen.

Met Hem komen de vele duizenden der engelen.

Al de Zijnen zijn de onzen.

En al het Zijne is van de Zijnen.

Die de Zoon heeft, heeft het Leven.

Zoals de boom zijn wortel, zoals de zaadkorrel zijn kiem heeft, zo moeten wij Christus hebben. Hij „die van de beginne was" moet het begin van ons leven worden, zoals de zon het begin van de dag is. Niet altijd zal de zon zichtbaar zijn, ja hij kan heel de dag door onzichtbaar blijven, nochtans is hij de vader van de dag. En er *kunnen* in het leven dergenen die des Dags zijn, momenten komen dat de Zon zich als ontbloot en een straal uit Zijn volheid hun wezen doorstroomt en hen vervult met een levensheerlijkheid, te zwaar om in dit lichaam te worden gedragen. Was het Pascal niet, die zeide:

> „Ik heb het leven gezien zoals het werkelijk is, verrukkelijk, onbeschrijfelijk, genotvol, schoon als een droom, tot overstromens toe vol van een buitensporige vreugde en een onuitsprekelijke rijkdom".

Christus is vleesgeworden opdat, aan het einde van het „leven in het vlees", de zondaar en het Leven elkander weer zouden ontmoeten, en gij en ik uit de donkerheid en de dood weer zouden overgaan in het Wonder van het Leven.

Ach, dat ons hart niet onder de verdovende invloed van de wereld, verstene aan haar versierde boezem!

L.

Losse Schakels

Rüschlikon Dit dorpje even buiten Zurich gelegen, krijgt een grote bekendheid onder de Baptisten. Daar staat het Internationale Seminarie, gesticht door de Baptisten Conventie in de Zuidelijke Staten van Noord Amerika. Een jaar is om en verschillende personen bij dit werk direct betrokken, heeft men verzocht hun indrukken te willen mededelen. Dat is grif gedaan en ze zijn op papier gezet en opgenomen in het tweede nummer van de „Rüschlikon Rapports", verschenen in April j.l.

Voor Nederland voert Ds Hardenberg het woord. Het is een uiting van warme blijdschap over dit nieuwe baptistische ondernemen. Hij verwacht veel van dit Seminarie:

> „Ongetwijfeld zal dit Seminarie in de toekomst van onschatbare waarde blijken te zijn als baptistisch centrum voor de samenbinding van Europese Baptisten, voor de uitzending van toegewijde en trouwe predikers en zendelingen. en al het werken als een inspiratie voor de verbreiding van het Evangelie.
>
> Is het een te ongetemd visioen dit Seminarie te zien als een centrum van een nieuwe Europese Revolutie — een Revolutie voor de redding van onze moede en zonde-zieke volken? Moge God geven, dat dit gezicht werkelijkheid worde".

Zwitsers bezwaar Van de beide broeders, die namens Zwitserland spreken heeft een, de dominee van Thalwil, enkele bezwaren. Hij is dankbaar voor de bezielende nabijheid van zoveel jong baptistisch leven en hoopt dat het werk in Zwitserland er impulsen door zal ontvangen — impulsen, die het zo hard nodig heeft. Immers, na een eeuw van worsteling telt men in dat land der bergen nog slechts 1300 Baptisten terwijl in de gemeenten de evangelisatieijver juist niet bijzonder groot is. Dat de voorbereidende klas aan het Seminarie slechts een voorlopig karakter draagt en men verwacht dat zij, die voortaan zullen komen, een goede vooropleiding genoten zullen hebben, bedroeft hem enigszins. De Zwitserse gemeenten verloren n.l. — zo schrijft hij — vele jonge mannen vanwege hun opleiding aan gymnasium of middelbare school, waarvan de leraren in vele gevallen verklaarden atheist te zijn of voor het Christendom totaal onverschillig.

> „Wanneer onze jonge mannen in het Seminarie ook hun voorbereidende (literaire) opleiding konden krijgen of althans in verbinding met het Seminarie, zou dat van onschatbare waarde zijn".

Theol. Hogeschool We maken uit een en ander op, dat het de bedoeling is het Bapt. Seminarie te Rüschlikon het karakter te geven van een Theologische Hogeschool. Dat is ons, meen ik, direct niet duidelijk geweest. Deze Theologische Hogeschool zou dan mettertijd kunnen uitgroeien tot een Baptistische Universiteit. We zouden ons daarover kunnen verheugen. Maar waarom zou men de kennis, nodig om hoger onderwijs te kunnen volgen, niet thuis in eigen land opdoen? Dat in kleine gemeenten vaak samengesteld uit eenvoudig volk, jonge mensen, die gymnasium of middelbare school bezoeken, niet gemakkelijk de weg tot de gemeente vinden, is te verstaan, en plaatst ouders voor ernstige beslissingen. Een mogelijke oplossing ware een verbinding van het gymnasium met de Theologische School: eerst enkele jaren uitsluitend literair onderwijs, dan een paar jaar gemengd literair en theologisch onderricht, en de laatste jaren uitsluitend theologische colleges. Wel moest dan in een bepaald jaar eindexamen gymnasium worden afgelegd, opdat de studenten ook aan andere universiteiten zouden kunnen doorstuderen.

Eenheid en echtheid In „Contact" het orgaan van de Drentse gemeenten heeft de Eind-Redacteur een artikeltje geschreven, waarbij hij wijst op een eigenaardige moeilijkheid, die ontstaat uit de samenwerking tussen christenen van verschillende belijdenis. Tegenover het gevaar, verschillen té sterk te accentueren staat het andere: ze te onderschatten. In het gevoel der eenheid in Christus kan er een verflauwing der grenzen plaats vinden, waardoor de eerlijkheid der betrokkenen in gevaar komt. Er wordt dan een eenheid gedemonstreerd, die niet strookt met de overtuiging, die de harten bewoont. En een samengaan, waarbij de overtuiging geweld wordt aangedaan, bevredigt op de duur niet. We moeten niet slechts samenkomen in oecumenisch of ander verband om vast te stellen, hoe dicht we bij elkander staan en dat de wereld te tonen, maar eveneens om duidelijk te zien en te laten zien, hoe ver we van elkander af staan. Ook in de ontmoeting tussen christenen van verschillende belijdenis moet het om Christus gaan. Boven de eenheid staat de eerlijkheid. Een eenheid, die de echtheid verduistert, is zeker niet christelijk. De eenheid moet gezocht worden langs de weg der helderheid en der oprechtheid. Boven de broeder en zuster staat Christus. Omwille van de broeder of zuster mag niets gedaan worden, dat de betrekking tot Christus kreuken zou. We moeten toezien dat niet de mens, de christelijke mens gaat domineren. Het is zeker niet de opzet van de oecumenische beweging, maar onze leden mogen er die gevolgtrekking niet uitmaken. Wanneer ze gaan vragen „wat doet het er eigenlijk toe of je baptist bent of tot een andere kerk behoort?" dan hebben ze zich van de oorzaak van hun baptist-zijn nog niet voldoende rekenschap gegeven. Dat is immers veroorzaakt door Christus? Het is immers de gehoorzaamheid aan Hem als de Heer, dat ze deze weg gingen? Om recht te staan tegenover Hem werden ze baptist en om recht te blijven staan tegenover Hem, zijn ze het gebleven. De belijdenis van Hem als de Heer van hun leven moet daad en waarheid zijn. „Koop de waarheid" zegt de Schrift, maar voegt er ook waarschuwend aan toe: „en verkoop ze niet". Wát ge ook tot déze prijs zoudt kopen, hebt ge te duur gekocht. Niet om eigen inzicht te verloochenen komen wij samen, maar om te komen tot eenheid van inzicht. Een christen met geamputeerde ledematen is geen aantrekkelijke verschijning.

Geen Fanatisme De waarheid moet betracht worden in liefde, heeft een Apostel gezegd. Bij het pleiten voor een waarheid kunnen hogere waarden verloochend worden. Men overdrijve niet. Wie maar één snaar op zijn instrument heeft, wordt eentonig. De Ierse eland is te gronde gegaan aan de eenzijdige ontwikkeling van één van zijn ledematen. We zijn, omdat we baptisten zijn, geen betere christenen dan anderen. We weten te goed, dat dat niét zo is. „Iedere baptist een evangelist", is een schone leuze, maar er zijn kerken, die meer evangelisatiezin ontplooien dan baptistengemeenten. We moeten het met schaamte erkennen. Het ligt voor de hand, dat iemand, die van baptisten hoort,

wij"? Maar nee, er bleef altijd een drang in ons binnenste woelen om tegen het lot in verzet te komen. En de rij van vruchteloze pogingen herbegon zijn verdwaasde tocht naar de kleurenboog in de wolken.... totdat een wondere melodie begon te ruisen.... Het grimmige, ondoorgrondelijke gelaat van het geheim waarmede we zo vaak in botsing gekomen waren, verloor plotseling zijn stroeve lijnen. „Die wolken.... wijst spoor.... zal ook wel wegen vinden waarlangs mijn voet kan gaan". — Het geheim, het schijnbaar zo ongebonden geheim werd tot iets, wat God in Zijn machtige Hand hield! Het bleek onder Zijn controle te staan. Wij wisten in eens, dat de som van toevalligheden leidingen waren van God. Er hoefde geen smartgekreun meer vernomen worden, dat het leven zinloos is, een zinloze tocht naar een dreigende ondergang. Het weinigje geluk had niet meer de betekenis van slechts een pauze in het wee, opdat diens golven hun verbrijzelende krachten nog doeltreffender zouden kunnen hergroeperen. Voortaan was — omgekeerd — de smart de schaduw, die het licht, de blijdschap slechts meer sprekend zou doen worden. „Alle dingen moeten medewerken ten goede". Of zoals we het vroeger al gezegd hebben: „God breekt de vaten, die ons geluk bevatten aan stukken om nieuwe vaten te kunnen geven, die meer en hoger geluk bevatten kunnen. God stoot dikwijls ons geluk aan scherven, omdat Hij het nog niet goed genoeg acht voor Zijn kind!"

Wat een troost, dat het wrokkend en morrend geloof in het Noodlot werd vervangen door het geloof in de Vader, Die in Zijn wijsheid en door Zijn kracht alles leidt tot zijn bestemming!

Maar nu staat het weerkaartje met zijn golvende lijnen in de krant. Wordt nu niet de hele situatie opnieuw anders? Het lijkt net of we beginnen te doorzien de wegen, die wolken, lucht en winden kiezen. En naarmate wij het geheim ontraadselen is het alsof de indruk bij ons veld gaat winnen, dat achter dit natuurgebeuren wederom een onpersoonlijke macht staat: die van de onverbrekelijke keten van oorzaak en gevolg. Een depressie hier en een hoge-druk gebied elders veroorzaken een zo en zo sterke wind in die en die richting. Daardoor laten regenval en onweer zich berekenen. En, komen er slechts voldoende factoren tot openbaring, dan kan de weg tevoren worden uitgestippeld, die een windhoos zal nemen. Al wat is wordt tot een gevolg van de kracht en de geaardheid van de alles bewerkende factoren. God en Gods leiding raken zoek! En daarmee verdwijnt de hoop en het vertrouwen. Immers wordt dan ook ons eigen leven in zijn huidige gestalte louter tot een resultaat van allerlei oorzaken, die we zelf maar voor een schier te verwaarlozen deel hebben „veroorzaakt", zonder nochtans God als leidinggevende macht te mogen denken. Het is duidelijk dat daarmee het geloof in een oppermachtige wet van oorzaak en gevolg de troon beklimt waar we vroeger het Noodlot dachten. Voorwaar, zeker geen verbetering, daar de onoverzichtelijkheid van de werkzame krachten van de oorzaak een even wreed geheim verbergt.

Zouden wij terwille van de gemoedsrust de wet der causaliteit, van de keten van oorzaak en gevoel, niet mogen terzijde stellen? Vergeefse moeite! Niet alleen het weerkaartje, ook onze eigen ervaringen spreken een te duidelijke taal. Wij kunnen de wet niet ontkennen. Trouwens de Bijbel zelf leert haar bestaan. „Zo wat de mens zaait zal hij ook maaien!" De consequentie van dit paedagogisch bedoelde woord is, dat de door een mens veroorzaakte oogst ook door meerderen van zijn medemensen gemaaid wordt.

Staat nu de bijbel zelf ons in de fatale angst? Het schijnt haast zo. De wet van oorzaak en gevolg moge dan ook door God geschapen zijn, haar is een macht gegeven, die ons doet denken aan die van een stadhouder, die in naam van zijn koning regeert.

Wij mogen dan echter niet buiten beschouwing laten, dat de functie van deze wet slechts die is van de stadhouder! De Koning — God Zelf — kan door bijzondere decreten Zijn wil kenbaar maken, waardoor de stadhouder zich voor een wijle van zijn macht ontheven ziet. Het is dus niet zo, dat God onbereikbaar ver in Zijn hemel opgesloten zit en daarom alles aan Zijn functionaris overlaat.

Waar en wanneer doorbreekt God dan de onwrikbare ketenen van oorzaak en gevolg? Zijn zulke momenten in de geschiedenis aanwijsbaar? Gode zij dank, ja!

De zondeval maakte de wet van oorzaak en gevolg tot een onvermurwbare dwingeland. De dood deed zijn intrede. Hel en verdoemenis openden hun poorten. Dat was Gods gerechtigheid en gericht. Reeds verhief de Wrake, de trouwe trawant van de Stadhouder Oorzaak en Gevolg, zich van zijn zetel om het gerechtige vonnis aan de zondaar te voltrekken.... Toen wenkte God en weerhield de Wrake van de uitoefening zijner plannen. Gods Genade doorkruiste hier de wet van oorzaak en gevolg!

Dit goddelijke ingrijpen vindt voortdurend plaats. Als we zien naar het kruis, waaraan Gods Zoon geklonken werd, zien we hetzelfde in de volkomenste vorm. Zeker, het volk dat Jezus naar het kruis verwees, heeft tot de huidige dag de gevolgen van die misdaad moeten doorleven, dit tot lering van allen, die Hem verwerpen. Maar ook hier doorkruist God de onverbiddelijke wet: het kruis wordt de geboortesponde van de nieuwe mens. Het bloed van Jezus Christus, Gods Zoon, reinigt van alle zonden. — Ook nu, telkens waar een mens zijn zonden voor God belijdt, gebeurt hetzelfde. Gods genade is altijd machtiger dan de keten van oorzaak en gevolg. Want door de schuldvergeving wordt het enig te verwachten gevolg verhinderd zich te verwerkelijken. De dood is verzwolgen in de overwinning, die van de liefde van Jezus Christus.

Als was dit niet genoeg heeft de Heer in Zijn peilloze goedheid ook aan de mens nog een mogelijkheid gegeven zich zonder tussenkomst van de dwingende Stadhouder Oorzaak en Gevolg tot Hem rechtstreeks te wenden. Daartoe schonk Hij de zondaar de toegang tot Zijn troon door middel van het gebed. De mens mag de boze oorzaken, die hij op gang gebracht heeft voor God neerleggen, om pleitend op het werk van Christus God te vragen, de vreselijke gevolgen ervan te voorkomen. Hij mag schuld belijden en zo het wonder ervaren, dat de zonde doodloopt in Gods barmhartigheid.

Hebben we meer troost nodig? Of mogen we blijven zingen: „Die wolken, lucht en winden wijst spoor en loop en baan, zal ook wel wegen vinden waarlangs uw voet kan gaan"?

Ik kijk nog eens naar het weerkaartje. Oorzaak en gevolg! Ja, maar ouder en machtiger dan de wet van oorzaak en gevolg is de wet van Gods barmhartigheid! Zijn genade was het vangnet, dat de van God vervallen zondaar behoeden moet voor het storten in de afgrond van de verlatenheid Gods. Dit vangnet werd reeds gespannen tot heil van de mens voor Adam en Eva in het aanzijn werden geroepen.

Is er rijker bron van dank aan God denkbaar!?

C. BRANDT.

☆

Feisser en de Gemeente

De Naam „Baptisme"

De Naam „Baptisme" brengt vele van onze beoordelaars er toe, het meest wezenlijke verschil tussen ons en andere Kerkgenootschappen te zoeken in de doop. En wij begrijpen dat. Men mag toch verwachten dat een naam iets wezenlijks, ja zelfs het wezenlijke van de zaak die hij aanduidt, tot uitdrukking brengt. En dan zeker een naam als bovengenoemde, die een onmiddellijke afleiding van een wel zeer sprekend werkwoord is. Toch gaat dit niet altijd op. Veel namen worden en werden aan allerlei zaken gegeven naar aanleiding van datgene, wat het méést *opvàllende* daaraan was. Maar nu is het meest opvallende wel sòms, maar lang niet altijd tegelijk het meest wezenlijke. En zo kon het gebeuren dat de buitenwereld ons de betiteling „Baptisme" opdrukte, omdat onze wijze van dopen zo geheel anders was dan die der andere kerken en bovendien zó boordevol aangrijpende symboliek, dat men hierdoor meer dan door andere punten van verschil getroffen werd. Intussen is een dergelijke beoordeling niet juist, maar is een nog belangrijker punt van verschil onze visie op de Gemeente. En de geschiedenis van het ontstaan van het Baptisme in Nederland bewijst dat, naar ik meen.

Feisser en de Gemeente

We willen daartoe eens teruggaan tot Dr. Feisser, nog voor zijn bekering, die in 1841 viel. Reeds lang daarvoor heeft hij rondgelopen met de wens om de kerk om te vormen tot Gemeente.

In Gasselter-Nijveen, waar hij in 1839 tot predikant bevestigd werd, nodigde hij reeds heel spoedig alle belangstellende Gemeenteleden bij zich aan huis teneinde gemeenschappelijk de hoofdwaarheden van de Christelijke belijdenis te bespreken. In een van zijn werkjes lezen we hierover, dat „een kleine kring aan die oproep gehoor gaf, en er liefelijke banden des geloofs en der liefde gevlochten werden". Zo zelfs, dat anderen dit met lede ogen aanzagen, en mompelden dat het op Cocksianerij begon te lijken.

Wij zien dus dat hij, terwijl hij nog altijd de „duizend en één dwalingen der Groninger Theologie" (zo noemt hijzelf de vrijzinnig georiënteerde theologie van zijn dagen) tot zijn dagelijks brood heeft, en deze ook zijn Zondagse en door-de-weekse toehoorders voorzet, zijn *gelijkgezinde geloofsgenoten* bij zich aan huis in een soort conventikel verenigt, teneinde *geloofsgemeenschap* te oefenen èn om hun inzicht in de geestelijke dingen te verdiepen.

Zo is Feisser reeds lange jaren voor er een Baptisten Gemeente komt, min of meer onbewust op zoek naar de Gemeente in de Kerk. In het grote Instituut dat Kerk heet, en waarin de enkeling wegvalt in de te grote ruimte, in dat Instituut met zijn inslag van objectiviteit, werd in F.'s tijd bijna uitsluitend van boven af, d.w.z. vanaf kansel en avondmaalstafel, het woord uitgeworpen en de heilsmiddelen uitgedeeld, ongeveer zoals men broodkruimels uitwerpt uit een hoog venster aan een troep hongerige mussen, waarna men het venster weer sluit. De Kerk was toentertijd grotendeels Distributiedienst van Heilsmiddelen, zonder méér. Zij liet rustig binnen haar omheining tarwe en onkruid tezamen opwassen, en het eerste door het tweede verstikken. Zij

---

30000 30000

Leest u Jong Leven? Hebt u opgemerkt hoeveel de jongemensen voor de zending bijeenbrachten? Och, zegt u, 't gaat zo gemakkelijk, een dubbeltje geven. Nee, dan zelf er op uitgaan en de mensen aanspreken. Dat moeten we gaan doen. Niet alleen maar wat geld afschuiven, maar zelf, persoonlijk, evangeliseren. Ja, 't ligt er maar aan of je je taak verricht. „Zij dan, die verstrooid werden, trokken het land door, het Evangelie verkondigende!"

30000 30000

---

was geen huisgezin voor haar geestelijke kinderen, geen onderdak voor zwervers en zoekers om eindelijk tot rust te komen, geen steun voor de zwakken en steeds weer struikelenden; geen tucht werd er geoefend, noch op de leer, noch op het leven. En dat alles is nu juist datgene wat F. begeert. Feisser wil een gemeenschap waarin niet alleen van boven naar beneden gesproken wordt, maar ook van beneden naar boven en vooral ook onderling onder degenen die beneden (d.w.z. onder de kansel) zijn.

Hij zoekt in die Kerk naar een gemeenschap van gelijkgezinden, die samen ernst maken met het Christelijke leven, en elkaar daarin bij willen staan. Niet alleen een kansel als plaats van uitdeling is nodig, maar ook een mondige, actief aan de arbeid „beteiligte" Gemeente.

Na zijn bekering wordt zijn voorstelling aangaande de zuivere Gemeente door meer doelbewuste oriëntatie aan het N. Testament, allengs meer omlijnd en stuurt hij in eigen Gemeente op verwezenlijking daarvan aan. Wilde hij eerst (voor zijn bekering) een *gemeenschap van gelijkgezinden*, thans wil hij een *Gemeente van gelovigen*, of, zoals hij het zelf bij voorkeur uitdrukt: een Gemeente van begenadigden.

In de N. Herv. Gemeente te Gasselter-Nijveen, waar hij als predikant werkzaam is, ontwikkelen deze dingen zich nu ongeveer als volgt:

a. In het eerste stadium wil hij de *ambten* alléén in handen van gelóvigen zien (denk aan het conflict bij de benoeming van Theeuwes tot ouderling, waarover U in het bekende boek van Dr. Wumkes lezen kunt).

b. In het tweede stadium wil hij ook het *avondmaal* alleen bediend zien aan gelovigen. (Denk aan het conflict met Kerkvoogden, wie hij het Avondmaal weigert).

c. In het derde stadium wil hij bovendien de *doop* alleen bediend zien aan gelovigen.

d. En als laatste stap op dit pad gedaan, vinden we in 1844 bij hem de uitspraak, dat ook het *Woord* een speciale gave is van God aan de gelovigen, terwijl ook *gebed, gezang en offer* slechts door gelovigen verricht en gebracht mogen worden.

Aanmeldingen en inlichtingen: Mej. M. L. de Jonge, Adm. de Ruiterweg 256 hs, Amsterdam.

Kampen voor Ouderen en Gehuwden, event. met hun kinderen van 19 Aug. tot 2 Sept.
Kampgeld f 16.—. Kinderen belangrijke reductie.
Aanmelding en inlichtingen: J. de Jonge, Adm. de Ruiterweg 256 hs, Amsterdam.

Mochten er jongeren zijn voor wie het kampgeld, dat al zo laag mogelijk gesteld is, toch nog een onoverkomelijke hinderpaal is, laten ze niet schromen ons dat via hun Voorganger mee te delen. We verwachten ook hén gaarne!

Namens de "L.K.C.",
LUIT SIESLING.

Mededelingen

VOORLOPIG BERICHT

De Gemeente te Deventer maakt bekend dat candidaat H. P. de Boer Zondag 9 Juli bevestigd zal worden door Ds K. Reiling uit R'dam.

Waar de intrededienst en begroetingssamenkomst gehouden zullen worden en op welk uur, zal nog nader bekend gemaakt worden.

De omliggende zustergemeenten worden uitgenodigd zich op die samenkomsten te doen vertegenwoordigen door het zenden van afgevaardigden.

H. J. Groothedde, secr.

De Gemeente te Staveren bracht een beroep uit op cand. C. van Wier te Harlingen.

Het adres van br G. Mostert, theol. stud. in Amerika, is tijdens de vacantie: Lingestraat 11 te Groningen.
Gaarne zal hij de Gemeenten in ons vaderland dienen.

Het secretariaat der Gemeente te Drachten berust thans bij K. Ongersma, Oosterstraat 7a, Drachten.

Het adres van br W. Balsters, op verzoek van Groningen op de sprekerslijst geplaatst, is Meeuwerderweg 23a, Groningen.

BELANGRIJK VOOR DE
N.B.J.B.ERS VAN TWENTE!

Het kwam de Landelijke Kampcommissie jammer genoeg te laat ter ore, dat de fabrieksvacanties in Twente dit jaar zijn van 22—29 Juli. In deze week hebben wij een kamp georganiseerd voor 14, 15 en 16 jarigen. We hebben ons nu gehaast, om de mogelijkheden te scheppen, ook die van 17 jaar en ouder te kunnen ontvangen, want we verwachten dit jaar heel wat van de mensen, die zo'n magnifieke Jubico georganiseerd hebben!

Vrienden uit Twente, meld je zo spoedig mogelijk aan!!

Advertentiën

Als U niet later dan Maandag 3 Juli het abonnementsgeld stort op giro 9260 (en wel f 1.25 voor het 3de kwartaal of f 2.50 voor het 2de halfjaar ineens), dan is U net op tijd: U bespaart Uzelf incassokosten en de administratie veel werk. Want daarna gaan de kwitanties in zee. Wie dus tijdig gireert bewijst zichzelf en de administratie een goede dienst. Wij danken U bij voorbaat daarvoor!

De administratie.

JAARGANG 67 - Nr. 3008
VRIJDAG 7 JULI 1950

WEEKBLAD
DE CHRISTEN
Orgaan tot verbreiding van de beginselen van N.T. Christendom

UITGAVE VAN DE UNIE VAN BAPTISTEN GEMEENTEN IN NEDERLAND

REDACTIE-ADRES: Ds. C. BRANDT, MOERKERKESTRAAT 151c - ROTTERDAM—Z.
ADM.: Ds. T. JANSMA, TETTERODESTRAAT 47, HAARLEM, POSTREK. No. 9260 TEN NAME VAN DE UNIE - TEL. 18032

ABONNEMENTSPRIJS BIJ VOORUITBET. VOOR NEDERLAND EN OVERZEESE GEBIEDSDELEN P. JAAR F 5.— - BUITENLAND P. JAAR F 6.50

Het wegwijzende WOORD

Het lijden als Knecht

Hand. 8 : 1—3.

Waren wij als wereldvreemde wezens getuige geweest van de gebeurtenissen op Golgotha, waar bloedgierige aardbewoners hun Weldoener aan een kruis klonken, we hadden ons verbijsterd afgewend van zoveel blijken van menselijke slechtheid. Zonder Paasevangelie zou Goede Vrijdag een eeuwige nacht over de verdwaasde wereld gespreid hebben. Doch de morgen der verrijzenis brak aan als het Goddelijk „Nochtans" Zijner eeuwige macht en liefde. Het laatste woord viel niet ten deel aan de boosheid van de mens, noch aan het lijden. De Heer toonde, dat het eind van Zijne wegen glorie en zaligheid is. Het zou zelfs ons als wereldvreemden kunnen verzoenen met de gedachte, dat de weg tot heerlijkheid dwars door de gewesten van het gruwelijkst lijden liep. Was immers daarmee niet de belofte gegeven, dat al het lijden tenslotte zou moeten zwichten om plaats te maken voor vrede en rust en blijdschap?

Met reikhalzend verlangen heeft de mens gedurende eeuwen uitgezien naar de verwerkelijking van deze belofte. Is zij gekomen, of staat haar vervulling voor de deur?

De gemeente van Jeruzalem zaaide het Evangelie met rijke hand en oogstte een grote zegen van bekeerde zielen. Het rijk der duisternis scheen ineen te zullen storten. Steeds meer zien we de mannen van het „Kruist Hem" met verbeten woede hun defensieve stellingen innemen. Totdat we een uitlandse jood zien komen, die het bewijs zal leveren, dat niet alle uitlandse joden, zoals een Stephanus, de heilige wetten der ouden met voeten willen treden. Saulus van Tarsen slaat toe en de gemeente wordt verstrooid in alle windrichtingen. De smart heeft het weer van de blijdschap gewonnen. Het lijden is de sterkste in zijn kolkend woeden. Zie daar gaan ze, die belijders van Jezus: ze vluchten met verschrikte gezichten de bergen in, of zoeken hun heil in eenzame woeste plaatsen! Alleen de apostelen blijven in het onherbergzame Jeruzalem.

Deze loop van gebeurtenissen zien we telkens zich herhalen. Als een „Leidmotiv" keert het steeds weer terug, dat het lijden zich niet laat overmeesteren. Wie onzer zal ontkennen, dat dit voor ons vaak een zware geloofsbeproeving inhoudt? Hebben we ons misschien alleen maar met een illusie blij gemaakt?

Het is goed ons nu de woorden van Jezus te herinneren: „In de wereld zult gij verdrukking hebben". Deze voorzegging is in volkomen tegenstrijd met de verwachtingen van het eigen hart aangaande het terug dringen van het lijden door de macht van Zijn liefde. Ze zullen moeten inzien, dat Jezus' overwinning, op het lijden behaald, geen belofte inhield als wij eerst concludeerden. Er is geen sprake van, dat naarmate de tijd voortgaat de stootkracht van het lijden vermindert.

Heeft dan toch Jezus' lijden alleen maar betekenis voor het hiernamaals?

God lof, neen! Ook in het heden bewijst zich de kracht van het lijden des Heeren als een overwinnende macht.

Niet in de vernietiging van het lijden wordt die macht van Jezus' werk openbaar....nog niet.

Maar letten wij er op wat er gebeurt met de ge-

Radio-dienst

Zondag 9 Juli a.s. om 5 uur voor de N.C.R.V. uitzending van de

Jeugd-dankdienst

in verband met de oprichting van de N.B.J.B. op 9 Juli 1925.

Deze dienst vindt plaats in de Baptisten Kerk aan de Meeuwerderweg te Groningen.

De dienst wordt geopend door Ds G. Brongers van Den Haag—Oost, Vice-voorzitter der N.B.J.B., die tevens een herdenkingswoord zal spreken.

Ds G. Vegter van Groningen, Voorzitter der N.B.J.B., zal de „Jeugdpreek" houden en de dienst sluiten.

Medewerking wordt verleend door het Kerkkoor „De Lofstem" onder leiding van de dirigent Evert Westra.

Organist is de Heer J. van Dam.

Met deze dienst wordt het Zilveren Jubileum der N.B.J.B. besloten.

meente, voor wie het jaar eindigde met een financieel tekort. Het geval wilde dat de armenkas dier gemeente er niet slecht voor stond. Men besloot nu maar de inhoud van de armenkas te gebruiken om het tekort op de lopende uitgaven te dekken. — Mocht dat?

Het gebeurde dat gemeenten in Zendingsnood kwamen, d.w.z. ze kwamen niet te staan voor een tekort aan Zendingsgelden, maar door omstandigheden konden die gelden niet (direct) voor het doel gebruikt worden, waarvoor ze gevraagd en gegeven waren. Men besloot toen maar ze, voor een deel althans, een andere schoon verwante en sympathieke bestemming te geven. Mocht dat?

Reacties Geval Nr 1. De pers van andere gemeenten, behorende tot hetzelfde kerkverband, was er niet over te spreken. Gelden, zo werd geschreven, door het voorgeslacht gegeven voor een bepaald doel, mochten niet besteed worden om andere belangen te behartigen, dan waarvoor ze gegeven werden.

Geval Nr 2. De Commissie van de Unie waartoe genoemde gemeente behoorde, was van oordeel dat zulk een gebruik van bouwfondsgelden niet geoorloofd was en maakte bepalingen, die dergelijke handelingen moesten voorkomen. Ze zei: het mag niet!

Geval Nr 3. Er rees een broeder uit een der kerkbanken omhoog, en zei te hopen, dat zijner nooit gedacht zou behoeven te worden, als de diakenen de diakoniegelden verdeelden. Na zo alle gedachten dat hij eigen belang zocht, te hebben uitgebannen, verklaarde hij: het mag niet!

En geval Nr 4? Wat mag en wat niet mag moet ons altijd zwaarder wegen, dan geldverlies en geldbesparing; dan renteverlies en rentekweken; dan ijdel wachten en nuttig werken. Mogen wij gelden, gevraagd en gegeven voor een bepaald doel, een andere bestemming geven? Zijn het *onze* gelden geworden of zijn ze ons slechts voor een omschreven doel in beheer gegeven? Zijn het onze gelden geworden, dan staan ze ter onzer beschikking. Zijn het de gelden van anderen *gebleven* dan zijn wij gebondenen ten opzichte van dit geld. En ook al zijn we van gevoelen, dat dat geld de gemeente *gegeven* is, dan is het haar toch gegeven voor een bepaald doel.

In bovengenoemde critieken ging het er om, dat er beslissingen genomen en handelingen verricht zouden worden, die principieel juist waren en men zich niet zou richten naar de gedienstigheden van de praktijk. Daarbij kan men soms in heel moeilijke situaties komen, die veel overleg eisen, want iets moge zeer wenselijk lijken, er achter roert zich toch de grote vraag: mág het?

Am. Baptisten en Wereldraad Op de laatst gehouden Alg. Verg. werd bij de bespreking van een bepaald voorstel opgemerkt, dat de Zuidelijke Conventie der Baptisten in de Ver. Staten zich had onttrokken aan de Intern. Zendingsraad. Niet aan de Wereldraad van Kerken, zo werd gezegd. Dit was juist, maar maakte allicht de indruk alsof deze Conventie nog lid zou zijn gebleven van de Wereldraad. Deze indruk is onjuist, want deze Conventie is nooit aangesloten geweest bij de Wereldraad. Om dezelfde reden als zij gemeend heeft zich buiten de Wereldraad te moeten houden, heeft ze zich nu ook uit de Intern. Zendingsraad terug getrokken.

Reden van afzijdigheid De reden, waarom deze Baptisten zich niet aansluiten bij de Wereldraad van Kerken is niet dezelfde, waarom de I.R.C.C. tegen de Wereldraad ageert, want ook van deze Raad (Kok), wil ze geen lid worden. Haar bezwaar tegen de Wereldraad en tegen de I.R.C.C. is het verschil van Kerkbegrip. Ze meent te merken dat de Wereldraad aanstuurt op een Wereldkerk en als Baptisten zijn we reeds tegen het kerkbeginsel als zodanig. Voor ons is de gemeente in wezen iets anders, dan de Kerken zijn en willen zijn. En dat is, voorzover ik de broeder in het Zuiden van de Ver. Staten begrijp, hun bezwaar tegen Wereldraad en Intern. Raad van Chr. Kerken.

L.

Van Bundels, Beren en Buitelingen

1

Misschien vindt iemand deze combinatie van B.-woorden enigszins vreemd en ongerijmd. Ter verduidelijking dan direct maar het volgende, want ik wil U niet onnodig lang in het duister laten.

Wie in de Gemeente Gods een nieuwe zangbundel in moet (mag) voeren, ontmoet op zijn weg veel „beren", en maakt soms vele buitelingen. Ziehier de „beren" (enkele ervan).

De man met het lievelingslied

Hij zat in een samenkomst, waar Evangelie gebracht werd. Zijn ziel werd bewogen. God werkte krachtig. Maar geen beslissing viel. De laatste stellingen waren nog niet genomen. Tot: er een lied werd gezongen. Een lied dat al wel duizend maal vaker in allerlei samenkomsten was opgegeven en gezongen: Welk een vriend is onze Jezus, die in onze plaats wil staan....

En zie, zo grijpt dit lied onze man aan, dat nu ook het laatste verzet breekt, en de vesting valt.

Dit lied heeft grote betekenis gekregen in zijn leven. Hij kan het niet zingen zonder terug te denken aan die grote momenten van zijn leven. Meer nog: wanneer hij het zingt, ondergaat hij dit alles weer opnieuw en zo wordt dit lied hem nog dierbaarder en groeperen er zich steeds meer en nieuwe belevenissen omheen.

Wij begrijpen dit van onze man. Wij hebben zelf ook liederen, die ons boven andere dierbaar zijn vanwege herinneringen aan fijne momenten, daarrondom beleefd; en wij óók verbaasden ons soms als anderen déze liederen zonder die zelfde begeestering mee konden zingen. En ook wijzelf zouden iets, als teleurstelling en nog sterker gevoelen, wanneer bij bundelvernieuwing juist deze liederen zouden verdwijnen of „verminkt worden" (want zo voelt men het dan immers!), want het zou ons bijna voorkomen heiligschennis te zijn.

Maar.... Als die veranderingen nu eens eerlijk verbeteringen zijn. Als die weglatingen het nu eens mogelijk maken dat mooiere, diepere, nog rijkere liederen worden opgenomen, mag ik dan temidden van mijn Gemeente veranderen in een boze Beer, die zijn klauwen zichtbaar maakt, zijn rug in een boze boog kromt en een verscheurend geluid tevoorschijn tovert?

Want hoe is het tenslotte: Heeft dat bepaalde lied gered, of was dit lied slechts *middel* in Gods hand tot dit grote werk? Zou Gods heil aan bepaalde woorden, bepaalde formuleringen gebonden zijn? Wat mij wat

zegt, zegt anderen vaak niets. Waar ik door in vuur en vlam geraak, daar blijft een ander soms Syberisch koud onder, en omgekeerd.

Wij hebben een mooi lied in onze Gemeenten, dat vaak gezongen wordt. „Jezus, Die mijn ziel bemint...." Dit lied heeft veel zegen mogen brengen aan duizenden mensen. Toen ging men ergens dit lied op een andere melodie zingen, terwijl ook de tekst van het lied enige wijzigingen onderging. Sommigen hoorden het, zongen mee, hun ziel zong mee, en dit oude lied op een nieuwe wijs werd hùn dierbaar. Terwijl anderen sputterden en als spuit elf modder gaven vanwege deze snode schending van oud en vertrouwd bezit. Intussen schijnt men in Amerika al aan een derde melodie op dit lied bezig te zijn. En dat ook niet ongezegend....

Wij willen dus niet tot geestelijke relequien-verering vervallen en ònze liederen verabsoluteren als *de* liederen die het „doen moeten", maar openstaan voor alles wat óók goed of misschien nog beter is, in het algemeen genomen, voorzover wij mensen dat beoordelen kunnen. Intussen hebben we met dit praatje niet willen zeggen dat alle verandering ook verbetering is. Dat weten we immers wel beter.

Maar ik beloofde, U meer dan één beer te tonen. Ziehier dan de tweede:

De man, voor wie geestelijke inspanning taboe is

Er zijn ook mensen, die het aanvankelijk helemaal niet erg vinden, dat er wat nieuws komt. Ze juichen het soms zelfs toe. Welnu, zo is onze tweede beer, één derzulken die, toen er een nieuwe bundel in zijn Gemeente zou komen, daar de mond vol van had, in zeer gunstige zin. Er moest nodig eens wat nieuws komen. Dat naargeestige getreuzel op die oude psalmwijzen verveelde allang, enz.

Maar toen begonnen werd, wat bleek de overgang toen moeilijk. Het ging niet vanzelf. Het moest geleerd, en dat kostte inspanning. En zie, dat was nu het enige waartoe hij niet komen kon. Daarom duurde het niet lang of hij klemde zijn lippen vast opeen, verduisterde zijn blik, en eindigde ermee, een grote *anti*-propagandist te worden van de nieuwe bundel, een boze beer op de weg der bundelvernieuwers!

Maar genoeg beren. De anderen laat ik rusten. Een volgende keer willen we eens iets meer ingaan op onze eigen situatie. Een situatie die misschien wel zal blijken niet zo erg rooskleurig en harmonisch te zijn....

We zullen zien.

Wf.

Zendingsrubriek

Zuidoost Azie roept

Met deze woorden tekende Baker James Cauthen, een der secretarissen van het Zendingsgenootschap van de Zuidelijke Baptisten der Verenigde Staten in grote lijnen de huidige situatie in bovengenoemd werelddeel.

De crisis in China werd oorzaak waarom naar nieuwe zendingsterreinen omgezien moest worden.

Thailand (Siam)

Over dit land werd het volgende gezegd. Aantal inwoners 17 millioen. De hoofdstad Bangkok heeft een zielenaantal van 1 millioen. Daarvan zijn meer dan de helft Chinezen. In het geheel wonen er $3^1/_2$ millioen Chinezen in het land van de witte olifant.

Dit grote aantal baart de regering van Thailand zorgen. Zullen deze Chinezen loyaal blijven of zullen zij de nieuwe koers van het oude moederland volgen? Deze vragen leiden tot spanningen in het land zelf. Men vreest voor een communistisch gezinde minderheid.

De godsdienst van het land is het Boudhisme. In geel gestoken priesters zijn overal te vinden. De tempels zijn voortdurend bevolkt vooral tijdens de feestdagen. Een op de zeventien honderd inwoners uit Thailand noemt zich Christen.

Slechts 6 kleine kerken worden er in Bangkok gevonden. Voorts enkele zendingsscholen en ziekenhuizen. Tot dusver waren de Presbyterianen uit de Verenigde Staten de enigsten, die hier werkzaam waren. Naar menselijke maatstaven beoordeeld was het resultaat, gezien de inspanning van jaren, niet evenredig met de arbeid.

Buiten de hoofdstad Bangkok is er in het geheel geen enkele zendingsactiviteit.

Momenteel heeft het zendingsgenootschap der Zuidelijke Baptisten twee zendingsechtparen daar werkzaam. Voor het einde van het jaar wil men dit aantal echter beduidend hoger opvoeren en een permanent zendingsveld van Thailand maken.

De Philippijnen

Ook de Philippijnen, het jachtveld der Amerikaanse zending, kan intensiever bearbeid worden.

Het aantal bewoners van dit eilandenrijk is 19 millioen. Slechts 3 % van de bevolking zijn evangelische Christenen. De overigen voor een deel R.K. en verreweg de meesten zijn nog animisten.

In de Philippijnen wonen eveneens heel wat Chinezen. Men heeft het voornemen om de arbeid onder de Chinezen het eerst aan te vatten, daar zij tot dusver door de zending stiefmoederlijk bedeeld zijn.

Dan zal deze arbeid later uitgebreid worden tot de arbeid onder de inheemsen zelf.

Indonesie

Wat hierover gezegd wordt is wel te oppervlakkig. Dan is „Oegstgeest" beter georiënteerd. Goed, we willen daarover niet twisten.

Onze Amerikaanse geloofsgenoten hebben het voornemen om ook hier zending te drijven. Dat kunnen we alleen warm toejuichen. En hier ook weer onder de Chinezen. De steden Batavia en Soerabaja op het eiland Java zullen het eerst bearbeid worden.

Schrijver dezes kent beide steden uit eigen ervaring heel goed. Vooral eerstgenoemde. In zijn geest ziet hij de actie al in de oude wijken van de „beneden" stad. Als hij het mocht zeggen, dan zou hij de Amerikanen willen adviseren om op de eilanden Bangka en Billiton te beginnen. Daar zijn vooral heel veel Chinezen werkzaam in de tin (voorheen werden zij „geïmporteerd" uit Zuid China).

Malakka

In Malakka, het onrustige achtereiland, het land van rubber en tin wonen $2^1/_2$ millioen Chinezen op een bevolking van 8 millioen Maleiers. Singepore is praktisch een Chinese stad, [hoewel de Engelsen daar hun stempel op gezet hebben. In deze stad vindt men twee kleine Baptisten gemeenten en hier en daar verspreid op het schiereiland zelf enkele meer.

India

Ook India waar millioenen en nog eens millioenen mensen leven zonder kennis van de levende Christus heeft het oog van de leiders van het Zendingsgenootschap der Zuidelijke Baptisten.

Conclusie

Het feit, dat het nieuwe regime van China de zending ten zeerste bemoeilijkt bracht de leiding er toe om naar nieuwe terreinen om te zien. Zodoende kan het deel der zendelingen wat noodzakelijker wijze uit China teruggetrokken werd, opnieuw ingezet worden. Dat betekent niet, dat China aan haar lot wordt overgelaten. Heeft een van deze leiders niet gezegd: Overal waar we een zwakke plek vinden achter het bamboe gordijn zal door ons gretig worden benut?

Hier werd door de nood gedreven naar andere terreinen omgezien. Hoe moeten we dat eigenlijk noemen? Goddelijke leiding of de wet van oorzaak en gevolg? Voor hen, die zich in alles afhankelijk weten van God is er slechts een antwoord: De leiding van boven!

Met vriendelijke zendingsgroeten,
voor de U.Z.C.
H. D. HOOGHWINKEL.

30000 30000

„Zij dan, die verstrooid werden, trokken het land door, het Evangelie verkondigende!" Wat een tekst voor de dominee! Zij, aan Saulus woede ontkomen, vervolgd vanwege dat Evangelie, berooid, beroofd, zij verkondigen. O, wat een tijd, wat een volk, wat een liefde. Nee, dan wij. Wij praten over Korea, roken als schoorstenen en vinden 't verder wel best. Wat een tekst voor wat een mooie preek van de „vrijgestelde"! En na die preek koffie met slagroom. „Zij dan, die verstrooid werden...."

30000 30000

Gemeenteberichten

TREEBEEK

Geliefde broeders en zusters. „Wat zijn u deze stenen?" Zo werd op Zondag 2 Juli de doopprediacatie ingeleid door onze voorganger Ds Hornstra. Doopfeest hadden we in de Gemeente.

Vijf jonge broeders werden door de Doop de Gemeente binnengeleid; één daarvan was de oudste zoon van onze voorganger, 12 jaar. Jong, maar niet te jong. Voor hem had br v. d. Molen een extra woord.

Eén was de zoon van een zuster der Gemeente, de andere drie waren reeds lang vrienden; maar nu leden der Gemeente.

Allen gerijpte vruchten van Jubico. Het was de laatste doopdienst in ons oud gebouw. 10 Juli beginnen we met de afbraak; en binnen afzienbare tijd krijgt u allen een uitnodiging om de inwijding van onze nieuwe kerk bij te wonen.

God zegene u en ons met toebrenging van zondaren tot de Gemeente die zalig wordt.

Namens de secr.,
K. TEN CATE.

TER APEL

In een geheel bezet kerkje werden op Zondag 25 Juni een broeder en zuster (echtpaar) door de doop in de Gemeente opgenomen. De Gemeente verheugde zich met deze mensen, dat zij ook hierin de Heer gehoorzaam wilden zijn. De tekst der predikatie, Col. 2 : 6, was niet alleen voor hen, doch ook voor ons: Nu gij Christus Jezus, de Heere, aanvaard hebt, wandelt dan in Hem.

In het werk van de Gemeente openen zich nieuwe perspectieven nu wij een enthousiaste voorganger hebben, God zegene hem, door hem ons, en door ons heel Ter Apel.

In het vorig gemeentebericht kwam een onjuistheid voor, die wij bij dezen herstellen. Daarin werd Ds van Dam onze eerste voorganger genoemd. Deze plaats komt echter toe aan br H. Stokkers, die in 1944 als zodanig bevestigd werd. Helaas was zijn werkzaamheid hier maar van korte duur, om gezondheidsredenen. Wel was er dit verschil, dat br Stokkers in E.C.U. verband werkte, terwijl br van Dam geheel voor de verantwoordelijkheid van de Gemeente arbeidt. En dit verschil gaf aanleiding tot genoemde fout — waarvoor wij onze verontschuldigingen aanbieden!

Verantwoording

Gedurende de maand Juni is ontvangen:

1. voor de militairen: Mevr. C. M.—H. te H. f 2.—; J. L. de V. te G. f 2.50; N.B.J.B. afd. Utrecht f 5.72.
2. voor de E.C.U.: Emmen f 76.03 (via adm. U.Z.C. over 1949).

Geen lange lijst, zoals U ziet. Maar ik blijf goede moed houden. Want al is het zomer met dure vacanties, het velerlei werk op Unie-terrein zal toch zeker niet over het hoofd gezien worden! Wat zou het prachtig zijn, als we straks over de zomermaanden een lange lijst van giften ter verantwoording zouden kunnen publiceren!

De Unie-administrateur T. JANSMA.

Giro 9260 ten name van de Unie.

Het Kruis in het Oude Testament

4

DE PROFETISCHE OPVATTING

Tekst Hebr. 10 : 1—18
Hand. 8 : 26—40.

Kan men waarlijk het Levitisme tegenover het Profetisme stellen? Zou men, na de bewering dat het offer voor de zonde de gehele gedachte van het zoenoffer inhield, een profetische opvatting als reactie tegen de levitische gedachte moeten opmerken? Als antwoord hierop zeggen we direct neen, en voegen hieraan toe: het voor-mozaïsche profetisme is geweest het heldere licht Gods, dat scheen over de schaduwen van het Kruis, verlichtende zijn verborgenheid, aanwijzende de verkeerde interpretaties, door de volmaakte volbrenging in de persoon van Christus Jezus.

Zoals alle kerkelijke gewoonten en zinnebeelden, zoals de doop, het H. Avondmaal, liturgie, vormden de mozaïsche wet met al haar offers een groot gevaar: het gevaar van het legalisme (van het wettische). Tijdens de grote feesten in de tempel werd het voorhof een echt slachthuis. Het gekreun der geslachte beesten overtrof de stem der priesters. De laatsten waren niets anders meer dan onvermoeibare slachters. De Levieten moesten op trapjes klimmen om niet in het overstromende bloed te staan. Het gevolg daarvan was een gewoonte, een vergeten van de ware betekenis van de toewijding en van de boetedoening (verzoening) van het offer. Daarom moest de stem der profetie hoorbaar worden. Daarom hebben de profeten zeer luid gesproken over de vermoeidheid of het protest van Godswege. „Waartoe zal Mij zijn de veelheid uwer slachtofferen? zegt de Heere; ik ben verzadigd van de brandofferen der rammen en het smeer der vette beesten, en heb geen lust aan het bloed der varren, noch der lammeren, noch der bokken. Wanneer gijlieden voor mijn aangezicht komt te verschijnen wie heeft zulks van uwe hand geëist, dat gij Mijne voorhoven betreden zoudt? Brengt niet meer vergeefs offer; het reukwerk is Mij een gruwel." „Want ofschoon gij Mij brandofferen offert mitsgaders uwe spijsofferen, Ik heb er toch geen welgevallen aan; en het dankoffer van uw vette beesten mag Ik niet aanzien."

„Want ik heb lust tot weldadigheid en niet tot offer, en tot de kennis Gods meer dan tot de brandofferen" Hosea 6 : 6 - lezen Micha 6 : 6—8.

Vallen de profeten de wet des Heeren aan? Verwerpen zij het offer, type van het zoenoffer? Christenen, te rationalistisch of te vroom, beweren het. Dit is niet waar. Paulus, de vurigste christen-leraar der genade heeft gezegd: „Alzo is dan de wet heilig, en het gebod is heilig en rechtvaardig en goed" Rom. 7 : 12; „Want wij weten dat de wet geestelijk is", zegt hij verder, Rom. 7 : 14, „maar ik ben vleselijk; verkocht onder de zonde".

Hetgeen de profeten aanvallen en verwerpen als een volkomen onverklaarbaar iets en een belediging voor God, is niet het offer op zichzelf, als instelling; maar het legalisme (het wettische). Het legalisme, d.w.z. het vastklemmen aan de letter der wet, aan uiterlijke dingen, die de plaats innemen van de geestelijke werkelijkheden, waarvan zij maar het zinnebeeld waren. De hoofdgedachte, dat het brengen van het offer alleen verzoening en redding bracht, dat de goddelijke goedkeuring alleen van die stoffelijke handeling afhing, dat, hoe vaker die handeling werd volbracht men des te meer recht stond tegenover God, dat is hetgeen de profeten hebben veroordeeld, en waar zij recht op hadden het te veroordelen: n.l. het legalisme.

Maar men zou zich vergissen als men dacht, dat God dat overgangstijdperk zou afsluiten door af te zien van het principe der plaatsvervanging, door het volk van het offer af te wenden, strengere maatregelen te nemen en Zijn geduld te verliezen om te komen tot de eisen van een morele wet (laten we zeggen een zuiver morele wet). Zo zegt prof. H. Bruston het in „Het Kruis in het O. T." — (Theol. tijdschrift Juli—Dec. 1948)

Volgens prof. Cadier: De instelling van het offer voor de zonde is in Gods gedachte een pedagogische voorbereiding geweest voor de mensheid om het werk van het Kruis te begrijpen. Het is een grootse en eeuwige les der dingen, die God aan de mensen heeft gegeven, om hen de noodzakelijkheid van de verzoening der zonde te doen gevoelen, verzoening die alleen door Christus volbracht kon worden. Er is dus geen tegenstelling tussen het levitische offer en het profetisme, want God heeft dat offer gewild en het offer zelf verwees naar Christus. Als Christus gekomen zal zijn, zal Hij de offers doen ophouden, maar dan alleen na Zijn eigen offer te hebben aangenomen. Want Hij zal niet komen om de Wet of de profeten te ontbinden, maar ze te vervullen Matth 5 : 17.

Welke was dus de rol van het profetisme a.g. het begrip van het verzoenend offer? (zoenoffer). Was het alleen maar strijden tegen het legalisme om de innerlijke werkelijkheden waarvan de offers het zinnebeeld waren, te verlevendigen: de gave van het hart, gehoorzaamheid, berouw....

Ongetwijfeld is dat een belangrijk deel (even belangrijk als dringend in hun tijd) van de boodschap der profeten. Voldoende is het om nog eens te lezen Jes. 1 : 11—13; Amos 5 : 22; Hosea 6 : 6; Micha 6: 6—8 alreeds genoemd en andere teksten als 1 Sam. 15 : 22 „Gehoorzamen is beter dan slachtoffer", of Jer. 7 : 21—23, waarin staat dat de regels van de eredienst niet te vergelijken zijn met de geboden der wet; of Ps. 51 : 18—19 „De offeranden Gods zijn een gebroken geest; een gebroken en verslagen hart zult Gij, o God, niet verachten".

Maar de profeten hadden een andere zending, de be-

Liturgie N.B.J.B.-dankdienst

Uitgezonden door de N.C.R.V. vanuit de Baptisten Kerk te Groningen, Zondag 9 Juli 's middags 5 uur

Voorgangers: Ds G. Brongers, Den Haag
Ds G. Vegter, Groningen.
Organist: J. van Dam.
Kerkkoor: „De Lofstem", o.l.v. Evert Westra.

1. ORGELSPEL.
2. VOTUM.
3. KOOR: Halleluja! Looft Gij knechten des Heeren, looft de naam des Heeren. De Naam des Heeren zij geprezen van nu aan tot in eeuwigheid! Van de opgang der zon tot hare nedergang zij de Naam des Heeren geloofd!
4. GEMEENTE (aansluitend zonder aankondiging of onderbreking) Ps. 118 : 1 „Laat ieder 's Heeren goedheid loven".
   Koor: (vers 7) „De Heer is mij tot hulp en sterkte".
   Gemeente: (vers 8) „Gods rechterhand is hoog verheven".
   Koor: (vers 12) „Dit is de dag, de roem der dagen".
   Gemeente en Koor: (vers 14) „Gij zijt mijn God, U zal ik loven".
5. SCHRIFTLEZING: Psalm 100.
6. KOOR: Gez. 88 „Ere zij de Vader en de Zoon".
7. GEBED.
8. Ds G. BRONGERS: „Nu de N.B.J.B. 25 jaar is".
9. GEMEENTE: Gez. 121 : 1, 2, 3 „God roept ons, broeders, tot de daad".
   Collecte.
10. SCHRIFTLEZING: Jes. 40 : 25—31 (eindigend met: Zalig zijn degenen, die het Woord Gods horen en het bewaren).
    Koor: „Halleluja".
11. GEMEENTE: Gez. 136 : 1, 2, 3, 4, 5 „Lof zij de Heer".
    Collecte.
12. Ds G. VEGTER: „De kracht vernieuwen".
13. KOOR: Gez. 117a : 1, 2, 3, 4 „Staat op en strijdt de goede strijd".
14. DANKGEBED.
15. SLOTZANG: Gez. 228.
    Vers 1: Koor „Neem mijn leven".
    „ 2: Gem. „Neem mijn handen".
    „ 3: Koor „Neem mijn stem".
    „ 4: Gem. „Neem mijn zilver en mijn goud".
    „ 5: Koor „Neem mijn wil".
    „ 6: Gem. en Koor „Neem ook mijne liefde, Heer".
16. ZEGEN.
17. KOOR: Amen.
18. ORGELSPEL.

N.B.J.B. Zomerkampen

Data: 15 Juli—19 Augustus. Leeftijd 17 jaar en ouder. Van 22—29 Juli ook voor jongeren van 14, 15 en 16 jaar.
Kampgeld: f 16.—, inclusief f 2.50 inleggeld.
Aanmelding: N.B.J.B. Jeugdbureau, Dracht 32, Heerenveen.
Op aanvraag gratis folders verkrijgbaar!

Mededelingen

EMMEN

Eindelijk is het zo ver, dat wij mededeling kunnen doen, van wat in de Gemeenten Valthermond en Emmen te gebeuren staat.

Zo de Heere wil, wordt onze br voorganger Zondag 30 Juli a.s. des voorm. om 10 uur door Ds T. Jansma van Haarlem in zijn ambt bevestigd.

Des namiddags 3 uur zal Ds H. Plevier aan dezelfde plaats zijn intrede doen.

Nadien is er in de Vestibule van de Aula van het het Gem. Lyceum, waar beide diensten gehouden zullen worden, gelegenheid om de nieuwe voorganger en diens echtgenote te begroeten.

Des avonds heeft een begroetingssamenkomst plaats in de kerk te Valthermond.

Gasten worden vriendelijk uitgenodigd. Zij die hiertoe nachtlogies wensen, dienen dit kenbaar te maken aan onze secr. br. W. Wiersema, Molenstraat 11 te Emmen.

Voor hen die beide diensten willen medemaken en dit geldt wel in het bijzonder voor de brs en zrs van Valthermond, bestaat gelegenheid het middagmaal bij de brs en zrs te Emmen te gebruiken. Daar wordt op u gerekend.

Met vriendelijke groeten,
Uw br in Christus, D. M.

DEVENTER

In aansluiting op onze mededeling in de Christen van 30 Juni laat de Gemeente te Deventer U volledigheidshalve weten, dat Zondag 9 Juli 's morgens 10 uur in de Baptisten Kerk de bevestiging zal plaats hebben van onze nieuwe predikant H. P. de Boer door Ds K. Reiling uit Rotterdam.

De intrededienst zal plaats vinden 's middags 3 uur in de Doopsgez. Kerk.

's Avonds 7.30 uur begroetingssamenkomst in ons eigen Kerkgebouw.

De omliggende zustergemeenten worden uitgenodigd zich te doen vertegenwoordigen door het zenden van afgevaardigden.

H. J. GROOTHEDDE, secr.

Advertentiën

D.V. hopen onze lieve Ouders
F. Wagenaar
en
A. A. Wagenaar—Zwaagman
de 16de Juli aanstaande hun 25-jarige echtvereniging te herdenken.
Hun dankbare kinderen.
Groningen, Juli 1950.
Nw. Boteringestr. 78a.
Thuis van 3—5 uur.

JAARGANG 67 - Nr. 3009
VRIJDAG 14 JULI 1950

WEEKBLAD
DE CHRISTEN
Orgaan tot verbreiding van de beginselen van N.T. Christendom

UITGAVE VAN DE UNIE VAN BAPTISTEN GEMEENTEN IN NEDERLAND

REDACTIE-ADRES: Ds. C. BRANDT, MOERKERKESTRAAT 151c - ROTTERDAM—Z.
ADM.: Ds. T. JANSMA, TETTERODESTRAAT 47, HAARLEM, POSTREK. No. 9260 TEN NAME VAN DE UNIE - TEL. 18032

ABONNEMENTSPRIJS BIJ VOORUITBET. VOOR NEDERLAND EN OVERZEESE GEBIEDSDELEN P. JAAR F 5.— - BUITENLAND P. JAAR F 6.50

Het wegwijzende WOORD

Kroont Hem met gouden kroon!

Neem zilver èn goud en maak kronen; en zet ze op het hoofd van Jozua de zoon van Jozadak, de hogepriester, en spreek tot hem zeggende: Alzo spreekt de Heere der heirscharen, zeggende een Man Wiens naam is SPRUIT, die zal uit zijne plaats spruiten, en Hij zal des Heeren tempel bouwen .... en Hij zal het sieraad dragen, en Hij zal zitten en heersen op Zijn troon; en Hij zal priester zijn op Zijn troon en de raad des vredes zal tussen die beiden wezen.

Zach. 6 : 11—13.

Een van de mooiste boeken vind ik het boek Zacharia. Waarom? Omdat in dit deel van de kleine profeten zoveel te vinden is, wat heen wijst naar Christus, de schoonste onder tienduizend. Christus' getuigenis is ook het gedeelte, dat we overdenken.

De profeet leefde in de tijd na de ballingschap. Niet alle ballingen waren teruggekeerd naar het land der vaderen, dat God volgens Zijn verbond beloofd heeft de kinderen Israels te geven. Maar Gods verbond houdt eeuwig stand, zo staat geen berg, geen rots. Daarom zullen de kinderen Israels eens terugkeren naar het land. Immers het verbond met Abraham Zijn vrind, bevestigt Hij van kind tot kind. Eens zal Hij ze toevergaderen in hun land, en zij zullen wonen een iegelijk onder zijn wijnstok en vijgeboom, en niemand zal dan ooit weer hun rust verstoren. Bidt om de vrede van Jeruzalem, wel moeten zij varen, die U beminnen. Een klein voorproefje was de terugkeer uit de Babylonische ballingschap. Reeds werd weer de tempel herbouwd. Door het opwekkend woord van de profeten Haggai en Zacharia, hebben Jozua de Hogepriester en Zerubbabel de vorst, met kracht geijverd voor herstel van Jeruzalem en zijn tempel.

Doch ook onder hen, die nog in Babel waren achtergebleven, waren er, die met de restauratie medeleefden. Daar komen ze aan, een deputatie geleid door Cheldai, bestaande voorts uit de volgende personen: Tobia en Jedaja. Een voortreffelijk driemanschap. Ze brengen een gave voor de herbouw van de tempel. Van uit het goud en zilver wordt een diadeem vervaardigd, een samengestelde kroon en daarmee zal JOZUA gekroond worden. Alzo een gekroonde Hogepriester.

Welk een voortreffelijke daad is het, te denken aan des Heeren tempel. Als de kroning van de Hogepriester heeft plaats gehad, wordt de kroon bewaard tot een gedachtenis aan Chelem d.w.z. Cheldai (vermoedelijk is hier sprake van een schrijffout), Tobia en Jedaja. Immers de Heere is niet onrechtvaardig, dat Hij zou vergeten wat wij voor Zijn dienst hebben gedaan. Ook zal gedacht worden aan de gastvrije zoon van Zefanja, die de deputatie te zijnen huize ontving en in wiens huis de kroning heeft plaatsgevonden.

Welk een heerlijke gedachte te weten, dat aan hen gedacht wordt, die aan Zijn Naam gedenken. Zelfs een beker koud water uitgereikt zal door Hem beloond worden. Vanzelfsprekend moeten we niet geven en gastvrij zijn om beloond te worden, we dienen uit liefde en niet om het loon, al mag en kan dit laatste ook een aansporing voor ons zijn.

Doch het zwaartepunt ligt in deze geschiedenis op iets anders en wel op het feit van de kroning van Jozua de Hogepriester. Dat is iets bizonders. Nergens lezen we in het O. Test. dat een priester een kroon droeg. Hij droeg een muts met gouden voorhoofdsplaat, waarop het „Heilig de Heere" te lezen stond. Het priesterschap in het O.T. is type. God bereidde Zijn volk voor, voor het eigenlijke priesterschap, dat niet tijdelijk maar onvergankelijk zou zijn. Het O.T. priesterschap is profetisch, vooruitwijzend en getuigend. In Jezus Christus is ons de ware Hogepriester gegeven. Een hogepriester, die niet met vreemd bloed, maar Halleluja! *met Zijn eigen bloed* voor ons is ingegaan in het ware heiligdom in de hemel, om daar voor Gods aangezicht te verschijnen ten behoeve van ons. Maar het priesterschap van Christus is dan ook niet naar de orde van Levi, maar naar de orde van Melchizedek. Deze veranderlijkheid van het priesterschap is bewijs van de onprofeitelijkheid daarvan, het was tot de tijd der verbetering opgelegd.

In Christus is het ware priesterschap, eeuwig blijvend, en een eeuwig priester, ja *de* Hogepriester ons gegeven. Hij maakte een werkelijke verzoening en Hij bracht *Zichzelf* ten offer. Jezus Christus en Hij alleen is het ware offerlam en de ware Hogepriester. Hij leeft om

voor ons te bidden en Hij heeft met de ene offerande, op Golgotha geschied, ons met God verzoend, onze schuld door Zijn zoenbloed weggedaan. Geprezen zij Zijn naam.

Doch deze Jozua, Jezus, is ook gekroond. Hij is ook KONING. In Hem is het koning- en priesterschap in één persoon verenigd. Hij is *des Heeren Spruit*, Hij is Gods Zoon, van de Vader uitgegaan. God uit God, Licht uit Licht, geboren, niet gemaakt. De eeuwige Zoon. Hij is de *Spruit uit het huis van David*. (Jer. 23 : 5, 6 en Jer. 33 : 15, 16.) Hij is dus ook de Zoon des mensen, de vrucht der aarde. Zie een *man* wiens naam is Spruit! Deze Spruit is ook de *Knecht des Heeren* (Zach. 3 : 8). Over de Knecht heeft Jesaja geprofeteerd, Hij is de Lijdende Knecht des Heeren, wiens portret ons is gegeven in Jes. 53.

Vatten wij samen, wat de Schrift getuigt over de Spruit, dan zien wij: Christus Zoon van God, Spruit des Heeren nader uitgewerkt in het Evangelie naar Johannes. De Spruit uit het Huis van David, wijzend op het Koningschap van Christus, nader uitgewerkt in het Ev. naar Mattheus. De Spruit is Man, zoon des mensen, overeenstemmend met het Ev. naar Lucas. En ten slotte de Spruit als Knecht ons getekend in het Ev. naar Marcus.

Deze Spruit, niemand anders dan Christus wordt ons hier getoond. Het gaat niet om de historische persoon Jozua en ook niet om Zerubbabel. Zij zijn slechts typen, wondertekenen (Zach. 3 : 8). Het gaat om Christus! Met welk een grote nauwkeurigheid heeft de Heilige Geest ons hier op Christus gewezen. Hoe is de Bijbelkritiek er volkomen naast als ze meent de tekst te moeten herstellen en te willen lezen in plaats van Jozua, Zerubbabel! Wel is Zerubbabel de man die de stenen tempel herbouwd heeft (Zach. 4 : 9) maar niet om hém en om dié tempel gaat het. Het gaat om de Spruit des Heeren, om Christus.

Wij vinden hier een krachtig bewijs voor hetgeen Paulus ons heeft verklaard. AL DE SCHRIFT IS VAN GOD INGEGEVEN. (God beware ons als predikers en onze studenten en seminaria voor het moordend gif der bijbelkritiek. Zeker zullen we het lot delen van vele grote mannen in het verleden, die in de kringen der wetenschap werden doodgezwegen en minachtend met „onwetenschappelijk" werden betiteld, maar om des Heeren wil zullen wij dat moeten dragen.)

Een kroon voor Jozua. Niet een kroon voor Jozua van zilver en ook niet een kroon van goud voor Zerubbabel, maar een glorie kroon op het hoofd van Jozua, de Hogepriester. Alleen onze Heere Jezus Christus zal het sieraad dragen Hem de majesteit en heerlijkheid!

Koningschap en priesterschap, in het verleden onverenigbaar, zijn in Christus tot één. „De raad des vredes zal tussen die beide wezen." Maar meer nog: vanuit deze Koning-Priester stroomt ons het heil toe. *Gods vrederaad* vindt door Christus voortgang en voltooiing. Het besluit tussen de Vader en de Zoon, Gods eeuwig voornemen, de Raad van Zijn wil, het heilsplan Gods tot redding van het verloorne, tot verzoening der zonden, tot delging onzer onbetaalbare schuld, tot aanneming tot kinderen, dit welbehagen Gods in mensen, vindt door Zijn hand gelukkig voortgang. De raad des vredes vloeit uit Hem voort. Vrucht van Zijn Koning- en Priesterschap. Hij is het, die de tempel van Zijn gemeente bouwt. Hij is de grote Koning, die straks weerkomt en Hij zal te dien dage alleen koning zijn.

D. SLORT.

Losse Schakels

Onze oorsprong Welke is onze taak als baptisten in de godsdienstige ontwikkeling van ons Nederlandse volk? Er zijn ruim honderd jaren verstreken, sedert de eerste Baptistengemeente op Nederlandse bodem in het aanzijn kwam. Ze werd niet g e s t i c h t maar g e b o r e n. We bedoelen dit zo: haar ontstaan was niet toe te schrijven aan invloeden of factoren van buiten onze grenzen. Het was de werking van de Geest van God door middel van het Woord van God, die de eerste Nederlandse baptisten tot de overtuiging bracht, die ze beleden en uitleefden. In gehoorzaamheid aan de Heilige Schrift verenigden ze zich tot een gemeente. Die overtuiging, dat het zo moest, was in hen ontstaan door de werking van Gods Geest in hun verstand en hart. Wat bedoelde de Geest van God er mede, dat Hij deze mensen tot dit Licht voerde en tot deze gehoorzaamheid inspireerde?

Onze taak We kunnen uit de geschiedenis onzer gemeenten en gezindte trachten een antwoord op deze gewichtige vraag te vinden. Want we mogen zeggen van ons theologisch ingesteld volk wat we willen, we mogen massa's psychologische verklaringen gaan zoeken voor het feit, dat we na ruim honderd jaar te hebben bestaan nog niet aan de 7000 georganiseerde baptisten in ons land toe zijn, we zijn daarmede niet klaar. Het instrument van onze observatie moet worden afgesteld op de Hemel. Want toen de Heere God in Nederland Baptistengemeenten in het aanzijn riep, wist Hij wel, hoedanig het Nederlandse volk is. Hij wist ook wel hoedanige wij zouden zijn, die in de loop der jaren die gemeenten zouden vormen. Toch deed Hij dit werk en zijn we wat we zijn, niet zonder Zijn voor-weten noch zonder Zijn wil. Waarom zijn we er dan? Wat heeft God de Heer met ons, Baptistengemeenten, voor?

Uitverkoren tot...... Wie is uitverkoren is dat niet om zijn zelfswille, maar heeft zijn bestemming ontvangen met het oog op anderen. De geschiedenis zegt ons dat we niet tot eigen grootheid zijn bestemd. Er moest in ons volk getuigenis gegeven worden van de bijbelse doop- en gemeente-gedachte. Te midden en tegenover ons kerkelijk volk, moeten wij een waarheid bekend maken en voortdurend onder de aandacht brengen, die in het Nederlandse Kerkendom geen belichaming gevonden heeft. Het doel van onze roeping en verkiezing schijnt niet te zijn, dat we, naast de bestaande Kerken en tegenover hen een nieuwe grote Kerk zullen worden, maar dat we de Christenheid, gelijk ze thans georganiseerd is in de oude en grote Kerken, zouden bepalen bij, en zover mogelijk doordringen van de Waarheid der Schrift aangaande de Doop op het geloof en de gemeente, uit zulk een dooppraktijk geboren. Ons bestaan is, dunkt me — als ik de geschiedenis goed versta — getuigenis zijn. Meer niet. Aandacht vestigen op de verkeerde bouworde en samenstelling van de Kerken, die zich aandienen en door ons volk aanvaard worden, als voortzettingen van de Nieuw Testamentische gemeenten. We moeten gewetens wekken. De Kerken tot nadenken stemmen over eigen positie en praktijken. Wanneer het goed is, zijn we in ons blote bestaan, prikkels van de Heer. Ons bestaan is de kritiek Gods op de Kerken, die, al kinderkens dopende en zo zich op-

wezen. Wij kennen geen secte zo van nabij dat we over de juistheid van deze schildering kunnen oordelen. We missen echter iets in het verhaal en dat is opgave van reden, waarom men de secte „verliet en terug keerde tot de oude Kerk". Om bijzaken had dit echtpaar zich bij de „secte" aangesloten en teleurgesteld in die bijzaken, keerde het die secte de rug toe. Goed. Maar waarom sloten ze zich dan weer bij de „oude kerk" aan? Ook om bijzaken of om de afwezigheid van bepaalde bijzaken? De schrijver vertelt niet, dat hij die mensen, om hen te bewaren voor nieuwe teleurstellingen, gewezen heeft op het foutieve van hun handelingen. Zijn ze in de oude kerk weergekeerd omdat ze overtuigd geworden waren, dat dat moest geschieden uit gehoorzaamheid aan de Heer van hun leven?

Wij kunnen uit het geval wel wat leren, n.l., dat we, ofschoon we moeten zorgen dat er in de gemeente een goede sfeer heerst, toch niemand moeten opnemen in de gemeente, die, zonder overtuiging, alleen om die *sfeer* tot haar wil toetreden. Het gaat om de gehoorzaamheid. Het is goed dat men de gemeente kan prijzen om de hartelijkheid onderling, om de offervaardigheid en hulpvaardigheid, die zij betoont, maar de reden van aansluiting moet dieper liggen.

Anders wordt het een wankele gemeente, want de sfeer kan wel eens minder prettig worden — zijn er niet *vier* jaargetijden? Er zijn mensen die niets anders doen dan „de zon nareizen". Maar een arts in die streken waar veel van dergelijke reizigers neerstreken, zeide eens van hen: „het zijn de miserabelste schepselen op Gods aardbodem". En ik geloof dat zoiets ook wel gezegd kan worden van mensen, die het om de „sfeer" te doen is en niet om de Heer, als ze zich bij een kerk, secte of gemeente aansluiten.

L.

Het Kruis in het Oude Testament

Slot.

Het profetisme heeft niet de wet en de offers teniet gedaan, het heeft ze bevestigd en hun plaatsvervanging door het verbond van Jezus Christus geopenbaard. Het profetisme heeft hun vervanging aangekondigd voor de bevestiging van hun geestelijke waarde, beslissend, eeuwig in de persoon en in het werk van Jezus Christus. Zo moeten we Hebr. 8 : 7 uitleggen: „Want indien dat eerste verbond onberispelijk geweest ware, zo zoude voor het tweede gene plaats gezocht zijn geweest"; en 8 : 6: „En nu heeft Hij zoveel uitnemender bediening gekregen, als hij ook eens beteren verbonds Middelaar is, hetwelk in betere beloftenissen bevestigd is", verg. Hebr. 7 : 18—19.

De afdwalingen, het boze hart des mensen, heeft de zin van de heilige rechtvaardige en goede geboden des Heeren verdorven en heeft er het legalisme voor in de plaats gegeven. De liefde Gods is tot het uiterste gegaan. Hij heeft de kroon op Zijn beloften gezet. Nadat Hij Mozes, de grootste der profeten, had gezonden, heeft Hij erin toegestemd Jezus te sturen, Zijn enige en geliefde Zoon. En door het kruis van Jezus Christus, moest God de verborgenheid van de verzoening, uitgedrukt door het offer voor de zonde tot volmaaktheid leiden.

Inderdaad, volgens Hebr. en volgens het begrip van de verzoening naar Jes. 53 heeft Christus Zich gegeven als de Hogepriester. Tussen de heilige God en de zondige mens moet er een Hogepriester zijn. Maar het moet zijn een waarachtig hogepriester, alleen door Zijn goddelijke natuur gerechtigd om achter het voorhangsel door te dringen, in Gods tegenwoordigheid om voor de zondaar te bemiddelen. Het priesterambt van Aäron, waarop de wet rust is niet voldoende. Het moet een Hogepriester naar de ordaning van Melchizedek zijn, naar de kracht des onvergankelijken levens, Hebr 7: 16, een Hogepriester zonder voorganger en zonder opvolger: Want zodanig een Hogepriester betaamde ons, heilig, onnozel, onbesmet, afgescheiden van de zondaren, en hoger dan de hemelen geworden, die het niet alle dagen nodig was, gelijk de hogepriester, eerst voor zijn eigen zonden slachtofferen op te offeren, Hebr. 7 : 26, 27: „waarom hij ook volkomenlijk kan zalig maken degenen die door hem tot God gaan, alzo Hij altijd leeft om voor hen te bidden", Hebr. 7 : 25.

Maar Christus heeft Zichzelf gegeven als verzoenend slachtoffer. De bemiddelaar is eerst de Zaligmaker.

Om de zonde te verzoenen, om de zondaar te dekken om zijn vergeving te verkrijgen moest er een altaar zijn, een plaatsvervangend slachtoffer, rein en onbevlekt, en bloed. Dat is de wet Gods. Maar het bloed van stieren en kalveren moet opdrogen. Het Kruis is dat altaar, en op dat Kruis zal het slachtoffer Gods enige Zoon zijn, Hebr. 9 : 12—14. Zo hebben de profeten voorspeld.

Hogepriester van het nieuwe verbond, verzoenend slachtoffer voor de zonde, zo is het werk van Jezus Christus, getypeerd door de dienst der Levieten, met een schrikbarende duidelijkheid voorspeld door de profeten.

Daarbij nog heeft het profetisme de nadruk gelegd, en daarin onderscheidt het zich het meest van het Levitisme, op het feit dat de dienstknecht des Heeren, dat het bemiddelend Opperwezen, die middelaar zal zijn, dat heilig verzoenende slachtoffer

1. éénmaal voor altijd. Het offer van de dienstknecht des Heeren zal zich niet herhalen, zoals die van de tabernakel en van de tempel. Het zal beslissend zijn, voor de tegenwoordige tijd, voor de toekomst en ook voor het verleden, (Hebr. 7 : 15, 9 : 12, 26—28, 10 : 10, 18 — Jes. 53 : 5, 6, 11 en 12)
2. voor alle mensen. Christus zal niet alleen sterven voor een paar bevoorrechten, voor de Joden van Jeruzalem. Hij zal voor alle mensen sterven, en om te redden allen die in Hem geloven. Hebr. 3 : 5, 6; 7 : 25; Jes. 53 : 5, 6, 8, 12 enz. Openb. 5 : 9).

Ik eindig, doch een enkel woord wil ik nog toevoegen. Indien er een koninklijke referentie nodig ware voor onze beweringen over de zin van de levitische offers en van hun profetische typering, zouden we heel eenvoudig het H. Avondmaal kunnen noemen. Voordat Hij aan het kruis werd genageld, tijdens het overhandigen van de beker aan Zijne discipelen, heeft de Heere Jezus tegenover deze laatsten de plechtige verklaring afgelegd: „Dit is mijn bloed, het bloed des nieuwen testaments hetwelk voor velen vergoten wordt tot vergeving der zonden".

Het H. Avondmaal omvat dus de bestanddelen van het offer uit het O.V.: plaatsvervanging, rechtvaardigmaking, verzoening. Het H. A. herinnert aan

het vergoten bloed: dit is Mijn bloed;

koningen met Christus".

Wie zijn dat, die op de tronen zijn gezeten en aan wie het oordeel werd gegeven? Zijn dat de martelaren, de belijders, de 12 apostelen, of zij, die met Christus uit de hemel nederdalen? Die vraag zou ik willen open laten, daar ik er beslist geen antwoord op weet. Mogelijk heeft dit gericht ten doel uit te maken, wie de eerste opstanding waardig is. Bij dit oordeel krijgen de zielen, die om het Woord Gods waren onthoofd, recht. Zij hebben moeten wachten op de komst van Christus. Zag Johannes niet de zielen onder het altaar? (Openb. 6 : 9—11). Eerst bij de opening van het laatste en zevende zegel is hun wachtenstijd ten einde. Zij leefden, kan gezien de nadere uitdrukking *„eerste opstanding"* slechts betekenen, dat hun persoon naar lichaam en ziel werd hersteld, weer levend werd. Zij leefden. Dit werkwoord wordt ook gebruikt in Rom 14 : 9 en duidt daar de opstanding van Christus aan. In dit laatste bijbelboek wordt niet alleen het beest, dat de wonde des zwaards had, weder levend, maar — en dat is de antithese — ook de onthoofden. Zij werden levend. Nadrukkelijk wordt gezegd, dat de overige doden niet levend werden. De onthoofden en de standvastigen onder de heerschappij van het beest werden levend. Dit is de eerste opstanding. Als koningen en priesters leven ze. Ze zijn ook heilig. Hun heiligheid is volle realiteit geworden. Voor hen is er geen tweede dood, geen geworpen worden in de poel des vuurs. Bij de komst van Christus wordt openbaar dat wij tot koningen en priesters gemaakt zijn (Openb. 1 : 16, 1 Petr. 2:9).

(Wordt vervolgd.)

ONZE PLICHT

Wanneer de Zeeman komt in Buenos Aires, in Durban of Adelaide, dan vindt hij daar, in het Engels zeemanshuis, een „Hollands Hoekje". Er zijn er zo een dertigtal, over de gehele wereld verspreidt. En OF hij zulks waardeert! Z'n krant, weekblad ligt er op hem te wachten; de Spiegel, Timotheüs. Er staat op een rustig plekje, een schrijftafel met alle benodigdheden — voor een brief aan „moeders". Men is hem daar op alle mogelijk terrein behulpzaam; — 'n knoop aanzetten — een postzegeltje plakken — trips in de omgeving van de haven — ping-pong — sportwedstrijden. Kortom alles wordt in 't werk gesteld om hem zijn verlof aan de wal — in den vreemde — zo nuttig en aangenaam mogelijk, in een geestelijk en sociaal verantwoorde sfeer, te doen doorbrengen. En bij dit alles wordt de grote lijn niet vergeten; integendeel — zoals de zeemanspredikant van Buenos Aires schreef: „while much that we do may come under the name of „welfare" we must strive to KEEP FIRST THINGS FIRST" (terwijl veel wat we doen veelal doorgaat onder de benaming „welzijn" moeten we er naar steven de eerste (hier: voornaamste) dingen het eerst te doen gelden (voorop te stellen). Zodoende werkt zulk een „Hollands Hoekje" dus evangeliserend.

Het instandhouden en stichten van deze hoekjes is de taak en de plicht van de Ned. Zeemanscentrale, een interkerkelijke vereniging, waarin Gereformeerden en Hervormden, Luthersen en Baptisten, Doopsgezinden en Remonstranten deelnemen; allen onder het devies „in dienst voor de zeeman".

57 jaar reeds vervult zij deze taak — in voor- en tegenspoed —; met Gods hulp strekte zij velen tot een zegen. Deze moeilijke en verantwoordelijke taak is onze plicht. We vervullen die, naar ons vermogen, in opdracht van Hem, Die allen en alles regeert.

Helpt gij ons meedragen! Het is ook Uw opdracht, Uw plicht.

Ge geeft immers van wat Hij U gaf.

Ned. Zeemancentrale,
Veerhaven 17 (Kamer 38)
Rotterdam. Giro: 144030.

Advertentiën

★

JAARGANG 67 - Nr. 3010
VRIJDAG 21 JULI 1950

WEEKBLAD
DE CHRISTEN
Orgaan tot verbreiding van de beginselen van N.T. Christendom

UITGAVE VAN DE UNIE VAN BAPTISTEN GEMEENTEN IN NEDERLAND

REDACTIE-ADRES: Ds. C. BRANDT, MOERKERKESTRAAT 151c - ROTTERDAM—Z.
ADM.: Ds. T. JANSMA, TETTERODESTRAAT 47, HAARLEM, POSTREK. No. 9260 TEN NAME VAN DE UNIE - TEL. 18032

ABONNEMENTSPRIJS BIJ VOORUITBET. VOOR NEDERLAND EN OVERZEESE GEBIEDSDELEN P. JAAR F 5.— - BUITENLAND P. JAAR F 6.50

Het wegwijzende WOORD

Het Heilige Volk

Maar indien wij in het licht wandelen, gelijk Hij in het licht is, zo hebben wij gemeenschap met elkander, en het bloed van Jezus Christus, Zijn Zoon, reinigt ons van alle zonde. I Joh. 1 : 7.

Door het getuigenis, dat zij van Christus gaven werden de twaalf Apostelen tot twaalf poorten, elk toegang gevende tot het Nieuwe Jeruzalem. Wie in hun gemeenschap zich laat opnemen, wordt doorgegeven aan de Vader en aan Zijn Zoon Jezus Christus. Het gaat niet om de poorten maar om de Stad, die zich in haar ontsloten poorten open stelt voor hen, die buiten zijn. God was in Christus en maakte zich in Hem voor de wereld genaakbaar en wij, de Apostelen, zijn de nodigende toegangen. Wie ons aanvaardt in onze Boodschap, ziet zich opgenomen in de gemeenschap met God, zegt Johannes.

Deze verandering is groot. Ze gaat onder onze voeten door. Ze is niet een **anders** gezet worden in de wereld van nu. Ze is geen **omgezet** worden. Ze is een **overgezet** worden. We komen dààr te staan, waar we voorheen niet kónden staan. We komen daar te staan, waar de zondaar niet kán staan. We worden er „gezet". Het zijn niet wij, die deze stap zetten. We kunnen dat niet. Hoe zou een zondaar kunnen overstappen uit deze tegenwoordige, boze wereld in het Lichtrijk van God? Hier is geen overgang mogelijk, want hier is generlei verwantschap. Hier is slechts tegenstelling, uitsluitend tegenstelling. De overgang, die ligt buiten hetgeen voor ons mogelijk is, heeft nochtans plaats, want ze is een mogelijkheid Gods.

Ze is een Wonder. Ze is een Werk Gods, dat bij niets aansluit. Hier is geen „aanknopingspunt". Daarom: overgezet.

Deze overzetting, schoon zij alle kennis te boven gaat, moet door de gelovigen in hun bewustzijn worden opgenomen. Zij moeten het „daarvoor houden". Ze moeten leven, van déze waarheid uit. Het Wonder moet uitgangspunt zijn van hun denken en overleggen en dienovereenkomstig, van hun wandelen, maar dat nimmer zó, dat ze uit het Wonder uit komen en in het beredeneerbare terecht komen.

De Christen, die in de duisternis wandelt, heeft zich zijn positie niet voldoende ingedacht, zich niet genoeg in het Wonder ingeleefd. De Christen, die zegt geen zonde te hebben, plaatst zich buiten het Wonder. Hij verleidt zich zelven. Hij ziet zich niet meer als Gods werk. Hij ontkent, dat hij zonde heeft, omdat hij dat niet kan rijmen: zonde te hebben en het Licht toe te behoren. Die spanning is meer dan zijn ziel verdragen kan. Het is onlogisch; het is een tegenspraak in zich zelf, en om daaraan te ontkomen gaat hij uit het Wonder weg en maakt zijn toestand beredeneerbaar.

Wat dan? Hoe ontkomen we dan aan de druk der tegenspraak van overgezet te zijn en nog zonde te hebben? De zonde ontkennen? Neen! Dat is zelfmisleiding. Twijfelen aan de waarheid van het overgezet zijn? Dat ware God tot een leugenaar maken.

We kunnen staan in het Wonder: een zondaar, een verloste, O Heer! Hoe? Vanwege het bloed van Christus. Men doet dit woord tekort, wanneer men het leest als het „voorbeeld" van Christus. Het bloed is het leven, maar dan het leven als offer, als overgave, als hoogste daad.

Het werk van Christus, zijn doodsdaad, maakt voortdurend rein van alle zonde. Daarom is er tweeërlei: voortdurend spanning veroorzakende zonde van beneden, en spanning wegnemende vergeving van Boven.

Op welke voorwaarde? De voorwaarde is dat we onze zonden belijden. Belijden is beämen. Belijden is schuld aanvaarden in de tegenwoordigheid van een Ander. Belijden is zó spreken, dat beschuldiging en bekentenis elkander volkomen dekken.

Op zulk belijden, zulk een eens-luidend gesprek met God, volgt de handhaving van u, zondig mens, in de gemeenschap met God.

L.

Losse Schakels

De beroepsbrief In de beroepsbrief omschrijft de gemeente de voorwaarden, waarop ze een beroep uitbrengst. Is op die voorwaarden een beroep aanvaard, dan mogen daarin geen veranderingen worden aangebracht dan met goedvinden van beide partijen.

Wanneer b.v. de gemeenten A. en B het nuttig achten voor zichzelve in de beroepsbrief de bepaling op te nemen, dat de predikant niet binnen drie jaren nadat hij haar beroep aanvaardde, een beroep naar een andere gemeente mag aannemen, dan is de Voorg. aan die bepaling gebonden. Het is echter niet in te zien, vanwaar de gemeenten A. en B. het recht zouden hebben om de gemeente C., die zulk een bepaling voor zichzelve niet wenselijk acht, te verplichten tóch zulk een bepaling in haar beroepsbrief op te nemen. Dat is een interne aangelegenheid van die gemeente. Het is evenmin in te zien, vanwaar derden het recht zouden hebben de gemeenten te verplichten slechts onder die voorwaarden te beroepen. Het is een zuivere gemeentelijke aangelegenheid, waarin elke gemeente eigen houding bepaalt.

De plaatselijke gemeente In een art. in „Commission" waarin de Zuidelijke Convention haar standpunt uiteenzet ten behoeve van de leden der gemeenten, in deze Conventie verenigd, heet het o.m.:

> „Een vernieuwde bezinning op ons baptistisch geloof is noodzakelijk terwille van ons zelf. In het proces van zelfhandhaving tegenover de idee van de hierarchische autoriteit van een Verenigde Kerk, welke wij aanvoelen in de oecumenische beweging, zijn wij in ernstig gevaar onze toevlucht te nemen tot toepassing van kerkelijk gezag om gelijkheid van geloof en praktijk in de gemeenten te bereiken. Maar hoe belangrijke dingen geloof en gemeentelijke praktijk nu ook mogen zijn, zo is ons geloof toch wel op zeer laag peil gezonken, wanneer we onze toevlucht nemen tot het gezag van Conventie of Unie om eenheid te verkrijgen.
>
> Plaatselijke gemeenten zijn axiomas: ze zijn de fundamentele veronderstellingen van het N. Test. Conventies of Unies zijn een manier van werken en bijkomstigheden. Ze worden door gemeenten in elkaar gezet als hulpmiddelen, waardoor zij die taken tesamen doen, die boven de kracht van de enkele gemeente liggen. We verkeren in het gevaar de gemeenten ondergeschikt te maken aan het gezag der hulpmiddelen en door deze hulpconstructie te veranderen in kerkelijke lichamen, die bevoegd zijn de gemeenten regels voor te schrijven".

Geen Oppergemeente We merken wel, dat de Baptisten in de Zuidelijke conventie bevreesd zijn om van de hulporganisaties als Unies of Conventies (Bonden) van gemeente tot een soort Oppergemeente te zien uitgroeien. Ze moeten aan de gemeente ondergeschikt blijven en niet boven de afzonderlijke gemeenten komen te staan met een eigen gezag. Honderd gemeenten hebben niet meer gezag dan één gemeente. Christus regeert de gemeente rechtstreeks, niet via een Paus of concilie of synode of Bond of Unie. Wij kennen en aanvaarden geen Rijkskerken, Landskerken of Wereldkerk. We kennen binnen de grenzen van een land, niet één Kerk, of Gemeente met plaatselijke afdelingen. Evenmin als wij een Europese Gemeente zouden erkennen met „landelijke" afdelingen, en evenmin erkennen we ook een wereldgemeente, van welke ten laatste elke baptistengemeente een afdeling zou zijn. We erkennen geen gezag boven of buiten de plaatselijke gemeente — hoe gemakkelijk het soms zou zijn over zo'n gezag te beschikken en hoe groot de verleidng in zulkeen machtsconcentratie gelegen, ook moge zijn (zie maar naar de Roomse Kerk). De Schrift leert ons een zodanige samentrekking van Macht en Gezag op aarde niet.

Gemeente-Conventie „De betrekking, waarin gemeenten staan tot hun Unies en de verantwoordelijkheid, die Unies hebben tegenover gemeenten, zijn zaken, die door de Zuidelijke Baptisten zeer ernstig en zorgvuldig moeten worden bestudeerd", zo gaat het aangehaalde art. in „Commission" verder.

> „De factoren, waarmede hier gerekend moeten worden, zijn niet eenvoudig en kunnen niet zo vlug en gemakkelijk in hun waarde bepaald worden .... We zijn verplicht te erkennen, dat een Conventie gezag moet hebben om in staat te zijn te zeggen, waar haar grenzen liggen en welke de omvang van haar werkzaamheden zijn. Geen Conventie kan open staan voor iedereen en alles. Zij kan niet tegelijk kerkelijk lichaam worden én een Baptistenunie blijven.
>
> Er blijft ons niet anders over dan terug te gaan tasten op het N. Testament en onszelf opnieuw te oriënteren, gebonden aan de grenzen, die het gezag van Gods Waarheid trekt, zoals deze werkt en heerst in de harten van Gods kinderen om hen gehoorzaam te maken aan Zijn wil".

Actief Amerika Uit predikanten en studenten van de Ver. Staten en Canada zijn negenendertig „teams" gevormd, die in opdracht van de Internationale beweging „Youth for Christ", deze zomer Europa zullen bezoeken. Onder hen zullen jonge mannen zijn afkomstig van theologische opleidingsscholen, op welke een opwekking plaats greep. Ze hopen het vuur te werpen in de harten van hen, die zij in Europa met het Evangelie kunnen bereiken. Bekende leiders van het „Youth for Christ" werk zullen de teams vergezellen en met hen een conferentie houden te Brussel in de maand Augustus. — We weten niet wanneer deze Schakel in De Christen zal verschijnen. Misschien hebben onze gemeenten dan al bezoek gehad van een van die teams; misschien nog niet. Laat ons God bidden ons in elk geval Zijn daden te doen aanschouwen en beleven. Zien op de omstandigheden, op de mensen en hun aard, als konden die werkelijke belemmeringen vormen voor God om te werken is verkeerd. God kán. We zullen er ons voor wachten, dat we de Heilige Israels beperken. Alle dingen zijn mogelijk dengene die gelooft. Inplaats van te zien op de overmacht der omstandigheden, moeten we zien op de macht van God en bidden om een geloof, deze macht „waardig", d.w.z.: in overeenstemming met hetgeen God kan.

Voorlezen Voorlezen is een middel om lezers te kweken. Vaders en moeders behoren hun kinderen boeken voor te lezen. Een goed voorgelezen boek gaat voor de hoorders leven. Door toonverschil en matige mimiek begint de geest, die de schrijver zijn boek inblies, te

spreken. Dan wordt het boek meer dan een verzameling van letters en opeenvolging van zinnen. Dan wordt niet maar een verhaal gehoord maar achtergronden ontdekt; werelden gaan open. Zo wordt de gezichtskring van de hoorders steeds verder naar buiten verlegd, en wordt de belangstelling gewekt voor het boek. De leeslust ontwaakt er door. Men kan een boek zó voorlezen, dat van de inhoud niets door komt, erger: dat die verkeerd door komt. Dan kweekt men tegenzin in wat op zichzelf niet slechts goed is, maar ook vreugdebrenger kan zijn. Is wel niemand in staat een boek goed voor te lezen, voordat hij zich heeft „ingelezen"; de geest van de schrijver ontmoet heeft en zich met die geest heeft laten overdekken? Boeken kunnen bronnen van zegen zijn; laat ze ons uitgraven, er uit putten en anderen er uit te drinken geven en er uit leren drinken.

„De Jeugd van nu" Vanwege de Wereldraad van Kerken is er in Oostenrijk een conferentie gehouden van Protestant-Christelijke Jeugdleiders, die veertien Europese landen vertegenwoordigden. Men probeerde samen vast te stellen, hoe het met de tegenwoordige jeugd geschapen staat. Men beklopte haar eens op haar geestelijke en zedelijke toestand. Omtrent Engeland zei een spreekster: „dat de jonge mannen en vrouwen in dat land weinig gaven om eerlijkheid en waarheid en voor zaken van godsdienst en moraal waren ze onverschillig. De jonge mensen leven er tegenwoordig alleen voor het heden. Een abnormaal familieleven, gemis aan verantwoordelijkheidsgevoel en veelal ontaarde huwelijken bepalen hun houding. De Kerk is in hun ogen een geluksrover"

De vergaderden waren het er over eens, dat de traditionele bearbeiding der jeugd, zoals de Kerk die deed, herziening behoefde. De liturgische diensten kwamen er niet best af. In het Evangelie moest de jeugd op een ernstige, directe wijze worden onderricht, niet onder een mantel van plechtigheden en niet in preekvorm. Die dingen waren „oud en oudbakken" en „zonder aanraking met het leven".

Anderen brachten in het midden, dat de Chr. Kerk gefaald had om de Boodschap voor jonge mensen uit te leggen en toe te passen naar de eis van de huidige sociale, politieke en economische wereld-situatie.

Een Fransman openbaarde als zijn gevoelen, dat de grote fout van vele Chr. Jeugdorganisaties was, dat ze zich uitsluitend bepaalden tot het zieleleven der jonge mensen en hen niet zagen in heel hun persoonlijkheid. Jonge mensen voelden deze ketterij wel, zo verklaarde hij, en dat maakte hen bevooroordeeld tegen alle dingen van geestelijke aard. De plaatselijke predikant moest „leken" en jeugdleiders aantrekken om de jeugd met het Evangelie bekend te maken.

De vertegenwoordiger van de Wereldraad van Kerken vertelde dat de jeugdwerkers met grote bezorgdheid het feit gadeslaan dat de Ouders zo schromelijk tekort schieten in de godsdienstige opvoeding van hun kinderen. De ouders, te laks om te doen wat God van hen verwacht, schuiven de godsdienstige opvoeding hunner kinderen op de Kerk af.

Een Brit vertelde a.g. de kinderen van dat eiland, dat ze het Christendom ontvingen in kleine dosis, zoals bij de inenting tegen de pokken .... waardoor ze behoorlijk immiem gemaakt werden voor de invloed van het Christendom op latere leeftijd!

L.

Toeschouwer of Deelgenoot?

Voor enige weken ontving ik een brief van een broeder in de Heer, die in de slotzin de beide begrippen in dit opschrift vermeld bevatte. Daar deze brief ter publicatie werd aangeboden, wil ik met u de belangrijkste gedachten lezen, om er onderwijl een enkele gedachte aan toe te voegen.

Ter oriëntering wil ik opmerken, dat de briefschijver van Gereformeerden huize is. Als gelovige kwam hij in contact met het Leger des Heils, dat een grote rol heeft gespeeld in zijn geestelijke opvoeding. De liefde tot het velorene gaf een rijke voedingsbodem aan de drang en de vrijmoedigheid tot het openbare getuigenis. Toch was onze broeder nog niet aan het eind van zijn wandeling naar het geestelijk tehuis, waartoe hij nu behoort. Ongeveer zestien jaren terug werd hij op zijn belijdenis gedoopt. Het moet hem echter van het hart, dat de lessen in het heilsleger opgedaan, in zijn gemeente een renteloos bezit dreigen te worden. Volgens hem houden die lessen in het staan in de vrijheid, waartoe Christus ons heeft vrijgekocht. U weet: een duidelijke herinnering aan Paulus' woorden Gal. 5 : 1. Hij legt dit uit als een oproep aan de gelovigen om tijdig en ontijdig getuigenis te geven met vrijmoedigheid van het verlossingswerk, dat de Heer aan hun ziel verrichtte.

Neen, we willen er niet over vallen, dat deze interpretatie van het Paulinische woord er toch wel erg naast is. Immers Paulus maakt hier geen front tegen lakse slappelingen, die er alleen maar op bedacht zijn hun eigen hachje te ontzien. In tegendeel hij spreekt mensen toe met een verantwoordingsbesef, zo groot, dat ze menen het verlossingswerk van Jezus te moeten steunen door strenge recht betrachting zoals besnijdenis e.d. — Maar waar het op aan komt is het verlangen, iets voor de Heer te mogen doen. En dat verlangen blijft onvervuld.

„Waar is tegenwoordig het geloof, dat God ook eenvoudige, ongestudeerde krachten gebruiken kan en wil...." Ik zou haast gezegd hebben: „Bij ons in Rotterdam—Zuid!" Maar ik behoef mij, dunkt mij, niet te beperken tot mijn eigen gemeente. Overal waar de gemeente constateert dat Gods Geest zich manifesteren wil wordt een luisterend oor gegeven, ook als het werktuig een „eenvoudige" broeder is. Niet zelden heeft deze zelfs veel voor op de „bestudeerde" predikant. Vaak is men ontvankelijker voor zijn woord en is er meer lust, zijn verscholen mening op het spoor te komen dan de gedachtengang van een normale Zondagmorgen preek. Oppervlakkig gezien zou men kunnen zeggen, dat de puzzle van de eenvoudigste broeder een rijkere oogst aan openbaring opbouwt dan het woord van een prediker, dat toch ook voor Gods aangezicht is bepeinsd. Psychologisch is dit wel te verklaren. Immers het ongewone van zijn optreden en niet minder — laten we zeggen — het ongewone van zijn woordkeus, de bewogenheid waarin heel zijn zegging is gedrenkt en die uit de spanning van het lange zwijgen is voortgekomen, die allen prikkelen de aandacht in hoge mate. Het is juist in zulk een sfeer van hartelijke aandacht, dat de Geest Gods Zijn wonderen kan doen. De papieren van de eenvoudige broeder en zuster staan in onze gemeenten niet te laag. En we kunnen daar blij om zijn en geven onze instemming zonder enig voorbehoud als onze broeder in zijn brief komt tot de uitroep: „God riep toch immers niet alleen intellectuelen!" Hij verwijst daarbij naar de eenvoudige vissers van Galilea. Ik geef mijn

instemming met de *bedoeling* van mijn broeder, dat God geletterde en ongeletterde kinderen in Zijn dienst roept. Maar de *formulering* van zijn bedoeling is niet zonder ernstig gevaar.

Dit gevaar ligt in de bepaling van „intellectueel" en „eenvoudig" als tegenstellingen, die elkander uitsluiten.

Was Judas Iskariot eenvoudig al behoorde hij niet tot de intellectuelen? Neen, want hij had een tweeledig doel. Hij wilde ook zijn geldgierigheid nog bevredigen. U zult zeggen: „Nu ja, maar dat is dan ook een verrader, die uit de kring gestoten werd". Ik ga verder. Was Thomas eenvoudig? Al evenmin! Hij wilde Gods wonderlijke doen vastleggen en meten naar de maatstaven van de menselijke logica. Toen het wonder deze grenzen overschreed, verloor hij het geloof. En waren de anderen er steeds beter aan toe? In genen dele. De ongeletterde kende maar al te goed het gevaar van het intellect.

Voorts moeten we er wel voor waken te denken, dat de „eenvoudige" vissers van Galilea zulke onthande en ongewapende onnozelen waren, die van toeten noch blazen wisten en geheel onvoorbereid op de vijandige wereld werden losgelaten. De machten komen zoals ze waren, maar Jezus liet ze niet in deze positie gedurende de drie jaren van Zijn omwandeling op aarde!

En tenslotte moeten we ons laten waarschuwen tegen de foutieve waarde bepaling van de intellectuele ontwikkeling, als ontleende de intellectuele aan zijn meerdere scholing de onaantastbaarheid in de strijd. In dit geval zou men naast een zekere bewondering de ontwikkeling kunnen haten als een surrogaat van geloof in Jezus en liefde tot Hem en tot de naaste. Met klem zeg ik, dat ook de intellectuele zwoeger in Gods Koninkrijk aan niets anders dan aan deze krachten van geloof en liefde zijn kracht kan ontlenen. Wij staan niet sterk omdat we ds. dr. of prof. voor onze naam hebben, of oude talen, exegese, dogmatiek, en meer hebben gestudeerd. Wij staan door Gods erbarmen en daardoor alleen.

Dus lood om oud ijzer — ontwikkeld of niet!?

Voor onze plaats in de gemeente geeft het inderdaad niets. De intellectuele verlangt voor zich geen ivoren torens waarin hij gescheiden van de „gewone" man en vrouw zijn beroep op „hoger niveau" leiden mag. Weet u hoe hij er vaak naar snakt een gemeenzame klap op de schouder te voelen van een vriend? Weet u hoe hij als door een bijbeltekst getroost kan worden, als hij eens met „jij" en „jou" wordt aangesproken? Dat alles kan de eenzaamheid, die hem maar al te dikwijls besluipt, zo blij verlichten. Nee, hij verlangt geen opsluiting in een ivoren toren.

Maar er is een andere zijde aan de zaak. Als het gaat om onze plaats aan het werk dan heeft de gespecialiseerde toerusting tot de bepaalde roeping haar grote waarde. Onnodig toe te lichten, wat leven en ervaring luide verkondigen. Het leraarsambt bijv. omvat meer dan alleen het getuigenis. De waarheid Gods moet de leraar overbrengen, transformeren als het ware ten behhoeve van de mens. Hij moet daarom de oevers van het Goddelijke en menselijke leven kennen. Dan is daar de taak de zielen te leiden. Het is dan niet voldoende om ze zo ongeveer of ook zelfs volkomen de richting te weten, waar het op aan moet. De grenzen van hetgeen hem of haar, die men leiden moet, van de mogelijkheden en zwakten welke met elkaar het patroon van het innerlijke leven uitmaken, moeten ernstig en nauwkeurig afgetast worden. Met een afgerond stelsel van maatregelen toegepast op iedereen, komt men er niet! Men maakt veel te veel ongelukken als men allen over dezelfde kam scheert! Er is een geoefend oog en een geoefend oor voor nodig om in deze de mening des Geestes juist te duiden. Met opzet ben ik lang blijven stilstaan bij de zielkundige argumentering van de stelling, dat in de speciale arbeid in Gods Koninkrijk de bijzondere toerusting nodig is.

Verkleinen wij nu de waarde van het getuigenis der z.g. eenvoudige broeders of zusters? Wie dat meent maakt dezelfde fout als de man, die de metselaar op de hoge fabriekschoorsteen meer waarde toekent dan de metselaar die genoegelijk de schoorsteenmantel op de eerste etage van een huis metselt! Maar we weten, dat ze evenveel waard zijn als zij met toewijding hun werk doen. De hoogte van hun werkobject is niet uitslaggevend.

Voor God zijn ze gelijk, al die arbeiders van al die verschillende taken. Hij heeft hen allen even lief en sluit allen in Zijn armen en aan Zijn hart.

Maar juist daarom, omdat God Liefde is, zal Hij in teder ontfermen nooit een zwak schaapje Zijner kudde voor een sleperswagen zetten. God is geen wrede slavenjager, die zonder passende toerusting de Zijnen voor Zich laat ploeteren totdat zij er bij neervallen. Hij roept tot een bepaald werk in Zijn koninkrijk, en met de roeping geeft Hij de daartoe nodige kracht en wijsheid.

Nog eens: deze toerusting is nog niet de eer van de arbeider. Eerst als de dag is gedaald en de taak volbracht is wordt de eer toegekend: deze eer, dat wij allen ons Gods onnutte dienstknechten en dienstmaagden weten, die evenzeer als weleer uit genade alleen — en niet uit verdienste — zalig worden.

Doch dan ook ernst gemaakt gemaakt met de hartekreet van onze broeder. Hij roept op tot medewerker. Luid worde dan ook vernomen de stem van het getuigenis. Waarom zal dit niet meer worden ingeschakeld ook in onze officiële godsdienstoefeningen. Reikt mij de hand, broeder en zuster, en laten we gezamenlijk bezig mogen zijn, elk op de plaats en op de wijze waar en waarop God ons roept. En laten we zo elkaar helpen en schragen in de uitoefening van onze taak. Toeschouwer!? Neen Deelgenoot! Zo zal de Heer ons zegenen!

C. BRANDT.

Van Bundels Beren en Buitelingen

2.

O, DIE GEZANGEN!

Wij vinden het heel gewoon, dat naast de Psalmen in onze erediensten ook Gezangen gezongen worden. Wij zouden een eredienst, waarin niet één of meer Gezangen gezongen werden, haast een beetje vreemd gaan vinden. Het is daarom interessant te lezen hoe in het Algemeen Kerkelijk Leven in Engeland pas in **1691** het eerste Gezàngenboek opdook dat de uitdrukkelijke bedoeling had om in de erediensten gebruikt te worden. De samensteller van dit Gezangboek was een zekere Benjamin Keach, voorganger ener **Baptisten** Gemeente.

Welnu, deze Benjamin Keach heeft het niet gemakkelijk gehad met zijn Bundel, waarvan de samenstelling hem zeker veel tijd, moeite en geld gekost zal hebben. Ook hij ontmoette veel „beren" op zijn weg. Niet, dat men zijn liederen afkeurde en ze liever door andere zou willen zien

30000 30000

Elke week maar weer 30000. Wat dacht U ervan? Het gaat over het Kerstnummer. Nou al? U zit net midden in de zomervacantie. Ja, ja, maar de tijd gaat snel: De schrijvers zijn al klaar. De tekenaar bijna. En 30000 is geen kleinigheid. Wie er schrijven? Een paar zal ik vast noemen: de pastorale mijmeraar met een „story" voor de jongelui. Ds G. Visser, Harlingen, met een pakkend woord. Ds Zijlstra over: Palestina, het kruispunt der volkeren. Dit wordt een best Kerstnummer. En nu doen we eens aallemaal mee aan de verkoop. God roept ons, broeders, tot de DAAD.

30000 30000

vervangen; de critiek ging veel dieper. Men had n.l. principieel bezwaar tegen het zingen van Gezàngen in de eredienst. Waarom?

Een van de felste tegenstanders van Benjamin Keach, Robert Steed genaamd, eveneens Voorganger ener Baptisten Gemeente, zal ons enkele van zijn bezwaren noemen. Luistert U maar:

„Het zingen van gezangen, die een onveranderlijk vaste, beperkte vorm hebben, is een bedenksel van mensen, en even erg, zo niet erger, dan het gebruik van formulier-gebeden, of zelfs dan de zuigelingen-besprenging.

Het zingen van Gezangen is gekunsteld, en daardoor vreemd aan de vrije werking van de Geest van God.

Er zou — zegt Steed — bij ons een oprecht en spontaan zingen gevonden worden, wanneer we meer vervuld waren met de Heilige Geest."

Enkele andere argumenten, eveneens door Steed naar voren gebracht, vestigen de indruk, dat er zelfs geen gemeenschappelijk **Psàlm**-gezang in de erediensten gevonden werd.

Daartegenin brengt Keach naar voren, dat reeds de Israëlieten in de woestijn gemeenschappelijk hun liederen zongen. Hij noemt als bewijsplaats Ex. 32 : 18, waar staat dat Mozes, als hij afdaalt van de Sinaï, zegt dat hij het geluid van beurtzang hoort. Dus, constateert Keach, het volk van Israël zong ook reeds gemeenschappelijk zijn Gezangen. Een van zijn opponenten werpt hem echter voor de voeten dat deze zang toegewijd was aan het **gouden kalf** en niet aan de Here, die hen uit Egypteland had uitgeleid!

Door welk argument Keach echter helemaal niet uit het veld geslagen is.

Genoeg echter over deze strijd in de Engelse Baptisten Gemeenten uit de zeventiende eeuw. Het is ons hierdoor vermoedelijk wel duidelijk geworden dat een „nieuwe Bundel" in het huisgezin der Gemeente in de regel minder welkom is en minder hartelijk begroet wordt dan in het gewone gezin bij geboorte de baby.

ONZE SITUATIE, NU!

Wat de Kerkzang in onze Gemeenten betreft heerst er op z'n zachtst gesproken, een klein chaosje. Hier zingt men nog uit de oude bundel der Nederl. Herv. Kerk, daar schakelde men al over naar de nieuwe; elders vindt men „Lofzangen en Gebeden", terwijl men ook Gemeenten vindt die in hun erediensten J. de Heer gebruiken, ook al zijn er dat slechts enkele. Ja, en dan vergat ik nog te vermelden dat er ook nog kruisingen voorkomen van b.v. de oude Bundel der N. H. Kerk èn Joh. de Heer. U ziet, onze Baptisten Gemeenten zijn nog steeds autonoom en laten zich niet de wet voorschrijven, zelfs niet door de eigen, Algemene Vergadering. Ware dat wel zo, dan hadden al onze Gemeenten sinds 1940 de eigen bundel gehanteerd.

Intussen kan die z.g.n. autonomie, die zeker van zeer grote waarde is, ook wel eens wat te ver gedreven worden, namelijk daar waar het geen principiële kwesties betreft, en oorzaak worden van een chaos als boven omschreven, die nu juist niet prettig aandoet, en ook zeer lastig is.

EEN JUBILEUM (1940—1950).

Het is thans ongeveer 10 jaar geleden (als U de preciese datum wilt weten: 21 Oct. 1940) dat Ds. K. Reiling, Voorzitter, en Ds. L. de Haan, secretaris der toenmalige U.C., hun Voorwoord schreven in „Lofzangen en Gebeden", en deze bundel hartelijk aanbevalen bij al onze Gemeenten. In dit voorwoord zijn behartigenswaardige dingen gezegd, waard om ook nu nog gelezen te worden. Het heeft er oog voor, dat in een liederenbundel voor **onze** Gemeenten „niet alleen Psalmen en hymnen behoren, waarin een levende Gemeente **tot God** nadert maar ook „uitnodigings- en opwekkingsliederen", waarmede wij **tot het hart van onze naasten** naderen, dus tot elkander of tot hen, die nog niet tot geloof en overgave zijn gekomen". Met dit hartelijk woord van aanbeveling zijn de bundels naar de Gemeenten gegaan.

En thans, 10 jaar later, in dit **Jubileumjaar**, (hartelijk gefeliciteerd, Gemeenten, met deze fijne bundel!), heeft de U. C. de Gemeenten geadviseerd voortaan de nieuwe bundel der Nederl. Herv. Kerk te gaan gebruiken in onze erediensten, daar zij de technische moeilijkheden, verbonden aan een heruitgave van „Lofzangen en Gebeden", te groot acht.

Zijn die technische moeilijkheden inderdaad zo onoverkomelijk? Een commissie, gevormd uit die Gemeenten, die nog uit „L.&G." zingen, zal hiernaar onderzoek doen, en is daar zeker al mee bezig. In ieder geval is bekend, dat al het zetsel van de eerste uitgave van L.&G." nog bij Ds. Hasper in bewaring is. En dat is zeker al veel waard. Verder bleek in Woudschoten, waar de afgevaardigden van die Gemeenten, die bij „L.&G." geïnteresseerd zijn, de hoofden bij elkaar staken, dat die groep Gemeenten, die uit deze bundel zingt, de **grootste** is. Als ik goed geluisterd heb zingt 45 % van onze Gemeenten momenteel uit deze bundel. Dat is meer dan de meesten onzer gedacht hadden, en het heeft meerderen blij verrast.

45 %. En dat, terwijl er al in geen jaren propaganda voor gemaakt kon worden, daar de oplage al lang uitverkocht, terwijl bovendien de muziekuitgave die onze organisten ten dienste stond, zodanig moeilijk hanteerbaar was en is, dat ook dit een goede voortgang belemmerde.

Het is m.i. niet meer dan billijk dat in dit „jubileumjaar" deze dingen eens even genoemd worden.

Een volgende keer willen we o.m. de vraag trachten te beantwoorden, waarom „Lofzangen en Gebeden" niet algemeen ingang vond. Misschien een moeilijke vraag, maar we willen het wagen er een antwoord op te geven, voor zover mogelijk. En wie het er niet mee eens kan zijn, welnu, die zegge het.

Wf.

Gemeenteberichten

DEVENTER. Zondag 9 Juli hadden wij het grote voorrecht ds. de Boer in ons midden te mogen begroeten. 's Morgens 10 uur geschiedde de bevestiging door ds. K. Reiling uit Rotterdam.

Als tekst had deze gekozen Joh. 18 : 36. Mijn Koninkrijk is niet van deze wereld. Spreker bepaalde ons bij het koningschap van Jezus dat reeds op Golgotha begon.

Zich wendend tot ds. de Boer zeide hij: Laat U niet ontmoedigen wanneer ge niet altijd resultaten ziet op uw werk. Het Koninkrijk is er! Predik dat in de gemeente en in de wereld.

Na de prediking stelt ds. Reiling gemeente en kerkeraad de vraag of zij ds. de Boer wil aanvaarden als haar voorganger. De gemeenteleden geven door op te gaan staan hun „ja" te kennen. Ieder kerkeraardslid afzonderlijk beantwoord de vraag bevestigend.

Ook ds. de Boer beantwoordt de hem gestelde vragen bevestigend, waarna hij in zijn ambt wordt bevestigd en aan de gemeente verbonden.

's Middags om 3 uur hield ds. de Boer zijn intredepreek in de Doopsgezinde kerk, die geheel gevuld was. Als tekst werd gekozen: Joh. 17 : 17, Heilig hen in Uwe waarheid; Uw woord is waarheid .
In de aanvang van zijn rede richtte spreker het eerst een woord van dank tot zijn ouders voor de hulp en steun hem geschonken.

De Unie van Baptisten-gemeenten dankte hij voor de steun hem geschonken in zijn studie, terwijl eveneens woorden van dank werden gericht tot ds. Reiling, zijn bevestiger en leermeester.

Terugkomend op zijn tekst belichtte spr. het begrip heiliging als werk van God door de Waarheid, het Woord.

Na de prediking heette br. Peters ds. en mevr. de Boer namens de gemeente van harte welkom. Br. van Dam te Groningen sprak namens de Uniecommissie en als vriend. De heer de Groot sprak namens de Ger. Kerk, de Chr. Ger. Kerk, de Evang. Luth. Kerk en namens het Leger des Heils. Ook de burgemeester Mr. H. W. Bloemers, alsmede een vertegenwoordiger van de Doopsgezinde Kerk gaven blijk van hun belangstelling. Als zustergemeenten waren vertegenwoordigd: Groningen, Zwolle, Apeldoorn, Hengelo en Almelo.

Ds. de Boer dankte de sprekers voor hun welgemeende woorden, waarna deze dienst met samenzang en dankzegging werd besloten.

Des avonds hadden wij een begroetingssamenkomst, die werd doorgebracht onder het genot van een kopje thee en versnapering.

Het was voor onze nieuwe voorganger een grote verrassing toen br. Dijkstra hem namens gemeente en verenigingen een nieuwe fiets aanbood. Mevr. de Boer werden bloemen overhandigd.

Nadat ds. de Boer een woord van dank had gesproken aan hen die medegewerkt hadden aan het welslagen van deze avond, werd God gedankt voor Zijn rijke zegeningen ons geschonken op deze bijzondere dag.

H. J. GROOTHEDDE, Secr.

WORKUM. Onze kleine gemeente laat door deze iets van zich horen. Met dank aan God, mogen we zeggen, dat het voor ons allen een verblijdend bericht is! Reeds vrij geruime tijd geleden waren wij als Gemeente in contact getreden met onze zustergemeente Makkum. Doel onzer besprekingen was te trachten een Voorganger te krijgen, die bereid zou zijn om beide gemeenten te willen dienen. Welnu Brs. en Zrs. thans mogen wij met dank en blijdschap in ons hart melden dat, dank zij de volle medewerking van de daarbij betrokken instanties in onze Unie, onze pogingen zijn geslaagd. Wij mogen getuigen, dat God het zo heeft geleid, dat wij binnenkort een eigen Voorganger in ons midden zullen hebben. Br. Fabrie, thans werkzaam in de Gemeente Zandbulten, is bereid gevonden onze Gemeenten als Voorganger te dienen. Zo God wil hoopt Ds. Fabrie zich Zondag 13 Augustus a.s. aan onze beide Gemeenten te verbinden. Brs. en Zrs., in en buiten onze Unie, verblijdt U zich met ons over dit voor ons als Gemeente Workum, alsmede voor de Gemeente te Makkum, zo belangrijke feit! De Secr.

Zoals reeds vermeld: Zondag 13 Augustus a.s. hoopt Ds. Fabrie zijn werk te aanvaarden. Na in de morgendienst bevestigd te zijn, hoopt hij in de middagdienst zijn intrede te doen. De morgendienst, die v.m. 9½ uur aanvangt, wordt gehouden in ons eigen gebouw Bethel, terwijl de Intrede, die n.m. 15.30 wordt gehouden, zal plaats hebben in de Doopsgezinde Kerk, die ons voor deze gelegenheid welwillend is afgestaan. Beide diensten worden gehouden te Workum.

Wij nodigen U beleefd uit zo mogelijk deze voor onze Gemeente heuglijke feestdag bij te wonen. Mogen wij afgevaardigden die plan hebben om aan deze uitnodiging gehoor te geven, verzoeken, hiervan tijdig bericht te willen zenden aan de Secretaris der Gemeente te Workum?

Men gelieve dan tevens te melden of men de gehele dag wil over blijven. Bij tijdig bericht kan zo nodig ook voor nachtlogies worden gezorgd.

Naam en adres van de Secretaris is: Br. J. Broersma, Parrega 89.

Mededelingen

ZANDBULTEN

De afscheidsdienst van onze Voorganger B. Fabrie is vastgesteld D.V. op Zondag 6 Aug. in de middagdienst 2 uur.

Afgevaardigden en belangstellenden uit onze omliggende zustergemeenten worden vriendelijk uitgenodigd tot het bijwonen van deze dienst.

Secr. N. LOURENS.

ADRESWIJZIGINGEN

H. Ploeger wordt:
Borgercompagnie 86, Post Sappemeer.

J. H. Blenkers wordt:
Timorstraat 12, Hengelo (O.)

Het adres van Ds. H. P. de Boer luidt:
Keizerstraat 25, Deventer.
tel. K 6700—4406. Postr. 341345.

Wie kan de administratie het tegenwoordig adres opgeven van:
T. Smedema, Blasiusstraat 46, Amsterdam?

Het Duizendjarig Rijk

(Vervolg.)

Wat de Satan betreft vallen er 3 dingen in Openb. op te merken. 1. Hij wordt uit de hemel op de aarde geworpen (hfdst. 12), vervolgens 2. van de aarde in de afgrond (Openb. 20) met een kleine ontbinding, en ten slotte 3. wordt hij geworpen in de poel des vuurs. (20 : 10). Er is een binding in de eindtijd, hoewel er in zekere zin ook reeds nu van een binding gesproken kan worden, omdat Satan niet meer doen kan dan God toelaat. Echter heeft hij nog een grote bewegingsvrijheid, en gaat hij naar het woord van de apostel rond als een briesende leeuw. Dat nog de prediking van het evangelie voortgang vindt, dat nog in de Heidenlanden nieuwe Gemeenten worden gesticht, dat — om dichter bij huis te blijven — ook nu nog mensen tot geloof in Christus worden gebracht, geeft ons vrijheid te spreken van een zekere binding van Satan. Toch menen wij, dat de binding waarvan Openb. 20 ons spreekt, veel meer te aanschouwen zal geven, zodat ik met volle overtuiging durf neer te schrijven: WIJ LEVEN NOG NIET IN HET DUIZENDJARIGE RIJK! Die beide lijnen: het is er en het komt, vinden we door het gehele evangelie heen. De Openb. spreekt als iets toekomstigs van de Opstanding der Goden, de eerste opstanding en toch is deze eerste opstanding er reeds, want Christus behoort daartoe. Toch verwachten we nog een niet algemeene opstanding aan het einde van deze bedeling n.l een eerste opstanding. Na het D.J.R. zal nog een laatste opstanding plaats vinden met het oordeel voor de grote witte troon. De eerste opstanding moeten we niet op het voetspoor van Augustinus en de gereformeerde broederen gaan vergeestelijken, dat heeft de theologie al reeds schade genoeg berokkend.

Zeker is het waar, dat zij die in Christus zijn, opgewekt en levend gemaakt zijn, niet symbolisch, maar werkelijk. Dit neemt echter niet weg, dat er nog een opstanding volgt van hen die in Christus zijn n.l. de eerste opstanding. Ook hier weer de dubbele lijn: het is er en het komt. Het bekende Rom. 6, door ons gezien als de klassieke doopplaats, heeft echter ook een uitzicht naar de toekomst, men leze Rom. 6 : 8 en 22. De theologen zeggen het zo: er is een eschatologisch moment aanwijsbaar. Toch wordt in Rom. 6 niet gesproken van een eerste opstanding. Het is door een woord van den Heer, dat Paulus weet van een eerste opstanding. In 1 Thess. 4 : 16: Die in Christus gestorven zijn, zullen EERST opstaan.

De eerste opstanding in Openb. 20 is NIET EEN GEESTELIJKE opstanding, maar een opstanding bij de komst van Christus. Aan het hoofd van de stoet dergenen, die de eerste opstanding zullen vormen staat onze Heer Jezus Christus. De eersteling Christus, daarna die van Christus zijn — immers de overige doden leefden niet — in Zijne toekomst. Zo leert ons 1 Kor. 15 : 23. Er word in 1 Kor. 15 in onderscheid met 1 Thess. 4 geen gewag gemaakt van de verandering in een punt des tijds en de opname, de Heer tegemoet in de lucht, maar dit vindt zijn oorzaak in het feit dat in 1 Kor. Paulus handelt over de opstanding, terwijl in 1 Thess. Paulus ingaat op verschillende vragen, die hem van de Gemeente uit gesteld zijn, o.a. aangaande het lot der ontslapenen.

Daarna zegt 1 Kor.15, de rest of het einde, dus de overige doden. Zo schrijft Prof. Schlatter — een autoriteit — in zijn commentaar op Korinthen: „Daarna het einde, daarmee wordt niet slechts een *tijdstip* genoemd, maar de gebeurtenis, waardoor een nieuwe afdeling van mensen tot het leven komt. Paulus verwacht eerst de opstanding der Christenheid, dan die der mensheid. Wanneer volgt de tweede opstanding? Na het D.J.R., wanneer Hij het koninkrijk aan God en de Vader zal overgegeven hebben."

Vatten we nog eens samen. In Openb. 19 (zie het vorige nummer) wordt de komst van Christus beschreven, dan volgt de vernietiging van het Beest, de profeet in Openb. 20 de binding van Satan, de opwekking der gelovigen. Al deze dingen zijn delen van een gebeuren. Tussen Paulus en Johannes zijn geen tegenstrijdigheden, al moet worden toegegeven, dat Paulus in 1 Kor. 15 niet over een Rijk spreekt. Evenwel is het niet onmogelijk, dat Johannes met de eerste opstanding zich aangesloten heeft bij hetgeen Paulus leerde.

Zij heersten met Christus, d.w.z. de Gemeente van Christus heerst met hem. Niet alleen de martelaren, maar allen die de eerste opstanding deelachtig zijn, zullen met hem regeren. Er is in Openb. 20 : 4 geen grond voor het opbouwen van een martelaren-cultus. Christus met Zijn Gemeente zal heersen. Deze heerschappij is wel eens een *tussenregering* genoemd. Tegen die wijze van uitdrukken zijn bezwaren. Er is niet een sterke afgrenzing van het een en het ander. De Christusheerschappij in het D. J. Rijk is een meer geconcentreerde en meer definitieve herhaling van hetgeen in deze bedoeling alreeds aanwezig is. Christus heerst reeds nu. Mij IS GEGEVEN ALLE MACHT in hemel en op aarde. Het genezen van zieken, het uitwerpen van duivelen, bewijzen dat. De hemelvaart van Christus **is** een zitten ter rechterhand Gods. Met de woorden van Openb. 12 „Het kind werd weggerukt tot God en Zijnen troon, en de plaats van de draak is niet meer gevonden in den hemel." Er is zoals we opmerkten een voortgang in het proces van de vernedering van satan, en daarmede *loopt parallel een voortgang van de heerschappij* van Christus.

De toekomst hangt niet los in de lucht. Zij is gebonden aan het heden. De komende Christusheerschappij in het Rijk der Duizendjaren, heeft de wortels in deze bedeling. De toekomstige opstanding der doden staat niet op losse schroeven, ze heeft haar aanvang in de opstanding van Jezus Christus uit de doden, het Paasfeit. Zo is het met de komende bedeling van het Koninkrijk. Wat de toekomende bedeling behoort, heeft zijn elementen in de huidige bedeling der genade. De nieuwe aeon (eeuw) wordt als het ware reeds zichtbaar, schemert door deze bedeling heen. Bij de wederkomst van Christus is er de volle onthulling, *de zichtbare voleinding*, de openbaring.

(Wordt vervolgd.)

Boekbespreking

„IK ZIT ER WAT MEE!" Ds. F. E. Huizinga. Uitg. Uniebureau. Een woord van aanbeveling? 'k Denk er niet over! 't Zou een te matte vertoning zijn. Nee, een woord van blijde dankbaarheid over het werkje, dat vooral de vraagstukken van doop en gemeente in de voor jeugdigen zo bevattelijke vorm van het tweegesprek behandeld. Koopt het en deelt het met milde hand uit.

BR.

Zendingsrubriek

KOREA.

Vrijwel iedereen heeft tegenwoordig het woord Korea op de lippen. Eens voor vele mensen een vrijwel onbekend land en volk geniet het tegenwoordig een treurige vermaardheid door de onverkwikkelijke strijd tussen Noord- en Zuid-Koreanen.

In dat verre Aziatische land is de hel van de oorlog losgebarsten. Dit is geen broederkrijg. In Korea vechten twee wereldgrootmachten als Sowjet Rusland en de U.S.A. hun eerste „warme" voorpostenstrijd uit over het al of niet zijn in Azië. En dit wapengeweld plus het doodsgerochel der slachtoffers resoneert hard en fel in alle delen der wereld.

Wat werd vijf jaren geleden ook weer gezegd in San Francisco in de aanhef van het Handvast der Verenigde Naties? „Wij, de volkeren der Verenigde Naties, vast besloten komende geslachten te beveiligen tegen de oorlogsgesel, die tweemaal gedurende ons leven onuitsprekelijk leed over de mensheid heeft gbracht en — te dien einde verdraagzaamheid te betrachten en tesamen in vrede met elkander als goede naburen te leven — hebben besloten onze pogingen te verenigen om deze doeleinden te bereiken."

Om precies te zijn werden deze woorden op 25 Juni 1945 uitgesproken.

We zijn thans 5 jaren verder . . . In deze tussentijd was Mars ook al in actie geweest.

Korea was eens een zelfstandige staat. Een vorstenhuis regeerde over dit land van 1392 tot 1910. Toen lijfde Japan dit land in.

Oppervlakte 85.228 mijlen. Bevolking in '40: 24.326.000.

De Koreanen hebben als volk geen al te beste beoordeling. Een minder fraai staalkaart van eigenschappen worden de bewoners van dit land toegeschreven.

Na de laatste oorlog werd het noordelijk deel van Korea door de Russen tijdelijk bezet, terwijl het zuidelijk deel een Amerikaanse bezetting zag.

Aantal Christenen, R.K. en Protestanten tesamen 900.000. Protestanten ¾ millioen.

In Korea zijn vrijwel alleen Zendingsgenootschappen uit de U.S.A. werkzaam. Engeland is daar vertegenwoordigd door 2 en Australië door 1. De Amerikaanse zending is overwegend Presbyteriaans en methodistisch. Omstreeks 1890 kwamen de eerste Amerikanen in Korea.

Vooral toen de Japanners heer en meester waren in Korea was hun houding tegen de Amerikaanse zending (uit politieke motieven) bepaald onvriendelijk. Desondanks groeide het werk er. De laatste cijfers volgens the World Christian Handbook van 1949 geven een eindcijfer van een 750.000 Protestanten. M.a.w., 3 % van de bevolking kan zich Christenen noemen.

Wat de zending in Korea geleden heeft, men leze de bladzijden 123/126 uit bovengenoemd handboek. Het is met recht een geschiedenis van veel leed en . . . offers.

WORLD CHRISTIAN HANDBOOK 1949. De U.Z.C. heeft bovengenoemd handboek aangeschaft. Een ieder, die dit boek voor de een of andere reden nodig heeft, kan het aanvragen bij de secretaris der U.Z.C. Kosten zijn er niet aan verbonden, alleen de portokosten moeten vergoed worden. Voorts mag het boek ook niet langer dan drie weken gebruikt worden.

EEN VERBLIJDEND BERICHT UIT DE CONGO.

Ds. Theodore Bubeck schrijft uit Moanza, Belgisch Congo het volgende: Dit jaar doopten we meer hoofdmannen, meer leiders van het dorpsleven, meer oudere vrouwen dan ooit te voren. We verheugen ons altijd wanneer de jeugd zich uitspreekt voor Christus, maar wanneer zij komen met hun vaders en moeders, en met hun hoofdmannen en raadslieden, dan is er dubbele vreugde. Een hoofdman kwam met vijf grote fetischen, die hij inleverde voor hij in het openbaar beleed, dat Jezus was zijn Heiland en Zaligmaker. Zijn ogen glinsterden toen hij belijdenis des geloofs deed."

Met vriendelijke zendingsgroeten, voor de U.Z.C.,
H. D. HOOGHWINKEL.

Correspondentie

A. B. N. E. te Tr. Uw brief verzond ik naar de betrokken redacteur.

E.R.

Advertentiën

Met dank aan God en grote blijdschap geven wij U kennis van de voorspoedige geboorte van onze dochter

Jenny Wybranda

J. P. Vis
W. Vis—Plat.

Arnhem, 18 Juli '50.
Sonsbeeksingel 24H.

Tijdelijk: „Anajah", Amsterdamseweg 15.

Harm Rozema
en
Jantina Engelina Hekman

hebben de eer U kennis te van hun voorgenomen huwelijk, waarvan de voltrekking D.V. zal plaats vinden op Donderdag 3 Augustus 1950 om 11 uur v.m. Kerkelijke inzegening door de Weleerw. Heer Ds J. Louw in de Baptisten kerk, Hoogakkerlaan 50, om 11.30 uur.
Apeldoorn, Vierslag G 249.
Vaassen, Zwolse Binnenweg 13.
15 Juli 1950.

Gelegenheid tot feliciteren op de trouwdag van 4.30—6 uur.

Toekomstig adres: Zwolse Binnenweg 13.

D.V. hopen onze geliefde Ouders en Grootouders

J. Doornkamp
en
T. Doornkamp—Blankenstein

op 28 Juli hun 40-jarige echtvereniging te herdenken.

Hun dankbare kinderen en kleinkinderen.

Groningen, Juli 1950.
Alexanderstraat 1 I.

Receptie in de leerzaal bij de kerk van 4—5.30 uur.

Deventer, 6 Juli '50.

Heden overleed in zijn Heer en Heiland onze geliefde Man, Vader, Behuwd- en Grootvader

A. de Vries

in de leeftijd van 63 jaar.

Uit aller naam,
Wed. H. de Vries—Husslage.

Oosterstraat 76.

★

JAARGANG 67 - Nr. 3011
VRIJDAG 28 JULI 1950

WEEKBLAD DE CHRISTEN

Orgaan tot verbreiding van de beginselen van N.T. Christendom

UITGAVE VAN DE UNIE VAN BAPTISTEN GEMEENTEN IN NEDERLAND

REDACTIE-ADRES: Ds. C. BRANDT, MOERKERKESTRAAT 151c - ROTTERDAM—Z.
ADM.: Ds. T. JANSMA, TETTERODESTRAAT 47, HAARLEM, POSTREK. No. 9260 TEN NAME VAN DE UNIE - TEL. 18032

ABONNEMENTSPRIJS BIJ VOORUITBET. VOOR NEDERLAND EN OVERZEESE GEBIEDSDELEN P. JAAR F 5.— - BUITENLAND P. JAAR F 6.50

Het wegwijzende WOORD

Steun

Draagt elkanders lasten, zo zult gij de Wet van Christus volbrengen. Gal. 6 : 2

Voor de Galatiërs, voor allen die vrede zoeken met God, dus eigenlijk voor alle mensen waar ook ter wereld, heidenen incluis, geldt het te streven naar onstraffelijkheid. Hoe wonderlijk de godsdienstige ijver ons, in al de dwaalwegen die deze soms kiest, ook beroert - steeds is er een kern aanwezig van de hoop, Gods vriend of vriendin te mogen worden. Daartoe brengt de heiden zijn offers. Daartoe somt de vrome in de tempel zijn deugden op, die hem verheffen boven de doorsnee mens. Overal schijnt de vraag ons in de oren klinken: „God, ziet Ge me? Ziet Gij mijn toewijding? Ziet Ge, dat van mijn kant alles in orde is? Kom dan nader tot mij en doe Uw instemming blijken . . . "

Aan de Galatiërs was een weg getoond, waarlangs dit verheven doel bereikt kon worden. Althans de vlijtige leraars hadden het zo gezegd. Zeker, Jezus' kruisdood willen ze niet van zijn waarde beroven. Maar vóór men zich de zegen daarvan mocht toeeigenen, moest eerst de veilige weg der God-lovers (der Joden) betreden worden. Men had zich aan de besnijdenis én aan de wetten te onderwerpen. Zo kon men, schrijdend door de voorhal van het Jodendom, komen aan zijn bestemming. Deze leraars zagen blijkbaar niet in, dat ze hierdoor Jezus' roem verduisterden als Redder van zulken, die niets tot hun redding konden bijdragen.

Zijn werk werd beperkt tot het geven van instemming op het loffelijk streven van de mens, op z'n hoogst als Aanvuller van hetgeen er nog te doen was overig gebleven. Maar van verzoening was geen sprake meer. Zijn kruisdood was slechts de vrucht van een vreselijk misverstand. Geen Goddelijke beschikking.

Tegen deze dwaling heeft Paulus zich heftig gekeerd in heel zijn brief aan de Galatiërs. In de vraag, hoe de zaligheid de mens ten deel zal vallen, weet hij in onze brief evenals in 't bijzonder in zijn brief aan de Romeinen, alleen maar van onverdiende genade! Duidelijk toont hij de verlorenheid van de mens op zich zelf. Er was geen sprake van, dat hij alleen wat hulp van Boven moest ontvangen om zijn eigen probeersels vruchtbaar te maken. De situatie was zo hopeloos, dat de almachtige God moest ingrijpen. En op welke wijze!? Zelfs de Almachtige kon slechts één weg nog bewandelen: prijsgave van Zijn eigen Zoon Jezus Christus in de offerdood op Golgotha! Er was geen enkele andere mogelijkheid meer over, en dat bij Hem, Die te gebieden heeft en het staat er, te spreken en het is er! Zo diep was 's mensen ellende!

Wat willen die leraars nog spreken over een wet, die men slechts te gehoorzamen heeft om in Gods nabijheid eeuwig te kunnen leven? De wet en de besnijdenis kunnen niets doen dan de duisternis dieper en smartelijker en meer angstaanjagend te maken, daar het het licht der Genade onder een korenmaat plaatst.

Heeft Paulus in zijn betoog helemaal afgerekend met iedere wet of leiddraad voor het leven? Betekent die oproep van „Staat in de vrijheid" een soort vrome anarchie, waar de gelovige handelen mag naar het goeddunken van het eigen hart? Als Paulus zelf deze gedachte niet had tegengesproken, zou ons geweten ons wel waarschumen. Innerlijk voelen wij, dat we in dit geval een stuurloos vaartuig zouden zijn. Is het daarom te verwonderen dat ook de gelovige weer terugkeert tot een „Raak niet, maak niet, roer niet aan" om enige punten te verwerven, die vastheid geven of althans het mogelijk maken, zich op de woelige zee van het leven te oriënteren?

Nochthans is dit niet wijs gehandeld. Het is er een tragisch voorbeeld van, hoe men aan op zich zelf juist begeren onjuist kan bevredigen. In feite is het een terugval in iets dat Jezus heeft overwonnen. Dus een niet-erkennen van Zijn verlossings-werk. Om u daarvan te doordringen willen we wijzen op het gevolg van zulk een buigen voor eerwaarde wetten en instellingen. Zij dunken ons zo zuiver op het doel af, dat we ongemerkt de persoonlijke omgang met de Heer minder gevoelen als een dringende voorwaarde, om in leven te blijven en om in het leven ons Gode welgevallig te bewegen. We hebben 't immers zwart op wit, wat ons te doen staat? Waartoe dan nog

Zondag 30 Juli, 's morgens 8.30—9.15 uur, **Morgenwijding** voor de zender van N.C.R.V. te Hilversum, waarin hoopt voor te gaan Ds C. Brandt te Rotterdam—Z.

De Unie Radio Comm.

bidden om de juiste weg? Op z'n best behoeven we nog te bidden om *kracht om de weg te bewandelen!* Toch leidt dit onontkomelijk tot verarming van ons besef en inperking van het juiste inzicht. Daarom wijst Paulus naar de leidraad, de Wet, die veilig is voor de Christen: dat is de wil van Christus, zoals Hij die te verstaan geeft aan allen die in Hem als in hun Verlosser hebben leren te geloven.

Geen wet van Mozes, geen tradities van ouderen, neen, de Wet van Christus, daar moet het om gaan.

Maar terwijl ik dit zeg, gevoel ik een groot waagstuk aan te kondigen: het waagstuk van het geloof. Wie n.l. zó leven wil in den Heer verbrandt alle traditionele veiligheden en verzekeringen, waarover we zo graag de beschikking hebben. Voortaan is het: Jezus vasthouden of vergaan! In ons verliezen we alle zekerheid. We weten niet meer kordaat vast te stellen in alle omstandigheden, wat ons te doen staat. Het wordt een leven van vrezen! Het lijkt zelfs een koorddanser over de afgrond. Was er **maar iemand, die ons zulk een leven onder Christus' wet** vatbaar voor ons begrip kon maken. Welnu, Paulus zegt het ons:

„Draagt elkanders lasten!" Zo zult gij de Wet van Christus volbrengen.

Dat wil dus zeggen, dat Christus' Wet ons wijst naar hetgeen **vlak bij de hand** ligt! Geen hemelbestormende of helledempende dingen worden er van u gevraagd. Anderzijds zult u bemerken, dat de wenk elkanders lasten te dragen meer is dan even aan een goede collecte mee te werken, wat mat gebruik van deze woorden soms wil doen geloven. Uw broer, uw zuster is in gevaar! Steek je hand uit en help, 't gaat om een ziel! Draagt! De smart die ge dragend gevoelt is minder diep dan die waarin de ander gedompeld wordt, zonder uw liefdevol dragen. Draagt om Jezus wille, al bezwijkt ge bijna onder de last van de bevreemding die ge om die daad bij buitenstaanders oproept. Al eerder gaf Iemand, Die onder de lasten bezweek het heil in handen van de verlorene tot behoudenis. In **Zijn** spoor voort, vrienden!

Brandt

Losse Schakels

„Geen Tijd."

Zou de duivel een nieuwe duivel gecreëerd hebben? Het schijnt zo dat hij in de laatste jaren het aantal zijner dienaren heeft uitgebreid. Een actieve geest is er bij gekomen: de „Geen Tijd" duivel. Hij waart rond in de steden maar niet minder trekt hij ook de streek- en komdorpen van ons lieve Vaderland door. Hij schijnt een suggestieve persoonlijkheid te zijn, want als men de verschillende gemeenteboden geloven mag (en dat mogen we) dan maakt hij onder jong en oud slachtoffers. De slachtoffers zijn niet alleen kinderen dezer wereld maar ze vallen ook onder de gelovigen. Jongens en meisjes worden evenmin door hem ontzien als mensen van rijpere leeftijd.

Catechisaties kunnen niet meer gegeven worden en ambten niet meer bezet. Gevolg van het laatste zal wel zijn, dat de zusters steeds meer naar voren komen en de gemeente haar — graag of traag — een plaats zal moeten aanbieden in de kerkeraadsbanken. Want — of vergissen we ons — over het geheel genomen schijnen vrouwen over meer tijd te beschikken dan mannen.

De Heer van de tijd.

Een psalmist zegt ergens: mijn tijden zijn in Uw hand. En staat er ook niet ergens: de dag is Uwe, ook is de nacht Uwe? De Heere is de Schepper van de tijd. Hiermede *zijn we er: de tijd is van God. Hij wordt ons van Zijnentwege* toegemeten. Hij vraagt van het gebruik daarvan rekenschap. Wij zijn bekeerde mensen d.w.z.: we zijn er mee begonnen met het recht Gods op ons leven en al het geschapene te erkennen. Ook Zijn recht op de tijd dus. Wanneer we dus zeggen, in antwoord op enig verzoek: „Ik heb geen tijd", dan betekent dat voor ons als Christenen: de Heere (van wien de tijd is) geeft me voor dat werk, die opdracht, die fuif enz. geen tijd. Mijn tijd is Gods tijd en bijgevolg moet ik hem gebruiken overeenkomstig Zijn aanwijzingen. Niet ik mag bepalen hoe ik ze gebruiken moet, en hoe mijn kinderen hem gebruiken zullen, maar dat mag alleen God. En ik, in mijn leven van geloofsgehoorzaamheid, vraag ook deze zaak: Heere wat wilt Gij, dat ik doen zal? Ik moet mijn tijd gebruiken en mijn kinderen leren hun tijd zo te gebruiken, dat we ons verantwoorden kunnen.

God en uw tijd.

U wordt gevraagd voor zeker werk, voor het bekleden van zeker ambt of voor iets anders, en u antwoordt: dat kan ik niet doen, niet aannemen, daarvoor heb ik geen tijd. Mag ik u dan eens een vraag voorleggen: Wie zegt dat ge er geen tijd voor hebt? Zegt God dat? Broeder, dan leg ik de hand op mijn mond! Is uw antwoord — wat het zijn moet — Gods antwoord, dan mag niemand er meer aan tornen. Uw tijd is Gods tijd. Wordt ge dus gevraagd een deel(tje) van uw tijd voor een of andere arbeid te geven, dan moet het ja of neen uiteraard van God komen.

Zou het ook kunnen zijn, dat wanneer we de HEER de beschikking lieten over het Zijne, dus ook over onze tijd, dat er menigmaal voor veel arbeid, waarvoor we gevraagd worden, wél tijd zou zijn. Ik neem althans aan, dat de Heere God het één altijd in overeenstemming met het ander doet zijn. Hij bepaald de hoeveelheid werk. Is Hij niet de Werkgever? En dan zal Hij ook een voldoende hoeveelheid tijd geven om dat werk te doen. Is er méér werk dan gedaan kan worden - „tijdshalve" - onthouden we dan wellicht God van het Zijne, n.l. van de Tijd, die ons niet te vrijer beschikking gesteld, maar in gebruik gegeven is?

Als Christenen eens angstlozer en serieuzer gingen leven — serieuzer en geloviger, dan zou er allicht minder geklaagd moeten worden, dat er zoveel werk blijft liggen, omdat de Christenen er geen tijd voor hebben. Paulus *zegt: onze bekwaamheid is uit God,* d.w.z.: God brengt bekwaamheid en opdracht met elkander in overeenstemming. Zou God dan ook de tijd niet in overeenstemming brengen met het werk?

Kinderen en tijd.

Het jeugdwerk staat er vaak onbevredigend voor omdat de kinderen „geen tijd" hebben. „De kinderen moeten tegenwoordig zoveel leren" is menigmaal de klacht, althans de verontschuldiging, wanneer de voorzitter vraagt waarom ze de catechisatie niet bezoeken of niet op de vereniging of clubs komen, waar de gemeente haar taak ten opzichte van de jeugd kan vervullen. Soms kunnen verenigingen of clubs voor de jeugd niet worden gehouden of althans niet voldoende, omdat er geen broeders en zusters zijn, die er tijd voor hebben. Kinderen kunnen niet komen en jonge mensen de leiding niet op zich nemen, omdat deze noch gene leeftijdsgroep „tijd" heeft. Het schijnt zo dat de Heer hun geen tijd geeft, voor hetgeen Hij van hen vraagt. Natuurlijk schijnt dat slechts zo, want één van beide: dat

werk behoeft niet gedaan te worden of de Heer geeft er de tijd voor. Het staat echter te vrezen, dat we de Heer buiten deze aangelegenheid houden.

„Kinderen moeten tegenwoordig zoveel leren." Wie zegt dat? Is het de Heer die dat zegt? „De maatschappij eist dat." „De chef verlangt het." „Anders kunnen ze niet meekomen." Hier rijzen allerhande vragen. Wie bepaalt de eisen der maatschappij? En: wie zegt „dat ze anders niet mee kunnen komen?" Bovendien: Wie stelt vast „dat ze mee moeten komen?" Christus heeft gezegd: Zoekt eerst het Koninkrijk Gods en Gods gerechtigheid en al deze dingen zullen u toegeworpen worden. Als we dit woord nu eens tot richtsnoer namen wanneer we gaan vaststellen, waarvoor in elk geval tijd moet zijn. Weet u wel, dat dat laten domineren van de aardse belangen, wereldgezindheid is? Dat dat ingaan is tegen de waarschuwing: heb de wereld niet lief. Kan de Heer niet maken dat uw kind als ge de ziel voorop stelt, in twee uren net zoveel leert als anders in drie uren, wanneer ge Hem daarom slechts zoudt bidden? Waarom denken we in de practische zaken van het leven zo God-loos? En nemen we aan dat uw kind heel goed „mee komt", de eerste in zijn klas is, met verwaarlozing van de catechisatie of andere bearbeiding van zijn ziel, en een pracht positie verwerft en . . . lijdt schade aan zijn ziel. Wat dan? Hoe zult ge dat verantwoorden? Ik zeg niet dat, wanneer men met de jeugd en in zijn jeugd God voorop stelt, de belangen der ziel en van het Rijk onzes Heeren laat overheersen en beslissend laat zijn, dat dan het kind maatschappelijk achterop zal komen. Hangt Gods macht aan uren? Is God wanneer Hij wil zegenen van tijd afhankelijk? Maar al zou het aards gezien minder bereiken, zijn we het God dan toch niet schuldig Hém voorop te plaatsen. En als God nu langs deze weg het kind de Eeuwigheidszegen wil doen vinden, is de winst dan niet oneindig groter dan de schade? Of staat Fil. 3 niet in uw Bijbel?

Bange vragen.

Zo terloops (als ontbreekt ons de moed er voor) is de vraag al eens onder het oog gezien, waarom de statistiek van ons werk er niet gunstiger uitziet. Nu ben ik niet geroepen om op grote vragen kleine antwoorden te geven. Ik mage slechts wat ter overweging geven. Zal de jeugd een hoge gedachte krijgen van de waarde van het Evangelie, zal zij doordrongen worden van de noodzakelijkheid der bekering, zal zij een gevoel krijgen voor de glorie van Christus (die te prijzen is tot in eeuwigheid!) wanneer ze merkt dat in de omgang met haar, in de wegen die voor haar gekozen en ingeslagen worden, de geestelijke zijde van haar leven in de tweede plaats komt? Zal Christus' uitnodiging voor haar gaan spreken, als vader en moeder een mooi rapport belangrijker vinden dan de woorden van den Gezegende en de kennis van Zijn Evangelie?

We (met een nieuw woord, dat tegenwoordig opgeld doet) saeculariseren de jeugd. We werken hard aan haar verwereldlijking; we zoeken voor haar de aardse zon op maar vragen niet waar ze de genezende stralen kan opvangen van de Zon der Gerechtigheid. We worden de wereld gelijkvormig en oriënteren ons voor driekwart op de dingen die men ziet en proberen daarbij de dingen die men niet ziet toch ook niet helemaal te vergeten.

Of: is dat nergens zo? Bij niemand?

Wil „geen tijd" niét menigmaal zeggen: geen tijd voor God, geen tijd voor de eeuwige dingen; geen tijd voor de Zaak van onze Heer? Geen tijd voor hetgeen naar de hemel koepelt, omdat we de tijd menen nodig te hebben (o, kleingelovigen) voor de dingen, die liggen op het vlak der aarde?

Het domme kanon.

Rondom de mond van oude kanonnen kon men de woorden lezen: „laatste argument der koningen". Voor de koningen zijn veelal andere personen met andere titels in de plaats gekomen. Maar dat argument? Dat het verkeerd is met kanonnen, gas, bacillen, raketten, atoombommen enz. te argumenteren wordt wel algemeen gevoeld. De oude koningen, d.w.z. de koningen van de oude stempel waren nog al openhartig in deze zaak. Ze zeiden maar direct wat ze nog achter de hand hadden in geval men niet veel neiging voelde hun hun zin te geven. Ze zetten de kanonnen om zo te zeggen maar direct op de ronde tafel. Tegenwoordig is er althans zoveel gewonnen dat men zich voor die kanonnen een beetje geneert. Maar afstand heeft men er nog niet van gedaan. We gaan een klein milliard gulden uitgeven om eventueel van deze „argumenten" voorzien te zijn. Wie niet luisteren wil . . . nietwaar? U kent dat wel. Dat het zwaard zich nogal eens keert tegen degeen die het hanteert, is een risico dat men aanvaarden moet. Het is wel droevig. Wie weet een oplossing, ik bedoel niet de geloofsoplossing, maar een andere. De geloofsoplossing kan alleen in 't geloof aanvaard worden, en dát die aanvaard zal worden is meer dan men verwachten mag van welke regeering ook. Het domme kanon zal wel het laatste woord blijven spreken, zolang de Grote Omwenteling niet heeft plaats gehad. Of . . . is er uitzicht op een Wereldregering, die stabiel zal zijn, aller erkenning zal vinden en door allen gesteund zal worden, „con amore"? En waar zal dan deze regering zetelen?

„Kanon-argumenten."

Wij gebruiken in onze arbeid geen kanonnen, maar soms wel kanon-argumenten. Er van verzekerd, dat we tóch de meerderheid van stemmen zullen halen, laten we de broeder, die een andere mening oppert, dan de onze is, maar wat praten. We luisteren niet naar hem. We wegen zijn argumenten niet. We kijken slechts op de klok of naar 't plafond of in onze agenda. We hebben ons kanon klaar staan: de meerderheid, d.w.z.: de macht. Er is een tijd geweest, dat de macht erkend werd als het hoogste. Wie wist dat hij de macht had, luisterde niet en argumenteerde nog minder. In de wereld vóór Christus was macht het aangebeden beeld. U moet de Openbaring er maar eens op doorlezen, hoe de niet-christelijke wereld in machtsaanbidding verzonken is. „Wie is dit beest gelijk? Wie kan krijg voeren tegen zich zelve?" Men ziet ze met open gevallen mond kijken. Heeft nu de Christengemeente niet duidelijk ongelijk? Wie, wie kan krijg voeren tegen het beest? Behoort ze nu niet zo verstandig te zijn om voor dit argument te zwichten?

Broeders! laat ons het beest buiten de muren houden. Er vaart een machtsbegeerte door de wereld. Men wil mee tellen. Men jaagt naar machtsconcentratie. Men weegt niet argumenten, die een broeder aanvoert, maar telt de stemmen. Behandel zo niet hen, die gelijk gij, voor hogere macht leerden buigen en naar haar willen luisteren. De Ned. Geloofsbelijdenis bevat mooie uitspraken o.a.: het „beest" en andere tegen de waarde van de stemmenmeerderheid. De Christus, die in deze belijdenis spreekt, vraagt naar andere argumenten. Dat zij ook steeds onze houding. Geen „meerdere" ontwikkeling of ander „kanon" drukke een broeder in de hoek!

L.

6. Verder ben ik overtuigd dat het feit, dat L & G in de **oorlog** verscheen, de zaak niet gemakkelijker gemaakt heeft. Deze tijd vol spanningen, zal zich zeker ook hebben doen gelden met betrekking tot de Gemeentezang, en er nadelig op gewerkt hebben, vooral dan wat betreft het zich inwerken in een nieuwe bundel, wat immers veel inspanning vraagt. Maar genoeg hierover.

(slot volgt.)

30000 30000

30000 Kerstnummers — 600000 pagina's. Ja, ja, een dikker Kerstnummer dan verleden jaar. Toen 16, nu 20 pagina's, beschreven door — we noemden al: Ds Brandt, Ds Zijlstra, Ds Visser — beschreven door Anne de Vries (juist Bartje), Mevr. Dijkman —de Vries, Ds v. d. Werf. Wat zegt u van zo'n staf medewerkers? Méér dan verleden jaar — en nóg goedkoper ook. Verkoopprijs: 20 cent per exemplaar. WIJ deden allemaal ons best. Wilt u het ook doen? Toe, laat het dit jaar nu eens prachtig gaan. Steek de handen uit de mouw. Vindt u het ook niet: minder praten — meer doen!

30000 30000

Pastorale Mijmeringen

Van de scheppende kunstenaars zijn het vooral de tuinarchitecten, die mijn bewondering in de hoogste mate gaande maken. In geen enkele kunst moet de fantasie zo'n lange periode tussen de idee en de verwerkelijking overbruggen als juist bij de tuinarchitectuur. Bovendien heeft de kunstenaar in andere vakken het meestal te doen met de hulpmiddelen, die volkomen aan de wil van het genie zijn onderworpen, terwijl de vertegenwoordiger van de eerstgenoemde categorie het te doen heeft met dingen, die een eigen leven hebben en als zodanig een onberekenbaar element in zich herbergen. De gewone bouwmeester bewerkt het door hem gekozen materiaal totdat hij zijn gedachte in hout of steen volkomen heeft uitgebeeld. Kennis en intuïtie staan de middelen ter vervoeging, zodat ook het weerbarstigste materiaal steeds de mindere is van zijn streven. Zijn wil is oppermachtig. — Zo gaat het met de schilder en met de componist. Van moment tot moment kunnen ze hun schepping vergelijken met hun idee en kunnen zij corrigerend bezig zijn aan hun werk. — Maar de tuinarchitect staat er heel anders voor.

Hebt u wel eens een pas aangelegd park gezien? Een verzameling van afgehouwen tronken, van armtierige tot het uiterst gesnoeide heesters met hier en daar een bosje bloemen, dat bijna opzichtig en daardoor onbescheiden uitsteekt boven een naakte troosteloosheid, die zelfs in hoog-zomer nog winterse kilheid suggereert. Nee, zo'n nieuw park — praat er mij niet van.

Is die tuinarchitect niet een rare kwast, die geen oog heeft voor de nodige proporties?

Maar ga na tien of twintig jaren nog eens naar datzelfde park! Dan gaan je ogen ineens open voor de geweldige — ik zou haast zeggen — profetische visie van de kunstenaars. Want plotseling word je je er van bewust, dat dit alles reeds *gezien* is door de man voor jaren her. In al die jaren heeft hij geworsteld met de doorkruising van zijn plannen, die door de eigen natuur van zijn materiaal werd veroorzaakt. Hier was het een rozenstruik die het niet deed. Ginds werd een eik door de bliksem getroffen en verderop sneuvelde een beuk in een woeste storm. En nochtans, in weerwil van al die onbereikbare factoren groeide in de meest letterlijke zin van het woord het kunstwerk tot een uitbundig feest van vorm en kleur, waartoe slechts het leven in staat is.

Wanneer ik de ganse wereld overzie of wanneer ik mijn blik laat gaan over een mensenleven, zeg dat het mijn eigen leven is, dan kan me soms het gevoel bekruipen, dat ik mij bezig houd met een chaos waarin maar weinig levenvormende kracht werkzaam is. Valt het te verwonderen, dat de mensen tegenwoordig weer meer aan de draak, de anti-christ en de valse profeet denken uit de Openbaringen? De vernietigende machten beginnen weer een eerste rol te spelen, en waar de brand nog niet is uitgebroken voelt men zich toch onzeker in de zekerheid dat vroeger of later de rampen hun willekeur op ons zullen beproeven. Naar Gods Woord wordt steeds minder geluisterd. Het Evangelie schijnt de greep op de mensen verloren te hebben. De arbeid der zendelingen wordt veelal zeer bemoeilijkt. De mensheid sluit haar poorten voor het heil, dat Christus gebracht heeft en steeds weer brengen wil.

Aan alle fronten schijnt de macht der duisternis te winnen. Liefde en hoogachting zijn zeldzame planten geworden. Het egoïsme neemt driest de plaats in van de wijkende welwillendheid. Is het wonder, dat onwillekeurig de einder wordt afgezocht naar de komst van de nieuwe Antiochus Epiphanes, die het al onder zijn ijzeren scepter zal brengen? Wat streeft tegenwoordig nog een edel doel naderbij?

En zoals het in de grote wereld is, zo is het ook in ons eigen hart. Nergens vinden wij die schone afronding in ons wezen welke de belofte in zich draagt, dat we spoedig onze voltooiing zullen aanschouwen. We leven nog steeds in de spanning van Rom. 7. Als we 't goede nog willen doen, dan ligt het kwade ons bij. Zo wordt de vruchteloosheid het kenteken van heel ons innerlijke leven. Wij strijden nog wel, maar de veerkracht is gebroken. Wij wantrouwen onszelf en onze kracht. En onder dit alles verkilt het hart dat tevergeefs uitziet naar overwinningen. De moedeloosheid haalt ons in elk geval in, dat we onze energie ontvouwen.

Nee, de wereld en het eigen hart laten een troosteloze woestenij achter. Kan er nog iets van terecht komen?

Wij geloven, dat over heel die sombere chaos een wonderlijke aandacht zweeft. Hij ziet al dat tekort. Niets dan wat nog niet beantwoordt aan de eeuwige maatstaven van het leven ontgaat Hem. Maar al die teleurstellingen brengen Hem niet van Zijn stuk. Hij weet dat nochtans Zijn plan werkelijkheid wordt. En terwijl wij ongeduldig de verschijnselen beoordelen en veroor-

wij naast het beluisteren van Zijn heerlijke boodschap onze zielen in lofzang en gebed met dankbaarheid opheffen tot Hem, die ons in Jezus Christus zoveel genade schenkt.

Op de l.l. gehouden Unievergadering te Woudschoten bleek, dat nog 50% van onze gemeenten ons „eigen" kerkboek niet hebben ingevoerd. Zij kennen het niet. Want een „kerkboek" leert men niet „kennen" door er eens in te bladeren, maar door daaruit van Zondag tot Zondag te zingen. En dan verder door het niet thuis op een orgel of piano te zetten, maar door er ook thuis uit te zingen. Wij moeten nog verder gaan. Wij leren het niet „kennen" door er een algemeen bekend lied uit te zingen, dat ook in vele andere boeken voorkomt, maar door de onbekende liederen in te studeeren. De gemeenten, die dit hebben gedaan, willen onze „Lofzangen en Gebeden" nimmer meer missen.

Nu werd op Woudschoten verondersteld, dat de „Lofzangen en Gebeden", die reeds een paar jaar uitverkocht zijn, maar moest worden afgeschaft, omdat een herdruk niet te betalen zou zijn! Een herdruk werd niet mogelijk geacht.

Maar, broeders en zusters, een herdruk is wél mogelijk.

Enige weken geleden was in onze Haagse Gemeente in de dienst aanwezig Ds Hasper, de geestelijke vader van ons „eigen kerkboek". Naar aanleiding daarvan nodigden wij hem uit op onze Gemeenschapsdienst in Augustus aan de Gemeente enkele liederen te leren, die ook wij als Gemeente nog niet kennen. Ter voorbereiding hebben ondergetekenden te zijnen huize een bespreking gehad, waarbij wij zeer belangrijke dingen hoorden. Leest hetgeen wij schrijven daarom met grote aandacht.

Het zetsel van de eerste druk staat nog. Het wacht op een regeling om de tweede druk te doen verschijnen. Bij wijze van spreken kan die tweede druk volgende week ter perse gaan en over een maand kan ons „eigen kerkboek" weer geleverd worden tegen een lagere prijs dan het boek vóór de oorlog kostte. Dit hebben wij te danken aan de goede zorgen van de eerste liederenbundelcommissie: Ds Weenink en de heer Joh. van der Baaren. Deze broeders hebben met nadruk gevraagd: bewaar het zetsel, want dan behoeven de eerste uitgaven voor muziek en drukken en correctie niet weer opnieuw gemaakt te worden. Voor f 2.— zou het boek met September in elke Gemeente weer verkrijgbaar kunnen zijn, en wel in een soort luxe-band (ronde hoeken, omgebogen randen, gekleurd op snede).

Ook voor de orgelisten is gezorgd. Tweehonderd liederen zijn verschenen in een vierstemmige uitgave met voor- en naspelen, eenvoudig gezet, geschikt voor begeleiding en mooi en gemakkelijk voor onze kerkkoren en zangverenigingen. En daarbij voor onze huiskamers. Dit boek is verleden jaar verschenen en het is vreemd om te zeggen, maar: het is in onze Gemeenten totaal onbekend. De prijs van dit boek is f 8.75, dus: voor geen enkele Gemeente een bezwaar om aan te schaffen.

Bovendien is dit nog maar een begin. Wanneer onze Gemeenten daarin belangstellen, worden al onze liederen op dezelfde wijze geharmoniseerd.

Deze dingen waren ons niet bekend, toen over ons „eigen kerkboek" in Woudschoten werd gesproken. Wel werd geweten, dat „Lofzangen en Gebeden" de mooiste en best verzorgde bundel is, welke in het kerkelijk leven van Nederland wordt gebruikt.

Voor de Gemeenten, die haar „eigen kerkboek" werkelijk kennen, is het onbegrijpelijk, dat er stemmen zijn opgegaan om over te schakelen naar de zogenaamde „Nieuwe Bunbel" van de Hervormde Kerk. Niet alleen kost daarvan de kleinste letter en de kleinste muziekdruk f 1.65 méér dan een exemplaar van een eventuele herdruk van ons eigen boek, maar er zijn twee andere bezwaren. In de eerste plaats haalt de inhoud niet bij de „Lofzangen en Gebeden". In de tweede plaats wordt de moeilijkheid in onze Gemeenten nog vergroot, en wel niet omdat er weer een boek bijkomt en bij het nog langer uitblijven van een herdruk van ons „eigen" kerkboek de Gemeenten, die dit van Zondag tot Zondag gebruiken, straks de versleten boekjes niet kunnen vervangen (dus: in de eredienst verarmen en in de huisgezinnen verarmen), maar vermoedelijk heeft de „Nieuwe Bundel" van de Hervormde Kerk ook al weer zijn tijd gehad. Van het begin af is daartegen grote tegenstand geweest en op de laatste vergadering van de Hervormde Synode was er een voorstel om daarnevens een Hervormd kerkboek te maken met Psalmen en niet meer dan zestig „Gezangen". Ook is het bekend, dat ruim twee jaar na de invoering reeds een dertigtal „Gezangen" door de Hervormde Synode geschrapt zijn. Zij staan er nog wel in, maar zij behoren toch niet in een kerkdienst te worden gezongen. Moeten nu de Baptisten het „eigene", dat beter is, wegwerpen om een boek te nemen, dat in de Hervormde Kerk van jaar tot jaar becritiseerd wordt en door velen wordt verworpen. Er zijn nog vele Hervormde Kerken, waar dit boek niet wordt gebruikt. (Op de strijd tussen de Hervormde Kerk en de Gereformeerde Kerken over de Psalmzang gaan wij niet in. Ieder kan zich daarvan op de hoogte stellen door de brochure van de Hervormde predikant Ds C. W. Coolsma: „In Boeien".)

Het parool moet daarom naar onze mening zijn: HANDHAVEN van ons „eigen" kerkboek en dit in de volgende jaren uitbreiden.

Wij zijn op deze gedachte gekomen: laat Ds van der Werf de „Beren" verdrijven, ons lering doen aannemen uit de „Buitelingen" van anderen of van onze eigen Gemeenten, doch tegelijkertijd vragen: hoeveel huisorgels en hoeveel piano's zijn er in elke Gemeente? Hoeveel leden telt in elke Gemeente het kerkkoor? Zijn er nog andere zangverenigingen? Wij hebben als Baptisten nog wel eens iets moeten organiseren en zijn daartoe bekwaam. Wanneer deze gegevens nu binnen een maand bijeen zijn, moeten wij een plan beramen om ervoor te zorgen, dat op elke piano in een Baptist gezin met 1 September dat gemakkelijk speelbare boek met 200 Lofzangen en Gebeden staat. En wij moeten ervoor zorgen, dat elk lid onzer Gemeenten, dat lezen kan (dus ook de kinderen) een exemplaar van ons „eigen kerkboek" heeft. Nu worden de mensen, die van een Gemeente, die haar „eigen" kerkboek kent, verhuizen naar een andere, waar dit niet wordt gekend, voortdurend teleurgesteld. Wij willen in al onze Gemeenten het éne Evangelie. Laten wij er ook voor zorgen, dat wij spoedig een toestand krijgen, waarbij alle Gemeenten ook dat éne, eigen kerkboek verkrijgen en gebruiken. Dat kán. „Beren" op de weg? Die worden door ons eigen lied weggezongen.

„Goed zingen is tweemaal bidden", sprak reeds Augustinus.

Unievoorgangers, gij allen streeft naar éénheid. Jaagt die ook na in het éne lied in onze Gemeenten.

Kerkeraadsleden, hier is een taak, die het leven in uw Gemeente zal verbreden en verdiepen.

Laten wij die taak samen aanvatten, dus ook: alle

Gemeenteleden. De komende winter moet in de Baptisten Gemeenten een winter worden van zang en lied.

Met hartelijke broedergroet,
de uwen in Christus:

A. J. NOORDHOEK, orgelist.
A. GEBEL, koorleider,
Vaillantlaan 49, Den Haag.

P.S. Dit stuk was al geschreven voor het tweede artikel van Ds van der Werf uitkwam.

(Wij verblijden ons ook over deze stem. E.R.)

Het Duizendjarig Rijk

(Vervolg)

In Marc. 13 : 27 lezen wij van de komst van Christus: „En alsdan zal Hij Zijne engelen uitzenden en zal Zijne uitverkorenen bijeen vergaderen uit de vier windstreken, van het uiterste der aarde tot het uiterste des hemels". De eerste opstanding is deze samenvergadering.

Deze woorden van Jezus sluiten aan bij O. Testamentische beloften, o.a. Zach. 12 : 10 en Deut. 30 : 4.

Op, op! vliedt tot het Noorderland, spreekt de Heere, want Ik heb ulieden uitgebreid naar de vier winden des hemels, spreekt de Heere. Al waren uwe verdrevenen aan het einde des hemels, vandaar zal u de Heere uw God vergaderen en vandaar zal Hij u nemen.

Bij de komst van Christus zendt Hij Zijn engelen uit om de verstrooiden te vergaderen. Bij de komst van Christus en dus ook bij het D.J.Rijk zal ISRAEL betrokken zijn, toevergaderd worden. Rom. 11 : 15. „Indien hun verwerping de verzoening is der wereld, wat zal de aanneming wezen, anders dan het leven uit de doden? De terugkeer van Israël uit de diaspora (verstrooiing) en de parousie (komst van Christus) behoren bij elkaar. Gods volk in haar geheel — Jood en Heiden samen — zullen met Hem heersen. Wij willen in dit verband letten op Openb. 7 en 14.

In Openb. is sprake van de verzegeling der 144.000 en in Openb. 14 staat het Lam met de 144.000, hebbende de naam Zijns Vaders geschreven aan hunne voorhoofden.

Bij de verzegeling der twaalf stammen is op te merken, dat Dan ontbreekt. Daarvoor is Jozef in de plaats gekomen. Gaat het daar om Joden-Christenen? Maar spreekt Johannes niet over de Joden als een synagoge des Satans? De grote schare wordt in de hemel gezien, zodat Openb. 7 in de 144000 te zien geeft een op de aarde levende groep, en de grote schare een in de hemel vertoevende groep, die door de grote verdrukking is heengegaan. Blijkbaar wordt hier de gehele Gemeente geschouwd, zowel uit Jood als uit Heiden. Johannes verhaalt niet, dat de grote schare verzegeld is geweest, maar dit spreekt wel vanzelf, anders was zij door de oordelen Gods vernietigd geworden, wat een onmogelijkheid is.

Tot de TEKENEN VAN DE EINDTIJD BEHOORT DE BEKERING VAN ISRAEL.

Moeilijk blijft het voor ons, ons in te denken, hoe de uit de doden opgewekten op aarde zullen leven. Maar niet ons denken, maar wat Gods Woord zegt geeft de doorslag. De Sadduceën konden het zich ook niet indenken, doch God is machtig de doden op te wekken. Heeft ook Christus na Zijn opstanding niet veertig dagen op de aarde vertoeft!

Hoe verstaan we het getal duizend? Bekend is, dat „de gouden-eeuw" niet overal op 1000 jaren is gesteld. Het boek 4 Ezra geeft 400 jaar. In Jes. 24 : 21 is sprake van vele dagen, ook de opvatting van Irenaus van een wereldsabath van 1000 jaren is bekend. Deze mening vinden we ook ten tijde van Rabbi Eliezer. Wij doen m.i. niet verkeerd het getal 1000 symbolisch te nemen, daar het gehele boek Openbaring met symbolische getallen doorweven is.

(Slot volgt).

Mededelingen

WORKUM

Wij vestigen nogmaals Uw aandacht er op, dat Ds Fabrie zich Zondag 13 Aug. a.s. aan de Gemeenten Workum en Makkum hoopt te verbinden.

's Morgens 9.30 uur in Bethel bevestiging door Ds G. Visser van Harlingen.

's Namiddags 3.30 uur intrede in de Doopsgez. kerk. Beide diensten te Workum.

Afgevaardigden die belang hebben te komen, verzoeken wij dit tijdig te berichten.

De secr.

DEVENTER

S. Bakker
Mej. M. Bakker—Westerveld
D. Duizendstra
M. Duizendstra—Steneker
E. Kluin
U. Kluin—Beukema.

Bovenstaande personen worden verzocht hun adressen op te geven aan H. J. Groothedde, Boxbergerweg, Deventer, secr.

JAARGANG 67 - Nr. 3012
VRIJDAG 4 AUG. 1950

WEEKBLAD
DE CHRISTEN
Orgaan tot verbreiding van de beginselen van N.T. Christendom

UITGAVE VAN DE UNIE VAN BAPTISTEN GEMEENTEN IN NEDERLAND

REDACTIE-ADRES: Ds. C. BRANDT, MOERKERKESTRAAT 151c - ROTTERDAM—Z.
ADM.: Ds. T. JANSMA, TETTERODESTRAAT 47, HAARLEM, POSTREK. No. 9260 TEN NAME VAN DE UNIE - TEL. 18032

ABONNEMENTSPRIJS BIJ VOORUITBET. VOOR NEDERLAND EN OVERZEESE GEBIEDSDELEN P. JAAR F 5.— - BUITENLAND P. JAAR F 6.50

Het wegwijzende WOORD

Nadat . . . .

„Want velen . . . . zullen zoeken in te gaan en zullen niet kunnen, n.l. nadat. . . .”
Luc. 13 : 24, 25a.

Speelt God met ons het spel van kat en muis?

Ja, dat is een bekend woord, door onze Heiland uitgesproken: „Strijdt om in te gaan door de enge poort. Want velen zullen proberen in te gaan *en het niet kunnen*”.

Ha, zie je wel, zeggen er heel wat, je kunt je wel druk maken voor de eeuwige dingen, maar het is lang niet gezegd dat het ook helpt. Je kunt alles op alles zetten om behouden te worden, en er dan toch nog naast grijpen. Laten die mensen die zo hard roepen dat ze „er zijn”, maar gerust eens een toontje lager gaan zingen. Want of je er komt of niet, dat weet God alleen. En zo wordt deze tekst gebruikt om er eigen laksheid, wereldsgezindheid en ongeloof mee te camoufleren.

Weer anderen lezen dit woord en worden kwaad. Is dat nu die hooggeroemde Liefde van God, die de arme stakkers met Zijn rechterhand zo dringend nodigt om binnen te komen in het Licht en de Warmte van het Koninkrijk der Hemelen, en wanneer ze dan komen, met Zijn linkerhand de deur in het slot smijt? Zodat ze in de kou, buiten, kunnen blijven staan?

„Komt allen tot Mij, die vermoeid en beladen zijt. . . .” Hoor eens die Hemelse lokroep. En als je dan komt, belast en beladen, terneergedrukt door zorg, met een veilige Haven in het verschiet, en je wilt je werpen in Zijn Liefde-armen, dan worden die nodigende armen plotseling vuisten die je van Zich afstoten tot in het duister der eeuwige verdoemenis.

Speelt God het spel van kat en muis met Zijn schepselen? Maar dan wil ik niks met die God te maken hebben, die met Zijn liefde zò ver beneden peil blijft dat zelfs wij, bedòrven mensen, daar nog boven uit komen.

Vijf dwaze meisjes

In Matth. 25 lezen we de mooie gelijkenis van de 5 wijze en de 5 dwaze maagden.

Ogenschijnlijk alle tien gelijk, is er toch een geweldig verschil.

Vijf van hen kennen het bruidspaar en zijn erg wijs met deze beide mensen, die elkaar gevonden hebben, en nu samen door het leven zullen gaan. Ze verheugen zich echt en hebben met zorg hun voorbereidingen getroffen om zo goed mogelijk op de bruiloft te verschijnen en hun bijdrage te leveren tot het welslagen van dit feest.

De andere vijf interesseert deze verbintenis maar matig. Maar een feestje, wie kan daar nu bezwaar tegen hebben. Een bruiloft is altijd de moeite waard. Dat verbreekt de dagelijkse sleur; bovendien houden ze er van af en toe eens lekker te smullen, en wie weet, doen ze er ook nog wat op. Het gaat hen om het feestje. Hun voorbereidingen zijn in haast getroffen. Waar de liefde ontbreekt, vergeet je makkelijk het een en ander. Zo ook hier. En als dan eindelijk de bruidegom komt, midden in de nacht, dan hebben ze geen olie bij zich om hun inmiddels gedoofde lampen weer aan te steken, en komen ze pas bij de feestzaal aan, als de anderen al binnen zijn, het feest al begonnen, en de deur gesloten is. Dan proberen ze nog binnen te komen, roepen zo hard ze kunnen of de deur toch asjeblieft even ontgrendeld mag worden, maar krijgen ten antwoord: „Ik ken u niet!” Ze zijn te laat. Ze misten de liefde, en daardoor ook het feest.

Nadat. . . .

Welnu, deze zelfde gang van zaken ligt ook ten grondslag aan Luc. 13.

„Here, Here, doe ons open”, roepen de vijf dwaze meisjes.

„Ik ken u niet”, krijgen ze ten antwoord.

Letterlijk dezelfde uitdrukkingen worden gebezigd in Luc. 13 : 25, waarover wij bezig zijn te schrijven.

Deze mensen zoeken ook in te gaan, maar wanneer? Zij proberen nog in de feestzaal binnen te komen, n a d a t de deur gesloten is. Als het te laat is dus. Als de genadetijd voorbij is. Als de bruiloft al begonnen is. Waren ze eerder gekomen, n.l. toen God hen riep, dan was alles goed gekomen. Maar ze hebben gewacht tot het te laat is, en toen kòn het niet meer.

Tegenover het *nadat* moeten we steeds het *nu*, het *heden* der genade stellen. *Heden*, zo gij Zijn stem hoort.... Zo willen we het Evangelie prediken — het Evangelie dat deze twee woorden kent, het *heden* van het behouden worden en het *nadat* van het verloren gaan.

Geloofd zij God, de Vader van onze Heere Jezus Christus, dat Hij niet het spel van kat en muis speelt met Zijn schepselen, maar dat Zijn nodiging betrouwbaar is.

Wf.

Losse Schakels

De vrouw vrij gemaakt Er voltrekken zich in de wereld voortdurend veranderingen en dat op allerlei gebied. Op maatschappelijk en staatkundig terrein is de vrouw een plaats toegekend, die haar eeuwen aaneen ontzegd is. De emancipatie of vrijmaking der vrouw heeft veel verzet uitgelokt, maar dit verzet is bezweken vanwege de taaie volharding, waarmede de vrouw opkwam voor hetgeen zij haar recht achtte te zijn. Aan haar achteruitzetting — zoals ze dat aanvoelde — wenste ze een einde gemaakt te zien. En thans is ze op welhaast elk terrein de gelijkwaardige van de man. Ze heeft kiesrecht en is verkiesbaar voor openbare lichamen en haast alle beroepen staan voor haar open. We hebben vrouwelijke dokters en dito kamerleden en gemeenteraadsleden; vrouwelijke advocaten en vrouwelijke ingenieurs. Vrouwelijke ministers kent ons land nog niet, maar vrouwen worden in andere landen ook aangetroffen als dragers van het ministerambt. De laatste tijd bracht ons ook in kennis met de vrouwelijke ambassadeur.

In sommige kerkgenootschappen heeft de vrouwelijke predikant haar intrede gedaan; in andere wordt ze nog steeds van de kansel geweerd. Hoe komt dat?

De vrouwelijke predikant Ook op het terrein van het godsdienstige en kerkelijke leven komt de vrouw meer en meer naar voren. De kansel — neen, die mag ze in vele gevallen nog niet op, maar men heeft verschillende takken van arbeid voor haar opengesteld en maakt zodoende de bizondere gaven van de vrouw op allerlei wijze in het kerkelijk werk aan het heil der gemeente en der wereld, dienstbaar. Zit echter voor een royale erkenning van de gaven der vrouw en hare waardij in de Evangelieverkondiging, I Kor. 14 : 34 ons niet in de weg? Daar schijnt toch zo duidelijk gezegd te zijn, dat de vrouw in de vergadering der gemeente moet zwijgen. Hoe kunnen wij haar dan toestaan, daar het Woord te brengen? Het vers luidt in de N. Vert.:

> „Zoals in alle gemeenten der heiligen, moeten de vrouwen in de gemeenten zwijgen; want het is haar niet vergund te spreken, maar zij moeten ondergeschikt blijven, zoals ook de wet zegt".

Wat wil dat nu zeggen? Wat verbiedt Paulus hier eigenlijk?

Zeker niet, dat de vrouwen in de vergadering der gemeente haar stem niet zouden mogen laten horen. Hij spreekt immers in het elfde hoofdstuk van de vrouw, die bidt of profeteert en die wanneer ze dat doet, het hoofd bedekt moet hebben. Het gaat daarbij om handelingen, verricht in de gemeenten. Want, zegt Paulus in vers 16 als slotargument voor zijn eis, dat de vrouw bij die handelingen het hoofd bedekt zal houden, dat „wij evenmin als de gemeenten Gods, een andere gewoonte hebben".

Wanneer zwijgen? Te bidden of te profeteren was de vrouw in de Apostolische gemeenten dus niet verboden. Dat mocht ze, mits ze daarbij het hoofd maar bedekt hield, d.w.z.: haar sluier niet aflegde. Een vrouw, die ongesluierd bad of profeteerde handelde naar het oordeel van Paulus en de andere gemeenten, in strijd met de goede zede. In sommige gevallen mocht de vrouw echter niet spreken. Welk geval was dat?

Dr Joh. de Groot, de bekende Oud Testamenticus, voegde aan zijn proefschrift o.a. deze stelling toe, dat hier in I Kor. 14 : 34, gedacht is aan de bespreking, die volgde op de Verkondiging. Het schijnt dat men zich in de oude gemeenten er van vergewiste of de gemeente de prediking wel had begrepen. Er volgde een vraaggesprek op, een gedachtenwisseling. Paulus wilde niet, dat de vrouwen aan deze gedachtenwisseling deelnamen. Voor deze opvatting pleit dat de Apostel er direct op laat volgen:

> „En als zij iets willen te weten komen, moeten zij thuis haar mannen om opheldering vragen".

Waarom zwijgen? De betrekkingen tussen de sexen waren in de oude wereld diep bedorven. Het huwelijk stond niet hoog. Immoreel was het gehele leven. Diep ingevreten was dit kwaad. Wie de brieven van het N. Testament leest, merkt welk een zware strijd Jezus' boden gevoerd hebben tegen het zedelijk verval van de wereld, waarin zij de Boodschap van de Gekruisigde brachten.

De normen moesten weer hersteld worden. Hoe slecht werd aangevoeld wat zedelijk geoorloofd was en wat schadelijk was, leert deze zelfde brief aan de Korinthiërs ons. De gemeente tolereerde een zwaar misdrijf op sexueel gebied en eerst op Paulus' felle bestrijding ontwaakte ze uit haar immorele dommel (die gepaard ging met het bezit van veel geestesgaven) en treft ze maatregelen om de morele standaard in de gemeente te verhogen.

Paulus vindt het goed, dat de zusters, na de prediking gehoord te hebben, nader beleerd willen worden, maar kan niet toestaan dat zij daartoe in gedachtenwisseling treden met vreemde mannen, al zijn dit dan ook broeders. Ze moeten dat nadere onderricht van h u n mannen begeren, die hun dat thuis wel zullen geven. Paulus veronderstelt n.l, dat de mannen daartoe in staat zullen zijn. Geen te nauwe omgang tussen mannen en vrouwen; geen contacten die, al betreffen ze ook heilige zaken, in de wereld dier dagen heel licht konden leiden tot verkeerde verhoudingen op ander gebied. Paulus neemt dus de vrouwen in bescherming tegen de neerhalende invloeden hunner immorele omgeving.

Van de gemeenten uit moet de wereld door het Evangelie, toegepast in het leven zijner belijders, een invloed ondergaan, die heel het levenspeil der volken deed rijzen. Het huwelijk moest een heilige band worden, een samenleven op hoger plan. Het moet monogaam worden. Buitenechtelijk verkeer moest als zonde worden aangevoeld en veroordeeld. — Lang heeft het geduurd voor deze normen weer van kracht geworden waren, maar om hun weder-in-ere-brenging was het Paulus te

doen als hij wees op de plaats, die de vrouw moest innemen in de gemeente.

Nu nog zwijgen? Paulus' voorschriften, althans adviezen, hadden een bepaalde achtergrond. Ze kwamen niet voort uit kleinering van de vrouw, maar uit de behoefte de vrouw te beschermen en tot grotere ere te brengen. De vraag is of diezelfde adviezen daartoe nu nog moeten worden opgevolgd. Wat de Apostel beoogde is bereikt. Wat om des Evangelies wil toen, in de wereld dier dagen moest worden gezegd, kan nu als overbodig beschouwd worden. Ja een letterlijke opvolging van die voorschriften zou nu juist een tegenovergestelde betekenis hebben. Er is een omgang tussen mannen en vrouwen mogelijk, die het levenspeil niet verlaagt. Men ziet nu de vrouw anders. Men ziet in haar een gelijkwaardige. Ze kan naast de man werkzaam zijn in het Evangelie.

Stille bestrijding Volgens een berichtje in „Spaingrams", het maandblad van de Baptistenbeweging in Spanje, bedaard de storm daar door de Roomse Kerk tegen de Baptisten ontketend enigszins. Er wordt een andere methode gevolgd. Door middel van de pers en van de kansels af, wordt in een wijze, die de geest vergiftigd, haat uitgebraakt tegen het Woord Gods en de Christenen (Protestanten). Protestanten zijn voor het volksbesef te schuwen schepselen. Waren duizenden Spaanse priesters niet bevreesd voor de reactie in andere landen, dan stond de Spaanse Protestanten het ergste te vrezen, zegt „Spaingrams". Ongetwijfeld houdt deze vijandschap velen tegen zich openlijk bij de Protestanten te scharen.

De „Grootmoeder van God"? Dat klinkt in onze oren toch werkelijk profaan. Niet alzo voor oren, geplant aan Spaanse hoofden. De moeder van Maria wordt daar heel gewoon en algemeen „de Grootmoeder van God" genoemd. Geïllustreerd wordt deze mededeling in „Spaingrams" met een plaatje, waar de moeder van Maria is afgebeeld op een groot doek boven een altaar, terwijl voor het altaar een levensgrote pop zit met een kind op haar schoot. Dat is Maria met het kindeke Jezus. Dit beeld is versierd met juwelen, diamanten en andere edelstenen. — Maria was de Moeder des Heeren. Haar Moeder Gods te noemen vinden we wat onzuiver. In die naam wringt iets. De Heere Jezus werd toch niet door Maria *Gods* Zoon? Was ze de moeder van Jezus als Zoon van God — ja, wat was háár moeder dan ten opzichte van het kind, Jezus? Grootmoeder? De grootmoeder van Jezus? Ja. De grootmoeder van God ....?

Oude Protestanten De oudste Protestanten zijn zeker wel de Waldenzen, een volk, dat in Noord Italie thuis is, en welks oorsprong moeilijk is vast te stellen. Reeds drie eeuwen voor de Hervorming vormden zij van Rome vrije gemeenten. Zij zijn hun Schriftuurlijk beginsel trouw gebleven en hebben geen „hervorming" van node gehad. In het pauselijke Italie hebben ze veel van de Roomse Kerk te verduren gehad. Herhaaldelijk werden de Alpenvalleien, waarin ze zich schuil hielden, doorzocht en die gegrepen werden, werden uitgeroeid. Maar zij bleven de waarheid trouw en trotseerden alle gevaren om des geloofswille. In Januari 1561, toen de Graaf van Savoye zich opmaakte tot een nieuwe actie tegen de Waldenzen beklommen ze een berg boven Bobbio, en geknield in de sneeuw tegen de berghelling, sloten ze een Verbond met God:

> „om, al zou het ook zijn met gevaar van hun leven, de Bijbel te bewaren, geheel en zonder toevoegselen, overeenkomstig het gebruik der Apostolische gemeenten, opdat we hem aan onze kinderen intact en rein kunnen doorgeven, zoals wij hem van onze vaderen hebben ontvangen".

Vanwege hun trouw aan deze belofte, zijn duizenden van hen in koelen bloede vermoord. Een manier om hen om het leven te brengen was hen van een vooruitspringende bergpunt naar beneden te werpen, zodat ze op de rotsen te pletter vielen. — Zo zijn ze eeuwen aaneen opgejaagd door een vijand, die geen erbarmen kent, totdat ze in 1848 de burgerlijke vrijheid verwierven en een geringe mate van gewetensvrijheid.

Door de Geallieerden bevrijd, genieten ze thans een vrijheid als ze nimmer gekend hebben, ofschoon het niet ontbreekt aan pogingen om hen weer terug te dringen in hun vooroorlogse benarde positie. Ze benutten elke kans, die ze hebben om Italie bekend te maken met het Evangelie. —

Kan het Rijk, dat hier gegrondvest werd in het Offer van Golgotha, anders bestaan, dan door de offers der gehoorzaamheid van hen, die het verwachten in Heerlijkheid?

L.

Pastorale Mijmeringen

Ergens in ons vaderland staat een slanke watertoren; waarlijk een kunstwerk. Je kunt zo maar zien, dat hij met zorg en toewijding is gebouwd. Kortom, de ingenieur is een knappe kerel geweest. Toch is die watertoren nooit gebruikt. Men beweert (ik heb het niet zo precies nagemeten) dat het waterreservoir niet volkomen horizontaal ligt, met het gevolg, dat nooit de hele voorraad water aan de circulatie kan deelnemen, hetgeen een schadelijke invloed heeft op de kwaliteit van deze zo belangrijke levensbehoefte. Jammer van dat ding! Het schijnt nog slechts één taak te kunnen vervullen: een getuigenis, dat het niet voldoende is, met ernst en ijver een of ander plan te verwezenlijken. Het PLAN, het FONDAMENT VAN AL WAT WORDT MOET GOED ZIJN!

Niet altijd staat deze erkentenis even duidelijk ons voor de geest. Ons dunkt, dat het dáár goed is en het leven het best wordt gediend, waar maar veel activiteit tot ontplooiing komt. Je bent in het electriserend gezelschap van mensen, die weten wat ze willen en er onophoudelijk bewijs van geven, dat het hun wat waard is hun rust te offeren voor de moeizaamste verwerkelijking van opbouwende gedachten. Dát is heel wat verkwikkelijker dan het gezelschap, wiens levenshouding een wanstaltige parodie vormt van het wonderschone Hernnhutterslied: „Laat mij slapend op U wachten, Heer dan slaap ik zo gerust!" Waar gewerkt wordt, 't zij met de hand of met het hoofd, daar kan de verveling moeilijk op het vinkentouw zitten! Daar gebeuren minder ongelukken. Toch blijft mijn watertoren zeggen, dat activiteit nog niet voldoende is.

Maar hoe komen we aan een plan, dat ook in zijn verwerkelijking voldoet? Wat maakt het plan goed?

De Christen zegt, dat de uitstippeling van alles, wat in de toekomst moet worden, van God moet afkomstig

zijn. Wij zijn dat zonder meer wel met elkaar eens. Maar nu de praktische vraag: hebben wij altijd wel zekerheid?

Wij komen hier aan een punt, waar theorie en praktijk maar al te vaak zich van elkaar verwijderen. Dat geeft aan ons persoonlijke leven en ook aan het gemeentelijk leven die voor ons helaas kenmerkende gespletenheid van openbaring. Immers, vaak is een gedachte als werkhypothese aanvaard, die eigenlijk niets anders is dan de vrucht van het doorhakken van een gordiaanse knoop. We weten, dat het punt waar we staan, verlaten moet worden. Uiteraard, want anders is er stilstand op een plaats, waar het ideaal nog niet is bereikt. We weten ook, in welke richting wij dat ideaal hebben te zoeken. Welaan, we gaan dus op stap in die richting; eenvoudiger kan het al niet. Er moet in Afrika ergens een soort mieren leven, die ook altijd hun richting op zulk een rechtlijnige wijze zoeken. In geweldige colonnes gaan ze voort, recht op hun doel af, ongeacht welke moeilijkheid ook. Komen ze op hun weg bij een rivier, dan gaan ze bij millioenen moedig de dood in, totdat hun ontzielde resten een brug vormen, waarover de overlevenden de andere oever bereiken. Dat handjevol overlevenden heeft het, zo veronderstel ik tenminste, een half uurtje druk met elkaar te complimenteren en te feliciteren ter zake van de gelukkige afloop. Natuurlijk wijdt een van de leiders, die zich onder de gelukkigen bevinden, roerende woorden aan hen die vielen (doden zijn nu eenmaal populairder dan levenden!), waarna de toehoorders worden opgewekt tot eendere overigens nogal riskante eensgezindheid. Daarop wordt de tocht even rechtlijnig voortgezet. — Ik acht, dat wel geen schepsel die mannetjesputters-gezindheid, die stomme bezetenheid voor een ideaal wijs zal noemen! Dat dient het leven niet. Dat is niets dan grenzeloze verspilling! De schepping leert ons dus overduidelijk, dat wij niet alleen het doel of ideaal moeten kennen, doch evenzeer de eerste stap en daarna de tweede.

Om het kort te zeggen: we hebben leiding nodig, leiding van de Heer. Ook dat is theoretisch beter begrepen dan in de practijk gezocht. Wij bidden wel om die leiding, maar voor we helderheid hebben verkregen, gaan we alvast op stap. We hebben te weinig geduld. 't Gevolg is regelmatig dwaling!

We komen nu bij een verschijnsel, dat in ons aller leven een grote rol speelt. Wij bidden wel om licht, maar het schijnt slechts zelden beantwoord te worden. De hemel blijft gesloten en we voelen ons haast als de baälpriesters op de Karmel. Maar al te spoedig gaan we er dan toe over, te denken, dat Gods leiding het zelfde is als het oordeel van ons gezonde verstand Dat immers is een gave, die we niet voor niets van de Heer hebben gekregen, redeneren we. We voelen ons sterk, omdat we het met God eens zijn geworden betreffende het einddoel. Ook wij willen niets liever dan de komst van Zijn Koninkrijk. Is dat geen garantie genoeg? Met verwijzing naar het reeds gezegde, moeten we echter met klem tegen deze redenering in verzet komen. De ervaring leert, dat deze gerustheid gevaarlijk is. Wij moeten niet minder dan contact met de Heer hebben. Zelfs een biddend leven is niet genoeg!!

Is dit mogelijk?

Mag ik u een weg voorslaan?

Eens was ik op bezoek bij een knutselaar, die uit allerlei verouderde onderdelen een radiotoestel in elkander geflanst had. Een imponerend geheel van draden, lampen, schakelaars, knoppen en spoelen beloofden om strijd een goede ontvangst. Maar hoe de schepper van het kunstwerk ook zwoegde en luisterde, er kwam geen toon. Vreemd: naar zijn berekening moest hij nu toch wat horen. Alles was in orde. Met de bescheiden moed van een volslagen leek attendeerde ik mijn makker op de tijd. 't Was juist een minuut voor vier. Waarschijnlijk was juist een zenderpauze tussen twee programma's aan de gang en lag er dus in die stilte helemaal geen gevaar. Maar hij meende, dat er dan wel een wachtteken zou zijn, dat de stilte overbrugde.

Hij had gelijk! Hij moest zijn toestel anders instellen. Nog een draai aan het knopje en we hoorden de welbekende klokkenklanken van het wachtteken!

Als God schijnt te zwijgen, hebben we dan wel altijd goed ingesteld? Ik geloof, dat de Heer vaak wel Zijn aanwijzingen geeft, maar wij kunnen het niet verstaan. De Hemel is veel minder gesloten dan we denken! Maar als wij gaan zoeken, wie waarborgt ons dan dat we de juiste zender beluisteren? Let op het wachtteken! Het is een wonderlijk wachtteken, dat ook tijdens de „uitzending" steeds op de achtergrond blijft doorklinken. Mag ik u dit wachtteken leren, dat u zekerheid geeft, met God in contact te staan? Ik geef het u. Het zijn de woorden: „Zoek om Mijns Naams wil de redding uit alle gevaar voor vriend en vijand, en doe hen behouden gaan in Mijne wegen!"

Zijt ge zo ingesteld, en hoort ge dan Gods aanwijzingen, ga dan moedig voorwaarts en laat u niet dringen van de door Hem u getekende taak!

BRANDT.

Het Duizendjarig Rijk

(Slot).

De bestrijders van het D.J.Rijk merken op, dat deze plaats zo geisoleerd staat. Toch bouwen wij niet op deze enkele tekst 20 : 4 een leer van het D.J.Rijk op. Er zijn meerdere Schriftplaatsen, die wij met elkaar in verband moeten brengen, zoals Openb. 1 : 6 „Die ons gemaakt heeft tot koningen en priesters, Gode en Zijn Vader", idem 5 : 9 „Gij hebt ons onze God gemaakt tot koningen en priesters en zij zullen als koningen HEERSEN OP AARDE". Dat heersen is niet te vergeestelijken en om te buigen tot een heersen over de zonde in eigen leven. In Efez. 1 : 21 wordt de heerschappij van Christus aangewezen, niet alleen in deze bedeling maar *ook in de toekomende.*

Dit koningschap van Christus heeft ook betrekking op Israel. In Luc. 1 : 33: God zal HEM DE TROON ZIJNS VADERS DAVID GEVEN, en Hij zal heersen over het huis Jakobs in eeuwigheid. Natuurlijk strekt zich deze heerschappij ook uit over de volken. In de geschiedenis van de Wijzen uit het Oosten hebben we daarvan een treffende illustratie. De Koning Israels is ook Zoon des mensen, de Messias. Het koningschap van Christus heeft universele betekenis.

Met de titel Koning Israels gaat op Christus over wat van God gezegd wordt. Jehova was de Koning Israels. Toch is het koningschap van Christus over Israel verborgen gebleven. Slechts een geopend oog zag in Jezus de Koning Israels. Denk aan de belijdenis van Nathanael: Rabbi, gij zijt de Zoon Gods, de Koning van Israel. Christus wil echter geen koning zijn naar de trant

van aardse koningen. Daarom ontweek Hij de schare, die Hem tot Koning wilde maken! Echter moet de intocht in Jeruzalem getuigen: Hij is de koning Israels. Dat beleed Christus voor Pilatus. Met het roepen „wij hebben geen koning dan de keizer" verried Israel zijn koning. Dat ook IN DE TOEKOMST CHRISTUS DE KONING VAN ISRAEL IS, blijkt uit de woorden van Jezus, tot de discipelen gesproken. (Matth. 19 : 28).

„Voorwaar Ik zeg u, dat gij, die Mij gevolgd zijt, — in de wedergeboorte d.w.z. de toekomende eeuw — wanneer de Zoon des mensen zal gezeten zijn op de troon Zijner heerlijkheid, dat gij ook zult zitten op twaalf tronen oordelende de twaalf geslachten Israels." Aan Israel wordt aldus in het N. Test. herstel beloofd, tot een rijk en dat ligt opgesloten in het feit dat Christus de HEER en ook de MESSIAS is.

Het verlossingswerk van Christus zal ook ten goede komen aan Israel, doordat het in Hem zal geloven. Er komen ook voor Israel tijden van verkoeling, als God Jezus zal gezonden hebben, welken de hemel moet ontvangen tot de tijden der wederoprichting aller dingen. **Hand. 3 : 19—21.**

Als de tijden der Heidenen vervuld zijn, en ook de volheid der heidenen zal ingegaan zijn, zal Israel zalig worden. Wat bij de terugkeer uit de Babylonische ballingschap niet in vervulling is gegaan, zal in het D.J.Rijk plaats hebben, want de genadegiften en de roeping Gods zijn onberouwelijk. Ook Jes. 61 : 6 zal vervuld worden: doch gijlieden zult priesters des Heeren heten, men zal u (Israel) dienaren onzes Gods noemen. In het D.J.Rijk zal ook JERUZALEM haar plaats herkrijgen naar het woord van de Heer: Jeruzalem zal van de Heidenen vertreden worden TOTDAT de tijden der Heidenen vervuld zullen zijn.

Het D.J.Rijk is ook nog iets anders dan een verwachten van de zaligheid in de hemel. Chiliast zijn is, met een woord van Blumhardt, trouw zijn aan de aarde. „Broeders blijft de aarde trouw". Het is ook trouw zijn aan de historie. Hoe het D.J.Rijk er uit zal zien wordt ons niet gezegd. Wel zullen de volkeren niet meer verleid worden en daarom open staan voor de heilsboodschap. Fantasie blijve hier achterwege, zoals een herstel van Salomo's hofhouding, een Christelijke volksvertegenwoordiging, eenheid van munt en taal, vrij handelsverkeer en geen smokkelhandel, een internationaal geregelde landverhuizing etc. Maar wel, zoals een der gezangen het ons leert: Alle volken zullen komen en uw poorten binnen stromen, knielen voor Uw aangezicht, juichen in Uw eeuwig licht.

Wel mogen wij denken aan beschrijvingen in het O. Test. zoals Jes. 2 : 2—4 en 11 : 1—13, waar sprake is van een vrederijk, verhoogde vruchtbaarheid, vrede onder mens en dier, langere levensduur. Voor Johannes echter staat de eerste opstanding op de voorgrond, waarmee niet gezegd is, dat hij voor de zo juist genoemde schriftplaatsen geen oog zou gehad hebben.

Velen menen, dat Israel alsdan het zendingsvolk bij uitnemendheid zal zijn.

Wij weten niet wanneer het D.J.Rijk komt, omdat we niet weten wanneer de Koning komt. De Heer sprak tot Zijn discipelen van tijden en gelegenheden die de Vader in Zijn eigen macht heeft gesteld. Nog is Jezus daar wachtend, zittende in de troon Zijns Vaders, totdat Deze alle vijanden aan Zijn voeten onderwerpt. Dan ontvangt Hij het Koninkrijk, totdat de Zoon het weer aan de Vader terug geeft, opdat God zij, alles en in allen.

D. SLORT.

30000 30000

U zult in 't Kerstnummer prachtige foto's vinden. De Jubileumconferentie leverde ook aardig materiaal. Wat ik vragen wilde: hebt u aardige kiekjes? Geen ansichtkaarten — eigen werk. Ook geen verklede kinderen of vier geslachten, geen familiefoto's. Liever natuur. Ik kom er nog wel eens op terug. U zendt ze maar naar de Volksparksingel 27 te Enschede. Nog even aandacht voor 't Kerstnummer. Is er bij u niet een C.P. in elkaar te zetten? Wat een C.P. is? Wat dacht u?

30000 30000

Gemeenteberichten

APELDOORN

23 Juli 1950. Deze Zondag was voor de Gemeente te Apeldoorn, die zéér lijdt onder haar herderloos zijn, een dag welke zich kennelijk onderscheidde van andere Zondagen. In de morgendienst hield Ds Broertjes van Sneek een predikatie over de twee verspieders welke waren uitgezonden om het land Kanaän te verkennen. De grote dingen, welke God aan Israel gedaan had, waren wijd en zijd bekend. Rachab in Jericho had er zelfs van gehoord. Dit historisch gebeuren werd door spr. vergeleken met de Gemeente en haar ambtsdragers. De daden des Heeren zullen door de Gemeente alom bekend gemaakt worden, waarna mannen ter verkenning uitgezonden worden (ambtsdragers). De ontwikkeling van deze gedachte maakte ons bij vernieuwing duidelijk dat er tussen Gemeente en ambtsdragers in harmonische samenwerking nog veel werk te verrichten valt.

Na deze oproep tot gemeenschappelijke arbeid volgde de bevestiging van de brs H. de Vries en J. Gorter resp. tot ouderling en diaken.

In de middagdienst, waar we bij uitzondering over bezoek niet te klagen hadden, hield Ds Broertjes een gloedvol betoog over de noodzakelijkheid om mét de lampen ook olie bij ons te hebben, opdat wij bij de komst des Bruidegoms niet alleen bereid maar ook gerééd zouden zijn.

In aansluiting op deze opwekking tot waakzaamheid werden wij bij onze belijdenis, afgelegd bij de doop, bepaald toen een jonge broeder door het watergraf heen de Gemeente werd binnengeleid.

Voor steller dezes was het een vreugde de eerste van zijn kinderen aan de Gemeente te zien toegevoegd, terwijl Ds Broertjes te kennen gaf dat het hem een voorrecht was deze dag in ons midden te zijn en daardoor, in de gelegenheid zijn neefje de Gemeente te mogen binnenleiden.

Ouderling v. Beek riep de jongeling een hartelijk welkom toe, eveneens een broeder die bijna 30 jaar buiten

de gemeenschap was geweest en de wens te kennen had gegeven weer tot de Gemeente toegelaten te worden. Ter gedachtenis aan onze Heer verenigden wij ons rondom de Avondmaalsdis. En het was goed een ogenblik tot ons zelf in te keren.

Wij delen U nog mede dat ondergetekende van u afscheid neemt als secretaris der Gemeente te Apeldoorn. Zijn werk zal met ingang van heden worden overgenomen door br J. Gorter, Zwolseweg 366.

Al de arbeid in dienst van onze Meester en uit liefde tot Hem, dragen wij Hem op biddend om Zijn zegen.

J. M. VULLING Jr., secr.

DRACHTEN

„Ik ben de Goede Herder". Joh. 10 : 11.

Uitgaande van dit Bijbelgedeelte nam br Evang. I. Tammeling Zondag 30 Juli afscheid als voorganger van onze Gemeente Drachten wegens zijn vertrek naar Foxhol. Spr. wees er op, dat velen in deze wereld dwalen en dolen zonder Goede Herder, en overgelaten zijn ten prooi aan boze machten, waar zij blijven bij de bronnen van onrust. De scheidende broeder vervolgde: „Ons, wedergeboren kinderen, zegt God „Ik ben de Goede Herder". Gij, Gemeente Drachten, zijt geen schapen meer zonder Herder. Gelijk Israel moest letten op de wolkkolom, alzo moet ook gij Uw Herder-Hoofd der Gemeente niet uit het oog verliezen. Door Gods Genade mocht ik onder U getuige zijn, en als afgezant U wijzen op Jezus. Mijn werk was vaak onder moeilijke omstandigheden en bevlekt met fouten en gebreken. Dragende de lasten hiervan, heb ik mij ten volle mogen geven."

Nadat br Tammeling dank had gebracht aan allen die hem in de Gemeente terzijde hebben gestaan, besloot hij met deze woorden van afscheid: „Ik dank voor de gebeden, die voor mij zijn opgezonden, door welke ik gedragen ben in mijn Ambtelijk werk, Gods gezanten vertrekken vaak naar andere plaatsen, maar de Goede Herder blijft. Gemeente Drachten, blijf in Hem opdat gij niet verstrooit, volbreng in gehoorzaamheid, wat God van U vraagt, en wees er van verzekerd dat U niets zal ontbreken."

Vervolgens werden woorden van afscheid en dank gericht tot de scheidende voorganger door br B. Frieswijk, Ouderling namens de Bapt. Gemeente en door Ds de Bruijne, Geref. Pred. namens de Geref., Chr. Geref. en Herv. Orth. Evangelisatie die allen aanwezig waren. Ook waren aanwezig afgevaardigden van de Doopsgezinde Gemeente, en van de Baptisten Gemeenten Noordbergum en Foxhol.

K. L. ONGERSMA, secr.

EMMEN

Dat Zondag 30 Juli voor de Gemeente Emmen een blijde dag is geworden, zal wel niemand verwonderen.

Ds. Jansma van Haarlem was bereid gevonden onze jonge br. Plevier na beeindiging van zijn studie in Zweden in zijn ambt te bevestigen.

Het was om 10 uur, dat genoemde spreker deze bevestigingsdienst liet aanvangen met Ps. 89 en lezen van een schriftgedeelte uit 1 Tim. 3.

Waartoe een gedeelte uit deze pastorale brief? Opdat men wete, hoe men zich in de Gemeente te gedragen heeft, zeide spreker.

Ds. Jansma ging voort en noemde het ambt van voorganger een gift, een voorrecht hetgeen met veel ootmoed en dienstbaarheid verricht moet worden.

Na het zingen „Dat 's Heeren zege op u daal" werd deze plechtigheid geeindigd.

Des middags kwamen wij andermaal in de aula van het Gem. Lyceum samen, die nagenoeg vol was om het woord van onze jonge dienaar te beluisteren.

„Mij is gegeven alle macht in hemel en op aarde" uit Matth. 21 was het tekstwoord dat Ds. Plevier aan de brs. en zrs. van zijn Gemeenten had mede te geven.

Voorwaar een goede boodschap, die ook als het werken eens zwaar en moeilijk wordt Gemeenten en Voorganger in herinnering moet komen.

Door vele afgevaardigden werd het woord gevoerd. De rij van sprekers werd geopend door Ouderling van Oosten van de gemeente Valthermond die evenals de gemeente Emmen uiting gaf van haar grote blijdschap weer in bezit gesteld te zijn van een Voorganger met zijn echtgenote.

Bij monde van br. Molijn werd de pas bevestigde en zijn echtgenote een hartelijk welkom toegeroepen in de jonge Gemeente.

Ja beiden zijn zeer jong, zodat de verwachtingen sterk gespannen zijn.

Br. D. Olijslager van Alteveer bracht de vaderlijke groeten en goede wensen over van de Unie en van de Evangelisatie Commissie der Unie.

Ds. Scholte en Ds. v. d. Werf spraken namens de Drentse Bond en de Jeugd van Z.O. Drenthe.

De heer Klein vertegenwoordigde het College van Burgemeester en Wethouders van Emmen. Ook voor zijn woorden zijn wij zeer erkentelijk.

En de rij van sprekers werd gesloten door br. Potse, onze oude broeder met het jonge hart en de blijde tolk uit Daarlerveen.

Zo werkte alles mee dat deze mooie dag tot een onvergetelijke werd gemaakt.

Tenslotte gingen de brs. en zrs. van Emmen met een autobus naar de zustergemeente Valthermond, die net zo blij waren als wij.

We hadden daar gezamenlijk een paar fijne uren waar vele goede woorden werden gezegd.

Weer voldaan gingen allen huiswaarts.

D. M.

FOXHOL

Eindelijk is het zo ver dat na een vacante periode van drie jaar de Heer ons een voorganger heeft toegedacht. En zo de Heer wil zal onze br voorganger I. Tammeling Zondag 13 Aug. a.s. des voorm. 10 uur door de Weleerw. Heer Ds Tijman van Stadskanaal in zijn ambt bevestigd worden. Des namiddags 3.30 uur zal Ds I. Tammeling zijn intrede doen.

Des avonds om 7 uur is er een begroetingssamenkomst. Dit vindt plaats in de Bapt. kerk. te Foxhol.

De omliggende zustergemeenten worden uitgenodigd zich te doen vertegenwoordigen door het zenden van afgevaardigden.

Gasten die nachtlogies wensen moeten dit berichten aan br W. G. Massink, K. Nieboerweg 22, Foxhol.

Met br.gr. uw br. in Christus,
W. G. M.

★

BIJBELSTUDIE

Aantekeningen bij Hosea I

Vers 1. Bij het lezen van dit bijbelboek zullen wij niet uit het oog moeten verliezen dat wij hier te doen hebben met „het woord des Heeren". Wij hebben eerbiedig te luisteren naar wat Hij tot ons spreken zal door Zijn profeet Hosea.

Hosea betekent: hulp, redding.

De naam Hosea komt meer voor, o.a. als koningsnaam van de laatste koning die over Israel regeerde (722—730). — De profeet profeteerde in hoofdzaak over Israel (de 10 stammen) en is zelf ook daaruit afkomstig. Hij trad op ten tijde van Jerobeam II en is tijdgenoot van Jesaja. Vgl. Jes. 1 : 1. Dit eerste vers is opschrift voor het gehele boek.

Vers 2a. Hier treffen we een opschrift aan dat geldt voor de hoofdstukken I—III.

Vers 2b—3. Het is een moeilijke kwestie, die zich hier aan ons voordoet. Heeft dit huwelijk werkelijk plaats gehad? *(Streng realistische opvatting.)* Kan de Heere zo iets vragen van een mens? Deze opvatting stuit op ethische bezwaren. Daartegenover staat dat wij van Jesaja eveneens vreemde dingen vernemen. (Jes. 7 : 3 en 8 : 3.) Wie dit laatste letterlijk opvat, zal ook het huwelijk van Jesaja zonder meer kunnen aanvaarden.

Een andere opvatting is deze: Hosea is eerst later, na met Gomer gehuwd te zijn, tot de ontdekking gekomen, dat zijn vrouw, wat men tegenwoordig noemt „sexuele afwijkingen" had. Zijn leven overziende, bij het licht van Gods Geest, begrijpt hij, dat het zo gaan moest.

In zijn huwelijk, met al de bittere teleurstellingen, werd hij tot een teken. Zijn ervaringen waren het beeld van Gods ervaringen met Zijn volk, zo is het hem tot een bevel Gods geworden, deze vrouw te nemen. Hij begreep dat het nemen van deze vrouw berustte op een woord des Heeren *(biografische opvatting)*. (Ridderbos spreekt hier liever van *vrij-realistisch.*)

Een derde opvatting is de visionaire, waarbij gedacht wordt aan een beschrijving van hetgeen de profeet werkelijk heeft doorleefd, maar dan in de geest. Ten slotte de *figuurlijke* opvatting, welke meent hier een verhaal te vinden, een gelijkenis, waarin Gods boodschap tot ons komt. Het vóór en tege van deze opvattingen laten we hier achterwege.

De verhouding van Israel tot de Heere, was als die van een man en vrouw. Het verlaten van de Heere om de afgoden te dienen is echtbreuk. Zo pleegde Israel hoererij. „Een vrouw der hoererijen" is sterker van uitdrukking dan hoer. Het wil zeggen: een vrouw wier gehele aanleg in deze dingen opgaat.

Gomer, deze naam komt voor in Gen. 10 : 2 als zoon van Jafeth; de naam betekent: „ten einde zijn, voleinden". Daar de volgende namen symbolisch zijn, heeft Gomer hier ook symbolische betekenis. Het betekent hier niet, dat Gomer ten einde komt, d.w.z. ophoudt te bestaan, maar voleindigd is, tot het uiterste gekomen is in haar hoererij.

Diblaïm, een meervoud, betekent „vijgenkoeken". Gomer is de dochter van vijgenkoeken, „zoveel als houdend van vijgenkoeken". In Hos. 3 : 1 lezen we van het beminnen van „druivenkoeken" (St. vert. flessen der druiven). De vijgenkoeken werden genuttigd bij de heidense feesten. Heenwijzing naar afgodendienst.

Vers 4. Jizreël de naam van de zoon, aan Kores geschonken. Hier wordt alleen vermeld, dat zij „hem" een zoon baarde (vgl. : 6 en 8). Deze naam wijst naar de plaats, die als slagveld bekend is geworden. Zie Jozua 17 : 16.

Aan de voorwal van Jizreël hebben de honden Izebel gegeten. (1 Kon. 21 : 23), vanwege haar moord op Naboth. — Hier wordt gewezen op een misdaad van Jehu, die het huis van Achab uitroeit, na door Elisa tot koning te zijn gezalfd. In het 2e boek Koningen wordt deze daad van Jehu als goed gekenmerkt, overeenkomstig het woord bij zijn zalving gesproken: „gij zult het huis van Achab slaan, opdat Ik het bloed van Mijne knechten de profeten en het bloed van alle knechten des Heeren wreke van de hand van Izebel. En het ganse huis van Achab zal omkomen". 2 Kon. 9 : 7.

De profeet Hosea heeft een andere beschouwing. Hoe is dit te verklaren? Naar de letter heeft Jehu zich gehouden aan het uitroeien van Achab's huis. De gesteldheid van zijn hart was niet de handhaving van Gods recht en eer, maar een wellust tot het uitroeien van Achab's huis ter wille van zichzelf, tot zelfverheerlijking. Zo wordt deze daad veroordeeld door Hozea, en dit vergoten bloed roept om wraak.

Het huis van Jehu wordt afgehouwen, dat betekent dat er daarmede een eind aan het Koningschap van Israel komt. Niet terstond want tot het vierde gelid hebben Jehu's zonen op de troon van Israel gezeten (2 Kon. 10 : 30), maar dan ook houdt Israel op als koninkrijk te bestaan.

Vers 5. De „boog" is hier symbool van de strijdmacht, die ten onderging. Vervuld werd deze profetie bij Samaria's val in 722 v. Chr.

Vers 6. Hier wordt niet een zoon, maar een dochter geboren; de naam is ook hier symbolisch. Lo-Ruchama, niet ontfermd. De Heere neemt Zijn gunst terug. Gelijk Gomer was Israel afvallig en had de maat van afgoderij vol gemaakt. Dat Israel Gods volk was betekende niet, dat het op Gods gunst ten allen tijde kon rekenen. Bij afval hield de Heere Zijn gunst in. De wegvoering der tien stammen door Assyrië wordt hier aangeduid: „Ik zal ze zekerlijk wegvoeren".[1]

Vers 7. Een enkele maal spreekt Hosea ook over Juda. In tegenstelling met Israel lezen we: „maar over het huis van Juda zal Ik mij ontfermen". Bij de wegvoering der tien stammen bleef Juda gespaard en werd op wonderbare wijze gered. De engel des Heeren sloeg het leger der Assyriërs, er vielen er 185.000 (2 Kon. 19). Dat was zonder menselijke machtsmiddelen en zonder krijg.

Wordt vervolgd.

---

[1] Een andere vert. heeft: hun niet vergeve.

★

Wat het zwaarst is,

moet het zwaarst wegen

Geniet u maar gerust van uw vacantie. Alle geleerden zijn het er over eens, dat de mens van heden een paar dagen in het jaar nodig heeft, om eens even helemaal te ontspannen. Vandaar al die uitspanningen langs de weg. Het ligt ook niet in mijn bedoeling om u op staande voet ergens voor te spannen. Maar weest u zo goed en leest u het volgende.

Het gaat niet goed. Nee, ik bedoel niet een of ander front. Ja toch wel een front, maar dan niet dat, waarvan de kranten en de radio melding maken. Mij dunkt, wij moesten heel andere zorgen hebben. Niet, dat we onverschillig staan tegenover de ontwikkeling van huidige situaties op dit wereldrond — integendeel — juist, omdat we zo met hart en ziel meeleven in de benauwende dingen dezer dagen. Soms lijkt het alsof de gemeente van Jezus Christus zich van al deze dingen niets aantrekt en „tegenover voorbij gaat". Worden wij niet ontroerd, wanneer wij de mensheid als dolende schapen zonder herder zien voortgaan? Is er geen innerlijke bewogenheid bij ons? Lurken we verder aan ons pijpje, schenken we nog eens een kopje thee — ja, met suiker, nee, geen melk — en is er geen smart over een volk, dat verloren gaat, omdat het God niet kent? Zijn wij dan dood? O zeker, we gaan wel naar de kerk en .... Spaar me die optelling en antwoord mij: leeft u? Ik weet wel, dat u Baptist is, maar zegt dat alles? Ik vroeg u: leeft u?

In Leeuwarden zag ik op bepaalde punten in de stad des Zaterdags mannen en vrouwen staan met een krant. Men zei, dat het Jehovagetuigen waren. Als ik hier in Enschede op zulk een dag de stad in ga, zie ik ook mannen en vrouwen met die kranten. Onlangs, op de een of andere feestdag, hoorde ik de roep: leest de Waarheid. Ik keek om me heen en zag een drie, vier mannen achter elkaar, kranten aanbiedend.

Of ik u met kranten op straat wil hebben? Och nee, ik wil niks. Ik wilde u alleen maar meedelen, dat de oplaag van De Zaaier voortdurend kleiner wordt. 't Is te duur, zegt u. 't Is geen geschikt blad, zegt u. De mensen lezen al zo veel, zegt u. En u steekt een nieuwe cigaret op, neemt de krant en strekt de benen.

Het gaat niet goed. En dat voelt u ook wel. Zo komen we niet klaar. We kunnen deze houding nooit recht praten; als er eens gepraat zal moeten worden. Wat er dan moet gebeuren? Dat weet u net zo goed als ik.

HUIZINGA.

Boekbespreking

CHRISTEN ZIJN IN DEZE WERELD — Dr Th. Bovet. Uitgave Boekencentrum N.V., Den Haag. Prijs f 2.90 ing., f 3.90 geb.

Na 261 blz. een handig register. De schr. heeft gepoogd aanwijzingen te geven voor het practisch Christelijk leven. De belangrijke terreinen van dit leven zoals huwelijk, opvoeding, arbeid en beroep, de Gemeente van Jezus Christus, critieke perioden passeren de revue. Ik kan voor dit door en door gezonde werk alleen maar dankbaar zijn!

DE JONGE KERK HOORT HET OUDE WOORD — H. A. Visser. Uitg. Boekencentrum N.V., Den Haag.

Frisse lectuur over de Tien Geboden. Geen voze gewichtigdoenerij, maar eerlijke toelichting van een warmvoelend mens. Eveneens van harte aanbevolen. Pr. f 2.40.

Mededelingen

APELDOORN

Met ingang van heden berust het secretariaat der Gemeente te Apeldoorn bij br J. Gorter, Zwolseweg 366.

Wie kan de adm. helpen aan het adres van Mej. A. D. Kromsigt, van Speijckstr. 30, Den Haag?

Correspondentie

Br secr. te D. Bedoeld schrijven bereikte ons niet.

E.R.

Advertentiën

JAARGANG 67 - Nr. 3013
VRIJDAG 11 AUG. 1950

WEEKBLAD
DE CHRISTEN
Orgaan tot verbreiding van de beginselen van N.T. Christendom

UITGAVE VAN DE UNIE VAN BAPTISTEN GEMEENTEN IN NEDERLAND

REDACTIE-ADRES: Ds. C. BRANDT, MOERKERKESTRAAT 151c - ROTTERDAM-Z
ADM.: Ds. T. JANSMA, TETTERODESTRAAT 47, HAARLEM, POSTREK. No. 9260 TEN NAME VAN DE UNIE - TEL. 18032

ABONNEMENTSPRIJS BIJ VOORUITBET. VOOR NEDERLAND EN OVERZEESE GEBIEDSDELEN P. JAAR F 5.— - BUITENLAND P. JAAR F 6.50

Het wegwijzende WOORD

Het volk in veiligheid

Mijne kinderkens, ik schrijf u deze dingen, opdat ge niet zondigt. En indien iemand gezondigd heeft, wij hebben een Voorspraak bij de Vader, Jezus Christus, de Rechtvaardige.

I Joh. 2 : 1.

De verlossing voltrekt zich bij de christen niet automatisch; ze gaat niet buiten hem om.

Dat wil echter niet zeggen, dat w i j haar moeten bewerkstelligen.

Zij is tot stand gebracht.

Ze is volkomen.

Ze wordt niet als mogelijkheid ons voorgesteld, maar als werkelijkheid ons aangeboden.

Waar dit uit het oog verloren wordt, bloeit de werkheiligheid; daar staat het heil wankel, daar is de zaligheid een vraagteken, daar ontwaakt nimmer de jubel van de verzekerdheid des heils.

De verlossing behoeft niet bewerkt te worden, maar moet worden ingegaan, moet worden verwerkelijkt, verwerkelijkt in ons leven.

Wij kunnen haar niet tot werkelijkheid *maken*. Dat deed God in Christus. Dat te doen lag eeuwig boven ons vermogen. Maar wat nu werkelijkheid is buiten ons, moet binnen de grenzen die ons gesteld zijn verwerkelijkt worden.

En dat geschiedt niet automatisch; dat gaat niet buiten de christen om.

Wat in hem ver-werkelijkt wordt, geschiedt met eerbiediging van zijn wezen; met inschakeling van zijn redelijke en zedelijke verantwoordelijkheid.

* * *

Dat wil zeggen, dat hij zijn zonde *belijdt*.

Belijden is aanvaarden; zonde belijden is zonde als zodanig erkennen; haar beoordelen, zoals God haar beoordeelt. Zonde belijden is zich buigen onder het vonnis, dat zij uitlokt.

Daarmede is ze niet wég. Integendeel: daarmede ligt ze voor ons in al haar vernietigende gevaarlijkheid.

Wie zich zo als zondaar in de uiterste onveiligheid begeeft is volstrekt veilig. Wie zo tegen het ontblote zwaard inloopt, zal niet getroffen worden.

Hier, waar de zonde — en dat terecht! — zich geheel verloren schat, vindt hij zijn behoudenis. Hier waar meer is dan uiterste verlegenheid, hier waar algehele verlorenheid is, zet iets Nieuws in.

* * *

Wij hebben een voorspraak bij de Vader.

Zonde is daarmede niet weg, dat ze beleden is.

De bekering redt niet.

Het berouw reinigt niet van zonde.

Geen vagevuur loutert.

Het is Jezus Christus, die de zonde „weg" maakt, haar teniet doet; haar wég-draagt.

Juist als we onze zonde belijden, het op haar liggende vonnis aanvaarden, staan we in de grote crisis. En door deze crisis haalt Christus ons heen. Daar, op dat moment kan Hij onze Redder zijn, omdat Hij een Verzoening is voor onze zonde. Deze Pleiter heeft pleitgrond. Hij verduistert de Waarheid niet; Hij licht het leven niet van zijn fundamenten; Hij stoot de rechtsorde van het Heelal niet om. Achter en onder Zijn pleitrede staat Zijn Daad Aan Zijn pleiten ging Zijn sterven vooraf — dát sterven, waarin Hij, die geen zonde gekend heeft, zonde gemaakt werd voor ons. Hij stierf, Rechtvaardig, voor ons onrechtvaardigen! Deze Daad maakt Hij in Zijn pleitrede zichtbaar. Hij toont de Wonden, wier Bloed niet gestelpt kan worden.

* * *

Het is de Rechtvaardige, die voor ons pleit.

Het is Jezus Christus, die op Golgotha het Recht gehandhaafd heeft tot in Zijn overgave in de Dood.

Deze bidt. Deze doet voorspraak.

„Ik weet, dat God de zondaar niet hoort".

Vacantie-adres van de Eind Redactie
p.a. K. Levinga,
2e Exloërmond (Dr.) - Tel. 14.

Geen zondaars-gebed, dat niet door Christus wordt overgebeden, komt tot voor Gods Troon.

„Vader, Ik weet dat Gij Mij altijd hoort", zegt de Heer. In Zijn rechtvaardig zijn ligt de kracht van Zijn voorbede, die nimmer faalt.

* * *

In Christus ligt de veiligheid van Zijn volk.

Wie die veiligheid wil ingaan, moet onder de punt van het Zwaard der gerechtigheid door gaan. Daar, waar ge algeheel verloren zijt, dáár redt u God.

L.

Losse Schakels

Verkiezing en overmacht Dat er een verkiezing aan het christen-zijn ten grondslag ligt leert de Schrift te duidelijk, dan dat het in twijfel getrokken zou kunnen worden. Men leze slechts Efeze 1 : 3—11. De verkiezing brengt ons onder een zekere overmacht. We zijn „tevoren verordineerd", d.w.z.: we stuiten vroeg of laat op zekere aan onze geboorte voorafgaande feiten. We hebben niet, nadat we geboren waren een bestemming gekregen, maar hadden die reeds voor we het aanzijn ontvingen. Leven is drang tot zelfverwerkelijking, maar we merken dat deze ons niet gelukt. Er werken remmende factoren, die we niet kunnen uitschakelen; ze dringen ons in een andere richting, dan die waarin onze eigen keus gaat. Er is verzet in ons tegen een overmacht. Wat betekent dat? Zijn we niet vrij? Sluit verkiezing eigen keus buiten? Zo wordt de verkiezing nooit beleefd. Ze wordt beleefd als overmacht, maar als overmacht, die onze vrijheid niet denkbeeldig maakt. Tegenover de overmacht, waarop we in onze verkiezing stuiten, staat niet de macht der zelfverwerkelijking naar eigen plan, maar staat de mogelijkheid zichzelf te verliezen. We bezitten geen wil die in staat ware de wil van God te overklimmen; we kunnen echter wel tegenover de wil Gods onze o n wil plaatsen. De uitverkiezing sluit de kiesvrijheid niet uit, maar laat geen andere keus open dan die van de ondergang. We kunnen tegenover Gods „ja" in de uitverkiezing en voorbestemming, niet een eigen „ja" plaatsen, even creatief als het zijne; we kunnen haar wel beantwoorden met een „neen", en dat betekent, dat we onszelf opgeven. We hebben geen andere keus dan deze: óf de toekomst, die God ons heeft toegedacht óf .... géén toekomst. We zijn creatuur, geen Creator.

Verkiezing en overgave Ofschoon de verkiezing ons de overmacht Gods doet gevoelen, komt ze tot ons met de eis der overgave. Ze vraagt geen beamende levenshouding. Ze vraagt, dat we het „ja", dat God in Christus over ons leven gesproken heeft, tot ons „ja" zullen maken. We kunnen er ook een „neen" tegenover zetten en betalen dat met de prijs van onze ziel. Gods „ja" tot ons „ja" te maken is echter geenszins gemakkelijk. De overgave, die de verkiezing Gods van ons vraagt, kost strijd en blijft strijd kosten. De weg n.l. waarlangs de wil Gods zich in ons leven verwerkelijkt is in één woord gekenschetst: Golgotha. God alleen kan ons leven tot verwerkelijking brengen, d.w.z.: Hij alleen kan ons leven maken tot datgene wat het naar bedoeling en aanleg moet zijn, maar Hij kan dat niet anders dan door het Kruis.

Paulus en Jeremia Aangaande Paulus zei de Stem uit de hemel: „deze is Mij een uitverkoren vat om Mijn Naam te dragen voor de heidenen en de koningen en de kinderen Israels". Maar onmiddellijk voegde de Heere er aan toe: „want Ik zal hem tonen hoeveel hij lijden moet om Mijn Naam".

Later verstond Paulus, dat God hem „van zijn moeders lijf had afgezonderd", maar eerst toen het ogenblik gekomen was, dat God hem r i e p, werd zijn leven op Golgotha ingeschakeld.

Van toen af kwam het onder het kruis te liggen. Buiten het Kruis om was de roeping niet te volbrengen. Dat dat voor de Apostel lijden betekende: een ontbloot, gestriemd en in de dood gegeven worden, weet ieder, die zijn brieven kent. Hij „stierf iedere dag", „wij, die leven worden dagelijks in de dood gegeven". Dat dat hem nimmer in aanvechting gebracht zou hebben is een veronderstelling, die het leven van deze man neerhaalt in de schijn. Wanneer hij zegt: „ik schaam mij het Evangelie van Christus niet", proeft men in die woorden de verzoeking. Duidelijker nog blijkt de beknelling zijner ziel tussen uitverkiezing en lijden wanneer hij zegt: „ik ben dat hemels gezicht niet ongehoorzaam geweest" Hand. 26 : 19. Vraag niet naar de prijs der gehoorzaamheid! Wie voelt de vreugde niet van ontkomen te zijn aan een groot en steeds gedreigd hebbend gevaar, als hij aan het einde van zijn leven jubelt: „ik heb het geloof behouden!" Hoe verlangde hij er naar, dat hij slechts de loopbaan mocht ten einde brengen! Hand. 20 : 24 (N. Vert.). De uitverkorene gaat langs een afgrond.

Van de profeet Jeremia geldt wel hetzelfde als van Paulus, de Apostel. „Eer Ik u in de moederschoot formeerde, heb Ik u gekend en eer gij uit de baarmoeder voortkwaamt heb Ik u geheiligd; Ik heb u de volken tot een profeet gesteld" Jer. 1 : 5. Deze verkiezing rekte Jeremia's leden op de martelbank. Lees hoofdstuk 20 : 7—18. Hij antwoordde op de goddelijke boodschap: „eer gij uit de baarmoeder voortkwaamt, heb ik u geheiligd" met de vraag: „waarom ben ik uit de baarmoeder voortgekomen? Om moeite en droefenis te zien en dat mijn dagen in beschaamdheid vergaan?" En slaakt de wens, die onze adem doet stokken: „of mijn moeder mijn graf geweest was!"

Jeremia kende als Paulus de verzoeking het hemels gezicht ongehoorzaam te zijn: „Dies zeide ik: ik zal Zijner niet gedenken en niet meer in Zijn Naam spreken". Maar dan speurt hij de overmacht der verkiezing: „maar het werd in mijn hart als een brandend vuur, besloten in mijn beenderen en vermoeide mij om te verdragen maar kon niet" 20 : 9. De klem der verkiezing laat niet los. Ze laat ook niet ondergaan: rondom de verkorenen luiden de klokken der opstanding.

L.

Mededelingen

WINSCHOTEN

't Adres van de secretaris der Gemeente is: A. Huizinga, Grintweg 111; van de penningmeester: H. Meijer, Hoetslaan 5.

Het adres van Ds I. Tammeling is nu: Bapt. Pastorie, Foxhol.

Pastorale Mijmeringen

Een poos geleden heb ik een beschrijving gelezen van de gewaarwordingen van iemand, die een tornado had meegemaakt. Zoals u weet is een tornado een wervelwind van geweldig verwoestende kracht. Een wolkenhemel, die zo dreigend uitziet, dat hij aan die ergste beelden uit de Openbaring van Johannes herinnert, kruipt aan de horizon omhoog. Vogels en landdieren zoeken, vervuld van angst, een veilige schuilplaats. Dan, als door een geheimzinnige hand bewogen, komt een gedeelte van de wolkgevaarten in draaiende beweging. Aan de geelgrauwe massa's aan het zwerk ontstaat een trechtervormige slurf, die grillig kronkelend zijn weg zoekt naar het oppervlak van de aarde. Hier en daar raakt huppelend en stuiterend het betrekkelijk dunne eind de grond. De gevolgen van die bijna speelse beroering door de slurf zijn vreselijk. Eiken, die de eeuwen hebben getrotseerd, worden uit de bodem gewrongen. De scheppingen der mensen zijn over het algemeen natuurlijk nog veel minder bestand tegen de losgebroken elementen. De daken der huizen worden van hun plaats gerukt en soms kilometers ver door het luchtruim geslingerd. In een ogenblik is de gehele oogst vernield. Waar de wieling van de storm rivieren of meren treft, ontstaat een machtige waterzuil. Reken daarbij de electrische ontladingen in de sfeer en de neersuizende hagelstenen, en u kunt zich een zwakke voorstelling maken van het angstaanjagende onheil, dat de aarde heeft bezocht. Wee de mens, die zelf door de hoos is overvallen! Slechts een wonder kan hem bewaren.

Mijn verhaler behoorde tot de weinige gelukkigen. In zijn wanhoop had hij zich vastgeklampt aan een ijzeren hek, dat in gewapend betonnen stiepen was verankerd, in het moment, dat de fatale trechter op hem toekwam. Toen de kern van de tornado over hem heenraasde, had hij de gewaarwording, in een geopende hel te blikken. Het inwendige van de slurf was spookachtig verlicht door duizenden electrische vonken, die als vinnige naalden heen en weer schoten van de ene trechterwand naar de andere. Een onbeschrijfelijk gehuil als van ongetelde demonen, gevoegd bij het geknetter van de bliksemschichten, vervulde hem met afgrijzen. Zijn conclusie was, dat men, als men ooit in zo'n hel heeft geblikt, nooit meer de zelfde mens kan worden, die men voor de doorleefde catastrofe was.

Ik geloof dat graag. Wie zó onder de giftige adem van zoveel verdelgende machten heeft gestaan, kan nimmermeer de indrukken kwijt worden.

Aan deze beschrijving moest ik denken, toen ik laatst een artikel las, dat nu juist niet behoorde tot de opwekkendste lectuur. Er werd beweerd, dat, om het nu eens drastisch te zeggen, iedere christen en in 't bijzonder iedere dominee een klein tikje abnormaal is. Daar kunnen we 't voorlopig mee doen, vindt u ook niet? Een nette reeks van minder menswaardige verschijnselen vanaf de uit minderwaardigheidcomplexen stammende angstvoorstellingen tot mislukte sublimaties van kwalijk verdrongen machtswensen, die allen beland zijn geraakt op het oncontroleerbaar gebied van het geestelijk leven, worden bij hem gesignaleerd — althans verondersteld. Dit alles natuurlijk met voortvarendheid en een virtuositeit, die slechts een uiterst soepele zo niet losse relatie met de bescheidenheid onderhouden. Het voordeel is, dat het napeinzen over de bedoeling ten enen male overbodig is.

Maar of dit oordeel ons bezeert of dat we er ons hooghartig overheen zetten, ik heb de indruk, dat vele „andersdenkenden" ongeveer zo over ons denken. Wat doen we er mee?

Er zijn er onder ons, die nauwelijks de drang weerstand kunnen bieden, onze verfomfaaide eer zo naarstig mogelijk te repareren. Materiaal schijnt overvloedig beschikbaar. Johannes, Paulus, Augustinus, Luther, Calvijn, Carey, Albert Schweitzer, Mary Slessor .... noem ze maar op — de ene is al groter dan de andere! Wil u nog een paar namen van christenen, die op een ander terrein hun talenten tot zegen van de mensheid hebben tentoongespreid, welnu: Pasal, Newton. Waarschijnlijk imposant genoeg!

Toch heb ik niet de gedachte, dat we een bres kunnen slaan in de rustige zelfverzekerdheid van de anderen. Zij komen met lijsten aandragen, die nog vele langer zijn: allemaal fikse lui uit hun lager!

Maar bovendien komt bij al dat roemen tegen elkaar ook onder ons de bescheidenheid in gevaar. We vervallen dan in dezelfde fout waarmee de anderen ons hebben ontrecht. En een zonde van een ander kan toch moeilijk overwonnen worden door dezelfde zonde, wanneer die bij ons haar oorsprong vindt!

Bovendien is het niet alleen de „wereld", die onze grootheid in twijfel trekt. Paulus heeft eens gezegd, ziende op de gemeente, die hij heeft mogen bijeenvergaderen: „Niet vele wijzen, edelen". We zijn dus meteen uitgepraat. Waarom zullen we dan nog trachten onze eer wat op te kalefateren? Die eer is volgens een van de grootsten onder ons illusie! Het wonderlijke is, dat Paulus die omstandigheid geeneens karakteriseert als iets, dat eigenlijk onbehoorlijk is. Mogen aan die betrekkelijke geringheid van zijn gemeenteleden ook al eens minder prettige zijden zichtbaar worden. de geringheid op zich zelf schijnt hem niet te storen. Hij overweegt helemaal niet een wijziging in zijn methoden, om meer edelen in de netten van zijn evangelie te vangen. We merken, dat Paulus er alleen maar over heeft gewaakt, dat de geringen zich niet gingen vergapen en vertillen aan hetgeen omhuld is door de glorie van het grote. Het jagen naar het grote is jagen naar het onbereikbare en dat is zinloos. En dit nog meer in die mate als blijkt, dat dit onbereikbaar grote voor het leven minder of zelfs geen waarde heeft.

Wat is eigenlijk menselijke grootheid? Oppervlakkigen zullen zeggen: De mens, die opzienbare dingen weet tot stand te brengen. Dan is Judas Iskariot en ook Balthazar Gerards groot geweest. Oordeel dus afgewezen! Een ander zal zeggen: De mens, die door zijn geest zijn en gedachten een overwegende invloed heeft op zijn medemensen. Wat denkt u dan van vriend Hitler of Goering? — Zij, die we dicht bij de waarheid mogen achten beweren, dat de grote mens hierdoor zijn grootheid bewijst, dat hij een zegen voor de mensheid is, maar dat oordeel strandt op het oordeel van die groten zelf. Merkwaardig genoeg hebben zij zelf niet zo hoog van de toren geblazen als het ging om het daarstellen van hun eigen kwaliteiten.

We zullen dus een andere kant op moeten. Dat vraagt even bezinning.

Het lijkt me juist om ter beoordeling van de mens op-zich-zelf de entourage van zijn daden en schepingen buiten beschouwing te laten. Zo houdt men over de silhouette van zijn persoon zonder meer. Wat onder die omstandigheden zijn grootheid uitmaakt, is dan het door ons gezochte. Welnu, dat zou het best te omschrijven zijn als ten eerste: de intelligentie scherp de weg te kunnen bepalen, waarlangs het verder moet gaan. Ten

tweede: de kracht, om het als juist erkende om te zetten tot werkelijheid. Ten derde de moed, om alle consequenties te aanvaarden van alle eigen daden. Zo iemand is groot om het even of hij een wereldveroveraar is of een havenarbeider. Het zijn de mensen, die opvallen door een zelfverzekerdheid, die niet wrang aandoet, die steeds de situatie in de hand schijnen te hebben. Bestrijding noch sympathie zeggen hun veel. Vonkend idealisme is hun vreemd, daar het hun gave persoonlijkheid ontbreekt aan een zwakke plek, waaruit deze loot te voorschijn kan schieten. (Idealisme is reactieverschijnsel van de kleine, die naar het grote zich uitstrekt. Waarmee overigens in geen geval veroordeling is uitgesproken. Hoewel ongevoeligheid voor lof en critiek alsmede het gemis aan een groot idealisme de drang om invloed uit te oefenen op de medemens maar pover tot ontwikkeling kan komen is in de regel hun o n b e d o e l d e invloed toch sterk. Alles samengenomen zijn het de mensen, die door hun beheer s t e kracht worden tot een beheer s e n d e kracht voor heel hun omgeving.

Inderdaad, zo gezien zou de christen op deze grootheid wel nooit aanspraak maken. Kiezen we de „grote" tot norm en maatstaf, dan is het geen wonder, dat men in iedere christen iets abnormaals aantreft.

Moeten we daaronder gebogen gaan? Neen!! De christen ambieert de positie van Uebermens niet!

We komen nu tot de verbinding van de beide voorgaande gedeelten van onze gedachtengang. Ze zijn namelijk niet door een speling van het lot aan elkander verbonden geraakt hoe anders geaard ze mogen schijnen. De man van de tornado moet ons een inzicht geven in de psyche van de christen. Hij moet ons laten zien, dat de christen niet kan behoren tot die groten, die „respect" afdwingen door de wijze, waarop zij zich stellen tegen over de moeilijkheden van het leven. Maar wacht U een weekje, voor U verder leest!

BRANDT.

Van Bundels Beren en Buitelingen

(Slot)

Rentenier of zwerver?

Onlangs merkte iemand die het weten kon (hij kende L. en G. namelijk „van buiten", de omslag t.w.) op, dat het beste bewijs, dat L. èn G. geen geslaagde bundel was, wel hierin bestond, dat een groot aantal liederen daaruit practisch nooit gezongen werd.

Ik meende toen te moeten antwoorden dat datzelfde practisch met iedere bundel van enige omvang het geval is. Controleert U maar eens, b.v. bij de bundel van J. de Heer; misschien dat U persóónlijk een zeer groot aantal van deze liederen kent (wat nog niet wil zeggen: zingt), maar het aantal dat men *gemeenschappelijk* daaruit zingt, is zeer beperkt.

En verder is mijn mening dat die bundel (hij zal zeer klein moeten zijn), waarvan *alle* liederen min of meer regelmatig in de erediensten gezongen worden, juist *niet* geslaagd is, omdat met zo'n bundel de gemeentelijke zang tenslotte op dood spoor geraakt. Want waar geen mogelijkheid meer is om wat nieuws te leren, daar is de dood in de pot.

Een goede bundel is als een land met veel schoons en veel lieflijks; een land rijk aan afwisseling: veelzijdig en vol verrassingen; een land waarin men jaren kan dolen en trekken zonder ooit uitgekeken te raken; een land dus met veel bekende, geliefde plekjes waarheen men telkens weer terugkeert, maar ook met nog veel onontdekt gebied, waarin je je lust tot zwerven kunt bot vieren.

Alleen zò'n bundel, waarin men zowel het overbekende, vertrouwde, alsóók het totaal nieuwe bijeen vindt, kan een geslaagde bundel heten, omdat hij de zang der Gemeente levend houdt door er steeds weer nieuw enthousiasme in te brengen.

Wijzelf maakten reeds menige zwerftocht door L. en G., (want dat is zo'n bundel), vaak samen met andere Gemeenteleden, op een verjaardag of bij andere gelegenheden, en al menig keertje belandde langs deze weg een nieuw, fris lied in de Zondagmorgendienst.

Slechts hij die graag „z'n gemak houdt", en levenslang rentenieren wil van oud en vertrouwd bezit, dat de vaderen hem gratis nalieten, zal instinctmatig zich afkeren van het nieuwe; maar wie nog jong is van hart en Gods genade in steeds weer nieuwe schakeringen beleeft, zal met verrukking ook naar het goede-nieuwe, hem tot nog toe onbekende, grijpen om er zijn heimwee, dank of lof in uit te zingen.

Laat m i j maar zwerven!

Dwingende redenen?

Wij willen thans nog even aanknopen bij ons vorig artikel, waarin we zes oorzaken opsomden die naar onze mening maakten dat L. en G. niet helemaal slaagde.

Wie goed gelezen heeft en het mèt mij eens kon zijn, zal nu ook moeten toestemmen, dat de kansen voor L. en G. nog lang niet verkeken zijn. Want waar men een klein beetje doorzettingsvermogen toonde en met enig overleg aanpakte, daar kwamen resultáten!

Bovendien: enkele weken geleden kon U ook een artikel lezen, ondertekend door de brs Gebel en Noordhoek, waarin ons werd verteld, dat ook de door de U.C. genoemde technische moeilijkheden overwonnen kunnen worden, en wel op schitterende wijze.

Een herdruk van L. en G. is op zeer korte termijn mogelijk, terwijl dan de prijs van een nieuw bundeltje, dat er nog mooier uit ziet dan een oud exemplaar, zo om en bij de f 2.— zal bedragen. Deze prijs ligt veel lager dan b.v. die der N. H. bundel.

Zijn er dus *dwingende redenen* om een eens genomen *besluit* los te laten en een nieuwe koers in te slaan?

Men meende eerst van wel. Na Woudschoten is echter aan het licht gekomen dat dit niet het geval is. L. en G. kàn herdrukt. Terwijl ook de *organisten* al voor een groot deel geholpen zijn met de uitgaven die ik U een vorige maal noemde.

Laten we dus dankbaar zijn, dat we een eens op serieuze wijze, als grote mensen genomen besluit niet hoeven los te laten, maar het thans verder uit kunnen voeren tot heil der Gemeenten.

Veel dank zijn wij verschuldigd aan de oorspronkelijke Zangbundel-Commissie; veel en goed werk is er verzet.

Slechts hij, die waarlijk zong uit deze bundel, wéét het.

Wf.

BIJBELSTUDIE

Aantekeningen bij Hosea I

2

Vers 8—9. Hier wordt de geboorte van een derde kind beschreven, weer een zoon. Zowel zonen als een dochter werden Hosea geboren. Daarmede wordt gedoeld op Israel, zowel mannen als vrouwen zullen in het naderend gericht delen. Lo-Ammi, d.i. „niet mijn volk" heet dit kind. Er ligt een opklimming in de benamingen. — Heeft de Heer eerst Zijn ontferming, Zijn gunst ingetrokken, nu breekt Hij de band met Zijn volk door. Niet meer Mijn volk. Immers Israel gedroeg zich niet als des Heeren volk, „niet Mijn volk" dat was Israels zonde en daarom was het oordeel — niet Mijn volk. God sneed de band door.

Dit moet niet al te absoluut genomen worden, daar het vervolg van dit hoofdstuk toont, dat Hij ook in de toorn des ontfermens gedenkt. — Met vers 9 eindigt in de hebr. bijbel het eerste hoofdstuk.

Vers 10. Een geheel andere toon laat dit vers horen. Dat hebben ook de Statenvertalers aangevoeld, zodat ze vertaalden: *nochtans* zal het getal der kinderen Israels zijn als het zand der zee.

Bij deze woorden werden we herinnerd aan de patriarchen. Het was immers aan Abram, dat God beloofde zijn zaad te stellen, als het getal der sterren en als het zand der zee (Gen. 32 : 12).

Zelfs wordt gewezen op herstel van het volk. Ter plaatse, waar tot hen gezegd werd, gij zijt Mijn volk niet, zal tot hen het tegendeel gezegd worden. Ter plaatse, waar? In Kanaan liet God door Zijn profeten Israel deze woorden horen. Daar zou tot hen gezegd worden, gij zijt Mijn volk. Doch noch heerlijker wordt het gezegd: „Gij zijt kinderen des levenden Gods". God zal hun tot een Vader zijn! Deze God is in onderscheid met de dode afgoden, die zij eertijds hebben gediend, de *levende* God!

Het is de apostel Paulus, die in de Romeinen brief dit woord van Mozes aanhaalt. Deze apostel betrekt dit woord op de Heidenen. Is dat een blote toepassing van dit woord? Hoe komt hij daartoe? Israel was toen het de Baals diende, der Heidenen gelijk geworden. Uit Hosea blijkt, dat God zijn volk, dat de Heidenen gelijk is, weer aanneemt. Dat is voor Paulus gelijk het bewijs dat God ook de Heidenen aanneemt.

Vers 11. De samenvoeging van Israel en Juda is één van de dingen, die telkens verwacht wordt. De scheiding is abnormaal, maar in de heilstijd, waarheen de profeten wezen, zou ook deze breuk worden genezen. (Jes. 11 : 13.) In Ezech. 37 : 22: „en zij zullen niet meer tot twee volken zijn, noch voortaan meer in twee koninkrijken verdeeld zijn".

„Zij zullen zich een enig hoofd stellen". — Eens heeft Israel zich ten kwade een enig hoofd gesteld, ten tijde van Mozes, om weder te keren naar Egypte. (Num. 14 : 4). Nu echter zullen zij in goede zin een hoofd stellen, een vorst. In Hos. 3 : 5, „David, hun koning". Wij hebben te denken aan een Davidisch vorst die als type van de Messias geldt.

Onder dit enige hoofd zullen ze optrekken uit het land hunner ballingschap. — Het slot van het vers luidt: „want de dag van Jizreel zal groot zijn". In het 4e vers lazen we reeds van Jizreel (zie aldaar), daar stond Jizreel in het teken van onheilsaankondiging. Hoewel er verklaarders zijn (o.a. Ridderbos), die hier Jizreel in een gunstige betekenis moeten handhaven. De bedoeling is dan, dat de ballingschap, de straf, het bezoeken van Israels zonde, hun tot heil wordt. Daar toch is het verlangen naar Israels God, in de nood geboren, het verlangen ook naar de dienst van God.

Vers 12. De kinderen van Israel en Juda zullen elkaar a.h.w. bij de terugkeer in het land van Immanuel toeroepen Ammi, d.i. „Mijn volk" en Ruchama, d.i. „begenadigd!" — De wederaanname, na de verwerping wordt hier voorzegd. — Ten dele is deze profetie in vervulling gegaan toen Cyrus (Kores) bevel gaf tot terugkeer om de stad te herbouwen met pleinen en grachten, en de tempel opnieuw te bouwen. Doch dit is slechts een zwak begin. — Immers volgens de boeken Ezra en Nehemia, keerden onder Zerubabel en Ezra, de stammen van Juda en Benjamin met de priesters en Levieten terug, en enkelen uit het 10 stammenrijk. Dit kan niet de vervulling zijn van de woorden „en de kinderen van Juda en de kinderen Israels zullen samenvergaderd worden, en zich een enig hoofd stellen".

De aanvang der vervulling is te zoeken in de Messiaanse tijd, de uiteindelijke vervulling komt, als de verharding van Israel geweken is, het deksel van hun hart is weggenomen (2 Kor. 3 : 16). Zie Rom. 11 : 25, 26 waar Paulus spreekt over de verborgenheid aangaande Israel. In de theologische studie van prof. Karl Ludwig Schmidt „Die Judenfrage im Licht der Kapitel 9—11 des Römerbriefes (het Jodenvraagstuk in het licht van van Rom. 9—11), merkt deze op, dat hier niet bedoeld kan zijn de Gemeente. Immers dat deze zalig wordt is geen verborgenheid, maar een vanzelfsprekendheid, waarover Paulus niet zulk een lofzang zou hebben aangeheven. — De Verlosser zal uit Zion komen en de goddeloosheden afwenden van *Jakob*. — Men moge dan „geheel Israel" willen verstaan van de Gemeente, dan toch zal men moeten aannemen, in onderscheid met de tijd waarin we nu leven, waarin Joden als bij uitzondering geloven, dat in de tijd van het einde velen van Israel zullen komen tot het geloof in Christus. Dan zal men van een bekering van het oude volk kunnen spreken. „Indien hun *verwerping* de verzoening is der wereld, wat zal de *aanneming* wezen, anders dan het leven uit de doden". Zie ook 1 Petr. 2: 10, en Jes. 44: 5.

D. SLORT.

30000 30000

Wat een C.P. is? Wat dacht u? Colportage-ploeg. Want wel weet ieder dat hij/zij een woord voor de wereld heeft, maar ieder kan niet de straat op. Maar die het kunnen, moesten nu uit hun schuilplaatsen te voorschijn komen. Verlangt gij niet naar de dag van de doorbraak? Naar het uur, waarin ge alle valse schaamte af zult schudden? Zeker, het Kerstnummer komt. Wij rekenen dan op uw medewerking. Maar waarom al niet gestart met De Zaaier. Komt, staat nu op....!

30000 30000

op uit trok om de mensen te vermaken leefde meer onderling verlangen om het met elkaar tot een goed eind te brengen dan U waarschijnlijk denkt. En .... ieder gaf zich geheel.

God heeft gelukkig mijn wegen anders geleid en nu mag ik mijn tijd en krachten in Zijn dienst besteden. Is er iets schoners? Nu is dat met mij 4 jaar zo, met U misschien 10, 20 jaar of langer. Maar als ik dan dat art. lees wat Ds Huizinga schrijft en ik denk aan die „wereldse" mensen waar ik vroeger dat geweldige meeleven en meewerken van zag, dan zeg je, in betrekking tot veel gemeentelijk werk: Er klopt iets niet!

Als je dan zo hoort zingen op de Algem. Verg. of op andere bijeenkomsten van ons Baptisten:

O blijde dag, o zaal'ge stond, toen 'k Jezus als mijn Heiland vond
Om Zijn genade, mij geschied, juicht steeds mijn ziel in dankbaarheid,

dan zeg je: hoe kan het nu mogelijk zijn, dat er nog zo geschreven moet worden in De Christen.

Wat er dan moet gebeuren? Ja, Ds Huizinga, wij allen weten dat zeker net zo goed als U. Wij moeten ons bekeren. Kan dat, dat gelovigen zich nog eens bekeren? Zich bij herhaling kunnen bekeren?

Op de A. V. te Nieuwe Pekela zei Ds de Jong: „Wij moeten weer naar het begin terug". Zo is het geliefde lezers. Weet U 't nog, dat U zich vol vuur en overgave bevond in 't werk des Heeren? Het kan niet vanwege de plaatsruimte, maar er zijn zoveel wereldse voorbeelden te noemen van volkomen geven aan een taak, gemeenschap, dat het voor ons beschamend is.

„We moeten weer naar het begin terug".

In grote getale naar de openluchtdienst.

Laat ook de stem van het Evangelie klinken op pleinen en in straten. Zaai met de Zaaier.

Werkt, houdt de lampen brandende! Bij vernieuwing!

Zo moet het en *kan* het, tot de Heere komt!

J. TESSERS Jr.

En 't is ook nog waar!

In „Kracht van Omhoog" las ik dat in New York een protestants kerkgebouw overgegaan was in de handen van communisten. Onder het vele, dat de communist tegen de amerikaanse dominee zei, was onder meer het volgende:

„Wij behouden van onze salarissen slechts datgene, wat wij strikt nodig bebben, de rest geven wij aan de propaganda. Aan deze propaganda wijden wij ook al onze vrije tijd. Gij geeft slechts weinig van uw tijd en bijna geen geld voor de verbreiding van het Evangelie van Jezus Christus. Hoe zou men dan aan de verheven waarde van het Evangelie geloven als ge het niet in praktijk brengt, als gij het niet verbreidt en als ge daar niet uw tijd en geld voor over hebt? Geloof mij, wij zullen de overwinning behalen, want wij geloven aan onze opdracht en wij zijn bereid daar alles voor op te offeren, opdat de sociale gerechtigheid verwezenlijkt worde. Maar gij zijt bang uw handen vuil te maken.

Wat is hier uw antwoord?

Op de vooravond van de Algemene Vergadering in Woudschoten werd gesproken over het woord: Wordt vervuld met de Geest. Sommigen dachten, toen ze de toespraak beluisterden, dat de spreker in dat onderwerp min of meer een stokpaardje bereed en een „particuliere liefhebberij" op anderen wilde overdragen. Anderen zagen dat woord geboren uit toevallige omstandigheden, moeilijkheden als ge wilt. Misschien merkte een enkeling iets van de ware achtergrond: bezorgdheid over het ongeestelijke en geestloze leven en voortbestaan van de gelovigen, in wie het vuur van geloof, hoop en liefde doofde.

Ontwaakt, noordenwind, en kom Gij, zuidenwind,
doorwaai mijn hof, dat mijn specerijen uitvloeien ....

Ontwaakt, gij die slaapt, wandelt voorzichtig, en koop de tijd uit, dewijl de dagen boos zijn.

HUIZINGA.

Gemeenteberichten

VALTHERMOND

Een berichtje uit Valthermond. Met blijdschap melden we de bevestiging van Ds Plevier als voorganger der Gemeente.

Zondag 30 Juli werd Ds Plevier door Ds Jansma van Haarlem bevestigd. Des namiddags was de intreedienst, waarvoor veel belangstelling was. Velen richtten een woord van welkom tot Ds en Mevr. Plevier en wensten Voorganger en Gemeenten (Emmen en Valthermond) een gezegende tijd toe.

De begroetingssamenkomst vond plaats in Valthermond. Vele broeders en zusters ook van Emmen waren aanwezig. Deze dienst stond wederom onder leiding van Ds Jansma. We mochten genieten van een sfeer van dankbaarheid en blijdschap. Dit uitte zich vooral in spontane gemeenschappelijke zang. Een gezegende dag, waaraan we met blijdschap terug denken.

Het feest van het beginnen is voorbij, nu komt de strijd waarom het is begonnen. Geve God ons genade, dit met dezelfde overgave te doen als nu uit het begin naar voren is gekomen.

Met broedergr.,
corr.

WINSCHOTEN

De Gemeente alhier heeft reden om dankbaar en verblijd te zijn. Onder de zegen des Heeren groeit de Gemeente en neemt haar arbeid in omvang toe. Een en ander was oorzaak, dat plannen gemaakt moesten worden tot vergroting van de kerk en wel zodanig, dat er ook een lokaal zou komen waar de verschillende verenigingen konden samen komen. Te meer werd men daartoe gedrongen, omdat in de kerk geen gelegenheid was om te dopen, waarom bij voorkomende gevallen gebruik moest worden gemaakt van kerk en doopvont van een zustergemeente. Het is niet bij plannen maken gebleven, maar de plannen zijn ook uitgevoerd. Er is een gedeelte aangebouwd, dat bij de kerk betrokken en ook afzonderlijk voor vergaderingen van de verenigingen gebruikt kan worden. In dit gedeelte is ook een mooi ruim doopvont, dat tijdens de godsdienstoefeningen steeds geopend is en daardoor een nodiging is voor gelovigen om toe te treden en zich te laten dopen. Zondag 9 Juli werd het verbouwde en gerestaureerde kerkgebouw de Heer gewijd en in gebruik genomen, waarbij de voorganger de aanwezigen bepaalde bij de woorden, die eenmaal door Jacob gesproken zijn te Beth-el: „Gewisselijk is de Heere aan deze plaats".

's Avonds kwamen de leden en vrienden der Gemeente samen om zowel het feit van de verbouwing als de verjaardag van de voorganger feestelijk te gedenken. Goede wensen, die gepaard gingen met tastbare bewijzen van dankbaarheid en waardering, werden door de verschillende verenigingen en Gemeente de voorganger aangeboden.

Zondag 30 Juli was het wederom een feestdag voor de Gemeente. Voor de eerste maal zou er in onze kerk een doopdienst gehouden worden. Vier personen hadden de wens te kennen gegeven, hun geloof door de doop te belijden om daardoor de gemeente ingeleid te worden. De oudste en de jongste van dit viertal verschiden 60 jaar in leeftijd, maar ze waren één in het geloof in Jezus Christus. Een grote schare belangstellenden was getuige van de plechtige doopsbediening. Bij de avondmaalsviering, die steeds in een afzonderlijke dienst plaats heeft, werden de nieuwe leden door een der ouderlingen welkom geheten in de gemeente en ontvingen ze uit de hand van de voorganger een herinneringskaart, waarop voor ieder een voor hem of haar toepasselijke bijbeltekst vermeld was.

Het was een goede dag voor de gemeente, waarop zij met dankbaarheid kan terugzien. Onze bede is, dat onder de zegen des Heeren door de arbeid hier nog vele mensen heengeleid mogen worden naar Jezus en Zijn Gemeente.

De secretaris,
A. HUIZINGA.

Nieuwe bonen en . . . Tabitha

„Van Tabitha heb ik in lange tijd niet gehoord" zegt er iemand. Dat kan best waar zijn, geachte lezer, want de propaganda-actie heeft zich een heel tijdje min of meer schuil gehouden. Intussen ging het Tabitha niet slecht.

Maar, zegt U, wat moeten die nieuwe bonen daarbij? Ja, ziet U, dat is eigenlijk de boodschap van dit berichtje. Wij hebben er aan gedacht, dat vele broeders en zusters op het platteland hun eigen bonen verbouwen en dat de bonen dit jaar goed gedragen hebben. Als nu Uw tuintje wel gedragen heeft, zou U dan wel een zak vol bonen aan Tabitha willen geven? Hier zijn ze nog maar wat duur hoor; wij zouden er heel blij mee zijn, als we een flinke zending kregen voor de week. Misschien is het voor velen een mooie gelegenheid om een goede daad te doen en voor ons zou het een hele hulp zijn. Als U er toe besluit, wilt U dan s.v.p. adresseren aan:

Zr A. Daniëls, „Tabitha", Schouwweg 79, Wassenaar? Bij voorbaat zeggen wij U voor die hulp hartelijk dank.

Advertentiën

★

JAARGANG 67 - Nr. 3014
VRIJDAG 18 AUG. 1950

WEEKBLAD DE CHRISTEN

Orgaan tot verbreiding van de beginselen van N.T. Christendom

UITGAVE VAN DE UNIE VAN BAPTISTEN GEMEENTEN IN NEDERLAND

REDACTIE-ADRES: Ds. C. BRANDT, MOERKERKESTRAAT 151c - ROTTERDAM—Z.
ADM.: Ds. T. JANSMA, TETTERODESTRAAT 47, HAARLEM, POSTREK. No. 9260 TEN NAME VAN DE UNIE - TEL. 18032

ABONNEMENTSPRIJS BIJ VOORUITBET. VOOR NEDERLAND EN OVERZEESE GEBIEDSDELEN P. JAAR F 5.— - BUITENLAND P. JAAR F 6.50

Het wegwijzende WOORD

Gebed en Geest

Want ik weet, dat, dit mij ter zaligheid gedijen zal, door uw gebed en toebrenging des Geestes van Jezus Christus.
Fil. 1 : 19.

Paulus schreef de brief aan Filippi vanuit de gevangenis. Paulus in de gevangenis en in banden. Hoevelen zijn er na hem gevolgd. Menselijk gesproken is alles tegen hem, maar zelf heeft Paulus verklaard: ik weet dat dit mij ter zaligheid gedijen zal. Dat is het wonder van het geloof, dat we zelfs kunnen roemen in verdrukkingen Dat is geloofsoptimisme! Hier spreekt een, die weet dat er een Heer is in de hemel, Die alle dingen leidt en bestuurt en zonder Wiens wil ons geen haar van het hoofd zal worden gekrenkt. Die weet, dat geen kwaad ons zal wedervaren en geen plaag onze tent zal naderen, als Hij zulks niet toelaat. En toch.... God schakelt de mens niet uit, maar in ... Dat kan ons onbegrijpelijk voorkomen, want God heeft ons tenslotte niet nodig. God kan het ook zonder ons wel af. Maar gij zijt GODS MEDEARBEIDERS. In onze tekst gaat het om de inschakeling van de mens: door uw GEBED.

Paulus is de man van het gebed, om jaloers op te worden. Hij heeft de gemeente lief en kan schrijven, dat hij „allen tijd in al zijn gebed voor hen allen het gebed deed", maar hij heeft ook het gebed van de gemeente nodig. Hij rekent er op. Hij is er van overtuigd, dat de gemeente voor hem bidt. Wat is dat heerlijk, en welk een troost voor de man in de gevangenis: de gemeente staat biddend achter mij!

Hoe staat het met ons, gemeenten? Spreekt het wel vanzelf, dat ge een biddende gemeente zijt, dat ieder lid der gemeente dagelijks bidt aan tafel, maar ook in de binnenkamer. En natuurlijk ook op de bidstond, die door ons als Baptisten zo trouw wordt bezocht en die we niet gaarne zouden missen. Wanneer Paulus dat gebed zo nodig had, er zulk een waarde aan toekende, hoeveel te meer hebben de voorgangers en de verdere ambtsdragers uw gebed van node! Bid toch zonder ophouden.

Paulus verwachtte dat alles ter zaligheid gedijen zou, door het gebed. Het gebed zou alles veranderen, werken als een transformator. Dat verwacht Paulus van zijn God, ja, maar ook van het gebed. Paulus zegt niet: bidden helpt toch niets, maar bidden verandert alles, brengt de overwinning. Broeders verwacht veel en veel meer van het gebed.

De tijden waarin wij leven zijn ernstig. Onze gedachten gaan uit naar Korea; welke gevolgen zal dat nog met zich meedragen? Wij denken aan Belgie, onze buurman, zal daar nog een burgeroorlog ontbranden? Ieder is er van overtuigd, dat het nog een rommel is in de wereld. Er zijn er die zeggen, dat het niet weer goed wordt.

Kortom, wij leven in ernstige tijden, die ons zeggen, dat de komst des Heeren nabij is. Laat ons het gebed vermenigvuldigen. Bidden voor de nood der wereld, voor de nood van ons volk, laat ons toch niet onbewogen voorbij leven aan al deze dingen. Laat ons smeken voor de nood van Christus' kerk in al haar gebrokenheid en verdeeldheid, laat ons bidden ook voor onze gemeenten, waarin een opwekking zeker niet tot de luxe behoort. Bidt ook voor uw eigen gemeente en voorganger.

Achter de arbeid van de voorganger, opzieners en diakenen moet staan de gedurige voorbede der gemeente. Door uw gebed worden zij bekrachtigd, vermoord hen niet door uw gedurige critiek, tegenwerking, door onderling gekrakeel. Niet kibbelen maar bidden is het wachtwoord.

De gehele gemeente wordt tot gebed opgeroepen. Onttrek u niet. Wilt ge gezegend worden door de prediking, bidt dan voor de dienst des Woords, dat de Heere vrijmoedigheid geve in het spreken. Bidt voor anderen, dat ook zij gezegend mogen worden. Bidt ook en vooral voor de jeugd, voor de jong-bekeerden. Zij toch hebben weinig ervaring en dikwijls nog weinig kennis van de geestelijke dingen en helaas ontvangen zij van de ouderen vaak een allerbedroevendst voorbeeld.

Strijd ge mede in de gebeden? Is het u ernst dat er een opwekking komt? Dan is er maar één weg: OP DE KNIEEN. DOOR UW GEBED.

Vacantie-adres van de Eind Redactie:
p.a. K. Levinga,
2e Exloërmond (Dr.) - Tel. 14.

Naast het gebed noemt Paulus de Geest. Twee G's, vergeet ze niet. Ze behoren bij elkaar. *Gebed* en *Geest*. En toebrenging des Geestes van Jezus Christus. De Geest is gebonden aan Christus, aan Zijn Persoon en werk. Wij weten, dat Christus is ontvangen van de Heilige Geest, dat Hij met de Geest was gezalfd. Bij Zijn doop in de Jordaan kwam de Geest op Hem en God gaf Hem de Geest niet met mate. Het was door de Geest dat Hij predikte, Zijn Middelaarswerk volbracht. Lees Hebr. 9 : 14. Christus deed alles door de toebrenging des Geestes. Ja, ook Zijn opstanding uit de doden was het werk van de H. Geest.

Wij hebben naast het gebed de GEEST VAN CHRISTUS NODIG. De Geest is onmisbaar en onvervangbaar. Hoed u voor surrogaat in welke vorm ook. Geen bewegingen, geen propaganda, geen „tam-tam" kan de H. Geest vervangen. Zullen er zielen tot Christus gebracht worden — het is het werk van de H. Geest. Zal er heiliging zijn onder Gods volk, zal er schuldbelijdenis zijn, liefde onder elkander, vergevingsgezindheid, het is alles het werk van de H. Geest. Het gaat niet zonder de Geest.

Waar die Geest werkt, komt leven. Daar gaat de gemeente getuigen, daar wordt ieder lid een getuige. Daar kan niemand meer nalaten te spreken van de Heiland. Daar heeft het gesprokene kracht, daar slaat het in. Daar is het getuigenis een levend getuigenis. Daar is groei. Zonder de toebrenging des Geestes is er geen ware stichting, geen opbouw. De Geest is het die levend maakt.

Het Evangelie kan slechts voortgang hebben en overwinnen, waar Gods Geest is. Zonder de Geest is de dood in de pot.

Gebed en opwekking behoren bij elkaar. Waar gebed en waar Geest is, daar komt de opwekking. Daar zal God waterstromen gieten op het droge. Maar dit alles: door *uw* gebed — dat is uw aandeel, de menselijke zijde — en toebrenging des Geestes — dat is Gods werk.

G—G, twee G's, vergeet ze niet. Gebed en Geest.

D. SLORT.

Een woord van hartelijke dank is op zijn plaats, nu Ds D. Slort van Almelo althans voorlopig zijn arbeid als Redacteur van De Christen gaat neerleggen. Dank voor zijn nimmer aflatende ijver en niet minder dank voor het getuigenis, dat veelvuldig juist dat terrein bestreek waar veel onzekerheid en zelfs misverstand de blik verduisteren. Zo mogen wij zeggen, dat zijn artikelen steeds opnieuw ons noodzaakten, onze eigen gedachten te controleren. Mij dunkt, meerdere lof kan niet tot uiting gebracht worden dan deze, dat daarmede de bedoeling van onze geachte medewerker volkomen verwerkelijkt is. En wat te spreken uit naam van de velen, die troost vonden in het verwijlen op het gebied van profetiën en visioenen van de zeer groten in het Koninkrijk Gods....

Nogmaals: ons aller dank, Ds Slort. Moge de rust een toerusting tot nieuwe arbeid mogelijk maken.

E.R.

★

Losse Schakels

Een stap voorwaarts De Ned. Herv. Synode houdt zich bezig met haar „Dienstboek", waarin alle bepalingen, regelende het kerkelijke leven zijn opgenomen. De vernieuwing, die in de Ned. Herv. Kerk inzette voor enkele jaren, krijgt in nieuwe formulieren en liturgische bepalingen, uitdrukking. Een vijftal Avondmaalsformulieren is opgesteld en daarna is men begonnen aan de formulieren voor de Doop. Men wil zorgen dat ook wat de bediening van de Doop aangaat, er keus is. Het oude formulier gaat uit van de Doop op belijdenis des geloofs. Van daar probeert het een weg te vinden, die ook de Doop aan kinderen aanvaardbaar moet maken. De teksten, waarop die argumentatie steunt, kunnen voor dat doel zeker geen dienst doen. De Kinderdoop heeft geen bijbels fundament. In de vergaderingen der Synode heeft men het blijkbaar met de Kinderdoop blijkbaar nogal moeilijk gehad. De tegenstanders weigerden zich in de hoek der dwalenden te laten zetten. Bij hen, die de Kinderdoop van een vraagteken voorzagen, zal de eerbied voor hun leermeester, Karl Barth wel meegesproken hebben. De discussie in de Synodale vergaderingen over de Kinderdoop gevoerd, zal in de andere kerkelijke vergaderingen wel worden voortgezet. In de Synode werd formulier III, dat de Kinderdoop op bijbelse gronden verdedigt, aangenomen, maar tegelijk uitgesproken, „dat zij die menen, dat eigenlijk de „volwassendoop" het normale is, niet van dwaling of nalatigheid mogen worden beticht". We vrezen dat het woord „normale" hier zo'n beetje camouflage is, en men bedoelt: bijbelse. Leert de H. Schrift dat een kind gedoopt moet worden „omdat aan het begin van de rij van zijn voorouders een belijdende volwassene staat, die op grond van deze belijdenis gedoopt is" (zoals dr Bronkhorst zich uitdrukt in de „'s Gravenhaagse Kerkbode"), dus op grond van de Verbondsbelofte (om het wat duidelijker te zeggen) dan moet dat gebeuren en kan men Ouders niet het recht inruimen hun kind ongedoopt te laten. Zo iemand is „nalatig", hij „dwaalt". Men moet hem dat ronduit durven zeggen. Er is niet alleen een doop r e c h t maar ook een doop p l i c h t, want we hebben het bij de Doop met een goddelijke inzetting te doen.

De houding van de Synode is tweeslachtig. Ze verraadt twijfel in eigen kring aan hetgeen de Kerk constitueert. Ze zegt dat men er niet zeker van is, dat de muren der Kerk dáár staan, waar de bijbelse fundamenten liggen.

Geleidelijke reformatie Wanneer de kerkelijke vergaderingen met de voorstellen der Synode accoord gaan, kan de Ned. Herv. Kerk zo geleidelijk aan van gedaante veranderen. De leden der Kerk mogen de doop op belijdenis voor de bijbelse Doop houden en derhalve weigeren hun kinderen te laten dopen. Ze zullen daarover niet vermaand worden als dwaalden zij. Wie zijn kind ongedoopt laat zal niet van „nalatig" worden beschuldigd. Zijn opvatting wordt als „bijbels" geduld. — Dit feit alleen reeds zal het nadenken over het recht van de Kinderdoop bevorderen en dáár verzwakken, waar geen doperse bewegingen eerder tot nadenken over dit onderwerp stemden. En wie over de Kinderdoop gaat nadenken, zonder dogmatisch overbelast te zijn of kerkpolitieke zorgen te hebben, raakt van dit gebruik los.

De Kinderdoop is traditie maar geen Schriftleer. Dan achten we het meer dan mogelijk, dat zo langzamerhand steeds meer Ouders de Doop voor hun kinderen niet begeren, maar ze zullen laten wachten, totdat een persoonlijk geloof naar dit teken en onderpand gaat vragen. De verwereldlijking der Kerk, noodzakelijk gegeven met invoering van de Kinderdoop, zal dan geleidelijk verdwijnen — mits de Kerk in prediking en leven staat rondom dát Evangelie, dat in het begraven worden van de zondaar met Christus en diens opstanding met Hem, zijn duidelijke uitdrukking vindt. De gedenatureerde Kerk zal dan haar eigen aard terug vinden. We moeten als Baptisten deze gang van zaken bevorderen door ons getuigenis op zo brede schaal als maar mogelijk is te laten horen. We moeten overal en telkens weer tegenover de traditie die Kinderdoop heet, het getuigenis van de Heilige Schrift laten horen. We moeten onze roeping breed zien; niemand uitschakelen, maar ieder op zijn plaats een kans geven zijn roeping te vervullen. „Een ieder naardat hij gaven ontvangen heeft, bestede hij dezelve aan anderen", zegt de Schrift — hoeden we ons voor een geestesgesteldheid, die uitsluit. We moeten van de Zaak des Heeren niet ons zaakje maken. Rein het hart; breed de blik!

Getuigenis en belijdenis De Apostelen worden in de H. Schrift getuigen genoemd, maar dan getuigen van een concreet feit: de opstanding van Christus uit de doden. Zo zeide Petrus: deze Jezus heeft God opgewekt, waarvan wij allen getuigen zijn. Hand. 2 : 32. En in datzelfde boek, hoofdst. 4 : 33, wordt verhaald: de Apostelen gaven met grote kracht getuigenis van de opstanding des Heeren Jezus. En in I Kor. 15 : 15 zegt Paulus: wij hebben van God getuigd, dat Hij Christus heeft opgewekt.

Getuigen in deze zin kunnen wij niet zijn, want het, voor de getuige typerende: de o n m i d d e l l ij k e waarneming, ontbreekt ons. Ons spreken over de opstanding van Christus is geen getuigenis maar een belijdenis. Wij belijden het op grond van de getuigenis van andere, geloofwaardige mensen, terwijl wij van het feit een indirecte zekerheid hebben, gewekt en bewaard door de werkingen van hetzelve op ons hart. Terwijl de Apostelen de opstanding van Christus b e t u i g d e n daar zij Hem na Zijn opstanding levend gezien en met Hem gegeten en gedronken hadden, b e l ij d e n wij haar op grond van hún getuigenis, berustende op rechtstreekse waarneming, én om reden van onze ervaring, de i n d i r e c t e waarneming.

Getuige of getuigenis We zijn geen getuigen Gods in de actieve maar in de passieve zin van het woord. Wij zijn geen getuigen van de heilsfeiten, want reeds krachtens onze plaats in de geschiedenis heeft er bij ons geen directe waarneming dier feiten plaats gehad en kan die niet plaats vinden. Maar wij zijn getuigen *in de lijdelijke zin* van het woord: Christus geeft getuigenis door ons. Hij getuigt van zichzelf in het leven der Zijnen. — Dat is het wat de Heiland Zijn discipelen beloofde, Hand. 1 : 8. Daar zeide de Heiland

> gij zult ontvangen de kracht des Heiligen Geestes, die over u komen zal en gij zult Mijne getuigen zijn.

We hebben er reeds eerder op gewezen, dat dit niet een belofte is mét een bevel, doch een d u b b e l e belofte. Dat de eerste helft een belofte behelst is duidelijk. De Heilige Geest moet worden ontvangen, d.w.z. Hij moet worden g e s c h o n k e n. Dát zou geschieden, verzekerde de Heere Jezus Zijn discipelen voor Hij heen ging. Maar Hij zeide ook wat van de vervulling van die belofte het gevolg zou zijn: zij zouden daardoor Zijn getuigenis worden. Hij zou zich door Zijn hemelvaart niet in stilzwijgen gaan hullen tegenover de wereld; zich niet aan haar onbetuigd laten. Langs indirecte weg zou Hij zich blijven openbaren. Nú *in* de levens Zijner discipelen. Dank zij de Heilige Geest, die over hen zou komen en hen zou gaan vervullen, zou hun leven HEM tot inhoud krijgen; zouden hun levensopenbaringen uitingen van ZIJN leven worden. Zélf aarden vaten zijnde en niets meer, zouden ze dragers worden van een Schat; een Leven, dat niet onopgemerkt kon blijven maar des te meer moest opvallen, omdat de d r a g e r géén v o o r t b r e n g e r van DAT Leven kon zijn.

Als Paulus zegt dat de gelovigen „brieven van Christus zijn" dan drukt hij daarmede dezelfde gedachte uit. De Heilige Geest schrijft deze brieven; Hij maakt Christus er door sprekende tot de wereld.

Terugtreden Christen-zijn is dus geen taak, die inspanning eist of het moest zijn de inspanning van zichzelf kwijt te worden. Iets anders, dan dat we onszelf aan Hem afstaan, vraagt de Heer niet van ons. Hij zegt: geef mij uw leven en hoe vollediger wij het Hem afstaan, des te duidelijker en zuiverder wordt het Zijn getuigenis; getuigt het van Hém, de Verlosser. Hoe meer het is: „ik leef, doch niet meer ik, maar Christus leeft in mij", des te meer beantwoordt het aan zijn bestemming: openbaring van Christus te zijn. Wij worden niet opgeroepen om te g e t u i g e n. Wat weten wij? B e l ij d e n moeten we, maar getuigen? We weten immers niets. Er is er maar Een, die alles weet, het weet met volkomen zekerheid en die Ene is Christus. Hij is de Getrouwe Getuige (Openb. 1 : 5) en Hij wenst van hetgeen Hij weet getuigenis te geven in het leven der Zijnen aan de wereld, die geroepen is, dat getuigenis te geloven op straffe van voor altoos het leven te verliezen.

Het Christenleven ligt dus in deze bede: o, van mijzelve verlost te zijn. Daarin ligt alles, wat ge als christen maar kunt begeren, opdat het leven van Jezus openbaar worde in uw sterfelijk vlees.

Onverdraagzaamheid Een warm medelevende broeder stuurt mij uitknipsels uit „De Protestant", waarin staaltjes van Roomse onverdraagzaamheid binnen Nederlands grenzen worden beschreven, nevens pogingen om Nederland het aanzien te geven van een Rooms land, en dit door het plaatsen van beelden langs de openbare weg en op dito pleinen.

De in De Protestant gepubliceerde tekenen van onverdraagzaamheid, soms van minachting voor de rechten van niet-Roomse Nederlanders zal zeker niet de instemming hebben van alle Roomsen. Er zijn ook z.g.n. irenische Roomsen. We kunnen slechts hopen, dat dezen zich zullen mengen in het koor dergenen, die tegen de gesignaleerde geesteshouding van velen hunner kerkgenoten protesteren.

Er zijn niet-Roomse Nederlanders, die enigszins geprikkeld worden, wanneer op Roomse minderwaardige handelingen gewezen wordt. Ze willen graag in Rome's Kerk de Bondgenoot zien. Wij geloven echter dat het nuttiger is, de dingen maar nuchter te bekijken en bereid te zijn om Rome te zien zoals het is. Het is naar zijn wezen onverdraagzaam. Er zijn wel verdraagzame Roomsen — zoals er ook wel verdraagzame Communisten zullen zijn, maar het Roomse systeem is als zodanig evenmin verdraagzaam als de Communistische levensbe-

schouwing het is. Het lijkt ons niet moedig om voor het gevaar van deze stelsels het oog te sluiten, waar het het Roomse stelsel betreft en voor het andere zich zo waakzaam te betonen.

Gestreden is met Rome voor de vrije school onder de leuze: de school aan de Ouders — een leuze, waarmede Rome overigens geenszins instemt, want het wenst de School aan de Kerk gekoppeld te zien. Ze denkt er niet aan om in overwegend Roomse landen, waar ze een machtspositie inneemt, de Protestantse minderheden te behandelen naar de regel: de school aan de ouders. Daar moeten niet-Roomsen hun kinderen naar de school sturen, wier structuur de Roomse Kerk bepaalt.

L.

Pastorale Mijmeringen

We nemen nog weer even de draad op van onze vorige redenering. Ik vertelde u van een man, die een hoos had doorstaan en overleefd. Zijn oordeel over zijn belevenissen kwam hierop neer, dat hij nooit meer dezelfde mens van voor de doorleefde angsten zou kunnen worden. Hij had in de hel geblikt. Het besef, niet opgewassen te zijn tegen de nood, wanneer deze haar volle gramschap tegen hem zou keren, had hem diep geschokt. Zijn zelfvertrouwen was geweken, weggevlucht voor het inzicht van zijn erbarmelijkheid.

Terwijl het moeilijk was in deze man iets imponerends te vinden, verrees anderzijds voor ons het beeld van de sterkte. Toen we trachtten zijn wezen innerlijk nader te komen, zagen we een harmonisch samengaan van scheppende, motorische en morele krachten, die hem tot een gesloten geheel hadden samengevoegd. Het hoofd denkt plannen uit, de hand voert ze uit en het hart aanvaart de verantwoordelijkheid.

Tenslotte gaven we als onze mening, dat de christen niet in die wijze groot zou kunnen zijn. Grootheid als maatstaf kiezend zou de christen dus, zoals trouwens reeds was beweerd en door niemand minder dan door Paulus was toegestemd, abnormaal moeten zijn.

Onwillekeurig komen we tot de vraag, of het Christendom of de vormende kracht van de leer van Christus in gebreke moet worden gesteld. Innerlijk begeren wij niets minder dan deze vraag te kunnen beantwoorden met een overtuigd: „Er is geen leer in heel de wereld denkbaar, die zo bijdraagt tot de verheffing van de mens als juist het Christendom!" Iedere christen draagt de maarschalkstaf in zijn ransel. Elke volgeling van Jezus Christus is in aanleg een held of een reus. —

Komen dan echter de harde feiten voor de dag, dan gaan we, om bovenstaande stelling te verdedigen, de fout zoeken in de methodes van verkondiging. Ons dunkt, dat we te weinig aandacht besteden aan de categorie mensen, die reeds krachtens hun aanleg waardige vertegenwoordigers van een nobel Christendom zijn. We laten, zo concludeert men, de „edelen" veel te zeer buiten beschouwing. We kiezen de gemakkelijkste weg door de stromen van het evangelie te laten vloeien naar de diepste plaatsen. We doen een beroep op de meest elementaire drift naar behoudenis en trekken zo alleen de zelfkant van de menselijke samenleving in de lichtkring van de evangelieverkondiging. Min of meer speculerend op de zelfzucht van de mens („Bent u al geborgen?") kan onze strijd tegen het egoisme nimmer doeltreffend zijn. Immers het egoisme is één van de draagvlakken van het resultaat onzer prediking! Geen wonder, dat we de weg versperd vinden tot de harmonische ontwikkeling van de mens. Geen wonder ook, dat telkens weer blijkt, dat bekeerlingen maar al te vaak denken, dat de „kous" af is als ze het moment van de bekering achter zich weten, en gerustgesteld afstand doen van elke poging, het minder edele te overwinnen. Aan deze omstandigheden schrijft men dan ook toe het falen van de christenheid op zowat alle levensterreinen: het werkende materiaal deugd niet voor een verheven doel.

Met deze psychologisch zeer aanvaardbare verklaring tracht men dus de stelling te verdedigen, dat normaal het Christendom, zo niet de enige dan toch de voornaamste factor uitmaakt tot de verheffing van de mens naar de drie zijden van rede, kracht en verantwoordelijksbesef. Wat kan bij zulk een beschouwing anders verwacht worden dan dat men als enige taak voor het christendom wil laten gelden de verwezenlijking van de mens en van zijn samenleving?

Het staat echter te bezien, of we bij deze doelstelling kunnen verwijlen als we door twijfel aan de juistheid van bovenstaande beschouwing worden beslopen.

Als we terugkeren naar hetgeen Paulus heeft gezegd over het gehalte van de leden van de gemeente, hebben we niet de indruk, dat hem het ideaal van krachtmensen voor de geest zweefde. Maar komen we tot het woord van Jezus Zelf, dan moeten we geheel afstand doen van de gedachte, alsof Hij in Zijn Koninkrijk alleen maar plaats wil inruimen voor de grote en de sterke. „Komt allen tot Mij die vermoeid en belast zijt en Ik zal u rust geven", en verder: „De Zoon des Mensen is gekomen om te zoeken en zalig te maken, wat verloren is". Er valt niets tegen in te brengen dat de primaire betekenis van de evangelieverkondiging is: behoudenis van de geestelijke en de morele proleet! Daarom aanvaarden wij de geringheid van de volgeling van Jezus Christus niet als een jammerlijke vrucht van een betreurenswaardige methode van evangelieverkondiging. Zo heeft de Heer het bedoeld!

De schapen, die de Goede Herder in Zijn kudde bijeen wil brengen, zijn mensen die in de hel hebben geblikt; in de hel van eigen zonde, in de hel van de gevaren van de leidersschap des duivels, en in de hel.... van Gods Heilige toorn. Zoals de man, die de tornado moest doorstaan, hebben zij hun eigen onvermogen tot verlossing ingezien. Bij hen is geen sprake van een rustig vertrouwen, dat zij redebegaafd genoeg zijn om met hun moeilijkheden klaar te komen op eigen kracht. Ze zijn volkomen van hun ankers geslagen. In hen allen leeft het inzicht, dat nooit de volle verantwoordelijkheid gedragen kan worden. Ze zijn overweldigd door het besef, geplaatst te zijn als ontwapenden tegenover verdelgende machten. Voor de christen is het dus normaal, zulk een periode te doorschrijden, dat hij zijn erbarmelijkheid over de hele linie toe moet geven, maar dan ook een heftig verlangen kent naar het nog niet bereikte. In alle delen zijn zij dus het tegenovergestelde van de grote, die als een zelfgenoegzame eenheid niet kan komen tot een heimwee naar het ongeziene. Het is dus normaal, dat de christen zwakte openbaart, een zwakte, die hij overigens betreurt.

Ik kan begrijpen, dat deze redenering u toch niet volkomen bevredigt.

U zegt: „Welaan, dat de zwakheid de meest karakteristieke eigenschap is van de christen aan het begin van zijn loopbaan als zodanig, willen we laten gelden. Maar in zijn verdere ontwikkeling moet er toch een toenemen aan kracht en vaardigheid, van heiligheid ge-

Indrukken van het *8e Baptisten Wereldcongres* te Cleveland

Om de indrukken weer te geven van al datgene wat mijn voorrecht was gedurende de laatste paar weken te zien en te horen, is waarlijk geen gemakkelijke taak. Immers, de belevenissen en ervaringen zijn zo talrijk en overweldigend geweest, dat het eerstens moeilijk is om een keuze te doen uit al dat vele en bovendien om het zuiver in woorden uit te drukken. Men moet zulk een Congres persoonlijk meemaken om de ware geest van gemeenschap, eenheid en blijdschap der kinderen Gods, samengekomen van alle delen der wereld en behorende tot verschillende rassen en volkeren, te proeven en te smaken. Deze duizenden gezamenlijk te horen zingen en het „Onze Vader" te horen bidden, is een ervaring die men niet licht kan vergeten. Het is een stukje van de hemel geprojecteerd op deze aarde. Het is een realiteit temidden van de schijn dezer wegzinkende wereld en als eenmaal de demonen van haat en jalouzie, van zonde en ongerechtigheid in alle intensiteit zullen losbreken en gelijk een zondvloed van bloed en tranen zich uitstorten over de ganse mensheid tot ondergang en verderf, zal deze werkelijkheid van de eenheid der kinderen Gods de aanval overleven. Want zij is gegrond op de liefde van en tot Christus!

Als motto voor dit Congres werd gekozen een tekst uit Joh. 1, n.l. „En het licht schijnt in de duisternis". Een passend woord voor deze tijd waarin de hemel verduisterd schijnt te worden door de snel aanstromende wolken van internationale strijd. Naast dit motto waren nog twee texten die ons toonden in welk teken dit Congres zou komen te staan n.l. „Maak u op, wordt verlicht" en „Gij zijt het licht der wereld". —

Enkele dagen voor de aanvang van het Congres waren reeds vele afgevaardigden aanwezig voor de Conferentie van theologen, predikanten en leiders, waartoe ook ondergetekende was uitgenodigd. Doel dezer Conferentie was deze leden de kans te geven elkaar in engere kring beter te leren kennen en voorts om samen te werken in vrije discussie over zaken van gemeenschappelijk belang. Zeven comité's waren samengesteld om zich nader te bezinnen op en rapport te maken over de volgende onderwerpen:

1e. Godsdienstvrijheid. 2e. Evangelisatie en kerkelijk leven. 3. Sociaal Recht. 4. Baptiste Wereldzending. 5 Hedendaagse Godsdienstige Stromingen 6. Leer der Kerk. 7. Leer der doop.

Iedere commissie bracht na ampele besprekingen hun rapport uit dat later werd voorgelegd en aangenomen door het Congres. Persoonlijk mocht ik deelnemen aan de werkzaamheden van commissie 7 en kan u verzekeren dat hier zowel als in de andere commissies zeer goed werk is verricht. Het onderwerp word van alle kanten belicht, er is vrijheid van gedachtenwisseling en in alle verscheidenheid is telkens weer de eenheid te bespeuren. Hopelijk worden al deze rapporten gedrukt en zullen t.z.t. ook in onze taal verschijnen tot verrijking van ieder lid dat zich de moeite wil getroosten over deze zaken te denken en zich te laten voorlichten.

Het Congres nam een aanvang op Zaterdagmiddag 22 Juli. Voorzitter was de President Dr. Oscar Johnson. Breed gebouwd, vol humor en een sterke persoonlijkheid. Waarlijk een imposante figuur waar wij als Baptisten met recht trots op kunnen zijn. Bovenal een „christen" in de ware zin van het woord, een man van diep geestelijk leven, vol medegevoel voor ieder mens. Degenen onder ons die hem hebben ontmoet weten bij ondervinding dat deze beschrijving geenszins flateus of overdreven is. Als doel van het Congres bracht hij drie punten naar voren: gemeenschap, inspiratie en getuigenis. Christus brengt ons tezamen en houdt ons tezamen. Hij het middelpunt en hoofdfiguur, wij tezamen om Hem verenigd als volgelingen. Wij hebben elkander nodig en meer dan ooit is het thans de tijd dat wij ons internationaal verenigd gevoelen als een grote familie. De gemeenschap geeft ons inspiratie. Het toont ons dat de horizont verder ligt dan de grenzen van ons land of de grenzen van ons ras. Het bewaart de mens voor nationale hoogmoed of rassenonderscheid. Het vervult ieder met een oprecht gevoel van eenheid en een waarachtig gemeenschappelijk leven uit een en dezelfde Bron: God, onze Vader. En dit samentreffen is een demonstratie, een getuigenis van ons uiteindelijk doel: de wereld te winnen voor Christus!

In deze openingssamenkomst werden wij toegesproken door de burgemeester van de stad Cleveland en de gouverneur van de staat Ohio. Daarna volgde een toespraak van Ds Jarvis uit Australie (stad Sidney) over het onderwerp: „Ik ben het licht wereld".

's Middags 5.30 uur werd de parade gehouden. Alle natiën der wereld waren vertegenwoordigd, uitgezonderd die achter het IJzeren Gordijn. Hoe smartelijk dit ook moge zijn, de president verzekerde ons dat ook daar de Baptisten wisten van ons samenzijn in Cleveland en dat zij in de geest bij ons waren. „Hun gebed stijgt tot Gods troon voor ons allen, wij zullen niet nalaten onze broederen aldaar telkens op te dragen in de genade en beschermende hand van onze God." Aldus Dr Johnson. In het enorm grote stadion kwamen wij aan in de stoet na de optocht die minstens een uur duurde. Toen werden alle groepen een voor een aan de president voorgesteld en moest telkens een der afgevaardigden een kort woord spreken en een groet van de Unie die hij of zij vertegenwoordigde overbrengen. Ofschoon het stadion bij lange na niet gevuld was, werd toch geschat dat ongeveer 45.000 Baptisten die avond aanwezig waren. Onderwerp van deze avond was „Geestelijke vrijheid". Dat is het wat wij Baptisten voorstaan en wat wij wensen. Of de druk komt van de een of de andere kant, hetzij van politieke of kerkelijke aard, de mens moet vrijheid hebben in alle oprechtheid te denken en te spreken en naar eigen geestelijke overtuiging te handelen. Niemand heeft het recht de ander te knechten en geen enkele partij of kerkgenootschap heeft het morele recht een andere groep de mond te snoeren. En toch wordt nog zoveel drang uitgeoefend, soms helaas in naam van christendom of Christus! Wanneer zal de tijd aanbreken dat de volkeren en de kerk van Christus waarlijk vrij zal zijn?

President Truman was ook voor deze samenkomst uitgenodigd als spreker en zou inderdaad gekomen zijn ware het niet dat de grote zorgen en zware taak die hem momenteel op de schouders zijn gelegd vanwege de Koreaanse oorlog hem dit onmogelijk maakten. Zo-

doende liet hij een dag tevoren in een telegram mededelen dat hij tot zijn spijt verhinderd was.

De dagen die volgden waren vol van vergaderingen, zowel plenaire zittingen als sectievergaderingen. Het zou heel wat ruimte vergen u van al de meetings die wij persoonlijk mochten meemaken te vertellen. Laat mij volstaan met te zeggen dat zij alle leerzaam, rijk en interessant waren. Niet alleen kwamen theologen van formaat naar voren, ook de minder intellectuelen mochten hun getuigenis geven en ontroerend was het te luisteren naar de verhalen van de verplaatste personen. Verdreven van land en volk, met niets anders dan de kleren die zij aan hadden als hun bezittingen, hebben zij een gastvrij onthaal in Amerika ontvangen. Hier kunnen en mogen zij een nieuw leven beginnen. Hun dank is groot.

„Neem het ons niet kwalijk" zei een hunner, „als wij niet onmiddellijk uwe zeden en gewoonten overnemen. Duidt het ons ook niet euvel als wij uw taal nog zo slecht spreken en zo gaarne ons onder elkaar uitdrukken in onze eigen moedertaal. En neem vooral geen aanstoot aan onze ernstige gezichten en aan het feit dat wij niet zo hartelijk kunnen lachen als u. De wonden zijn te diep geslagen. Wat wij hebben gezien en ondervonden is te vreselijk om te vertellen. Maar wees er van verzekerd, wij zullen onze kinderen zó opvoeden dat Amerika straks met trots en vreugde zal neerzien op hen als burgers van dit gastvrije land." En de dank van hun hart werd uitnemend vertolkt door een groepje Litauers dat in hun eigen taal zong, enigzins weemoedig maar ook vol overgave en erkentelijkheid.

De slotsamenkomst was onvergetelijk — niet alleen door de gloedvolle toespraak van Dr Adams die een overzicht gaf van het Congres en allen opriep tot grote dienstbaarheid aan Christus, en ook niet alleen door het prachtig gezang van een groot koor en later nog door een zangeres van werkelijk groot formaat — maar bovenal door het volgende. De nieuwgekozen president Dr F. Townley Lord van Londen werd voorgesteld aan de vergadering. Na zijn rede plaatsten zich naast hem in een rij: zijn vrouw, Dr Johnson en echtgenote, Dr Ohrn (algemeen secretaris) en Dr Lewis met hun resp. gades. De leidende figuren dus van de Baptisten Wereld Alliantie. Zij namen elkanders hand en ons allen werd verzocht hetzelfde te doen. Zo hand in hand zongen al de aanwezige duizenden voor de zoveelste en laatste keer tijdens dit Congres het mooie Engelse lied:

> Blest be the tie that binds
> Our hearts in Christian love.
> The fellowship of Christian minds
> Is like to that above.

Daarop volgde de zegen uitgesproken door de nieuw benoemde President.

Wonderlijk is de macht van Gods liefde in Christus geopenbaard. Blank en zwart, westerling en oosterling, geleerd en ongeletterd, samen vormend een band die niet verbroken kan worden, samen elkanders hand omklemmend en samen zingend ter ere Gods. Mocht dit eens werkelijkheid worden op heel de aarde! De zon zou nimmer zo mooi geschenen hebben en de bloemen nooit zo mooi gebloeid en de mens nimmer zo gelukkig geweest zijn.

Broeders en zusters, waakt op en vertel het uw naaste in woord en daad dat Christus leeft en dat Zijn Geest ieder wil vervullen tot nieuw leven en schoner activiteit.

Dit Congres behoort tot het verleden of liever gezegd is verdaagd tot 1955 in Londen. God zij geprezen voor deze zegen.

A. A. HARDENBERG.

Boekbespreking

DE HEILIGE SCHAKEL — G. Norman. Uitg. Kok, Kampen.

Het probleem der vervreemding, zo vaak in een huwelijk voorkomend tussen man en vrouw wordt in deze roman grondig uitgebeeld en tenslotte bevredigend opgelost. Mensen die niet bij elkaar passen en dit smartelijk ervaren, vinden elkander en leven, bijeengehouden door de heilige schakel, welke rol hun kindje vervuld, het goede van de andere te waarderen. Goed boek, vlot geschreven, Keurig verzorgd.

BR.

ALS EEN WORTEL UIT DORRE AARDE. — Argye M. Briggs. Uitg. Kok, Kampen. — Het is het eerste boek van de Jaargang 1950—'51 der V.C.L.serie. Prijs geb. in stempelband f 4.90, voor V.C.L.abonnees f 2.45. Deze uit het Amerikaans vertaalde roman toont de rijke fantasie van de Schr. Vaardig en in tempo volgen uiterlijk en innerlijk gebeuren bij de hoofdpersoon. De zorgzame maar mismaakte Jansie en andere figuren, welke eveneens met liefde beschreven worden, zijn, elkander op. Fijne nuances. Let op het ontroerend naïve gebedsleven van genoemde Jansie! — Als ook de volgende boeken van deze serie van dit gehalte zijn, is ze een groot succes. De vertaalster Nel Bergmans deed haar werk zeer goed.

BR.

PARTISANENVROUWEN — J. Th. Kuyck. Uitg. M. Z. de Pachter, 's Gravenhage.

Onlangs kwam dit boek mij in handen. Wel is waar zijn werken als deze thans niet meer zo in trek. Immers het leed van de bezettingsjaren is te zwaar geweest om populair te blijven. Toch is dit verhaal van grauwe angst een waardevolle achtergrond voor machtige Goddelijke hulp en alszodanig van blijvende waarde. Zeer suggestieve bandtekening van Lucie Stéffer.

Br.

WIE LUISTERT ER MEE? — Nel Verschoor— van der Vlis. 2e druk. Uitg. Kok, Kampen. Met 68 tekeningen van Tjeerd Bottema.

Onze Anneke (9 jaar oud) heeft in de meest fantastische houdingen dit boek in één keer uitgelezen. Van een zo inspirerend boek kan uiteraard niets dan goeds gezegd worden — dat vat u!! Pr. f 3.90 geb.

Br.

Mededelingen

N. WEERDINGE

De Baptisten Gemeente te N. Weerdinge hoopt haar 75-jarig bestaan te herdenken op Zondag 3 September a.s. De indeling van die dag is als volgt:
's morgens 10 uur dankdienst
's middags 3.30 uur herdenkingsdienst
's avonds 7.30 uur feestelijke bijeenkomst.

Bij dezen nodigen wij de omliggende gemeenten uit zich op deze dag door afgevaardigden te doen vertegenwoordigen. Afgevaardigden die hier het middagmaal willen gebruiken gelieven dit voor 27 Aug. te berichten aan

H. DE JONGE, secr. Bapt. Gem. N. Weerdinge.

AAN DE SECRETARISSEN DER GEMEENTEN

Wegens het vertrek naar 't buitenland van verschillenden onzer, zullen wij in de maanden September t/m November de Gemeenten niet in die mate kunnen dienen als voorheen. Wellicht zullen er in de maanden December en Januari weer meerderen U ter beschikking staan wegens de Kerst-vacanties.

Vooral de gemeenten, die geregeld van onze diensten gebruik maakten, worden verzocht hiermee rekening te houden en vroegtijdig hun maatregelen te nemen.

Voor de S.S.C.,
Uw J. J. KIWIET.

Maliesingel 30, Utrecht.

In dank ontvangen

Dat hebt U al dikwijls in dit blad kunnen lezen. Dan voor dit en dan voor dat. Ook voor de Dr J. E. Feisser-kapel heeft het er zo nu en dan gedrukt gestaan, want velen hebben in liefde aan ons gedacht en sommigen van die hebben dat ook met klinkende munt zichtbaar gemaakt. Soms waren er aardige verrassingen bij. Eens ontving ik een brief met f 5.— er in. „Van een oude zuster, die onbekend wenst te blijven, f 5.— voor de Dr. Feisserkapel." Geen naam er onder en geen adres. Bedanken? Onmogelijk. Maar dat ik het in de krant laat zetten, kan dat oudje toch niet verhinderen; en .... wie weet, misschien heeft ze er ook nog wel schik van, als ze dit leest.

Behalve deze zijn er nog een paar giften onverantwoord gebleven. Ter Unievergadering werden mij twee giften „toegestopt" ieder van f 10.—. Leuke verrassingen zijn dat. En daar mag je niet over praten. Maar 't moet toch wel verantwoord worden, hé! Zo ontving ik eens van iemand via een ander een aangetekende brief met f 100.— er in. De opdrachtgever woont in het buitenland. Leuke verrassingen noem ik dat.

Verder is er nog te verantwoorden, als in dank ontvangen: Van B. T. te D. f 25.—; van de Gem. te Harlingen f 41.60; van de Gem te Deventer f 25.— en van de Gem. te Noordbergum f 40.61. Misschien mag ik hier toch ook wel even vertellen, dat we op de 1e Pinksterdag in eigen Gemeente een collecte hebben gehouden, die f 1331.31 opbracht, terwijl er later door verschillende giften nog f 62.25 bij gekomen is. Dat was ook mooi, vindt U niet? Later kwam er nog van N.N. f 48.58.

Intussen hebben we nu al sedert 11 Juni geregeld in ons nieuwe huis vergaderd, zodat we al een beetje kunnen zeggen, hoe de indruk is. Laat ik U zeggen: Onze dank aan God en de gevers wordt van week tot week groter. Het is een uitermate gezellig en vriendelijk kerkje geworden. Het werk in Rotterdam—Centrum is er door in een nieuw stadium gekomen. Dat God ons ook verder zegenen wil, geloven wij met blijdschap.

Nu de meeste giften zeker binnen zijn, willen wij hier nogmaals heel hartelijk danken voor de betoonde liefde en het gebleken medeleven. Het heeft ons goed gedaan en....geholpen.

Namens de Gemeente
Rotterdam—C.,
K. REILING.

P.S. Als U in Rotterdam komt en ons op een Zondag wilt bezoeken, moet U gaan naar 't Hofplein. Aan de Oostzijde van het station is de Ridderstraat met de Dr J. E. Feisser-kapel.

Advertentiën

JAARGANG 67 - Nr. 3015
VRIJDAG 25 AUG. 1950

WEEKBLAD DE CHRISTEN

Orgaan tot verbreiding van de beginselen van N.T. Christendom

UITGAVE VAN DE UNIE VAN BAPTISTEN GEMEENTEN IN NEDERLAND

REDACTIE-ADRES: Ds. C. BRANDT, MOERKERKESTRAAT 151c - ROTTERDAM—Z.
ADM.: Ds. T. JANSMA, TETTERODESTRAAT 47, HAARLEM, POSTREK. No. 9260 TEN NAME VAN DE UNIE - TEL. 18032

ABONNEMENTSPRIJS BIJ VOORUITBET. VOOR NEDERLAND EN OVERZEESE GEBIEDSDELEN P. JAAR F 5.— - BUITENLAND P. JAAR F 6.50

Het wegwijzende WOORD

Ik dank U, Heere, dat Gij toornig op mij geweest zijt.
Jes. 12 : 1.

Een hoogst merkwaardig woord! Wie van ons kan het de profeet naspreken? In de Wet vinden wij, dunkt ons, meer huivering voor de machtige arm Gods, die neervelt en breekt, wat zich tegen Hem en Zijne inzettingen stelt. Hij gebiedt en opstandigheid van 's mensen zijde wordt gewroken. Als Heer over leven en dood zet Hij de grensstenen van geluk en weedom in het bestaan van Zijn schepselen, zo, dat de weegschaal van Zijn Goddelijk recht evenwicht toont tussen menselijke zonde en Goddelijke gramschap, menselijke deugd en Goddelijke beloning. En daar het geweten steeds weer zonde en schuld als een veelvoud van het goede werk openbaart, is er nauwelijks voor iets anders plaats dan voor angst voor God en ontzetting voor Zijn straffende hand.

En nu dit.

Hoe kan de profeet zulk een uitspraak in 't verschiet stellen? Eerst een openbaring van heilige gestrengheid, die voor het hopen geen ruimte schijnt te laten. En nu dat wonderlijke licht, dat Gods toorn als iets dankenswaards onthult.

Daarvoor is maar één verklaring te geven: Gods toorn is toorn van Gods liefde. De toorn is geen Goddelijke streep onder Zijn bemoeiingen met de mens. Hij heeft nu voorts niet afgedaan met de mens, die blijkbaar liever Zijn wegen verliet en daarmee zijn ongeloof en wantrouwen jegens de Heer toonde. De toorn is geen gevoel van een Goddelijk scherprechter, waarachter niets kan komen dan dood en vernietiging. Die toorn wil reinigen en daarmee herstellen wat verkeerd is gegaan.

Dat is een groot wonder. Het zou voor God zoveel eenvoudiger geweest zijn om het verkeerde en de verkeerde mens zonder meer bij 't oude roest te werpen om vervolgens iets geheel nieuws te scheppen — andere schepselen, die Hem wel zouden dienen en gehoorzamen. Maar God doet dat niet! De moeilijke weg van vele teleurstellingen slaat Hij in om de mens terug te leiden tot het begin en om hem steeds weer een nieuwe kans te geven. Want die mens met al zijn tekortkomingen heeft Hij lief. Hij wil hem bewaren.

Gods toorn is terechtwijzing. Het laat ons zien, dat wij onherroepelijk in een doodlopend slop belanden als we eigenwijs onze weg en plannen voortreffelijker achten dan de Zijne. Want het is maar niet zo een willekeurigheid van de Heer als Hij de wegen voor de mens uitstippelt. Hij zoekt in het moeras van de verzondigde wereld de vaste punten die steun kunnen geven aan de mens, die vooruit moet. Temidden van de dreigende gevaren zoekt Hij de veilige weg. Hij kan dat, omdat Hij alles overziet en doorziet.

In dit leven temidden van dreiging en ondergang speelt Gods toorn zijn rol. Het is Gods bewarende hand, die het onheil zijn onschuldig masker afrukt opdat dit ons niet onverhoeds kan overmeesteren. Wij storten niet ongewaarschuwd in een afgrond.

Dat is genade.

Van die genade getuigt het dankgebed: „Ik dank U, Heere, dat Gij toornig op mij geweest zijt!"

Moge dit kinderlijk geloofsvertrouwen ook ons eigendom zijn als Gods Hand op ons drukt in het moeitevol lot.

BRANDT.

Losse Schakels

Profetische voorspelling Profetie is niet bloot voorzegging. Zij heeft een diepere toon en een hoger doel. Voorspelling alleen kan slechts het inzicht verhelderen, de nieuwsgierigheid bevredigen. Het gaat er in de Heilige Schrift niet om, dat we dit en dat zullen weten, maar dat we het zullen weten met een bepaald doel. Het gaat niet om onze k e n n i s, maar om onze l e v e n s h o u d i n g. Niet ons weten zal vermeerderd worden, ook niet ons weten a.g. de toekomende dingen, maar ons hart zal zich door deze kennis richten op God. Het gaat om ons hart, om onze gehoorzaamheid, om onze werkelijke en dagelijkse overgave. — Vandaar dat een bijbelverklaring en toekomstprediking, die niet voor het heden ethisch religieus is afgestemd de levende gemeente niet bevredigd. Ze maakt moe; ze werkt als ballast.

De Heere Jezus heeft in de gelijkenissen, waarin hij toekomstige gebeurtenissen aanduidde, altijd het oog op de behoefte van het leven Zijner jongeren hier en nu. En in het boek der Openbaring heeft de Heiland de ontwikkeling naar het einde getekend in beelden, die het onmogelijk maken bizonderheden precies aan te duiden.

Voorspelling en vervulling Het is het bizondere der profetische voorzeggingen dat ze niet altijd uitkomen. Juist hun paranetisch karakter brengt dat mede. Ze zijn vermanend, waarschuwend, bemoedigend — in één woord: op het leven gericht. Bij het lezen van het Oude Testament moet men dit wel in het oog houden. God doet niet altijd wat Hij voorzegt, dat Hij doen zal. Hij heeft het ook niet altijd gedaan. Hyronimus heeft gezegd: *„Vele profetische voorzeggingen zijn gegeven, niet opdat ze vervuld, maar opdat ze niet vervuld zouden worden"*. De voorzeggingen zijn menigmaal voorwaardelijk. Ze zijn geen blote mededelingen, maar heilsprediking. Ze delen geen vaststaande feiten mee, maar feiten, die onder zekere voorwaarden zullen plaats vinden. Ze plaatsen de mens voor een keus. God is in de profetische voorzeggingen niet beslissende o v e r, maar handelende m e t de mens. God maakt geen oordelen en zegeningen bekend, die reeds definitief zijn, maar die definitief kunnen worden. Of de zegen definitief zal komen en of het oordeel beslissend zal vallen, hangt af van de mens zijn „reactie" op de verkondiging.

De profetische voorzegging is dus geen waarzeggerij maar verkondiging en in de Bijbel wordt altijd gerekend met het menselijk vermogen ja of neen te zeggen: de Raad Gods „tegen zichzelf" tot eigen schade dus, te verwerpen of hem tot zijn heil te ervaren.

Voorwaardelijk Het voorwaardelijke karakter van Zijn voorzeggingen ten goede of ten kwade, heeft Godzelf nadrukkelijk bekend gemaakt door de profeet Jeremia. We lezen in hoofdst. 18 : 7—10 van zijn boek:

> „In een ogenblik zal Ik spreken over een volk en over een koninkrijk, dat Ik het zal uitrukken en afbreken en verdoen; maar indien dat volk, over hetwelk Ik zulks gesproken heb, zich van zijn boosheid bekeert, zo zal Ik berouw hebben over het kwaad, dat Ik hetzelve gedacht te doen. Ook zal Ik in een ogenblik spreken over een volk en over een koninkrijk, dat Ik het zal bouwen en planten, maar indien het doet, dat kwaad is in mijne ogen, dat het naar mijn stem niet hoort, zo zal Ik berouw hebben over het goede, met hetwelk Ik gezegd heb hetzelve te zullen weldoen."

Een voorbeeld Het is de profeet Jeremia zelf, die ons bovenstaande bevestigt met een voorbeeld. Micha, een profeet, die vóór Jeremia in Israel gewerkt had, heeft eens voorspeld:

> „Daarom, om uwentwil zal Sion als een akker geploegd worden en Jeruzalem zal tot steenhopen worden en de berg dezes Huizes tot hoogten eens wouds". Micha 3 : 12.

Deze voorzegging is echter niet in vervulling gegaan. Ze luidt wel zeer positief, maar staat onder het „indien" van Jer. 18 : 8. Koning Hiskia en zijn volk bekeerden zich van hun boze daden. We kunnen er een tweede voorbeeld aan toevoegen. Dat betreft de prediking van Jona tegen Ninevé. Die prediking was zeer beslist:

> „Nog veertig dagen en dan zal Ninevé omgekeerd worden".

Op het eerste gehoor is dit een voorzegging zonder meer. Eenvoudig een bekendmaking. Maar ook deze voorzegging stond niet absoluut vast: ze stond vast onder een „mits". De beslissing over haar ten uitvoerlegging werd de mensen in handen gegeven.

Ofschoon de Ninevieten geen voorwaarde genoemd werd, hebben ze het voorwaardelijk karakter er van toch gevoeld en dat in twee dingen:

> in de tijdige aankondiging van het oordeel, en
> in de veertig dagen, die de voltrekking vooraf zouden gaan.

Hun werd het oordeel veertig dagen van tevoren gezegd, niet om hen gedurende die veertig dagen te doen lijden onder het vooruitzicht van dat schrikkelijk gebeuren, maar om hen tijd tot inkeer te geven.

Ze erkenden, dat hun nog veertig dagen van genade geschonken werden; veertig dagen, waarin het oordeel, schoon verdiend, niet uitgevoerd zou worden. Ze kregen veertig dagen voor een stormloop op de troon der genade. En .... ze hebben gedurende die dagen die troon kunnen bereiken.

De vastheid van het Woord God laat van Zijn Woorden geen ter aarde vallen. Wat Hij zegt gescheidt, maar .... onder de door Hem zelf vastgestelde voorwaarden. De mens is in de vervulling van Zijn Woord betrokken. De Schrift is Verkondiging, geen waarzeggerij. Zij plaatst in al haar uitspraken de mens voor de beslissing. De mens draagt zijn vonnis niet slechts v e r d i e n d, maar ook g e k o z e n. Wat alleen v e r d i e n d is, vergeldt God ons niet, Hij geeft ons naar onze keuze. Ieder krijgt zijn wil.

Spurgeon over zijn doop Nooit kan ik de 3e Mei 1850 vergeten. Het was de verjaardag van mijn moeder en ik was op enkele weken na 16 jaar oud. Ik was vroeg opgestaan teneinde enkele uren te kunnen doorbrengen in stil gebed en mij aan God te kunnen toewijden. Daarop had ik een 13 kilometer te wandelen om de plaats te bereiken waar ik overeenkomstig het heilige gebod gedoopt zou worden in de Naam van de Drieënige. Welk een wandeling was dat! Welk een gedachten en gebeden verdrongen zich in mijn ziel op deze ochtendwandeling! Mij dunkt, ik zie nog het blijde gezicht van de heer Cantlow. Samen wandelden we naar de beek, want de vrienden te Isleham hadden boven de onderdompeling binnenshuis in een bad, vervaardigd door menselijke kunst, de voorkeur gegeven aan de ruime doopvont van een stromende rivier. Isleham Ferry, aan de rivier Lark, is een rustig punt, een achthonderd meter van het dorp.

Nadat ik een paar stappen de rivier was ingegaan, was mijn verlegenheid weggewassen. Ze moet door de vissen verslonden zijn, want nooit heb ik meer zoiets als verlegenheid gekend. De Doop maakte ook mijn tong los en sindsdien heeft ze niet meer gezwegen. Het was voor mij een driewerf gelukkige dag: de open rivier, de scharen aan de oevers en de plechtige onderdompeling zijn mij altoos bij gebleven en hebben gewerkt als een aansporing tot arbeiden en als een zegel op mijn bekering.

Daad van overtuiging Nooit was er bij Spurgeon enige onzekerheid ten aanzien van de Doop en

zijn plaats in het leven der gelovigen. „De vraag wordt nu opgeworpen", schrijft hij, „of John Bunyan gedoopt was, maar deze vraag kan omtrent *mijn persoon* nooit worden opgeworpen. Ik volgde de overtuiging van mijn hart. Ik las met eigen ogen het N. Testament en vond daarin de doop der gelovigen; en het kwam niet in mij op te verwaarlozen wat ik zag, dat een bevel des Heeren was."

L.

Pastorale Mijmeringen

Het wezenlijke en uitslaggevende, waardoor de mens tot Christen wordt, is dus niet de hoogheid van zijn karakter of de positieve prestaties op het gebied van zijn morele leven, doch of hij beantwoordt aan de verwachting van de Heer Jezus Christus. Het verhaal uit de Evangelien van de rijke jongeling toont dit overduidelijk aan. Al die schone kwaliteiten hebben de verbondenheid met de Meester niet kunnen bewerkstelligen. Hoewel bedroefd gaat hij heen! Daarentegen volgt Maria Magdalena met haar somber verleden van een door zeven duivelen geruïneerd leven Hem. Zelfs aan het kruis en in het graf dunkt de Heer haar een rijker bezit dan alle schatten der aarde. Zonder Hem is haar leven stuurloos en zinloos. En juist zó in haar armoede en zwakheid, en in het besef, dat zij slechts door voortdurende gemeenschap met Hem en door Hem met de hemelse Vader haar voltooiing en haar volmaking kan vinden, beantwoordde zij aan Jezus' verwachting. Nu kon haar zwakte gevoeld worden door Zijn kracht, haar kortzichtigheid door Zijn wijsheid. Zijn wil droeg haar stuurloos leven en Zijn reinheid werd het einde van al haar onlouterheid. De Heer maakte haar dus niet tot zulk een grootheid, dat ze op eigen benen kon staan en verder alle problemen van het leven moedig onder ogen kon zien en oplossen, zoals we dat van de sterke persoonlijkheden kunnen verwachten. Integendeel, het eind van de ontwikkeling is de steeds dieper gevoelde afhankelijkheid, die zich noodzakelijkerwijs uit in een volkomen leidzaamheid. Met deze leidzaamheid is tweeerlei resultaat bereikt. Ten eerste kan het in laatste instantie met zulk een mens niet verkeerd gaan. Zijn toekomst is verzekerd. Jezus zegt: „Niemand zal hen uit Mijn hand rukken". Geen helse tornado met al zijn verschrikkingen kan hem schade berokkenen. Het is 's Heeren erezaak, hem uit alle gevaar te bevrijden. — En ten tweede blijkt de macht des Heeren onwedersprekelijk uit de bewaring van degene, die in zichzelf verloren is. Het lokt de lof van alle hemelingen uit, dat waar geen hoop gewettigd scheen, Zijn plan volvoerd kon worden. Men zou kunnen zeggen dat hier iets blijkt van de goddelijke logica. Want waar het goddelijke zich heeft verbonden met het erbarmelijke van de mens, daar kan de op deze wijze met goddelijke genade vervulde mens niet ten ondergaan! Als zodanig fungeert de leidzame mens als projectiescherm, waartegen Gods liefde, Gods almacht en Gods wijsheid tot openbaring komen. Het gaat dus uitsluitend om deze gemeenschap met de Heer als de vraag beantwoord zal worden of men een „goed" Christen is of niet.

Een klein voorbeeld mag dit verduidelijken. Vooraf wil ik echter zeggen, dat het beeld zozeer hinkt, dat het maar in één opzicht opgaat. Maar dat éne opzicht lijkt me in dit verband belangrijk genoeg.

Een garagehouder, die van de vroege morgen tot in de nacht werkte om in het levensonderhoud van zich en zijn gezin te voorzien, zou bezoek krijgen van een oom, die voor jaren was geëmigreerd. Moeder had haar dochtertjes in heldere jurkjes gestoken en een prachtig haarlint sierde haar haar. Ook haar zoontje kwam netjes voor de dag. In één woord, oom zou een goede indruk van Moeders properheid kunnen krijgen. Wel is waar voelden de kinderen zich min of meer opgeprikt in hun mooie plunje, maar dat was niet te voorkomen. Toen oom eindelijk kwam, bleek Jantje onvindbaar. De dochtertjes moesten alleen moeders eer hooghouden. Tenslotte vonden ze hun zoon. Maar vraag me niet hoe! Hij lag op z'n rug onder een auto in vaders garage. Een grote engelse sleutel lag naast hem. Een vreselijk bezoedeld kereltje haalden ze onder de auto weg. Toen lachte oom: „Nu zie ik dat je een zoon van je vader bent!" Dat was een wijs man, die oom. Een proper ventje had niet zoals dat slak-vette vuile kereltje zo de verbondenheid aan de vader kunnen tonen. Hier werd zichtbaar de vader met zijn ambitie en alles vergetende ijver in het kind!

Is de reinheid van handel en wandel een te verwaarlozen goed? Moeten wij dit zelfs afwijzen, omdat dit het oogmerk is van de gaafsten onder de wereld? Dat deze vraag hier gesteld kan worden mag haast wel schijnen als een bewijs van de onzuiverheid der hierboven vermelde gevolgtrekkingen. Maar in dit verband wijzen we erop, dat ook Paulus' prediking van de genade niet heeft kunnen voorkomen, dat men uittartend ging vragen: „Zullen wij dan zondigen opdat de genade te meerder worde?" Wie aan de genade het recht tot zondigen ontlenen wil geeft blijk noch van de genade, noch ook van onze redenering niets begrepen te hebben. Immers, wat genade wil is in hoofdzaak niets anders dan reiniging van de zonde. In zoverre bestaat er duidelijk een parallel tussen de edele mens uit de wereld

't Heelal zingt Godes lof

't Heelal zingt Godes lof! Mijn ziel, laat stil en rein
een dank- en lofgezang geheel uw wezen zijn!
Omhoog gaan ongestoord de zonnen en de manen
en sterren zonder tal hun wijde blanke banen.
't Is of daar wordt gespeld in talen ongeteld:
„Heilig, heilig, heilig zijt Gij, o eeuw'ge God!"
— Er is geen and're God dan Gij, o Vader heilig.

Mijn ziel, zing Gode lof! Besef uw heerlijkheid,
daar hij door uwen God meer dan de sterren zijt.
Hij heeft u tot zichzelf genadig opgeheven,
toen Hij zich ook aan u in Christus heeft gegeven.
Wij zien des Vaders licht in Jezus' aangezicht.
Heilig, heilig, heilig zijt Gij van eeuwigheid,
o Zoon, die waart en zijt als God de Vader heilig.

en de Christen. Het verschil is echter, dat de sterke in de wereld dit probleem met eigen middelen wil oplossen. Maar de christen vindt in zichzelf geen grond van vertrouwen. Zijn blik in de hel van de tornado van zijn eigen toestand heeft hem eens en voor altijd duidelijk gemaakt, dat er een wonder moet gebeuren, wil hij behouden worden. Dat wil zeggen, van buiten af — van Boven uit — moet zijn lot geleid worden. Zo is zijn staat als bevrijde er één, die hem geschonken is. Geschonken — niet verworven reinheid. Dat is het karakter van deze rijkdom. Dat zal het karakter ook blijven, wanneer een verworven reinheid zich verder in zijn geschiedenis heeft te handhaven. Op welke wijze? Ten eerste door vergeving, ten tweede door bekrachtiging en door leiding van Gods wege. De vergeving ontneemt aan de zonde haar giftige en vernietigende kracht. Zij heeft geen gevolgen meer als vergeving is geschonken. De leiding Gods beperkt de verleidende macht der zonde, als ze een nieuwe aanval waagt. Dit is het wat Augustinus voelde toen hij bad: „Als de zonde zich komt aanmelden, geef dan, dat de lust daartoe ontbreekt, en wanneer de lust aanwezig is, geef dan, dat de gelegenheid ontbreekt!"

Zo blijkt, dat zowel de bevrijding van de zonde als ook de eigenlijke strijd er tegen steeds meer genade en niets dan genade is, die de Heer schenkt van de mens, die zich aan Hem overgeeft en met Hem verbonden wil zijn — aan de zwakke dus!

Wat voor waarde heeft dit alles in de gemeenschap der christenen? Wij moeten immers in liefde toezien op het welzijn van onze medebroeders en -zusters.

Enige punten zullen wij hier naar voren hebben te brengen.

Van groot belang is het, nog even te onderstrepen, dat het kweken van een bijzonder hoogstaand „ras" niet onze zaak is. De uiteindelijke verheffing van de mens, of deze zich vóór af na het aardse leven voltrekt, is 's Heeren zaak. Met de voor ons controleerbare methoden, die dit doel nastreven, moeten wij dus breken. In de praktijk komt dit hiorop neer, dat wij die weg niet kunnen uitstippelen. Wij kunnen dus niet meer een handboek voor ethica schrijven, dat in alle voorkomende gevallen voorziet. Het is dus principieel uit met de reeds vroeger genoemde stelregel: „Al wie met ons mee wil gaan, die moet onze manier verstaan. Zo zijn onze manieren!".... om dan te bedisselen, dat je niet meer dát mag en dat je dát moet. Geen verboden van kort haar, van roken en duizenderlei dingen meer.

Wij hebben slechts toe te zien, dat de ander in Gods gemeenschap blijft. In dit opzicht hebben we geen bevoegdheid meer tot een doemvonnis doch slechts tot vragen, waaruit de eigen deemoed blijkt. Zo voorkomen wij droefheid die verlamt, een bitterheid die verhardt.

En voorts hebben wij er op te letten, dat de „zwakke" schapen een tempo hebben dat ze niet kunnen overschrijden. Geduld moet zo het kenmerk zijn van al ons streven om de ander te helpen.

Ik ben er mij van bewust, op deze wijze veel van de algemeen geldende normen hun bestaansrecht te ontzeggen. Het pastorale werk wordt oneindig veel moeilijker en onberekenbaarder. Maar dit verlies kon wel eens blijken een groot voordeel te zijn, daar het ons dwingt — ook hierin ons heil te zoeken in de innige gemeenschap met de Heer.

Zo worde Zijn kracht ook in *onze* zwakheid vervuld!

BRANDT.

In het *Web* van de *Spin*

Het spinnetje en de vlieg

U hebt dat ook wel eens bekeken: Een klein spinnetje in een groot web, wachtend op het vliegje of de vlieg, die „er in zal vliegen" en in dat zo kunstig gesponnen vang-gaasje verward zal raken, om hem daarna te lijf te gaan.

Daarbij doen zich wel eens moeilijke situaties voor. Soms is het spinnetje maar heel klein en de vlieg heel groot. Dan moet ons spinnetje heel voorzichtig te werk gaan, wil het niet zelf het slachtoffer worden van zijn actie. Ook gebeurt het wel dat het insect dat „er in vloog", van zodanige omvang is, en zo lang en zo krachtig worstelt, dat het mooie kunstwerkje scheurt en het de vrijheid herneemt. Zijn belager was immers ook maar een klein spinnetje, en de draadjes van het web o zo dun!

Beste lezer, vaak, als Uw redacteur voor de Christen bezig was, voelde hij zich zo'n klein spinnetje, dat grote vliegen (hier: grote problemen) te lijf moest die in zijn web verzeild raakten en waar hij dus heel dringend mee te maken kreeg. Soms verbeeldde hij zich, dat hij ze een klein beetje de baas kon, dikwijls ook dreigden ze het hele web van zijn geestelijk leven te verscheuren en hemzelf tot het slachtoffer van zijn vanglust te maken. Maar, is dat met ons allemaal vaak niet zo als we geplaatst worden tegenover de grote vragen van het leven? De mens is maar klein, de problemen zo groot!

Het is om deze redenen dat ik voortaan graag onder dit nieuwe rubriekhoofd zou willen schrijven, en de Eindredacteur zal zeker wel zo vriendelijk willen zijn, een mooi „kopje" te laten vervaardigen waarin een en ander zeer plastisch is uitgebeeld: een grote vlieg en een heel klein spinnetje. Wanneer ik dan de plank al eens missla, vanwege mijn jonkheid, mijn kortzichtigheid, of simpelweg vanwege mijn mens-zijn, dan ben ik meteen al verontschuldigd.

En verder is een web een verzamelplaats van insecten van allerlei soort, zodat deze rubriek mij dus de gelegenheid biedt om over zeer uiteenlopende aangelegenheden te schrijven.

Hetgeen ik gaarne doe.

De schil en de pitten

Aan een bekend Oosterling, die Christen geworden was een en zijn hele leven besteedde in de dienst van Jezus, werd eens gevraagd door een leraar, waarom hij toch zijn jonge leven zo helemaal gaf in toegewijde dienst aan zijn Heer. Waarop hij antwoordde: „Hoe zou U het vinden, als een van Uw leerlingen, inplaats van een rijpe, sappige vrucht, U er één gaf die slechts schil en pit was, en waarvan reeds alle sap was uitgezogen?"

Waarop de man antwoordde, dat zo'n gedrag onvergeeflijk zou zijn en het toppunt van onbeschaafdheid en belediging.

„Welnu", zo vervolgde onze Christen, „als wij in onze jeugd onze krachten verbruiken tot ons eigen genoegen en in de zwakheid die de ouderdom meebrengt, slechts het vel en been van ons verleden aanbieden in

De E.C.U.

heeft zich lang in stilzwijgen gehuld. Tè lang misschien — vindt U? Ja, U kon wel eens gelijk hebben, maar mogen we ons verontschuldigen met er op te wijzen, dat er in het werk zelf zóveel verzet en afgehandeld is, dat er geen tijd meer overbleef, om U van alles voldoende op de hoogte te houden. We hebben dit echter aangevoeld als een gemis en daarom werd ondergetekende aangewezen U wat te vertellen van de arbeid onzer Evangelisatie-Commissie. Want hiervan kunt U zeker zijn: er is heel wat gepresteerd en heel wat afvergaderd.

Nu willen we Uw belangstelling niet langer onbevredigd laten en zullen we een kleine rondreis langs onze E.C.U.-posten en E.C.U.-werkers maken.

Zoals U al wel begrepen zult hebben, is *br. W. Veenstra* in Musselkanaal thans zelfstandig predikant geworden. Hij was de laatste jaren onze enigste werker in *vaste* dienst en was sinds 1940 aan de E.C.U. verbonden. Maar nu is onze broeder door de Unie-Commissie beroepbaar verklaard voor de Gemeente, waar hij geplaatst was en Musselkanaal heeft nu in hem haar eigen eerste voorganger ontvangen. We wensen Gemeente en voorganger in dit nieuwe verband Gods blijvende zegen.

We hebben verder de volgende werkers in *tijdelijke* dienst: de broeders Evangelisten I. Tammeling, F. G. J. Hofhuis, B. Fabrie, M. N. Looije en G. Bouritius.

Br. I. Tammeling is sinds 1946 bij de E.C.U. werkzaam. Eerst in Noordbergum, daarna in Drachten en deze maand zal onze broeder de arbeid in Foxhol beginnen. Foxhol is bij de E.C.U. een oude bekende en we hopen, dat het de Gemeente met behulp van onze evangelist mogelijk is onder Gods zegen vele zielen te winnen voor onze Heiland. Br. Tammeling zal tevens de helpende hand bieden aan de groep in Siddeburen.

Br. F. G. J. Hofhuis is in 1947 in Alkmaar als evangelist geplaatst. De arbeid in het donkere Noord-Holland is niet gemakkelijk. Maar toch mogen we ons van harte verblijden over de vruchten, die door de Gemeente zijn geoogst. Alkmaar heeft leden wonen in Hoorn en Den Helder en vormt een prachtige voorpost voor onze Gemeenten. Verschillende contacten zijn er gelegd, die in de toekomst gehandhaafd en uitgebreid moeten worden. In Juni besloot de E.C.U. om br. Hofhuis naar Drachten over te plaatsen. De Gemeente in Drachten heeft in de achterliggende jaren moeilijke tijden doorgemaakt. Br. Tammeling heeft zich flink voor de Gemeente ingespannen en heeft zijn uiterste krachten gegeven, om aan alle zorgen het hoofd te kunnen bieden. Straks hopen we dus br. Hofhuis in Drachten te hebben, om met de Gemeente verder te werken tot eer van God. Mogen de broeders en zusters in Drachten hem daarbij maar trouw en eensgezind bijstaan!

Ook *br. B. Fabrie* begon in 1947 zijn werk in dienst van de E.C.U. en wel in Zandbulten. Het was voor hem en de Gemeente een gezegende periode, waarvoor we God danken. De Gemeente Zandbulten is reeds jaren door de E.C.U. geholpen en thans is ze zó groot geworden, dat ze zichzelf zal kunnen redden. Daarom benoemde de E.C.U. br. Fabrie als evangelist in Workum. De Gemeenten Workum en Makkum hebben besloten samen te werken en br. Fabrie zal hen dan ook beide hebben te dienen. De E.C.U. gelooft, dat deze beide Gemeenten het waard zijn hulp te ontvangen, om de arbeid er te kunnen handhaven en zelfs zo enigszins mogelijk te kunnen uitbouwen, en zendt daarom br Fabrie naar dit terrein. We hebben goede verwachtingen van deze combinotie en hopen, dat God de beide Gemeenten en hun evangelist als ware evangelisten wil gebruiken in deze hoek van Zuid-West-Friesland.

Br. M. N. Looije werkt in Pernis. Een kleine groep offervaardige Baptisten houdt hier moedig stand en helpt onze broeder het gewonnen terrein te behouden en nieuw terrein te veroveren.

In April j.l. is *br. G. Bouritius* in Zwolle voor één jaar als E.C.U.-werker benoemd. Zijn werkterrein is vrij groot maar heeft ook verschillende perspectieven. Allereerst in Zwolle zelf, maar ook in Steenwijk. In de week probeert br. Bouritius contacten te leggen met en via de broeders in Meppel en Hoogeveen. Wie weet, wat hier nog eens uit kan groeien!

We hebben ook een *zuster* aan het werk. *Zr. L. J. van Beek* was reeds eerder werkzaam in Amsterdam en later in Nieuw Buinen. Zij zag zegen op haar werk en verrichtte haar taak met grote liefde. Zij zal voorlopig één jaar in Rotterdam gaan werken. Haar arbeid wordt financieel mede mogelijk gemaakt door de offers van de zusters in „Zusterhulp". Zondag 27 Aug. wordt zij in de Dr. Feisserkapel tot haar nieuw arbeidsveld ingeleid.

Nog weet U niet alles.

Na deze eerbiedwaardige lijst van werkers en Gemeenten kunnen we U ook nog een toelichting geven op de laatste beslissingen van de E.C.U. Het bleek ons n.l., dat de Gemeenten en ook de E.C.U.-posten steeds meer gaan vragen naar Voorgangers met een volledige opleiding en dat het zodoende zeer moeilijk zal worden in de grote behoefte aan bekwame pioniers te voorzien. Daarom besloot de E.C.U. een beroep te doen op een paar van onze afgestudeerde broeders ten behoeve van de posten en Gemeenten, die bij de E.C.U. betrokken zijn.

En ziedaar — beide broeders vonden vrijmoedigheid dit beroep te aanvaarden en voelden zich gedrongen de arbeid in deze Gemeenten te verkiezen boven het werk in reeds oudere en meer gevestigde Gemeenten.

Zo is *br. H. Th. Plevier* uit Stockholm reeds als evangelisatie-predikant bevestigd in de Gemeenten Emmen—Valthermond en binnenkort zal *br. C. van Wier* uit Töllöse — nu in Harlingen — in Alkmaar beginnen als evangelisatie-predikant voor Noord-Holland.

Dit zijn dus nu onze evangelisatie-predikanten. Een nieuwe figuur in onze Unie. Maar onze pioniersarbeid vereist goed getrainde Voorgangers met volledige bevoegdheden. Andere Kerken hebben reeds lang hun evangelisatie-predikanten voor bepaalde gebieden — zij het ook op een andere wijze. Zullen wij als Baptisten Gemeenten onze evangelische taak naar behoren uitvoeren, dan zal de E.C.U. de hulp nodig hebben van de allerbeste krachten onzer Voorgangers, om als pioniers in Evangelie-arme streken uit te trekken, om de blijde mare van Christus te verkondigen.

U ziet, welk een groot arbeidsveld de E.C.U. beheert en welke wijde perspectieven dit onderdeel van ons werk biedt. De velden zijn wit om te oogsten, doch de ar-

beiders zijn weinige. Bidt dan de Heer des oogstes, dat Hij arbeiders uitstote. —

De E.C.U. doet al dit werk in opdracht van onze gezamenlijke Gemeenten.

Broeders en Zusters — het is *Uw* arbeid, die we kunnen verrichten dank zij uw hulp en gebed, dank zij uw offers en uw liefde.

Wij vertrouwen, dat God ons nog rijk zal zegenen en dat u op alle mogelijke manieren achter dit werk zult staan.

Binnenkort hoort u nog wel eens meer van ons.

Sneek. J. BROERTJES.

Verloren Baptisten

U kijkt even op: „verloren Baptisten" leest U. Wat moet dat nu weer, denkt U bij uzelf. Bestaat er zoiets als „verloren Baptisten"? Ja, helaas, die zijn er. En wie zijn dat dan wel? Dat valt moeilijker te zeggen.

Om U uit de droom te helpen, zullen we maar dadelijk zeggen, waar het om gaat. Vanzelfsprekend doelen we hierbij niet op Baptisten, waarover de mond van Hem, die onze eeuwige bestemming bepaalt, het „verloren" laat horen. Dat staat buiten onze waarneming en buiten onze beschouwing. Wanneer we het hebben over „verloren Baptisten" zijn zij bedoeld, die buiten elk gemeentelijk contact geraakt zijn.

In de Verenigde Staten van Amerika, zo vertelt ons „The Baptist Program", zijn onder de ruim 6 millioen Zuidelijke Baptisten ruim 1½ millioen, die het contact met de plaatselijke gemeenten verloren hebben. Men weet niet waar ze zijn. 26 % van de Zuidelijke Baptisten zijn zonder geestelijk thuis. U proeft de grootte van het probleem, waarvoor onze overzeese geloofsgenoten staan: hoe deze „verloren Baptisten" terug te vinden en in de geestelijke stroom en in de gemeentelijke samenhang een plaats te doen hervinden!

Natuurlijk vraagt U zich af, wat toch wel de oorzaken daarvan kunnen zijn. Laat mij een tweetal mogen noemen. In de eerste plaats is de Amerikaan niet zo hokvast en „bodenständig" als wij hier. Hij zoekt en vindt gemakkelijker een nieuw levensbestaan in een andere stad en een nieuw te ontginnen gebied in het grote rijk. Zo verhuizen, trekken en zwerven ze door de ruimte van Amerika. En de Baptisten, die zich daaronder bevinden, namen wel hun spullen en hobbies mee, maar zorgden niet voor de overschrijving van hun lidmaatschap van de ene naar de andere Bapt. Gemeente. Een andere oorzaak is, dat er nog al een aantal grotere en reuzengrote gemeenten zijn. Het verband is met een behoorlijk deel niet levendig te houden. Ze blijven onbekend en worden tot nummers. De omvang der gemeente doet velen op de rand of ook buiten de rand leven. Deze raken als vanzelf buiten de stroom en .... verdwijnen in de massa. In genoemd blad wordt ook geattendeerd op de vrijheidszin der Baptisten. Ze willen zich niet laten binden tot regelmatige arbeid in de gemeente op Zondag of in de week en zo stellen ze zich maar op een afstand van de gemeentelijke diensten om vrij te zijn. Op deze manier worden ze ook niet anders dan „verloren Baptisten".

In Duitsland kent men ook dit probleem, doch het is van andere aard en oorzaak. In het blad onzer Duitse geloofsgenoten „Die Gemeinde" wordt uitgerekend, dat er door de omstandigheden van 1939—1945 ruim 35900 Baptisten hun huis en haard in Oost-Duitsland en Polen verloren en naar West-Duisland kwamen. Evenwel zijn er niet meer dan ruim 28600 van deze weer geregistreerd in de gemeenten. Dat wil dus zeggen, dat van ruim 7000 niets bekend is. Waar zijn ze? Velen zullen omgekomen zijn. Een kleiner aantal zal, geslagen door de ellende, het houvast zijn kwijt geraakt en zonder lust of moed om contact te zoeken. Zal men ze ooit weer ontdekken? Trouwens dat nog een zo groot aantal (het is 4/5 deel) toch opnieuw contact gevonden heeft na al de emotie's, ontberingen en spanningen, spreekt wel duidelijke taal aangaande de behoefte aan geestelijke gemeenschap en het samenbindende element der Duitse Baptisten Gemeenten.

Hoe is het bij ons? Ons land is klein in omvang en de Baptisten zijn weinige. Het probleem der „verplaatste personen" is miniem in vergelijking met dat in Duitsland. Maar is er niet reeds sprake van „verloren Baptisten"? Dat deze er zijn, is reeds meer dan eens gebleken uit de opmerking van sommige gemeenten bij de statistiek „herziening ledenlijst". Die herziening was toch wel daar waar Baptisten door het verliezen van alle contact als „verloren" werden beschouwd. Naar het ons voorkomt, wordt het ook openbaar door de verschenen cijfers van het Centraal Bureau van de Statistiek over de 12de volkstelling per 31 Mei 1947. Als U dat interessante cijfermateriaal napluist komt U tot de ontdekking, dat er in allerlei burgerlijke gemeenten Baptisten geregistreerd staan, waar U het niet gedacht had. In Maastricht b.v. wonen er 24, Dordrecht 23, Leiden 29, Zaandam 30, Breskens 8, Breda 25, Kampen 23, Hellendoorn 57, Hoogeveen 39, Assen, 21, Texel 26, Lochem 14. Emmen staat aangegeven met 1202 Baptisten! Natuurlijk weten wij, dat in deze getallen ook kinderen en vrienden zijn opgenomen (zodoende vermeldt de volkstelling van 1947 15.584 Baptisten). Maar desniettemin rijst wel de vraag: is er met al die verspreide Baptisten of zich-Baptist-voelenden wel contact? Zijn zij door diverse verhuizingen en verschillende omstandigheden te rekenen als de „verloren Baptisten" in Nederland? *Déze* vraag wordt dan klemmend: zijn er aanknopingspunten, waardoor ze zijn op te sporen en weer tot blijde deelgenoten ener levende gemeenschap te maken? In dit verband mogen we nog eens terloops de waarde van een goede ledenregistratie onderstrepen. (hebben alle secretarissen reeds een ledenboek en de ledenkaarten bij ons Lectuurfonds verkrijgbaar?) Zou het niet de moeite lonen om tijd en zorg er aan te besteden, dat verspreide leden in relatie blijven met de gemeente en met elkaar? Zou het niet een vruchtdragende pioniersarbeid zijn, wanneer een groepje Baptisten, ergens in de verstrooiing samen wonende, eenvoudig getuigenis aangaande Christus gaf door het beoefenen van gemeenschap en het betrachten van de strijdvaardigheid als van een stoottroep?

Ons landgebied is niet té omvangrijk en onze gemeenten niet té massaal dan dat we het probleem van „verloren Baptisten" zouden kunnen oplossen. Wat daarentegen, wanneer we het zouden kunnen omzetten in het leggen van een net van cellen over ons land, cellen kiemkrachtig tot vermeerdering en uitbouw! Tussen het eerste en het laatste ligt echter wel het een en ander: veel zorgvuldigheid, een massa geduld, volharding die blijft hopen, gebed dat blijft verwachten, bereidheid tot opoffering van liefhebberijen, gewilligheid om een instrument van de Geest des Heeren te zijn.

T. JANSMA.

Gemeenteberichten

ZANDBULTEN

Na een diensttijd van 2 jaar en 8 maanden nam onze Voorganger Ds Fabrie Zondagmiddag 6 Aug. afscheid van onze gemeente wegens vertrek naar Workum—Makkum.

Als tekst voor deze dienst had Ds Fabrie gekozen Hand. 20 vers 26 en 27: „Daarom betuig ik ulieden op deze huidige dag, dat ik rein ben van het bloed van u allen; want ik heb niets achtergehouden, dat ik u niet zou verkondigd hebben al de raad Gods". Door een grote schare gemeenteleden en vrienden werd met grote aandacht geluisterd naar deze zo ernstige woorden. Vele banden die gelegd waren in de tijd dat Ds Fabrie in ons midden gewerkt heeft, werden verbroken. Scheiden is altijd zwaar, maar we mogen ook nu weer onze hoofden opwaarts heffen, en dan weten we immers dat onze Heer het ook alles weer heerlijk goed zal maken. De tijdelijke herder gaat, maar de eeuwige Herder blijft.

Na de predikatie werden woorden van afscheid en dank gebracht namens de Gemeente door br ouderling Schotanus, waarop we de scheidende voorganger staande Ps. 134 : 9 toezongen. Ook onze zustergemeenten Noordbergum en Leeuwarden waren aanwezig en spraken woorden van afscheid en dank.

Van de Gemeenten Workum—Makkum waren ook afgevaardigden aanwezig, die hun blijdschap te kennen gaven, dat ze nu ook eens een eigen voorganger mochten begroeten. Dan waren er nog afgevaardigden van de Herv. Kerk van Kollumerzwaag en van het Interkerkelijk Comité van Zwaagwesteinde en Dokkum.

Nadat alle afgevaardigden gesproken hadden, dankte Ds Fabrie voor al de goede wensen, die door de verschillende sprekers naar voren waren gebracht en zongen we nog lied 347 Lofzangen en Gebeden.

's Avonds hadden we nog een goede ure met al de broeders, zusters en vrienden der Gemeente, waarin we intiem nog afscheid van onze voorganger en gezin mochten nemen. De verschillende verenigingen werkten mee en het is tot een onvergetelijke avond geworden. Onze wens en bede is nu dat Ds Fabrie en gezin ook in Workum—Makkum tot een grote zegen mogen gesteld worden, en dat ook aan onze plaats weer spoedig een andere voorganger het werk mag over nemen ter eer van onze gezegende Heer en Heiland Jezus Christus en redding van het verlorene.

N. LOURENS, secr.

Mededelingen

BEROEPINGSWERK

De Gemeente Arnhem heeft onder biddend opzien tot God tot herder en leraar beroepen Ds J. Broertjes van Sneek.

ADRESWIJZIGINGEN

Het adres van Ds H. Th. Plevier is thans:
Dr P. A. Roesinghstraat 7, Emmen.

Het adres van Ds B. Fabrie is thans:
Zuid B 96, Workum.

Advertentiën

★

JAARGANG 67 - Nr. 3016
VRIJDAG 1 SEPT. 1950

WEEKBLAD
DE CHRISTEN
Orgaan tot verbreiding van de beginselen van N.T. Christendom

UITGAVE VAN DE UNIE VAN BAPTISTEN GEMEENTEN IN NEDERLAND

REDACTIE-ADRES: Ds. C. BRANDT, MOERKERKESTRAAT 151c - ROTTERDAM—Z.
ADM.: Ds. T. JANSMA, TETTERODESTRAAT 47, HAARLEM, POSTREK. No. 9260 TEN NAME VAN DE UNIE - TEL. 18032

ABONNEMENTSPRIJS BIJ VOORUITBET. VOOR NEDERLAND EN OVERZEESE GEBIEDSDELEN P. JAAR F 5.— - BUITENLAND P. JAAR F 6.50

Het wegwijzende WOORD

De vijand

„En als de mensen sliepen, kwam zijn vijand, en zaaide onkruid midden in de tarwe, en ging weg."

Mt. 13 : 25.

De spelbreker

Ja, dat is niet erg aardig, zelfs verontrustend. Daar is nu een boer die alles in het werk stelt om een mooi kamp tarwe te verbouwen van het beste zaaigoed dat maar te krijgen was, en dan komt daar 's nachts het een of ander laag individu en zaait onkruid tussen de tarwe! Nota bene! Wat is er nu mooier dan een akker met rijpende tarwe, die daar als een prachtig brok gestolde zonnegloed voor U ligt, zachtjes deinend en musicerend op de adem van de wind? En wat is er lelijker dan zo'n zelfde akker waarin het onkruid hoog opwies, boven de korenaren uitklom en de tarwe klein hield? Zo'n veld lijkt op een vel schoonschrift, dat door inktspatten en vuile handen ontwijd is. De aanblik van zo'n veld roept je afkeer op en je verzet tegen die ellendige spelbreker die onkruid heet en die onuitroeibaar tussen het goede verblijft en „huis"houdt.

O die vijand met zijn onkruid!

En zo wordt nu altijd al het moois dat er op Gods aardbodem is, aangetast en bedreigd. Niets kan er zijn, hoe edel en hoe fijn ook, of iemand komt en werpt er de klad in. Heb maar eens een gezellig avondje. Hoe vaak verschijnt er dan niet iemand die als spelbreker fungeert? Welke vereniging (of het nu een pluimveefokvereniging, een afdeling van de dierenbescherming of een comité voor de ontwapening is) heeft er onder zijn leden niet juist één, die er altijd op uit is, om de zaak in het honderd te sturen? En als die ene dan van het toneel verdwijnt, verschijnt er zomaar (waarvandaan toch altijd?) weer een ander, die zijn rol van spelbreker en pretbederver overneemt. En is het op het grote wereldtoneel niet precies zo?

Het schijnt wel of de spelbreker noodzakelijkerwijs bij het spel behoort.

Twee-heren-dienst

En zo is het nu ook in de Gemeente, in dat fijne tehuis voor Gods kinderen. Wat kan het daar goed zijn, maar in de nacht....komt de vijand en zaait onkruid tussen de tarwe: onenigheid tussen de eendracht, twijfel tussen geloof, argwaan tussen vertrouwen. Zelfs in de Gemeente des Heeren sluipt de duivel rond, en onze fantasie ziet hem al gaan, donkere gedaante, schutkleur, zwart in de zwarte nacht. Alleen aan het lichten van zijn vals-groene ogen en het snuiven van zijn grijnslach herkennen we hem.

Ja, is het eigenlijk wel zo? Gaat de duivel zó rond en moeten we ons door een dergelijke naïeve voorstelling in de luren laten leggen?

Zie ik het goed, dan is die landman die daar rondsluipt door de Gemeente en onkruid zaait tussen de tarwe, helemaal niet het evenbeeld van die monsterlijke duivel uit onze kinder fantasie, maar een broeder-in-Christus, een eerbaar en arbeidzaam lid der Gemeente. Verleden week heeft hij nog gebeden bij de Avondmaalsviering, voor het brood, en nu gaat hij langs de deuren, hij is handelsman, en vent bij de leden met stopgaren en verdachtmakingen. Hij moet als koopman toch ook wat interessants hebben om over te praten? Dat verhoogt de omzet. En verder is het helemaal niet kwaad bedoeld. Vandaag is het een zuster, wier gebreken hij bij de stopwol uitvent, morgen is het de dominee, wiens zwarte das Zondag niet helemaal recht zat, enz. En morgen is het, nou laten we zeggen de Unie.

Zo heeft de „vijand" zijn handlangers. En die handlangers dat zijn.... *wij* heel vaak.

Vaak is het één en dezelfde hand die het tarwezaad uitstrooit èn het onkruid.

De Vader leest zo fijn uit de Kinderbijbel èn ruziet met zijn vrouw.

Tarwe èn onkruid.

De moeder leert de kinderen een avondgebedje opzeggen èn bekletst haar familieleden.

Tarwe èn onkruid.

De zakenman is een goede, gulle diaken, maar soms een oneerlijke concurrent.

Tarwe èn onkruid.

De arbeider is een dappere getuige, maar slordig in zijn werk.

Tarwe èn onkruid.

Moeten we verder gaan? Vult U maar aan. En dan in deze zin: Ik zelf ben een goede...., maar slecht, onbetrouwbaar, onberekenbaar in .... En daarom ben ook ik soms een handlanger van de „vijand" en werp ook ik soms het zaad van het onkruid bij handenvol in de akker van God.

Het is goed, in het eigen hart te kijken, deze wonderlijke twee-heren-dienst daar te signaleren en daarna in felle gespannenheid te bidden:

vergeef ons onze schulden, en:
verlos ons van de Boze.

Zo alleen zal het de vijand niet lukken ons in de *nacht* mee te tronen naar de wachtende akkers van God.

Wf.

Losse Schakels

Verkeerde methode Er is bij mij (en waarschijnlijk bij vele lezers van De Christen) een papier in de bus gestopt, waar boven staat: „koppensnellers vragen uw aandacht". Al verder lezende merkt u dan dat het gaat over het Roomse missiewerk op Nieuw Guinea, gedreven onder leiding van een pater Meuwese. Het gaat die pater, zo wordt verder vertelt om het werk der beschaving onder een paar stammen, die hij ontdekt moet hebben: „koppensnellers en doodskopstammen". Ook de naam van Koningin Juliana is er met grote letters in verwerkt, al staat er dan met kleine letter achter dat bedoeld is de rivier van die naam.

Verzekerd wordt u verder: „aan een prijsvraag met zulke prijzen hebt u nog nooit meegedaan. Het doel van deze actie is voor een grote zaak en grote zaken moet men met grote dingen aanpakken, vandaar deze prijzen". „En als iedereen nu eens mee doet, zijn de pioniers van Nieuw Guinea uit de zorgen" dat wil zeggen: dan zorgen jullie allen voor de financiering van dit Roomse Zendingswerk.

Offervaardig schijnt het Roomse volk niet te zijn. En de paters wilden wel meer doen, dan de geloofskracht hunner kerkgenoten toelaat. Of deze spanning tussen ijver en offer echter op deze wijze moet worden opgelost? Is zo'n manier om iedereen, die graag eens een spierinkje uitgooit om een kabeljauw te vangen, nu wel toelaatbaar? Is het wel helemaal eerlijk zo'n uitnodiging, waarin het eigenlijk doel van de gokkerij tot haast onzichtbaar wordens toe wordt verduisterd, de mensen in de bus te werpen? We vinden het best wanneer ook niet Roomsen geld geven voor het Roomse missiewerk, maar dan zó, dat ze heel precies weten, wat ze doen. Vraagt men van hen voor Rooms zendingswerk, zeg het hun dan duidelijk, maar draai er niet om heen — Bemoeit de bisschop zich nu niet met dergelijke daden van zijn kinderen? Wij, Protestanten hebben zo de gedachte, dat we hem er wel verantwoordelijk voor moeten stellen.

De brandstofloze motor Het is al weer enkele jaren geleden, dat iemand opzien baarde met de bewering, een brandstofloze motor te hebben uitgevonden. Alle deskundigen op het gebied van motoren en brandstoffen stonden zeer sceptisch tegenover deze berichten. Het was nog jaren voor de atoombom werd samengesteld, maar toen verklaarde een man van het vak al dat zoiets als een brandstofloze motor alleen mogelijk zou zijn als men het gebracht zou hebben tot atoomsplitsing. — Eenmaal zover zou men een omkeer op het gebied van verbranding en verwarming beleven, van enorme afmetingen. Ondertussen .... misschien .... Het was nog vóór de laatste wereldoorlog en Italie streefde onder Mussolini naar autarkie. Het had geen steenkool en geen benzine, in eigen bodem noch in de bodem van zijn koloniën. Dus een brandstofloze motor ....? In Utrecht zou een demonstratie gegeven worden door de uitvinder en de gezant van de Duce was er bij.

Het motorrijwiel stond op het toneel en talrijke kijkers zaten in de zaal op plaatsen à f 1.— per stuk. De uitvinder hield een oratie, maar het ongeduldige publiek riep: „laat het ding nu eens draaien!"....Een alleszins begrijpelijke kreet. Het draaien bleef echter achterwege.

Zonder brandstof ging het toch blijkbaar niet.

Mogelijkheid en werkelijkeid Motoren zonder brandstof zijn geen zeldzaamheid, maar .... ze draaien niet! Dat is jammer van de motoren. Ze zouden zo nuttig werk kunnen doen. Ze zijn prachtig gebouwd, maar waardeloos zolang er niet wat bij komt en bezit van hen neemt, hen in werking zet: brandstof. Begint er iets in hun ingewanden te branden, dan komen ze in beweging, dan draaien ze, dan grijpen hun onderdelen in elkander en scheppen producten of verplaatsen lasten, naar dat de begeerte van de motordrijver het wil.

Soms komt de vraag in ons op of onze organisaties niet gelijken op brandstofloze motoren. Talenten en gaven komen niet tot openbaring omdat de brandstof ontbreekt. Paulus zegt dat het geloof werkzaam is door de liefde. Jacobus noemt de brandstof niet doch bepaalt ons er bij dat zoals een motor zonder brandstof niet loopt, het geloof zonder de werken dood is. Uit de werkzaamheid van het geloof blijkt, of er brandstof in die kostelijke motor zit.

We weten allen wel, dat een kleine motor, waaraan het voedsel niet wordt onthouden, nuttiger is dan het prachtexemplaar, waaraan de brandstof ontbreekt. Wie rondkijkt weet wel dat de liefde in de arbeid en in het leven van de mens het beslissende is. Die liefde is niet van onszelf. Ze wordt in onze harten uitgestort door de Heilige Geest. Van deze liefde, dit liefdevuur, zegt de Apostel op een andere plaats: onderhoudt het vuur des Geestes (Statenvertaling, minder duidelijk: zijt vurig van Geest). Een leven met geringe talenten, waarin deze brandstof voorhanden is, sticht nut. Moeten we niet geloven, dat God, de Getrouwe, in Zijn gemeenten alle gaven en talenten heeft medegedeeld, die zij behoeft om haar taak te kunnen vervullen? Zegt Paulus niet: onze bekwaamheid is uit God? Inderdaad: het ontbreekt de gemeenten aan geen gaven, maar....iemand, wat schuchter van aard, werd toegeroepen: wek de gave op, die in u is. 2 Tim. 1 : 6. Dat werd verzuimd. Dat wordt zo vaak verzuimd.

De brandstof brandde niet en daarom was er geen kracht en stond de motor stil. O, hoeveel kan een mens, wanneer de liefde in hem werkzaam wordt. Een moeder draagt haar zwaar ziek kind, dat niet neergelegd wil worden, uren aaneen op de armen en weet van geen vermoeidheid. De vraag, hoeveel wij kunnen, is evenzoveel een psychische kwestie als een kwestie van ver-

stand en lichaamsgesteldheid. We menen soms oprecht, dat we bepaalde dingen niet kunnen, maar krijgt de motor haar brandstof, wordt de liefde Gods in het hart werkzaam, dan blijken we ons in onszelf te hebben vergist. We kunnen wél. Waaróm dus vragen? Om meer gaven? Neen! Ze in werking laten brengen door ons hemelliefde te laten instorten door de Geest van God.

L.

Pastorale Mijmeringen

In ons waterrijke vaderland komt het nogal eens voor, dat een of andere bewoner op het onverwachtst kennis maakt met de gevaren, die aan deze omstandigheid verbonden zijn. Misleid door de duisternis of een prooi van een rukwind, kan men allicht in doodsgevaar komen te verkeren. Het is daarom toe te juichen, dat in ons land velen zich toeleggen op de edele kunst tot redding van drenkelingen. Adspirant-redders en -redsters wennen zich aan het verblijf in een toch altijd voor mensen vijandig element, tot ze ook onder water in staat zijn hun gedachten onder controle en hun bedoelingen onverminderd in 't oog te houden. Zij moeten als het ware vertrouwd raken met de gevaren van die andere wereld; de zwakke zijden van die gevaren op 't spoor komen zodat zij juist aan die zwakke punten het gevaar kunnen overwinnen. Is dit onderdeel van de kunst terdege tot vaardigheid geworden, dan mag men een machtige factor tot redding aanwezig achten.

Evenwel is daarmede het succes nog niet in alle omstandigheden verzekerd. Zeer belangrijk is namelijk ook de houding, die de drenkeling aanneemt gedurende de reddingspogingen. Maar al te vaak is de drenkeling zelf oorzaak, dat men in weerwil van alle bedrevenheid in het menslievende vak de reddingspogingen moet opgeven.

Laatst zag ik een hele serie foto's, die een dramatisch verslag gaven van de lange strijd tussen redder en drenkeling onder de waterspiegel. Vooral de eerste foto scheen een dreigend voorspel van een tragisch einde zowel voor de drenkeling als voor de redder. De drenkeling had in zijn doodsangst zijn armen om het hoofd van de redder gekneld, zodat deze in al zijn pogingen gehinderd werd. Hier baatte geen edele bedoeling, hier baatte ook geen rijke ervaring. Alles strandde op de waanzinnige angst, die de drenkeling belette zijn redder in al zijn pogingen te begrijpen. Hoewel men onderstellen mag dat in deze omstandigheden een sterke eenswillendheid bij beiden aanwezig is, blijft de dood grijnzen om de dubbele buit die hij meent te mogen verzwelgen. — Ik wil u niet in onzekerheid laten over de afloop. De laatste foto toonde de behoudenis.

Maar wat mij als voornaamste gedachte door het hoofd flitste was dat, dat ook de gunstigste voorwaarden tot redding krachteloos kunnen worden gemaakt door de angst van degene, die gered moet worden. Angst is vaak nog een groter gevaar dan het gevaar, waarin men eigenlijk verkeert, zelf is! Weerloosheid heeft in de regel veel minder kwade kansen dan de volhardingsvolste pogingen, zich uit de bedreiging van de dood los te worstelen. Het was daarom helemaal nog niet zo gek, niet alleen mensenredders op te kweken, doch ook een serieuze handleiding te schrijven voor adspirant-drenkelingen!

Ik stel voor dit boeiend en levensnoodzakelijke onderwerp te splitsen in drie hoofdstukken:

Hoofdstuk I: Overwin uw angst!
Hoofdstuk II: Overwin uw angst!!
Hoofdstuk III: Overwin uw angst!!!

Mogelijk vindt u dat een indeling van niets. Maar feitelijk wil ik helemaal geen onderwerp splitsen. Ik zoek alleen een gelegenheid om deze ondeelbare waarheid u in hart en geheugen te stampen, zodat u overkomstig deze raad zult handelen als 't gevaar u nadert. Want de overwinning van de angst is eigenlijk de overwinning op elk gevaar, dat u ooit kan bedreigen.

Is angst juist geen voordeel? zal iemand willen vragen. Immers menigeen valt ten offer aan een optimisme, dat de gevaren onderschat. Bij angst is daarvan geen sprake. Er zijn mensen, die het oordeel niet vrezen. God is immers liefde. Zou Hij dan om de wille van een menselijk verzuim in het tijdelijk leven een mens voor alle eeuwigheden sluiten buiten de hemelpoort? Heeft God er niet alles voor over, Zijn schepselen voor eeuwig gelukkig te zien. Nee, er kan niets meer scheef gaan! Zet alle zorgen gerust op zij! — Maar dat is niets anders dan een duivelse karikatuur van Gods genade. Met zo iets goddelijks spele geen schepsel. Men kan haast sympathie gaan gevoelen voor de beangstigde mens, wien het niet lukt zich te bevrijden van de boeien van de twijfel. Toch moeten we in 't oog houden, dat de volstrekte tegenstelling van het verkeerde niet zonder meer goed is te noemen! Is het voze optimisme gevaarlijk, het pessimisme is het evenzo. Dat zagen we reeds. En we willen dat nog eens ernstig bekijken.

Men moet de angst overwinnen. Reeds hierom, omdat de reddende factoren altijd machtiger en menigvuldiger zijn dan de vernietigende factoren. Iedereen weet bijvoorbeeld, dat het soortelijk gewicht van het menselijk lichaam niet of nauwelijks dat van het water overtreft. Blijft de drenkeling slechts rustig dan werkt de hoeveelheid lucht in de longen reeds als beveiligende reddingsboei, vooral als men het lichaam zo ver mogelijk onder de waterspiegel houdt. De wet van Archimedes samen met de opstuwende kracht van het water willen de verdrinkingsdood voor de mens uitschakelen. De minste voortbeweging onttrekt het lichaam aan de zwaartekracht. De angstige verderft al die geboden kansen door alle beschikbare lucht met zijn geroep om hulp uit zijn longen te persen. Zijn betrekkelijk gewicht maakt hij zwaarder door zijn armen zo hoog mogelijk boven het water uit te steken. Daarom, wie de angst overwint, schakelt de reddende machten niet meer uit, maar maakt hen tot zijn bondgenoten!

Men moet zijn angst overwinnen. Ook dan, ja vooral dan, als de redder met bewuste wil zijn krachten gaat meten met de moeilijkheden waarin men zich bevindt. Men onteert de redder, als men zijn pogingen wantrouwt. Dan immers, als zijn krachten niet voldoende zouden zijn om de redding te voltooien, zou zijn poging waaghalzerij zijn! Van twee dingen moet de in gevaar verkerende zich overtuigd houden! Ten eerste mag hij vertrouwen, dat de redder zeker van zijn zaak is. Die heeft de wil en de vaardigheid zijn wil te volbrengen. Hij kent zichzelf als opgewassen tegen de moeilijkheden. Ten tweede mag de drenkeling vertrouwen, dat de redder ook de toestand van de bedreigde volkomen door heeft. Hij komt niet in een situatie, die hij tevoren nog niet in zijn berekening heeft opgenomen. Voor verrassingen plaatst welke moeilijkheid ook hem niet. Bijna had ik gezegd, de gevaren van de drenkeling zijn de redder even goed vertrouwd en bekend als zijn eigen levenssfeer. De gevaren van de drenkeling zijn niet de gevaren van de helper, al verkeert hij in dezelfde omstandigheden. — Zulk een Helper is God. Hij is de Machtige, doch niet alleen in Zijn levenssfeer,

in Zijn Hemel. Hij is het ook waar Hij in Christus nederdaalt temidden van de verlorenheid van de zondaar. Daar is Zijn macht de Liefdemacht, die de poort ten leven wederom voor hen opent.

Men moet zijn angst overwinnen. Ook — en vooral — als de Redder nadert.

Hij komt als vriend. Vaak menen we onze goede bedoeling te moeten demonstreren door flink mee te werken. Meewerken blijkt maar al te vaak funest. Soms moet de redder met een zware stoot die medewerking breken tot volkomen weerloosheid. De Redder ziet zich bijna altijd genoodzaakt tot een zelfde daad. Dat doet pijn en schokt vaak aanvankelijk het vertrouwen. Toch is het de Liefde, die zo handelt! Vergeet niet, dat zelfs de discipelen eens Jezus voor een spooksel hebben aangezien, toen Hij over de golven als Redder naderde.

Wie zo in de zware deining van het vaak moeitevolle leven zijn angst overwint, mag bemerken, dat het geloof in de Heer als vanzelf opbloeit. Dan — zó weerloos, zó overgegeven — vindt het wonder der redding plaats: aan de Helper is dan vrij baan gegeven.

BRANDT.

Het is altijd een beetje vreemd om een plechtig woord van begroeting te richten tot iemand, die als kind aan huis gereed staat zijn plaats weer te nemen. Voor deze situatie zie ik mij gesteld, nu ik Ds F. E. Huizinga weer naar de redactietafel mag geleiden. Laat mij daarom mogen volstaan met een hartelijke groet en een beste wens voor de nieuwe periode van samenwerking, welke wij nu ingaan. En lezers, acht op zijn boodschap als weleer.

E.R.

We genieten elke dag . . .

Zo schreef een moeder, die beneden een drukke zaak heeft en boven een drukke huishouding. En ze was niet eens met vacantie. 't Is wel een particuliere brief en helemaal niet voor publicatie vrijgegeven, maar ik zal er toch een paar regels uitplukken: „Hier is alles best. De kinderen zien er prachtig uit en we genieten elke dag van alles wat God ons geeft. Soms zie je met een bezwaard hart de toekomst tegemoet, speciaal voor hen, maar dan denk ik: God geeft je toch ook het *nu* om van te genieten en als ik vandaag bang ben voor morgen, dan verspeel je de kans op het geluk van vandaag".

Moest u niet aan sommige woorden denken, toen u bovenstaande las? Wat heeft de Heere Jezus ons hart goed gekend. Hij wist dat angst en zorg zich telkens weer wilden schuiven tussen ons en Gods hemel van blauw en goud. „Daarom zijt niet bezorgd ....!" Die moeder leest ook wel kranten. Vandaar even die rimpeling, maar ze leest ongetwijfeld ook de bijbel.

Nee, het leven is niet zonnig vandaag de dag. Je hebt soms geen lust om nog een nieuwsblad in te zien of om één uur de radio aan te zetten. Noord- en Zuidfront. Oost- en Westfront. Treiterende vertoningen in Lake Succes — (What's in a name? Wat is een naam?) Heen en weer varende nederlandse oorlogsbodems rondom de tuinen, waaruit de nieuwe tijd de bezitters van eens verstiet. Aardbevingen in verscheidene plaatsen. Fiets- en looprondes met twist en tweedracht. Stakingen, relletjes, roofmoorden en op de achterpagina festivals, motorraces en best bier. Welk verstandig mens moet niet, hoe ongaarne hij voor een zwartkijker wil worden aangezien, het hoofd schudden en vragen of de mensen nog wel wijs zijn. Of ze 't wel ooit geweest zijn, zegt u. In elk geval, het is bar.

En dan lees je zo'n paar regels: we genieten elke dag. Wat een verstandige vrouw. Ze ziet op wat God haar nu geeft en heeft daar haar plezier in. Ik moest aan dat versje denken, dat u ook leerde op de Zondagsschool — toen waren wij nog kinderen —

„O wij kind'ren, wij leven als de vogeltjes blij,
want de Heere daarboven, zorgt voor u en voor mij".

Ja, maar eigenlijk is dat net wat de Heiland ons wilde leren. Zojuist had ik bezoek van een man, die met mij enige dingen verrekenen moest. Hij is lid van een andere kerk. Of mij het wonen hier best beviel. Heel best, zei ik. 't Ging nog wat door en ongemerkt kwam de salariëring van predikanten aan de orde. Ik wist zelf niet precies wat ik elke maand beurde, want ik zie er toch maar weinig van, maar hij verschoot en verschoof toen ik het tennaastebij vertelde. Dan krijgen die van ons tweemaal zoveel, zei hij. Nou, mooi, zei ik. Het doet er niet toe wat we allemaal zeiden, maar aan het eind zei ik hem: „Maar lieve man, hebben we een bijbel of hebben we geen bijbel. Of past dat Woord vandaag niet meer?" Hij ging dunkt mij enigszins uit het evenwicht heen. Het kan ook zijn, dat hij mij als onevenwichtig beschouwt. Maar om op die moeder terug te keren: is dat niet de weg vandaag? O, en dan het hoofd maar in 't zand steken? Al zouden we 't willen, zouden we 't niet kunnen. Nee, gerust om ons heen zien, maar er dan opeens óver heen zien en óp zien naar Hem, Die op de troon zit, op een hoge en verheven troon, die niet bij de gratie van volksstemmingen in 't lood blijft. En wat dan al die verontrustende zaken betreft: zijn ze ons niet voorzegd? En weten wij niet, dat er achter de catastrophe de openbaring van Gods macht en heerlijkheid ligt? Ik kan niet zeggen, dat ik dat afrikaans liedje mooi vind en zingen zou ik het waarschijnlijk nog minder graag, want het geeft dunkt me iets onwaarachtigs, wijl primitief, maar het refrein van God is nog op die troon wil ik wel doorgeven:

God is nog op die troon.
Hij denkt aan Zijn kinders sij loon.
Als ons hier verschrikt wordt,
met lasten verdrukt wordt,
sal Hij ons daar nimmer verloon.
God is nog op die troon.
Hij denkt aan Zijn kinders sij loon.
Hou jouw oog op die prijs
In die hemelse thuis.
God is nog op die troon.

HUIZINGA.

Beroepingswerk

De Gemeente Apeldoorn heeft tot haar herder en leraar beroepen Ds D. Slort van Almelo.

De secretaris,
J. GORTER.

Bundelbuitelingen

Meer getuigenissen nodig

Wat we naast de boeiende en lezenswaardige uiteenzettingen van Ds Van der Werf over „Lofzangen en Gebeden" nog nodig hebben, zijn getuigenissen van vele Gemeenten, hoe hun het gebruik van onze eigen bundel is bevallen. De ervaring is de beste leermeester en de „L. en G.-Gemeenten" zullen in hun eigen belang en in dat van de overige Gemeenten toch graag de gelegenheid willen aangrijpen, om ons iets te vertellen van hun belevenissen met L. en G.

Wellicht zijn er berichten bij, die ons gereserveerd tegenover de bundel doen staan. Ook die geluiden moeten er zijn. Andere toekomstige schrijvers — het liefst met een behoorlijke kijk op muziek en zang (of moet ik schrijven: „met een behoorlijk oor voor ...."?) zullen ons mogelijk warm kunnen maken voor deze reeds veelomstreden eigen bundel.

Die ervaringen moesten we samenbundelen tot een korte, maar gedegen eindconclusie, die met vertrouwen allerwege aanvaard kan worden. Dan zijn we een flinke stap in de goede richting en kunnen we verder over de herdruk gaan praten. Niet te lang praten, maar wel goed en met váárt praten, wat tot een stevige beslissing leidt.

Geen verwijten aan elkaar

Wat me in de artikelen van Ds Van der Werf zo prettig aandeed, was de algehele afwezigheid van enig verwijt. Op „Woudschoten" leek het er wel even op, dat de L. en G.-Gemeenten aan de andere groep verweten hen in moeilijkheden te hebben gebracht door L. en G. niet te gebruiken. Misschien was het ook meer een uiting van teleurstelling dan van verwijt, maar het klonk toch ongeveer op deze manier: „*Wij* zijn trouw geweest aan de genomen beslissing, *wij* hebben de barrières genomen, toen we L. en G. invoerden op een moment, waarop het tactisch vrij zwaar was. Nu zijn we er aan gewend, maar nu laten *jullie* ons in de steek, zodat we dreigen vast te lopen."

Als ik het goed begrepen heb, lag de oorzaak van het niet-herdrukken op tèchnisch terrein alsmede aan de situatie rondom de samenstelling van de bundel, maar niet aan die groep van Gemeenten, die L. en G. niet invoerden. Want de voorraad is uitverkocht en zou — als alle Gemeenten onze bundel direct in gebruik genomen hadden — al veel eerder uitverkocht geweest zijn. Dan zouden de moeilijkheden al eerder gekomen zijn en dan op een moment, dat herdruk nog uitgesloten was. Bovendien zal ook nu een herdruk m.i. genoeg afnemers hebben, terwijl er tevens wel meer Gemeenten voor het gebruik van L. en G. gewonnen zullen worden, als maar eenmaal over het gebruik van L. G. een gustige algemene conclusie wordt gepropageerd. Dit laatste hangt van de L. en G.-Gemeenten af, en we mogen met verlangen naar hun berichten uitzien!

Moeilijkheden in de andere groep

De Gemeenten, waar L. en G. niet ingevoerd is, zijn intussen ook niet voor bundel-moeilijkheden gespaard gebleven. Na de oorlog kwam men overal in nood, want de oude N.H.-bundels waren niet meer verkrijgbaar. Men moést wat anders en op advies van de Unie-Commissie gingen de meeste over tot invoering van de nieuwe N.H.-bundel.

Daarmee waren zij niet „uit de brand", want als de berichten hierover geloofd moeten worden — en dat zal zeker wel — dan hebben zij in de toekomst een nieuwe bundel-verandering door te maken. De N.H.-Kerk worstelt n.l. ook met het bundel-probleem en zal t.z.t. weer een andere bundel laten verschijnen.

Hier echter ligt voor ons de brug tot elkander. De nieuwe-N.H.-bundel-Gemeenten zullen er dan goed aan doen niet naar de nog nieuwere N.H.-bundel te grijpen, maar over te stappen naar L. en G.

Intussen zal dit alles een flink aantal jaren duren. In deze Gemeenten ligt de overgang van de oude naar de nieuwe N.H.-bundel té kort achter de rug dan dat ze nu op korte termijn weer zouden kunnen veranderen. De L. en G.-Gemeenten van nu waren in het verleden geduldig en verdraagzaam jegens de wat langzamere groep (neem deze woorden niet té zwaar, lezer) en zullen nu stellig ook begrip willen tonen voor de periode, die nodig is, om van de nieuwe N.H.-bundel nàar L. en G. over te gaan.

Als alles gaat, zoals nu de lopende discussie het doet zien, dan mogen we zonder te veel pessimisme of optimisme verwachten, dat we over 10 à 20 jaar allemaal uit Lofzangen en Gebeden zingen.

Wat nu te doen?

Ten *eerste:* afwachten tot welke algemeen aanvaarde eindconclusie de L. en G.-Gemeenten komen.

Indien deze *gunstig* luidt:

ten *tweede:* onmiddellijk ernstig werken aan de uitgave van een herdruk of tweede druk van L. en G. met steun van àlle Gemeenten.

ten *derde:* Gemeenten, die nog uit de oude N.H.-bundel of uit Joh. de Heer zingen adviseren nà de herdruk tot L. en G. over te gaan.

ten *vierde:* Gemeenten, die uit de nieuwe N.H.-bundel zingen, maar stil laten doorzingen tot hun bundels versleten zijn en hen dan adviseren L. en G. te gaan gebruiken.

Luidt de conclusie van de L. en G.-Gemeenten over L. en G. in meerderheid *òngunstig,* laat ons dan het hoofd maar in de schoot leggen en voorlopig voortdrijven met de nieuwe N.H.-bundel, want dan zullen ook de L. en G.-Gemeenten een andere koers in moeten slaan. Maar zulk een conclusie verwacht ik niet.

Autonomie?

Het lijkt me toe, dat we op dit terrein toch wel de autonomie der Gemeenten kunnen handhaven zonder elkaar te schaden. Elk vogeltje zingt zoals het gebekt is, al is het te wensen, dat we een bundel krijgen — en waarom zou L. en G. dat niet kunnen zijn? — die overal leiding geeft aan de gezongen geloofsbelijdenissen en zo in staat is ons gemeenschappelijk geloof in zangen uit te drukken. Zoiets moet groeien en kost tijd. Laat ons die geduldig afwachten. Opdat onze eenheid niet geforceerd, maar echt blijkt te zijn — ook hier.

Wat na deze onderlinge discussie het antwoord van de Unie-Commissie zal zijn?

Sneek. BROERTJES.

Het ontstaan van de BAPTISTEN GEMEENTE te Nieuw-Weerdinge

Een veenarbeider de pionier van de Baptisten Gemeente te Nieuw-Weerdinge

Het is dit jaar, om precies te zijn 18 Juli j.l. 75 jaar geleden, dat de Baptisten-Gemeente te Weerdingermond werd gesticht.

Deze gebeurtenis hoopt men Zondag 3 September a.s. in de gemeente feestelijk te gedenken.

Aan het ontstaan van de Baptisten Gemeente is een rijke geschiedenis verbonden.

Dr Wumkes noemt in zijn boek „Het ontstaan en de vestiging van het Baptisme in Nederland" het Baptisme een plant van eigen bodem. Het is niet, zoals zovelen denken, overgekomen uit Engeland of Duitsland. In dit verband dient genoemd te worden dr Johannes Elias Feisser, predikant te Gasselternijveen. Hij was het dorre kerkelijke leven van zijn tijd moede en zocht met alle energie een vrije, zuivere gemeente te stichten. In eigen gemeente probeerde hij 't kerkelijke leven te hervormen. Dit bracht hem in conflict met zijn kerkeraad en met het classicaal bestuur van Drenthe, totdat men uiteindelijk hem als Ned. Hervormd predikant schorste. Door ijverige Bijbelstudie werd het hem duidelijk dat de Heilige Doop alleen aan hen voltrokken mocht worden, die persoonlijk geloven in het verlossingswerk van Jezus Christus, de Zoon van God.

Het gerucht van zijn schorsing drong door in Oost-Friesland, waar reeds Baptisten Gemeenten waren. Köbner en een zekere Remmers bezochten hierop dr Feisser om zich te oriënteren betreffende zijn zienswijze aangaande Bijbelse vraagstukken, hoe verrast waren zij toen een nog niet gedoopte Baptist te vinden. Het duurde hierop niet zo lang of de Heilige Doop werd aan Feisser voltrokken met nog 7 anderen. Hiermede was de eerste Baptisten Gemeente gevestigd in Nederland en wel: „Op de dorre aarde van het geestelijk arme Drente. Als een nietig heidestruikje scheen het bestemd om spoedig te verdwijnen. Doch het dreef telkens nieuwe loten uit en besloeg niet onnut de aarde".

Eén van deze loten is wel de Baptisten Gemeente te Weerdingermond, thans genaamd Nieuw-Weerdinge.

Filippus Lindeman de evangelist en pionier

Toen rondom Stadskanaal en Musselkanaal het veen bijna verdwenen was en voor de echte veenwerker niet voldoende veenwerk meer voorhanden was, nam Filippus Lindeman het resolute besluit om zich ergens anders te vestigen. Na enkele omzwervingen in deze omgeving vestigde hij zich met zijn gezin te Munnikendijk, bij 't Klooster Ter-Apel. Deze man werd in Sept. 1859 gedoopt in de Baptisten Gemeente te Stadskanaal, welke destijds nog vergaderde te Gasselternijveen. Toen zij in 1863 te Munnikendijk kwamen vonden zij aldaar geen Baptisten. Hun hart ging uit naar de gemeenschap waarin zij eens door de doop hun Heer en Heiland mochten belijden. Ze gevoelden zich hier eenzaam en verlaten. Maar de „stoere" veenwerker bleef niet bij de pakken neerzitten. Hij was een man vol energie, iemand die van aanpakken wist. Het was hem een innerlijke behoefte om van zijn Heiland te getuigen en naast zijn dagelijks werk ook nog zijn zo beschikbare tijd te besteden in de dienst des Heeren. Zijn hart ging open toen hij hier de verschrikkelijke toestanden zag bij hen, die in het veen werkten. De mensen waren ruw en erg onverschillig, aan evangelisatie werd niets gedaan. De kinderen werden in vele opzichten verwaarloosd. Hij en zijn vrouw nodigden de kinderen uit om 's Zondags bij hen aan huis te komen en het duurde niet lang of hij had met deze kinderen een Zondagsschool gevormd. De ouders waren er niet op tegen. Zij waren blij dat ze het „grut" even kwijt waren. Toen ondernam „Flip" een poging om ook in de wintermaanden de ouderen bij hem aan huis te krijgen en dan met elkaar Gods Woord te lezen en te bespreken. Hiervoor bestond in de eerste tijd weinig belangstelling. Men vond „Flip", die zich intussen tot veenbaas had opgewerkt een beste kerel, maar dat hij hen nog „vroom" wilde maken, daar moesten ze niets van hebben. Kwamen de mensen niet hij hem, hij was het, die in de donkere herfst- en winteravonden langs de smalle en glibberige veenpaden trok, om zo in de huizen (vaak nog plaggehutten) hen het evangelie te brengen. Men hield wel van hem als „prater", hij was een gezellige vlotte man. Eèn van hen. Toen er al meerderen vanuit Stadskanaal en omgeving hier kwamen wonen, die evenals Flip Lindeman Baptist waren, werden zijn Bijbellezingen beter bezocht. „Daar waar mensen zijn willen ook mensen komen", zegt het spreekwoord. Zij die eerst niet naar de Bijbellezingen wilden gaan en zich er tegen hadden verzet, werden nu trouwe bezoekers. De zegeningen op deze arbeid bleven ook niet uit. Mensen werden gegrepen door het Woord en gaven hun hart aan de Heiland. Om gedoopt te worden moesten zij naar de gemeente te Stadskanaal.

Verdeeldheid en sociale mistoestanden

De gemeente te Stadskanaal had 11 Januari 1867 een nieuwe voorganger gekregen in de heer H. Z. Kloekers. Met hem was het dat Flip Lindeman de arbeid te Weerdingermond besprak.

Het ging alles niet zo vlot.

Er deden zich in de kring die zich vormde, alsmede in de gemeente Stadskanaal interne moeilijkheden voor. Er kwamen mensen van buiten af, die trachtten de gemeente te verontrusten. Zij vonden weinig klankbodem te Stadskanaal en probeerden nu hun zienswijze aan de opkomende gemeente te Weerdingermond op te dringen. Zo waren er, zoals dat bij de Engelse Baptisten toen reeds de gewoonte was, die bezwaar hadden dat men ging dopen in een doopbasin. Ook het misbruik van „sterke drank" was een vijand voor het ontplooien van een goed, gezond en krachtig gemeentelijk leven.

Mensen, die door bekering en doop beleden hadden een nieuw leven te willen beginnen, vervielen weer in de oude zonde. De grote ellende die hier in deze Veenkoloniën heerste, zoals: armoe, verwaarlozing van de jeugd, ontucht en vechtpartijen, werden veroorzaakt door de drankzonde. Hiertegen moest de gemeente krachtig ageren. Helaas was toen het tijdstip nog niet aangebroken, dat men, zoals in latere tijd gebeurde, aan de doopcandidaten ging vragen om geheel-onthouder te worden.

Toen de kring groot genoeg was ging men over tot gemeente-vorming. Dit ging gepaard met het in gebruik nemen van een kerkgebouw vóór in de Weerdingermond, het z.g.n. Streekje.

Het bleef de hartewens van Flip Lindeman en zijn medegeloofsgenoten, om te evangeliseren. De gemeente beleefde een grote opwekking in Augustus 1881. Meer dan honderd zielen bogen zich voor God en gaven hun leven aan Hem. Zondag 21 Augustus werden niet minder dan 54 leden door de Doop tot de gemeente toegedaan.

In die tijd arbeidde in de gemeente Weerdingermond een evangelist Roeles. Hij is de man, die sterk tegen de drank ageerde en het zelfs zover heeft weten te brengen dat de gemeente eenparig het besluit nam om geen „sterke drank" meer te drinken. Het bleek echter dat verschillenden wel van goede wille waren maar niet de kracht en de zelfbeheersing bezaten om daadwerkelijk met de „sterke drank" te breken. Het werd daardoor een twistappel in de gemeente en veroorzaakte veel innerlijke verdeeldheid.

Een nieuwe slag trof de gemeente doordat haar voorganger Flip Lindeman wegens maatschappelijke tegenslagen niet meer het voorgangerswerk kon verrichten.

Filippus Lindeman is toen vervener geworden en heeft het gehele Weerdingerkanaal gegraven tot zelfs eind Noordveen. Op 83-jarige leeftijd heeft hij persoonlijk het laatste veen uitgegraven, waardoor het gehele kanaal van Ter-Apel af voltooid werd. Dit alles is onder zijn leiding gebeurd.

Naar hem is een nieuwe straat in het uitbreidingsplan van Nieuw-Weerdinge genoemd. De gemeente meende in hem geen vertrouwen meer te kunnen stellen en censureerde hem. Dit was 'n tijd van zware beproeving zowel voor de gemeente als ook voor Flip Lindeman. Het is geen wonder dat als voor hem weer betere tijden aanbreken en de veenafgravingen zich meer naar „achteren" in de Weerdingermond verplaatsen, hij opnieuw heen gaat en ook daar begint te evangeliseren. Hij is een man van noeste vlijt. Niet alleen met grote voortvarendheid werkt hij aan de verenigingen, maar weet ook kerken te bouwen.

Hierdoor ontstaan verschillende groeperingen. In die tijd ontbreekt echter het krachtige leiderschap.

Ds J. Huizinga
Groot evangelist en organisator

Op Zondag 28 December 1913 brengt de gemeente een beroep uit op de bekende Ds J. Huizinga. Dit beroep wordt door hem aanvaard en in het begin van het volgende jaar vangt hij de evangelisatiearbeid aan in de Weerdingermond. Door zijn innemende omgang met de mensen weet hij hen te trekken en is spoedig een graag geziene persoon onder de bevolking. Door zijn ijverig werken en tactvol optreden mag hij de gemeente tot grote bloei brengen en de verschilpunten die zo dikwijls tot verwijdering hadden uit de weg nemen. In die tijd zijn te Weerdingermond zeer velen onder zijn

Verlaat toch niet, o God, wat uwe hand begon;
Maak ons in Christus sterk, die stervend overwon!
Vernieuw ons leven, Heer; ach wil uw werk volenden,
en ons uw Heil'gen Geest in 't wachtend harte zenden.
Door zijne heerschappij maakt ons de waarheid vrij.
Heilig, heilig, heilig zijt Gij, o Heil'ge Geest.
Maak lichaam, ziel en geest, o God des vredes, heilig!

bearbeiding tot het geloof en de Baptisten Gemeente gekomen.

In 1916 werd de gemeente verplaatst naar „achteren", in de Weerdingermond. De plaats waar heden de kerk nog staat. Ten tijde van Ds J. Huizinga is de kerk tweemaal verbouwd geworden en vergroot. Ook kreeg de gemeente in die tijd een eigen pastorie.

De gemeente heeft veel gedaan voor de buitenlandse zending, maar heeft nimmer vergeten ook in eigen omgeving de haar toevertrouwde Boodschap uit te dragen.

Zo heeft de Baptisten Gemeente meegewerkt tot de oprichting van de Baptisten Gemeenten: Ter-Apel, Valthermond en Emmer-Erfscheidenveen. Bij de opkomst van de verschillende industriesteden als Hengelo (O) Almelo, Enschede, Eindhoven enz. zag zij uit haar midden daarheen vele leden vertrekken, welke ook bijgedragen hebben tot groei en bloei van het Baptisme in die streken. Momenteel zijn er velen die vanuit Nieuw-Weerdinge in Emmen gaan wonen, waar het vorige jaar ook een Baptisten Gemeente werd geinstitueerd. Hierbij gedenkt zij aan het Woord des Heeren: Het koninkrijk der hemelen is gelijk een Zaaier die uit ging om te Zaaien.

Met grote vreugde en dankbaarheid zal de gemeente te Nieuw Weerdinge Zondag 3 September gedenken hoe Hij Zijn werk begonnen is door eenvoudige mensen, en alzo ook de gemeente, tot een zegen heeft willen stellen voor deze omgeving.

J. A. S.

NASCHRIFT REDACTIE

In verband met het 75-jarig Jubileum van de Gemeente Nw. Weerdinge schreef Ds Scholte bovenstaand art. voor één van onze dagbladen. Het is interessant genoeg om ook door U gelezen te worden, naar het ons voorkomt.

E.R.

Gemeenteberichten

NIEUWE PEKELA

Het is reeds enige tijd geleden, dat we op deze wijze iets van ons lieten horen! Dat wil toch niet zeggen dat we niets hebben om onze brs. en zrs. mede te delen. Wij hebben hoogtijdagen meegemaakt. We mochten onze Amerikaane broeders een Zondag in ons midden hebben.

Reeds in de morgendienst waren ze, om ons de boodschap des heils te brengen, in ons midden. In aansluiting op de morgendienst hadden we een openluchtmeting. Om 4 uur 's middags een grote openluchtmeting in het centrum van onze plaats en 's avonds een grote zaalsamenkomst, waarvoor wij een der grootste zalen hadden gehuurd. De opkomst was overal uiterst best en Gode zij eer, er werden zielen gewonnen voor Hem. Reeds 14 dagen daarop hadden we een doopdienst waar twee zusters en een broeder tot de Gemeente van Christus werden toegevoegd. Er was blijdschap in onze Gemeente, daar God ons zegende. Wij mogen ons dan ook verheugen in een grote opkomst in de Gemeente.

Onze evangelisatiepost gaat best. We hebben reeds een 25-tal Zondagsschoolkinderen. Onze openluchtsamenkomsten worden goed bezocht. Er is belangstelling voor. Een belangrijke aanwinst voor ons is de aanschaffing van een moderne gloednieuwe geluidsinstallatie met versterker, een en ander op een auto gemonteerd. Voor onze voorganger Ds. Jut is het een bijzonder groot voordeel, daar hij nu tot op 1000 meter afstands de boodschap door kon geven zonder bijzondere inspanning. Zelfs onze Amerikaanse broeders waren enthousiast over onze versterker auto. Een electr. gramofoon met een serie passende platen maakte alles compleet.

U ziet brs. en zrs., met Gods zegen werken wij voort in Pekela. We zien uit naar de komende aardappelrooicampagne, om dan weer te trachten, op die wijze onze kas voor tekorten te vrijwaren. Wij hopen dit jaar te komen tot aanschaffing van nieuwe banken in de kerk.

Laten wij zaaien, wieden en bearbeiden. Vragen wij God om wasdom en vruchten. God wil dat alle mensen zalig worden. Opdat het Vaderhuis vol worde.

Met br.groeten,
de Correspondent.

Mededelingen

AAN DE BESTUREN
DER GEMEENTEN

Via ons Unie Bureau werd u in Juni een circulaire gestuurd, waarin enige vragen gesteld werden betreffende onze zangbundel „Lofzangen en Gebeden". Tot op heden hebben niet alle Gemeenten hierop geantwoord. Mogen we uw aller antwoord per omgaande ontvangen, opdat deze aangelegenheid voortgang kan hebben!

We rekenen op uw medewerking.

De antwoorden te richten aan ons Unie-bureau, p.a. Ds Jansma, Tetterodestr. 47, Haarlem.

ADRESWIJZIGING SECRETARIAAT

Het adres van de secretaris der Bapt. Gemeente te Harlingen is nu: K. Wielenga, Westerstraat 16.

Wie helpt ons aan het tegenwoordige adres van de volgende abonné's:
F. Hekman, v. Boekerenstr. H 92 C, Stadskanaal.
Schipper Koers, Schip De 2 Gebroeders, Groningen.
Bij voorbaat dank.

De administratie.

In dank ontvangen

Dat stond menigmaal in dit blad, als er giften in geld gegeven waren. Het zal wel voor het eerst zijn, dat het er staat omdat er boontjes zijn gegeven. In hartelijke dank heeft Tabitha 2 zendingen nieuwe bonen ontvangen. De gevers hebben reeds een bedankschrijven thuis gekregen, maar het moet hier ook even vermeld worden!!

Nu zijn de nieuwe boontjes weg, maar er zijn ongetwijfeld nog late boontjes. Ook daarmee kunt U Zr. A. Daniëls, Schouwweg 79, Wassenaar, ten zeerste verblijden. We hoorden van iemand, die niet gestuurd had, omdat hij meende, dat er al veel te veel gezonden zouden zijn, maar zo is het heus nog niet, hoor. Uw zending zal zeer gewaardeerd worden. Als het dus niet een al te groot offer voor U is, stuurt U dan een zakje of een doos met boontjes In de gemeente heet het altijd — en terecht — „Brengt de eerstelingen. Geeft gelovig; en niet pas, als er wat kruimeltjes over zijn". Dat zeggen we nu niet. Ook het zenden van een zakje boontjes kunt u doen om 's Heeren wil, maar wij vragen geen speciale geloofsdaad en geen „offer". De „kruimkens", ... die aan de „hondekens" gegeven worden, zullen reeds voldoende zijn. We kunnen ook zeggen: Wat U zonder leed missen en geven kunt, wilt U dat s.v.p. zenden? U zult er een goed werk mee doen. Bij voorbaat reeds hartelijk bedankt.

Met groeten uit Tabitha,

K. REILING.

Advertentiën

JAARGANG 67 - Nr. 3017
VRIJDAG 8 SEPT. 1950

WEEKBLAD DE CHRISTEN

Orgaan tot verbreiding van de beginselen van N.T. Christendom

UITGAVE VAN DE UNIE VAN BAPTISTEN GEMEENTEN IN NEDERLAND

REDACTIE-ADRES: Ds. C. BRANDT, MOERKERKESTRAAT 151c - ROTTERDAM—Z.
ADM.: Ds. T. JANSMA, TETTERODESTRAAT 47, HAARLEM, POSTREK. No. 9260 TEN NAME VAN DE UNIE - TEL. 18032

ABONNEMENTSPRIJS BIJ VOORUITBET. VOOR NEDERLAND EN OVERZEESE GEBIEDSDELEN P. JAAR F 5.— - BUITENLAND P. JAAR F 6.50

Het wegwijzende WOORD

Maar in dit alles zijn wij meer dan overwinnaars door Hem, die ons heeft liefgehad.

Rom. 8 : 37.

De uitdrukking is ongewoon: meer dan overwinnaars. Ze zou uiting kunnen zijn van een sterke gevoelsopwelling. Een innige blijdschap over de overstromende heerlijkheid der verlossing zou zich lucht kunnen maken in de jubel: méér dan overwinnaars. Naar een nadere bepaling dier woorden zou men dan niet moeten zoeken. Wat dichterlijk gevoel uitstootte zou men niet op zijn concrete inhoud moeten gaan toetsen. De kreet zou nagevoeld, niet gepeild moeten worden.

* * *

Het komt ons echter niet waarschijnlijk voor, dat we in de Heilige Schrift uitdrukkingen ontmoeten, die louter gevoelswaarde zouden hebben. De Heilige Schrift is geschreven vanuit de geestelijke aanschouwing; ze is vrucht van het diepere zien en van het beleven der werkelijkheid, die door de Liefde van Christus voor ons is opengegaan. Staande in het licht dier werkelijkheid zien de geopende ogen van Christus' Apostelen de gelovigen als overwinnaars en als meer dan dat. De overwinning ontvangen ze van Christus, mét iets, dat daar boven uit gaat. Daaraan ware de Macht Zijner Liefde af te meten....wanneer deze af te meten wáre!

De werkelijkheid waarin Christus de Zijnen overzet is een werkelijkheid, die de tegenwoordige overtreft....? Meer dan dat! Opheft....? Meer dan dat! Omzet!

* * *

Méér dan overwinnaars. Dat is? Overwinnaars over de ganse linie? Is het dat wat Paulus (concreet) voor ogen stond?

Zulk een totale overwinning is dan toch niet méér dan een overwinning.

Meer dan overwinnaars wil toch zeggen, dat er bij de overwinning nog iets bij komt; dat er iets gebeurt, dat nog verder gaat.

De Christelijke vreugde is de vreugde die dan uitbarst, als het leven dáár overwonnen en onderworpen is, waar het op zijn slechtst en zijn móeilijkst is.

Overwonnen én onderworpen.

Overwonnen — dat is: onschadelijk gemaakt.

Onderworpen — dat is: dienstbaar gemaakt.

Overwonnen is het leven, ons levenslot; de omsingeling der hel is doorbroken, de Overheden en de Machten zijn ontwapend (Col. 2 : 15), en daarmede onschadelijk gemaakt.

Deze overwinning deelt Christus aan de Zijnen uit. Wie ze ontvangt, herademt en voelt de vrees sterven.

* * *

Maar Christus doet meer dan dat.

Hij maakt hun lot hun dienstbaar. Alle dingen werken hun mede ten goede. Zijn de boze dingen uitgeschakeld? Neen! Ze zijn opnieuw ingeschakeld maar nu dáár en zó, dat ze zegen brengen en heil bewerken, terwijl ze eens verdierven.

Verandering in ons aardse lot?

Neen! dat geeft Christus niet.

Hij verandert het lot van betekenis. Zijn werking wordt door de genade tegenovergesteld aan die, welke het had, toen we nog onder de zonde waren.

Is het goed te vragen, hoe een christen zijn lot *draagt*? Neen, want een christen draagt het niet (als stond het boven hem), maar ziet het aan zich onderworpen.

Toen Paulus klaagde over zijn lot: de doorn in het vlees en de engel des Satans, die hem met vuistslagen sloeg, was zijn blik beneveld, maar toen hij zag, dat zijn zwakheden hem niet schaadden doch dienden, wijl de kracht van Christus er in volbracht werd, roemde hij erin.

Deze roem is de vreugde van hen, die weten dat ze door Christus méér dan overwinnaars werden.

L.

Losse Schakels

Hetgeen scheidt In De Christen van 12 Mei j.l. hebben we enkele wensen geuit ten opzichte van onze Vrije Evangelische broeders en een paar bezwaren kenbaar gemaakt tegen hun doopsbeschouwing, zoals die door de Utrechtse Vrije Evangelische pastor in een referaat over „het goed recht van de Kinderdoop" in een vergadering van ambtsdragers in die gemeenten, was uiteen gezet.

In „Ons Orgaan" van 22 Juli j.l. is de referent op onze L. Schakels, zijn referaat betreffende, ingegaan. De vacantie verhinderde ons er eerder op te reageren. We doen dit thans, gedreven door de begeerte onze Vrije Evangelische broeders op bijbelse bodem te mogen ontmoeten. Laat ons over hetgeen ons scheidt, nader doorpraten. Dit scheidende is de Kinderdoop, welks goed recht door de Vrije Evangelischen wordt verdedigd. Ik zoek, zodoende, mijn broeders, met welke ik graag samen zou willen wonen. „Vanuit de bijbel" heeft de Schrijver steeds getracht de Baptisten te benaderen. Dus met de bijbel in de hand. En dan bleek hem „dat de Baptist niet zo sterk als wij oog heeft voor de dóórgaande lijn van het Verbond".

„Niet armer" De Vrije Evangelischen menen, zegt de Schrijver, dat de gelovige in het Nieuwe Testament niet armer is — wel rijker — dan de oude vrome. „Abraham mocht z'n kinderen en huisgenoten er ook bij rekenen". Dat hij ze „er ook bij mocht rekenen" zal dan wel daaruit zijn afgeleid, dat hij ze mocht besnijden en daarmede het teken geven, dat ze in een bizondere relatie tot God stonden. Dat de relatie, die door de besnijdenis werd aangeduid, toch wel een andere was, dan die, waarin wij als leden van Christus Lichaam tot God staan, voelt men toch altijd direct daaraan, dat niemand der Kinderdopende broeders er aan denkt om ook de huisgenoten van gelovigen t e d o p e n omreden hun meester of meesteres een gelovige is. B e s n e d e n werden ze echter om die reden wél. — Dan blijkt dat andere karakter van die relatie toch ook uit het feit, dat de besnijdenis, die deze relatie uitdrukte, een teken was, dat alleen aan manlijke personen kon worden gegeven.

„Dóórgaande lijn" Er zit dus hier of daar in die „dóórgaande lijn" een knik. Ds. v. Brugge herinnert er aan dat Paulus uitvoerig wijst op de andere verhouding, waarin de gemeente tot de Wet staat, dan Israel deed. We zijn niet meer onder de tuchtmeester. In dit opzicht wordt het verschil tussen Oud en Nieuw Testament héél duidelijk aangegeven. Daarom, zo concludeert de Schrijver, „had men deze duidelijke onderscheiding ook mogen verwachten ten aanzien van van „kind — verbond". Die onderscheiding ziet hij echter niet. Integendeel: een dóórgaande lijn.

We hebben in ons geschrift „Het Genadeverbond in zijn betrekking tot Israel en tot de gemeente" uiteen gezet, dat Israels relatie tot het Genadeverbond een andere was, dan die der Gemeente. Bij Israel was het een relatie i n d e b e l o f t e, in de Nieuwe Gemeente is deze belofte echter gerealiseerd. Israel was het volk der heilsbelofte, de Gemeente is het volk, dat het beloofde heil bezit. Niet dat in Israel het beloofde heil niet gekend zou zijn, maar het werd n i e t gekend door de Israeliet á l s Israeliet (als hoedanig hij wèl de besnijdenis ontving) maar door de Israeliet als *gelovige*. En hierin onderscheiden zich besnijdenis en Doop, dat het eerste teken de Israeliet als Israeliet geschonken werd, als lid van een volk, dat als zódanig drager was der heilsbelofte, terwijl de Doop de Israeliet én de heiden geschonken wordt als *gelovige*.

Iedere Israeliet werd als zódanig besneden; geen Isreliet werd als zódanig gedoopt. Het begrip „zaad van Abraham" krijgt een nieuwe inhoud. Er heeft een nieuwe qualificering van het begrip „Israel" plaats, zoals Prof. N. J. Ridderbos zich uitdrukt in zijn art. over de Doop in „Het Dogma der Kerk". Wanneer de Apostel zegt: en indien gij van Christus zijt, zo zijt ge dan Abrahams zaad, en naar de beloftenis erfgenamen, dan zegt hij toch wel duidelijk dat de lijn verlegd is en de Gemeente de vergadering is van een ander „zaad van Abraham" dan het Israelitische volk was

Onze kinderen De Vrije Evangelische Schrijver zegt: „Natuurlijk vragen de Apostelen eerst *bekering* en daarna doopten ze op geloofsbelijdenis en nu moet het voor de bekeerlingen vanzelfsprekend zijn geweest, dat ook hun kinderen van Christus waren". Ons dunkt, dat die Ouders toch wel gevoeld moeten hebben, dat hun kinderen in andere zin „van Christus" waren dan zij. Immers: zij werden door een b e k e r i n g Christus' eigendom, door een geestelijke vernieuwing. Als natuurlijke mensen „zat" er iets tussen hen en Christus, dat door de bekering weggenomen moest worden en weggenomen was, maar bij hun kinderen, nog natuurlijke mensen, onbekeerd, „zat" dat scheidende er nog altijd. Zij kunnen de relatie tussen hun kinderen en Christus onmogelijk gezien hebben als gelijk aan hún betrekking tot Christus en ontvingen zij de Doop krachtens deze hun betrekking waarin zij tot Christus gekomen waren, dan hebben voor hun besef, hun kinderen die Doop *niet* kunnen ontvangen.

Onze kinderen komen Christus toe. Het wacht op hun geloof, zal dit heilswaarde voor hen krijgen.

Doop en waterdoop We wezen daarop, dat de Doop van een zuigeling niet van toepassing kon zijn wat de Apostel a.g. de betekenis van de Doop voor hem, die hem ontvangt, zegt b.v. „voor zovelen gij in Christus Jezus gedoopt zijt, hebt ge Christus aangedaan". — Hiertegen merkt ds v. Br. op, „of we bij het woord doop in het N. T. altijd en beslist éérst of alléén

---

Uit ons Unie-bureau

De Unie-Commissie, gehoord het rapport van de Commissie tot Opleiding, besloot in haar vergadering van 4—5 Sept. 1950 voor de Uniegemeenten beroepbaar te stellen

br M. G. Boeschoten van Utrecht.

De Unie-Commissie beveelt deze broeder in aller sympathie en voorbede aan.

De Unie-secretaris,
T. JANSMA.

moeten denken aan de waterdoop". Hij meent dat we Gal. 3 : 27 en Rom. 6 : 3 kunnen lezen „zonder direct aan de waterdoop te denken". Hij gaat verder:

„'t Gaat om de innige eenheid met Christus. ‚Gij hebt Hem aangedaan' zegt de Apostel; daardoor is onze naaktheid bedekt zoals dierenvellen het eerste mensenpaar kleedden. Zoals een mens in zijn kleding duikt, zo is de gelovige *in Christus* (als christen) ingelijfd, door het geloof.

De Doop is daarbij niet het wezenlijke, ofschoon dit sacrament voor de gelovige van grote waarde is".

Waren er in de Apostolische gemeenten tweeërlei soort gedoopten? Zulken, die in Christus gedoopt waren en zulken die dat niet waren? Werden die gemeenten op deze tweeërlei doop opgebouwd? Telden die gemeenten leden, die van elkaar verschilden, niet in bijzaken, maar in het wezenlijke: in Christus te zijn? — Wanneer in die gemeenten geloof en Doop samen vielen, vielen in die gemeenten ook samen gedoopt zijn en in Christus zijn of: Christus aangedaan hebben.

Zeker: de Doop is hierbij niet het wezenlijke, maar hij drukt wel een w e z e n l ij k e betrekking uit; een betrekking, die w e z e n l ij k bestaat. Daarom moet de Doop samen vallen met geloven. Want zoals ds v. Br. terecht opmerkt „dat de gelovige in Christus (als Christen) is ingelijfd *door het geloof*". En wij onderstrepen dan nu die drie laatste woorden als de onmisbare voorwaarde.

Weenink en Kohlbrugge Ds Weenink moet de Vrije Evangelische broeders eens hebben toegeroepen: „ons scheidt het water, véél water". Ds Weenink zal met dat „water, véél water" wel bedoeld hebben hierop te wijzen, dat, wat ons van de Vrije Evangelische broederschap scheidt, de Doop is. En inderdaad: onze doopbeschouwing en daarop berustende dooppraktijk, scheidt ons. Hoe lang nog?

Ds v. Brugge vindt het jammer dat ik de lezers van De Christen een citaat van Kohlbrugge ten dele onthoud. Ik kan dat niet meer nagaan. Het betreff. Nr van „Ons Orgaan" bezit ik niet meer. Wanneer ds v. Brugge het mij kan doen toekomen, beloof ik hem het gehele citaat te laten afdrukken in dit blad.

Een misverstand Aan het slot van zijn art. geeft ds v. Brugge er blijk van ons op een belangrijk punt verkeerd te verstaan. Het gaat daarin over de getuigenissen, die indertijd in De Christen werden gepubliceerd van brs en zrs, die na strijd tot onze gemeenten kwamen. Ds v. Br. vraagt:

„Ik wil de broeders, die zóveel nadruk leggen op de Doop, vragen: Is het niet een *tekort doen aan het volle heil in Christus*, als we de gelovigen, die strijd hebben, trachten tot rust te brengen door de Doop? Ik weet niet of een broeder of zuster in de Bapt. Gem. óók nog wel eens strijd heeft — met boezemzonden, of met het besef, dat ons leven weinig vruchtbaar is, en dat we in de heiligmaking nog niet zo ver gevorderd zijn. Moet men dezulken dan helpen door te zeggen: maar je bent gedoopt! Of moeten we hen doen zien op Christus, de Overste Leidsman en Voleinder des geloofs?"

We begrijpen deze tirade niet goed. Als een gelovige strijd heeft inzake de Doop, dan zullen we hem alleen tot rust kunnen brengen door hem te wijzen op de Doop der H. Schrift. Hoe ter wereld kan iemand nu beweren, dat we daarmede tekort doen aan het volle heil in Christus. Ik meen, dat we in Christus verlost zijn *tot* gehoorzaamheid en niet *van* de gehoorzaamheid. Wanneer iemand in strijd raakt op het punt van de Doop, dan zal dat toch zijn vanwege Christus, omdat die Doop wat met Christus te doen heeft? En hij zal om Christus' wil met die Doop in het reine moeten komen zal hij tot rust kunnen komen.

We zullen niemand, die strijd heeft met boezemzonden enz. troosten met zijn Doop alsof de Doop een zondenbedekker ware, maar hem wijzen op Christus, die ons ook in en door de Doop zegt, welk een volkomen en machtig heil Hij voor ons gewrocht heeft. We zullen ons op Hem, op Zijn werk verlaten en „het daarvoor houden" dat we der zonde gestorven en Gode levend gemaakt zijn. Dat zal helpen in de strijd tegen boezemzonden en bij de blik op elke nood van ons leven!

„Laten wij de kinderen Gods de strijd toch niet gemakkelijk maken door hen iets te geven, wat geen grond tot zaligheid is."

Deze woorden voegt ds v. Br. er aan toe.

We zouden wel eens willen weten of iemand, die wijst op betekenis en waarde van de Doop volgens de H. Schrift, zoals dat onder Baptisten gebruikelijk is, „de kinderen Gods de strijd gemakkelijk wil maken door hen iets te geven, wat geen grond tot zaligheid is"? En we zouden wel eens willen vernemen, waar die Baptisten wonen, die zich aan zo iets schuldig maken.

We moeten in onze gedachtenwisseling binnen de perken der werkelijkheid blijven.

L.

In het Web van de Spin

Het statistische lijntje

Het verontrust meerderen onder ons, dat de toename van leden in de Gemeenten de laatste tijd zo gering is. Een statistisch lijntje behoort o m h o o g te lopen. Natuurlijk mag het af en toe wel eens een klein valletje maken, maar slechts alleen om dan weer met kracht omhoog te snellen. Excelsior!

De moderne tijd leert ons wel, bij de statistiek te leven. Het zakenleven, de vakorganisatie, de omroepvereniging, zij alle bestaan min of meer bij de gratie van een goede statistiek. Wijst deze een daling aan, zakt het leden- of klantental, dan gaat het mis; stijgt het, dan is de nabije toekomst verzekerd. En zo is het natuurlijk ook in de Gemeente. Laten we toch vooral zakelijk zijn!

Is dat wel zo?

Moeten we ons inderdaad door een statistiek laten ringeloren? Is de statistiek de meter, waarop we het peil van ons werk kunnen aflezen, en die ons bestaansrecht als Baptisten, òf het tegendeel daarvan, aantoont?

Is het inderdaad Goddelijke opdracht, een bepaald aantal zielen te veroveren op de „wereld" en die bij de laatste rechtzitting in het geding te brengen als bewijsmateriaal voor ons Christen-zijn en het welslagen van onze Gemeenschap? We weten wel beter. God vraagt niet een zekere prestatie, in cijfers vast te leggen. Het

Koninkrijk der Hemelen is geen Verzekering-Maatschappij die zijn Inspecteurs de laan uitjaagt, wanneer ze de minimum productie niet halen. God vraagt slechts, te luisteren naar Zijn stem, en te doen wat Hij zegt. Hij vraagt slechts gehoorzaamheid. En wie deze gehoorzaamheid in liefde opbrengt, heeft de glimlach van God. Onze opdracht is slechts: prediken, en daarna wat *HIJ* geeft, dopen, en leren onderhouden al wat de Meester geboden heeft. Wie liefdevol gehoorzaamt, is op de goede weg, ook al zou de „productie" nihil zijn.

Ja, wat een vreselijk woord eigenlijk: productie. Maar wie *alleen maar* bij statistische uiterlijkheden vertoeft, moet het haast wel zo zien. Overigens zijn de zegenrijke gevolgen van het werkelijke Christen-zijn nooit uitgebleven, alleen: ze zijn moeilijk te vangen in de nuchtere cijfers van onze administratie.

Wat ons verontrusten moet is niet, dat er geen uitbreiding is (er zou immers *verdieping* kunnen zijn!), maar dat het er met onszelf niet goed voorstaat.

Opwekking

Ergens in Deuteronomium (32 : 11) staat de tekst: Gelijk een arend zijn nest *opwekt*, ... zo leidde de Heere hem (dat is: het volk van Israel). Dat is een mooie tekst, waard om in dit verband eens overdacht te worden. Volgens beschrijving bouwt de adelaar zijn nest vaak aan de rand van een hoge, steile rots. Hij bouwt het van stevige takken, watteert het met al wat maar zacht en poezelig is, zoals hooi, mos, zaadpluis en veren, en legt er daarna zijn eieren in. Zo worden de kleine arendjes dus „in de watten gelegd" en vertroeteld en verzorgd als onze babies. Totdat de tijd komt dat er gewerkt moet worden aan de verwezenlijking van hun bestemming. De adelaar is in wezen een „hoogvlieger". Maar wat hij in wezen, in principe, is, moet hij nu nog zeer reëel worden. Zo probeert moeder-adelaar haar jongen het nest uit te lokken. Echter stranden haar pogingen, volgens beschrijving, meestal, waarna ze drastischer maatregelen gaat nemen om haar nest op te w e k k e n.

Iets van de beeldenstormer vaart, uiterlijk beoorbeeld, in haar. Al wat maar zacht en aangenaam is in het nest, wordt uitgerukt. Totdat tenslotte het harde, stekelige geraamte bloot komt en het huisje niet langer een prettig verblijf voor de jongen betekent. Dan pas begint het werkelijke leven van de jonge adelaar. Want opgewekt uit de zalige dommel, waagt hij tenslotte de sprong. De sprong in de afgrond. Maar de vleugels redden hem en maken de sprong tot een vlucht naar de zon.

Gelijk een adelaar zijn nest opwekt. Opwekking.

Er is een overeenkomst met wat wij onder een opwekking dienen te verstaan.

Een opwekking is daar, waar Gods kinderen uit de sluimer ontwaken en weer meer en vollediger aan hun bestemming gaan beantwoorden. Het gaat er daar om, dat ze weer de sprong van het geloof zullen wagen. Dat ze de lokroep van de Meester zullen verstaan en gehoorzamen. Dan is het klaar.

Is dat niet wat we nodig hebben?

Bestemd om „hoogvliegers" te zijn, zijn we vaak de meest platvloerse mensen die maar te vinden zijn: Rekenmachines, kwartjeszoekers, verfijnde zoetproevers, succesjagers, handige kooplui, zelfverzekerde wagenbezitters, bewierookte predikheren, etc. etc.

De dromers (als Jozef), de trekkers (als Abraham), de strijders (als Gideon), waar zijn ze?

Wanneer iemand gedroomd heeft, en die droom zijn broeders vertelt, dan lachen die broeders even hun lachje van verstandhouding, en de droom wiekt weg als een schuwe vogel bij licht gerucht. Als pioniers worden opgeroepen tot de strijd door een Gideon van heden, dan staan aan alle kanten de knappe strategen op, die de krant lezen en dus gevormd zijn, en waarschuwen. Doe geen ondoordachte dingen, leg je nog even neer bij dat onrecht, die armoe, tot de kansen beter worden en de getallen meer gelijk. Later .... En zo gaat het verder. Je niet vanaf je hoge nest van een veilig bestaantje storten in de diepte van gevaarlijk geloofsavontuur, wanneer ergens de Meester lokt, maar wachten tot de „geleerden" een vliegtuig hebben geconstrueerd, veilig, vlug, voordelig, om ons langs de kortste route naar de Hemel te vliegen.

Opwekking.

Wanneer de lokroep van de „moeder" niet genoeg is, wanneer de prediking niet volstaat, wanneer de profeten niet gehoord worden, dan heeft God nog een ander middel.

Dat is: de wol en de veren uit het nest scheuren en ons zo dwingen tot de sprong. Daarbij zal men dan òf zijn vleugels uitbreiden en vliegen, òf ongelovig vallen en verpletterd worden.

Zo hard kunnen de tijden worden.

Een nieuwe toewijding

Opwekking. We horen het woord hier en ginds en overal. Het vaart de Christelijke wereld door. En men bedoelt dat er weer leven moet komen. Dat er bekeerlingen moeten komen, en proselieten, een nieuwe aanhang, een succesvolle uitbreiding, een glorieuze aanwas, een supplement bij het volgeboekte ledenregister. Men bedoelt: overvolle kerken, volgepropte zalen, de aandacht van de pers, en dat alles tot meerdere eer en glorie van....?

En men vergeet dat het allereerst gaat om zichzelf, om een nieuwe toewijding, een nieuwe overgave, een nieuwe dienst. Waarbij misschien al dat andere als nevenverschijnsel op zal treden. Maar dat is niet onze zaak.

Wanneer we dit door hebben, wanneer we misschien zoveel zelfkennis verkregen hebben dat we geloven dat slechts harde maatregelen er in slagen zullen ons uit het warme nestje van aardse zegeningen te verdrijven, durven we dan nóg bidden om een opwekking, zoals de adelaar het met zijn jongen doet?

En willen we dat dan omdat we onszelf, hoogvliegers van bestemming, langzamerhand maar zielig, ja doodgewoon zielig zijn gaan vinden, met al onze centen, vorming, cultuur, nylons, douche-cellen, en misschien ook uitgedroogde rechtzinnigheid?

Zoals men een vogel zielig vindt die gekooid is, ook al is het in een gouden kooi?

Natuurlijk hebben we met deze schildering sommigen onrecht gedaan. We zijn ook wel eens een dromer tegengekomen die in het hout nog het goud durft zien en in het onkruid het koren, omdat God de God is van het wonder. Maar is die dromer officieel in trek?

Het vliegje

Ziehier het vliegje, dat al enige tijd geleden in mijn webje vloog. Wat is dat toch: een opwekking.

En is dat misschien de hand van God die in deze tijd het nest schud, en de wol en de veren uittrekt zodat ze rondstuiven door deze wereld? Korea? Oost-Europa? Formosa?

Opdat wij wakker zouden worden, en velen met ons?

Datzelfde vliegje ramt misschien ook Uw web.

Zijn we er al klaar mee gekomen? Wf.

Reis-korrels

Het zijn geen verre reizen, wanneer men binnen de grenzen van het vaderland blijft, maar dat wil niet zeggen, dat men daarom niets zou kunnen verhalen.

Als u dit leest is het veertien dagen geleden, dat een veertigtal jonge Baptisten van Engeland bij Hoek van Holland voet aan wal zette. Ze wilden Nederland graag zien, althans een deel daarvan. De leider had mij gevraagd de reizerij hier te willen organiseren en niet wetende, wat dat eigenlijk betekende, stemde ik toe. Als het eens weer voorvalt, wil ik uw naam wel doorgeven. Niet dat het vervelende lui zijn, integendeel, maar men heeft soms het gevoel in een draaimolen te zitten, waarvan het paard op hol geslagen is — ouderwets gesproken. Ik zal u verder niet lastig vallen met klachten. Ook zal ik niets vertellen van de eerste Zondag, die wij doorbrachten in de gemeente te Haarlem, die ons in haar kerk en in de huizen zo vriendelijk ontving. Er waren onderweg een paar kleinigheden, die mij opvielen. Het was geen kleinigheid, dat een van onze jongens op zekere dag in groot gevaar verkeerde. In de morgen was hij naar Katwijk geweest. Op het kerkhof daar lag een engelse vliegenier begraven, die met zijn broer tot de bemanning van eenzelfde vliegtuig behoorde, dat in de oorlog onderging in de golven van de Noordzee. Van zijn broer hadden ze nooit meer iets gehoord. Hij, onze jonge vriend, kocht bloemen, legde die op het graf, nam foto's en keerde terug. In de middag gingen we met misschien de helft van het gezelschap naar Zandvoort. Drie, vier van onze jongens gingen het water in. Natuurlijk had ik hun gezegd voorzichtig te zijn vanwege de stromingen. U kunt het vervolg wel raden. De vriend, die des morgens bij een graf in Katwijk stond, was bijna in de golven van die zee omgekomen, waarin ook zijn broer het leven liet. Hij was in een soort draaikolk terecht gekomen, met twee van zijn vrienden. Die beiden werden landwaarts geslagen en hij naar zee weggetrokken. U kunt zich de consternatie voorstellen. Rennen naar de politiepost, agent te paard het water in. En maar bidden voor die jongen, die vocht voor zijn leven. Later sprak ik met hem, toen ik hem hier in z'n bed had gestopt met kruiken en hete thee. Hij wist er niet veel meer van, wel, dat hij gebeden en gezwommen had. Zoiets grijpt je wel aan en je kunt niet zo maar overgaan tot de orde van de dag. Hoe schoon is het leven dat God ons geeft. Laten we er zuinig mee zijn en trachten Hem te verheerlijken, zolang wij hier nog zijn.

Op een van de tochten door Noord-Holland kwamen we door een dorpje — ik weet de naam niet meer — we reden er met de bus door heen, toen mijn oog op een bijbeltekst viel, aangebracht op een steen, die boven een poort was gemetseld. Het was kennelijk een kerkje geweest, het gebouwtje, dat nu diende als opslagplaats voor zeep, zand en soda, olie en suiker. De tekst nu was als volgt: Heer, laat Uwe ogen open zijn over deze plaats dag en nacht! Ik heb wel het gevoel niet letterlijk te zijn in het citeren, maar heb hier geen bijbel bij de hand. Ik zat wat te glimlachen in die bus. Niet gek, zo'n tekst boven je voorraadschuren. Aardig, dat die man het niet had laten wegnemen. Hij zou geen betere nachtwaker kunnen vinden, indien tenminste God gehoor gaf aan de stenen bede. Overigens zou zulk een woord helemaal niet zo onjuist zijn in diverse kantoren en werkplaatsen. Misschien zouden sommige boekhoudingen wat zuiverder bijgehouden worden, als het oog van de baas nu en dan op het woord van Gods ogen zou vallen. Doen we niet nu en dan, alsof we denken, dat God wel een oog dicht heeft, of doet?

In Volendam, pelgrimsoord van alle buitenlanders, die graag bij de neus worden genomen, woont J. Buijs als ik het wel heb. U kent hem niet, evenmin als ik. Maar op het kleine raampje boven de deur, die toegang verleent tot het winkeltje, staat zijn naam geschreven met daarachter het volgende: kruidenier zo lang als het duurt. Daar ik geen suiker nodig had, ben ik de winkel niet binnengestapt, anders zou ik hem zeker gevraagd hebben wat hij daarmee bedoelde. Wellicht wilde hij zeggen, dat hij z'n leven lang niets anders wilde doen als wegen, wegen, wegen. De man houdt van zijn vak. Er is niets verheveners voor hem, niets wat hem meer bevredigt. Wat zou het zijn als wij het eens zo gingen schrijven: Jan Jansen, volgeling van Jezus, zolang het duurt. In Zijn voetstappen. Achter Hem aan. Alles vóor Hem. En dan niet in sleur ondergaan, maar elke dag opnieuw belevend de mogelijkheid van Hem te dienen in hen, die om ons heen leven. Zolang als het duurt. Dan is onze reis door het vreemde leven niet tevergeefs, maar blijft er ter ere Gods een lichtend spoor als het schip reeds lang de haven is binnengevaren.

HUIZINGA.

Twee hoogstbelangrijke zaken

Ten eerste: hoe staat het met het overleg betreffende de KERSTNUMMER-campagne? Nu, hoor eens goed: de eerste bestelling is al binnen. Deze is maar eventjes 500 hoger dan verleden jaar! Zie, dat is nog eens aanpakken. Daar zit muziek in! Hoe komt het nu bij jullie? Tintelend leven en opgewekte animo van een enthousiaste colportage-ploeg bezorgen de administratie een reuzen-bestelling!

Ten tweede: een wakkere zakenman wil wel adverteren in het prachtige kerstnummer. Dat kan, maar dan moet er een serie van zulke pientere zakenlui komen, die hun belang begrijpen door een advertentie te plaatsen en dan meteen een goede daad doen jegens ons Kerstnummer. Wanneer er een aantal advertentie's komen, kunnen we overwegen om ze op te nemen. Want ze moeten samen in het raam van het geheel passen. Nu, we geven de zakenmensen in ons midden een kans: Voor f 20.— bezetten ze een ruimte van ongeveer 30 cm^2! Doch let op: de opgaven moeten ten spoedigste naar de administratie, Tetterodestraat 47. Wie er als de kippen bij is, dient zijn zaak en ons Kerstnummer!

Wij blijven er bij: Colportage-ploeg, óp voor het Kerstnummer van De Zaaier!

Gemeenteberichten

WORKUM

Bevestiging, intrede en begroetingssamenkomst van Ds B. Fabrie in de Gem. Workum—Makkum

Het was 13 Aug. voor de Gemeenten Workum en Makkum een ware hoogtijdag. De lang begeerde dag waarop Ds B. Fabrie zich als Voorganger aan onze Gemeenten zou verbinden. 's Morgens 9.30 uur vond de bevestigi gsdienst plaats deze werd gehouden in Bethel te Workum. Ds G. Visser van Harlingen was overgekomen om deze dienst te leiden en Ds Fabrie aan de Gemeenten te verbinden. Met het zingen van Ps. 138 : 1 werd deze dienst aangevangen. Schriftlezing was uit Evang. van Joh. 10 vs. 1—10 en daarna Rom. 10 : 13-17. Ds Visser gaf in zijn inleidend woord te kennen dat het voor hem een grote vreugde was deze dag te mogen verkeren tussen brs en zrs. leden van de Gem. Workum en Makkum. Beide Gemeenten waren voor hem geen onbekenden en daarom was hij dan ook verblijd heden nu hun voorganger Ds Fabrie zich aan hen zou verbinden, deze broeder in zijn werk alhier te mogen bevestigen. Dat beide Gemeenten deze dag als een ware hoogtijdag hebben aangemerkt en hun harten vervuld zijn met blijdschap en dank kan spreker zich zeer goed indenken, maar toch moet hem een vraag van het hart. Misschien in veler oren een merkwaardige vraag. Het is deze: brs. en zrs. uit Makkum en Workum hebt gij in de reeks van jaren dat gij geen voorganger in uw midden had God daarvoor kunnen danken? Immers dat vraagt God van ons allen. Laat al uw begeerten met *dankzegging* bekend worden bij God. Dat juist werkt mede dat de ware blijdschap niet is een korte opleving, maar een volheid des harten, die blijvend is. Ziet brs. en zrs., aldus spr., heden moogt gij zien de verhoring van uw gebed dat God Ds B. Fabrie tot u heeft gezonden om als voorganger in uw midden te werken. Doch wanneer dit tot u doordringt dan zal het geen bevreemding verwekken, wanneer ik vermoed dat de blijdschap in het hart van br. B. Fabrie niet onverdeeld zal zijn. Daarvoor zijn de hechte banden die hem aan de Gemeente Zandbulten verbonden nog te kort verbroken. Zijn werk mocht daar zijn onder rijke zegeningen Gods, en alléén de zekerheid dat hij weet op Gods bevel hier te zijn geroepen geeft hem moed en kracht om als gezondene hier in dit gedeelte van 's Heeren wijngaard te werken.

En aldus Ds. Visser heb ik gemeend als tekstwoord ter inleiding in uw werk te moeten nemen de woorden van Paulus die hij in 2 Tim. 4 : 2a richt tot Timotheus en schrijft: „Predik het Woord", een korte doch alles omvattende boodschap. In de Gemeenten die U thans van God zijn toegewezen *het Woord* prediken en vanuit de Gemeenten *het Woord* uitdragen en doorgeven aan de wereld. Dit is de voortreffelijkheid van het predikambt, en daarop moet volgen dat de prediker zich bewust is van God gezonden te zijn. Immers de Apostel schrijft in Rom. 10: Hoe zullen zij prediken, indien zij niet gezonden worden. En dan zal de gezondene ook mogen delen in de vreugde de blijdschap van het predikambt.

Zelf door de deur gegaan is hij behouden en nu mag hij anderen wijzen op de Deur, die ingang biedt in de vreugde des Heeren. Van de Gemeenten mag hij verwachten dat zij het gepredikte Woord ter harte nemen, daardoor op mogen wassen in de weg der heiligmaking en weide zullen vinden, rustige grazige weiden, die zijn Zender heeft toebereid voor allen die geloven in de Boodschap des Heils.

Na dit kostelijk woord vond de bevestiging plaats, waarbij de bevestiger uitging dat Ds B. Fabrie de door God gezondene was om in beide Gemeenten *het Woord* uit te dragen, terwijl beide Gemeenten Ds B. Fabrie heden als herder en leraar van God gezonden in hun midden ontvangen. Dat de Gemeenten hem steeds ondanks alles zo mogen blijven zien en waarderen. De verbondenheid van Voorganger en beide Gemeenten werd symbolisch uitgedrukt doordat van iedere Gemeente één afgevaardigde met Ds Fabrie door handgeven waren verbonden. Over deze verbondenheid werd Gods zegen afgebeden. En hiermede was deze dienst beëindigd. Vele afgevaardigden uit zustergemeenten waren overgekomen.

De intrededienst, die n.m. 3.30 uur plaats had, werd gehouden in de kerk van de Doopsgezinde Gemeente. Het bleek dat deze voorzorgsmaatregel niet overbodig was. Een grote schare belangstellenden was opgekomen. Als tekstwoord voor deze dienst had Ds Fabrie de woorden uit Hebr. 12 : 2 het 2e gedeelte en wel deze woorden: Ziende op de Overste Leidsman des Geloofs Jezus. Spr. begon met op te merken de bijzondere leiding van de Heilige Geest. Vanmorgen toch was hij door Ds Visser ingeleid met de woorden: Predik het Woord, waarbij nog was uitgesproken dat een predicatie zonder Jezus de Gekruisigde geen preek, geen Woord des behouds was. Welnu, het zou hem onmogelijk zijn dit Woord te prediken, indien zijn oog niet was gericht op Jezus, de Overste Leidsman des Geloofs. In eigen kracht, steunend op kennis en gaven, doch zonder te zien op Jezus, zou de Gemeente niet beluisteren *het Woord*. Daarom, de woorden waarmede ik, aldus spr., in uw midden ben bevestigd en het woord dat is gekozen voor mijn intrede, vormen één geheel. Het Woord prediken vraagt zien op Jezus. De Heiland heeft deze woorden immers tot Zijn discipelen gesproken wanneer Hij zegt: „Zonder Mij kunt gij niets doen". Van Hem alleen is mijn verwachting.

En eveneens Gemeenten is dit een woord voor u. Na jaren vacant te zijn geweest zijt gij thans verblijd een voorganger in uw midden te hebben. Gij hebt deze van God afgebeden en ontvangen. Doch thans nu hij in uw Gemeenten zijn werk als herder en leraar op zich heeft genomen, zie niet op hem doch op de Overste Leidsman des Geloofs Jezus. Zo zult gij ten volle zijn werk leren achten en waarderen. En ziende op Jezus zult gij van Hem ontvangen het Woord.

Na deze woorden die met geest en bezieling waren gesproken volgden de toespraken. De ouderling van Workum sprak een woord namens beide Gemeenten. Verder afgevaardigden van de Fr. Bond van Bapt. Gem., de voorgangers van andere Kerkgenootschappen alsmede de afgevaardigde van B. en W. de heer Gaastra. Tenslotte verkreeg de em. voorganger Ds H. Visser van Sneek het woord die deze dag met dank en blijdschap van de Heer had ontvangen en aan Ds Fabrie mocht melden, dat, in gedachtenis houdende de vele en ernstige gebeden die door de voorgaande geslachten in deze Gemeenten tot God waren opgezonden, hij mocht gedenken te staan op gewijde bodem. Ds Fabrie dankt allen voor de tot hem en zijn gezin gerichte woorden en wel in het bijzonder voor de goede ontvangst, die de Gemeenten hem hadden bereid en voorzover voorgangers van andere kerken het van hem zouden vragen was hij

steeds bereid voor interkerkelijk werk.

's Avonds 7.30 uur begon de begroetingssamenkomst, die onder leiding stond van Ds G. Visser. Ons kerkje was tot in alle hoeken gevuld. Na het zingen van een paar liederen werd overgegaan tot voorlezen van schriftelijk ingekomen gelukwensen van Ds Tijman namens de E.C.U., van br H. Leenstra uit Zuid-Afrika, van fam. Hornstra als oud-leden der Gem. Workum alsmede van br H. Ploeger uit Veendam. Voorts van de Gemeenten Drachten, Haulerwijk, Noordbergum en Heeg. De andere Friese Gemeenten waren allen persoonlijk vertegenwoordigd en boden mondeling hun gelukwensen aan. Het zou te uitgebreid worden hiervan verslag uit te brengen. Evenwel menen wij een uitzondering te mogen maken en wel ten opzichte van de Gemeente Zandbulten. Wij mochten van de brs Schotanus en Hoekstra beluisteren met welk een zegen Ds Fabrie in hun midden had gewerkt en welke hechte liefdebanden Gemeente en voorganger met zijn gezin hadden verbonden. Doch wat voor ons brs en zrs in Workum—Makkum zo troostrijk was, was dat de brs en zrs uit Zandbulten mochten getuigen hun voorganger zonder afgunst te kunnen afstaan. Is dat niet een heerlijk getuigenis? Deze liefde vermag alles. Na deze heerlijke uren bracht onze voorganger dank aan allen die deze Zondag er toe hadden bijgedragen dat het voor hen een onvergetelijke dag zou blijven. Een bijzonder woord van dank aan Ds G. Visser die zijn eerste vacantie-Zondag zo belangeloos had opgeofferd voor dit werk. Voor de Gemeenten Workum—Makkum was het een dag van rijke zegening. God geve dat de vruchten niet uitblijven.

J. Br., secr.

NOORDBERGUM

Gel. broeders en zusters. Wanneer U ons weekblad thans leest is het een jaar geleden dat onze gel. voorganger met zijn gezin zich vestigde in Noordbergum. En we kunnen zeggen dat het voor de Gem. met hen een goed jaar is geweest. God heeft ons Zijn zegen niet onthouden. Iedere Zondag wordt het rijke Evangelie gebracht. Er wordt gearbeid en gezaaid, en we bidden de Heer des oogstes dat Hij zijn zegen daarover geve.

De arbeid gaat rustig door. De diensten tellen steeds meer bezoekers. Gods Geest is merkbaar en hoorbaar. Na de vacantie van de voorg. wordt aanstonds een aanvang gemaakt met huisbezoek en zal het jeugdwerk weer beginnen, wat hier voornamelijk winterwerk is. Het een en ander stemt ons hoopvol. Veel wensen en verlangens leven er onder ons, die zeker op Gods tijd in vervulling zullen gaan.

Als bijzonderheid willen we vermelden de gezamenlijke diensten in de v.m., welke in ons kerkgebouw plaats hebben, met de Hervormde brs. en zrs. in verband met restauratie van het Herv. kerkgebouw, waarvoor de Bapt. Gem. haar kerk heeft afgestaan. Het om de beurt voorgaan van de beide predikanten in de v.m.dienst heeft tot gevolg, dat de kerk 's morgens vol is, plm. 400. God schenke zijn heil. Wij hebben allen éénen Vader n.l. God. Wij willen niet achter zien, maar voorwaarts trekken, en zien naar de glorierijke toekomst, waarmee het rijk van God eenmaal werkelijkheid zal worden. In de weg van gehoorzaamheid maakt de Heere Zijn heil bekend. Ons doopvont is daarvan een stille getuige. Wij moeten eerst geloven.

Laat het zijn dat een stem als het geruis van vele wateren opgaat van deze aarde tot de troon. Vele waterdroppels maken de bruisende stroom; en millioenen zandkorrels formeren de onoverzienbare woestijn. Laat zo de stem der gebeden aanzwellen. Laat ze een macht worden, die een dageraad van genade en geestelijke rijkdom voorspelt.

Brs en zrs, groot is onze roeping en heilig onze taak.
De uren zijn weinig, ontwaak dan, ontwaak.

Met heilbede voor al onze
Gemeenten, de uwe
R. V., secr.

ALMELO

Gel. broeders en zusters. Het verblijdt ons te kunnen mededelen, dat de Gemeente Almelo thans in haar eigen kerkgebouw vergaderd. Door omstandigheden werd destijds de kerk door onze zustergemeente Hengelo (O.) gezet en tot heden door haar beheerd. Thans zijn wij, na verschillende besprekingen met Hengelo, tot een volledig accoord gekomen en is op 15 Mei j.l. de notariële acte gepasseerd, zodat onze Gemeente thans haar eigen kerkgebouw heeft, al zijn hier nog grote lasten aan verbonden; vol vertrouwen gaan wij, ook in deze, onze weg, gelovende dat onze Heiland, Die ons tot hiertoe gezegend heeft, ook verder met ons zal zijn, indien wij als Zijn Gemeente maar getrouw blijven.

Dat de Heiland ook onze Gemeente kennelijk wil zegenen mochten wij op Zondag 9 Juli j.l. ervaren, toen twee jonge broeders en een zuster door de doop aan de Gemeente werden toegevoegd. Het was een gezegende morgen toen deze 3 jonge mensen hun Heiland gehoorzaam waren, door Hem te belijden ook in de doop. Na deze dienst mochten wij zien dat de H. Geest werkzaam was geweest in ons midden, want een jonge dochter kwam tot de ontdekking dat zij zonder Jezus niet verder kon gaan. Zij vond dan ook volle vergeving en vrede door het bloed van Jezus Christus.

In de avonddienst werden de nieuwe leden welkom geheten in het midden der Gem., inzonderheid aan de dis des Heeren. Na afloop van deze dienst gaf een zuster, die zich een geruime tijd aan de Gem. had onttrokken, te kennen, dat zij begeerde weer in het midden der Gem. te worden opgenomen. Al deze zegeningen stemmen ons tot blijdschap, maar ook tot dank aan de Heer der Gemeente, ziende de bevestiging Zijner belofte dat Hij in ons midden wil wonen en werken, en dat alles niettegenstaande onze vele tekortkomingen en ontrouw jegens elkander maar vooral aan Hem, die nochtans de Getrouwe blijft tot in alle eeuwigheid. Brengen ons al deze onverdiende zegeningen tot verootmoediging, opdat wij allen onze taak bewust worden.

Namens de Bapt.
Gem. Almelo,
J. W. G., secr.

Correspondentie

Wegens plaatsgebrek moesten enkele artikelen en gemeenteberichten blijven overstaan.

Uit ons Unie-bureau

De penningmeesters der gemeenten hebben een nota van de Unie-contributie over het 3de kwartaal ontvangen. Graag zien we de betaling van de Unie-contributie, ook van een voorgaand kwartaal, indien dat nog onbetaald mocht zijn, binnenkort tegemoet.

Tegelijk zijn in deze week de voorgangers door een circulaire geattendeerd op de nieuwste uitgaven van het Lectuurfonds. Wij vragen hen vriendelijk deze uitgaven in de belangstelling van de gemeente en vrienden aan te bevelen. Het is mooi materiaal om er wat goeds mee te doen!

Voorts, broeders, waakt en bidt, opdat het woord des Heeren zijn loop hebbe!

De Unie-secretaris,
T. JANSMA.

Mededelingen

AAN DE BROEDERSCHAP
VAN BAPTISTEN VOORGANGERS

Hierbij delen wij U mede, dat onze jaarlijkse herfstconferentie gehouden zal worden D.V. 25 en 26 Oct. a.s.
Wilt U deze data al vast in Uw agenda noteren?
De gemeente Groningen wil gaarne onze Broederschap deze dagen ontvangen.

Hartelijk groetend,
Uw secretaris J. BOSMA.

Leeuwarden, 4-9-'50.

Predikanten en kerkeraden worden gewaarschuwd voor een persoon genaamd Louis Johannes Hubertus Baerken, geb. 30-1-'01, wonende te Amsterdam, Govert Flinckstraat 159[1].

Zegt dat zijn vrouw lid is van de Baptisten Gemeente te Amsterdam en dat hij regelmatig de kerkdiensten bezoekt, hetgeen bij onderzoek niet waar blijkt te zijn.

Tracht, door het doen van medelijden opwekkende verhalen, geld los te krijgen, hetgeen hem reeds meerdere malen gelukt is.

Blijkens ingewonnen inlichtingen heeft hij reeds een zestal vonnissen achter de rug en wordt momenteel nog gezocht voor soortgelijke feiten.

Dat hij zich soms van andere namen bedient is niet uitgesloten. In overweging wordt gegeven dergelijke onbekende lieden naar de politie te verwijzen.

Namens de diaconie der
Bapt. Gem. Zuid-Binnensingel 10
te 's-Gravenhage,
H. J. HOLLE.

VERBETERING

De opmerkzame lezer heeft reeds gemerkt, dat in het slot van de eerste regel van de laatste alinea van het artikel „Verloren Baptisten", het woordje „niet" is uit gevallen. Dit slot moet luiden: ....niet zouden kunnen oplossen.

BEROEPINGSWERK

Beroepen te Utrecht Ds H. van der Werf van 2e Exloermond.

Wie kan ons helpen aan het tegenwoordige adres van Mej. K. Hoekman, Meer en Bosch, Heemstede.

De administratie.

Verantwoording

In de zomermaanden Juli/Augustus kwamen de volgende giften binnen:

1. voor onze militairen: J. v. D. te G. f 3.50; Bapt. Gem. Enschede f 12.90; N.B.V.B. f 100.—.
2. voor de E.C.U.: N.B.V.B. f 500.—.
3. voor de opleiding: N.B.V.B. f 200.—.
4. voor Pensioenfonds: Mej. M. A. v. W. f 25.—.

Hartelijk dank aan gevers en geefsters!

Na de vacantie zullen de giften wel weer in groter aantal komen, zullen we maar rekenen. Nu, wij zijn er klaar voor om alles te ontvangen!

De Unie-administrateur,
T. JANSMA.

Giro 9260 ten name van de Unie.

MEDEDELING VAN DE EIND-REDACTIE

Door het heen en weer sturen naar en van het (inmiddels vervallen) vacantie-adres zijn enige artikelen en berichten later ter perse gegaan dan in de bedoeling lag. Men drage deze teleurstelling, waarvoor niemand aansprakelijk gesteld kan worden, met geduld. *E.R.*

Advertentiën

JAARGANG 67 - Nr. 3018
VRIJDAG 15 SEPT. 1950

WEEKBLAD
DE CHRISTEN
Orgaan tot verbreiding van de beginselen van N.T. Christendom

UITGAVE VAN DE UNIE VAN BAPTISTEN GEMEENTEN IN NEDERLAND

REDACTIE-ADRES: Ds. C. BRANDT, MOERKERKESTRAAT 151c - ROTTERDAM—Z.
ADM.: Ds. T. JANSMA, TETTERODESTRAAT 47, HAARLEM, POSTREK. No. 9260 TEN NAME VAN DE UNIE - TEL. 18032

ABONNEMENTSPRIJS BIJ VOORUITBET. VOOR NEDERLAND EN OVERZEESE GEBIEDSDELEN P. JAAR F 5.— - BUITENLAND P. JAAR F 6.50

Het wegwijzende WOORD

Doch terwijl de mensen sliepen . . .

Matth. 13 : 25a.

De gelijkenis van het onkruid onder de tarwe heeft Jezus ons verhaald, opdat wij weten zouden, dat de ontwikkeling van het Koninkrijk der Hemelen niet een zaak is die als vanzelf zijn beslag krijgt. Er is er mee rekening te houden, dat tegen de wil tot bouwen een machtige wil tot vernietiging opstaat en onverpoosd werkzaam is.

Zaad is er gestrooid en in dit zaad ligt een wonderlijke kracht verborgen. Zaad zouden we kunnen noemen het symbool van alles wat onaanzienlijk is en tegelijkertijd gevuld van door God geschapen mogelijkheden. Of anders: het Goddelijke in het onopvallende kleed der nederigheid. Zo bevat het zaad een belofte, dat eenmaal de goddelijke *mogelijkheid* zal opbloeien tot goddelijke *werkelijkheid:* het Koninkrijk Gods. Doch vooraf wordt het nederige zaad zelfs helemaal onzichtbaar. Het valt geheel buiten de sfeer van de menselijke controle, het is onvindbaar en daarmede verplaatst buiten het bereik van de menselijke waardering. De mens kan er alleen nog maar z'n schouders over ophalen, kan alleen nog maar zeggen: „Ik meende, dat het iets was, maar dat is een vergissing geweest!" En menselijk gesproken heeft hij wellicht gelijk. Maar op Gods tijd treedt uit de absolute verborgenheid, die de mens verlorenheid achtte, het wonder van het werkelijke leven te voorschijn. Dat zaad strooide de Zoon des mensen.

Doch terwijl de mensen sliepen.... De tegenstander komt op het plan, al kunnen we nog niet zeggen, dat hij zich openbaarde. Immers, het was nacht. Maar ook zonder zich te openbaren, kan hij zijn vijandig werk doen. Gaarne maakt hij de uren van de argeloze slaap tot uren vol arglistige werkzaamheid. Ook hij strooit zaad en te zijner tijd komt ook dat zaad op. Op deze wijze worden de levenskansen van het goede zaad beperkt.

Het merkwaardige is, dat de Zaaier van het goede zaad zijn dienaren er van weerhoudt, tegen het onkruid te strijden om daarmee de boze plannen van de vijandige mens te dwarsbomen. Ook het onkruid krijgt zijn kans. Het mag genieten van dezelfde zegeningen als het goede zaad. Gebed in dezelfde koesterende schoot van de akker, dezelfde regen, dezelfde zonneschijn en dezelfde tijd, nodig om zich te ontwikkelen, te rijpen en vrucht voort te brengen. Eerst tijdens de oogst, aan het eind van de historie zal het resultaat van de vijandige arbeid zichtbaar worden, zodat het in zijn wezen openbaar wordt en opdat het daardoor geen kans meer zal hebben zich te verontschuldigen onder verwijs naar besnoeide mogelijkheden tot op de helft van zijn levensweg.

Door het verbod aan de slaven om het onkruid uit te roeien wijst Jezus een troost terug, die gaarne aan een woord van Gamaliël ontleend wordt. Sprekend over de prediking van de apostelen zeide deze: „Want indien dit streven of dit werk uit mensen is, zal het vernietigd worden....", als zou elk mensenwerk slechts een kort bestaan en een spoedig verval zijn toegedacht. Met zulk een naief optimisme had Jezus al afgedaan. Zeker voor zover het menselijk werk is geinspireerd door de boze macht geldt het ernst te maken met de schildering, welke de Heer geeft in deze gelijkenis. En we moeten er aan toevoegen, dat de Heer deze toestand, die ons zo betreurenswaardig voorkomt, wil doen voortbestaan. „Laat beide samen opgroeien tot de oogst", zegt Hij. Ook het minderwaardige mag delen in de zegen, die Hij voor het goede zaad bestemd heeft, ook al weet Hij, dat al die zegen — licht en warmte, genegenheid en verdraagzaamheid in de sfeer van het Koninkrijk zullen worden misbruikt en getransformeerd tot een vloek der duisternis!

Waarom toch die lankmoedigheid? Wordt de ontwikkeling van het goede niet belemmerd en zelfs gestuit? Is er Hem dan zoveel aan gelegen, dat eenmaal de overwonnen tegenstander alle kans is ontnomen zich te

---

De U.R.C. deelt mede, dat voor de zender van de N.C.R.V. op Donderdag 21 Sept. a.s. des middags van 16.00—16.45 uur een **bijbellezing** zal worden gehouden door Ds J. de Jong te Emmer Erfscheidenveen.

Namens de U.R.C.,
Br.

Breuken Breuken kunnen even goed geheeld worden als dat ze ontstaan. Er zijn zo hier en daar in ons werk breuken ontstaan. Gemeenten zijn gesplitst: broeders zijn uiteen gegaan. Het geschiedde met een zekere noodzakelijkheid, waarmede ik niet beoog te zeggen, dat het geoorloofd was. Maar men bevond zich in een psychische dwangpositie. Wat men echter allicht uit het oog verloren heeft is, dat het een noodoplossing was: te aanvaarden voor een tijd. Langzamerhand hebben we echter afstand gekregen en onze kijk is objectiever geworden. Niet al wat er gebeurd en gedaan is, zal te achterhalen zijn. Het is zeer goed mogelijk dat een nauwkeurige reconstructie van de feiten niet meer mogelijk is. Dat is m.i. ook niet nodig. Wat dan? Er maar over heen stappen, alsof er niets gebeurd ware? Nog minder, want dat is lapwerk. We moeten de bodem der geestelijke werkelijkheid zoeken en erkennen: we hebben verkeerd gehandeld. Doden staan niet weer op om zich voor onze rechterstoel te plaatsen. Over hen oordelen, zonder dat ze zich kunnen verantwoorden, is ook onjuist. Maar de feiten als onherroepelijk latende waar ze zijn, kunnen we erkennen: we hadden het anders moeten aanpakken. Een scheiding, die niet plaats heeft gehad om principiële redenen, ook niet om geografische redenen, maar om redenen van persoonlijke aard (en om zulken gaat het) hadden niet plaats moeten vinden. Toen geschiedden ze onder een zekere psychische nooddwang, maar nu zijn we onder die dwang uit en kunnen we erkennen: het had niet moeten gebeuren: we horen bij elkaar, we moeten ons een-zijn in een eenheid uiten. We moeten ons, met één woord: herenigen.

Redenen van ruimte of financiele aard mogen ons van deze stap niet terughouden. Die kunnen na de hereniging in nieuw overleg geregeld worden, althans na de hereniging in principe. Blijkt dan splitsing nodig, dan kan die plaats vinden, maar dan langs zuiver geografische lijnen. Zulk een splitsing is geen zonde, wijl niet voortkomende uit de werkingen van het vlees: de schuld die er is, moet beleden worden. Dan worden de onderlinge verhoudigen weer goed. Zou de tijd nog niet zijn aangebroken, dat de Geest van God triumfen gaat vieren?

Let wel: het gaat niet om een goede verstandhouding, met handhaving der scheuring. Die kan worden nagestreefd om de scheuring en de zonden, die aan haar wortel liggen, te camoufleren. Leed over de breuk is beter dan vriendelijkheid over de breuk heen. Bidden voor elkander is goed, mits het maar gepaard gaat met de oprechte wens, om datgene, wat aan de zonde die in ons woelt, ontsprong, op te heffen. Wie neemt hier het initiatief?

De nieuwe president Op het Congres van het Baptisten Wereldverbond, onlangs te Cleveland, Ver. St., gehouden, is tot president gekozen Dr Townley Lord een bekend Londens predikant en Redacteur van het orgaan van de Engelse Unie van Baptistengemeenten, The Baptist Times. „De Baptisten gemeenschap, welke tot de drie grootste protestanse gezindten behoort, zal", zo wordt gezegd, „veel profijt trekken van zijn vriendelijke en bekwame leiding. Drie jaar geleden was Dr Townley Lord President van de Engelse Baptistenunie een bewijs van zijn krachtige toewijding aan de beginselen en de arbeid der Baptisten gemeenschap. Hij is een innemend man, al twintig jaar predikant aan Bloomsbury's Centraal Church, een gemeente, waar vele studenten lid van zijn. Hij komt uit een arbeidersgezin, waar bijbel en gebed de sfeer bepaalden."

L.

Reis-korrels

De 40 Engelse jongelui zijn weer aan de andere kant van 't water en de meesten zijn nu waarschijnlijk bezig hun verhalen te doen over het lage land. Ze zullen vertellen van de schoonheid der anjers en orchideeën uit Aalsmeer, misschien met eerbied spreken over de ingenieuze werken onzer waterbouwkundigen, waaronder de sterke afsluitdijk met het sprekende monument wel de eerste plaats inneemt. Ze zullen gewagen van Schiphol, dat vier meter beneden de oppervlakte van de zeespiegel ligt en aan de Nachtwacht van Rembrandt terugdenken. De grachten van Amsterdam en de stilte van het kerkhof der parachutisten bij Oosterbeek: wat een bonte mengeling van herinneringen.

In het Rijksmuseum deden we nog een aardige ervaring op. Terugkomend van de prachtige zaal, waarin onze meesterschilder met enige van zijn leerlingen van hun kunst spreken nadat zij gestorven zijn, kwamen we in een andere ruimte, waar de aandacht viel op een schilderstuk, waarin de onthoofding van Johannes de Doper werd uitgebeeld. Men zag het hoofd op een schotel, een paar vrouwengestalten, de beul. De bewaker begon een gesprek en vroeg of we — we waren toen met een stuk of vijf bijelkaar — of we wel wisten wat de schilderij voorstelde. We vroegen wat hij er van dacht. Hij vertelde: daar was een vrouw, Cleopatra geheten, die verliefd was op de gedode. Haar man kon het niet verdragen, dat ze zoveel aandacht schonk aan deze andere man en daarom liet hij hem onthoofden. Wat konden we anders doen dan zeggen, dat hij er een beetje naast was. Hoe het dan wel was, vroeg hij. Nu, Jezus had een voorloper, Johannes geheten. Deze Johannes nam geen blad voor de mond en toen de vorst Herodes minder oorbare betrekkingen aanknoopte met de vrouw van zijn broer, aarzelde de profeet niet het zijne daarvan te zeggen. Dat bracht hem in de gevangenis. In zijn hart hield Herodes misschien wel van deze onvervaarde getuige, maar die vrouw zon op wraak. Haar dag kwam. Op de verjaardag van Herodes danste haar dochter en de koning raakte zo in vervoering, dat hij de danseres beloofde haar te zullen geven, wat ze maar vroeg. Deze hield ruggespraak met de moeder, die de kans schoon zag en liet vragen om het hoofd van Johannes de Doper. Wat moest deze vorst? Terwille van zijn woord en de getuigen liet hij de beul zijn treurig werk doen. De bewaker schudde ongelovig het hoofd. Ik zei hem met mij naar de „baas" te gaan om te vragen wie gelijk had. Hij mocht zich niet verwijderen. Nu stond er juist een jongeman ook te kijken naar hetzelfde stuk. Ik vroeg hem: „Meneer u hebt gehoord waarschijnlijk wat wij zeiden. Wie heeft er nu gelijk?" Gelukkig kende hij de geschiedenis en het antwoord is duidelijk. Ik heb me wel verbaasd over een bewaker, die zo het volk voorlichtte. Men zou eigenlijk de „baas" moeten schrijven. Om op de dood van Johannes terug te komen. Wat toch een merkwaardig einde van deze getuige, de heraut van Jezus. Wat zijn Gods wegen onbegrijpelijk. Deze grootste onder de van vrouwen geborenen sterft een zo smadelijke dood. En om welk een oorzaak. Vreselijk en vreemd.

Eigenlijk moest ik nog zo'n verhaal doen, want we kwamen bij het schilderij, waar Izak Jacob zegent inplaats van Ezau. Men wilde ons laten geloven, dat hier Jozef de dromer aan zijn vader van zijn nachtelijke gezichten vertelde. Weer moesten we wijzen op het wildbraad, de vrouw, die in gespannen aandacht de bewegingen van de blinde man volgde, de met vellen beklede

handen van de knielende. En we vroegen ons af of de bewakers eigenlijk niet eerst beter moesten worden ingelicht eer ze met voorlichting van anderen beginnen. Het was nog wel in het Rijksmuseum.

Nu nog wat vrolijkers. Een ervaring van een der engelse meisjes, opgedaan in een groot warenhuis. Op de dag voor hun vertrek naar good old England, zoals zij hun land noemden. Op die dag trachtten de meesten hunner hun geld kwijt te raken. Dat deden ze wel elke dag, maar nu in versneld tempo. Zij, die me dit vertelde, kocht allerlei geschenken. Toen de lijst afgewerkt was, zo veel en zo duur was het niet, werd het bedrag door de verkoopster genoemd. De beurs kwam op tafel en werd omgekeerd. Toen de guldens, kwartjes, dubbeltjes en centen geteld waren bleek, dat er vijftien cent te weinig was. De presentjes werden overzien. Wat kon het beste gemist worden? Dit — nee, dat was juist zo aardig. Dan dat maar. Maar dat was voor 't neefje. De verkoopster zag de strijd, haalde haar beurs te voorschijn en zei: „U neemt het allemaal mee. Die vijftien centen betaal ik voor u." U kunt zich de verbazing en blijdschap van deze verrastte dame voorstellen. Nee maar, zoiets. Nog nooit eerder gezien. U begrijpt ook hoe opgetogen ze dit verhaal vertelde, en verder zal vertellen. En ik dacht aan die tweede mijl, waarover hier wel eens geschreven werd. O nee, helemaal zo staan de zaken niet, maar ik dacht er toch aan. Wat zijn tenslotte vijftien centen. Maar hoe zwaar en groot en glanzend kunnen op een bepaald ogenblik vijftien centen worden. Een simpel verkoopstertje uit een groot warenhuis bezat de gouden muntstukken der liefde. En als Jezus dit gezien heeft, en waarom zou Hij dit niet zien, moet wel een blijde glimlach Zijn gelaat bedekt hebben. Paulus zegt eens, dat de verlosten zouden schijnen als lichtende sterren in een ontaard en verkeerd geslacht. Dat schijnen gaat geruisloos, maar dringt diep door, de duisternis verslindend. Scheen dat licht niet over de toonbank? Dat ons licht, Zijn licht, schijne over de toonbank, draaibank, schoolbank. Vijftien centen, vijftienduizend stralen.

HUIZINGA.

De Unie-Commissie vergaderde

De Gruno-stad zag de top-commissie van onze Unie weer binnen haar „muren". Nu, wij kunnen zeggen, dat het er goed is geweest: de gastvrijheid was een weldaad en niet minder de goede geest der vergadering.

Ds A. A. Hardenberg was afwezig, nog op thuisreis zijnde ergens op de wijde wateren. Ondertussen is hij reeds met zijn echtgenote behouden uit de U.S.A. teruggekeerd en gaarne heten wij hen weer welkom in ons vaderland!

Er werden weer heel wat zaken afgedaan. Toch kan het verslag betrekkelijk kort zijn, want vele punten behoeven hier niet genoemd te worden. De aanbeveling van de Unie-Commissie om Zondag 24 September tot „Jeugd-Zondag" te stempelen, leest U elders in dit blad. Van Dr F. Bredahl Petersen was bericht ontvangen, dat een Europese Baptisten Conferentie zal gehouden worden van Dinsdag 31 Juli tot Zondag 5 Augustus 1951 te Copenhagen. Wie weet hoeveel er onder de lezers zijn, die deze data nu reeds noteren om dit gemeenschapsfeest van Europese Baptisten zich niet te laten ontgaan! De Ned. Zeemanscentrale heeft „Hollandse hoekjes" in diverse buitenlandse havensteden; op haar verzoek zullen De Christen en De Zaaier aan deze adressen toegezonden worden; onze zeevarende broeders zullen dus in de havensteden hun eigen bladen kunnen lezen! Het Tabitha-bestuur berichtte aan de U.C. de regelingen van de interne „Tabitha"-gemeenschap. De U.C. nam met instemming van deze bepalingen kennis en vertrouwt dat „Tabitha" als inrichting van inwendige zending steeds meer belangstelling verwerft en zegen verspreidt. De U.C. gaf ook haar ondersteuning aan een inzameling van goederen door het Reconstructie-comité te houden ten behoeve van de van alles berooide ontheemden.

De verhouding van sub-commissies, nevenorganisaties en Unie-Commissie kwam ook weer aan de orde (b.v. het beroepen van Evangelisatie-predikanten door de E.C.U.). Betreffende deze verhouding zal het resultaat van de Studiecommissie in zake reorganisatie afgewacht worden. Tot zolang zal het gaan langs de bekende weg, dat feitelijke voorkomende gevallen bij de Unie-Commissie komen voor beslissing, daar zij de verantwoordelijkheid draagt ten opzichte van de Algemene Vergadering.

Blijkens de binnengekomen antwoorden is er in de gemeenten een grote mate van eenstemmigheid in zake het houden van de Alg. Verg. 1951 in een conferentieoord, speciaal in „Woudschoten". Natuurlijk zijn er wel wensen en vanzelfsprekend zal getracht worden daaraan tegemoet te komen. Noteert U vooral ook het volgende: de Alg. Verg. 1951 zal worden gehouden op Woensdag 23 en Donderdag 24 Mei.

In de samenstelling der sub-commissie's en stichtingsbesturen — in de „herfstvergadering" der U.C. geschieden de (her)benoemingen — is nauwelijks enige wijziging gekomen. Bijna over de gehele linie had herbenoeming plaats. Alleen is voor Ds G. W. Tijman, die te kennen had gegeven niet langer het E.C.U.-werk te kunnen dienen, Ds F. E. Huizinga gekozen, terwijl in de plaats van br W. Modderman, die berichtte geen gelegenheid te hebben langer lid van het bestuur van de Bouw-Stichting te zijn, is Ds G. Brongers benoemd.

Niet onvermeld mag blijven, dat er op verzoek van de Jeugdraad een samenspreking met deze heeft plaats gehad. Ons Jeugdwerk breidt zich uit, heeft schone kansen en een goede toekomst. Er is een roep om een Kampeerterrein en -huis. Welnu, er deed zich een mooie gelegenheid voor. De U.C. gaf haar fiat aan de pogingen van de Jeugdraad om deze gelegenheid aan te grijpen een eigen N.B.J.B.-kampeerterrein te verwerven.

Broeders, ons aller Uniewerk hebbe ons hart en ons gebed!

De Unie-secretaris,
T. JANSMA.

★

Zendingsrubriek

Nog eens Korea

Vanaf deze plaats werd er reeds iets verteld over de zending in Korea.

Het Koreaanse Christendom kan vrij jong genoemd worden. In 1890 begonnen Amerikaanse Presbyterianen en Methodisten hier hun zendingsactiviteit te ontwikkelen.

In 1895 begon de Chinees-Japanse oorlog. Daarmee zette Japan zijn expansie politiek in. Na de Russisch-Japanse oorlog werd in 1905 Korea Japans protectoraat. In 1910 annexeerde dit land zonder de de minste gewetensbezwaren „het beschermde land". Deze feiten zijn van belang, omdat wie Korea bezit een springplank heeft zowel naar China als Rusland.

De Japanners waren de Amerikaanse zendelingen niet bijster vriendelijk gezind. Zij verdachten de Amerikanen er van, dat zij het verzet tegen de Japanse bezetting wat altijd latent bleef, steunden.

Korea valt in twee gedeelten uiteen. Het Noorden heeft industrialisatie, terwijl het zuiden van het land een overwegend agrarisch karakter toont. Hier wonen dan ook verreweg de meeste mensen.

Met deze feiten voor ogen is het te verstaan, dat waar de bevolking overwegend op het platteland gevestigd is de aandacht der zending onmiddellijk gericht werd om deze mensen voor alles te bereiken. Het Christendom in Korea zou men dan ook wel „plattelands" Christendom kunnen noemen. In Japan daarentegen is het Christendom overwegend stedelijk te noemen.

Omdat dus de meeste mensen in Korea op het platteland wonen, werd de taktiek der zending het volgende: De vorming en opleiding van inheemse Christenen, die het uitgestrekte land gingen bewerken.

Het grote voordeel hiervan was deze, dat het buitennissige van het Christendom als de godsdienst der Westerlingen geneutraliseerd werd, want zij werd thans verkondigd door eigen mensen. Het 2e winstpunt was, dat de gewonnen gelovigen al heel vroeg op eigen benen leerden te staan.

Dat het Christendom in Korea in betrekkelijk een korte tijd zulk een hoge vlucht nemen kon, is voor een groot deel te danken aan de Japanse druk. Deze deed de Koreanen omzien naar het Evangelie met haar inhoudsvolle, troostrijke boodschap. Dit geloof konden de Japanners niemand ontnemen, alhoewel hun hand zwaar rustte op Korea. (Imperialistische politiek, kelende belastingdruk, sociaal onrecht en uitbuiting.)

$3^1/_2$ % der Koreanen zijn Christenen. Met nadruk moet het hier gezegd worden, want zulk een hoog percentage komt in geen enkel ander land van het Verre Oosten voor.

De oorlog in Korea en haar gevolgen voor de zending

Voor mij ligt een artikel uit een Amerikaans tijdschrift met de veelzeggende titel van: „Time may be short" (De tijd kan kort zijn).

De inhoud en strekking van bovengenoemd artikel is als volgt: Het conflict in Korea noodzaakt alle zendingscorpora, die terreinen in het Verre Oosten bezitten, om zich gereed te houden voor een eventuele evacuatie van al haar zendelingen. Iedereen hoopt vurig, dat de situtie in Korea gelocaliseerd kan worden. De toekomst heeft geen enkel persoon in handen.

Daarom is het wenselijk, dat elk zendingsgenootschap een noodfonds achter de hand heeft waaruit een plotselinge evacuatie bekostigd kan worden.

Het artikel was zeer voorzichtig gesteld en had absoluut niets uit te staan met een alarmstemming. Alleen werd door de leiding rekening gehouden met een mogelijkheid hiervan. Daarmee wordt voor de zoveelste keer gezegd, dat de leiding in het moederland terdege rekening houdt met vele factoren.

In goed hollands: Regeren is vooruitzien!

Astronomische cijfers voor de bewapening

Mars wrijft zich weer eens in de handen. De politieke constellatie van de wereld wordt en is oorzaak, dat diverse vredelievende regeringen alle aandacht besteden moeten aan de bewapening. De cijfers hebt u in de couranten kunnen lezen.

De bewapening heeft deze zijde, dat het geld hieraan besteed inproductieve uitgaven zijn terwijl haar uitwerking destructief is.

Mijmerend over deze enorme uitgaven moet er wel gezucht worden: Kon dit geld maar besteed worden ten dienste van het Evangelie in de ruimste zin des woords!

Als er geld voor de arbeid in Gods Koninkrijk nodig moet zijn — en dat is inderdaad het geval — dan moet dikwijls daarvoor een groots opgezette campagne gehouden worden en dan nog komt het geld moeizaam binnen.

Ja, Christenen spreken graag grote en schone woorden...., doch de daad....!!!

Het is menens!

De 2de bestelling, die wij betreffende het KERSTNUMMER 1950 ontvingen, is 400 exemplaren hoger dan verleden jaar!

Worden we toch wakker?

Komen we eindelijk in beweging?

Hebben we onze verantwoordelijkheid begrepen?

Dan zal het binnenkomen van zúlke bestellingen, die aanmerkelijk hoger zijn dan verleden jaar, dóórgaan!

Baptisten, N.B.J.B.ers, let op Uw zaak: het KERSTNUMMER moet in massa verspreid worden!

Colportage-ploegen: óp voor het Kerstnummer!

De administratie, Tetterodestraat 47, Haarlem, ziet vol verwachting uit naar bestellingen, die klinken als een klok!

Dit geld doet voor de arbeid in Gods Koninkrijk productieve arbeid en werpt als dividend een eeuwigheidszegen af. En dit laatste wordt maar al gemakkelijk vergeten.

De Administrateur der U.Z.C. woont nog altijd in Sneek. Zijn adres heeft hij nog steeds niet veranderd. Het is nog altijd: Willemstraat 9. En het gironummer: 523019.

In het bedenken van de U.Z.C. bedenkt U tevens de E.C.U.

Twee vliegen in één klap dus.

Met vr. zendingsgroeten,
voor de U.Z.C.,
H. D. HOOGHWINKEL.

Uit ons Unie-bureau

Zondag 24 Septeber zal een bijzonder stempel dragen!

Dan wordt namelijk in de verschillende kerken van ons vaderland de aandacht speciaal gevestigd op het JEUGDWERK.

Ook onze Baptisten Gemeenten zijn alle wel overtuigd van het belang van de arbeid onder de jonge mensen. Daarom geeft de Unie-Commissie, zulks op verzoek van de Oecumenische Jeugdraad, dan ook gaarne aan alle voorgangers in overweging om op 24 September het gehoor te bepalen bij het verband tussen het leven der gemeente en de godsdienstige vorming van de Jeugd. Welk een waarde en zegen ligt er in het opbouwende en opwekkende werk van catechisatie, zondagsschool, N.B.J.B.-afdelingen en de vele vormen van Jeugdwerk. Dat alles sta in het middelpunt der belangstelling, zoals het dan tegelijk in de andere kerken geschiedt.

24 September zij Jeugd-zondag! Tot heil der Jeugd. Tot opbouw van de gemeente. Tot eer van de Heer!

Het zal U verder interesseren te vernemen, dat de Studie-Commissie inzake Reorganisatie met haar werk is begonnen. In haar eerste vergadering op 6 Sept. werden „algemene beschouwingen" gehouden, die verschillende gezichtspunten opleverden. De nadere bestudering daarvan zal het werk zijn van een klein comité bestaande uit de broeders Ds. H. Bakker, E. de Haan, Ds. J. W. Weenink. Tot voorzitter van de studie-commissie is Ds. J. W. Weenink gekozen, terwijl de Unie-secr. als secretaris van de studie-commissie fungeert. Er is nu wat te bepeinzen en te bespreken op dit terrein. En er is voor ons allen wat te bidden!

De Unie-secretaris
T. JANSMA.

Gemeenteberichten

DEVENTER

Een grote schare belangstellenden was Zondag 20 Aug. opgekomen om getuige te zijn van de doop van zes jonge mensen, die op hun belijdenis door de doop de Gemeente werden binnengeleid.

Onze voorganger Ds de Boer hield met jeugdig enthousiasme en bezieling een rede over Rom. 6 : 3, 4. Met grote belangstelling werd de doopprediking beluisterd.

Het zangkoor verleende haar medewerking onder leiding van br Peters.

Na de dienst vierden wij met zeer velen het H. Avondmaal, waarbij de nieuwe leden werden toegesproken door een van de ouderlingen waarna hun de gebruikelijke doopkaart werd overhandigd. De kerk was deze morgen tot in alle hoeken bezet.

Ook in de gewone Zondagsdiensten is er veel belangstelling.

De bidstonden worden beter bezocht en het verenigingsleven gaat gestadig vooruit.

De zustergemeente te Zutphen heeft de volle aandacht van haar voorganger. Elke Zondag wordt daar een predikbeurt gehouden. Wij verblijden ons te kunnen mededelen dat God ons bijzonder zegent.

Het werk van onze voorganger wordt door God gebruikt om de Gemeente op te bouwen en uit te breiden. Dat stemt ons allen tot grote dankbaarheid en we gaan met goede moed voorwaarts de toekomst tegemoet, voortdurend op Hem ziende, onze Opperste Leidsman Jezus Christus.

H. J. GROOTHEDDE, secr.

VRIESCHELOO

Het gemeentelijk werk wordt hier met alle ijver en liefde voortgezet. Onze voorg brengt elke Zondag weer in rijke mate de boodschap. Welk een voorecht en zegen dat we het nog kunnen en mogen beluisteren. De afgelopen 3 maanden zijn niet zonder meer ongemerkt voorbij gegaan. Het zijn maanden geweest waarvoor we als gemeente dankbaar zijn. Drie jonge mensen, twee zusters en een jonge broeder, werden nadat ze hun hart ontsloten hadden voor hun Heiland, door de doop de Gemeente binnengeleid.

Zondag 3 Sept. was het voor de Gemeente weer een blijde dag. Wederom waren er drie jonge mensen, twee zusters en een jonge broeder, die, tot overgave gekomen, gehoorzaam wilden zijn ook in het volgen van onze Heiland door de doop. Tot tekst voor deze morgen had onze voorganger gekozen Mattheus 10 : 32: Een iegelijk dan, die Mij belijden zal voor de mensen, die zal Ik belijden voor Mijn Vader, Die in de hemelen is.

In het bijzonder werd stilgestaan bij de voorwaarde tot de doop. Niet allen kunnen worden gedoopt, maar alleen zij die bekeerd zijn en geloven. Een grote schare belangstellenden was getuige van de plechtige doopsbediening.

Bij de avondmaalsviering werden de nieuwe leden door een der ouderlingen welkom geheten in de gemeente en ontvingen uit de hand van deze een herinneringskaart, waarop een toepasselijke bijbeltekst vermeld was. Het was een goede dag voor de Gemeente.

Niet alleen des Zondags wordt de boodschap gebracht door onze voorganger, maar ook op vele plaatsen in de openlucht, wordt het woord rijkelijk uitgestrooid en wordt aan velen die de kerk niet bezoeken en vreemd zijn aan het Evangelie van Jezus Christus en Zijn reddend bloed, en geen kennis hebben van de levende Christus, het woord gebracht.

Zegene de Heer ook deze arbeid.

Moge het zo zijn, dat de zegeningen die wij in de afgelopen tijd hebben ervaren in de gemeente, hier ter plaatse en ook in al de gemeenten, slechts druppelen zijn die vooraf gaan aan de grote stroom van zielen die gehoor zullen geven aan de roep van de Heiland.

De secretaris,
G. DERKS.

In gesprek met onze lezers

De volgende vraag is gesteld: Volgens het Oude Testament heeft God aan de Israelieten bevel gegeven om de stammen, die Kanaan bewoonden uit te roeien. Het Nieuwe Testament zegt ons echter, dat God liefde is. Nu is het dunkt mij één van beiden: of het is niet God geweest, die het bevel de Kananieten uit te roeien gegeven heeft, of het is niet waar, dat God liefde is.

Het vraagstuk hier aan de orde gesteld, betreft de eenheid der H. Schrift. Hebben wij in de Bijbel van Genesis tot Openbaring een doorgaande Godsopenbaring of bestaat de Bijbel uit twee elkander weersprekende, uitsluitende stukken? Is de God van het Oude Testament een andere dan de God, die zich in Christus geopenbaard heeft?

Is de God van het Oude Testament niet een „God der wrake"? terwijl het bijzondere van het N. Testamet is, dat het ons een God doet kennen, die Liefde is?

Bekend is uit de Kerkgeschiedenis dat men ter oplossing van die schijnbaar zo onverzoenlijke tegenstrijdigheden tussen Oud- en Nieuw-Testament, die laatste vraag inderdaad bevestigend heeft beantwoord. Met als consekwentie, dat men het Oude Testament heeft verworpen.

Deze radicale opheffing der moeilijkheden, waarvoor de samenbundeling van Oud en Nieuw Testament ons plaatst, vindt geen steun in het directe getuigenis van het Nieuwe Testament zelf. Volgens de gegevens, die het ons verstrekt, heeft Christus het Oude Testament erkend en geëerbiedigd en Zijn Apostelen hebben het niet als een valse openbaring van de hand gewezen. Wel hebben zij gevoeld dat men niet van elk willekeurig punt van het Oude Testament een rechte lijn naar Christus kan trekken. Toch had het gehele Oude Testament voor hen waarde als Christus-getuigenis.

De Heere Jezus heeft tot de Joden Zijner dagen gezegd: Gij onderzoekt de Schriften, die zijn het die van Mij getuigen. — De vraag is nu slechts: hoe getuigen zij van Christus? Hoe kunnen wij hun getuigenis verstaan als Christus-getuigenis? —

Het gaat in heel de Schrift om Christus. Daarom heet zij Heilige Schrift. Daarom is zij autentiek. Al het in haar beschreven gebeuren is Christus gebeuren. Het is gebeurd en zó gebeurd omwille van de Christus. In Christus, Zijn verschijnen en Zijn werk, vindt het zijn zin, zijn verklaring en rechtvaardiging.

Geldt dit ook van het bericht, dat de Israelieten de stammen, die het land Kanaan bewoonden, moesten uitroeien? Men gruwt er van. Het klinkt ongelofelijk wreed. Kan God dat gezegd hebben? Heeft de geest van die tijd zich hierin laten gelden? Was het geen kwestie van zelfbedrog? Geloofde men niet dat God opdroeg te doen, wat men zelf noodzakelijk achtte voor Israels voortbestaan? Hield men de overtuiging van die noodzakelijkheid voor een gebod Gods? En wanneer ze dat gedaan hebben, was dat dan geen grote vergissing?

Op die laatste vraag geven wij het verwachte bevestigende antwoord nog niet direct. We willen eens overwegen of Israels leidslieden in die dagen de historische noodzakelijkheid om de stammen die Kanaan bewoonden te verdelgen, niet terecht kunnen hebben uitgelegd als een gebod Gods, een gebod van dié God, die liefde is.

Het ging in Israels historie niet om Israel maar om de Christus en met de Christus ging het om de wereld, d.i. om álle volken. Dat wist het Oude Testament reeds: in uw zaad zullen gezegend worden alle geslachten op aarde. God had het heil der wereld op het oog in de uitverkiezing, afzondering en handhaving van Israel. Israel had een eigen plaats onder de volken vanwege het feit, dat het drager was van de belofte, die het heil aller volken beoogde. De belofte, die het in zich droeg, de bestemming, die het had, bepaalde Israels lot en weg. Vanwege dit lot en deze bestemming moest het lijden en triumferen. Daarom handhaafde God het, ondanks alles, door alles heen; daarom werd het wel getuchtigd maar niet verworpen. Israel is kostelijk geweest in Gods ogen, Hij heeft het liefgehad: daarom heeft Hij mensen in zijn plaats gegeven en volken inplaats van zijn ziel (leven). Jes. 43 : 4. Maar dit handhaven van Israel ten koste van volken, *geschiede omwille der volken.* God gebood Israel zichzelf te handhaven. Het hoogste stond daarbij op het spel. Zomin als God Israel spaarde, mocht Israel de volken sparen. Elk offer eiste God van Israel en elk offer mocht Israel van de volken eisen, dat gebracht moest worden, opdat Hij zou kunnen verschijnen, in Wien God de wereld met zichzelven verzoenen zou, in Wien dus **alle** volken het eeuwig blijvend Goed zouden ontvangen.

Omwille van het heil van álle volken, óók van de Kanaanieten, eiste God van de Kanaanieten het offer van hun aardse leven. Opdat er ook voor hen een ontkomen v o o r e e u w i g zou zijn, moesten zij tijdelijk omkomen. Zij hebben het beste wat de mens hier heeft moeten geven voor het hoogste.

Wanneer men van soldaten eist (en dit verantwoord acht) dat zij het offer van hun leven brengen, terwille van de toekomst van hun volk, hoe kan het dan verbazing wekken dat God van de volken eist, dat zij het offer van hun leven brengen opdat de toekomst der wereld verzekerd zij? In geen geval is het onverantwoord te achten, dat het levensoffer van volksstammen geëist wordt opdat alle volken en zij mét hen, de toekomende wereld zullen kunnen binnen gaan. Ook voor hen brengt hun offer dus hoogste winst, eeuwige winst. Ze zijn daarmede, dat ze van de aarde worden verdreven, niet verloren — **integendeel: ze worden** voor e e n t ij d van het leven gescheiden, opdat ze het voor eeuwig zouden terug ontvangen. Israel moest zich ten hunnen koste handhaven, opdat eenmaal de Redder der wereld, ook hún Redder, in het vlees zou kunnen verschijnen. God had met hun tijdelijke ondergang ook hún eeuwig heil op het oog — niets anders. Daarom openbaarde zich in hun lot niet anders dan de liefde van God, die beter ons voor een tijd kan zien lijden, dan de wereld en ons met haar voor eeuwig kan zien verloren gaan.

L.

Mededelingen

EMMEN

In Emmen hebben we met veel belangstelling de artikelen betreffende Lofzangen en Gebeden gelezen. Ook onze mening is, dat dit voor onze diensten de meest geschikte bundel is. Helaas kunnen wij er niet uit zingen omdat we niet voldoende bezitten. Onze leden hebben er meest wel een, maar we moeten ook een aantal hebben om aan vreemde bezoekers uit te reiken. Als er misschien Gemeenten of personen zijn die deze bundel bezitten en niet gebruiken, stuur ons dan a.u.b. even bericht of wij ze kunnen overnemen. Het adres is: H. Wiersema, Molenstr. 11, Emmen.

Doet U het direct even, dan wordt het niet vergeten. Dank U!

W.

BEROEPINGSWERK

De Gemeente te Staveren bracht een beroep uit op cand. M. G. Boeschoten te Utrecht.

Ds D. Slort van Almelo heeft het beroep der Gemeente te Apeldoorn aangenomen.

OBLIGATIELENING BAPTISTEN GEMEENTE LEEUWARDEN

Uitgeloot werden dit jaar de volgende obligaties No. 3a, 8a, 9a, 9b en 9c. Vanaf 1 November a.s. betaalbaar bij de Amsterdamse Bank, bijkantoor Leeuwarden. De Nov. coupons **zijn eveneens** betaalbaar bij genoemde bankinstelling of bij de penningmeester: J. Prins, Raadhuisplein 23, Leeuwarden.

THEOLOGISCHE WERKGEMEENSCHAP

De theol. werkgemeenschap vergadert 17 en 18 October in Utrecht. De leden worden verzocht ten spoedigste aan br F. Bos, v. d. Goesstraat 17 te Utrecht op te geven, of zij voor deze dagen nachtlogies wensen.

J. REILING,
wrnmd. secr.

Het secretariaat van de Gemeente te Haarlem berust thans bij: br D. W. Bakker, Eikenstraat 58, Haarlem.

De Baptisten Pastorie te Workum is telefonisch aangesloten onder no. 70 (geen doorverbinding.

Het *ouderen-kamp* te Epe

Een berichtje hierover zal ongetwijfeld uw aller belangstelling genieten. Het kampleven (nog bij velen onbekend en wellicht hierdoor cnbemind) is een leven waarin we in het bijzonder stilstaan bij alles wat God ons in de natuur wil laten zien. Het is dan ook tot op zekere hoogte een natuurleven; geen last van hoge boorden noch van fraaie kleding maar een leven voor en met elkander. Men leert niet alleen een mede neef of nicht (kamptaal) kennen, maar ook het eigen leven leert men vanuit een heel ander standpunt bezien. Wat waren de avonden fijn, dat we verschillende stemmen de lof des Heeren hoorden bezingen, evenals de ervaringen die we mochten beluisteren. Kortom het zou teveel plaats vragen om alles tot in de finesses te beschrijven. Alleen zij dit nog vermeld, dat we niet enkel een burgemeester in ons kamp hadden maar dat we ook nog elke morgen een kampkrant hoorden voorlezen die op elk terrein weergaf wat er de dag te voren in het kamp had plaatsgevonden. Daar er vele journalisten in ons kamp aanwezig bleken te zijn was de krant elke dag goed verzorgd. Zeker, ruwe stormen mogen woeden, dit maakten wij ook mee, toen onze tenten op hun grondvesten schudden vanwege de windhoos die over de Veluwe trok, maar zegt Ps. 91 het niet moedgevend: „Tot u zal het niet genaken". Met onze ogen hebben wij het gezien, alles om ons heen was nacht.

God onze God wilde ons behoeden, Hij hield over ons de wacht.

Wilt u nog meer van het dagelijks leven weten, ik zou u aanraden, bestel de kampkrant, en u leeft in de sfeer van ons Ouderen-kamp mee. Prijs is f 0.50. Het is te verkrijgen bij de Kampco de Jonge, Adm. de Ruyterweg 156 huis, Amsterdam (W.)

Advertentiën

JAARGANG 67 - Nr. 3019
VRIJDAG 22 SEPT. 1950

WEEKBLAD DE CHRISTEN

Orgaan tot verbreiding van de beginselen van N.T. Christendom

UITGAVE VAN DE UNIE VAN BAPTISTEN GEMEENTEN IN NEDERLAND

REDACTIE-ADRES: Ds. C. BRANDT, MOERKERKESTRAAT 151c - ROTTERDAM—Z.
ADM.: Ds. T. JANSMA, TETTERODESTRAAT 47, HAARLEM, POSTREK. No. 9260 TEN NAME VAN DE UNIE - TEL. 18032

ABONNEMENTSPRIJS BIJ VOORUITBET. VOOR NEDERLAND EN OVERZEESE GEBIEDSDELEN P. JAAR F 5.— - BUITENLAND P. JAAR F 6.50

Het wegwijzende WOORD

Onze kinderen

„Laat de kinderen tot Mij komen....”
Marcus 10 : 14.

Het huwelijk schijnt soms een juk te zijn, dat nogal kwelt. Vooral voor de man. Jezus werd eens gevraagd, of men zijn vrouw om allerlei oorzaak mocht wegzenden. De Heer antwoordde met een verwijs naar de schepping. Hoe God de vereniging en eenheid van man en vrouw gegeven had; waar scheiding zelfs buiten de horizon van het vermoeden lag. Maar Mozes kende toch een scheidbrief? Men proeft de scherpte waarmee de Heer dan repliceert.

„En zij brachten kinderen tot Hem....” Wie: zij!? Moeders, die voelden, dat hier een Man was, Die de grondslagen van het gezinsleven verdedigde en hun kinderen voor verdriet en verarming wilde bewaren? Het liedje zegt: Eens brachten de moeders, maar dat zegt de Schrift niet. Misschien waren er ook vaders. De titel van een boekje uit deze dagen luidt wel: Aan moeders hand tot Jezus, en we geven onmiddellijk toe, dat een moeder wellicht meer gelegenheid en tact zal bezitten om haar kind toe te spreken, het neemt niet weg, dat een vader een roeping heeft, een priesterlijke taak. Vader en moeder moeten hun aandacht wijden aan hun kind. Zij moeten het niet alleen voeden en helpen straks in deze wereld een plaats onder de zon te kunnen innemen, zij hebben niet alleen aan het lichamelijk welzijn en aan de maatschappelijke positie te denken; het kind heeft een ziel. Zij zullen trachten het tot Jezus te brengen. Door met liefde en eerbied van Hem te spreken. Door zelf in Zijn tegenwoordigheid te leven. Door te bidden om een openbaring van Zijn genade over en in het leven van het kind. Want dat kind, dat opgroeit, heeft de Heiland, de Vriend en de Heer nodig. Meer nodig dan diploma's en grote verdienste. Wij vergeten dat soms.

Er zijn zeker storende invloeden, die het ons moeilijk maken dit teer en verheven werk te verrichten. Toen waren er discipelen. Juist discipelen. Vreemd, dat juist de Zijnen Hem nu en dan niet begrijpen en anderen in de weg staan. Het valt niet gemakkelijk om met je eigen volk over de Heiland te spreken. Dat is ook vreemd. Dan is daar de invloed van de straat, van zekere vriendjes en vriendinnetjes. Als ze nog even ouder worden komen ze met zovele mensen in aanraking, die met ware wellust blijkbaar de schone tuin vertrappen. Die verkeerd zaad zaaien. Wij kunnen ze daarvoor niet bewaren, daartegen niet beschermen. Zij moeten die harde wereld in. Maar juist daarom dringt het des te meer, dat wij hen tot Jezus brengen.

Wat is het een schoon beeld, dat we hier van Jezus hebben. Zijn bestraffende woorden zijn eigenlijk een zang van liefde tot de kinderen. Hij legt Zijn arm om het meisje en Zijn hand op de schouder van die jongen. En ze kijken naar Hem op en glimlachen. Toen moet ook de Heer wel geglimlacht hebben. Palmtakken vingen het uitbundige licht op en alles zong. Jammer, dat Hij hier niet meer wandelt. Maar Zijn liefde is onveranderlijk en nog wil Hij omarmen, dat is beschermen, beveiligen, verdedigen en nog wil Hij zegenen, dat is rijk maken en gelukkig. Jezus preekte niet, Hij goot al Zijn liefde op hen, die op de drempel van het leven stonden. Mocht het ons allen gegeven zijn onze kinderen ervan te overtuigen, dat Hij de Zegenende is. Misschien zal het gemakkelijker gaan, als ze Zijn zegen over ons speuren. Als ze Zijn liefde tot ons weerschenen zien in ons verkeer met hen. Verhindert ze niet.

HUIZINGA.

Losse Schakels

„Ons Christel. Geloof” Zo nu en dan worden ons vragen voorgelegd, hetzij mondeling hetzij schriftelijk, betreffende onderwerpen, die wij in ons werkje „Ons Chr. Geloof”, behandeld hebben. Niet zo, dat nadere inlichtingen er over worden ingewonnen of men een verschillende opvatting voordraagt, maar men vraagt zonder van de antwoorden, in dat geschrift gegeven, kennis genomen te hebben. — We zouden het aangenaam vinden, dat zij, die bewust geestelijk leven, kennis namen van hetgeen tot voorlichting en onderrichting geschreven werd.

„Geen Uitgeefster" Er zijn bladen, die onze uitgaven niet willen bespreken, omdat ze niet verschijnen bij een erkende uitgeefster. — De Hervormde Kerk zond ons een recensie-exemplaar terug met de mededeling, dat de daarin behandelde stof: geloofsleer, buiten de sfeer van de belangstelling van haar lezers geacht moest worden te liggen. Gezien haar lezerskring was het werkje niet geschikt voor een bespreking. Dat is wat vreemd, wanneer men merkt, dat uitgaven van het Roomse „Spectrum" in Utrecht over dogmatische onderwerpen, wel in dat blad besproken worden. Is baptistische lectuur minder geschikt om onder de aandacht van de Hervormde lezers gebracht te worden dan Roomse godsdienstige geschriften dat zijn?

Vrij Evangelisch oordeel In „Ons Orgaan", van de Vrije Evangelische gemeenten kwam het boekske wel op de „Boekentafel". Hierbij deed zich echter iets ongewoons voor. Vermelding van naam en plaats van uitgeefster van het werkje had niet plaats. Dat wordt uit de aard der zaak toch werkelijk nimmer verzwegen. — Naar het oordeel van de recensent is er in „Ons Chr. Geloof" te weinig aandacht besteed aan de toekomstgedachte. Hij mist er de vermelding in van het Duizendjarig Rijk en van Israel. — Inderdaad zijn deze onderwerpen niet met die breedvoerigheid behandeld, die dan ontstaat als men in bizonderheden afdaalt. We hebben ons, wat de leer der laatste dingen betreft, tot de grote lijnen bepaald, omdat we in dit geschrift minder onze eigen opvattingen bekend wilden maken, dan wel een idee wilden geven van hetgeen er onder Baptisten in Nederland over de voornaamste punten van de Chr. Geloofsleer gedacht wordt. Op het terrein van de toekomstige dingen lopen onze opvattingen nogal uiteen en we wilden die broeders, die een gedetailleerde beschouwing van de laatste dingen huldigen, die de onze niet is, niet hinderen, en het niet laten voorkomen alsof die stroming onder ons niet gevonden zou worden. — Dat geldt ook van de beschrijving van de plaats, die Israel wordt toegekend in de heilshistorie Daaromtrent is o.i. het Nieuw Testamentisch getuigenis nog zeer onvoldoende beluisterd. — Ondanks deze punten heeft de recensent het werkje met veel genoegen gelezen. Misschien herstelt „Ons Orgaan" de boven gesignaleerde fout alsnog?

Objectiviteit Dikwijls wordt ons Baptisten verweten, dat wij op de Doop een eenzijdige nadruk leggen. Dit verwijt getuigt wel eens van vooringenomenheid. Men *verwacht* dat we dat zullen doen en meent het nu ook te ontdekken. „Kerknieuws" prijst de objectiviteit van de Schrijver en zegt voorts: „Zelfs het hoofdtuk over de Doop ademt een objectieve en schriftuurlijke geest". — Ds C. Aalders, de bekende predikant voor de buitenkerkelijken in den Haag, zegt iets gelijkluidens. „Het is verder merkwaardig, hoe weinig bij de behandeling der Sacramenten, het accent valt op de Baptistische leer; hoewel voor wie goed leest het standpunt van de schrijver duidelijk genoeg is. (zie bladz. 61!)". „Al met al", zo gaat hij voort, „een mild en prettig boekje .... waarin allerlei onderwerpen door de auteur — ondanks het traditioneel dogmatische raam waarbinnen hij blijft" — „op een frisse en boeiende wijze worden voorgedragen". Hij noemt met name het hoofdstuk over „De Schepping" en dat over „De toegeëigende Verlossing".

Ons Orgaan maakt opmerkzaam op een fout te vinden op bladz. 60, waar „geen grens" moet zijn: een grens, en de 's Gravenhaagse Kerkbode merkt op, dat op bladz. 52 syncretistisch geschreven is inplaats van synergistisch.

Baptistisch oordeel De bespreking, door ds J. de Jong aan het werkje in „De Christen" gewijd, heb ik met belangstelling gelezen.

Zijn bezwaar tegen de niet-Barthiaanse opzet, door ds C. Aalders aangeduid als de „traditioneel dogmatische" versta ik, doch het heeft voor een populair werkje zijn voordeel niet zover af te wijken van hetgeen ons volk in zijn brede lagen „ligt".

Aan de betekenis van de toorn Gods is aandacht gewijd. Wanneer gezegd wordt (Bladz. 41) „Christus komt aan het Kruis en sterft daar, én omdat Hij de Heilige is, én omdat Hij in liefde de zondaar vasthoudt tot in de vloek toe", dan zijn we toch dáár waar de toorn brandt. Overigens is het juist opgemerkt van de recensent, dat we in dat boekske de z.g.n. klassieke opvatting van de verzoening voordragen, welke o.i. dichter bij de Schriftgegevens staat, dan de in de Westerse landen heersende, de z.g.n. Latijnse beschouwing, die door Anselm hier de heersende werd.

Bizonder verblijdt het mij, dat ds de Jong heeft opgemerkt dat de Avondmaalsleer, door mij in „Ons Chr. Geloof" voorgedragen, afwijkt van de gangbare beschouwingen. Het heeft ons bevreemd, dat dit, naar het althans schijnt, aan de andere recensenten is ontgaan!

Voor de critiek op welk punt ook, zijn wij onze beoordeelaars, dankbaar.

Het nieuwste dogma Zoals de bladen bekend gemaakt hebben, heeft de Paus het voornemen bekend gemaakt om op 1 Nov. a.s. het dogma af te kondigen van Maria's lichamelijke ten-hemel-opneming. Een dogma is, naar R. Katholiek leerbegrip, een leeruitspraak, die men verplicht is te geloven op straffe van onzaligheid. Aan het voor-waar-houden van de dogma's hangt dus naar Roomse opvatting, de zaligheid. Aan de leeruitspraken, die reeds tot dogma's verheven zijn, is nu dus als nieuwste die van Maria's ten-hemel-opneming gekomen. Jaren lang is het Rooms Katholieke volk er op voorbereid zodat er nu slechts weinig protesten of bedenkingen in die Kerk zelf tegen ingebracht zijn. Een klein percentage Roomsen betreurt de afkondiging van dit dogma omdat het de kloof tussen Roomsen en niet-Roomsen breder maakt en de niet-Roomse Kerken verder van de Roomse Kerk wegdringt.

Anglicaanse uitspraak De Engelse Staatskerk en de Anglicaanse Kerk in haar geheel, is eigenlijk geen Protestantse Kerk. Ze bewaarde haar zelfstandigheid tegenover de Kerk van Rome, toen de Kerken in andere landen al meer en meer het karakter kregen van afdelingen van de Roomse Kerk. In leeropvatting is de Anglicaanse Kerk die der Hervorming verwant, maar in de liturgie herinnert ze aan de Roomse Kerk. Deze Kerk neemt daardoor een soort tussen-positie in. Met de Oud-Katholieke Kerk en de Kerken van het Oosten, zoals de Russische en de Grieks-Katholieke, heeft ze Avondmaalsgemeenschap en beschouwt ze het episcopaat als behorende tot het *esse*, d.i. het wezen der Kerk. De Roomse Kerk heeft de Anglicaanse wijdingen echter niet erkend zodat, naar haar oordeel, in de Anglicaanse Kerk het Avondmaal zomin werkelijk als wettig kan worden bediend. M.a.w.: er is in die Kerk geen Avondmaal. De twee Aartsbisschoppen van deze Kerk hebben nu a.g. het straks af te kondigen dogma de volgende verklaring afgelegd:

„Op Maandag 14 Aug. is bekend gemaakt, dat

de Paus voornemens is om op de 1ste Nov. a.s. in de St. Pieterkerk af te kondigen dat de leer van de lichamelijke ten-hemel-opneming van de Gezegende Maagd Maria voortaan een artikel des geloofs is. Dit betekent dat de Rooms Katholieke Kerk deze leer nu beschouwt als een noodzakelijk deel van de Chr. Openbaring en voortaan van al haar leden zal eisen haar als waarheid te geloven.

We verklaren duidelijk en in het openbaar dat de Kerk van Engeland deze leer niet houdt en niet kan houden voor een noodzakelijk deel van het Algemene Geloof, waarmede men van de leden der Kerk instemming mag eisen.

De Kerk van Engeland eert en eerbiedigt de Moeder van Onze Heere Jezus Christus, maar er is noch in de Schrift, noch in de leer van de Eerste Gemeente het geringste spoor te vinden van een geloof in de lichamelijke opneming van Maria. De Kerk van Engeland weigert te erkennen als noodzakelijk voor een zaligmakend geloof enige leer of opvatting, die niet duidelijk in de H. Schrift voorkomt.

We betreuren het ten ernstigste dat de Rooms Katholieke Kerk er door deze daad toe over gegaan is de dogmatische verschillen in het Christendom te vergroten en daarmede ernstig kwaad gedaan heeft aan de groei van wederzijds begrip tussen Christenen wortelend in het gemeenschappelijk bezit van de fundamentele waarheden van het Evangelie."

L.

Mensen zoeken
de weg ten leven

1

Door vergelijking leert men eerst de waarde of ook de onwaarde van het eigen bezit kennen. Aan de geldigheid van deze stelregel zal wel nauwelijks getwijfeld worden. Een andere vraag is, of deze stelregel de ruime toepassing vindt, welke hij verdient. Meestal onttrekt men kinderlijk naief dit eigen bezit aan een meer critische beschouwing, mogelijk omdat men vreest iets van zijn belangrijkheid te moeten prijsgeven in het ogenblik, dat gewaande rijkdom in werkelijkheid als illusie moet worden afgewezen. Nietwaar, armoede is smartelijk, maar het is het pijnlijkst, wanneer het als zodanig tot in haar diepste wezen wordt ontmaskerd. Het is geen wonder, dat vele mensen daarom hun beschouwingen met hand en tand verdedigen door middel van allerlei boute maar ongefundeerde beweringen dan dat zij tijdens het proces van de vergelijking de kwade kans willen lopen, dat hun die beschouwingen uit de hand worden geslagen, die tot dusver hun leven en gedachtenwereld beheersten.

Jammer genoeg vinden wij deze schuwheid ook op het terrein van het godsdienstig leven. Dat deze schuwheid soms de houding aanneemt van „overtuigd" christendom kan ons niet misleiden. Zonder de eerlijke vergelijking is dat schijnbare „overtuigd-zijn" niets anders dan krampachtige starheid, of, zo men wil, starre krampachtigheid, waarin het eigenlijke leven aan boeien is gelegd en dus niet tot zijn recht kan komen. Alle pathos ten spijt mankeert het de nadrukkelijkste verklaringen aan overtuigende kracht. Andersdenkenden worden er niet door overwonnen. Het zaad, als men tenminste zo nog de religieus getinte uitingen wil noemen, bezit geen kiemkracht.

Waagt men daarentegen de moeizame weg der vergelijkingen te gaan met zijn godsdienstige bezit, dan is het wel mogelijk, dat men zich hier en daar moet herzien, maar het eindresultaat is geen zielige armoede doch kracht. Ook dan, als men herhaaldelijk zijn zwakheid heeft moeten bekennen met een: „Ik weet het niet". Er blijft dan echter voldoende over om met dezelfde *ware* overtuigingskracht als de blindgeborene van Joh. 9 te zeggen: „Maar één ding weet ik...." Dan blijkt het schijnbaar geleden verlies een rijke winst te zijn.

We willen dus gaan vergelijken hetgeen wij in ons geloof bezitten met dat, wat door verschillende tijden heen op de onderscheidenste plaatsen is geloofd. Ik weet, dat zulk een vergelijking te maken lang niet altijd even gemakkelijk zal zijn. Immers het gevaar is groot, dat men de fijne schakeringen van het eigen geloof onwillekeurig beter tot zijn recht zal laten komen dan die van een in werkelijkheid minder bekende godsdienst. Het objectieve denken immers heeft een standpunt in te nemen boven de „partijen". Maar in ons geval is dit toch wel onmogelijk. Wij kunnen nu eenmaal niet altijd blijven zweven in de helicoptere van het zuiver logisch denken, totdat we ons oordeel hebben gevormd. We zullen echter het mogelijke doen om ook de andere wereld- en Godsbeschouwingen eerlijk recht te doen wedervaren. Dit alles echter zo kort mogelijk.

Laten we beginnen met de primitiefste uitingen van het religieuze denken, zoals men dit kon aantreffen bij de voorhistorische mensen in onze streken. Dan merken we, dat door de mening waartoe de moderne mens zijn toevlucht gaarne neemt, n.l. „Dood is dood", geen plaats kon vinden. De stoffelijke overblijfselen, die men in de oudst bekende graven aantrof, vond men in gehurkte houding en soms geboeid. Men wilde zo de afgestorvenen beletten in het bestaan der overlevenden in te grijpen. In dit geloof aan een leven na de dood vinden we in elk geval een aanduiding voor het tastend voortgaan op het terrein van het zinnelijk onwaarneembare. Wat onze voorouders daar vonden, is voor ons moeilijk te zeggen. Toch komt ons een omstandigheid te hulp. In de tegenwoordige tijd vinden we onder vele primitieve volkeren nog beschouwingen, die luidens het getuigenis van het in aloude graven gevondene, veel overeenkomst moeten hebben met de beschouwingen van onze voorouders. De dwergvolken in Centraal-Afrika, in de oerwouden van de Philippijnen en in Malakka, de Bosjesmannen in Zuid-Afrika behoren daartoe. Men kan dus wel zeggen, dat zij met elkaar een wereld-godsdienst vormen. Gewoonlijk noemt men hen Animisten, daar zij alles als bezield zich voorstellen.

Van een wereldbeschouwing kunnen we bij deze volken eigenlijk nog niet spreken. De primitieve heeft alleen maar belangstelling voor zijn naaste omgeving. Met het enigszins verder afliggende, zoals zon en maan, stelt hij zich spoedig tevreden door middel van kinderlijke verklaringen. 't Zijn voor hem broer en zus, waarbij de zon de maan achterna zit.

Zijn belangstelling gaat veel meer uit naar de gebeurtenissen, die hem omringen. In 't bijzonder boezemt het dier hem een diep ontzag in. Het konijntje, dat aan het begin van de winter verschijnt, geldt voor hem als de brenger of schepper van de winter. De trekvogels zijn de makers van de zomer. Andere dieren brachten zo de regen. — De primitieve tracht nu op de gang

der gebeurtenissen in de natuur ook zulk een beslissende invloed te verkrijgen door de bewegingen van de betrokken dieren te imiteren. Zo ontstonden de toverdansen, die in de godsdienst der primitieven zulk een belangrijke rol spelen. Naarmate schijnbare resultaten zich bij bepaalde personen voordeden, werden deze personen gedacht als gevuld te zijn met bijzondere macht. Als vanzelf werden deze tovenaars de leidslieden, die tegelijk gevreesd en gerespecteerd werden. Tenslotte vormden deze mensen een groep of kaste op zichzelf. Zij werden het middel, waardoor de primitieve zich hoopt te ontdoen van de vijandige machten die zijn leven bedreigen. Het is te begrijpen, dat zij in hoog aanzien stonden.

Op een iets hogere trap van ontwikkeling staan de Totemistische volken, die er al toe waren overgegaan de vele raadselen van het leven naar zijn innerlijke zijden in de kring van hun denken te plaatsen. Het woord Totem duidt aan een dier, waarin men de ziel van de voor tijden overleden stamvader aanwezig denkt. Dit Totem-dier beeldde men af op schilden en wapens en op totempalen, die te midden van een nederzetting waren opgesteld. Bij de Indianen, van wie het woord „totem" afkomstig is, had men adelaars-, hert- of wolfstotem. Zoals men ziet: alles dieren, die in een of ander opzicht de meerdere van de mens is. Daardoor kregen ze langzamerhand betekenis als beschermende, ja goddelijke macht.

Dat de ziel van de stamvader in het totemdier en ook in diens afbeelding, de totempaal, aanwezig gedacht werd, brengt ons op het aldaar gehuldigde geloof der zielsverhuizing. Het is de onderzoekers nog niet volkomen duidelijk, welke weg de gedachtegang der totemisten heeft gekozen om tot deze aanschouwing te komen. Waarschijnlijk ligt hier ook weer de reeds bekende fout ten grondslag, dat men oorzaken en gevolgen met elkaar verwisselde. Het is mogelijk, dat in het moment, dat de geheimzinnige kracht van het leven (de ziel) aan het lichaam ontvlood, er juist een of ander dier op het plan verscheen. Hoe licht kon dit dier dan geidentificeerd worden met de ziel van de zoeven gestorvene!

Daardoor wordt duidelijk, dat de ziel niet alleen in een menselijk lichaam voorkomt, maar dit ook verlaten kan. In de droom komt dit herhaaldelijk voor.

Bovendien wordt zichtbaar, dat niet alleen de voorvader van de stam in andere lichamen of voorwerpen kan zijn, maar evenzo de zielen van alle overledenen. Zij kunnen huizen in bomen, watervallen, stromen en zelfs in gebruiksvoorwerpen. Allen zijn bezield, alles is bezield. Het is in dit verband te zeggen, dat het totemdier als drager van de ziel van de stamvader merkwaardigerwijze minder gevreesd wordt dan de lagere orden van demonen. De laatsten worden gevreesd om hun luimigheid en daarom veel ijveriger gediend dan de hoger gedachte ziel van de stamvader. Dit „opperwezen", uit wie al het leven voortvloeide, was goed en mild; hem behoefde men niet te vriend te houden. Reeds met enige onbloedige offers was hij tevreden. Voorts was en is nog steeds de primitieve animist (anima = lat.:ziel) zowel als de totemist als het ware bewoner van één groot geestenhuis: zoveel grote en kleine levensraadselen, zoveel grote en kleine geesten waarvan men zich omgeven meende!

Begrijpen we iets van de angst dier ongelukkigen?

Wordt vervolgd.

Br.

In het Web van de Spin

Wie ben ik?

Wat is een mens toch soms een wonderlijk dwaas schepsel. Loopt me daar zo'n wezen, begaafd met ogen en met oren van prima kwaliteit, na een avond van vergaderen in de geweldige eenzaamheid van de nacht. Schuin boven hem drijft de maan als een exotische bloem in de drijfschaal van de hemel. Sterren zoemen hun eeuwige zang en in het water van het kanaal is heel dit fantastisch spel van licht en donker weerspiegeld. Schoon is Gods schepping bij dag en bij nacht. Maar deze mens, hij ziet het niet. Want hij is bezig met zichzelf, met zijn problemen, met centenkwesties en familieverdriet.

Eén blik naar boven met een ontvankelijk gemoed en alles wat probleem heette zou op slag in het niet gezonken zijn bij dit prachtig schouwspel. Eén moment van openstaan en zijn ziel zou mee ingestemd hebben met dit schone lied.

Een domme gulden verduistert de zon!

Kent U ook die dwaasheid?

Een domme gulden voor elk van je ogen, en je kunt de goede zon niet meer zien. Een klein watje in elk van je oren en het magnifieke concert van de schepping gaat voor je teloor.

Wat een verlies van iets dat gratis tot je beschikking staat, niet aan prijsopdrijving onderhevig is en toch tot het schoonste behoort wat ooit een mens werd voorgezet.

Wie zijn wij, die zó in Gods tuin wandelen?

Geef mij mijn paradijs terug!

Zou Adam inderdaad wel zo veel verloren hebben als wij doorgaans denken, toen God hem Zijn tuin uitjoeg en hem buiten de omheining van het paradijs neerplantte? Zou die voortvluchtige, beangste mens, opgescheept met gevoelens van schuld en van wrok, na zijn val nog wel iets van al dat schoons hebben kunnen proeven?

Trekt de zonde de aandacht van de mens niet af van God en Zijn Daden om die te richten, uitsluitend bijna, op wat lelijk is en banaal?

Waar vindt je vandaag nog een mens die „dichter" is? Scheldt men in de practijk de dichter niet uit voor een wereld-vreemde dwaas die zijn tijd niet verstaat en zijn dagen verdoet met onwezenlijk gedroom? Nee hoor, *mijn* zoon wordt géén dichter of musicus! Geef mij maar de realiteit, neergeteld in klinkklare guldens. Weet je tenminste waar je aantoe bent, nietwaar? Zo....! maar die zijn er ook al haast niet meer. Ik bedoel die solide zilveren guldentjes van vroeger, weggeborgen onder een zilveren knip. Waaruit we alweer kunnen leren, dat het met die realiteit ook al niet al te best meer gesteld is.

Maar we waren bij Adam en zijn verloren paradijs. En dan misschien tevens bij onze eigen verloren lusthof, die we zo graag terug willen winnen, maar o, dat is zo moeilijk!

Is heel het sociale en politieke gebeuren, al ons klein gedoe van kopen en verkopen, van lehren und lernen,

van zwoegen en zweten, niet terug te brengen tot een streven naar herwinning van het verloren paradijs? Als mensen fanatiek achter een partijleider aandraven, als grote massa's volijverig demonstreren voor regeringsgebouwen en paleizen, gaat het dan eigenlijk altijd niet om datzelfde?

Maar zeker is *dit* het ergste niet, dat Adam het *paradijs* verloren heeft, maar *dat de zonde zijn vermogen om kinderlijk-zorgeloos de paradijsweelde in te drinken en er zijn schepper voor te danken, aangetast en omlaaggeschroefd heeft.*

Een kunstschilder benadeelt men niet al te zeer wanneer men hem, blind geworden, uit het Rijks-Museum verwijdert.

Een musicus wordt er niet zoveel minder van wanneer men hem, als hij zijn gehoor verloren heeft, uit de concert-zaal weert. En de student berokkent men heus niet veel schade als men hem de toegang tot de colleges van de Universiteit ontzegt, nadat er bij hem een toestand van verstandsverbijstering is ingetreden.

Eén ding is hierbij slechts van wezenlijk belang n.l. dat de kunstschilder zijn gezicht, de musicus zijn gehoor en de student zijn verstandelijke vermogens herwint. Dan eerst wordt het verlorene weer van waarde voor hem.

En daarom mee is God bezig ons onderhanden te nemen. Er zal bij de verloren mens een wedergeboorte plaats moeten vinden, en daarna een groeien, een toenemen, zodat hij allengs weer bekwaam wordt om „paradijsbewoner" te zijn, om Gods stem weer te horen in de wind des daags en in het gefluister van de nacht.

Zullen wij God niet danken voor het vele schoon dat Hij ook *buiten Zijn tuin* heeft geplant? Voor de sterren en wolken? voor de witte waterlelie en de koene klimroos? Voor het water en het woud? Voor de lach van onze kinderen en de zang van de merel? Voorlopig zal dit genoeg zijn. Anders zou de weelde te groot worden in één keer.

Een genezen blinde went slechts langzaam aan het volle licht.

Wf.

Nú moet het wezen!

Want a.s. Dinsdag 26 September is de sluitingsdatum voor de bestelling van het KERSTNUMMER van DE ZAAIER.

U las hier al van bestellingen, die die van verleden verre overtroffen: zelfs met 400 en 500 exemplaren! Wij gaan vóórwaarts, ópwaarts!

Maar van alle Colportage-Ploegen, Zaaiercomité's of N.B.J.B.-afdelingen heb ik nog niet de bestelling ontvangen. Dat kan nu nog prachtig op tijd gebeuren. Ik zie er met spanning en vol verwachting naar uit! Zullen ze de 30.000 doen overschrijden en de 35.000 doen halen of zelfs de 40.000?

Herinnert U zich nog, wat we in onze circulaire aangaande het overleg in zake de bestelling voor de Kerstnummer-campagne zeiden? „Drenk het met Uw enthousiasme, dompel het in Uw gebed, heb een geloof met visie en .... doe dan Uw bestelling".

Ja, doe het zó!

Wij rekenen op u!

De administratie,
Tetterodestr. 47, Haarlem.

P.S. Zo juist komen nog een paar bestellingen binnen, waaronder weer één, die 500 exemplaren hoger is dan verleden jaar. Reuzen! Ook bereikte mij een bericht, dat ergens, waar verleden jaar geen Kerstnummers verspreid werden, men nu 500 exemplaren wil plaatsen. Dat is voortvarendheid met heerlijk élan! En nu: is Uw bestelling al klaar? Eén raad: doe het goed en groot, want onze Heer is goed en groot! HIJ rekent op U!

Jeugdzondag
24 September

De waarde en de zegen van het Jeugdwerk, zowel voor de jonge mensen zelf als voor de gemeente, zal U zeker na aan het hart gelegd worden op a.s. Zondag. Daarom zal ik er hier niet in die richting iets van zeggen.

Graag zou ik echter Uw aandacht willen vragen voor de lectuur, die er van Uniewege voor onze Jeugd verkrijgbaar is en hun een behulpzame hand wil zijn. Uw voorganger is er mee op de hoogte en zal U willen aanbevelen om dat aan te schaffen, wat een goede dienst kan bewijzen. U kunt ook rechtstreeks naar het Lectuurfonds, Tetterodestraat 47, Haarlem schrijven en vragen om dat wat U wenst. Het zal U zonder mankeren worden toegezonden. Zal ik U mogen helpen door onderstaand een greep te doen uit wat ons eigen Lectuurfonds aanbiedt?

Ds F. E. Huizinga: „Ik zit er wat mee" à 10 cent. Een vlot en begrijpelijk geschriftje voor wie naar klaarheid zoekt in het doopvraagstuk. Ook het boekje van Ds J. Louw: „De Kinderdoop en de Heilige Schrift" à 30 cent geeft klaar inzicht.

Ds D. Slort: „Leidend Licht" à f 0.90. Dit is een woord tot jong-gelovigen. Deze leiddraad zal hen verkwikking en wijzing bezorgen! Van dezelfde schrijver hebben wij ook „Visioenen van de profeet Jeremia" à f 0.40. Dit geschriftje helpt Jeremia verstaan.

Ds J. Louw: „Ons Christelijk Geloof" à f 1.35. Dit biedt goede stof voor grondige studie en daardoor verrijking van kennis en inzicht. Eenvoudiger is gehouden „Lesboekje voor Geloofsleer" à f 0.30 van dezelfde schrijver. Wie dieper wil graven, grijpe naar het eerstgenoemde.

De jonge mens moet ook in het bezit zijn van een bijbel of nieuwe testament. Ze zijn in ons Lectuurfonds

verkrijgbaar. Zakbijbels zijn er voor f 2.— en f 3.—. Kleine Nieuwe Testamenten in nieuwe vertaling voor f 1.60 en met de Psalmen f 2.60; idem staten-vertaling f 1.— en f 1.20. Bijbels voor verenigings- en huiselijk gebruik kosten f 5.60; Nieuwe Testamenten met de Psalmen (nieuwe vertaling) f 3.60.

Op de Jeugdzondag ga men niet aan de lectuur voorbij. Integendeel: laat de aandacht daar vooral ook op vallen. En laat de jonge mensen lezen! Schrijft gerust aan het Lectuurfonds en U krijgt wat U wenst!

T. JANSMA.

Rondom Lofzangen en Gebeden

Hier is dan een getuigenis van een br die uit Lofzangen en Gebeden gezongen heeft, en zich in de loop der tijd een oordeel over deze bundel heeft gevormd. Soms zegt hij het wel wat erg kras, en we zijn het ook lang niet altijd met hem eens, maar wat geeft dat? Wij willen graag naar hem luisteren en drukken wat hij schrijft in zijn geheel af.

Hopelijk volgen nog meer ontboezemingen. De commissie die werd aangewezen om deze zaak nog eens te bezien, zal er zeker met aandacht kennis van nemen.

En misschien komen we zelf nog eens op deze aangelegenheid terug.

Wf.

Geachte broeder in Christus,

U wilt graag weten wat er van Lofzangen en Gebeden gedacht wordt. Welnu ik verstout mij ook enkele dingen er over te zeggen.

De grote fout is dat niet naast de tekstbundel een goede, voor de doorsnee organist *speelbare muziek*bundel werd uitgegeven. In de trant van J. d. H. en het Leger des Heils. Dan kopen velen deze muziekuitgave en spelen en zingen zij in hun gezin. Kunt u daar niet voor zorgen, spaar dan uw krachten, want dan gaat de bundel er niet in.

Dat zag J. d. H. indertijd ook en hij heeft 't in 't geloof gewaagd, hoewel muziekuitgave duur is.

M.i. ontbreken er in:
Marsliederen
Jubelzangen
Gemeenteliederen.

Op dit laatste werd mij herhaaldelijk ook door onze dominee's gewezen. In de bundel geestelijke liederen van J. N. Voorhoeve komen goede Gemeenteliederen voor (Nrs 21, 44, 47, 66, 80, 82, 108, 111, 128). *Gemeentezangen* mogen in onze bundel niet ontbreken. Bezuinigd kan worden door niet het 1e vers 2 x af te drukken. Dat was dwaas.

Zong ooit een Gemeente 26 of 75? Zulke stukken horen m.i. thuis in een uitgave voor zangkoren. 59 en 86 enz. zijn te ouderwets. Zingt de Heere een nieuw lied.

117 jammer dat „Crown Him Lord of all" veranderd is, verbeterd?

147 je wordt naar van „och, och". Schrappen of veranderen in: komt, want, dus, en enz.

Bij de zendingsliederen mis ik *het* zendelingenlied No. 110 der nieuwe Herv. Bundel.

„Orde van eredienst plaatse men voor of beter achter in het boek. Aanhangsel:

456, 457, 458 wellicht „door oudheid edel", maar berusten op Roomse fabeltjes, weg er mee, we moeten ons er voor schamen.

Tenslotte is er *veel ouds* in, ik stem gaarne toe, daaronder is *veel goeds.* Men voege ook *een aantal nieuwe* graag gezongen liederen toe. Denk er aan, de bundel moet jaren kunnen dienen.

Zorg *vooral* en *bovenal* voor *eenvoudige muziekuitgave* opdat we ook thuis kunnen zingen. Hoe jubelden de oude Baptisten niet uit de Sankey-bundel en de nieuwe uit J. d. H.; daarnaast willen we ook uit eigen bundel zingen. Dat is nu onmogelijk.

Ter ernstige overweging.

Met br.groet,
JAN R. FIJN Sr.

Gemeenteberichten

N. WEERDINGE

Zondag 3 Sept., de dag waarop we het 75-jarig bestaan der gemeente mochten herdenken, was voor ons een ware feestdag. In grote getale kwamen leden, oud-leden en vrienden bijeen in ons stemmig en keurig versierde kerk. Machtig klonk het lied „Dankt dankt nu allen God", dat staande werd gezongen.

Nadat onze voorg. Ds Scholte Jez. 12 had gelezen, zong het zangkoor „Looft de Heer" een feestlied, waarna Ds Scholte een predikatie hield over het thema „Dank en aanbidding" naar aanleiding van Openb. 7 : 11.

Ds Scholte wees erop, dat het voor de Gemeente een hoogtijdag was, een dag van grote vreugde, omdat God de Gemeente heeft bewaard en gezegend tot op deze dag. In de geest zien wij de mannen en vrouwen, die in het verleden hun gaven en krachten hebben gegeven voor de arbeid der Gemeente uit liefde tot hun Heer en Heiland. Zij juichen thans voor Gods troon; wij mogen het nu *hier* nog doen en God danken voor al Zijn zegeningen.

Doch in de dankzegging gevoelen we ook ons menszijn, dat is het gebrekkige en onvolkomene van onze dank. Boven de dankzegging gaat de aanbidding uit; omdat dit een verliezen is van ons eigen ik in het grote werk, dat God hier door de Gemeente heeft gedaan. Niettegenstaande de moeilijkheden en strijd, zowel van buiten als van binnen heeft God de gemeente willen staande houden tot op deze dag.

Wij aanbidden Hem, Die ons waardig geacht heeft om medearbeiders te zijn van Zijn Rijk, dat eenmaal in heerlijkheid openbaar zal worden. Bij het danken voor het verleden past het voornemen om ook in de toekomst ons te wijden aan 's Heeren dienst en mede te arbeiden aan de komst van Zijn Rijk.

Het zangkoor zong hierna het herdenkingslied, waarna met dankgebed en gemeenschappelijk zingen deze dankdienst werd besloten.

's Middags kwamen we weer bijeen voor een „Herdenkingsdienst". Ook nu was de kerk weer geheel bezet en onze voorganger sprak naar aanleiding van Psalm 33 : 11 een herdenkingsrede uit. Uitvoerig stond Ds Scholte stil bij de pionier der Gemeente, broeder Philippus Lindeman, die van Stadskanaal zich metterwoon ging vestigen te Klooster Terapel en, bewogen met het heil der mensen die daar woonden, begon met het houden van een Zondagsschool in hun eenvoudige woning en met de medearbeiders in het veen ging spreken over Gods grote zondaarsliefde.

Meerdere broeders en zusters van Stadskanaal kwamen ook in deze omgeving wonen en begonnen werd toen met onderlinge samenkomsten. Deze eenvoudige ongeleerde mensen waren zich bewust van de opdracht, die de Heer ook hun gegeven had: „Predik het Evangelie" en „gij lieden zult Mijne getuigen zijn". De omstandigheden, waaronder dit moest gebeuren, waren moeilijk; de tegenstand was groot, doch zij hebben in Gods kracht volgehouden en hun offers gebracht voor de arbeid in Gods Koninkrijk. Na veel strijd, moeite en offers hebben zij in 1875 een kerkje laten bouwen en de Gemeente gesticht. Zij deden dit alles, omdat zij zich hun roeping bewust waren. Dat ook de Gemeente van *nu* zich steeds bewust mag zijn van de taak, die God haar geeft.

Na de prediking werden staande en in stilte de pioniers herdacht, waarna het zangkoor „God is ons lied" een passend lied zong.

Hierna werd de gemeente toegesproken door br. P. de Boer namens de Unie Commissie, Wethouder Klein namens het college van B. en W. der gemeente Emmen; br. D. Molijn namens de gemeenten van Z.O. Drenthe; Ds v. d. Werf namens de Jeugd van Z.O. Drenthe; en de heer J. Huizing namens de Ned. Herv. Kerk en Gereformeerde Kerk te Nw. Weerdinge. Allen feliciteerden de Gemeente met deze heugelijke dag en wensten haar Gods zegen toe ook voor de toekomst.

De secr. der Gemeente overhandigde namens de Gemeente, vrienden en verenigingen het jubileum-geschenk, dat bestond uit een bedrag aan geld groot plm. duizend gulden, waarvoor de voorganger namens de Gemeente hartelijk dank zei. „God is ons lied" liet zich nogmaals horen en hiermee was ook deze dienst ten einde.

's Avonds kwamen we nogmaals bijeen in een feestelijke vergadering, waarin door onze reciteervereniging „T.O.G." onder de bekwame leiding van de heer J. Tip te Emmen het lekespel: „Het ontstaan van de Baptisten Gemeente te N. Weerdinge", geschreven door Ds Scholte, werd gespeeld. Verschillende momenten van voor ruim 75 jaar werden hier zeer natuurgetrouw weer gegeven en de leden der reciteervereniging hebben hun rollen zéér goed gespeeld. De aanwezigen hebben genoten van het gebodene. Ook de beide zangkoren verleenden hun voortreffelijke medewerking door 't zingen van mooie liederen.

Ds Hekhuis van Muntendam, die nu ook aanwezig was, richtte hartelijke woorden tot ons, terwijl schriftelijke felicitaties werden voorgelezen van de Gemeenten Deventer, Haulerwijk en Musselkanaal, van zr. Lip—Werkman, lid der gemeente wonende te Hoogeveen, van Ds en Mevr. K. Reiling te Rotterdam, van Ds Jansma te Haarlem, terwijl van het oud-lid A. de Jong vanuit Apeldoorn een felicitatie-telegram werd voorgelezen. De belangstelling voor deze avond was zo groot dat allen geen plaats konden krijgen, hoewel alle beschikbare ruimte met stoelen was volgezet.

Het was een avond om niet te vergeten en aan het einde werd God gedankt voor deze heerlijke feestdag.

MAKKUM

Geliefde broeders en zusters. Zou de Gemeente Makkum geen reden hebben, dankbaar te zijn voor hetgeen de Heere ons heeft bewezen?

Zo U reeds bekend zal zijn is Ds B. Fabrie Zondag 13 Aug. aan de Gemeenten Workum en Makkum verbonden.

Zondagmiddag 20 Aug. hield onze br. zijn eerste dienst in onze Gemeente.

Onze gebeden zijn verhoord! Hoevele jaren (van het bijna 75 jaar bestaan der Gemeente) waren de gebeden opgezonden, dat God onze kleine Gemeente, die naar de mens gesproken zou uitsterven, in stand wilde houden.

God heeft gehoord en verhoord.

Door combinatie met Workum en hulp van de Unie Commissie, mochten we een voorganger aan onze Gemeente zien verbonden.

Na de dienst mochten we met een veertigtal leden en belangstellenden van Workum een begroetingssamenkomst houden waar verscheidene broeders onze br. Fabrie en gezin toespraken en tevens hunne dank aan God brachten voor hetgeen Hij ons hier had geschonken.

Br Ds v. d. Veen uit Amerika, die ook als voor drie jaar terug onze Gemeente verscheidene Zondagen had gediend met het Woord, was nog in ons midden en gaf ook zijn vreugde te kennen.

Onze br ouderling, die wegens ziekte reeds meer dan een jaar de diensten niet kon bijwonen, mocht ook aanwezig zijn en in deze vreugde delen.

Zo mogen we dan terugzien op die onvergetelijke gezegende Zondag.

Maar ook mogen we biddend voortgaan. Dat de Heer onze br voorganger tot een zegen moge stellen voor de Gemeenten, maar bovenal dat er zondaren mogen komen om vrede te vinden door het bloed van het Lam.

We hopen spoedig eens iets te melden aangaande de diensten en bevelen ook gaarne deze diensten aan in uw gebeden.

Dat God Zijn zegen hierop moge geven.

Onze hartelijke dank willen we betuigen aan alle brs. voorgangers, die de laatste jaren blijk gaven van medeleven en onze Gemeente herhaaldelijk hebben willen dienen.

Secr. A. B.

BOUW-STICHTING

In dank ontvangen van:

Baptisten Gem. Hengelo verkoop kerken	f 130.—
Rev. A. Eikenaar, Cornwell, Canada door bem. br A. Zerbst 10 doll.	- 33.34
H.K.H. Prinses Wilhelmina	- 40.—
Zr N. N. te S.	- 10.—
Zr I. v. H. te G.	- 3.94

Zr N. N. schrijft bij de storting het volgende: **Het is mij een grote blijdschap dat de Heer mij nog in de gelegenheid stelt u f 10.— te kunnen zenden voor een nieuwe kerk te Emmen. Moge de Heer de arbeid daar en overal zegenen is mijn wens en bede. Wie onzer kan het nog niet als een vreugde beschouwen, iets te hebben bijgedragen tot verwezenlijking der plannen van de U.B.S. nl. in iedere Gemeente een waardig huis**

JAARGANG 67 - Nr. 3020
VRIJDAG 29 SEPT. 1950

WEEKBLAD
DE CHRISTEN
Orgaan tot verbreiding van de beginselen van N.T. Christendom

UITGAVE VAN DE UNIE VAN BAPTISTEN GEMEENTEN IN NEDERLAND

REDACTIE-ADRES: Ds. C. BRANDT, MOERKERKESTRAAT 151c - ROTTERDAM—Z.
ADM.: Ds. T. JANSMA, TETTERODESTRAAT 47, HAARLEM, POSTREK. No. 9260 TEN NAME VAN DE UNIE - TEL. 18032

ABONNEMENTSPRIJS BIJ VOORUITBET. VOOR NEDERLAND EN OVERZEESE GEBIEDSDELEN P. JAAR F 5.— - BUITENLAND P. JAAR F 6.50

Het wegwijzende WOORD

„En Hij zond boden uit voor Zijn aangezicht; en zij .... kwamen in een vlek der Samaritanen om Hem herberg te bereiden".

Luc. 9 : 52.

Wij zijn boden

Als Jezus opgaat naar Jeruzalem om daar te lijden en te sterven, stuurt Hij onderweg boden uit naar een klein gehucht in Samaria, om daar „herberg voor Hem te bereiden". De boden gaan, vertellen wie ze zijn en wat ze willen, maar hebben geen succes, integendeel! Zodra bekend wordt dat hun Meester een Jood is, en bovendien nog op weg naar Jeruzalem, gooit men de deur in 't slot en laat de boden buiten staan. Het gaat nièt door. Geen plaats voor zò'n man van zò'n kom-af en met zò'n bestemming. Anders willen die Joden ook niks van al wat Samaritaans is, weten, laten ze dan nu ook wegblijven! Is 't niet zo?!

En zo komen de boden dan weer bij Jèzus, vertellen van de mislukking en wachten op de reactie van de Meester. Die blijft heel rustig. Alleen de discipelen schieten uit de slof, voelen zich uiterst beledigd en zinnen op wraak. „Heere, wilt Gij dat wij zeggen dat vuur van de Hemel neerdale en dezen verslinde, zoals ook Elia gedaan heeft?"

Dan zet Jezus hen weer eens een keer op hun plaats, en vertrekt rustig met hen naar een ander gehucht.

Herberg bereiden

Deze boden waren dus uitgezonden om Jezus herberg te bereiden.

En hier hetzelfde resultaat als eenmaal in de Kerstnacht: Geen plaats. Enfin, de mensen van Bethlehem konden ook niet weten, dat het voor Jèzus was, dat men herberg zocht.

Herberg bereiden.

Dat is ook datgene, waar de Meester òns toe oproept.

Onze taak is het, de mensen op te roepen Jezus binnen te laten in hun leven.

Onze taak is het, al wat maar leeft en denkt en bestuurt, op te roepen om de Meester herberg te verlenen.

Niet: Plaats bereiden voor onszelf, zodat we zelf gedekt zijn, maar plaats, herberg bereiden voor Jezus.

Ook met de dingen van Gods Koninkrijk, met ons arbeiden voor de Gemeente, moeten we zo oppassen. Zo heel gemakkelijk maken we de zaak des Heeren tot ons eigen zaakje, waar we zelf belang bij hebben; een zaakje dat florisant moet gaan, zoals we willen dat ieder zaakje, waar onze naam aan verbonden is, vlot gaat.

Neen, we zijn boden. Tweederangs-figuren, figuren van de achtergrond. Alles moet gaan om Jezus. De aarde is van Hem, en *Hij* eist er een plaats. De tronen zijn van Hem, en Hij wil er op zetelen.

De mensen zijn van Hem, en Hij wil herberg vinden in hun harten.

En Hij zond boden....om Hem herberg te bereiden.

God zendt

Zo zendt God mensen her en der. Hij zond de Christenen der eerste Gemeente in de diaspora, in de verstrooiing. Hij zond ze met harde hand, anders zouden ze misschien niet gegaan zijn. Scheldwoorden en dreigementen troffen hen als zweepslagen: toen gingen ze. Ze móésten gaan, om boden te zijn en herberg te bereiden voor Jezus.

Zo wordt Paulus gezonden, tegen alle eigen voornemens in, naar het land van Lydia en de gevangenbewaarder, naar het land van de Europeaan, om herberg te bereiden voor Jezus.

God zendt.

U en mij.

Hij zendt ons naar de fabriek, naar de kampen der werkverschaffing, naar de werk-objecten van de Duw, naar de kazerne's der militairen, naar de vergaderingen der Gemeente-Raad. Als boden. Om er herberg te vragen voor Jezus.

Ga niet naar Australië of Canada, alleen om er zelf beter van te worden, en er Uw eigen huis te bouwen. Maar als U gaat en weet dat U gaan moet, ga dan ook en vooral als bode, om herberg te bereiden voor Jezus. Dat wil dan niet zeggen: als evangelist-met-aanstelling, maar als Christenmens in wiens hart het licht van de Hemel brandt.

Als U ergens belandt waar geen Gemeente is, omdat de arbeid U daarheen drijft, zie dan in dat dringen het

dringen van de Geest en ga, als bode, om herberg te bereiden voor Jezus.

De pioniers

Zo gingen onze pioniers, en God zegende hen.

Veenkolonialen trokken naar het Zuiden en het Oosten, naar de mijnen en de Industrie. Maar ze trokken als boden, en bereidden herberg voor Jezus. Bloeiende Gemeenten van Baptisten bewijzen het.

De oude Filippus Lindeman trok van Stadskanaal naar Ter Apel, het veen achterna. Maar hij trok als bode, en bereidde herberg voor Jezus. Vandaag de dag staat daar de Gemeente te Nw. Weerdinge als bewijs van dit alles. Andere broeders trokken naar Emmen. De dagelijkse arbeid riep. Maar zij trokken als boden, en bereidden herberg voor Jezus.

Moeten we doorgaan?

Laten we doelbewust in het leven staan. Laten we de zaak van de Meester hooghouden, boven alles stellen, en Hij zal ons zegenen.

Wf.

Losse Schakels

De ellendigsten? In zijn lang betoog over de opstanding der doden en hare ontkenning in I Kor. 15 zegt de Apostel Paulus in vers 19:

> Indien we alleen in dit leven op Christus zijn hopende, zo zijn wij de ellendigste van alle mensen.

„Alleen in dit leven op Christus hopende" zou de toestand der christenen zijn, wanneer Christus niet uit de doden opgestaan ware. De conclusie, daaruit door Paulus getrokken voor het persoonlijke leven der christenen, kan door vele gelovigen moeilijk worden aanvaard. Het schijnt hun zo als wilde de Apostel zeggen, dat het christen-zijn voor dit leven waardeloos is; geen zalige vruchten te genieten geeft. Neen zeggen sommigen; al ware er géén leven na dit leven, zo heb ik door mijn geloof in Christus toch zoveel ontvangen, dat ik Hem ook voor dit leven niet zou willen missen.

We denken niet, dat Paulus dit niet zou verstaan. Om hem te begrijpen moeten we bedenken, dat hij hypothetisch spreekt, veronderstellender wijze. Hij denkt zich een ogeblik een realiteit weg: de opstanding. Christenleven is leven der hope. Het is gericht op de toekomst: op de opstanding tot eeuwige heerlijkheid. Neem nu een ogenblik aan, dat deze hope bedrog ware; dat heel het christenleven dus opgebouwd ware op een inbeelding — hoe ontzettend zou de teleurstelling zijn! In principe heeft de christen alles gezet op dat éne: de opstanding, en inplaats van die te beleven zal hij zich verloren gaan in buitenste duisternis gelijk alle anderen. Deze principiele houding van de christen kan als consekwentie mee brengen — gelijk voor Paulus en de zijnen en talloos velen na hem — lijden, ontbering, moeite, miskenning enz. doormaken, het kan ook gepaard gaan met een betrekkelijk gerust aards leven. — Ware er inderdaad — hetgeen Paulus veronderstellender wijze uitspreekt — geen opstanding der doden, dan zou er ook geen vrucht van Christus' opstanding en inwoning in het hart als vrede, blijdschap, rust, genoten worden. Uit een onware hypothese kunnen slechts theoretische, geen praktische conclusies getrokken worden.

Uitbreiding doopraktijk? In I Kor. 15 : 29 spreekt Paulus over mensen, die zich voor de doden lieten dopen. Hij doet zijn betoog over de opstanding en de loochening der lichamelijke opstanding in de gemeente te Korinthe. Sommigen zijn op grond van dit schriftvers overgegaan tot het bedienen van een doop, die overledenen ten goede zou moeten komen.

Deze doopraktijk berust op een uitlegging van de tekst, die geen steun vindt in de doopsbeschouwing van het N. Testament en daarom reeds minder aanvaardbaar is. Welke praktijk en bedoeling achter deze woorden schuilt, is moeilijk of eigenlijk in het geheel niet meer vast te stellen. Dertig verschillende verklaringen van dit vers zijn er minstens in omloop, doch geen er van bevredigt volkomen. — Ofschoon wij voor ons — vooral gezien het verband (en dat moet hier wel een zeer ernstig woord meespreken!) de voorkeur geven aan dié opvatting, die hier denkt aan de z.g.n. bloeddoop, de doop van het martelaarschap, hetwelk vrijwillig aanvaard werd, zouden we deze toch volstrekt niet willen propageren. Grond voor een bepaald handelen biedt ons dit vers, waarin Paulus als terloops een bizonder gebruik in de Korinthische gemeente aanhaalt, niet.

Vekeerd spraakgebruik Als gelovigen moeten we toezien op ons spraakgebruik. De wereld, die uit andere bron en met ander doel leeft dan de christenen, heeft zo haar eigen taal. In haar spraakgebruik drukt ze haar levensopvatting uit. Als we haar horen, dan moet de jeugd zich een positie „veroveren". Ze moet goed worden uitgerust voor „de strijd om het bestaan". Het een en ander doet sterk aan de dierenwereld denken. Ze zijn blijkbaar Darwin nog niet vergeten. Maar heeft de Heere Jezus ons zo het leven leren zien? Als Zijn Geest in ons werkt, in onze harten en in onze ogen zit, zal onze taal een dagelijkse zuivering ondergaan. Paulus zegt ergens tot mensen, die blijkbaar al met zo'n veroveringszucht behept waren: het is niet desgenen, die wil noch desgenen, die loopt. Dat er een „strijd om het bestaan" gevoerd moet worden geven we grif toe, maar dan nemen we de woorden in een diepere zin. Eenmaal werd in nachtelijk donker aan de beek Jabok een strijd gevoerd, die in daad en waarheid een „strijd om het bestaan" was. Daar ging het er werkelijk om. Het was niet Jacob, die die strijd voerde, want die deed alles om die strijd te ontlopen. God streed de strijd om Jacob's bestaan. Dat hing inderdaad aan een zijden draadje. Maar God heeft deze zondaar gered uit doodsnood en dus van een zekere ondergang. —

We behoeven ons geen positie te „veroveren". We hebben een Vader in de hemelen, die slechts gehoorzaamheid vraagt en ons in de weg der gehoorzaamheid alles zal doen vinden wat we voor dit leven nodig hebben. De Heere Jezus heeft gezegd: werkt niet om de spijze die vergaat, maar werkt om de spijze, die blijft tot in het eeuwige leven. De Heer zei niet dat we er v o o r moeten werken; dat God de hemelse Vader ons onderhoudt b u i t e n o n z e a r b e i d o m, maar Hij zeide dít met nadruk, dat onze arbeid gericht moest zijn, n i e t op het verwerven van spijze, het „veroveren" van een positie maar het volbrengen van de wil van God. De „spijze" de „positie" is Gods wederwoord op onze gehoorzaamheid. Dat regelt zich naar de „wet van het bijkomstige".

Wie het verwacht van ons „willen en lopen" komt altijd tijd tekort, maar wie bedenkt, dat het ligt aan

Naar dit bericht heeft men gedurig uitgezien ...

De U.Z.C. maakt U hierbij bekend, dat zr G. Reiling op verzoek van de B.M.S. voor een periode van twee à drie jaar zich opnieuw beschikbaar heeft gesteld voor de zending in de Congo. Onze zendelinge is reeds goedgekeurd. Alle financiele moeilijkheden zijn opgelost, zodat absoluut niets meer haar vertrek belemmert. Nadere mededelingen zullen spoedig volgen.
Dit bericht houdt dus in, dat onze buitenlandse zending een feit is geworden.

Voor de U.Z.C.,
H. D. HOOGHWINKEL.

Gods ontferming, gebruikt zijn knieën en vult de bidstonden.

Wereldraad en godsdienstvrijheid Een van de belangrijkste stukken, die de Wereldraad van Kerken, die onlangs te Toronto, Canada vergaderde werden voorgelegd, was het rapport over godsdienstvrijheid. Het eerste deel van het rapport vroeg aan het Centraal Comité er voor zorg te dragen, dat het noodzakelijke gedaan worde, om te komen tot een volledig en eensluidend program van actie, ten doel hebbende beperkingen van de godsdienstvrijheid, uitgaande van overheersende godsdienstige meerderheden van onverschillig welke belijdenis in de verschillende delen der wereld, te weerstaan en hun opheffing na te streven.

Dit besluit betrof ook Protestantse meerderheden: het spreekt vanzelf dat de vrijheid, die we voor onszelf begeren, door ons aan anderen moet worden toegestaan. Het rapport houdt zich verder uitsluitend bezig met Roomse en Islamitische landen. Van twee kanten zo zegt rapport moet gestreden worden voor vrijheid van godsdienst: van de zijde der Kerken en van de kant van Ver. Naties. Aangespoord wordt om te blijven trachten in gesprek te komen — formeel en informeel met de leidende persoonlijkheden van de Roomse Kerk en de Islamitische wereld.

Ofschoon het rapport de Protestantse landen waarschuwt om hun eigen houding goed onder de loupe te nemen, kwam er toch kritiek op. Eén spreker hoopte dat het Centraal Comité het rapport niet zou aanvaarden, omdat het zich uitsluitend richt tegen Roomse en Islamitische praktijken.

Zendingsvrucht In de grote republiek India met haar 300.000.000 inwoners wordt thans het Christendom vertegenwoordigd door 4.500.000 mensen, waarvan er 1.500.000 aangesloten zijn bij een Kerk. In dit land is al geslachten achtereen zending gedreven. De vrijmaking van dit land van Engeland, kwam de zaak van het Evangelie ten goede, omdat daarmede het Christendom voor die volken ophield zaak van de Overheerser te zijn. De belangstelling in het Evangelie is na de dood van Ghandi sterk toegenomen en de Chr. Kerken hebben er een grote invloed, want ze bleken in de bloedige Mohammedaans—Buddhistische botsingen een vredesmacht te zijn.

Ceylon Dit eiland met zijn bevolking van 6.000.000 zielen is thans een dominion van het Britse Rijk. Twee op de honderd bewoners zijn christelijk waarvan de helft aangesloten bij een Kerk. In Pakistan is de bevolking Mohammedaans en slechts 1 % christelijk.

L.

Mensen zoeken
de weg ten leven

II

We hebben reeds gezegd, dat temidden van al die angsten de primitieve zich met behulp van tovenaars of „medicijnmannen" tracht te beschermen tegen de gevaren, waardoor hij zich omringd acht. De zielkundige achtergrond van dit vertrouwen hebben we eveneens aangeduid. Deze werd gevormd door schijnbare resultaten, die de bemoeienissen van deze lieden bij tijd en wijle hadden opgeleverd.

Dit overwicht op de door demonen bestuurde omstandigheden en gebeurtenissen van genoemde hoogwaardigheidsbekleders werd beschouwd als het gevolg van een geheimzinnige macht, die men ergens „mana" noemde en die in hoge mate in deze personen aanwezig gedacht werd. Het verlangen ging bij deze mensen er naar uit, voortdurend meer van die macht te bezitten. Het schijnt, dat daartoe zelfs vijanden van de stam, die men eveneens van mana vervuld dacht, verorberde. Men meende zo de beschikking te krijgen over het mana van de verslagen tegenstander.

Een deel van dit mana geloofden de toverpriesters te kunnen overbrengen op allerlei voorwerpen. Door middel van die voorwerpen kon men gevaren afweren (dat waren dan amuletten) of ook zelf toverkracht toepassen. Zulk een voorwerp werd dan talisman genoemd. Wie of wat „mana vervuld" was, gold voor „taboe". Het moest met grote voorzichtigheid behandeld worden. Bij toverdansen, van welker strekking en zin we al het een en ander meedeelden, speelden uiteraard die „geheimzinnige" (taboe wil n.l. zoveel als geheimzinnig zeggen) lieden en dingen een grote rol.

Ik geef toe, dat mijn beschrijving van het animisme en totemisme vrij onsystematisch is uitgevallen. Bovendien kan ik er geen aanspraak op maken, volledig geweest te zijn. Wat het laatste betreft moest ik mij al terwille van de ruimte tot de hoofdzaken bepalen. En in betrekking tot het eerste bezwaar moet gezegd worden, dat de primitieve beschouwingen zelf moeilijk in een afgerond systeem kunnen worden ondergebracht. Zij zelf hebben er geen kans toe gezien!

Toch meen ik voldoende gezegd te hebben om tot een beoordeling van deze primitieve godsdiensten te komen, mits we daarbij de nodige voorzichtigheid betrachten.

Allereerst moeten we zeggen, dat in het animisme en

meer nog in het totemisme bestanddelen te vinden zijn van godsdienstige aard. De boven alles verheven stamvader wordt als een goede god vereerd. Hij is de schepper van het leven, zijn alziend oog waakt over alles, al is het geloof in zijn macht als beschermer niet sterk ontwikkeld.

Door het taboe worden we herinnerd aan het heilige. Doch meer dan een herinnering zou ik het niet willen noemen. Het geheimzinnige van het taboe boezemt de primitieve meer ontzag in dan het zedelijk karakter van het heilige. Trouwens ook het zondige, voor zover het besef daaromtrent zich uit de grauwe nevelen van het naieve denken kon losmaken, is geen werkelijk zedelijk begrip. Veel meer verbindt men daaraan de gedachte van het ondoelmatige, n.l. ten aanzien van de beheersing van de willekeurige demonische machten. Tenslotte zij nog gewezen op het geloof in de onsterfelijkheid van de ziel al moet anderzijds gezegd worden, dat de ziel voor de primitieve geen onstoffelijk levensprincipe is, doch iets dat uit een bijzonder fijne materie bestaat.

Onwillekeurig komt nu de vraag naar boven, op welke wijze deze heidenen tot deze soms zo frappante overeenkomsten met onze beschouwingen zijn gekomen. Deze vraag zullen we overigens in het vervolg nog herhaaldelijk tegenkomen. En waarschijnlijk zullen we dan in al die gevallen een tweeledig antwoord moeten geven. Ten eerste lijkt het mij, dat hier sprake kan zijn van een vage herinnering aan de openbaring, die God in de prille dagen der geschiedenis aan de mens heeft geschonken van Zijn Wezen. Het is, alsof ons in het geloof aan de Oervader en aan de onsterfelijkheid der zielen alsmede in het ontzag voor het onnaspeurlijke een laatste avondrood van de reeds voorbijgegane paradijsdag tegemoet treedt. Er is nog een weinigje overgebleven van die eerste openbaring, waarmede God Zijn schepselen voor altijd aan Zich wilde verbinden. Het pralende licht van de paradijsdag was verloren gegaan, zoals Paulus zich uitdrukt in Rom. 1 : 21 doordat zij zich van God hadden afgewend en Hem niet als God hadden verheerlijkt. De gevolgen van deze ontrouw heeft Paulus eveneens duidelijk getekend in de daarop volgende verzen. De rest, die echter nog van de openbaring bleef hangen, was juist voldoende om de mens te doen terugverlangen naar het verloren licht voor het verstand en naar de verloren mensheid voor het hart. Maar de bron van licht en veiligheid: Gods goedheid, had de mens de rug toegekeerd. Daardoor zag de mens zich genoodzaakt, met behulp van de hem nog ten dienste staande middelen het verlorene te herwinnen. Het menselijk denken moest voortaan het verlies aan openbaring goedmaken. Maar ook denken is een geweldig moeilijk ambacht. Aanvankelijk maakt men grote fouten. Het denken is meer een hulpeloos heen en weer springen van het éne verschijnsel naar het andere. Het legt op foutieve manier verband tussen verschijnselen, die niets met elkaar te doen hebben en verwisselt telkens oorzaak en gevolg. Zo nemen zijn beschouwingen de meest fantastische om niet te zeggen grilligste vormen aan.

Is het te verwonderen, dat de beschouwingen van de primitiefste wereldbeschouwing, zoals die ons in het animisme tegemoet treden, op ons een bizarre indruk maken?

Wat is echter de betekenis van deze religie voor de mensen zelf? Heeft ze kunnen bijdragen tot de innerlijke vrede of heeft ze haar aanhangers op hoger peil gebracht?

Hoewel we ongetwijfeld positieve waarden op 't spoor zijn gekomen moet ons oordeel als geheel afwijzend klinken. Sommigen achten deze heidenen gelukkig, daar zij zo dicht bij de natuur leven. Maar de natuur is niet de vriend van de mens. Integendeel, zij bergt anders niets dan gevaarlijke geheimen in haar boezem. Heel zijn leven is daardoor overstroomd van dreiging. Al zijn aandacht wordt in beslag genomen, hoe hij zich het doeltreffendst tegen al die onberekenbare invloeden kan beschermen. Nooit is hij vrij van angst, want altijd blijft er kans, dat hij een nodige voorzorgsmaatregel over het hoofd heeft gezien. Steeds bezig voor zichzelf, komt hij niet verder dan tot bruut egoisme. Voor liefde ontbreekt het hem aan de voorwaarden. Nimmer kan het licht van ware levensblijheid het sombere pessimisme doorbreken....

Vergelijk, wat wij bezitten mogen — maar laat uw blijdschap hierover u niet leiden tot een hooghartige glimlach. De nood der talloos velen, die nog in deze duisternis verkeren moge onze zendingsijver doen toenemen!

C. BR.

(Wordt vervolgd).

Onze ouders

Zojuist heb ik nog eens de geschiedenis van Flora Campbell gelezen. In zijn onvolprezen „Harten van goud" schildert Ian Maclaren de granieten figuur van Campbell, de gevreesde. Hij is een Christen, die leeft op de hoogten van de Sinaï. En van die hoogten laat hij de donder rommelen en werpt hij met bliksemstralen. Hij is de verdediger van de zuivere leer en wee degenen, die naar Campbell's oordeel daarvan afwijken! Zijn dochter, een meisje van omstreeks twintig jaren, wier moeder vroeg stierf, verlaat haars vaders huis en zoekt in de grote stad vreugde en liefde, waarnaar zij thuis hongerde. Campbell gaat door het vuur der schande, der beproeving, maar een gesprek met een discipelin van Jezus opent hem de ogen voor de farizeër Campbell en sedertdien brandt er in het venster naar het tuinpad een lamp. Om de weg te verlichten in de donkere avonden, als eens zijn dochter thuis mocht komen. De dochter, Flora, wier naam hij na haar vlucht, uitkraste in de bijbel. Zij komt terug en ge kunt u geen schoner tafereel denken dan de ontmoeting van deze twee.

Toen moest ik denken aan onze ouders. In vervolg op dat wat we verleden week schreven, zou ik nu aan mijn jonge vrienden willen zeggen: Eert uw vader en uw moeder.

Ge weet, dat dit woord een gebod is, dat aan Israel werd gegeven en als ge de moeite wilt nemen die tien geboden eens langzaam door te zien, dan zult ge ontdekken, dat deze opdracht bovenaan staat in de rij van de geboden, die de verhouding tussen mens en mens betreffen. Ge weet ook, dat dit woord aan ons herhaaldelijk in het Nieuwe Testament onderstreept wordt.

Eert uw vader en moeder. Merkwaardig, er staat niet: ouders. Wij noemen ze liever op deze wijze. Waarom? Is het ook omdat vader, moeder woorden zijn, die dieper doorklinken? Dwingen niet deze woorden ons meer tot bezinning dan het ietwat onpersoonlijke: ouders? Vader, moeder, zijn woorden met meer klank, gewicht. En deze woorden gebruikt God.

Ge hebt het wel eerder gehoord, dat in Zweden de

kinderen de gewoonte hebben na de maaltijd op te staan, naar de moeder te gaan en haar te danken voor de maaltijd. Wij kennen die gewoonte niet. En daarom doen we het niet. Maar zou het zo vreemd zijn? Och, we schamen ons een beetje om zo met onze gevoelens te koop te lopen. We schamen ons zelfs zo veel, dat het wat kil en koud wordt in de huiskamer. Waarom zullen we onze ouders niet onze erkentelijkheid tonen, onze dankbaarheid voor wat ze voor ons deden gedurende vele jaren? Heel zacht hoor ik iemand denken: maar dat moeten ze toch wel doen! Ik weet ook, dat tegelijk met deze gedachte de schaamte over die gedachte gevoeld wordt. En dat bewijst, dat ge beseft, dat ge uw vader en moeder kunt eren door ze te danken. Och nee, dat hoeft niet met woorden. We zijn wat zwaar van tong in zulke zaken. Dat hoeft ook niet op een speciale moeder- of vader-dag. Een simpel woord, gebaar zelfs kan zo groot worden voor het hart van hen, die zich over je heen bogen, toen ze op een eerste glimlach wachtten. Daarop wachten ze telkens opnieuw.

Het woord gehoorzaamheid, of zelfs onderworpenheid prikkelt de jeugd tot verzet. Jullie willen vrij zijn. Je ouders, je vader en moeder, beschouw je zo ongeveer als de cipiers van de gevangenis: het ouderlijk huis. Vroeger, toen je voor het eerst van huis ging, had je heimwee. Elke avond dacht je aan thuis, hoe het er wel was, wat ze wel deden. Je zag ze om de tafel zitten, onder de lamp, en je huilde. Als het nu tegen achten loopt, stap je de deur uit met soms geen andere groet dan het klappen van de deur. Als je vader of moeder vragen nu eens thuis te blijven, zeg je dat je toch niet altijd thuis kunt zitten. Je zit er bijna nooit. Alleen maar om te eten. Is het bij anderen nu zoveel beter? Of ben jij bij anderen de voorkomendheid zelve? Is het ook omdat je vader en moeder je zo goed kennen en op grond daarvan raden, waarschuwen? En dat neem jij niet. Zij kennen jou, ze kennen het leven, en ze zien de gevaren. Waarom zul je niet naar hen luisteren?

Eert uw vader en uw moeder. Erken hen als de van God gegeven mensen, aan wie jij naast God het leven dankt. Spreek tot hen met iets van die eerbied op de achtergrond. En vooral wanneer je over hen spreekt tot anderen, vergeet het niet. Ik moet denken aan Sem en Jafeth. Hun vader gedroeg zich niet zo mooi. Hij was dronken en lag naakt in zijn tent. Toen namen zij een kleed over de schouders en droegen het achterwaarts lopend de tent binnen en bedekten Noach zo. Zie, dat was eren, ofschoon hij het niet „verdiende". God zegene onze gezinnen met rechte vaders en moeders, en met zonen en dochters, die hen eren.

HUIZINGA.

In gesprek met onze lezers

Is er onrechtvaardigheid bij God? Het is een bekend feit, dat wanneer een vader zich overgeeft aan bepaalde zonden, niet slechts hij, maar veelal ook zijn nakomelingen de gevolgen daarvan moeten dragen, soms in hun lichaam, soms in hun geestvermogens en soms in beide. Deze nakomelingen hebben aan hun toestand geen persoonlijke schuld. De schuld en — wanneer het schuldgevoel ontwaakt, het zelfverwijt heeft de vader. Maar nochtans lijden de kinderen. Dit is volgens een vaste, het menselijk leven beheersende wet. Maar nu is de vraag of eigenlijk het bezwaar: een God, die zo'n wet uitvaardigt en de mens oplegt, waarbij tal van onschuldigen moeten lijden vanwege de overtreding van anderen, handelt daarmede niet rechtvaardig.

Deze opmerking plaatst ons voor het vraagstuk van het onschuldig lijden in deze wereld. Verdiend lijden is geen probleem. Het wordt door het geweten gebillijkt, zo niet geëist. De mens, die zich schuldig weet, moge zich al een poos trachten schuil te houden, ten laatste zal hij te voorschijn treden met de begeerte gestraft te mogen worden. Het geweten roept daarom. Het verlangt naar de vereffening. De gedragen straf geeft een zekere bevrediging. De pijn kan het schuldgevoel opslorpen.

Maar de moeilijkheid, waarmede geslachten geworsteld hebben, is die van het onverdiende lijden. Zulk lijden is er. Menigeen, die zich voor ten onrechte gestraft houdt, vergist zich. Zijn verduisterd geweten misleidt hem. Maar de Schrift spreekt zelve zeer nadrukkelijk van zonden, die bezocht worden aan de kinderen tot in het derde en vierde lid dergenen, die God „haten".

We kunnen een beschrijving geven van de wet, die de gevolgen van zonden door één begaan, over nakomelingen brengt, maar daarmede is die wet als zodanig niet gerechtvaardigd. We kunnen haar een naam geven, uitleggen, maar dat verzwakt het protest tegen haar uitvaardiging en Uitvaardiger niet. We kunnen er aan herinneren, dat volgens werking van dezelfde wet der solidariteit ook de overwinning, door één behaald, zich uitspreidt over nakomelingen — ze wordt voor ons, die niet (meer) in geslachten, doch in enkelingen denken, die oog kregen voor de eigen waarde der persoonlijkheid, nochtans niet als goed aangevoeld.

In het Oude Testament is het vooral het Boek Job, dat zich met dit drukkende vraagstuk bezig houdt. Een oplossing biedt het niet. De Schrijver staat nog midden in het duister dat de wegen Gods met de mensen omhult. Zijn blik vermag dit donker niet te doorboren. Het Kruis zit nog onder de horizont. Misschien, dat hij bij tijd en wijle een enkele lichtstraal omhoog ziet schieten, maar te kort blijft dit zichtbaar dan dat hij daarbij iets zou kunnen onderscheiden dat hem dichter brengt bij de oplossing van het vraagstuk, dat zijn ziel omwoelt.

„De wijsheid wordt gerechtvaardigd van hare kinderen", heeft de Heere Jezus eens gezegd. Als ik dat woord goed versta, betekent het dat het al of niet goed zijn van handelingen, moet blijken uit haar resultaten en dan natuurlijk niet haar naaste, doch haar uiteindelijke resultaten. Heeft de liefde Gods niet meegesproken toen Hij de wet, die wij hier bedoelen, inzette? Wanneer we iemands betoog willen beoordelen moeten we hem laten uitspreken. Men moet wachten totdat hij alles gezegd heeft, wat hij te zeggen heeft.

Geschiedenis wordt uit haar resultaten verstaan. Eerst van het eindpunt uit wordt het verleden doorzichtig. Wie langs een kronkelpad een berg opgaat overziet vaak niet meer dan een paar meter van hetgeen voor hem ligt en die paar meter kunnen, inplaats van opwaarts te leiden,

horizontaal lopen of zelfs dalen. Eerst wie boven op de berg staat, overziet het pad in zijn gehele lengte.

Nu is de vraag deze: valt voor God de deur dicht als iemand wordt weggenomen uit de demensie, waarin hij hier op aarde, in deze schepping geleefd en geleden heeft? M.a.w. wanneer hij zijn aardse lichamelijkheid verliest? Mag de Schepper bij het uitvaardigen van Zijn wetten alleen rekenen met de nu en hier geldende dimensies? Is God een mens? Wanneer we toornen omdat God buiten onze dimensies staat en Zijn plan het éne en ondeelbare, over gáns het Heelal uitstrekt, begaan we dan geen dwaasheid? (hoezeer deze dwaasheid ons ook ligt?)

Wanneer men zegt: met deze redenering komen we buiten het gebied van het voor ons waarneembare, dus op het terrein van het geloof, dan is dat juist. Waarbij we dan alleen dit willen opmerken, dat God voorwerp van het geloof voor ons zal m o e t e n zijn. God is de God der openbaring, God is de God van Christus. God is in Christus. Buiten deze openbaring om is God niet te ontmoeten en dus niet te kennen.

Er is (ons en die nadenkend leeft komt te staan voor dit dilemma) geen andere keus mogelijk dan, óf geloven, óf te zeggen: ik weet het niet. Ik zeg niet, dat de keus is: geloof of atheisme, want er zijn aanwijzingen die zeggen: „er moet wat bestaan". Klaar en overtuigend zijn deze aanwijzingen geenszins, want naast hetgeen spreekt van een opperste Wijsheid staat zoveel dat n i e t gewaagt van een hoogste God.

Geloof in God is mogelijk op Golgotha. Daar komt God tot ons langs een andere weg, dan die wij kunnen gaan. Langs een nieuwe dimensie. Daar worden alle horizontale wegen gesneden door de ene verticale. Daar k a n men wat men nergens elders kan: geloven in God. Dit k u n n e n genomen in de zin van m o e t e n. Als een onbegrijpelijke noodzakelijkheid staat men daar temidden van de onoplosbare vraagstukken van het leven, tussen de ruïnen en de verzuchtingen en de vertwijfelingskreten, en .... gelooft in God.

Atheisme in onnadenkendheid.

Voor wie niet kán geloven, blijft er niets over dan het Agnosticisme: de belijdenis: ik weet het niet. De agnosticist aanvaardt het leven maar zoals het is: een onbegrijpelijk en ondoorgrondelijk iets en schikt zich zo goed mogelijk in de levenswerkelijkheid.

Wij echter danken God voor hetgeen ons in Christus, in Zijn kruisdood en opstanding mogelijk gemaakt is; ja, is opgelegd: dat we geloven. Dat is genade. We kunnen wachten, maar wachten verlangend. We zien uit naar de voleinding, reikhalzend. Onze oren spitsen zich om Gods laatste woord te horen. We begeren de afloop te zien: de verandering en overgang tot een bestaanswijze in een ander soortige wereld — een verandering, een overgang, die wordt aangeduid met het ontzaglijke woord: OPSTANDING.

L.

Indrukken van de Landelijke Zondagsschool Centrale vergadering te Musselkanaal

Nu ik weer thuis ben, denk ik met genoegen terug aan de beide dagen, die ik in Musselkanaal heb doorgebracht.

Het zijn een paar mooie dagen geweest. Dagen waarin we dichter tot elkaar zijn gekomen, en ook dichter tot het doel waartoe deze bijeenkomst was belegd.

U moet weten dat Zaterdag 16 en Zondag 17 September het Hoofdbestuur der L.Z.C. met haar adviseurs is bijeen geweest in Musselkanaal, om samen het Zondagsschoolwerk te bespreken.

Er was veel te bespreken en te bepraten; zoveel zelfs, dat we misschien na een week nog niet uitgepraat zouden zijn geweest.

We zaten in een kantoorgebouw van de fa. de Haan, en voelden ons direct al op ons gemak.

Zoals ik al zei, hadden we veel te bespreken; en hoe kan dat ook anders, als men praat over het werk in de Zondagsschool! Het Zondagsschoolwerk is een mooi, maar tegelijk ook een zeer moeilijk werk. En juist deze moeilijkheden gaven ons stof tot praten. Samen hebben we gepraat over hetgeen er in het afgelopen jaar, sedert de vorige vergadering, is gebeurd. De een had dit meegemaakt, en de ander had dat beleefd.

We hebben gesproken over de problemen die de kinderen van onze Zondagsscholen vaak hebben, maar ook over onze eigen problemen, waarmee wij in dit werk vaak hebben te worstelen.

Over de vraag, hoe wij de kinderen dichter bij Jezus kunnen brengen, maar tegelijkertijd ook over de vraag, of wij zélf wel altijd dicht bij de Heer leven.

Terwijl wij zo bijeekaar waren voelden we: „Welk een geweldig schone taak hebben wij onder de kinderen te vervullen, maar wat zou er weinig van terecht komen als we dit in eigen kracht zouden moeten doen!"

Wat zou het mooi geweest zijn als alle Zondagsschoolmensen deze besprekingen hadden kunnen meemaken.

Samen te praten over het Kerstfeest en de Kerstfeestviering; over Kerstboekjes, teksten, liederen, flanograaf, ja wat al niet meer. Door samen over al deze zaken te spreken krijgt men een betere kijk op vele dingen.

Toen het tijd was om weer te vertrekken was ons aller gedachte: „Jammer, dat we moeten ophouden, we zouden nog graag wat willen blijven! Het is goed dat de mensen eens samen over dit werk praten."

Nu ben ik weer terug in m'n eigen woonplaats. Straks zal ik weer naar m'n eigen klas gaan om de kinderen te vertellen van de Grote Kindervriend. Gesterkt door de besprekingen, die we hebben gehad, zal ik met meer toewijding en meer vertrouwen m'n taak trachten te vervullen.

Dank, Musselkanaal, voor de goede verzorging die wij hebben genoten. Dank aan hen, die het houden van deze bijeenkomst mogelijk hebben gemaakt.

Maar in de eerste plaats dank aan God, die ons deze dagen de aanwezigheid van Zijn Heilige Geest heeft doen ervaren. De Heilige Geest is het, die ons leidt in onze arbeid; alleen als wij in ons werk staan, bezield door de Heilige Geest, zullen wij ook vruchten op ons werk mogen verwachten.

W. W.

Zendingsrubriek

Raak

Een zeer rijk man gaf niets voor de buitenlandse zending. Op een Zondag in de kerk, toen er gecollecteerd werd kwam de collectant ook bij de millionair en hield hem het zakje voor. De man schudde zijn hoofd. „Ik geef nooit aan de zending", fluisterde hij. „Neem dan iets *uit* het zakje", fluisterde de collectant terug, „Het geld is voor de heidenen bestemd.

Godsdienstvrijheid in India

De regering van India garandeert ten volle vrijheid van godsdienst voor alle burgers van het land. Haar huidige politiek is om alle buitenlandse zendelingen toe te laten op wie niets aan te merken valt en uitgezonden worden door een erkend Zendingsgenootschap. Dit Zendingsgenootschap is verantwoordelijk voor hun onderhoud en eventuele repatriering uit India, indien de nood daartoe mocht dwingen. Niettemin heeft India zekere restricties gemaakt ten opzichte van de zendingsarbeid. Deze restricties hebben o.a. de goede zijde, dat meer dan ooit de nadruk gelegd wordt op het feit dat de Christenen van India zelf de handen uit de mouwen dienen te steken.

In het bijzonder zijn ten zeerste welkom die zendelingen, die de ontwikkeling van India in welke opzichten dan ook kunnen mee helpen bevorderen. B.v. geoefende technici, dokters, verpleegsters en onderwijzers.

Gevallen voor het Koninkrijk Gods

Vijftien personen (tien zendelingen en vijf kinderen) werden gedood toen hun vliegtuig neerstorte in de bergen van Venezuela, 70 mijlen ten westen van Maracalbo. Het vliegtuig was van de New Tribes Mission, (Chico, Californië, U.S.A.)

Slot volgt.

In elk Baptist gezin De Christen

Dat moest toch eigenlijk een vanzelfsprekende werkelijkheid zijn!

Maar is dat wel zo?

Er zijn helaas nog altijd Baptisten gezinnen, waar dit familieblad nog niet gelezen wordt. Dat is erg jammer, want ze missen nu de oriëntering op het gehele werk en een gezegende belevenis van de bijzondere band, die allen, die één Heer, één geloof, één doop belijden, bindt.

Zou het niet prachtig zijn, wanneer nu met de ingetreden nieuwe werkperiode in de gemeente óók op het programma kwam te staan: actie tot werving van nieuwe abonné's van De Christen? Als elke plaatselijke gemeente zich eens tot doel stelde *„vóór 1 Jan. 1951 in elk Baptist gezin De Christen"*, wat zou dat een opgewekt leven voor de gemeente betekenen, een zegen voor het geheel en heel in het bijzonder voor de nieuwe lezers!

Heus, we moeten het niet overlaten aan de administratie, ook niet aan de voorganger, de secretaris of de agent. Zeker, die doen allemaal hun best. Juist deze week zijn nog eens alle abonné's in een gemeente aan de voorganger, de secretaris of de agent opgegeven. Zij zullen stellig het hunne doen om de niet-lezers te winnen voor het eigen weekblad De Christen.

Maar eigenlijk moeten we allemaal meedoen, alle abonné's en alle leden! De verspreiding van het evangelisatieblad De Zaaier is niet alleen maar de taak van een paar liefhebbers, maar de gehele gemeente moet achter de Zaaier-actie staan, er aan meedoen, er mee op uit trekken! Zó is het nu ook met De Christen. Allen moeten hun best doen, dat elk lid wekelijks ons eigen weekblad in de bus krijgt! Misschien denkt U, dat sommigen om bezuinigingsredenen ons blad niet lezen. Inderdaad is in deze dure tijd bezuiniging op de uitgaven wel een vereiste. Maar probeert U, die zélf als abonné de zegen wekelijks beleeft, de niet-lezer er van te overtuigen, dat bezuiniging op uitgaven voor de gemeente en voor ons eigen weekblad niet de rechte is. Houdt het hen gerust duidelijk voor, dat dat dubbeltje per week, dat De Christen eigenlijk kost, goed besteed is en zijn vruchten ruimschoots opbrengt!

Wij willen U daarbij helpen! Let op; *in het laatste kwartaal van dit jaar krijgt elke nieuwe abonné De Christen een maand lang GRATIS toegezonden!* Want het MOET werkelijkheid worden: in elk Baptist gezin De Christen!

Misschien willen sommigen eerst wel kennis maken met ons blad. Dat kan. Wij willen hen ook een maand lang GRATIS De Christen toezenden! Natuurlijk gaat U hen, die U aan de administratie hebt opgegeven als proefabonné, zélf ook nog weer aanmoedigen om dan definitief abonné te worden. U slaagt zeker! Het abonnement gaat dan voor dezulken dadelijk in na die maand. Zo gaan ze gelijk op met hen die zich nú al dadelijk als abonné opgeven.

Wie vooral ook op deze wijze ons weekblad moeten toegezonden krijgen? De nieuwe leden! Wordt hen wel duidelijk geattendeerd op De Christen? Nú kunt U hen in elk geval als proefabonné opgeven en wij zenden de pas gedoopten een maand lang gratis ons blad.

Wij rekenen op vele proef-adressen uit alle oorden en uit alle gemeenten. Doet allen, leden en abonné's, het laatste kwartaal van 1950 mee om in ELK BAPTIST GEZIN DE CHRISTEN te krijgen. Wendt U maar vrijmoedig tot de administratie, Tetterodestraat 47, Haarlem, met een serie adressen.

Komt, laat ons allen aldus samen werken en lezers werven! Zó ontvangen en brengen wij vreugde! En de Heer zegene ons!

T. JANSMA.

De mouwen opgestroopt! Zorg toch dat ieder het weet!

Wij doen ons best; doet gij het Uwe!!

E.R.

Mededelingen

LANDELIJKE ZONDAGSSCHOOL CENTRALE GEWEST HOLLAND

Beste Zondagsschoolleidsters en -leiders.

Mogen wij U nog even herinneren aan onze vergadering te houden 7 October a.s. in Utrecht in een zaal van Gebouw „Silo", Herenstraat 34.
Aanvang des namiddags om 16.30 uur.

Agenda:
1. Opening.
2. Mededelingen.
3. Inleiding „De Godsopenbaring in het Oude Testament" door Ds H. Hornstra.
4. Bespreking in groepsverband.
5. Pauze. (Tijdens de pauze kan het meegebrachte brood worden verorberd en het reisgeld worden verrekend.)
6. Algemene discussie met beantwoording vragen en slotconclusie.
7. Enkele zakelijke dingen.
   a. Wat doen we met Kerstfeest?
   b. Hoe doet U het?
   c. Contributieregeling.
   d. Vaststelling volgende vergadering.
8. Sluiting.

VOOR ALLE ZONDAGSSCHOOLWERKERS

De grote belangstelling, die er bestond voor de mappen platen voor het flanelbord, heeft ons doen besluiten nogmaals een bestelling te doen in Amerika. Degenen die de vorige keer teleurgesteld moesten worden, kunnen nu zeker op een map rekenen, maar ook voor degenen die nu nog graag een map willen hebben stellen we de gelegenheid nog open. U moet dan zo spoedig mogelijk bestellen. Dit is voorlopig de laatste gelegenheid.
Zij, die zo'n map in gebruik hebben zijn zeer enthousiast, dus grijp Uw kans! De prijs is f 10.—.
Wilt U het volgende even noteren?
Het adres van de L.Z.C.-secretaresse is nu:
Essenburgsingel 61, Rotterdam.

Weest allen vriendelijk gegroet,
namens de L.Z.C.,
L. J. VAN BEEK.

BEROEPINGSWERK

De Baptisten Gemeente te 2e Exloermond heeft een beroep uitgebracht op candidaat M. G. Boeschoten te Utrecht.

Cand. M. G. Boeschoten te Utrecht heeft het beroep der Gemeente Staveren aangenomen.

N.B.J.B.ers in militaire dienst, bestemming Strok en voor het werkkamp Vledder, jullie contact-adres is:

D. Hartkamp, Onnastraat 24, Steenwijk.

Het dagelijks bestuur van de Bond van Baptisten Gemeenten in Friesland vergadert D.V. 3 October a.s.
Gemeenten die een voorstel hebben of een bepaald onderwerp op de e.k. Besturen-Conferentie behandeld zouden willen zien, gelieven dit onverwijld ter kennis te brengen aan de secretaris: B. Fabrie, B 96, Workum, tel. 70.

Ingezonden

Geachte Redactie,

Met grote verwondering las ik in „De Christen", dat er in Assen 21 leden van onze gemeente zijn. Gaarne zou ik van U deze adressen eens hebben. Ik kom namelijk niet verder dan tot 7! Wij bezoeken elkaar en brengen Zaaiers rond. Het werk is hier zeer moeilijk, maar we bidden, dat wij kleine groep rijk gezegend mogen worden. Wij wachten nog steeds op een kracht die ons wel eens in een samenkomst voor zou kunnen gaan.
Zou U zo goed willen zijn, mij de adressen te sturen? Bij voorbaat vriendelijk dank.

Hoogachtend,
R. WILLEMS.

Wie kan onze broeder helpen?
Jammer genoeg is zijn adres bij de Redactie onbekend.
Men zende gevraagde bijzonderheden wellicht het best aan de adm. van De Christen.

E.R.

Correspondentie

Br H. J. G. te A. Ik kan U niet helpen. Wend U tot het betrokken lid van de Redactie.

E.R.

Advertentiën

JAARGANG 67 - Nr. 3021
VRIJDAG 6 OCT. 1950

WEEKBLAD
DE CHRISTEN
Orgaan tot verbreiding van de beginselen van N.T. Christendom

UITGAVE VAN DE UNIE VAN BAPTISTEN GEMEENTEN IN NEDERLAND

REDACTIE-ADRES: Ds. C. BRANDT, MOERKERKESTRAAT 151c - ROTTERDAM—Z.
ADM.: Ds. T. JANSMA, TETTERODESTRAAT 47, HAARLEM, POSTREK. No. 9260 TEN NAME VAN DE UNIE - TEL. 18032

ABONNEMENTSPRIJS BIJ VOORUITBET. VOOR NEDERLAND EN OVERZEESE GEBIEDSDELEN P. JAAR F 5.— - BUITENLAND P. JAAR F 6.50

Het wegwijzende WOORD

Zonde en Schuld

.... en zo gij niet wel doet, de zonde ligt aan de deur.

De zonde is bij de mens niet oorspronkelijk. Hij is zondaar geworden door verleiding. Toch is hij voor zijn zonde aansprakelijk en wordt er voor ter verantwoording geroepen.

De tekst zegt het in dit beeld: ze ligt aan de deur.

Ofschoon de mens zondaar geworden is door verleiding, dus door invloed van buiten af is hij het toch niet geworden zonder zijn medewerking en toestemming. Ze kwam van buiten tot hem maar kwam niet buiten hem om in hem. Daarom is hij als zondaar schuldig, d.i. strafbaar.

Het roofdier is er. Het is in de onmiddellijke nabijheid, maar zoals het roofdier niet binnen kan komen, tenzij de deur van binnen ontsloten wordt, zo kan de zonde de mens niet tot zondaar maken, tenzij met zijn toestemming. Hij moet — hoe zwak ook — „ja" gezegd hebben aleer ze hem overmant.

Er zijn er in onze dagen velen, die wijzer willen zijn dan het oude Boek. Zij zeggen, dat, welk een misdaad een mens ook doet, hij er niet verantwoordelijk voor is. Maar deze redenering bevredigt het geweten niet. De Heilige Schrift heeft de instemming van de stem van binnen, wanneer ze zegt:

1. dat de zonde ons *begeert.* Ieder weet, hoezeer dat waar is. Ze sluipt om ons leven heen; ze ligt voor de deur, ze wacht op een geschikte gelegenheid, en gaat in een ogenblik van onwaakzaamheid of toegefelijkheid de deur maar even open, dan overvalt ze ons.

2. „gij zult over haar heersen". De zonde is geen Noodlot. We zijn niet op haar geschapen, niet op haar aangelegd. Er is bij onze schepping voor haar geen ruimte in onze ziel gereserveerd, zodat we als zondaar evengoed zouden kunnen voortbestaan als wanneer we geen zondaar zouden worden.

We mogen niet zondigen; als we zondigen geschiedt dat altijd met onze toestemming. Dat we zedelijk zo verzwakt zijn, dat we die toestemming vaak niet meer kunnen weigeren weerlegt onze schuld niet, maar toont juist aan hoe groot onze schuld is nu we eenmaal, inplaats van te weigeren, toestemden. Onze zedelijke onmacht verontschuldigt ons niet, maar verdiept onze schuld. We mogen niet zondigen, we behoefden niet te zondigen. Er is, als de zonde bedreven is, en wij terug gaan langs de lijn van haar ontstaan, altijd een punt aan te wijzen, waar we kunnen zeggen: hier ligt de verantwoordelijkheid, want hier had „neen" gezegd kunnen worden; hier is de deur op een kier gezet.

We behoorden over de zonde te heersen; d.w.z. haar niet tot daad te laten worden. Zo schiep God ons. Dat we, door gisteren en eergisteren toe te geven, verzwakt en krachteloos zijn, maakt onze toestand slechts des te ondragelijker. Het troost ons niet, maar drukt ons.

Ons geweten beoordeelt ons van uit de staat, waarin God ons schiep en het is daarom, dat we ons schuldig voelen, in onrust zijn als we gezondigd hebben.

We kunnen aan deze feiten noch denkende noch slapende ontkomen. Geen redenering heft ze op; geen doodsslaap brengt ons buiten het terrein van hun invloed.

Hier moet een nieuwe werkelijkheid gesteld worden die de oude opheft. God haalt ons terug door het nulpunt; brengt ons tot vóór de geboorte en stelt daar een nieuw begin. Hij doet de zonde zodoende te niet (Brief aan de Hebreen) en maakt van de mens in Christus een nieuwe schepping.

Zo stort de schuld in het niet.

Zo overleeft de overtreder zijn executie.

L.

Losse Schakels

Baptisme in Zwitserland In dat land der bergen bestaat het Baptisme honderd jaar. Sterk uitgebreid heeft het zich daar niet. Behalve enkele Frans sprekende gemeenten, die zich aangesloten hebben bij de Unie van Baptistengemeenten in Frankrijk, telt men er in de Duits sprekende gemeenten thans 1337 leden. Tot het jaar 1924 toe waren ze opgenomen in de „Oberrheinische Vereinigung", deel van de Bond van Baptistengemeenten in Duitsland. Daarna vormden ze een eigen Zwitserse Unie. Ze zijn zeer offervaardig. In 1949 brachten de goed 1300 Baptisten in Zwitserland 148.711 frank op d.i. dus ruim 100 frank per lid.

Tweemaal per maand verschijnt hun Gemeentebode; eens in de twee maanden een jeugdblad en éénmaal per maand een blaadje voor alle leidinggevenden. — De Zwitserse broeders hebben zeer te strijden met de algemene ongodsdienstigheid in hun vaderland en met het oude vooroordeel tegen de „wederdopers". Bovendien zijn er nog al wat kleine groepen, die op baptistisch standpunt staan, doch geïsoleerd blijven.

Waarom kerklid? Bij elke volkstelling stijgt de laatste halve eeuw het aantal dergenen, die opgeven tot geen kerkgenootschap te behoren. In sommige streken van ons land vormen ze de meerderheid der bevolking. Dat is in de gemeente Beerta en in de Zaanstreek. Wat zullen we nu van deze gang der dingen zeggen? Misschien dat de vraag, hun door het Centraal Bureau voor de statistiek voorgelegd, hen aan het nadenken bracht. Ze waren tot daartoe ingeschreven in een of ander kerkelijk register. Ze waren er gedoopt. Een andere band met die kerk was er eigenlijk al jaren niet meer en was er misschien nooit geweest. Men liet het maar zo. Maar nu lag daar het papier voor hen met de vraag: Is u lid van een kerkgenootschap? Zo ja, welk? Toen hebben ze zich gevraagd: heeft het nu wel zin, dat we invullen: ja? Gedoopt zijn we buiten ons weten om; geloven doen we niet. Als we nu *ja* invullen, dan is dat lidmaatschap niet maar een gegeven feit, doch een keus van ons; een uitdrukking van onze wil, onze daad dus. Begeren we dat? Neen. Dus we vullen in: tot geen kerkgenootschap behorende.

Neen! geen kerklid! Welke factoren hebben nu tot deze veranderde houding ten opzichte van de Kerk geleid? Zou toenemende onkerkelijkheid betekenen toenemende ongodsdienstigheid? Een predikant in een dorp in het noorden van de provincie Groningen vertelde eens, dat de mensen daar vroeger allen trouw ter kerke kwamen, maar 's Maandags staken ze de draak met heel de godsdienst en maakten ze zich vrolijk over wat ze Zondags gehoord hadden. Het was echter zede om naar de kerk te gaan en daarom deed men het. Nu was deze zede verbroken. Men kwam niet meer krachtens gewoonte, maar, die er kwamen, kwamen dan ook uit ware belangstelling en behoefte. In werkelijkheid, zo zei hij, is er niets verloren. Het is slechts o p e n b a a r geworden welke plaats kerk en godsdienst in het leven dier dorpelingen innamen.

Wat eens bond Onder de dingen, die velen eens aan een kerk bonden, waren de voorzieningen, die door de kerk getroffen werden in geval van overlijden van ouders, die nog jonge kinderen nalieten en van hen, die, oud geworden, moesten leven van de diaconie. Men was in zijn kerkgemeenschap maatschappelijk geborgen. De taak, die de kerk op sociaal gebied vervulde, bond de schare aan haar. Zeker — bij de welgestelden niet, of het moest zijn omdat de kerk de welgestelden de kans gaf hun sociale verplichtingen ten opzichte van de armen na te komen. Bij velen, die meer op ontvangen dan op geven waren aangewezen, was het zeer zeker ook oprechte belangstelling en hartelijk geloof in de Heiland. Maar van d e m a s s a kan dat niet gezegd worden. — En nu is de Staat, d.i. de volksgemeenschap gaan beseffen een sociale taak te hebben en vervult deze steeds vollediger. Wij achten dat een grote vooruitgang. En wel om 2 redenen:

1. omdat we er een doorwerking van het Evangelie, d.i. van de Geest van Christus in het volksleven, in zien. We zeggen niet dat het geschiedt in bewuste gehoorzaamheid aan Hem, maar nochtans is het Evangelie de Bron, waaruit dit besef ontsprong en waaruit het gevoed wordt.
2. Het maakt de mensen onafhankelijk van enige kerk. Nevenmotieven voor het kerklidmaatschap worden zo uitgeschakeld. De toestand wordt zuiverder. Wie nu lid van een kerk wordt of blijft, doet dat niet omdat het een sociale noodzalijkheid is, niet uit nooddwang dus. Dat is winst.

Gemeente en Kerkinstituut In De Hervormde Kerk schrijft Dr H. Berkhof, de docent aan het Kerkelijk Seminarie te Zeist:

> „Het wordt steeds duidelijker, dat de gemeentevorming binnen de kerk geen noodmaatregel voor een periode van dictatuurwas, (hij herinnert aan het ontstaan van de z.g.n. „Belijdeniskerk" in de Duitse Luth. Volkskerk), maar aan een veel diepere, aan een blijvende noodzaak ontsprong.
>
> Het is de vraag hoe men het elders in Europa nog zonder zulke specifike Gemeente-vorming zal kunnen stellen. Achter het ijzeren gordijn en bij de jonge kerken in het Oosten is men ons op dit punt ver vooruit. Maar zolang het Gods tijd niet is, zal zulke Gemeente-vorming nooit scheiding ván maar alleen dienst áán het kerkinstituut kunnen beogen ....
>
> ....
>
> En wij zullen in deze tijd binnen de volkskerken de Gemeente-opbouw als primitieve taak moeten zien. Wij zullen hoe voorzichtig en barmhartig ook, de kerkmensen de vraag moeten stellen: „„Wilt gij ook niet weggaan?""

Wij weten niet op welke klok men moet aflezen wanneer de tijd is aangebroken om de Gemeente te scheiden van het kerkinstituut. Wanneer is de tijd aangebroken om aan hen, die kerkmensen zijn, maar niet tot de Gemeente behoren, te vragen om weg te gaan? Móét zo iets gebeuren, dan moet het gebeuren in gehoorzaamheid aan het Woord — niet noodgedwongen. De gehoorzaamheid, die wij God bewijzen, moet vrijwillig zijn, geen nooddwang. Wij menen dat aan de Gemeente-*opbouw* het *vergaderen* der Gemeente vooraf moet gaan. En wij menen, dat dat in de Apostolische tijd geschiedde door de Doop, bediend op de belijdenis van het persoonlijke geloof in Christus.

Het kerkinstituut moest men bewaren — zij het onder andere naam en gewijzigd, zo dat het niet de indruk meer maakt van óók Gemeente te willen zijn. Het Kerk-

instituut kan worden verbouwd tot een prachtig Evangelisatie-instituut, waarin en waardoor de Gemeente haar zendingsroeging kon vervullen. Doop en Avondmaal komen dat instituut niet toe. Die zijn der gemeente gegeven. Maar men zou er het opdragen der kinderen kunnen invoeren en op allerlei wijze aan klein en groot de Blijde Boodschap kunnen brengen.

Vensters Bekend is het, dat Spurgeon eens gezegd heeft, dat een preek zonder beelden is als een huis zonder vensters. Zo'n preek heeft geen licht, is niet duidelijk. We moesten daaraan denken toen we in een bespreking van het rapport, dat uitgebracht is over een onderzoek, door de B.B.C., d.i. de Engelsche Radio-omroep, lazen, dat gebleken was dat illustraties, waarvan sprekers en schrijvers zulke liefhebbers zijn, menigmaal geen doel treffen. „Vele beelden", zegt het rapport „zijn meer hinderlijk dan nuttig, want de toehoorders herinneren zich het beeld, maar weten niet welke waarheid het moest verduidelijken". Hieruit blijkt dus dat, als de beelden in boek en preek vensters zijn, veel mensen de vensters wel zien, maar er niet door heen zien En het laatste is toch de bedoeling. — Voor vele jaren hield een hoogleraar in de theologie, die de praktische of ambtelijke vakken doceerde, voor een Afd. van het Ned. Bijbelgenootschap een preek. Hij gebruikte veel beelden. Des avonds vroegen we op de Jeugdvergadering aan de jonge mensen eens te vertellen, wat ze van de preek hadden onthouden. Ze waren wel zowat allemaal toehoorders geweest. De een na de ander kwam achter het lessenaartje en vertelde wat hij of zij er van had onthouden. Het waren de beelden, waarmede de hoogleraar predikant zijn preek zo overvloedig voorzien had. Maar toen we vroegen waarom hij die verhaaltjes verteld had, wat hij er mee had bedoeld te verduidelijken, welke waarheid hij er mee had willen illustreren, bleek dat niet te zijn begrepen. Zelfs van de eenvoudigste beelden was de zin niet gevat. Dat heeft ons sceptisch gemaakt a.g. de waarde van beelden in boek en preek. Wie een beeld gebruikt moet er dus maar heel duidelijk bij zeggen, wat hij er mee bedoelt, anders heeft het niet meer nut dan een lamp die niet brandt.

L.

Mensen zoeken de weg ten leven

III

Na een beschouwing van het Animisme en Totemisme verdient de Babylonische wereldbeschouwing onze aandacht. Het eerste dat ons opvalt bij een vergelijking met de reeds genoemde systemen is de betrekkelijke orde die in het Babylonisch denken tot uitdrukking komt. De wereld heeft opgehouden het toneel van onberekenbare toevalligheden te zijn. Vaste wetten waken over de gang der gebeurtenissen. Het is ons als kwamen we uit het geheimvolle duister der oerwouden in de open vlakten, waar zuiver en klaar de zonnestralen de gissingen van tot dusver doen vervagen. Men zou kunnen denken, dat deze overgang in het licht de belofte inhield, alle levensraadselen te zullen oplossen. Of dit verlangen van het standpunt van de Christen vervuld is menen we nadrukkelijk te mogen bestrijden; maar zover zijn we nog niet.

Voor ons als bijbellezers heeft het nadenken over de Babylonische wereldbeschouwing nog een bijzondere aantrekkelijkheid, want in haar beginstadium althans moet zij Abram bekend geweest zijn. Zullen we te ver gaan als we veronderstellen, dat deze vriend Gods in haar geen bevrediging voor het heimwee zijner ziel vond, waarna God hem leidde buiten het misleidende licht van de toenmalige centra der beschaving (Ur, het gebied van Euphraat en Tigris en Egypte), opdat alleen Zijn openbaring het fundament van leven, denken en streven zou worden?

Over de wereldbeschouwing van de Babyloniers zijn wij vooral ingelicht door een deel van Assurbanipals „bibliotheek", dat bestaat uit ongeveer 4000 kleitichels. Zij stammen dus uit de tijd van 668—626 voor Christus. De door hen bewaarde leer heeft echter een veel hogere ouderdom en gaat terug op het denken van een cultuurvolk, dat reeds in Abrams tijd al van 's werelds toneel was verdwenen. Dit treedt aan het licht door de daar gegeven beschrijving van zekere verschijnselen aan het firmament, die slechts passen kan op een periode in een stokoud verleden. Dit klemt te meer, daar het juist de sterrenhemel was, die aan deze wereldbeschouwing haar gestalte gaf. Met ruwe gissingen stelde men zich waarlijk niet tevreden.

Wat allereerst opviel in de sterrenwereld was de grote wetmatigheid. Voor toeval is in dit systeem geen plaats! We merken hier dus een sterke vooruitgang in het menselijk denken in vergelijking tot de primitieve animistische voorstelling, waar heel het leven een keten is van onberekenbare toevalligheden. De Babylonier zag orde en regelmaat. Heel de sterrenwereld draaide op de Poolster. Daarom zag hij de noordelijke hemel als de hoogste en heiligste sfeer. Dan volgde de dierenriem door welker twaalf sterrenbeelden de zon elk jaar heenwandelde (althans schijnbaar). Tegenover het Noorden, dus in het Zuiden ligt tenslotte de Hemelse Oceaan. In het middelpunt van het heelal ligt dan de Aarde, die op de wereldzee drijft. Onder de aarde strekt zich het sombere Dodenrijk uit, waarvan de ingang in het Westen ligt, daar, waar elke avond de zon sterft. Dit drie-etage-wereldbeeld is karakteristiek voor vele tijden tot in de middeleeuwen toe.

Belangrijk is voorts, dat de sterrenhemel niet alleen wetmatigheid aan het licht bracht. De betrachter van de hemellichten bemerkte, dat sommigen van de sterren bepaalde banen beschreven tegen de achtergrond van de vaststaande sterren. Deze wandelsterren hadden een bijzondere betekenis. Volgens de idee van de overeenkomstigheid n.l. was het leven van volkeren en enkelingen een afschaduwing van hetgeen in de sterrenwereld geschiedde. Uit de stand der sterren kon men, meende men, de toekomstige lotgevallen van de mensen afleiden. In deze situatie moest men in de zich bewegende planeten wel een bijzondere openbaring zien. Zij werden als het ware tot het schrift der goden. Elke planeet (waaronder ook de zon en de maan werden gerekend) had openbaringswaarde, die bijzondere betekenis kreeg door haar constellatie met andere sterrenbeelden vooral uit de Dierenriem.

In dit verband is het te begrijpen, dat de zon niet zulk een hoog aanzien genoot als de maan. Immers vaagde zij het „godenschrift" der openbaring geheel uit. Want deze openbaring had men nodig om het gunstige tijdstip voor alle menselijke ondernemingen

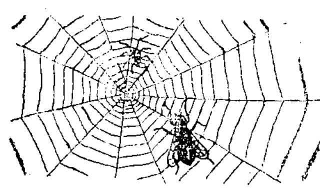
vooraf te kunnen berekenen. Feestdagen werden niet overeenkomstig de kalender vastgesteld evenmin als de datum van het huwelijk of het begin van een reis. De sterren moesten eerst gesproken hebben.

Uit de betrachting van de sterren leerde men ook de betekenis van het getal kennen. In het begin van de zomer waren vijf beelden van de Dierenriem zichtbaar, althans in Babel; zeven waren onzichtbaar. Zo werden vijf en zeven en hun som twaalf tot bijzondere getallen naast de drie van het aantal etages in de bouw van het heelal. We zouden kunnen zeggen, dat met de ontdekking van het getal deze tegelijk zijn zegetocht kon beginnen. In betrekking tot de uitbouw van de Babylonische wereldbeschouwing kan de functie van het getal niet hoog genoeg worden aangeslagen. Wat immers gebeurde? Elke verschijning aan de hemel werd erdoor onder de controle van de menselijke bereking gebracht. Zo berekende men, dat aan de hemel de stand van sterren en planeten eens in de 36000 jaren zich gaat herhalen (overigens is deze berekening niet volkomen!!). Dat hield naar Babylonische opvatting van de overeenkomstigheid in, dat ook de wereldgeschiedenis zich precies zo herhaalt! M.a.w. slechts herhaling, geen verbetering — geen verslechtering, geen voortgang.

Voegen we bij deze eeuwige wederkeer der dingen de reeds genoemde onuitwijkbare invloed van sterren en planeten, dan is te begrijpen, dat onder die omstandigheden geen blij idealisme doch slechts fatalisme (geloof in het fatum = noodlot). De mens is in zulk een wereldsysteem niet dan een onderdeeltje van het heelal, door ondoorgronde en misschien ondoorgrondelijke oorzaken aan zijn plaats gesteld, maar hij blijft een onderdeel van een geweldige machine. Zeker er ligt een verheven gedachte aan deze beschouwing ten grondslag: die van de harmonie in het universum, daar ork de kleine delen met de grootste verbonden zijn tot een doelmatige samenwerking, voor zover men hier bij de eeuwige wederkeer van een doel kan spreken. Soms zal dit besef tot ongewoon grote daden kracht kunnen verlenen. Doch vaker zal dit besef de mens er toe brengen, moedeloos de wedkamp tegen machtiger schijnende omstandigheden te staken.

Het toeval, de blinde luimen van geesten en demonen zoals we die bij de primitieven vonden, is overwonnen in de Babylonische wereldbeschouwing. Maar de nieuwe vondst: de onverbiddelijke wetmatigheid heeft geen bevrijdende macht. Zij komt slechts met andere ketenen, die niet minder knellen, zonder nochtans blijde vergezichten te openen.

C. BR.

In het Web van de Spin

Over de vrijheid van een Christenmens

Ditmaal is het wel een heel lastig vliegje, dat in ons web verzeild raakte. De vraag dringt zich n.l. aan ons op: Hoe staat het met de vrijheid van een Christenmens?

Over die vraag is al heel wat gestreden, waarbij er soms harde woorden vielen, ja zelfs kwam de brandstapel er nu en dan aan te pas!

Rome en de Protestanten, de Grieks-Orthodoxen en de Ana-Baptisten, zij allen hebben of hadden hun speciale kijk op deze aangelegenheid.

En wij, wat zeggen wij er van?

Vrij en blij?

Daar zijn dan allereerst van die mensen (in onze gelederen komen ze gelukkig heel weinig voor), die altijd zo heel graag onder bepaalde omstandigheden (n.l. wanneer ze op de vingers getikt worden!), dat versregeltje citeren dat luidt: „Vrij van de wet, o vreugdevol leven"; dezulken, die het Christenzijn en het oude leven op meer of minder gelukkige wijze zoeken te combineren. En zij menen in bovenstaand versregeltje een geschikte clausule daartoe gevonden te hebben.

Ze nemen Christus aan, d.w.z. Diens vergevende genade plus de belofte van eeuwig leven (met inbegrip van alle daaraan verbonden hemelse rijkdommen!), en blijven verder die ze zijn. Ze doen nergens afstand van, maar gaan op de oude voet voort. Het enige wat ze gedaan hebben is, bij de aardse schatten die ze reeds bezaten, nog de hemelse te voegen. Een waarlijk gelovige kan toch immers ook niet zondigen? Hij is toch een nieuw schepsel? De wet geldt voor hem niet meer, daar staat hij, gezien zijn nieuwe geestesadel, nu ver boven. Wat er in zijn leven nog gebeurt aan „gekke dingen, dat zijn de laatste stuiptrekkingen van het zondige vlees dat de strijd verloren heeft, en waar God dus geen aandacht meer aan schenkt. Een onthoofde kip fladdert soms ook nog meters ver weg, zonder dat hij er „verantwoordelijk" voor kan zijn.

De nieuwe geestelijke mens leeft al op een heel ander niveau, en draagt voor de handelingen van het oude vlees geen verantwoordelijkheid meer!

Daarom: leef je maar uit, vrij en blij. Er kan je niks gebeuren. Als kind van de Vader ben je onder en boven de wet.

Zo is dan dit type van een „Christen" er één die „hemel en aarde verenigt te zaam", die het klaarspeelt de zaligheid te bemachtigen voor een appel en een ei, zonder zelfverloochening, zonder kruisdragen, die van twee wallen wil eten en daarom van geen van beide kanten wezenlijk verzadigd wordt. Deze mensen van de vrijheid en de blijheid bezitten deze schone zaken dan ook alleen maar met de mond, maar hun harten blijven koud.

Een nieuwe wet

We kunnen hier en daar maar even wat aanroeren. Anders worden we te lang. Welnu, zo zijn er ook anderen, die eveneens onder de vlag van het Christendom varen, maar er ook mijlenver van verwijderd zijn.

Het zijn dezulken, die het Christendom opvatten als een nieuwe wet, waarvan het volbrengen zaligheid teweeg brengt.

Het wezenlijke van het Christendom zoeken ze in de bergrede, en nu is Christenzijn het volbrengen van het daarin gebodene.

Hoewel hun theorieën veel schoons bevatten en hun streven in die richting ons vaak groot respect afdwingt, trekken zij het Christendom toch ook weer in de sfeer van de werkheiligheid en betekent hun leer een groot gevaar voor het Paulinische getuigenis dat we alleen maar

zalig kunnen worden uit g e n a d e door het g e l o o f.

Deze opvatting trekt het Christendom omlaag naar een moralistisch niveau en bergt het gevaar van een nieuw Farizeïsme in zich. De Hemel wordt zo het toekomstig verblijf van de b r a v e n, terwijl de ondeugdelijken verloren gaan.

En juist deze burgerlijke grenslijn heeft het evangelie willen doorbreken.

Het Christendom gaat niet op in een nieuwe wet van een nieuwe Meester, Wiens woorden men moet trachten te realiseren in zijn leven. Het werk van de Christus grijpt veel dieper, en Hij heeft ons veel meer willen geven dan een nieuwe wet.

Wat dan?

Allereerst moeten we zeggen dat het waar is dat Paulus spreekt van een vrij zijn van de wet en van een „niet meer onder de wet zijn". Vele gedeelten uit zijn brieven wijzen er op, dat we door onze overgave aan Christus in een geheel nieuwe verhouding tot die wet zijn komen te staan. We zijn er vrij van geworden in die zin, dat die wet ons niet meer drillen, beangstigen, overheersen kan. Hij kan ons niet meer opdrijven tot een constante wanhopige onrust, „geen vloek der wet kan immermeer ons treffen, want .... Zijn Middelaarsdood bracht ons verzoening aan".

Zie, dat is al een schone kant van die vrijheid, dat de wet én een normgevende én een oordelende functie bekleedde, de Christen niet meer in het oordeel slepen kan vanwege zijn in gebreke blijven om de hele wet te vervullen. Want Christus heeft voor ons betaald, en Christus heeft voor ons ook die wet vervuld. Hij heeft dus onze schuld aangezuiverd, en zo kan de deurwaarder van de wet, die al op pad was om ons aan te klagen en het vonnis te laten vellen, wel weer op zijn schreden terug keren. Hij heeft zijn macht over ons verloren, want zijn macht was vastgekoppeld aan ons schuldigzijn. Maar nu is Christus voor ons ingetreden. Zo zijn we dus door Christus vrij van de vloek en de heerschappij van die wet.

De wet mijn vriend?

Verder is met het aanvaarden van de genade alles in ons leven anders geworden. Van dienstknechten, die slechts onder grote druk en vaak met zuchten en steunen trachten de wet te vervullen, zijn we kinderen geworden, deelgenoten, aandeelhouders in de zaken van het Koninkrijk der Hemelen. Gezien de liefde van Christus is gaan wonen in onze harten, is ons nieuwe streven geworden, God te dienen en het Hem naar de zin te maken. Daarom schreeuwt het hart van een waarachtig Christen naar de wet, naar het openbaar worden van de Wil van God. Die wet is dan geen tiran meer, geen dwingeland die hem opdrijft van dag tot dag, maar zijn beste vriend, die hulpdiensten verricht en die het hem mogelijk maakt zijn diepste verlangens te bevredigen, n.l. Gode te behagen.

De wettische Jood wil via de wet en de werken der wet tot God naderen, maar bij de Christen is de volgorde geheel omgekeerd. Juist omdat Hij Gód in Christus gevonden heeft, roept hij om, en nadert hij tot de wet.

De wet is zijn vriend geworden die Hem bij wil staan in het nieuwe leven. De wet openbaart hem nu ook zijn diepste geheimenis, n.l. dat hij eigenlijk de voorwaarde is voor een waarachtig sterk en blij leven.

De wetten in hun diepste, geestelijke betekenis, werpen de mens van het Koninkrijk, telkens wanneer hij buiten de sfeer van dat rijk treedt, weer binnen de grenzen. Deze actie van de wet is voor de mens even weldadig als het voor een vis, die door de golfslag van de zee op het strand geworpen werd, weldadig is, weer in het zilte nat teruggeworpen te worden.

Zo leven wij dus als Christen in een verhouding van v r i j e g e b o n d e n h e i d tot de wet. Gebondenheid, want wij willen niets liever dan ons binden aan de Wil van onze Heer. V r i j e gebondenheid: want het is totaal vrijwillig, uit liefde, dat we ons bonden aan Hem. Zoals een man zich bindt door het huwelijk aan de vrouw van zijn hart, en zich toch vrij voelt, juist omdat hij nu zijn bestemming heeft bereikt en eerst in deze nieuwe gebondenheid zich waarlijk ontplooien kan, zo is de Christen aan de Christus *verbonden,* en staat nochtans in de *vrijheid.*

Dit is een van de paradoxen van het Christendom, en alleen wie waarlijk liefheeft, weet, dat beide, vrijheid en gebondenheid, twee partners zijn in een voortreffelijke zaak, die bij elkaar behoren.

Wf.

ZAND en ZAAD

Ongeveer een maand geleden wandelde ik over het kerkhof der luchtlandingstroepen, die in Sept. '44 bij Arnhem landden en in de strijd met Duitse eenheden hun leven verloren. Een grote stilte lag nu over het veld, waar eens de lucht verscheurd werd door geratel van automatische geweren en kreten van getroffen soldaten. In lange rijen stonden de kruisen; een enkel graf droeg de Davidsster. „Zij stierven, opdat wij zouden kunnen leven!" Ik zei dat, zonder dat ik het wilde. Meteen dook voor mij het brandend probleem van het recht van zulk een strijd op. En ik moet bekennen, dat ik weer geen uitweg vond. Ik weet, dat ik dit niet behoefde neer te schrijven. Ik wilde het ook niet. Maar aan dat kerkhof herinnerd door een foto in de krant, met onderschrift: „Morgen zal de burgemeester van Westkappelle aan de voet van de vuurtoren een gedenksteen onthullen ter nagedachtenis aan de ruim 160 slachtoffers van het bombardement op 3 Oct. 1944 en de beschieting uit zee op 1 Nov. 1944. Het grote kruis draagt als tekst: Wij zijn verlost, maar 't heeft Uw dood gekost".

Ik weet niet of ze gezangen zingen in Westkapelle, maar zo ja, dan moet er in de toekomst wel een jammerlijke verwarring in de hoofden en harten dezer zingende burgers zijn. Want in het rijke gezang: Verlosser, Vriend, o hoop, o lust — Van die U kennen, neem het lied, dat U in 't stof een sterv'ling biedt! komt in het tweede vers de zinsnede voor: Wij zijn verlost, maar 't heeft Uw dood gekost, en dan gaan de gedachten der gelovigen naar dat ruwhouten kruis, staande op Golgotha, waaraan de Zoon Gods het loon der zonde ontvangt. Het loon onzer zonden. Wanneer we zonden zeggen, denken we niet alleen aan kwetsende woorden, sociale misstanden, sexuele uitspattingen, maar ook aan bommenwerpers en sluipschutters. Aan die wereld vol van angst, bloed en tranen. Bij duizenden zijn ze gevallen, de soldaten. Zijn ze weer gevallen. Zullen ze nog vallen. Maar men beware ons voor zulke „teksten". Is het in de grond niet een lastering om, al wordt het nog zo voorzichtig gedaan, het sterven van een soldaat te vergelijken met de dood van Hem, die stierf door de hand van zondaren en wegzonk onder de toorn van God? Wat hebben de wrede moordpartijen van voort-

gedreven jongemannen op elkaar en op niet-geuniformeerde mensen te maken met dat offer, dat Hij bracht? Wij huiverden toen wij die „tekst" lazen en zeiden: „stijlloos". Was het alleen maar stijlloos. Het is meer. Het is óf de dood van zulk een soldaat/non-combattant trachten op te hemelen tot de hoogte van Golgotha óf het is Christus neertrekken van Zijn hoogte en persen tussen de op en neer golvende divisies.

Deze week stonden we weer op een kerkhof. Bijna zeven jaar geleden stierf, ver van het warme ouderlijk tehuis, in den vreemde onze vriend en broeder. Kameraden daar, die hem hoogachten en liefhadden, zorgden toen voor een begrafenis naar nederlandse trant. Maar eer ziekte en dood binnen het gezichtsveld lagen, had hij eens gezegd tot een zijner vrienden dat hij als hij ooit mocht overlijden, toch niet graag in het vreemde land wilde begraven zijn. Nu stonden we rondom de baar en we dachten aan de vrolijke, vrome jongen, die als een kostbaar testament zijn getuigenis naliet. In een onzer kranten schreef ik daarover al eens. Laat ik nu slechts enige zinnen citeren: uit een brief waarin hij zijn bekering vertelt. Hij bezocht een onzer evangelisatiesamenkomsten. „En ook deze avond werd het weer herhaald: kom toch tot Hem, Die uw schulden vergeeft en Die u zal bewaren in tijden van nood. Het was ook dezelfde avond, dat de gemeente een lied zong uit de bundel van Joh. de Heer, vol geloofsovertuiging, en dat ik niet mee kon zingen. Toen er weer gesproken werd, veranderde het in mij, en toen we het laatste lied zongen, kon ik zachtjes meezingen. 's Avonds heb ik mij voor de Heer gebogen en Hem gedankt, dat Hij mij aangenomen had. Dat was een heerlijke vreugde ...." Hij begon de brief: Het was 14 Maart van het jaar 1943. Hij wist de dag. En er werd die dag gesproken over een woord uit het boek Jesaja: Wachter, wat is er van de nacht? Hem ging het Licht op en nu zal het nimmer meer duister voor hem zijn. Zo vindt men oogst in de stad. Werp uw brood uit op het water, want ge zult het vinden na vele dagen.

Aan die tekst werd ik sterk herinnerd toen een dezer dagen een man aan de deur stond en vroeg ons te mogen spreken. Toen hij zat, na een voor mij vreemde naam te hebben genoemd, veronderstelde hij, dat zijn boodschap mij wellicht minder zou interesseren, maar dat hij van zijn kant het toch moet zeggen. Of ik dan die en die was, die daar en daar gestaan had. Ja, ja, dat wist hij ook wel. Hij had bij die stad in een kamp gezeten als politiek delinquent. Daar had ik gesproken. En na de dienst had ik bij de deur aan allen een hand gegeven. Ja, dat was zo. Nu, vooral die handdruk, na het Woord, had hem doen omkeren. Hij had alles verloren, maar toen ....

En zo zaaien wij voort broeders, want het Woord keert niet ledig weder. Ge zult het vinden na vele dagen.

HUIZINGA.

Baptisten Predigerseminar Hamburg-Horn

Een dag of tien geleden is na een onderbreking van elf jaar het verband, zoals dat voor de oorlog bestond tussen de Hollandse en Duitse Baptisten in de vorm van het Predigerseminar, weer hersteld. Drie Hollanders hebben hun intrede gedaan in het schoolgebouw van de Duitse Baptisten.

20 Sept. is het schooljaar 1950—1951 geopend met een dienst in het Onckenarchiv, de bibliotheek van het Seminarie. In deze dienst ging voor Ds Bohl. Namens de leiding en de gemeenten van de Duitse bond heette hij alle leerlingen hartelijk welkom, inzonderheid de nieuwelingen. Een bizonder woord van welkom viel aan de buitenlanders ten deel. Spreker drukte er zijn grote blijdschap over uit, dat wij er waren. Niet om ons, maar omdat hij in het herstel van de verbinding tussen Hollandse en Duitse Baptisten een overwinning van Christus zag. Eenzelfde geluid liet naderhand ook Dr Luckey, de directeur van het Seminarie, horen.

In de rede, die Ds Poll hield naar aanleiding van Ps 40 : 7—9, bracht hij naar voren, dat alle Christenen, maar inzonderheid studenten, 1e een geopend oor moeten hebben om de stem van de Meester te kunnen verstaan. Geen kultische volkomenheid, geen verstandelijk beredeneerde theologie brengen de mens nader tot het Woord; 2e dat God het offer van tijd, gaven, bezit niet vraagt, maar het ganse leven. Hij herinnerde in dit verband aan het embleem van een Amerikaans Baptist Zendingsgenootschap: een os, staande tussen een altaar en een ploeg, met als onderschrift: tot beide bereid; 3e dat de Wet, de openbaring niet slechts in het hoofd geschreven moet zijn, maar in het hart. De bedoeling van het Seminarie is niet in de eerste plaats om theologen van kleiner of groter formaat de gemeenten in te zenden, maar predikers, die de openbaring Gods in Jezus Christus beleefd, en niet slechts theologisch bestudeerd, hebben.

Tenslotte wees hij nog op de spanning in het leven van een evangeliedienaar: de God van hemel en aarde dienen èn de mensen (gelovigen en ongelovigen) dienen. Dat is geen recht, maar voorrecht!

Door leraren en leerlingen werd en wordt de behoefte gevoeld, om in de jaren, dat men in het Seminarie verblijft, elkanders nabijheid als een gemeenschap te ervaren. Niet nààst elkaar leven, maar mèt elkaar. Daarom ook zijn er meerdere uren besteed aan het luisteren naar elkaar. Niet zo onder drie of vier man op een kamer, maar samen, in de ruime zaal van de bibliotheek. Daar vertelden de ouderejaars studenten hun ervaringen, opgedaan in de dienst in de gemeenten tijdens de vacantie, daar vertelden de nieuwelingen in het kort hun

leven en hun ontmoeting met Christus. Op deze wijze wisten wij reeds na enkele dagen van vele van onze studie-genoten iets. Eén algemene ervaring van de nieuwelingen wil ik u niet onthouden: de meesten van hen zijn aan het front in 't Oosten of in 't Westen geweest, sommigen verwond, allen krijgsgevangen. Sommigen van hen hebben juist in die dagen Christus gevonden.

Leraren en leerlingen willen deze levensgemeenschap tijdens de studiejaren ook beleven als een gebedsgemeenschap. Daarom is in de leerrooster een bidstond opgenomen. Elke Zaterdagmorgen komen alle klassen samen om te bidden. Maar niet alleen om te bidden, vooral ook om te danken. Het is opmerkelijk zoveel behoefte er is om te danken. Dat vindt zijn oorzaak wellicht daarin, dat wij het hier zo goed hebben, vergeleken met duizenden jongemannen van onze leeftijd, die in bunkers leven, in kelders of ergens anders in een noodwoning ondergebracht zijn. Vooral ook daarin, dat men het als een zegen gevoelt niet in de Russische zone te leven.

Tot zover maar eerst. Een volgende keer hoort u wel eens iets over ons leven hier, de studie enz. Tenslotte nog een verzoek aan alle administrateurs van streek- en gemeentebladen: wilt u ons verrassen met een exemplaar van Uw orgaan? Zodoende kunnen we op de hoogte blijven met het reilen en zeilen van onze Hollandse gemeenten. Zendt u ze maar aan: Hollandse studenten, Baptisten Predigerseminar, Rennbahnstr. 115, Hamburg-Horn. Bij voorbaat recht hartelijk dank!

H. PLOEGER.

Hamburg, 30 Sept. 1950.

Boekbespreking

BIJBELSE ENCYCLOPAEDIE — Uitg. J. H. Kok te Kampen.

Onder Hoofdredactie van Prof. Dr F. W. Grosheide is met medewerking van Prof. Dr W. H. Gispen, F. J. Bruijel en Dr A. van Deursen een prijzenswaardig werk ontstaan, dat een prachtig hulpmiddel zal blijken voor iedere belanghebbende, die zijn bijbel beter wil leren kennen. In de 520 blz. ligt een rijke schat gegevens opgetast waarop men zelden tevergeefs zal terug grijpen. Voor zover we konden nagaan zijn ook de nieuwste gegevens der wetenschap op voor ieder verstaanbare wijze verwerkt. Het geheel is rijk geïllustreerd. Het kloeke boekwerk maakt een keurige indruk. Warm aanbevolen! Prijs is f 15.—.

Gemeenteberichten

HARLINGEN

Gel. brs en zrs in de lande. Via ons weekblad „De Christen" willen wij u deelgenoot maken van onze blijdschap en dankbaarheid jegens God, dat D.V. op 11 Oct. a.s. onze br voorganger ds G. Visser zijn 25-jarig ambtsjubileum mag vieren. Dit feit zal herdacht worden in een daartoe bestemde gedachtenisdienst, welke gehouden zal worden in de Bapt. kerk op Woensdag 11 Oct. des avonds 19.30 uur. De leiding berust bij ds Jac. de Jong van E.E.veen. Een blijde dag voor de gemeente Harlingen, aan wie de eer te beurt valt een herder en leraar in haar midden te mogen hebben, die 25 jaren in dienst is van de Meester, de Heer der Gemeente. Het past ons daarom, die avond als gemeente en genodigden bijelkander te komen en door woord en lied onze dankbaarheid te tonen aan Hem, Die onze br deze 25 jaren gespaard heeft, Die hem ondersteunde en sterkte in de prediking des Woords.

Hoe moeilijk de arbeid soms was voor onze broeder in de diverse gemeenten die de jubilaris gediend heeft, God was hem steeds nabij. Hij mocht als vrucht op zijn arbeid veel zegen ontvangen. Wij komen straks bijelkander, niet om de persoon van onze br voorganger te verheerlijken, maar om God alleen toe te brengen lof en dank, eer en aanbidding.

Nog enkele dingen willen wij u mededelen aangaande de arbeid in de gemeenten waar de jubilaris gediend heeft.

1e Gemeente was E.E.veen. Intrede 11 Oct. 1925. Bev. ds J. v. d. Schers. Afscheid 5 Aug. 1928.

2e Gemeente was Hoorn—Workum. Intrede 19 Aug. 1928. Bev. ds H. Visser. Afscheid 23 Juli 1933. In deze combinatie was het laatste halfjaar van 1933 ook Staveren opgenomen.

3e Gemeente was Noordbergum. Intrede 30 Juli 1933. Bev. ds H. Visser. Afscheid 8 Nov. 1942.

4e Gemeente was Muntendam. Intrede 11 Nov. 1942. Bev. ds H. Visser. Afscheid 14 Oct. 1945.

5e Gemeente was Harlingen. Intrede 18 Oct. 1945. Bev. ds G. W. Tijman.

Van 1925 tot 1928 was ds Visser voorzitter van de Nat. Chr. school te E.E.veen.

Van 1933 tot 1942 voorz. van de Nat. Chr. school te Noordbergum.

Van 1945 tot 1948 voorz. van de Friese Bond van Bapt. Gemeenten.

Sinds 1946 secr. van het Ned. Bijbelgenootschap afd. Harlingen.

Sinds Mei 1950 lid van de Unie-Comm.

Tijdens de ambtsperiode van onze broeder te Noordbergum mocht deze gemeente in het bezit en genot komen van een nieuw kerkgebouw.

Ook in Zandbulten werd geëvangeliseerd. Ten behoeve van dit werk werd op 14 Oct. 1936 een nieuw gebouwd kerkje in gebruik genomen. Ongeveer twee jaar later werd deze post tot zelfstandige gemeente.

En zo brs en zrs ben ik aan het eind gekomen van mijn gegevens. Misschien is het wat lang geworden, Eind-Redacteur? (Neen, wij verblijden ons steeds als dankbaarheid naar de harp grijpt. E.R.) Een kort verslag van de gedachtenisdienst willen we later gaarne publiceren. Moge God ons een gezegende avond schenken is onze wens en bede.

Namens de gemeente,
K. WIELINGA, secr.

Mededelingen

75-JARIG BESTAAN VAN DE
BAPTISTEN GEMEENTE TE NIEUWE PEKELA

Op Zondag 12 November a.s. hoopt de Gemeente te Nieuwe Pekela haar 75-jarig bestaan te herdenken.

Elders wonende oud-leden der Gemeente worden vriendelijk uitgenodigd die dag in ons midden door te brengen en daarmede onze feestvreugde te helpen verhogen. Omliggende Gemeenten worden vriendelijk verzocht zich te doen vertegenwoordigen. Wij verzoeken belanghebbenden beleefd spoedig te schrijven of men logies enz. nodig heeft.

Programma is als volgt:
's morgens 9.30 uur gewone dienst
's middags 3 uur herdenkingsdienst
's avonds 7.30 uur een feestelijk samenzijn van Gemeente, vrienden en afgevaardigden.

Adres regelingscommissie:

H. BONNES,
E 33, Nieuwe Pekela.

BEROEPINGSWERK

De Gemeente Sneek heeft een beroep uitgebracht op Ds K. Reiling te Rotterdam-C.

Wie kan mij het adres zenden van schipper *Hendrik Lunsing*. Deze broeder en zijn vrouw zijn leden van onze Gemeente doch wij hebben hen in de laatste jaren niet meer gezien.

Bij voorbaat hartelijk dank.

H. DE JONGE,
secr. Bapt. Gemeente
Nw. Weerdinge.

ATTENTIE!!

Advertenties zende men naar de *Administrateur!*
Copij: papier aan één zijde beschrijven en daarna *tijdig* verzenden.

Dank U.

E.R.

De Jeugd heeft haar eigen Buitencentrum!

Dank zij de medewerking van enkele particulieren en mee dank zij het bedrag, dat ter gelegenheid van de JUBICO in Mei j.l. aan de N.B.J.B. is aangeboden, was de Jeugdraad in staat het landgoed „Renderloo" te Epe in Gelderland aan te kopen. Dit zal zo spoedig mogelijk worden ingericht als buitencentrum van de N.B.J.B., waar de kampen gehouden kunnen worden, waar conferenties en cursussen kunnen plaats vinden, waar vacantie en vrije dagen kunnen worden doorgebracht, kortom dat een centrum van bezinning èn van activiteit zal worden voor ons gehele werk.

In het komende „Jong Leven" van October wordt dit nieuwe bezit uitvoerig beschreven met alle nadere bijzonderheden als raam, bestemming plus verdere plannen.

Het verheugt ons buitengewoon U allen dit bericht te kunnen melden en we vertrouwen, dat heel Baptist Nederland dankbaar zal zijn met deze aanwinst voor ons jeugdwerk. We geloven, dat ons hiermee nieuwe en grote kansen zijn geboden voor de op- en uitbouw van de jeugdarbeid, voor de redding van velen, die nu nog de vreugde van het geloof niet ervaren hebben.

Voor de toekomst rekenen wij dan ook graag op Uw gebed en op Uw steun, opdat we met deze belangrijke stap het Koninkrijk van onze God mogen dienen.

We hopen intussen, dat U allen „Jong Leven" in handen ziet te krijgen, waar foto's en artikelen U al iets zullen laten zien van dit mooie centrum. Natuurlijk verwachten we, dat U zelf allen Epe komt bezoeken en dat we als jongeren waardige en goede gastheren van U mogen zijn.

Voor de Jeugdraad,
Sneek. J. BROERTJES.

Advertentiën

JAARGANG 67 - Nr. 3022
VRIJDAG 13 OCT. 1950

WEEKBLAD DE CHRISTEN

Orgaan tot verbreiding van de beginselen van N.T. Christendom

UITGAVE VAN DE UNIE VAN BAPTISTEN GEMEENTEN IN NEDERLAND

REDACTIE-ADRES: Ds. C. BRANDT, MOERKERKESTRAAT 151c - ROTTERDAM—Z.
ADM.: Ds. T. JANSMA, TETTERODESTRAAT 47, HAARLEM, POSTREK. No. 9260 TEN NAME VAN DE UNIE - TEL. 18032

ABONNEMENTSPRIJS BIJ VOORUITBET. VOOR NEDERLAND EN OVERZEESE GEBIEDSDELEN P. JAAR F 5.— - BUITENLAND P. JAAR F 6.50

Het wegwijzende WOORD

Een verwijt van God

„.... Gij dwaas!" *Luc. 12 : 20.*

Een verwijt van God. Kan het erger? Waar is de vaderlijke klank in Zijn stem gebleven? Is Hij ongeduldig geworden na al dat materialistisch gereken van die rijke boer? — De uitleg zouden we licht aan deze twee woorden kunnen verbinden. Maar toch geloof ik, dat dit te menselijk van God is voorgesteld. Immers wij geven soms zo gauw uiting aan onze ergernis. Maar God....

Gods stem is een wonder.

Je beluistert haar in het ritselend lover van de olmen, des avonds na moeilijke vergeefse strijd. Dan is er troosting in de Stem. — Je hoort haar in het ruisen van de zee als onbestemd verlangen de ogen richt naar het verre, wijde verschiet. In het dreunen van het onweer — in de blijde lach van een kind. En steeds heeft de Stem — Gods Stem — een andere klank en een andere boodschap.

Gods stem is een wonder: juist dat verstaat de mens eruit, wat hij nodig heeft. De rijke boer hoort een verwijt als de nachtelijke wind langs de houten tralies van het venster strijkt: „Gij dwaas!"

Waarin treedt de dwaasheid van de man aan het licht? Hij is een vlijtig mens, die van de vroege morgen tot de late avond gezwoegd heeft. Er is bij hem zo gezegd geen draad overmoed of wereldse gezindheid te vinden. Onder Gods zegen heeft hij niets gedaan dan Gods zegen vergaderen. Gebogen heeft hij zich onder Gods wetten van ploegen, eggen, zaaien, wieden en oogsten. Kortom — een voorbeeldig man. En toch: „Gij dwaas!" Het komt tot hem als hij, plannen makend in de nacht, zich op zijn leger om en om wendt.

Ik geloof, dat ik iets begin te begrijpen van het goddelijk verwijt! Het geldt hier niet het *verleden* van de man. Daar is geen smet te ontdekken. Het verwijt geldt de manier, waarop hij op zijn *toekomst* ziet. Hij zal dit, hij zal dat, en zo zal hij — hijzelf — zich van een gelukkige toekomst verzekeren. Het voor hem liggende terrein acht hij vrij van alle moeilijkheden. Op het levensprogram heeft hij nog maar een punt: genieten. Daar heeft hij geen God meer bij nodig! Dat is dwaas in Gods oog, erbarmelijk dwaas. Gods bewarende hand moet immers over heel het menselijk leven zijn uitgestrekt, daar zelfs in tijden van rust en genieting het gevaar altijd op de loer ligt.

Hier is dus wel een groot verschil tussen wat God en wat de mens verwijt. De mens verwijt altijd met het oog op het verleden. Daar liggen voor hem bij de ander de dingen, die hem verhinderen de ander te aanvaarden in liefde. Zij kunnen zelfs een scheiding voor altijd veroorzaken. Voor God is echter het verleden nooit een onoverkomelijke moeilijkheid, want Hij kan vergeven. De beslissing, hoe uiteindelijk het leven van de mens zal zijn, ligt voor God niet in het verleden, maar juist in de wijze waarop hij de toekomst tegemoet gaat. Dat sluit in, dat het smetteloze verleden, waarop de mens zo graag prat gaat, voor God niet voldoende is. Daarmee is gezegd, dat de gerustheid op grond van het eigen verleden steeds vals en farizeisch is! Moreel verwerpelijk ('t geen iedereen al weet) is deze gerustheid dus ook nog een dwaling!

Maar is het uit wanneer God de mens verwijt? Is er dan geen hoop meer en volgt het vonnis daarop terstond? Onze gelijkenis zou het ons kunnen doen geloven: „.... deze nacht!".... Maar een gelijkenis is slechts een brokstuk van het werkelijke leven. In werkelijkheid is het Goddelijk verwijt wel een pijniging, maar het is het als de spalk, die de breuk tussen het wellicht smetteloze verleden en een toekomst-op-eigen-gelegenheid — dus zonder God — wil helen; opdat het zij een verleden, rein door het Bloed van Jezus Christus onlosmakelijk verbonden aan een toekomst waarin eveneens Gods genadevolle leiding tot het einde toe werkzaam kan zijn.

BRANDT.

Losse Schakels

Baptisme in Duitsland De Duitse Baptisten hebben weer een jaarboek uitgegeven, waarin de gegevens over hun werk verstrekt worden over het jaar 1949. Voor het eerst na de oorlog worden daarin getallen genoemd. De Bond telt 559 gemeenten met 1178 preekstations. In 1949 werden 6114 personen gedoopt, terwijl de gezamenlijke gemeenten 100.219 leden tellen. Het doopcijfer is ruim 6 %. We verheugen ons over de evangelistische ijver die de Duitse broeders weer ontplooien.

Het Duitse seminarie Dit opleidingsinstituut bestaat 70 jaren. Dr Luckey, de tegenwoordige Rector memoreerde dankbaar dat er zich in al die jaren geen verschil van inzicht a.g. de leer op het Seminarie heeft voorgedaan. Voor het nieuwe schooljaar hadden zich 33 candidaten opgegeven, waarvan er 10 met niet meer dan L. Onderwijs, 10 met einddiploma gymnasium en de overigen van de Mulo kwamen. Bij de beslissing, welke broeders men zal aannemen, oordeelt men naar de volgende gezichtspunten:

pers. zekerheid a.g. bekering en roeping,
de natuurlijke geschiktheid wat gezondheid en begaafdheid betreft, en
het advies der gemeenten, van welke de sollicitanten lid zijn.

Broeders, die niet van de schoolbanken komen maar uit het praktische leven wil men in geen geval missen. De scholing die het leven geeft voor het predikambt, wordt er hoog aangeslagen. Men wenst als toekomstige Voorgangers geen mannen, die „van schoolbank tot schoolbank" gegaan zijn. Na het gymnasium te hebben afgelopen moeten ze eerst in een maatschappelijk beroep. — Hen, die aan een Universiteit gestudeerd hebben wenst men voor een jaar op het Seminarie op te nemen, maar op voorwaarde

dat ze aan de Universiteit een theol. examen hebben afgelegd,
zich door de Heer geroepen weten
een goed getuigenis hebben van hun gemeente.

Het gaat er bij deze laatste categorie vooral om hen innerlijk voor het werk in een Baptistengemeente geschikt te maken. Het getal van jonge mannen met universitaire opleiding, dat in Hamburg nog een jaar wenst te studeren, groeit van jaar tot jaar. Dr Luckey geeft er echter de voorkeur aan dat zij die een gymnasium bezocht hebben, éérst in Hamburg gaan studeren en daarna een Universiteit bezoeken. Ons lijkt deze weg ook beter. Van alle thans in de Duitse gemeenten dienende Voorgangers zijn 64 % in Hamburg opgeleid. Wie voor een te grote uniformiteit vreest is dus gerust gesteld.

De Bijbel in de wereld In het jaar 1949 zijn er in tachtig landen der wereld ongeveer 20.000.000 exempl. van de Bijbel of van bijbelgedeelten verspreid. Dit aantal bedroeg in 1948 17.500.000 en in 1947 14.108 000 exempl. Complete bijbels werden er het meeste geplaatst in Duitsland n.l. 316.698. In China werden in totaal gedistribueert 2.684.000 exempl. van bijbels en bijbelgedeelten en in Japan 1.918.000 en in Brazilië 1.314.000.

Onder rode vlag Uit de aard der zaak zijn we vooral nieuwsgierig naar de toestand op zendingsterreinen in die landen, waarover thans de rode vlag waait. En dan China het eerst onder onze aandacht. Een brief, nog niet zo lang geleden uit China ontvangen door het Engelse Baptisten zendinggenootschap, vertelt daaromtrent een en ander.

„De regeringsverandering bracht enkele geringe wijzigingen in ons leven en werken. Toen de Roden binnenrukten, verlieten ons 14 leerling-verpleegsters en traden in bij het nieuw geopende Volksziekenhuis. We waren daardoor genoodzaakt twee barakken te sluiten. Het aantal particuliere patienten is sterk teruggelopen, maar dit is misschien, gelijk zoveel, toe te schrijven aan economische factoren. Het aantal der overige patienten bleef ongeveer gelijk aan dat in dezelfde periode van het vorige jaar. Eigendommen en bestuursleden moeten bij de Regering worden ingeschreven. Godsdienstoefeningen en gemeentelijk werk kan op de oude voet worden voortgezet. Onlangs zijn de hoofden van alle scholen opgeroepen om een ontwikkelingscursus van drie weken te volgen, waarop zal worden gesproken en van gedachten gewisseld over Communistische beginselen en program. („Hersenschoonmaak" is de Chinese term daarvoor.) Aan de vrijheid van reizen is voor vreemdelingen enige beperking gemaakt. Buiten de stad mogen we niet reizen zonder verlofpas, die drie dagen van tevoren moet worden aangevraagd en die kan worden ingehouden door de vreemdelingenpolitie. Deze dingen verhinderen ons niet om ons werk voort te zetten en wij zijn Gode dankbaar dat het ons toegestaan wordt ons deel in Zijn werk hier te blijven doen."

Goed uit kwaad „De tijd eist, dat de Chinese Kerk meer verantwoordelijkheid voor haar eigen werk aanvaardt, dan ze in het verleden genegen was te doen. De politieke veranderingen bevorderen dit proces. Ik geloof, dat God de politieke gebeurtenissen dezer jaren gebruikt voor de zaak van Zijn Koninkrijk. Onder de nieuwe regeringsvormen zal de vreemdeling zich zwakker, onzekerder voelen, beperkt in zijn bewegingsvrijheid, terwijl zijn invloedssfeer is ingekrompen, maar het nieuwe Bewind zal onze Chinese broeders helpen de verantwoordelijkheid te dragen voor hun eigen werk en, meer dan tot nu toe, de hun eigene gaven werkzaam te maken voor de opbouw van de kerk in hun eigen land. Misschien zijn wij, vreemdelingen, in het verleden te bang geweest de kerk hier te laten staan in haar eigen kracht, vrezende, dat ze struikelen zou en fouten maken. Nu schijnt het dat God door de gebeurtenissen der laatste jaren ons naar de kant dwingt te gaan, en wie zal zeggen of God de moeilijke omstandigheden niet te voorschijn riep opdat Zijn Kerk in China tot volle wasdom zou komen?"

En in Burma? Burma is het land van Judson en Marsman. Het wordt bewoond door Burmezen (het later binnen gevallen, overheersende ras) en Karens en andere naar het Noorden verdreven oorspronkelijke stammen. De Burmezen zijn streng Buddhistisch en onder hen wees de volkstelling slechts 12.000 christenen aan. De Karens staan open voor het Evangelie. Op een totale bevolking van 16.000.000 mensen, telt men 600.000 Protestanten.

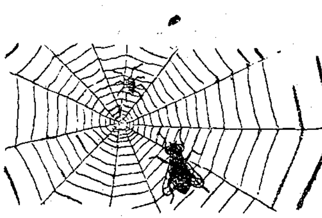
De 5.000.000 inwoners van Malakka zijn streng Mo-

hammedaans. De Evangelische Kerken tellen er 50.000 leden. In Thailand rekenen zich slechts 15.000 van de 15.000.000 inwoners tot het Christendom. Nog ongunstiger is de verhouding in Indo-China, ofschoon er thans een opwekking gaande is.

In Indonesië Ons wordt gezegd dat Indonesie een bevolking heeft van 60.000.000 zielen. Van deze 60.000.000 wonen er op Java alleen 40.000.000, Moslim, en onder dezen telt men 100.000 leden van Protestantse Kerken. In Oost Indonesië wonen echter ruim 1.000.000 kerkleden en in West Indonesië een half millioen. Het Christendom telt dus in gans Indonesië 1.750.000 aanhangers. Terwijl de Moslim er zich krachtig roeren, tonen de Indonesische Kerken grotere activiteit.

De bevolking van de Filippijnen (vroeger een Spaanse kolonie) is overwegend naam-Rooms Katholiek. Van de 300.000 leden van niet Rooms-Katholieke Kerken zijn er 150.000 aangesloten bij de Protestantse Bisschoppelijke Kerk — dat zijn mensen, die zich losgemaakt hebben van de Rooms Katholieke Kerk. In de eilanden der Stille Zuidzee (waarin o.a. Paton werkte) heeft het Evangelie op velen beslag gelegd ofschoon het aantal leden der onderscheidene Kerken er veel kleiner is, dan het aantal van hen, die tot het Christendom behoren. Dit wijst erop, dat de Kerken aldaar méér willen zijn dan volkskerken: meer dan verzamelingen van „christelijke" mensen.

L.

In het Web van de Spin

Hoe staat het met de Jeugd?

Jeugd tussen God en Chaos

Zo luidt de titel van een boek, dat zich bezig houdt met de Jeugd van vandaag en de resultaten weergeeft van een opinie-onderzoek, dat verricht werd onder de studerende Jeugd.

We hebben dit boek nog niet in handen kunnen krijgen, maar de titel heeft ons reeds veel gezegd. Jeugd tussen God en Chaos. En is het niet zo? Zijn dat niet de twee „polen" (laten we het voorlopig zo mogen uitdrukken), waartussen de jeugd zich beweegt?

De Kerk wijst de jeugd op God, maar die jeugd ziet telkens weer van God naar de chaos. Hoe kan er een God zijn die te dienen is, waar er tegelijkertijd de chaos is?

Hoe is het mogelijk dat mensen van de Kerk hen wijzen op die God, terwijl toch overduidelijk blijkt dat die Kerkmensen zèlf een even groot aandeel hebben in het ònt-staan en bè-staan van die chaos als ieder ander?

Heeft het zin te geloven in een God, als dat geloof al zoveel eeuwen lang gepreekt en beleden is; zonder dat het ooit de chaos heeft kunnen opruimen?

God.

De Jeugd is niet doof voor deze oproep tot God.

Zij verlangt naar een sterke Meester, een grote „Liefde"; hoe fel begeert ze soms niet zich te mogen verliezen, geheel en al, aan Iemand die waarlijk overweldigt door wezenlijke Grootheid, en die haar overmant, zoals meeslepende muziek iemand overmannen kan?

Chaos.

Waar we de chaos verjaagden door na-oorlogse ijver, daar staat hij toch immers een eind verderop weer op ons te wachten? Nooit komen we van hem af! Is de geschiedenis die we leerden uit de schoolboeken en lezen uit de couranten wel iets anders dan het eentonig verhaal van een troosteloos vechten zonder eind, tegen de chaos? Bouwen-breken, bouwen-breken, en dat tot in den treure herhaald, zo zouden we de wereldgeschiedenis zeer elementair kunnen formuleren. En dan heeft „breken" het laatste woord, en is „ruïne" de laatste werkelijkheid.

Het zou wel wat al te naief zijn, deze les der geschiedenis niet te leren.

Zo staat het nu met vele jongeren. Ze zijn moedeloos. Worden meer gefascineerd door de chaos, dan door God. (Ogenschijnlijk tenminste!) En dat is een ontzaglijk ernstige zaak.

En van deze zaak maken we ons niet af door te verklaren dat wij in onze jeugd toch ànders waren. „Anders" natuurlijk in de zin van *beter*. We komen er niet door de jeugd van nu eens flink uit te foeteren en haar opnieuw een (discipelen-) plaats aan onze voeten te wijzen.

Want tenslotte, ouderen, zijn deze jongeren uw kinderen! Onder uw hoede zijn ze groot geworden, van U hebben ze geleerd hoe te leven, en van menig afschrikwekkend voorbeeld soms zelfs ook, hoe níét! De chaos, die bij hen het evenwicht verstoort, hebben zij niet veroorzaakt, maar de generaties vóór hen.

De vraag: „hoe staat het met de jeugd?", zal allereerst moeten worden: *Hoe staat het met onszelf!*

Godsdienst als belevenis

Zou de jeugd de chaos niet vrezen, juist omdat die chaos, ons ouderen, ook zo ongelooflijk vaak parten speelt? Ook ons gelovigen?

Is niet vaak alles wat wij bezig zijn te doen en te bouwen, er op gericht ons te verzekeren tegen de vloed van die chaos en ontsproten aan onze angst daarvoor? Waar is nog ons geloof?

We bidden nog wel tot God, maar we verwàchten het van Truman!

We zijn „veilig in Jezus armen", maar ondertussen zijn we een geschokt en overspannen geslacht, en hebben de „zenuwen" ons te pakken.

We hebben „meer dan genoeg" aan onze Heiland, maar krijgen tegelijkertijd ook „nooit genoeg" van de dingen dezer wereld.

Uit een andere enquête, gehouden door de heer C. D. Saal, Hoofd-assistent van het Sociologisch Instituut voor „Kerk en Wereld", blijkt wel heel duidelijk, dat het juist déze dingen zijn, die de Jeugd verwijderen van het Christendom. Telkens weer verklaarden jongeren naar aanleiding van de hun gestelde vragen, dat uiterlijke vormendienst en schone schijn bij de Christenen, hen verwijderd hielden van de Godsdienst.

Niet de Christus is het, die hen afschrikt, maar de wijze waarop de Christenen de Christus beleven.

„Voel je voor de Godsdienst?" was één der vragen van deze enquête.

„Ja", antwoordde een jongeman van 22, „zodra die Godsdienst een *belevenis* wordt."

Gezegende verontrusting

Moge een en ander ons blijvend verontrusten. Moge het resultaat van al deze publicaties over de geestelijke situatie van de Jeugd van nu ons terugwerpen op onszelf, en de vraag brandend maken, of *wij* wel waarlijk zo uit de kracht van het geloof leven, dat we zijn „als kaarsjes, brandend in de nacht".

De chef van een herenmodemagazijn is niet denkbaar in een versleten pakje met uitgezakte knieën en rafels aan de kraag van zijn jasje. Op die wijze zou niemand hem geloven als hij de costuums van zijn firma aanprees als chique en elegant.

En ook het getuigenis van een Christenoudere tegenover de jongere zal niet baten, als hijzelf geen levende illustratie is van de waarheid die hij verkondigt.

Misschien moesten wij allemaal, (ook wij, Baptisten) eens een ogenblikje ophouden met draven, ook al is het een „christelijk" draven, en onszelf weer opnieuw onder de behandeling stellen van de grote Geneesheer, die Christus is.

Wf.

De rode Donau

Zo luidt de titel van een film. Ik zag die film niet, maar luisterde naar een hoorspel, vervaardigd naar de gelijknamige film. Ter geruststelling: ik bezoek zelden een bioscoop en luister zelden naar hoorspelen. Het eerste heeft o.m. het bezwaar nogal prijzig te zijn en het tweede kost tijd. De K.R.O. bracht dit luisterspel op een avond na negenen en ik waagde me eraan. Het spel heeft als onderwerp de bittere ervaringen van de verplaatste personen, met name die der russische onderdanen, die opgespoord worden en gedwongen worden naar het vaderland terug te keren, ook dan, als ze er geen prijs op stellen. Een dramatisch gegeven dus, vooral te voorschijn tredend in de figuur van Maria Bühlen. We willen er verder weinig van zeggen. Wat ons langer vasthield was een woord van de kolonel Nicobar, die met de overste van een klooster gedurig een dispuut had. Het hele stuk was trouwens rijkelijk in rooms wijwater gedrenkt, maar deze „eerwaarde moeder" stond haar mannetje inzake de verdediging van de roomse kerk wel bij uitstek. Die kolonel is een ónkerkelijk mens. Hij behoort tot geen richting. Niet, dat hij een volslagen atheïst is, nee, dat niet. Maar het officiële christendom heeft het er volgens hem zo raar bij laten zitten; de kerk heeft in de eeuwen van haar bestaan haar vermeende taak zo dikwerf niet eens benaderd, dat hij er niets voor voelt ergens ondergebracht te worden. Wat ik nu probeer te citeren gaat uit het hoofd, maar in wezen zei hij onder meer dit: „De kerk heeft wel over zonde gesproken, maar wat was zonde? Drank, sexe verder kwam ze niet".

Dit zinnetje bleef hangen. Toen zei ik: kolonel Nicobar heeft gelijk. Als er van zonde gesproken wordt, en er wordt heel rijkelijk over gesproken, dan schijnt dat wel in de eerste plaats te maken te hebben met het sexuele leven, en misschien met de drank. In die richting schijnen de predikers bij voorkeur te wijzen. Of herinnert u zich niet zulke vage aanduidingen, die wat goor aandoen?

De kolonel zag andere dingen gebeuren, die vreselijker voor hem waren. En ik heb de indruk, dat hij in gezelschap is van heel wat dappere dienaren van God, die er niet voor terugdeinsden om hooggezetenen te wijzen op ongeoorloofde betrekkingen, maar die evenmin blind waren voor andere zonden in de gemeenschap. Ik denk aan de profeten, die de vrekken in het aangezicht van het ganse volk uitkleedden. Wee dien, die met kwade gierigheid giert voor zijn huis. Wee dien, die de stad met bloed bouwt! Wee dien die vermeerdert hetgeen het zijne niet is. Leest u maar eens de preken van die getuigen. Daar werd wel wat meer gezegd dan duistere dingen omtrent mannen en vrouwen. Daar werd het ganse leven voor God gebracht en daar liet de Almachtige Zijn licht varen over de werken der handen der mensenkinderen. Daar stond de vorst, de prieser, de korenkoper, de landman voor God en hoorde door de dienaar Gods hoe de Heere over hen dacht. Maar daar spraken dan ook Zijn dienaren met volmacht. Daar waaide de gezonde lucht der bergen door de zwoele straten en over vuile tempelpleinen. Daar kwam de verzengende hitte van Gods oordeel uit de woestijnen. Daar werd het ganse leven geconfronteerd met de Eeuwige en de donder rolde over de vlakte. Zie, dat wenste ook de kolonel. O, zeker, het zijn de kleine vossen, die de wijngaard bederven, maar daarom behoeven de grote niet rustig rond te wandelen, want zij produceren heel wat kleintjes.

Op de laatstgehouden Algemene Vergadering was er een voorstel van Almelo, dat ons wilde wakker schudden. We zouden omzien naar hen, die als D.U.W.-arbeider werkzaam zijn. We hadden zo onze bezwaren. Men moet deskundig zijn. Waar eindigen we als we hier beginnen? Het behoort niet tot onze roeping. Misschien herinneren zich sommigen nog dergelijke uitspraken. En ik kijk naar die kolonel. Misschien moest ik niet naar hem kijken. Wellicht moest ik meer naar God zien. Moest ik heel dit gecompliceerd bestaan voor God brengen en vragen: Wat dunkt U ervan? Kan het zo? Niet alleen in mijn huis en op mijn eigen kantoor. Maar ook in mijn eigen volk. Heer, moet ik ook wat zeggen tot dit volk, dat de taal van de tijd niet verstaat? Ik vrees. Want ik verlaat de vertrouwde kade. Wie zal zeggen waarheen ik geslagen wordt als ik zo ga luisteren? Wie is als de man, die op Gods stem ging, niet wetende waar hij terecht zou komen? Wie is als de Man, die deed wat Hij de Vader zag doen en daarom de kruisheuvel werd opgejaagd? Wie zou dat durven? Ik bedoel: Wie zou dat kunnen! Kom mij niet met Schriftwoorden aan boord. Laten we die kolonel niet uit het oog verliezen.

HUIZINGA.

Verantwoording

Gedurende de maand September werden de volgende giften ontvangen:

1. voor de E.C.U.: Veenkol. Bond f 127.50; Muntendam f 25.—.
2. voor Pensioenfonds: Musselkanaal f 25.—.

Dank aan hen, die gaven!

Vindt U anders maar, dat dit een korte lijst is? Nu, het ligt mee aan U, dat er de volgende maand een langere verantwoording komt! Niet alleen Uw eigen persoonlijke gave is welkom, maar ook de gift van Uw gemeente!

De Unie-administrateur,
T. JANSMA.

Giro 9260 ten name van de Unie.

Zendingsrubriek

Nieuwere inzichten op het zendingsveld

Voorheen werd onder de taak der zending uitsluitend verstaan het prediken van het Evangelie. De medische zending en het onderwijs werd eveneens een eervolle plaats toegekend. De specialisatie heeft zich in de laatste tijd ook meester gemaakt van de zending. Daar zijn zendelingen, die zich belasten met de verkondiging van het Evangelie. Moet er de een of andere taal grammatikaal vastgelegd worden of de H. Schrift in die taal vertaald worden, dan komen tegenwoordig mensen in actie, die zich hiervoor beijveren. Landbouwonderwijs wordt er door zendelingen gegeven, die hiertoe bevoegd zijn. De vele sectoren van het zendingsveld worden thans behartigd door speciale zendelingen, die op hun terrein deskundig zijn. Prediking en daadwerkelijke hulp op maatschappelijk gebied gaan thans sterker dan voorheen samen tot heil der jonge Christenen.

Het Woord van God is niet gebonden
Rood China en de zending

Zeer interessant zijn de volgende berichten, die Baker J. Cauthen in het September nummer van „The Commission" gaf.

Het Zendingsgenootschap der Zuidelijke Baptisten had op 1 Juni 1950 nog 46 zendelingen in China. De meesten van hen zijn in Shanghai werkzaam, weer anderen in het gebied van Noord- tot Zuidwest China.

Op de zendingsbureaux in Amerika komen de berichten na een kleine 14 dagen binnen. De telegraaf functioneert. Eveneens heeft men telefoonverbinding tussen de zendingskantoren in Hongkong en Shanghai. Bovengenoemde factoren stellen Dr Baker J. Cauthen in staat om het volgende beeld te schetsen.

Zendelingen, die in China verblijven, zijn daar door dat zij persoonlijk beslist hebben om hun werk voort te zetten. Deze beslissingen werden genomen na ernstig gebed en een zorgvuldige beschouwing van de toestand. Elke dag, die de zendeling in China doorbrengt herinnert hem aan zijn eigen beslissing en dat God hem nodig heeft voor de arbeid. Elke dag, wanneer hij gevoelt dat hij China moet verlaten, zal het Zendingsgenootschap hem zonder meer bijstaan.

De zendelingen werden niet gemolesteerd of gearresteerd. Hun woningen werden niet doorzocht en zij waren vrij om naar de steden te gaan om hun normale werk te doen. Zij vonden het niet moeilijk om van plaats tot plaats te trekken zonder speciale toestemming, die dikwijls moeilijk te verkrijgen is.

Het is mogelijk geweest om geld naar de zendelingen te zenden via de gebruikelijke kanalen, zodat fondsen beschikbaar bleven. Het is ook mogelijk voor de penningmeester in Shanghai om door middel van de banken gelden te sturen naar alle zendingsposten. Met deze contanten in de hand waren de zendelingen in staat om het nodige voor het dagelijks onderhoud aan te schaffen.

Het gemeentelijk werk bleef mogelijkheden bieden. Rapporten wijzen uit, dat de kerkdiensten goed bezocht worden en in vele gevallen verdiept zich het geestelijk leven van de mensen. Bemoedigende brieven zijn van enkele zendingsposten binnengekomen, die melden dat een bepaalde geestelijke groei in deze tijd waargenomen wordt. Dit is in het bijzonder waar in de omgeving van Kweilin.

Goede rapporten zijn van Shanghai ontvangen over een opwekking. De opwekking begon onder de leerlingen van de hogere scholen en spreidde zich uit over het theol. seminarie en was zeer zegenrijk.

Seminariën en Bijbelscholen konden voortgaan zonder ernstige onderbreking. Ze worden in het algemeen beschouwd als speciale scholen en de communisten hebben niet getracht om hun activiteit te beperken. Het Chinese Baptisten Theol. Seminarie in Shanghai had een zeer goed jaar. De zendelingen-leden van de faculteit waren in staat om de hun toevertrouwde vakken gewoon te onderwijzen.

De lagere en hogere scholen hebben enorme moeilijkheden te overwinnen maar ze hebben hun werk voortgezet. Het was niet mogelijk om de Bijbel in de schoolgebouwen te onderwijzen, maar restricties zijn er niet tegen Bijbelklassen, die gehouden worden in lokalen van de kerk. Heden ten dage wordt uitstekend werk in deze Bijbelklassen verricht waar de leerlingen vrijwillig komen op uren wanneer er geen school is en zij hebben het voorrecht om het Woord van God te bestuderen zoals het door zendelingen en Chinese Christenleiders onderwezen wordt.

In de scholen schijnen de leerlingen een nieuw gevoel van verantwoordelijkheid te krijgen en zijn zeer moedig geworden in hun getuigenis voor de Heer. De studenten in Shanghai, die ervaring kregen door de opwekking waren en werden het middel om vele mensen tot Christus te leiden.

Het werk van de Universiteit van Shanghai is voortgegaan, ofschoon er vele administratieve problemen waren. Rapporten van de Universiteit wijzen uit, dat de Christen studenten zeer ijverig geweest waren. Zij richtten Christelijke organisaties op en gaven een vurig getuigenis jegens hun medestudenten. Het is mogelijk om religieuze onderwerpen in de Universiteit te doceren. Zij hebben ook tweemaal per week diensten in de kapel en op Zondagavond een kerkdienst in de aula.

Het medische werk gaat voort ofschoon er vele enorme problemen waren. Niettegenstaande in verscheidene plaatsen geen medische zendeling in het ziekenhuis meer is zetten de Chinese Christenen het werk met hun eigen staf voort.

De Chinese Baptisten Publicatie Genootschap werkt normaal. Literatuur wordt klaargemaakt en verzonden naar de verschillende delen van het zendingsveld.

Het werk van de Chinese Baptisten Conventie en van de Chinese Baptisten Vrouwen Zendings Unie was zeer goed.

Het was tot dusver nog niet mogelijk om weer toestemming te verkrijgen voor enkele van onze zendelingen om naar China terug te keren. Daar zijn aanwijzingen, dat de regering bereid is om zendelingen te laten gaan doch niet bereid is om hen terug te laten komen. Het is de vraag of de zendelingen, die nu in China zijn voor onbepaalde tijd op hun zendingsposten zullen kunnen blijven. Het aflopen van de paspoorten en de noodzaak van verlof zal de zendelingen, die thans nog op het zendingsveld zijn, noodzaken om geleidelijk naar Amerika terug te gaan. Indien we in staat gesteld worden om opnieuw toestemming te verkrijgen voor een terugkeer, dan zullen zendelingen teruggaan naar China. Doch indien wij deze toestemming niet kunnen verwerven, zal de zendingsstaf in China langzamerhand gereduceerd worden.

Zelfs wanneer de zendingsstaf in China geleidelijk aan gereduceerd zal worden, dan nog zullen de Chinese

leiders in een positie zijn om het werk over te nemen. De leiders in China hebben veel ervaring om het werk voort te zetten door de plaatselijke Gemeenten en Bonden. Alle scholen, ziekenhuizen en andere instituten in China worden geleid door commissies, die gekozen zijn door de Bonden. Zelfs wanneer zendelingen het noodzakelijk vinden om hun posten te verlaten en niet in staat gesteld worden om terug te gaan zal het werk in China doorgaan, omdat het rust op de Chinese Bonden en Gemeenten.

Dit houdt in, dat de afwezigheid van zendelingen van het zendingsveld niet de ineenstorting van het Chinese Baptisten werk betekent. Wij zijn daarom bemoedigd, omdat, wanneer zelfs zendelingen niet in staat zijn om naar China terug te gaan, wij nog de Chinese Baptisten met financiele hulp kunnen bijstaan zodat zij het werk kunnen overnemen. Iedere poging is in China gedaan om het werk „self supporting" te maken, omdat beseft werd, dat financiele hulp uit het buitenland niet tot in het oneindige gegeven kan worden.

Tot zover het wezenlijke van het artikel van Dr Baker J. Cauthen.

Met vriendelijke zendingsgroet,
voor de U.Z.C.,
H. D. HOOGHWINKEL.

Evangelisatie-middelen

Met groot genoegen deel ik aan de gemeenten, de tractaat-verenigingen en colportage-ploegen mee, dat er een nieuw tractaat verschenen is!

Het is geschreven door Ds F. E. Huizinga en leent zich heel geschikt voor massale verspreiding. Het zal gretig gelezen worden! Juist vooral in deze herfsttijd, want het tractaat draagt tot titel „De taal van de wind". Laat maar eens dit sprekende tractaat in een huis-aan-huis-campagne in Uw dorp of stad verspreid worden! Hoe waait de Geest dan mogelijk langs ongedachte wegen tot wekking van harten tot nieuw leven! Deze tractaat-verspreiding en vooral ook de wondere werking des Geestes zal een zegen zijn voor heel de gemeentelijke arbeid. Uw voorganger kent dit tractaat reeds, want aan alle voorgangers is een exemplaar toegezonden. Wij geloven stellig, dat nu vele gemeenten, tractaat-verenigingen en volijverige pioniers dit tractaat in groot aantal willen verspreiden „opdat een ieder het weet"! Wij helpen U daarbij door een geschikte prijsregeling: slechts 2 ct. per exemplaar, bij afname van 500—1000 exemplaren $1^1/_2$ ct. en bij afname boven 1000 exemplaren 1 cent per exemplaar. Wendt U zich gerust maar tot ons Lectuurfonds, Tetterodestraat 47, Haarlem en U krijgt wat U wenst.

Van de tractaten „Gesprek in de cel" en „Het Yzeren Gordijn" is ook nog een geringe voorraad aanwezig. U kunt natuurlijk ook desgewenst, zolang de voorraad strekt, gemengd bestellen. Daarbij geldt dan dezelfde prijs als zo juist genoemd.

Tegelijk willen we U ook nog graag weer herinneren aan het magnifieke evangelisatie-geschriftje „Gods Boodschap voor allen". Het telt 24 bladzijden, heeft een handig formaat en is een duidelijke schildering van de weg der redding. Als Gods boodschap állen geldt — en dat doet ze! —, laat ons er dan ook voor zorgen, dat állen het horen! Dit boekje wil U daarbij helpen. Wat zou het zijn, als eens deze en gene gemeente een campagne organiseerde, waarbij een wakkere groep twee aan twee er op uit trok in bepaalde wijken of straten, om enige dagen nadat het boekje bezorgd is een bezoek af te leggen om contact te krijgen en mogelijk de behoefte aan het evangelie verder te wekken en te leiden! Zou het niet als een veldtocht zijn in de dienst des hoogsten Koning? Ook dit geschrift stelt ons Lectuurfonds bij afname in aantallen tegen gereduceerde prijs beschikbaar: per exemplaar 15 ct.; bij 25 ex. en meer 12 ct. per ex.; bij 100 ex. en meer 11 ct. per ex.; bij 500 ex en meer 10 ct. per ex.; bij 1000 ex. en meer 9 ct. per ex. Wie evangelisatie-werk van harte en in geloof doet, komt niet beschaamd uit!

Weet U ook, dat wij voor Uw Evangelisatie-Samenkomsten of Bijzondere Samenkomsten pakkende raambiljetten hebben? Mét deze slagen ze zeker, wat het bezoek betreft. Deze biljetten kosten 20 cent, bij 40 en meer exemplaren 15 cent per exemplaar. De door U gewenste tekst wordt afzonderlijk berekend. Laat U de kans om Uw samenkomsten op opvallende wijze bekend te doen worden niet ontgaan!

T. JANSMA.

E.C.U.-nieuws

Alkmaar—Drachten

Door de huizennood werd de overplaatsing van br Hofhuis van Alkmaar naar Drachten vertraagd. Gelukkig kunnen we thans binnen zeer korte tijd over een huis beschikken, zodat weldra br Hofhuis in Drachten zijn arbeid zal kunnen aanvangen.

Cand. Van Wier heeft deze maanden tijdelijk de diensten in Drachten geleid, omdat zijn intrede in Alkmaar als Noord-Hollands evangelisatie-predikant pas kon plaatshebben nà het vertrek van Ev. Hofhuis.

Het is ons een vreugde U te kunnen melden, dat deze verplaatsingen spoedig hun beslag kunnen krijgen. Van harte hopen en bidden we, dat zowel in Alkmaar als in Drachten de Gemeenten een zegenrijke tijd tegemoet gaan.

Deel in onze vreugde, maar ook in onze lasten

Misschien zoud U nu Uw ogen wel even willen toeknijpen, want als er over lasten gesproken wordt, dan schrikken we allemaal. Maar bij de E.C.U. is het zo, dat lasten en vreugden door elkaar heen liggen en dat vreugde niet mogelijk is zonder de lasten er bij te nemen.

U leest wel eens een berichtje van de Unie-administrateur. Soms staat er bij, dat er mensen waren, die wat zonden voor de E.C.U. Alle liefhebbende E.C.U.-harten kloppen dan sneller en dankbaarheid maakt zich meester van de schare lezers.

Het is als met een electrische schakelaar: een draai en het licht brandt overal. Een klein of groot geldbedrag en door heel Baptist Nederland gloeien lampjes van dankbaarheid. Wel, beste broeder of zuster, zendt iets van uw bezit naar Ds Jansma op de postekening van de Unie nr. 9260 met vermelding: „Voor de E.C.U. — laat de lampen branden!" Ja, zet U dat laatste er ook maar bij.

Helpt U mee?

Laat de lampen branden!

Functie-wisseling in de E.C.U.

De Unie-Secretaris heeft al bericht, dat Ds Tijman de E.C.U.-arbeid vaarwel moest zeggen. Drukke werkzaamheden in Gemeente en op ander terrein van onze Unie waren hiervan de oorzaak. Sinds 1943 verzorgde Ds Tijman het E.C.U.-secretariaat, waarvoor hem veel

dank toekomt. Indertijd was Ds Tijman opvolger van Ds Huizinga. Deze is door de Unie-Commissie in de E.C.U. benoemd.

De functies zijn verdeeld als volgt:
D. Olijslager, Alteveer, Voorzitter.
Ds F. E. Huizinga, Enschedé, Lid.
Ondergetekende Secretaris.

Correspondentie voor de E.C.U. kunt U dus aan Sneek zenden: Tjotterstraat 6. Hebt U wat te bellen, kies Sneek, tel. 2408.

Sneek, 6 Oct. 1950. J. BROERTJES.

Boekbespreking

ESTHER uit de bekende serie KORTE VERKLARING der Heilige Schrift. Uitgave J. H. Kok te Kampen. Prijs f 2.50.

Dit werkje van 112 blz. van de hand van Prof. Dr G. Ch. Aalders is reeds daarom de bestudering meer dan waard, omdat het zich bezig houdt met het boek uit de bijbel, dat misschien wel de meeste critiek heeft moeten verduren in de loop van de geschiedenis. De klare uiteenzettingen reeds in de inleiding geven m.i. het enig juiste antwoord erop. Zo wordt het boekje een heerlijk document ten bewijze van Gods ontfermende trouw jegens Zijn volk in de ure van bedreiging. We verblijden ons over deze heruitgave van ganser harte.

JAKOBUS van Dr Grosheide en JUDAS door Dr S. Greydanus vormen eveneens een band uit bovengenoemde reeks. Omvang 124 blz. Prijs f 2.75.

Wie herinnert zich niet Luthers smalende opmerking over het „strooien epistel"; voor wie is de overeenkomst tussen de brief van Judas en de Tweede Petrusbrief niet eens tot een hinderlijk probleem geweest? Welnu, deze vragen gaan de Auteurs niet uit de weg. Voorts heldere verklaring en voorzichtige vertaling.

Dankbaar aanbevolen. Br.

Gemeenteberichten

SNEEK

Het is al geruime tijd geleden dat de Gemeente Sneek door middel van ons weekblad iets van zich liet horen.

Het is ons daarom een vreugde U te laten weten, dat het de Gemeente goed gaat. Zondag 1 October was voor de Gemeente een ware feestdag. In de middagdienst werden drie jonge mensen, een broeder en twee zusters, door de doop in de Gemeente opgenomen. Onze Voorganger had het voorrecht in een stampvolle kerk het Evangelie te brengen, daarbij sprekende over de text „wandelen in Hem". De Gemeente bleef daarna achter tot de viering van het H. Avondmaal, waarbij de nieuwe leden in het bijzonder welkom werden geheten door een der ouderlingen.

Zo gaat het werk in Sneek rustig verder en het is daarbij goed te ervaren dat God het werk zichtbaar zegent.

De Gemeente betreurt het dat onze voorganger meent te moeten vertrekken naar Arhem. Maar wanneer dit naar Gods wil is dan hebben wij ook dit te aanvaarden en zal de Heer ook weer een nieuwe voorganger zenden die het werk in de Gemeente voort zet. De Gemeente hoopt van harte dat br Ds K. Reiling aan de roep van de Gemeente gehoor kan geven. M.

De Kinderbijbel van Anne de Vries in Oost en West

Naar wij vernemen zullen van de bekende Kinderbijbel van Anne de Vries („Groot vertelboek voor de Bijbelse Geschiedenis") binnenkort twee vertalingen verschijnen, namelijk in het Maleis en in het Argentijns Spaans.

De Maleise vertaling wordt door het Nederlands Bijbelgenootschap in Indonesië verspreid.

De Argentijns-Spaanse vertaling is bestemd voor de Zuid-Amerikaanse landen (z.g. Latijns Amerika) en zal in Montevideo (Uruguay) worden uitgegeven.

HOE bestáát het!

Zeker, hoe bestáát het!

Leest U maar eens goed, wat nu komt!

Veertien dagen geleden stond hier in ons blad een oproep aan alle gemeenten en alle abonné's om mee te werken in het winnen van abonné's! Toen ik de Zondag daarop in de gemeente Apeldoorn sprak, werd mij reeds, nog vóórdat de dienst begon, een nieuwe abonné opgegeven! En nadien zijn er méér gekomen. Dat is goed zo.

Daarom willen we nu hen, die zo vlot meewerken ook een buitenkansje gunnen. Zoals U weet, werkt de administratie reeds mee in het werven doordat een nieuwe abonné, in het laatste kwartaal 1950 gemeld, een maand lang gratis De Christen leest. Ook wordt desgevraagd op opgegeven adressen een maandlang De Christen op proef gezonden, terwijl dan bij abonnering daarna het abonnement dadelijk ingaat.

Nu komt dan het buitenkansje voor hen, die wakker meewerken in het winnen van lezers en het werven van abonné's op De Christen: wie mij vóór 31 Dec. 1950 de meeste nieuwe abonné's opgeeft, krijgt een boek (naar eigen keuze) ter waarde van f 10,—! Wie net even beneden het hoogste aantal is, krijgt een boek (eveneens naar eigen keuze) ter waarde van f 7,50! Ook stellen we een boek ter waarde van f 5,— ter beschikking van wie dáárop volgt en verder nog een boek van f 2,50 ter beschikking van wie dan aan de beurt is. En als er nu net 4 zijn, die alle het hoogste aantal abonné's opgeven? Dan beslist het lot, wie van hen de „1ste prijs" krijgt, enz.

En al de anderen dan, die ook hun best deden? Nu, let op: IEDER, die abonné's aanbrengt, mag voor elk 2-tal opgegeven abonné's een keuze doen uit de uitgaven van ons Lectuurfonds ter waarde van f 1,—!

Hoe bestáát het!

Ja, het bestaat inderdaad!

Alleen moeten de volgende voorwaarden in acht genomen worden:

1. de nieuwe abonné's moeten in het laatste kwartaal (Oct., Nov., Dec.), dus uiterlijk 31 Dec. 1950 bij de administratie van De Christen, Tetterodestraat 47, Haarlem, opgegeven zijn!

2. het abonnementsgeld van de nieuwe abonné's over 1951 (f 5.—) moet uiterlijk 31 Dec. 1950 op giro 9260 gestort zijn. Natuurlijk moet ook

het abonnementsgeld over het resterende deel van dit kwartaal voldaan zijn; dit kunt U zelf gemakkelijk uitrekenen (10 cent per week, terwijl 4 weken gratis zijn).

Het is dus duidelijk: bij de „prijstoekenning" volgens de stand per 31 Dec. 1950 valt de opgave van nieuwe abonné's, die later ontvangen wordt, buiten beschouwing, evenals de opgave van die nieuwe abonné's, waarvan het abonnementsgeld over 1951 niet per 31 Dec. 1950 op giro 9260 gestort is.

Dus nú aan de slag!

Ieder die werft, wint wat!

De 4, die de meeste abonné's aanbrengen, krijgen een boek naar keuze!

Wij verwachten nu opgave van abonné's als ook van proef-abonné's bij stromen!

En het móét werkelijkheid worden: per 1 Jan. 1951 IN ELK BAPTIST GEZIN DE CHRISTEN!

T. JANSMA.

Verantwoording U.Z.C.

In dank ontvangen voor de Zending onderstaande bedragen:

In April 1950

Bapt. Gem. Nw. Pekela	f 45.29
„ Borne	- 20.—
„ Treebeek	- 42.80
N. N. door bem. Unie-bureau	- 2.50

In Mei

Bapt. Gem. Haulerwijk	- 146.—
„ 2e Exloërmond	- 118.50

In Juni

H. S. te Tilburg	- 10.—
Bapt. Gem. Muntendam	- 28.56
„ Zandbulten	- 25.—
„ Hengelo (O.)	- 219.26
„ Sneek	- 126.27
H. J. G. te Amsterdam	- 35.—
Bapt. Gem. Ter Apel	- 22.27
„ Den Haag—Oost	- 18.09
„ Valthermond	- 10.—
„ Valthermond	- 10.02
„ Enschede	- 30.31
„ Pernis	- 6.—
„ Hengelo (O.)	- 106.—
„ Drachten	- 16.23
„ Nw. Pekela	- 89.08
„ Harlingen	- 28.80
„ Zwolle	- 23.57
„ Sneek	- 63.—

In Juli

Bapt. Gem. Musselkanaal	- 282.—
„ Den Haag—Singel	- 34.90
„ Groningen	- 271.03
„ Eindhoven	- 34.43
„ Arnhem	- 20.10
„ Staveren	- 50.—
„ E. Erfscheidenveen	- 101.90
Wed. P., Delfzijl	- 1.—
Bapt. Gem. Heeg	- 44.25
„ Sneek	- 83.55
Mannenver. Noordbergum	- 4.40
Bapt. Gem. Nw. Pekela	- 28.84

In Augustus

Bapt. Gem. Hengelo (O.)	f 123.03
„ Amsterdam	- 337.—
Bapt. Zondagsschool Groningen—Hoogkerk	- 56.28

Bijdragen voor de zending worden gaarne ingewacht op postrekening no. 523019 t.n.v. Unie Zendingscommissie te Sneek, Willemstraat 9.

Uw dw. dn.,
W. MODDERMAN.

Mededelingen

EINDHOVEN

De Baptisten Gemeente te Eindhoven hoopt op Zondag 22 Oct. a.s. haar 25-jarig bestaan te herdenken.

Het programma luidt als volgt:
10 uur Dankdienst.
19 uur Feestelijke herdenkingssamenkomst.

Oud-leden der Gemeente, die elders in het land wonen, worden bij deze vriendelijk uitgenodigd, die dag in ons midden door te brengen, om met ons de naam des Heeren groot te maken. Voor nachtlogies wende men zich vroegtijdig tot de secretaris: H. de Jonge, Alard du Hamelstr. 48.

2e EXLOERMOND

Zondag 22 October hoopt D.V. Ds H. v. d. Werf nam. 3 uur afscheid te nemen van de Gemeente te 2e Exloërmond. Omliggende Gemeenten worden vriendelijk verzocht zich te doen vertegenwoordigen.

Namens de Bapt. Gem.
2e Exloërmond,
D. WEVER.

BEROEPINGSWERK

De Gemeente Groningen heeft beroepen Ds K. Reiling van Rotterdam—C.

JAARGANG 67 - Nr. 3023
VRIJDAG 20 OCT. 1950

WEEKBLAD
DE CHRISTEN
Orgaan tot verbreiding van de beginselen van N.T. Christendom

UITGAVE VAN DE UNIE VAN BAPTISTEN GEMEENTEN IN NEDERLAND

REDACTIE-ADRES: Ds. C. BRANDT, MOERKERKESTRAAT 151c - ROTTERDAM—Z.
ADM.: Ds. T. JANSMA, TETTERODESTRAAT 47, HAARLEM, POSTREK. No. 9260 TEN NAME VAN DE UNIE - TEL. 18032

ABONNEMENTSPRIJS BIJ VOORUITBET. VOOR NEDERLAND EN OVERZEESE GEBIEDSDELEN P. JAAR F 5.— - BUITENLAND P. JAAR F 6.50

Het wegwijzende WOORD

De zon gaat op

„Hoe kan een mens geboren worden, als hij oud is?"

Joh. 3 : 4.

Er zijn dingen, waar we niets aan kunnen doen.

U leeft, u is geboren en of gij de dag uwer geboorte vloekt of zegent — u is hier.

U kunt er ook niets aan doen, dat u in deze eeuw geboren is. Het had ook in de middeleeuwen kunnen zijn, in de dagen van Karel de Grote of voor Christus.

U is nu in dit land geboren, maar het had kunnen gebeuren in China, in Afrika's wouden of woestijnen, of ergens in Groenland.

U hebt uw ouders, arm en onontwikkeld, niet gekozen. Vorsten en geweldigen hadden het kunnen zijn. U is geboren met een bepaald karakter, een zekere aanleg, met kennis van goed en kwaad. En al deze dingen en nog meer maken ons leven uit, bestemmen het — en wij kunnen er niets aan doen. Het leven is vreemd. Het is wonderlijk en het is geen wonder, dat velen lang nadachten en dan de ogen van vermoeidheid sloten.

„Gij, mensen, moet nog eens geboren worden. Opnieuw." Terwijl de sterren de wijsheid, macht en heerlijkheid van de Schepper schrijven, zit de vrome geleerde tegenover die „Andere". Die „Andere" schijnt niet geketend te zijn aan de geslachten. Zijn vlucht is boven de bergen. Nicodemus speurt tegelijk distantie en nabijheid. Het is hem alsof hij aan de grens staat van een nieuwe wereld.

„Wilt gij van uw verleden en heden, van herkomst en karakter, van deze eeuw en van deze aarde verlost worden, dan moet gij weer geboren worden!"

„Ik kan toch niet nog eens ouders hebben? En al kon ik ze hebben, en uitzoeken, wat zou het anders zijn dan een verlengen van de lange, vreemde weg?"

„De Geest van God wil over u komen. De scheppende, verwekkende Geest des Almachtigen, Die geen wereld te woest en te duister is. De Geest, Die geringen maakte tot vorsten en profeten. Die lafaards en zondaars regenereerde tot onaanraakbare getuigen, die boven de wereld van gisteren stonden. Die Zich niet bindt aan het bloed noch aan uw vrome torenbouw, maar waait en raakt!"

Het bevreemde u niet, dat deze godgeleerde in Israel het niet begreep. Het getuigenis van Jezus was hem te geweldig. Hij beklom nog steeds de bergen van de wet om zo in het land van het nieuwe leven te geraken. Hij zag niet hoe God van de woestijn een hof, van de distel een mirteboom zou maken. Maar als wij het lezen, zeggen wij dan niet: Doorwaai de hof, o Heer! Citeren wij niet: Verlosser! kom! de wereld wacht! Bidden wij niet: Kom, Sterke, die het al verwint, herschep de slechte wereld. Geef nieuw leven weer. Trek ons uit de macht der duisternis en laat Uw zon opgaan.

Van het hemelse werken des Geestes daalt Jezus neer in het midden van wat op aarde zal geschieden. Hij grijpt diep terug in de historie van Nicodemus' volk. Hij herinnert hem aan de opstand der Israelieten en aan de giftige slangen. Maar in de verte brandde de verlossing. Zo zal het gaan. Straks. Eens zal tegen de hemel het kruis verschijnen, en Ik aan het kruis. Die dan opziet en gelooft, zal leven. Verleden en heden, wezen en zonde, eeuw en aarde, en de hel teren weg en zo dikwijls gij daar zijt, zo dikwijls zult gij Gods Geest gevoelen en de zon gaat op.

Gij zijt van de slang gebeten, gelijk een Eva. Uw bloed is vergiftigd en uw verstand beneveld. Ge wijt het aan uw ouders, omstandigheden — hier is de redding. „Zie, zie, zie en leef!"

Geest des Heeren, doe ons de Heiland zien aan dat kruis, opdat wij leven. Gered, weer geboren, vrij en ter ere Gods.

HUIZINGA.

Losse Schakels

Geloven en weten

De woorden geloven en weten worden vaak gebruikt om een tegenstelling aan te duiden. Wat ik „weet" behoef ik niet meer te „geloven". Naar mate het terrein van het „weten" zich uitbreidt, krimpt dat van het „geloven" in.

Is er inderdaad verschil tussen geloven en weten?

Er is tweeërlei weten. Het ene noemen we „weten" en het andere noemen we „geloven".

In welke zin nu is geloven, w e t e n?

Het geloven is — in tegenstelling met wat men in de regel met „weten" aanduidt, i n d i r e c t weten.

Er is een direct en een indirect weten.

Het directe weten berust op eigen waarneming; het indirecte weten op de waarneming van anderen.

Ons meeste weten is indirect weten, is dus geloven. Menig kind dezer wereld zou raar op kijken, als hij bemerkte, dat zijn „weten", waar hij zo prat op gaat, voor het grootste deel „geloven" is. Hoe weet ik b.v. dat Amerika bestaat? Langs indirecte weg. Anderen hebben dat gezegd en nu „weet" ik het ook, d.w.z. nu geloof ik het. Hadden zij er nimmer over gesproken, dan zou ik van het bestaan van dat werelddeel onkundig zijn. Zelf heb ik het immers nimmer gezien noch in enige andere wijze waargenomen? Dat ik nu aanneem dat Amerika er is, berust daarop, dat ik degenen die het vertellen, en zeggen er te zijn geweest, betrouwbaar acht. De schare van getuigen is zo groot en hun gehalte van die aard, dat ik niet de minste reden heb om aan hun getuigenis te twijfelen. Maar.... verder dan *geloven* ben ik met dat al niet gekomen. Amerika is voor mij een geloofspunt. Ik heb vele en zeer deugdelijke gronden voor dit mijn geloof aan Amerika, maar.... meer dan geloof is het niet. Het is een aannemen, een voor-waar-houden op grond van *indirecte* waarneming.

Veel geloof, weinig weten

Hoe veel van mijn bezit berust dus op geloof! Hoe weinig weet ik door eigen zintuigelijke waarneming!

Als we zouden weigeren te geloven, zou het leven eenvoudig onmogelijk zijn. We konden praktisch geen stap verzetten; geen reis ondernemen; geen mond open doen. Ons spreken is doorgeven van hetgeen we op gezag van anderen geloven. — Ja: op gezag van anderen! Geloven op gezag — hoevelen wanen zich daar boven verheven! Maar op de keper beschouwd is het meeste van wat ze wanen te „weten" geloofswerk en dat *houden* ze daarom voor waar, omdat ze zich verlaten op het gezag van degenen, die het hebben waar*genomen*. Hoeveel hebt u van al hetgeen, waarover u spreekt als vaststaande, als axioma's, zélf waargenomen? Heel weinig immers. Uw zekerheid is voor verreweg het grootste deel *geloofs*zekerheid, en deze geloofszekerheid berust op....het gezag van mensen. Hun betrouwbaarheid en uw vertrouwen in hen is praktisch....het fundament van uw leven. Graaf dat er onder weg, zeg: ik wil niet geloven op gezag en....het leven stort in. Gij kúnt niet verder.

Het Christ. geloof

Staan we met ons Christelijk geloof dus als zonderlingen in de wereld? Doen we zo heel iets anders, dan zij doen, die het Christelijk geloof afwijzen? We zagen, dat geloven, en wel geloven op gezag, het fundament van het menselijke leven is. Doen wij, die het Chr. geloof omhelsden nu zo iets exceptioneels of zijn we ook daarin trouw aan de grondconstructie van het menselijke bestaan, dat geloven, geloven op gezag, aanwijst als onmisbare voorwaarde voor dit leven? *Immers neen!* Wij geloven op gezag. Op Wiens gezag? Ons Christelijke geloven is indirect weten zoals zo ongeveer AL ons weten is. Het berust n i e t op directe waarneming, d.w.z. op e i g e n waarneming, maar op de waarneming van een Ander en van anderen. De vraag is dus slechts: hoe staat het met hun betrouwbaarheid? Dat is eigenlijk het punt waarover de discussie moet gaan met hen, die niet delen in het Christelijk geloof. Hun leven berust op veler en velerlei getuigenis, maar het getuigenis, dat wij *bovendien* nog in de fundering van ons leven hebben opgenomen, en daarin hebben opgenomen als het v o o r n a a m s t e, is dat van Jezus Christus en Zijn Apostelen.

Belangrijk getuigenis

Dat wij dit *directe* weten Jezus Christus en Zijn Apostelen in ons levensfundament hebben opgenomen als het gewichtigste van alle indirecte weten, heeft zijn oorzaak in het grote belang van dit, ons door Christus en Zijn Apostelen medegedeelde. Het is belangrijk om twee redenen, en wel:

1. om de inhoud van dit getuigenis. Wat Christus en de Zijnen wisten door eigen waarneming, dus als d i r e c t weten, is ons bekend geworden door hun getuigenis. En het directe weten van Christus en Zijn boden betreft het hoogste; het betreft datgene, wat voor ieder van praktisch belang is. Hoe is God? Hoe staat God tegenover ons? Het is de bange Jacobsvraag: Hoe is Uw Naam? M.a.w.: wat heb ik aan U? Hoe staat het tussen U en mij. Daarbij gaat het voor ons om zijn of niet-zijn. Op die vraag heeft Christus, uit de eigen aanschouwing Gods, geantwoord. Hij IS dat antwoord. Hij in Zijn Persoon, werk, dood en opstanding. Hij sprak in de eenheid met de Vader en Zijn werk was — kort samengevat: Hij heeft de Vader geopenbaard (Matth. 11 : 28 en 29) de Naam Gods geopenbaard (Joh. 17 : 6). Bij deze waarheid, die Christus ons als uit directe waarneming, uit onmiddellijke kennis van God openbaarde, hebben we allen belang en heeft ieder het hoogste belang.
2. De andere reden van het gewicht van dit getuigenis is de betrouwbaarheid van de Persoon, die het aflegt. „Wie van u overtuigt mij van zonde?" vroeg Jezus. Hij stond voor Zijn woord; Hij onderschreef het met Zijn bloed; vrijwillig. Men kan niet zeggen, hoe Christus de betrouwbaarheid van Zijn mededelingen omtrent de onzienlijke wereld anders en overtuigender had kunnen aantonen. Niemand kan in de Persoon van Jezus iets aanwijzen, dat als grond zou kunnen gelden om aan de waarheid van Zijn getuigenis te twijfelen. Daarom moet voor ieder redelijk en eerlijk denkend mens Christus *directe* weten aanvaard worden als voor hem *indirect* weten — hij moet geloven. Dit „moeten" te verstaan als zedelijke noodzakelijkheid.

De waarheid van Christus' getuigenis werd voor de discipelen onomstotelijk, toen Hij hen verscheen als uit de dood verrezen. Wat Hij hen had medegedeeld was zo overweldigend, dat slechts de opstanding hen volkomen kon overwinnen en tot een hartelijk aanvaarden van Christus' Boodschap kon brengen. Daarin onderstreepte GOD zelf Jezus' getuigenis; toonde God dat Hij achter Jezus stond en stelde zich garant voor de waarheid van wat Christus betuigd had.

Op hun getuigenis steunt ons geloven. Zij hebben de opgestane direct waargenomen. Hem gezien, gehoord, met Hem gegeten en gedronken; Hem met de handen getast. Wat bij hen direct weten was, hebben zij ons medegedeeld. Hebben we reden om dat af te wijzen? Hebben we reden om aan hun betrouwbaarheid te twijfelen? Zouden die mannen, die oneerlijkheid, leugen, zo streng veroordeeld hebben en soms met de dood bestraft, zelf hebben kunnen liegen en dat een leven lang, onder alle lijden, dat over hen kwam vanwege hun getuigenis?

De twijfel heeft geen grond — geen *objectieve* grond. Geen grond in degenen, die ons mededeelden wat zij wisten langs de weg der directe waarneming. Daarom kunnen we niet anders dan hun geloven en ons leven ook op hun getuigenis funderen.

Stille reserve Het is de Heer zelf, die arbeiders „uitstoot" in Zijn wijngaard. Wel zijn we als gemeenten er in betrokken, maar op geen andere wijze, dan dat we er Hem, de Heer, om zullen bidden. Het gaat om Zijn wijngaard, de wijngaard, waarover Hij de Heer is. De Heiland wil, dat we dit gezag van God zullen erkennen en eerbiedigen. Men mag de Heer iets vragen. Wanneer we hartelijk in Zijn werk meeleven zullen we dat zeker doen. We zullen de behoeften van Zijn werk zien en die Hem voorleggen. We zullen dat reeds doen, omdat we het niet kunnen nalaten. Maar daarbij moet het blijven. De Heere Jezus zegt niet, dat we er op uit moeten gaan om arbeiders te huren of ook maar te animeren, zich aan te melden. God vergist zich niet in die Hij roept, zelfs al roept Hij zulken die als Jeremia die roeping heel moeilijk kunnen aanvaarden en.... uitvoeren. Neen, ook in de roeping dier mannen en vrouwen, voor wie het geroepen zijn, héél het leven, een last betekent, vergist God zich niet. Hij staat achter hen en zet zich in hun leven — ondanks misschien hun zuchten en tranen — door. Hij is de stille reserve van hun kracht. Hij is getrouw en faalt niet. Ze kunnen het aan, als ze gelijk Morrison, China's pionier-zendeling, in tien jaren harde arbeid, slechts één zondaar tot de Heiland mogen leiden — gelijk de gemeenten dat ook behoren aan te kunnen.

Bidden - niet meer De Heiland zegt: bidt. Laat ons niet verder gaan. Het lijkt me onvoorzichtig. Hoe licht kunnen wij Israels koningskeuze doen en Saul begeren wegens zijn — naar ons oordeel — zo uitnemende eigenschappen en grote geschiktheid om een voorganger te zijn over het erfdeel des Heeren. Maar Saul was niet de man naar Gods hart. De last van het koningschap was Saul te zwaar en zijn regering, hoe nobel ook begonnen en bedoeld, was voor Israel geen zegen. De Heere ziet de mens van binnen. — Die God dringt blijft niet achter en zolang die drang nog weerstaan kan worden, wachte men. Jeremia zei: Heere Gij hebt mij overreed en ik ben overreed geworden. Laat ons maar afwachten wie de Heere roept met een krachtige roeping — een roeping, waarin een kracht ligt, die in alle strijd sterken zal om stand te houden. We geloven niet, dat we van onze oude en beproefde methode om arbeiders in Gods werk te krijgen, moeten afwijken. We waren voorzichtig en moesten dat blijven.

L.

✶

Mensen zoeken

de weg ten leven

IV

We hebben al gezegd, dat de Babylonier uit de kringloop der sterren de gevolgtrekking van de eeuwige kringloop der geschiedenis maakte. Zo bracht men tot uitdrukking het geloof in de overeenkomst tussen de gebeurtenissen in (eigenlijk „aan") de hemel en die op de aarde. Aanvankelijk werd dit tot een leer uitgebouwd, die alleen maar betekenis had voor de profetie van natuurcatastrofen. Het leven van de enkeling blijft nog buiten de lichtkring van de „openbaring". Toch had het, zo meende men, wel degelijk zin voor de eenling. Immers kon men zijn maatregelen nemen ten aanzien van verwachte overstromingen of sprinkhanenplagen en dergelijke. Niet waar: een gewaarschuwd man telt voor twee.

Belangrijk was daarbij de stand der sterrenbeelden. Hoe die beelden aan hun vaak fantastische namen kwamen? Men trok in gedachten lijnen tussen sterren, die kennelijk een groep vormden. De loop van die getrokken lijn was uitgangspunt voor de keuze van de naam van het betrokken sterrenbeeld. Nu was het juist die naam, die in de voorzegging een beslissende rol speelde. De Weegschaal beïnvloedt de hoeveelheid graan, die zal worden afgewogen. De Vissen beïnvloeden de visvangst enz. Volgens Dr H. Hofer, uit wiens Weltanschauungen in Vergangenheit und Gegenwart ik vele bijzonderheden heb overgenomen, is stellig niet veel eerder dan in het Hellenistische tijdperk (de tijd na Alexander de Grote) het lot van de enkeling uit de stand der sterren opgemaakt. Men leerde, dat ieder mens onder een bepaalde ster geboren was. Als geboortester gold die, welke op dit tijdstip juist in het oosten boven de kim verscheen. De stelling van de ster ten opzichte van andere sterren, in 't bijzonder van zon, maan en de planeten gaf uitsluitsel over heel het toekomstig leven, zo karakter als lotgevallen. De veronderstelde invloed der sterren in het moment van de geboorte over heel de levensloop maakte het dringend gewenst de stand der hemellichamen van dit zo belangrijke tijdstip nauwkeurig te berekenen. De ingewikkelde arbeid, die dit stellen van de horoscoop inhield, gaan we voorbij. Het komt hierop neer, dat het punt in de Dierenriem, dat tijdens de geboorte aan de oosterkim zichtbaar werd, wordt bepaald. Vanuit dit punt worden de twaalf „huizen" aan de hemel vastgesteld. Elk „huis" had zijn bepaalde betekenis, al naar de sterrenbeelden en planeten, die daarin een plaats bekleedden. Het eerste huis gaf aanwijzing over het leven in zijn geheel; het tweede over vermogen; het derde over broers en zusters; het vierde over ouders; het vijfde over kinderen; het zesde over gezondheid; het zevende over het huwelijk; het achtste over dood en erfenissen; het negende over godsdienst en reizen(!); het tiende over woonplaats, eer, kunst, de wijze waarop men het leven zal leiden en karakter; het elfde over weldaden en vrienden; het twaalfde tenslotte over vijanden. (Volgens Lehman in Toverij en Bijgeloof.) Ik meen: completer kan het al niet! Dat overigens de waarde van zulk een voorzegging ook door „insiders" nogal betwijfeld werd, toont de merkwaardige uitspraak van de bekende sterrenkundige en -duider Johannes Kepler (†1630): „De astroloog, die een zaak alleen

uit de hemel (de stand der sterren) voorzegt, en dit niet fundeert op gemoed, ziel kennis, kracht of gestalte van hem die het aangaat, betreedt niet de juiste weg. Indien het hem nochtans gelukt, is het toeval!"

Intussen moeten we in het oog houden, dat die verdere uitbouw van de astrologie tijdens de eigenlijke Babylonische periode zijn beslag nog niet had gekregen. Om een goed inzicht te hebben op de toen geldende inzichten, moeten we dus een stapje terug doen. Belangrijk is dan te constateren, dat onder de astrologen van een geloof in een persoonlijke godheid of -heden nauwelijks meer sprake kan zijn. Dat is te begrijpen, omdat in de loop der tijden eigenlijk geen voortgang, doch slechts een kringloop van perioden wordt aangetroffen. De gevonden wetten „aan" de hemel en in de natuur regelen en onderhouden onverstoorbaar de gang der gebeurtenissen tot in de kleinste bijzonderheid. De natuurkrachten fungeren dus als de goden. Men had de windselen van de primitieve wereldbeschouwing afgelegd. Alleen de onontwikkelde, het volk, volhardde in het geloof in goden. De natuurkrachten werden als persoonlijke godheden geëerd. Ons Carnaval is nog afkomstig van het uitgelaten voorjaarsfeest der Babyloniers, die dan de god van de wereld Mardoek uit de tempel der onderwereld naar Babel vervoerden per scheepswagen (car naval). Meerdere bijzonderheden kunnen we niet aanhalen, daar dit te ver zou voeren.

Fel is in de loop der eeuwen de Babylonische wereldbeschouwing met haar sterreduiding bestreden. De Griekse sceptiker Karneades is er al mee begonnen omstreeks 150 jaar voor Chr. Onzinnig achtte hij de horoscoop, daar met de gebrekkige wateruurwerken van zijn tijd het geboorteuur zich nooit zuiver liet vaststellen. Bovendien bleek telkens weer, dat twee mensen, terzelfder tijd geboren, toch een zeer onderscheiden levensloop konden hebben. — Hoe vernuftig deze redenering mocht zijn, het was vergeefs!

Even vergeefs was ook de strijd der kerk. De astrologie hield eenvoudigen en geleerden in haar ban.

Haar macht verloor ze eerst met de uitvinding van de telescoop, die vele raadsels, waarin de bouw van het heelal gehuld was, ophelderde.

Vooral de z.g. Aufklaerung onttrok de mensen aan haar invloed. Het verlangen der mensen ging andere wegen. Men verloor de belangstelling voor de „uitkomsten" der astrologie. De wetenschap bood nieuwe mogelijkheden om met de noden van het leven in het reine te komen (dat meende men tenminste)!

Ons oordeel? De leer van de kringloop is onhoudbaar. Zoals gezegd berust deze gedachte op een onnauwkeurige beschouwing van de werkelijke gang der hemellichamen. Maar vooral strandt deze beschouwing op het feit van Christus' komst op aarde. Deze kan zich niet herhalen. Hij is eens en voor alle tijden gekomen om de mens met God te verzoenen. Zijn offer heeft eeuwig waarde. Voorts is Gods openbaring in de Schrift geheel in tegenspraak met Babel. Hier is sprake van God, Die het leven en de geschiedenis leidt naar een hoger doel: het Koninkrijk der hemelen. Wat God bereidt in de stilte van Zijn eeuwigheid voor hen, die in Hem geloven, geeft Hij niet prijs door de sprake der sterren. Zijn Woord is de Zoon, en Hij gaf ons de openbaring van genade voor de in zonden vastgelopen mens. Babel gaf meer dan het animisme, maar verlossing kent het niet!

BRANDT.

ZAND en ZAAD

De bestellingen voor het Kerstnummer van De Zaaier zijn nu binnen. Bedankt voor de klandizie. Wij verheugen ons over uw geloof en ondernemingslust. Wij zijn blij, dat er Baptisten zijn, die het oude vuur nog in zich hebben. Het oude vuur? Wordt dit wel ooit oud? Maar laat ik niet afdwalen. Wat ik zeggen wilde is vooral gericht tot al mijn lezers. Straks liggen de kerstnummers in de kerk, in een der zalen. Zult u dan ook meehelpen, die onder het volk te brengen? Toe, steek eens een keer de hand uit. Het is zo goed voor u zelf. Het is werkelijk bevrijdend eens met wat Zaaiers onder de arm langs de deuren te gaan. Vraag het aan hen die het deden. Ik zelf vind het een prachtig werk. Om de verkoop en om de gesprekken. U kunt niet praten? Daar hadden meer mensen last van — Mozes bijvoorbeeld — maar ze gingen. Schaart u in de rij, en telt het doel alleen.

Zaterdagmiddag en -avond zijn we met zo'n 25 tot 30 jongelui in Hengelo bijelkaar gekomen. Ofschoon er ook in Jong Leven wellicht over gerapporteerd zal worden, wilde ik u enige indrukken niet onthouden. Het was een samenkomst van jeugdwerkers(sters) onzer gemeenten in Twente. In de middag kregen we een woord van hart tot hart. Het onderwerp was: Hoe pakken we de zaak aan? De spreker keerde de volgorde om en vroeg: Hoe pakt de zaak ons aan? Midden in de roos geschoten! Als wij niet gegrepen zijn, zullen we niet grijpen. In de school leerden we een zin te ontleden als volgt: We — onderwerp, pakken aan — gezegde, de zaak — lijdend voorwerp. En al te vaak was bij ons de zaak lijdend voorwerp. Het ging ons om We en niet om de zaak. Het gaat ons om IK. Kunt u zich voorstellen, dat dit woord tot bezinning drong? En dat de conclussie was, dat wij tot verootmoediging moeten komen en dat Gods Geest ons moet vervullen? Het komt mij voor, dat wij in de middag „de zaak" niet aansneden, maar dat zij ons aansneed. Wie zou dat niet wensen voor het gehele werk?

's Avonds ontspon zich een levendig gesprek naar aanleiding van een inleiding over Jeugd en Gemeente. Nadat eerst geprobeerd was de gemeente met woorden te omschrijven en daarna de Jeugd, kwam de inleider tot de vragende uitspraak: „Is het tevérgaand te beweren, dat er geenerlei relatie bestaat tússen beiden?" Ik zal u nog wat zinnen doorgeven uit het geschevene dat daar werd voorgelezen: „Kent de Gemeente wel een dergelijk naastelkaar zetten, als gedaan in Jeugd en Gemeente? Zijn dat twee min of meer gelijkwaardige grootheden, die wij moeten trachten terwille van elkaar tot elkaar te brengen? Neen! De Gemeente heeft jongere, oudere en oude leden en haar grenzen zijn zo scherp getekend, dat we niet de indruk kunnen krijgen, dat er ook een groep is, die zich langzaam maar zeker in de gemeente zal oplossen en waarvoor wij ook ons uiterste best moeten doen. Ook onze jeugd is „wereld" en ik acht daarom het overnemen van het in de wereld gangbare: „wie de jeugd heeft, heeft de toekomst!" onjuist in ons spraakgebruik. In wezen staat onze jeugd even ver van God als het kind van een bijvoorbeeld ongelovige burgemeester of schoorsteenveger. Daarom is elke plechtigheid of zegswijze, die de grens wil verdoezelen op zijn minst gevaarlijk, zowel voor Gemeente als voor Jeugd. De Gemeente is een vrucht van Gods werking in bizondere zin en het nieuwe geslacht is een werking Gods in een geheel andere zin. En deze twee raken elkaar niet vanzelfsprekend". Misschien interes-

seert u het nog wat meer te lezen. Ik schrijf verder over: „De Jeugd is het meest voor de hand liggende zendingsterrein, dat te denken valt. Als zodanig moeten wij die schare zien en behandelen. In die geest moet het Zondagsschoolwerk opgevat worden en met deze gedachte als achtergrond elke arbeid onder de jeugd verricht worden". „De Gemeente zal moeite noch kosten mogen ontzien dit zendingsterrein te bearbeiden. De moeite zal voor een deel opgebracht moeten worden door de voorganger en voor een deel door de jeugdwerkers(sters) en ouderlingen". „Wat de kosten betreft: de Gemeente doet verstandig een deel van haar inkomsten af te zonderen voor het werk onder de jongeren". „Vanuit dit gezichtspunt is het daarom te veroordelen, dat verenigingen huur voor de te gebruiken zalen betalen. Wil een vereniging de Gemeente in de kosten tegemoetkomen, zo zal dat wel dankbaar aanvaard worden, maar ons principe rechtvaardigt geen huur. Jeugd is zendingsobject." Tot zover enige gedachten van de inleider.

In hoge mate interessant waren de reacties. „Onze kinderen hebben een genadevoorsprong". Het waren geen theologen, die tot zulk een woord kwamen; doodgewone jongelui. „Het is zeker genade op te mogen groeien in een godvruchtig gezin, want men hoort het Woord, daar is Gods Geest. Maar indien het woord genadevoorsprong zou betekenen, dat „onze" jongeren een streepje voor hebben bij God, door geboorte en opvoeding werkelijk verder zijn dan de „andere" jeugd, dan moeten wij dat afwijzen. Ook de onzen behoeven de wedergeboorte, de bekering. Zij horen er niet bij!", aldus de inleider. „Maar zulke harde woorden zullen de jongeren afstoten!" meende iemand. „Deze waarheden zullen voorgangers en jeugdleiders aandrijven tot grotere ernst en liefde voor hun jongeren, die zonder bekering verloren gaan!" was het antwoord.

Deze grepen uit die middag mogen u duidelijk maken hoe levendig de gesprekken waren. Met vreugde constateren wij het verlangen van meerderen beter geschikt te zijn voor het werk onder de jongeren. En constateren wij de begeerte, dat Gods Geest de harten van allen vulle, opdat Zijn Rijk en niet onze zaak kome.

HUIZINGA.

Zendingsrubriek

Het vertrek van onze zendelinge

Ja, we zijn thans al zover gevorderd, dat er reeds over het vertrek van zr Reiling het een en ander gezegd moet worden.

Aan het begin van deze maand kwam de U.Z.C. nog eens bijeen voor het treffen van de laatste voorbereidingen.

Wijzigingen voorbehouden kan het vertrek van onze zendelinge al in de *eerste helft van de maand November* geschieden. Daarop wordt alles gezet. Vóór de Kerstdagen wil onze zendelinge op het zendingsterrein in de Congo zijn.

Een plechtige afscheidsdienst zal er te Stadskanaal gehouden worden. Onze zendelinge is immers lid van deze gemeente. Daarom wordt er in de gemeente van afkomst deze dienst gehouden.

Jammer, dat de definitieve datum nog niet met zekerheid genoemd kan worden. In elk geval is dit zeker, dat deze dienst op een avond midden in de week zal geschieden. Om maar iets te noemen. De afscheidsdienst kan reeds Woensdag 1 November zijn, doch evengoed 1 of 2 weken later.

Dit hangt namelijk van factoren af, die de U.Z.C. niet in handen heeft.

De U.Z.C. zal haar best doen om het een en ander vroegtijdig te publiceren. Doch laten we in elk geval afspreken, dat u de Woensdagavond in de eerste helft van November noteert.

Geweldig deze ontwikkeling, niet?

Nog meer verrassingen

Dr Carrington en zijn vrouw, zendelingen van de B.M.S. en thans met verlof in het moederland, hopen in het voorjaar op ons verzoek een tournee te maken door onze gemeenten.

Een aardige bijzonderheid moet verteld worden, nl. dat hij bezig is om de hollandse taal te leren. Te oordelen naar de brief, die we van hem ontvingen, maakt hij reeds aardige vorderingen. Als de doorsnee-Hollander zo de Engelse taal spreekt, dan mag hij zeker tevreden zijn.

Hier wordt onze gemeenten de gelegenheid geboden om uit de eerste hand inlichtingen en gegevens te verkrijgen over het zendingsveld van de Congo.

Naar men zegt is Dr Carrington een redenaar. In de Congo is hij voornamelijk belast met het onderwijs.

Hier hebt u tevens een bewijs, dat de zending zich specialiseert.

De uitzending van zr Reiling

Met nadruk willen we al onze zendingsvrienden vertellen, dat deze uitzending voor het eerst in de geschiedenis van ons Baptisme *een geheel zelfstandig karakter* draagt. D.w.z. dat de uitzending van zr Reiling namens en voor de Unie van Bapt. gemeenten geschiedt. De Unie, hier vertegenwoordigd door haar orgaan de U.Z.C., zorgt geheel en al voor onze zuster. Alles komt ten laste van onze gemeenschap. Met onze Engelse geloofsgenoten wordt er heel nauw samengewerkt. Dankbaar zijn we voor de zeer ruime medewerking, die we ondervonden hebben en waarin we ons nog steeds verheugen mogen. Recht hartelijk dank, Dr Williamson!

Regeren is vooruitzien

De Fransman heeft zulk een gezegde. Hierin schuilt veel wijsheid.

We hebben rekening te houden met het feit, dat onze zendelinge naar de mens gesproken zich slechts beschikbaar stelt voor een periode van 2 à 3 jaar.

En dan? Wie zal haar taak overnemen? Welke jongere kracht is er dan beschikbaar?

Te voorbarige gedachten? Misschien en misschien ook niet. In elk geval verdient deze gedachte nu al overweging. Natuurlijk, God zal er wel voor zorgen, doch wat wij als mens kunnen doen, mag niet nagelaten worden.

Een weemoedige gedachte

In verband met de ontwikkeling van ons zendingswerk

moest schrijver dezes menigmaal denken aan de warme liefde van de eerste voorzitter der U.Z.C., wijlen Ds L. de Haan. Hij heeft hiervoor ook zijn best gedaan.

Van hem mag getuigd worden, dat hij naar deze dag heeft uitgezien.

Staat er niet op het graf van Wesley geschreven: „God begraaft Zijn arbeiders, maar hun werk zet Hij voort".

Dankbaar willen we hem hier gedenken.

Met vriendelijke zendingsgroeten,
voor de U.Z.C.,
H. D. HOOGHWINKEL.

Gemeenteberichten

MUNTENDAM

Nu het weer enige tijd geleden is dat we iets van ons lieten horen, willen we thans U deelgenoot maken van de gebeurtenissen gedurende de laatste tijd in onze gemeente.

In ons vorige bericht maakten we melding van grote zegeningen, ons in rijke mate geschonken door de Heer. Bovendien mochten wij berichten, dat er drie jonge mensen gehoorzaam waren geworden om in alles hun Heer en Meester te volgen.

Ook de eerste Zondag van deze maand was voor onze gemeente een hoogtijdag. Twee zusters en een broeder, reeds op hoge leeftijd, werden nadat ze gebroken hadden met de wereld, deze middag door de doop in de gemeente binnengeleid.

Aan een grote schare werd door onze voorganger de boodschap van verlossing gebracht. Na deze dienst zaten we als gemeente in gedachten aan bij onze Heiland aan tafel voor het vieren van het Avondmaal. Door ouderling br Brongers werden deze broeder en zusters hartelijk welkom geheten in de gemeente. Ook mochten we een zuster, die van elders was gekomen, hartelijk welkom heten. Het was een dag van vreugde voor ons allen.

Nog is het einde niet. De volgende maand zullen er weer een paar broeders zijn, die niet alleen de Heiland hebben binnengelaten maar ook in de doop Hem willen volgen.

Niet alleen in de gemeente gaat het goed, ook de verenigingen staan allen in het teken van bloei.

Enige weken geleden werd door onze voorganger het grote werk in de Jongelieden, hetwelk door hem 34 jaar was verricht, neergelegd. Deze arbeid staat thans onder leiding van br B. Lentscher, die deze toch zo moeilijke arbeid met zeer veel liefde doet. Ook ging een jonge broeder ons verlaten, en wel br H. Ploeger, die naar het Seminarie in Hamburg gaat tot verdere toebereiding voor de dienst van onze Heer en Meester. Ons aller bede is, dat de Heer met hem moge zijn, hem beware en hem ook daar voor velen tot een zegen mag stellen.

Dit waren zo in het kort enige mededelingen uit onze gemeente. Broeders en zusters laten we toch vooral de arbeid in onze gemeenten dragen, tezamen dragen, niet alleen de voorganger, maar de ganse gemeente. Dan kan God ook werken door onze gemeenten; dan zal de zegen ook niet achterwege blijven.

Op Zijn tijd zal Hij het doen, als wij maar getrouw zijn.

Namens de gemeente,
K. V.

HARLINGEN

Gel. broeders en zusters in de lande. Enige weken geleden hebben wij u beloofd nog iets naders te melden over de jubileumviering van onze br voorganger Ds G. Visser. Wij willen dit gaarne doen, want als we terugblikken op de voorgaande week, dan kunnen en mogen we zeggen gezegende uren te hebben gehad.

Woensdag 11 Oct. was dan voor ons allen een onvergetelijke dag en niet in 't minst voor onze br voorg. en zijn gezin. Des middags van 4 tot 5 uur was er een receptie, waar velen de jubilaris feliciteerden. O.a. noemen wij de burgemeester en gemeentesecretaris van Harlingen en nog vele anderen.

's Avonds om half acht kwam de gemeente met haar genodigden bijeen in een daartoe bestemde herdenkingsdienst. Ds Jac. de Jong van E.E.veen heette de aanwezigen hartelijk welkom, waarna gezongen werd Gez. 132 : 1, 2, 3 en 6. Enige kinderen van de zondagsschool zongen daarna een lied ter ere van onze broeder. Hierna sprak Ds Visser een herdenkingsrede uit naar aanleiding van 1 Cor. 15 : 10 „Door de genade Gods ben ik dat ik ben". Spreker liet in zijn rede de voornaamste gebeurtenissen de revue passeren en was zich ten volle bewust van zijn eigen kleinheid als bedienaar des Woords. Steeds mocht onze br ervaren, dat het de genade Gods is geweest, die hem tot hiertoe heeft geleid. Met het citeren van een lied besluit br Visser zijn rede, en hoopt ook verder door Gods genade te mogen arbeiden tot eer van onze God.

Daarna kwamen verschillende afgevaardigden aan 't woord, t.w. br Ev. Fabrie, die namens de Friese Bond sprak, Ds J. Broertjes namens de Broederschap van predikanten. De Unie-Commissie zond een felicitatiebrief, welke werd voorgelezen.

Vervolgens Ds Gaaikema, Doopsgez. pred. namens de plaatselijke collega's. Hierna de verschillende afgev. van E.E.veen, Workum, Noordbergum, Makkum en Zandbulten.

Namens de gemeente Harlingen sprak br H. Spannenburg en br v. d. Meer namens de Jeugd.

Verschillende cadeaux werden de jubilaris aangeboden o.a. een schrijfmachine van de gemeente Harlingen, waar onze br zéér mee ingenomen was.

Hierna zongen wij nog Gez. 108 : 1, 2 en 3, waarna Ds de Jong met dank aan God eindigde.

Wij kunnen met dankbaarheid terug zien op deze avond en kunnen niet anders doen dan God danken voor deze onvergetelijke dag. Hem alleen komt daarvoor de lof en de dank toe! Onze bede is of God onze br voorg. als bedienaar des Woords steeds nabij wil zijn, hem genade en wijsheid wil schenken in het brengen van Zijn Woord, opdat door die prediking nog menigeen de weg mag vinden tot de Heiland en wij als gemeente meer gesterkt en opgebouwd mogen worden in ons geloof.

K. W., secr.

HOOGKERK

Zondag 24 September was het feest in de Evangelisatiepost. Ondanks het zeer slechte weer waren we toch met plm. 100 personen tezamen om te gedenken hoe

hier jarenlang is gearbeid en wel de laatste 5 jaar onafgebroken. Daarvan getuigden de liederen, spreeksters, sprekers, de samenspraken der Vrouwenvereniging en die der Jeugd; bijzonder in de smaak viel het Zondagsschoolklasje met 12 der oudste kinderen. Aan hen werd met behulp van het flanelbord de geschiedenis verteld van Daniel in de leeuwenkuil. 't Was prachtig. Oud en jong mochten met de kinderen in canon zingen: Looft de Heer want Hij is goed, looft Hem met een blij gemoed enz. Nu het ging geweldig! Ook het zangkoor alsmede een duet lieten zich niet onbetuigd en zongen enige mooie liederen. Bloemen en papierversiering zorgden voor een prettige aanblik.

Dankbaar zien we terug op het verleden, alhoewel strijd en teleurstelling ons niet gespaard bleven.

De laatste 5 jaar werden uit ons midden 15 personen gedoopt. De N.B.J.B.-afd. werd opgericht en het B.J.G. werk zag het leven. Alles floreert op prettige wijze.

Ziende op Jezus gaan we gaarne voorwaarts!

P. NOORDIJK,
Koningsweg 3.

ALKMAAR

8 Oct. de dag van Alkmaars bevrijding was een victoriedag, ook voor onze gemeente! Een oude zuster, die zich het eigendom des Heeren wist, wilde ook in de doop haar Heiland volgen; met Hem begraven en met Hem weer opstaan. Zo trokken wij als Gemeente Zondag naar de overdekte zweminrichting, alwaar de doopdienst gehouden zou worden. Onze voorganger br. Hofhuis, bepaalde ons bij 2 Koningen 15: „Zie nu weet ik dat er geen God is, dan in Israël". Het gaat hier over Naäman, de melaatse krijgoverste, die na zich zeven maal gebaad te hebben in de Jordaan, rein werd als een kind. Wij melaats van zonde, mogen getuigen van de reiniging door het bloed van Jezus Christus! Het is altijd een ontroerend ogenblik als onze voorganger en de dopeling in het grote bassin afdalen. Het doet ons altijd weer denken aan de dag toen wij gedoopt werden. „O, blijde dag, o zalige stond, toen ik Jezus als mijn Heiland vond".

Na deze dienst ging de Gemeente aan de Avondmaalstafel. Hier werd onze oude zuster toegesproken door onze voorganger en vervolgens door ouderling br. Bosma.

Dit zal wel de laatste doopdienst zijn die br Hofhuis in Alkmaar heeft gehouden. De gemeente in Drachten zal nu zijn arbeidsveld worden. 27 April 1947 werd het werk hier in Alkmaar door hem aangevangen met de woorden: „Ik wens niets anders te verkondigen dan de kracht Gods door Jezus Christus en die gekruisigd". In deze drie en een half jaar heeft hij dit ook steeds volbracht. Het was hier niet altijd even gemakkelijk voor hem. Het koude N. Holland heeft niet altijd de deuren voor het Evangelie openstaan, te meer daar het Baptisme hier nog onbekend was. Maar welgemoed trok hij er steeds op uit en mogen we zeggen dat we onder zijn leiding een gezegende tijd hebben gehad.

29 Oct. neemt hij afscheid van onze gemeente om in Drachten de taak, die hem door de Meester is opgelegd, voort te zetten. We hopen dat br Hofhuis in zijn nieuwe gem. geopende harten mag vinden. Het zaad dat hij wil zaaien, vruchten mag afwerpen.

Maar onze gem. blijft niet onverzorgd achter. Br C. v. Wier wil br Hofhuis' werk hier voortzetten. Hier ligt een ruim arbeidsveld voor hem, ook deze br wil zijn krachten geven in dienst van zijn Zender.

Cor.

Lofzangen en Gebeden

Gaarne hadden wij U een volledig overzicht gegeven van de gehouden enquête in al onze Gemeenten. Doch tot op heden hebben we van 34 Gemeenten antwoord ontvangen.

Van deze Gemeenten waren 20 voor en 14 tegen handhaven van „L. en G." De voorstemmers vertegenwoordigen 3001 leden, de tegenstemmers 2242 leden. Voor zover bekent zingen 5 Gemeenten van de tegenstemmers uit de Herv. bundel, en 2 uit Joh. de Heer, terwijl de andere 7 Gemeenten geen bundel opgaven.

Zodra ook de resterende 12 Gemeenten bericht hebben gezonden, zullen we U een volledig overzicht geven.

Met belangstelling hebben we de artikelen van Ds v. d. Werf gevolgd en al buitelende hopen we toch onze eigen bundel vast te kunnen houden.

Ook het artikel van de brs Gebel en Noordhoek uit den Haag heeft onze volle instemming en spoedig hopen we de daarin gegeven tips met Ds Hasper te bespreken. Maar hiermee zullen we nog even moeten wachten, daar Ds Hasper bij een auto-ongeluk gewond is en absolute rust moet houden: Wij wensen hem van deze plaats een volledig en spoedig herstel toe.

Onze plannen zijn, om de mogelijkheid van herdruk en herziening met Ds H. te bespreken. Zodra hiervan de mogelijkheid, maar vooral de kosten bekend zijn, zullen we U dit berichten.

't Is jammer, dat een paar grote Gemeenten ons niet met hun sympathie steunen: zij zouden de balans helemaal aan de voorstanderszijde doen doorslaan. Maar we hebben vertrouwen, dat ook zij straks zich op hun schreden zullen omkeren en met ons uit onze eigen bundel zullen zingen!

„Onze eigen bundel", betekent dan tevens, dat we met de Gereformeerden dezelfde berijming der Psalmen zingen. En we spreken het vertrouwen uit, dat ook de Herv. Kerk op de duur mee zal gaan.

Met belangstelling hebben we kennis genomen van een brochure van de hand van Ds Coolsma, die een lans gebroken heeft voor de bovengenoemde berijming en ook onze Gemeenten zouden we willen aanraden, leest deze brochure, getiteld „In Boeien" uitg. Jongbloed, Leeuwarden.

Meer en meer wordt het ons duidelijk, dat er meer eenheid moet komen in Nederland ook wat de kerkzang betreft en gaarne halen we de woorden van br. Reiling van N. Weerdinge aan, die te Woudschoten erop wees, dat het vooral voor onze kinderen van belang is, dat er een universele berijming der Psalmen komt. Want zij die schoolgaande kinderen hebben, zullen het met deze broeder eens zijn, dat het een chaos is. Ook hierin hebben wij als Baptisten een taak.

Wat doet ons zo angstvallig het oude dierbare N. Herv. kerkboek of de bundel van Joh. de Heer vasthouden? We geven toe, dat in verschillende Gemeenten ook de financiën een rol mee spreken. Maar afgezien hiervan, och laten we het gerust wagen met het nieuwe; 't zal ons straks in de toekomst ook dierbaar worden! Voor verscheiden Gemeenten is „L. en G." nu reeds dierbaar en ze zouden niet graag gedwongen worden, de weg terug te moeten bewandelen, daar onze eigen bundel, ondanks de gebreken, zoveel schoons geeft.

We zijn ons bewust, dat wanneer we straks onze nieuwe bundel krijgen, er veel moeilijkheden te overwinnen zullen zijn, doch met vereende krachten zal dat gaan. En hij zal er ook ingaan, wanneer door het houden van zangdiensten de Gemeenten er warm voor zijn geworden.

We zullen het hierbij laten, spoedig hopen we U meer zakelijk nieuws te kunnen melden.

De Comm.

Mededelingen

BEVESTIGING EN INTREDE
Ds H. v. d. WERF

Met dankbaarheid maakt de gemeente te Utrecht bekend dat Ds H. v. d. Werf op Zondag 29 Oct. a.s. D.V. zijn arbeid in de Domstad zal aanvangen.

De diensten zijn die dag als volgt:

10 uur Bevestiging door Ds G. W. Tijman van Stadskanaal.

15.30 uur Intrede.

19.30 uur Begroetingssamenkomst.

De diensten worden gehouden in het kerkgebouw der gemeente „Silo", Herenstraat 36.

Gaarne nodigen wij hierbij omliggende gemeenten uit die dag bij monde van afgevaardigden in ons midden te zijn. Deze broeders worden voor de aanvang der Intrededienst verwacht in de consistoriekamer. Gaarne willen we vooraf even een opgave van de namen der afgevaardigden ontvangen, waarbij dan tevens vermeld worde of zij logies en/of maaltijden behoeven.

Namens de gemeente,
F. BOS, secr.,
v. d. Goesstr. 17.

STUDENTENBERICHT

Aan de Universiteit te Utrecht slaagde student J. Kiwiet voor het candidaatsexamen. Wij verheugen ons zeer over het vlotte verloop van zijn studie en bieden hem hierbij onze hartelijke gelukwensen aan.

Namens de Commissie
voor de Opleiding,
G. VEGTER, secretaris.

FRIESE ZONDAGSSCHOOLWERKERS

Zaterdag 21 October a.s. des namiddags om half drie is er een Z.S.-conferentie in de zaal van de Bapt. Gemeente, Noordvliet 11 te Leeuwarden, waar Uw opkomst dringend gewenst is. Probeert dus deze middag vrij te maken en te komen. Het programma ziet er als volgt uit:

1. Gulden regels voor elke Z.S.onderwijzer(es) door br C. van Wier van Harlingen.
2. Flanelbord vertelling met Amerikaanse platen door br G. Frohlich en zr B. Visser van Leeuwarden.
3. Mededeling over provinciaal en landelijk werk door br v. d. Werf van Sneek.
4. De taak van de Z.S.adviseur door br Sissingh van Heerenveen.
5. Verkiezing van secretaresse.

Wij hopen U in Leeuwarden te ontmoeten op deze middag.

Met hartelijke groeten namens het P.Z.B.,
P. Kuperus—Fennema, secr.esse.

Advertentiën

JAARGANG 67 - Nr. 3024
VRIJDAG 27 OCT. 1950

WEEKBLAD DE CHRISTEN

Orgaan tot verbreiding van de beginselen van N.T. Christendom

UITGAVE VAN DE UNIE VAN BAPTISTEN GEMEENTEN IN NEDERLAND

REDACTIE-ADRES: Ds. C. BRANDT, MOERKERKESTRAAT 151c - ROTTERDAM—Z.
ADM.: Ds. T. JANSMA, TETTERODESTRAAT 47, HAARLEM, POSTREK. No. 9260 TEN NAME VAN DE UNIE - TEL. 18032

ABONNEMENTSPRIJS BIJ VOORUITBET. VOOR NEDERLAND EN OVERZEESE GEBIEDSDELEN P. JAAR F 5.— - BUITENLAND P. JAAR F 6.50

Het wegwijzende WOORD

Komt, verwondert U hier mensen!

„Gijlieden....hebt kwaad tegen mij gedacht; doch God heeft dat ten goede gedacht....om een groot volk in het leven te behouden."

Gen. 50 : 20.

Als vader Jacob gestorven is staan de broers van Jozef grote angsten uit. Zal Jozef wraak nemen nu Vader dood is? Dat hij er het rècht toe heeft, is zeker; dat hij er ook de màcht toe heeft, daaraan valt evenmin te twijfelen. Eén woord van Jozef is voldoende om een eind aan hun leven te maken.

Wat moeten ze dan nu? Resteert slechts één mogelijkheid: een beroep doen op het edele hart van hun broer, na openhartige erkenning van schuld. Zo gaan ze dan, de angstigen, die leven bij de gratie van die ene man, die ze hebben willen doden, en vragen om genade.

Deze gang zal beslissend zijn voor hun leven.

Gijlieden

Als Jozef daar zijn broers zo ziet liggen aan zijn voeten, begint hij te schreien. Heeft hij medelijden met die grote, sterke kerels, die zich zo diep moeten vernederen voor hem, hun jongere broer?

Of denkt hij misschien aan die ogenblikken dat hij zijn dromen van buigende schoven en gedienstige planeten prijsgaf aan deze zelfde mannen, die er mee gespot en er om gelachen hadden tot ze niet meer konden?

Herinnert hij zich misschien weer die angstige momenten in het donker van de put, die vreselijke reis door de woestijn, dat afmattende staan op die markt van mensen, die heks van een vrouw die hem de gevangenis in liet draaien, en na dit alles die wonderlijke uitredding van God? Is het een wonder dat deze man huilt, die nu opeens zo glashelder ziet hoe God, zijn God, alle dingen zo heeft geleid dat ze medewerken ten goede?

God, wat is God groot.

Wat wondere krachten van transformerende aard schuilen in Hem.

Mensen denken het kwade.

Zeer ver brengen ze het op de weg van de verwezenlijking ervan.

Spotlach en samenzwering zijn hun middelen. Slavenboei en gevangenis staan hun ten dienste.

Maar God, zie toch eens hoe wonderlijk God al deze dingen niet alleen weet te overwinnen, maar ze zelfs positief weet te gebruiken, ze DIENSTBAAR weet te maken aan Zijn doel.

Al deze vreselijkheden plaveien de weg naar een Hemels doel.

En daarom vooral weent Jozef.

God echter....

O, die broers!

Nog zien ze niets van dat grote, dat Gòd gedaan heeft. Nog zijn het alleen maar kleine mensjes die smeken om genade omdat ze bang zijn voor hun hachje.

„Broeders! luister dan toch en zie eindelijk eens wat gebeurd is.

Gijlieden hebt kwaad gedaan. Jùllie hebben gecomplotteerd, gemeen gefluisterd en gelachen, bloedgeld verdiend, vader bedrogen en hem het verdriet van zijn leven berokkend; jùllie maakten dat ik gedegradeerd werd van mens tot slaaf, tot een ding waarmee men handel drijft; jùllie hebben geen stap verzet, of het was een verkeerde. En daarom zou rondom jullie niets anders dan dood en verderf gevonden moeten worden."

Maar broeders, zie nu eens: God, de grote God heeft dit alles aangewend ten goede. Jullie wandaden hebben mij naar deze troon gevoerd, jullie verzet, jullie haat hebben mij alleen maar kunnen verheffen en tenslotte....

Waar zou onze Vader, waar zouden jullie, waar je vrouwen en kindertjes gebleven zijn, als ik niet de bewaarder van deze korenschuur geworden was?

Gòd heeft dit alles gedaan, om een groot volk in het leven te bewaren!

Goddelijk principe

We stuitten hier op een Goddelijk principe.

Mensen denken kwaad, maar God wendt het ten goede.

Mensen heffen hun handen op tegen de Zoon, maar bevorderen slechts de komst van het Koninkrijk.

Mensen treden het recht, veroordelen een Onschuldige, spijkeren Hem aan een Kruis, verdobbelen Zijn kleed, roven Zijn eer; maar God, God transponeert dit alles in een positief gebeuren tot heil van zondaren, en om een groot volk in het leven te behouden, voor eeuwig.

Gijlieden....maar God.
Dat is de tegenstelling.
Echter zijn we pas helemaal klaar wanneer we „gijlieden" doorstrepen en er met bevende handen neerschrijven: „ik". Weten we daar wat van?
Ik heb kwaad gedacht, *ik* heb gezondigd, *ik* heb Christus ook de wereld mee uit willen helpen?
Hoe groot wordt dàn het „maar"!
Maar God heeft alle dingen, ook voor mij, ten goede gedacht.

Wf.

Losse Schakels

„Buitenkerkelijken" We hebben met het kerkelijk spraakgebruik altijd wat moeite. Het woord „kerk" ligt ons niet, omdat we het gevoel hebben met dat woord toch wat anders te bedoelen dan men in de Christenheid over het algemeen doet. Het woord is historisch belast. Het heeft zich ontwikkeld tot een tegenstelling met wat wij, op grond van de Heilige Schrift, onder gemeente verstaan. We weten wel dat het in andere talen niet mogelijk is dit onderscheid te maken, maar daarmede is niet gezegd dat, wanneer b.v. een Amerikaanse baptist van zijn „kerk" spreekt, hij hetzelfde bedoelt als wanneer hij die lichamen op het oog heeft, waarvan men op andere wijze lid wordt dan door belijdenis van persoonlijk geloof. — En zo hebben we ook moeite met het woord „buitenkerkelijken". Wie bedoelt men eigenlijk met die aanduiding? Mensen, die buiten een kerk staan of mensen, die niet (meer) naar een kerk gaan? Is het doel van de arbeid onder deze mensen te beschrijven als „kerkesatie"? Wil men de mensen slechts voor de kerk terug winnen, hetzij doordat men hen beweegt het lidmaatschap van een kerk te begeren, hetzij daardoor, dat men hen aanzet om weder ter kerke te gaan, „*meelevend* lid" te worden?

Of wil men hen die buiten de kerken blijven, met deze arbeid bereiken met het Evangelie en hun Christus bekend maken?

„Evangelisatie" We hebben de indruk, dat men het woord „evangelisatie" met opzet vermijdt. Het heeft een wat wrange klank gekregen. Het doet denken aan oppervlakkigheid; aan het werken op gevoel en verbeelding. Mensen van meer ontwikkeling, die gewoon zijn kritisch te denken, schudden zulke dingen van zich af. Hun geweten zal bereikt moeten worden langs de weg van verstand en wil. Daar de evangelisatie, althans in Nederland, er altijd minder op uit was om door deze poorten de ziel binnen te dringen, mijdt men dat woord nú liever

Het is een feit, dat de z.g.n. evangelisatiearbeid in ons land ontaard is — als ze ooit de rechte aard heeft gehad. Het is veelal kerkje houden op een andere dag dan de Zondag en soms ook op een andere plaats. Maar dat is dan ook haast het enige verschil met een gewone Zondagse samenkomst der gemeente. We hebben het beleefd, dat onder een tentdoek een evangelisatiesamenkomst werd gesloten met het uitspreken van de zegen. Het votum ontbrak er nog maar aan en.... de hengelstokken!

Uit deze samenkomsten is de wereld weggebleven. Vanzelfsprekend. Ze zei zich: hier wordt blijkbaar niet op ons gerekend; dit is voor christelijke mensen, die nóg christelijker willen worden. Niet voor ons, die geen christenen zijn.

Inderdaad komen op de evangelisatiesamenkomsten — of men ze nu op Zondag of in de week houdt, in een kerkgebouw of in een tent, christenen en met hen sympathiserenden. Dat is er van gekomen!

Ze zijn daarom wel goed en kunnen avonden van oogsten zijn — vaak oogsten van hetgeen *anderen* gezaaid hebben, maar dan toch van oogsten. Geen pioniers, maar trouwe oogstliên staan op het platform. Ook kunnen de gelovigen een nieuwe impuls ontvangen op zulke bijeenkomsten, maar evangelisatieavonden zijn het eigenlijk niet. Het zijn geen „speerpunten" in de linies van de wereldlingen.

Hoe dan? Kijk, dat ware nu recht een onderwerp voor een predikantenvergadering! Op een gewestelijke vergadering behoefde het ook niet uit de toon te vallen. Hoe drijven we met het Evangelie een speerpunt op het terrein, dat de Satan bezet houdt?

Het is waar, klagelijk waar, dat wij en de wereld ons bewegen op verschillend vlak. We redeneren over elkaar heen. Wij zenden uit op een golflengte, waarvoor de wereld geen antenne heeft. Men hoort ons eenvoudig niet. Als *christenen* zijn we voor haar zo ongeveer marsbewoners. Onze taal verstaat ze niet. Van onze bijbel weet ze weinig en wat ze er van weet verstaat ze niet. Ons bidden lijkt haar een wondere mimiek of een onbegrijpelijk acadabra. Van de begrippenwereld, die er ligt achter onze kerkelijke woorden, heeft ze geen flauw begrip. Voor óns vanzelfsprekende, zedelijke normen, levensaxioma's, zijn voor vele kinderen dezer wereld dingen, waarop ze nog nooit gestuit zijn. We leerden in ons werk in de prikkeldraadkampen een vrouw kennen, die met ontucht voor zichzelf, haar man en kind de kost verdiend had en vreemd ophoorde, toen ze uit het Evangelie vernam, dat dat niet mocht. — Wie wel eens een kind dezer wereld tot Christus geleid heeft weet welk een afstand daarvoor soms moet worden afgelegd en welke bergen overklommen. Waarlijk, het is geen geringe taak: te zoeken wat verloren is. Wat is moeilijker te vinden dan een verloren mens? Ach, als we Hem volgen die de zonde der wereld wegdroeg, kunnen we er een flauw besef van krijgen en leggen we onze handen zegenend op die voeten, die voor ons de dood zijn ingelopen.

Methode en middelen Evangelisatiearbeid zal op de wereld afgestemd moeten zijn. We zullen ons minder richten tot de „buitenkerkelijken", dan tot hen, die buiten God en Christus leven. Maar wie is bekwaam om tot deze schare zo te spreken, dat ze belangstelling voor zijn woorden zal krijgen? Waarvan moet men uitgaan? Hoe deden de Apostelen het, wanneer ze niet tot Synagoge-bezoekers spraken maar tot naakte heidenen? Was de Areopagus een mislukking? Sommigen zeggen het en brengen Paulus' verklaring in de eerste brief aan de Korinthiers, waar hij zegt, dat hij zich niet had voorgenomen iets onder hen te weten, dan Christus en dien gekruisigd, graag daarmede in verband. Maar ik wou dan maar dat elke poging om heidenen te be-

naderen en hun oor te winnen voor onze boodschap zo mislukte!

Het zal goed zijn om samen te komen in een ander dan voor godsdienstige doeleinden bestemd gebouw.

Openen met gebed? Prof. Semmelink verweet het Ds v. d. Schoot bij diens promotie, dat hij in een samenkomst met buitenkerkelijken het gebed achterwege liet. Bedoeld was het openbare gebed. Maar dat deed Dr von Gerdtell, de indertijd beroemde evangelist, ook en deze streefde er ernstig naar om te leven van uit de profetisch-apostolische wereldbeschouwing. Hij hield met enkele medestanders vooraf in een nevenzaaltje of een kamer een bidstond, maar op de bijeenkomst werd nooit gebeden of gedankt. Ook geen bijbel gelezen. Daarvoor ontbrak, zo redeneerde hij, het gemeenschappelijke vlak. De vooronderstelling voor openbaar gebed, en het lezen van de Heilige Schrift van uit de gedachte, dat deze Gods Woord is, ontbrak er en derhalve moest dat bidden en lezen achterwege blijven, meende hij. De mensen kwamen, aangetrokken door zijn onderwerpen, ze bleven komen, getroffen door de wijze waarop hij die behandelde en werden niet afgestoten door ceremonies, waaraan ze toch niet mee konden doen. — Discussies werden er in die samenkomsten niet gehouden. Wel konden belangstellenden op zijn spreekuur komen. Hoe degelijk de behandeling der onderwerpen ook was, zij bleven getuigenissen.

Het nader ingaan op deze getuigenissen moest in de gesprekvorm plaats vinden.

En hoe moet de lectuur zijn, waarmede in de wereld kan worden gewerkt? Een vraag, óók het overdenken ruimschoots waard.

Universiteiten in Rood China Het is van belang dat de dertien Chr. Universiteiten in het nieuwe China, die door ongeveer 10.000 studenten worden bezocht, met goedvinden van het Bewind, hun wetenschappelijk en Christelijk program onverkort mogen uitvoeren. Reeds lang bestond aan elk dezer Universiteiten de regel, dat de president van het Curatorium en de meeste leden van de administratie Chinezen moesten zijn. Thans hebben ze vastgesteld, dat heel het administratieve werk in handen van Chinezen moet liggen. Van de professoren zijn er ongeveer honderd „Westerlingen". Dit cijfer is belangrijk lager dan het voor twee jaren was, maar is toch, gezien de tegenwoordige situatie, verblijdend. Tot op heden werden geen moeilijkheden ondervonden inzake het verzenden en ontvangen van gelden van overver.

Zending in China De eerste grote pionier-zendeling in China was Robert Morrison. Hij stond voor geweldige moeilijkheden. China beschouwde de westerlingen als barbaren, trots als het was op zijn zeer oude en hoogstaande beschaving. Morrison vertaalde de bijbel en won in tien jaren werken één bekeerling. In die tijd schreef hij: „Misschien zullen we honderd jaren moeten werken voor tien bekeerlingen en zullen dat dan nog als een wonder beschouwen!" — Morrison en zijns gelijken onderschatten de moeilijkheden niet, doch konden doorzetten, omdat zij door God geroepen waren voor hun werk. Geloof en gehoorzaamheid stelde hen in staat vol te houden. — En thans, 140 jaren nadat Morrison die woorden schreef, telt men in China 1.000.000 Protestantse christenen, wier invloed op het volk veel groter is dan hun verhoudingscijfer tot de totale bevolking van 400.000.000 zielen zou doen vermoeden.

L.

Mensen zoeken

de weg ten leven

V

Op onze wandeltocht door het uitgestrekte gebied van het menselijk denken en dromen komen we nu in waarlijk paradijsachtige domeinen. In voor-historische tijden kwamen aan germanen verwante rassen in Voor-Indie aan en troffen daar klimatologische omstandigheden, die de in het noorden zo noodzakelijke strijd om het bestaan zo goed als overbodig maakten. Zoals te verwachten is waren die omstandigheden van grote invloed op het karakter van die stammen. De vreugde tot het werkzame leven, waartoe men tot dusver gedwongen was geweest, ging geheel teloor. Toch bleef de grote intelligentie van dit volk wakker en zocht deze als vanzelf naar nieuwe mogelijkheden tot werkzaamheid. Het is wellicht niet te gewaagd, om op deze wijze het ontstaan van het Indische denken te schilderen en *meteen toe te lichten het mystieke karakter van dit* denken als uitvloeisel van de zwoele tropische atmosfeer. Het grove materialisme verliest zijn greep op de mens omdat het nooit als onoplosbaar probleem zijn weg kruist. In plaats daarvan gaat men nadenken over de zin van de meer abstracte verschijnselen van het leven.

In ons bestek is het ondoenlijk om een volledig overzicht te geven van alle ideeën, die in het Indische denken een plaats bekleedden, terwijl ook het grote aantal technische termen het volgen meer zou belemmeren dan dienen. Daarom alleen het aller noodzakelijkste.

Het BRAHMANISME ontleent zijn naam aan het Indische woord voor het Goddelijke: brahman. Het schijnt verwant te zijn aan het woord „mana", dat we bij de primitieven al tegenkwamen. Het betekent dus „macht", daarna het toverkrachtige offerwoord en tenslotte goddelijke wereldbasis. Merkwaardig daarbij is de mening, dat al wat is een verschijningsvorm van Brahma(n). Zelf zonder lichaam en tijdloos is hij in alle lichamen en in al het tijdelijke. Hij is de wereldziel, het Atman, d.i. adem. De Indier wil hiermee zeggen, dat Brahma niet door menselijke voorstellingsvermogen te vatten is. Dat kan slechts door innerlijke belevenissen. Het is juist die techniek ter verkrijging van die innerlijke belevenissen, waarin hij zich van ons westerlingen zo geweldig onderscheidt! Hij verstaat het door ingespannen oefening van de wil zijn hartstochten te temmen. Hij ziet kans om alle beelden en voorstellingen uit zijn bewustzijn te verjagen en zelfs een dam op te werpen tegen de stroom van gedachten. Zo ontstaat een zieletoestand, die hij met recht „nirohda", d.i. vernietiging mag noemen. Zo is de mens geschikt, zijn eenzijn met het goddelijke te beleven.

Doch niet alleen dat inzicht in het wezen van de godheid en de ontsluiering van de „waarheid", dat zijn eigen ik slechts een vermomming van Brahma is, ook de gehele in verschijning getreden wereld geldt voor niets dan een spiegelbeeld en begoocheling. Werkelijk waar is alleen hetgeen in de extase, dus tijdens het treden van de ziel uit het lichaam beleefd wordt!! De Indier zegt: „De vrome, die het rechte weten kent, ziet met het oog der erkentenis, dat in hem zelf het gehele wereldal rust en dat hijzelf is het een en al!" Voor

hem vallen dus de grenzen weg tussen Brahma en hemzelf.

Inmiddels is hier de hoogst bereikbare trap bestegen. Het spreekt vanzelf, dat daaraan een volhardend streven moest voorafgaan. Hoe komt nu de mens tot deze ontwikkeling? Of, om het in onze christelijke termen eens uit te drukken: hoe bereikt de mens deze verlossing?

We hebben natuurlijk al begrepen, dat bij de brahmanen de verlossing gene is van de last der zonden. De Indische Mystiker kent geen zonde in onze zin. Tenslotte is de Godheid onpersoonlijk, een kracht, die onverschillig staat tegenover goed en kwaad. (Inderdaad zijn er afwijkende beschouwingen onder de Indiers, maar we moeten ze voorbijgaan!) Verlossing is voor hem verlossing uit zijn persoonlijke ik-heid. Deze komt tot stand door eigen inspanning.

Wat verlangt de Brahmaan dan? Om dit te peilen moeten we eerst vaststellen, hoe hij staat tegenover het „bedriegelijk spiegelbeeld" van de wereld der verschijningen. Hij staat daar feitelijk met geen andere bedoeling dan om de waardeloosheid van de wereld in haar verschijning te constateren. Het diepste pessimisme ten aanzien van haar moet hem doordringen. De holheid van haar genoegens moet hij geheel doorzien. Dat hij erin slaagt deze taak te volbrengen is voor hem van het grootste belang. Want heeft hij bij het einde van zijn leven die les niet geleerd, dan zal een herbelichaming (re-incarnatie) nodig zijn om het verzuimde in te halen!

Hier raken we even de Babylonische gedachte van de eeuwige kringloop aan. Maar we zien toch een zekere voortgang. Bij de Indier, de Brahmaan, is de re-incarnatie geen zinloze herhaling. Het volgende leven is voortzetting van het vorige. Zij het ook in andere zin dan bij het Christendom kan hier gedacht worden aan vergelding en boetedoening. De verschrikking is voor de Brahmaan hier in gelegen, dat na een zondig, d.w.z. een ondoelmatig leven, de mens bij de „wedergeboorte" kan degraderen tot een dier. (Daarom behandelt hij het dier met vriendelijke voorkomendheid!) We maken hier kennis met de leer van het Karma, Karma(n) is het woord in het Sanscriet voor zedelijke daad. Al die daden laten een geheimzinng spoor na en vormen met elkaar de onafwijsbare lotsbestemming voor het toekomstige leven. Het Karma blijft bestaan en glijdt a.h.w. over in het volgende bestaan.

Eigenlijk is het vreemd, dat de Indier aan het Karmageloof slechts sombere overpeinzingen ontleent. Blijmoedige zouden logisch evenzeer tot de mogelijkheden moeten behoren. Wellicht hangt de pessimistische verwachting en beoordeling samen met het zo heel andere klimaat....

BRANDT.

AAN DE SECRETARISSEN DER GEMEENTEN

De Kerstvacantie nadert weer met spoed. Onze studenten in Hamburg zouden gedurende deze periode, welke zich uitstrekt tussen de 20e Dec. tot de 17e Jan. a.s., gaarne de gemeenten van dienst zijn. Via onze Spreekbeurten-centrale kunnen alle eventueel gewenste afspraken tot stand worden gebracht.

Hartelijk groetend,
voor de S.S.C.,
J. J. KIWIET.

Maliesingel 30, Utrecht.

ZAND en ZAAD

Zijn de Baptisten in Amerika een beetje aan de moderne kant? U hebt zoiets wel eens gelezen in sommige kranten en anders lazen anderen het wel, die het blijkbaar met grote droefheid aan u verder vertelden. Br B. Götze, in meerdere gemeenten geen onbekende, heeft op zijn reis door de Verenigde Staten ook het wereldcongres der Baptisten, in Cleveland gehouden, bezocht. Daarover schrijft hij in zijn Missionsbote: Ik heb in Duitsland dikwijls broeders ontmoet, die de gedachte koesteren dat er in Amerika alleen maar „modernisten" wonen en er van „fundamentalisten" geen spoor te bekennen valt. Het is waar, het modernisme tiert hier welig, meer misschien dan in andere landen. Wie echter gelooft, dat onder de hier wonende Baptisten en andere gelovigen alleen nog maar „modernisten" te vinden zijn, vergist zich deerlijk. Op het Congres was er voor „modernisten" tijd noch ruimte. Op de bijbelse Congresbodem zou geen „modernist" het hebben uitgehouden. De hier gegeven boodschappen waren zo duidelijk, zo fundamenteel, zo christocentrisch als men ze in geen enkele bijbelse gemeente in welk land ook beter had kunnen geven. Dergelijke sprekers hoort men ook elke dag voor de radio en ik heb vaak na een toespraak of gebed de wens gekoesterd zo iemand hartelijk de hand te drukken om hem van harte te bedanken voor zijn getuigenis. Er zijn vele mannen Gods, ook in dit vrije land, die de Heer liefhebben, het kruis van Golgotha in het middelpunt stellen...." Tot zover maar deze broeder. Laten we God danken, dat overal in de wereld Zijn boodschap verkondigd wordt. En laten wij bidden, dat onder ons vele jongeren de stem van de Heer vernemen hun leven toch te geven tot deze bizondere dienst.

Dat kan voor sommigen een offer worden. Ze hebben een goede betrekking, beste vooruitzichten. Het loon van een dienaar des Woords in Baptisten gemeenten is niet groot. De zorgen zijn soms vele. Het leven van een dienaar is nooit gemakkelijk. Maar het is een groot werk, ook al geschiedt het onopvallend. Van offers gesproken. Ik las een rake opmerking. Een, die tot nadenken stemt. Daar komt het: een kwartje lijkt zo'n bitter klein beetje als je naar de winkel gaat, maar het schijnt zo ontzettend groot te worden als je 't in de collecte wilt geven. Wat zegt u daar van? Guldens geven we weg in een week voor allerlei genoegens. Maar wie schuift dankbaar guldens in het zakje als het passeert op Zondagmorgen? U denkt er maar eens over.

Als u over het voorgaande even hebt zitten mijmeren en een goed besluit genomen hebt, mag u het volgende nog lezen en ik zou wel eens willen horen, wat u dan zegt. Het is in Afrika gebeurd in een zendingsschool. De zendeling vraagt een der oudere jongens, wat hij wel gedaan of gezegd zou hebben als hij Herodes was en dat meisje hem gevraagd had om het hoofd van Johannes de Doper. De jongen zei: „Ik....ik zou gezegd hebben: het hoofd van Johannes de Doper behoort nu juist tot die helft van mijn Rijk, die ik je niet beloofd heb!"

Overal in den lande worden weer evangelisatiesamenkomsten gehouden. Dat doen we elk jaar. Vaak ook twee keer, eenmaal in de herfst en dan nog eens in het begin van 't nieuwe jaar. Verlangt de gemeente er zo naar? Achten de besturende broeders ze zo noodzakelijk? Of keren ze weer met de regelmaat van christelijke en andere feestdagen? Moeten dergelijke samenkomsten een vrucht zijn van innerlijke behoefte of behoren ze eenvoudig tot de „dienstrooster" ener gemeente? Soms

krijgt men het gevoel met een leeggelopen of leeglopende traditie te doen te hebben. Men hoort nu en dan dat de gewone godsdienstoefeningen beter bezocht worden dan die bizondere bijeenkomsten. Waaraan ligt dat? Vindt dat niet-komend deel der gemeente zulke vergaderingen onnodig, niet meer passend? Een beetje verburgerlijkt misschien, dat deel. Ik houd van samenkomsten, mits de gemeente ze begeert en er daardoor in meeleeft en -bidt. Ik huiver als ik de indruk krijg, dat men die en die bekende spreker laat optreden, zulks aangekondigd in een krant en „nu moeten we maar zien wat het wordt". Van bewogenheid weinig, eigenlijk niets, te speuren. Ja, die bewogenheid. O, onze onbewogenheid.

HUIZINGA.

In gesprek met onze lezers

Br J. K. te H. schrijft:

„Met belangstelling heb ik in De Christen van Vrijdag j.l. (15 Sept. 1950) Uw antwoord gelezen op de vraag of een God van liefde wel bevel kon geven de Kanaänieten uit te roeien. Uw zienswijze is m.i. in 't kort samen te vatten in die ene zin uit uw betoog: „Opdat er ook voor hen een ontkomen voor eeuwig zou zijn, moesten zij tijdelijk omkomen". En dit geeft mij weer een nieuwe vraag in de pen, n.l. is er dan voor de Kanaänieten en met hen voor allen, die als heidenen geleefd hebben en gestorven zijn, nog kans op behoud? Geldt dit ook voor hen, die thans als heidenen sterven? En is het werk van Christus aan het Kruis ook voor hén in onze „Christelijke" maatschappij, die de Zaligmaker niet nodig menen te hebben en zonder Hem sterven? Doelt Openb. 23 : 2 hierop, waar gesproken wordt van bladeren, die tot genezing der heidenen zijn? Ik loop reeds lange tijd met deze vragen rond, doordat ik eens het boek van Ströter: „Het Evangelie Gods" las. Zoals U waarschijnlijk weet, wordt hierin de Alverzoening geleerd".

Antwoord: Over de „Alverzoening" hebben wij in „Jong Leven" onder de rubriek „Aan de Draaischijf" geschreven en deze Leer afgewezen.

Deze leer steunt evenmin op de bijbelse gegevens a.g. de weg des Heils als de leer der dubbele predestinatie. Beide ontkennen ze in de grond der zaak, dat God ons in Christus voor de beslissing stelt. In beide systemen is de geboorte en het aardeleven van Christus, zowel als de prediking der Verzoening en de oproep tot bekering feitelijk overbodig. De mens ontvangt in die systemen niet de plaats die de Heilige Schrift hem in Gods heilswerk aanwijst.

De Schrift leert ons de enigheid van Christus; de enigheid van Zijn Persoon en van Zijn werk en van Zijn betekenis. De betekenis van Christus is universeel en voor heel het Heelal centraal. Hij is niet alleen een persoonlijke Zaligmaker maar ook een Kosmische Heiland.

Daarom valt er nimmer en nergens een beslissing buiten Hem om. Niemand wordt behouden buiten Hem om en niemand gaat verloren buiten Hem om. Dat laatste te veronderstellen, komt Hem niet minder in Zijn eer, dan aan te nemen, dat iemand behouden kon worden buiten Hem om. Het is d o o r H e m dat de mens komt óf tot een val óf tot een opstanding. Het is evenmin mogelijk tot een val te komen, anders dan door Hem, als het mogelijk is te komen tot een opstaan, anders dan door Hem. Dit geldt voor elk schepsel, zowel voor engelen als mensen.

Wacht U dus voor de leer der Alverzoening. Wie hier van Christus hoort, voor Hem gesteld is door het Evangelie, en aan Hem meent voorbij te kunnen gaan, zal eenmaal merken, dat hij over Hem gevallen is. Niemand dwale: God laat niet met zich spelen. Er is een „te laat". De stroom van het leven blijft niet eeuwig om Golgotha heen circelen, maar gaat slechts eenmaal over Golgotha heen en daarna gaat hij omhoog of naar de afgrond.

De Jehova-getuigen. Dezelfde br vraagt of het Congres van Jehova-getuigen, onlangs in den Haag gehouden, nationaal of internationaal was en wat deze mensen leren. — Het Congres was bezocht door mensen uit vele landen; de opzet was internationaal.

Te praten valt er niet met hen. Dat komt omdat ze zo weinig weten van hun eigen leer en tegenover iemand, die zijn bijbel kent, zich niet kunnen verdedigen. Ze lezen de in hun bijbeltje aangestreepte teksten voor en laten zich niet in de rede vallen, omdat ze de hun geleerde exegese niet kunnen verdedigen. Het beste is daarom hen maar niet te woord te staan, want een gesprek kan men toch niet met ze voeren, tenzij ze merken, dat ze met volkomen bijbel-onkundige mensen te doen hebben. Die — het woord is niet mooi, maar het is niet anders — „overdonderen" ze.

Hun invloed is wel toe te schrijven aan de heersende angst, ontevredenheid en onzekerheid. Alle Overheden in Staat en Kerk zijn des Duivels. Rom. 13 : 1 en 2 wordt verstaan als handelende niet over de aardse Overheden, maar over Christus!!

Voorts leren ze dat de mens geen ziel *heeft* maar een ziel *is*. Deze ziel sterft met het lichaam en alleen de rechtvaardigen worden eens weder levend. De anderen blijven dood. Joh. 5 : 28 en 29 zegt echter duidelijk het tegendeel. De betekenis der opstanding als een opnieuw in relatie tot deze schepping gebracht worden opdat de voleinding zal kunnen intreden, verstaan ze niet. —

Tekenend vóór deze richting is dat haar aanhangers verstoken zijn van de zekerheid des Heils. Dat wijst op het onschriftuurlijk karakter van hun heilsleer. Waar het Heil niet bijbels helder gezien en gepredikt wordt, blijft de schoonste vrucht van Christus' werk voor ons zondaars — uit. Het is een arme boodschap die de zondaar niet de weg weet te wijzen naar de zekerheid des behouds. — Hierin doet deze fel anti-Roomse beweging aan Rome denken. Uit hun geschriften hebben we wel eens de indruk gekregen dat de stichters Roomse afvalligen geweest zijn.

L.

CORRESPONDENTIE

Verschillende antwoorden in „Gesprek met onze lezers" moeten wachten op plaatsruimte. Niemand vreze dus dat hij in het luchtledige gesproken heeft.

L.

Interkerkelijke samenwerking

In een der nummers van „De Christen" had men reeds kunnen lezen, dat er 's Zondags een gemeenschappelijke dienst was van de Bapt gemeente van Noordbergum en de Ned. Herv. Kerk.

Deze gemeenschappelijke dienst waarin de predikanten van beide Kerken voorgaan, dateert reeds van Zondag 13 Augustus.

Misschien is de tijd nu al aangebroken om het een en ander hierover te zeggen.

Wat bewoog de Ned. Herv. gemeente en de Bapt. gemeente tot deze gemeenschappelijke dienst?

De Ned. Herv. kerk was aan een restauratie toe. Nu telt het plaatsje Noordbergum vier kerken. Te weten een Ned. Herv. gemeente, een Geref. kerk, een Geref. kerk (onderhoudende artikel 31) en de Bapt. gemeente. (Aantal inwoners plm. 2000). Alleszins godsdienstig? Daarover willen we het hier maar niet hebben.

Hoe dan ook tot de Raad der Bapt. gemeente kwam het verzoek binnen om gastvrijheid. Opgemerkt dient te worden, dat in het verleden de Bapt. gemeente ook al gastvrijheid had genoten van de Ned. Herv. gemeente.

Dit verzoek behelsde niets anders dan om in onderling overleg van ons kerkgebouw gebruik te mogen maken.

Doch in een persoonlijk gesprek had mijn collega van de Ned. Herv. gemeente het balletje opgeworpen of het niet mogelijk zou zijn om gemeenschappelijke diensten te houden, waarbij de beide predikanten zouden voorgaan.

Natuurlijk had de Raad der Bapt. gemeente in een van haar vergaderingen absoluut geen bezwaren om haar kerkgebouw af te staan. Waarom ook niet?

In deze vergadering werd door mij tevens het voorstel gedaan om één dienst gemeenschappelijk te houden en wel de morgendienst, die om 9.30 uur aanvangt.

Schrijver dezes hield vast aan één dienst en wel deze dienst, omdat ons gemeentebegrip en de doopopvatting zo geheel verschillend zijn met die der Ned. Herv. gemeente. Daar zijn fundamentele verschillen en deze verschillen kunnen en mogen niet verdoezeld worden.

Doch wat de Woordverkondiging betrof was er geen verschil. Laat mijn Ned. Herv. collega zich ietwat anders uitdrukken dan schrijver dezes het pleegt te doen, dan nog zou men hoogstens kunnen spreken van een licht accent verschuiving doch nimmer van een duidelijk verschil. Betreffende de Christusverkondiging laten beide een positief geluid horen.

De Persoon van Jezus Christus en het Evangelie is het *absolute*, de Kerk (met een kleine of grote k) is het *relatieve*. Spreekt Johannes ergens niet van het nieuwe Jeruzalem: En ik zag geen tempel in haar?

In bedoelde vergadering van de Raad der Bapt. gemeente was men met grote meerderheid er voor. Enkele ambtsdragers waren er niet zo zeer tegen — hiermee zou ongetwijfeld onrecht gedaan worden aan deze eerlijke broeders — doch zij voelden zich min of meer bezwaard door de gedachte, dat hun predikant in de event. te houden gemeenschappelijke dienst niet mocht spreken over de doopopvatting zoals die door een Bapt. gemeente voorgestaan wordt.

Het sprak vanzelf, dat beide predikanten dát zouden moeten nalaten wat elkander hartzeer zou doen.

Ook de gemeentevergadering der Bapt. gemeente was er enthousiast voor. Zodoende ontstond deze gemeenschappelijke morgendienst.

Om 2 uur in de namiddag houdt de Bapt. gemeente haar eigen dienst, terwijl in de avonduren de Ned. Herv. kerk een eigen dienst heeft.

Betreffende de te volgen liturgie voor de gemeenschappelijke dienst werd men het spoedig eens. Zij was sober en eenvoudig. Mijn Ned. Herv. collega las wanneer hij voorging nog alleen voor de samenvatting van de wet volgens het Mattheus Evangelie (22 : 34—40), terwijl zijn Bapt. collega dit naliet.

De te gebruiken bundel leverde evenmin moeilijkheden op omdat de Bapt. gemeente eveneens de nieuwe Bundel der Herv. kerk in haar erediensten gebruikt.

Tijdens de gemeenschappelijke dienst zitten de ambtsdragers der beide kerken heel broederlijk bij elkander. De ouderlingen waar de ouderlingen in ons kerkgebouw plegen te zitten, de wederzijdse diakenen op het gestoelte der diakenen.

In de gemeenschappelijke diensten wordt er gecollecteerd door twee diakenen der Bapt. gemeente en ook door twee diakenen der Ned. Herv. gemeente.

Gaat mijn collega voor, dan wordt hij door een van zijn ouderlingen „opgebracht". Wanneer het mijn beurt is, verricht eén der onzen deze taak.

Over de prediking valt er niet veel te zeggen. De Herv. collega houdt een cyclus over David, terwijl schrijver dezes een tekst uit het O.T. of N.T. behandelt.

Dat deze kerkdiensten in het bijzonder goed bezocht worden spreekt haast vanzelf.

Klachten of spanningen? Neen, daar is absoluut geen sprake van! Men verheugt zich er over, dat men elkander heeft kunnen vinden. In elk geval werd hiermee de buitenwereld duidelijk gemaakt, dat leden van verschil-

Houdt onze Wervings-actie warm!

Lezers en leden, ga maar door met het speuren naar nieuwe abonné's!

Elk nieuw lid in de lezersfamilie verhoogt de vreugde en de zegen!

Wij doen ons best, zoals U weet: een maand lang ons blad gratis op de nieuwe adressen en dan naar gelang van het hoogste aantal aangebrachte abonné's een 1ste prijs van f 10.—, een 2de van f 7.50, een 3de van f 5.—, een 4de van f 2.50 en dan bovendien voor ELKE medewerker keuze van f 1.— lectuur uit de Lectuurfonds-uitgaven voor elk 2-tal aangebrachte abonné's. Is het niet reusachtig?

Doet nu Uw best! Ons blad DE CHRISTEN is het waard, dat U zich inspant. Op deze wijze dragen wij bij aan de verspreiding van Nieuw-Testamentisch christendom!

Er zijn slechts 2 voorwaarden: de nieuwe abonné's moeten uiterlijk 31 Dec. bij de administratie bekend zijn en het abonnementsgeld van de nieuwe abonné's moet uiterlijk 31 Dec. 1950 op giro 9260 gestort zijn!

Nog 2 volle maanden geldt deze speciale actie. Buit ze uit!

T. JANSMA.

lende kerken heel goed met elkander — al is het dan ook tijdelijk, zolang de Ned. Herv. kerk gerestaureerd wordt — best samen wonen en samenwerken kunnen.

Het had evengoed anders gekund, wanneer de Bapt. gemeente haar kerk zonder meer had afgestaan. Dan zouden in dit kerkgebouw 4 diensten gehouden worden. Door de gemeenschappelijke dienst werd dit voorkomen en daar het Baptisme verdraagzaamheid predikt (zie W. Carey) was dit tevens een schone gelegenheid om dit beginsel, waarmee in onze dagen de hand gelicht wordt, praktisch te beoefenen.

We moeten naar elkander op de bodem van de Bijbel toegroeien. Waar men positief met elkander samenwerken kan, late men deze gelegenheid niet voorbij gaan.

H. D. HOOGHWINKEL.

Rüschlikon - Beatenberg - Aix en Provence - Parijs

Mijn belangstelling ging uit naar Beatenberg waarvan ik in Almelo veel had gehoord. Waarom zullen we ook als Baptisten niet eens over de Baptistische muren heenzien, hoe onze broeders het hebben, die ook tot de Gemeente van Christus behoren en onder andere naam vergaderen? Toch kunnen we dan moeilijk ons eigen huis vergeten, zodat ook Rüschlikon niet gepasseerd mocht worden! Hoe schoon is Zwitserland en hoe machtig lag daar tegenover Rüschlikon, aan de andere zijde van het meer Zürich! Vooral 's avonds als de lichten ontstoken waren, geleek het op een verlichte Kerstboom. — De enige hollandse student br. Mostert, haalde mij te Zürich af. Toen samen per trein (plm. 20 min.) naar Rüschlikon. Onderweg reed Dr Watts in een auto ons achterop en nam mij in z'n auto mee, bergopwaarts. Hartelijk was de begroeting. Om n.m. 2 uur zou er nog een college worden gegeven. Men liet mij de keus, òf slapen (ik had de gehele nacht doorgereisd) of het college volgen. Daar ik te vermoeid was om te slapen, liet ik me deze gelegenheid niet ontgaan. Ik wilde immers Rüschlikon leren kennen, en dat kan alleen door zelf te zien en te horen, — ik ging dus bij de studenten op de schoolbank. — Het was mij een genoegen te luisteren en het heeft me niet berouwd. Na het college deed de slaap zich gevoelen en begaf ik mij tot rust, om daarna een goede maaltijd te genieten. De volgende dag volgde ik nog enige lessen. Zeer interessant was Dr Crabtree, welke de apostolische Vaders (de brief van Clemens, Barnabas en Ignatius) behandelde, een college in Grieks (Dr Peacock) en in Hebreeuws (Dr Watts).

Het was mij een genoegen, op een avond — het werd zeer laat — nog op bezoek te zijn bij Prof. Crabtree. Wat hebben we daar heerlijk met elkander getheologiseerd! — Het aantal studenten bedroeg ongeveer een 30-tal uit allerlei nationaliteiten, een Egyptenaar, een Fransman, een student uit Finland, een uit Rome, een uit Algiers en anderen. — Het gebouw is een paleis gelijk met een pracht tuin omgeven. Alles keurig ingericht.

Ds en Mevr. Franks nodigden mij na het middagmaal op de koffie, wat door mij aanvaard werd. In R. trof ik ook zr Daniëls van Tabitha aan, welke een plaats aan dezelfde tafel genoot.

R. beschikt over goede leerkrachten, de opleiding is wetenschappelijk m.i. zeer goed. De sfeer was er aangenaam. Van bijbelcritiek of modernisme heb ik niets kunnen bespeuren. Mijn bezoek en het volgen der lessen werd zeer op prijs gesteld. — Ik weet niet hoe het in Hamburg is, maar m.i. mag Rüschlikon wel onze hartelijke belangstelling hebben en zou ik de commissie met de opleiding belast, Rüschlikon willen aanbevelen. Heeft de Nederlandse theologie niet veel te lang *eenzijdig* onder duitse invloed gestaan? Het is m.i. goed naast de duitse ook met de amerikaanse en engelse theologie kennis te maken.

Tenslotte vermeld ik nog de uitnemende bibliotheek met de nieuwste werken. — Geheel anders was de sfeer in Beatenberg.

Heeft Rüschlikon mij goed gedaan naar de wetenschappelijke zijde, in Beatenberg ligt de nadruk op de geestelijke kant.

Laat me ook over Beatenberg iets mogen meedelen.

Beatenberg is een Alpendorp aan het Thunermeer. Hier is een stuk prachtige natuur. Hoog verheffen zich de met sneeuw bedekte Alpentoppen: Eiger, Mönch en Jungfrau. Maar niet om de natuur alleen ging het, maar ook om het Missions-Seminar en Bibelheim (Bijbelhuis). Een kolossaal en fraai gebouw met bijgebouwen en een drukkerij. Het was mij een groot voorrecht hier een week te vertoeven en de verschillende (niet alle) lezingen bij te wonen.

Een kleine honderd studenten vullen telkens de ruime zaal. Beatenberg is een seminarie waar het Woord, het gebed en het lied een grote plaats innemen. Het was de moeite waard en niet ongezegend de toespraken te beluisteren over de 1e Korinthebrief van Frau Dr Wasserzug en ook die van Mrs Neighbour, (wier overleden echtgenoot een vooraanstaand persoon was in de Southern Baptist Convention) over de Efeze-brief. Hier voelt men te doen te hebben met mensen, die leven bij het Woord. Voor de lezingen aanvangen wordt door de studenten een koor gezongen, waarin de vastheid van Gods Woord wordt bezongen, waarna gebeden wordt. Achter de lessenaar staat te lezen: „Gottes Wort ist Wahrhaftig" (Gods Woord is waarheid).

(Slot volgt).

Mededelingen

N.B.B.G.

Attentie broeders!

Op 4 November 1950 wordt de 3e Besturenconferentie gehouden in de leerzaal van de Baptisten kerk aan de Meeuwerderweg te Groningen, des namiddags van 3 tot 6 uur.

Ds R. Reiling hoopt voor ons in te leiden: „Ambten en Ambtsdragers". Een onderwerp dat iedere ambtsdrager wel wat te zeggen zal hebben. Wij verwachten dus ieder die enige functie in het gemeentewerk heeft op deze conferentie te zien. Reiskosten worden onderling omgeslagen.

De secretaris,
C. A. SCHULTZ.

ALKMAAR

Bij het afscheid nemen van onze voorganger br Hofhuis a.s. Zondagmorgen 10 uur in de zaal Nw. Doelen, Doelenstraat, nodigen wij U vriendelijk uit deze dienst bij te wonen.

H. KRUIZE.

Zaterdag 11 Nov. a.s. des namiddags om half vier is er een vergadering in de zaal bij de Bapt. kerk te Stadskanaal om te komen tot een te houden Bapt. Zangersdag. Afgevaardigden van Baptisten zangkoren uit Noord en Oost worden verzocht aanwezig te zijn.

Agenda.
1. Opening.
2. Bestuursverkiezing.
3. Bespreking te houden Zangersdag.
4. Rondvraag.
5. Sluiting.

Namens het
voorlopig comité.

BEROEPINGSWERK

Ds K. Reiling te Rotterdam bedankte voor het beroep van de gemeente Sneek.

ADRESWIJZIGING

Het adres van Ds H. v. d. Werf is thans:
Stadhouderslaan 90, Utrecht.

Boekbespreking

Een eerbiedwaardige stapel JEUGDBOEKEN van de Uitgeverij JAN HAAN N.V., Groningen, staat hier voor me ter beoordeling. Door onderscheid in prijsklasse zowel als in de geboden stof kunnen we zeggen, dat de uitgever er in geslaagd is een aanbieding te doen, waar elkeen mee gebaat is. De verzorging is keurig, illustraties in het algemeen op zijn minst geslaagd. Uiteraard kunnen we bij elk boek maar kort verwijlen. We hopen echter nochtans onze taak als gids zo goed mogelijk te volbrengen.

No. 1. Han Lisse — HET MUISJE, JM 6—8 jaar, 16 blz. 25 ct. Goed verteld, „Probleempje" gepast behandeld. Aanbev.

No. 2. Ge Verhoog — GROOTVADERS KLOK, JM 5—7 j., 20 blz. 30 ct. Minder geslaagd, schrijfster heeft meer in haar mars. Zie no. 36.

No. 4. A. Duyser — DE VERLOREN VLIEGER, JM boven 6 j., 20 bl. 30 ct. Prachtig boekje, spannend, vlot, mag niet ontbreken!

No. 4. Wieland Wouters — DRIE KLEINE KLEUTERS, JM 5—7 j., 20 blz. 30 ct. De drie in nood van een klein keffertje, „dramatisch verteld. Kostelijk!

No. 6. C. B. Drewes - HET VERLOREN PAARDJE JM 6—7 j., 24 blz. 25 ct. Goed verteld, hoewel — de schr. had rustig nog wat door kunnen breien. Haar rijke fantasie verdient een groter bestek. Overigens hartelijk aanbevolen.

No. 7 Riek Houtman — BRAM EN HET SLEUTELTJE, JM 5—8 j., 32 blz. 35 ct. Aardig gegeven, talentvol verteld!

No. 8. F. L. Burg — VAN KRELIS EN LEO, JM 4—8 j., 32 bl. 35 ct. Zeer goed verteld. Een grote hond, die zijn baasje uit het water redt. Warm aanbevolen.

No. 23. J. W. Grisnigt — MINEKE, M 6—9 j., 52 blz. 50 ct. Een verhaal uit de laatste oorlogsjaren is een ietwat hachelijke onderneming. Men is op dat gebied overvoerd. Nochtans mogen we dit boekje van harte aanbevelen. Het is zonder bitterheid en vlot geschreven. Aan het eind komt de vader na een afwezigheid van jaren terug.

No. 34. G. van Heerde — WARI VAN DE KOEBOES, JM boven 9 j., 76 blz. 95 ct. Eindelijk weer eens een prachtig zendingsverhaal. Men voelt de angst der heidenen, maar ook de triumf van het evangelie beleeft men. Mag niet ontbreken!

No. 36. Ge Verhoog — ALS DE KAARSJES...., M 8—10 j., 79 blz. 95 ct. Zeer goede karakterbeschr. Mooie strekking. Zeer aanbevolen.

No. 42. Henk van Mussendorp — VAN EEN WONDERDOKTER EN EEN POTSENMAKER, JM 9—12 j., 77 blz. f 1.10. Uit de tijd van Prins Maurits. Dit genre zal altijd een dankbare lezerskring houden. Aanbevolen.

No. 76. G. van Heerde — STRIJD OM DE TOUTENBURG, 144 blz. f 2.90. Een verhaal uit het begin van de 14e eeuw. Jeugdlectuur van de beste soort! Een pracht geschenk voor onze jongens boven 12 jaar. Zeer aanbevolen.

No. 77. H. Hoogeveen — IK WIL WAT ANDERS, 161 blz. f 2.90. Een boereknechtje, waar wat in zit en die met taaie volharding trots tegenslagen streeft naar het onderwijzersschap. Een boek, waar pit in zit! Van harte aanbevolen!

Besprekingen worden voortgezet.

B.

JAARGANG 67 - Nr. 3025
VRIJDAG 3 NOV. 1950

WEEKBLAD
DE CHRISTEN
Orgaan tot verbreiding van de beginselen van N.T. Christendom

UITGAVE VAN DE UNIE VAN BAPTISTEN GEMEENTEN IN NEDERLAND

REDACTIE-ADRES: Ds. C. BRANDT, MOERKERKESTRAAT 151c - ROTTERDAM—Z.
ADM.: Ds. T. JANSMA, TETTERODESTRAAT 47, HAARLEM, POSTREK. No. 9260 TEN NAME VAN DE UNIE - TEL. 18032

ABONNEMENTSPRIJS BIJ VOORUITBET. VOOR NEDERLAND EN OVERZEESE GEBIEDSDELEN P. JAAR F 5.— - BUITENLAND P. JAAR F 6.50

Het wegwijzende WOORD

Bede om geloofszekerheid

En Petrus antwoordde hem en zeide: Heere, indien Gij het zijt, zo gebied mij tot U te komen op het water.

Matth. 14 : 28.

Over de begeerte van Petrus om over het water tot Zijn Heer te mogen komen, is al heel verschillend geoordeeld. Sommigen hebben gemeend hem om deze wens ernstig te moeten berispen en gevraagd: wat had Petrus op het water te zoeken? De benauwde ogenblikken, die hij daar gehad heeft, waren zijn verdiende loon. Er zijn nu eenmaal mensen, die niet graag de begaanbare grond verlaten. Ze houden niet van risico nemen. De „geloofszending" hebben zij niet uitgedacht. Geloofsleven gaat voor hen op in rechtzinnig leven.

Maar wat betekende deze vraag van Petrus nu eigenlijk? Waarom dat: „indien Gij het zijt"?

Waarom vroeg hij niet eenvoudig: Heer, gebied mij tot U te komen? Hij had toch evengoed als de andere discipelen de stem van de Meester herkend? „Ik ben het, vrees niet", had Jezus de verschrikte mannen toegeroepen. Ook Petrus wist nu toch, dat het niemand, dan de Heer was, die over het water tot hen naderde? Waarom dan dat: indien gij het zijt"?

En waarom vroeg hij tot de Meester te mogen komen, terwijl de Meester reeds dicht bij was? Het was toch slechts een kwestie van enkele ogenblikken en de Heer had de boot bereikt? En waarom wilde hij juist *op het water* Hem die paar passen tegemoet gaan?

Men kan dit alles schrijven op rekening van zijn impulsief karakter, maar dan komt de vraag boven, waarom de Heer hem die vreemde, onberedeneerde begeerte heeft ingewilligd? Zou de Heer het hebben toegestaan, zo een beroep te doen op Zijn macht als daarmede geen diepere heilsbetekenis verbonden was? Deed de Heer wonderen om discipelen met onbeheerste begeerten tevreden te stellen?

En zo opgevat, wat blijft er dan van het Evangelie als Heilsboodschap in dit verhaal over?

Het ging bij Petrus om hogere dingen. Men moge Petrus emotioneel noemen, snel bewogen, men kan niet ontkennen, dat hij grotere geschiktheid bezat om ontvanger te zijn van de goddelijke openbaring dan de andere discipelen. Heeft de Heere Jezus niet, ziende op deze diepere gevoeligheid voor het openbaringslicht, tot deze jonger gezegd: Gij zijt Simon, maar gij zult genaamd worden Petrus? Was het niet déze discipel, die de Heere Jezus op diens vraag: en gij, wie zegt gij, dat ik ben? onmiddellijk antwoordde: Gij zijt de Christus, de Zoon van de levende God?

Hier was meer dan natuurlijke gevoeligheid, die we impulsiviteit noemen. Hier was geestelijke gevoeligheid voor de openbaring Gods in Christus.

Petrus riep uit: „Heere, indien Gij het zijt!"

De bedoeling van deze vraag was zeker niet: indien Gij Jezus van Nazareth zijt. Zoiets als: indien mijn oren mij niet bedriegen.... Neen: op het water trad de Meester, Wiens wondermacht ze de dag daarvoor zo overweldigend beleefd hadden in de verzadiging der vijfduizend mannen met vijf broden en twee vissen op hen toe. Nu vraagt zijn geloof: Heere, indien gij HET zijt, de Beloofde, de Grote Redder, die tot de schare gezegd hebt: indien gij niet gelooft, dat ik HET ben, gij zult in uwe zonden sterven Joh. 8 : 24 dan gebied mij tot U te komen op het water.

Dat is dus het beslissende: we moeten geloven dat Jezus HET is. Daaraan hangt onze zaligheid. Dat n i e t geloven is: sterven in zijn zonden. Heere! roept Petrus uit: laat mijn geloof tot die zekerheid komen, dat gij HET zijt, doordat gij mij gebied tot U te komen *op het water!*

De U.R.C. deelt mede, dat voor de N.C.R.V. een uitzending zal plaats vinden op Zondag 5 November a.s. vanuit het Kerkgebouw der Baptisten Gemeente te Amsterdam, Kerkstr. 204, van 17.00—18.30 uur.
Voorganger: Ds H. Bakker.

Petrus vroeg te mogen ervaren dat de nieuwe, oorspronkelijke levensorde, en wel die van het paradijs zoals Psalm 8 die schildert, in zijn Meester weer hersteld was. Heere! zijt Gij onze Verlosser, degene die ons opheft uit onze val, dan laat mij mogen doen, wat de paradijsmens kon: *op het water* tot U komen. Dan zal ik weten dat gij HET zijt.

Zo bad Petrus om geloofsverzekering.

L.

Losse Schakels

John Smith Baptist? Het hedendaags Baptisme, dat in Engeland geboren werd en vandaar naar Amerika overstak ontstond door aanraking van vluchtelingen uit Engeland, die zich daar niet konden conformeren met de Staatskerk, met Nederlandse Doopsgezinden te Amsterdam. Het was niet één groep maar het waren er enkele, die daar neerstreken en nog het beste aansluiting vonden bij de Mennonieten, zonder echter hun zelfstandig bestaan prijs te geven.

John Smith, de leider van een groep vluchtelingen, zocht hier tevergeefs naar de ware kerk en besloot derhalve die te gaan stichten. Alleen in de ware gemeente kon de ware doop bediend worden. Dus begon hij met zichzelf te dopen — een daad, waarvan hij later spijt kreeg, toen hij in de waterlandse Mennonieten, de ware gemeente ontdekte. Hij wilde daar „overgedoopt" worden, wat echter op verzet stuitte, zowel bij de Waterlanders als bij velen van zijn eigen volgelingen. Na zijn dood volgde Helwys hem op. — Nu brak het inzicht zich baan, dat het verkeerd geweest was omwille van vervolgingen het vaderland te ontvluchten en derhalve keerde men naar Engeland terug. Hier stierf spoedig Helwys, en het scheen dat er in Engeland een krachtige doopsgezinde stroming ontstaan zou. Maar dat geschiedde niet. Men kreeg in de gemeenten, die Helwys had nagelaten, het inzicht dat besprengen geen dopen was. Slechts de onderdompeling kon voor doop doorgaan en dit inzicht begon de geesten te beheersen. Zo ontstond het Baptisme: niet los van de Nederlands doopsgezinde stroming, maar toch ook niet als een voortzetting daarvan op vreemde bodem. — De vraag of Smith zich zelf door besprenging of onderdompeling gedoopt heeft, is dus duidelijk te beantwoorden: niet door onderdompeling. Feitelijk is dus niet hij de geestelijke vader van het Engelse Baptisme maar Edward Barber. Sinds 1643 „gingen voltallige gemeenten tot de dompeldoop over". — Het is mogelijk, dat de geschiedschrijvers van het Engelse Baptisme dit reeds van overlang in het licht gesteld hebben — onder ons werd echter veelal aan John Smith een plaats toegekend, die hij niet heeft ingenomen.

Bovenstaande ontleenden we aan een studie van Mr A. le Cosquino de Bussy, gepubliceerd in het Algemeen Doopsgezind Weekblad van 6 Nov. 1948 — een studie die ons eerst nu onder ogen kwam.

Vrede in Hongarije Tussen de Overheid van de Volksrepubliek en de Kerken in Hongarije is een overeenkomst gesloten. De indruk is dat de Kerken, de Roomse voorop, hebben gecapituleerd. De Rooms Katholieke Kerk „erkent en ondersteunt de Constitutie en orde van de Volksrepubliek". „De bisschoppen zullen de beweging voor vrede ondersteunen, oorlogsgestook, en het gebruik van atoomwapens veroordelen, en de regering, die het eerst de atoombom gebruikt, schuldig verklaren". — In ruil daarvoor krijgt de Roomse Kerk volledige vrijheid van godsdienst en godsdienstige activiteit. — Met de Protestantse Kerken is een soortgelijke overeenkomst gesloten. Alle kerkelijke activiteit staat onder Staatscontrôle; de Staat betaalt de predikanten; candidaten voor het predikambt worden aanvaard en gevormd onder burgerlijk toezicht. De aanstelling van ambtsdragers behoeft de goedkeuring van de Staat. Deze overeenkomsten gelden voor de tijd van twintig jaar. Daarna zal de godsdienst gesteld worden op de basis van vrijheid en zal de scheiding van Kerk en Staat worden voltrokken.

Van de Roomse Kerk zal niemand deze inschikkelijkheid verbazen, opportunistisch als deze Kerk nu eenmaal is. Ze richt zich naar de gedienstigheden der praktijk, zonder haar doel uit het oog te verliezen. Ze kan haar beginselen van kerk-politieke aard gemakkelijk ter zijde stellen.

Van de Protestantse Kerken, waaronder in Hongarije ook de Baptisten gemeenten geteld moeten worden, bevreemd het wel. Het eindpunt en doelpunt van de onderhandelingen en overeenkomsten: een vrije Kerk in een vrije Staat, schijnt vooral door de Baptisten gelanceerd te zijn. Waar de verwerkelijking van dit baptistisch beginsel in het vooruitzicht gesteld werd, hebben ze gemeend te moeten meedoen en een anders onaanvaardbare overeenkomst te moeten aanvaarden. En de andere Protestantse kerken, schoon in het verleden niet bang voor de Staatskerkgedachte en de afhankelijkheid van de Staat, zullen ook omwille van die toekomst het anders moeilijk aanvaardbare hebben aanvaard. Ze hebben hun beslissing genomen — zo verklaren de Protestantse Kerken „in gehoorzaamheid aan God". „Zij zullen nu hun Christelijke zending onder het Communistische regime volbrengen zoals de zendeling Paulus een Christelijke wereldgemeenschap stichtte in het Romeinse Rijk". We willen vanuit onze positie niet oordelen.

Hoofdlijnen De Heilige Schrift zegt, dat de hele ontwikkeling van ons geslacht beheerst wordt door enkele hoofdlijnen. Geeft Paulus die niet aan, als hij zegt: God heeft ons niet gesteld tot toorn, maar tot verkrijging der zaligheid door onze Heere Jezus Christus. I Tess. 5 : 9.

Dit staat voorop: De toorn Gods wordt geopenbaard van de hemel over alle goddeloosheid en ongerechtigheid der mensen, die de waarheid in ongerechtigheid ten onder houden. Dat de mens God tegen zich heeft, ondervindt hij hier reeds. Zonder dat zou het schuldbesef als een fictie kunnen worden afgewezen. — Er komt echter een dag, dat God „een afgesneden zaak zal doen, eindconclusie zal trekken: heel de onverzoende zonde-schuld zal samen trekken en treffen in één oordeel: het laatste. Dat is de Dag Zijns Toorns. Openb. 6 : 17. Dan geldt het woord uit Psalm 130: Zo Gij, Heere, de ongerechtigheden gadeslaat, Heere, wie zal bestaan? Wie die dag beleeft, is verloren.

Gods kinderen beleven hem niet. God heeft ons niet gesteld tot toorn. Ze worden verschoond, Mal. 3 : 16 en 17, zoals Lot verschoond werd, toen de steden Sodom en Gomorrha werden verdelgd en Noach en de zijnen verschoond werden, toen de Grote Vloed kwam en allen wegnam.

Allen worden in Christus weder levend gemaakt, I Kor. 15 : 22. Er komt dus een algemene opstanding der doden. Maar deze algemene opstanding zal niet zijn een gelijktijdige opstanding. Ieder staat op in zijn „orde"

zegt Paulus. Deze „orde" betekent legerafdeling, legergroep. Niet allen worden tegelijkertijd gewekt en marcheren tegelijk op naar God. De eerste, die opgewekt is en de opmars gemaakt heeft, is Christus. Hij gaat aan het hoofd: eerste en eersteling. Dan komen die van Christus zijn. Zij worden opgewekt en staan op „in Zijn toekomst", dus wanneer Hij de relatie met dit deel der schepping weer zal opnemen. Dan beërven zij de zaligheid, het „einddoel" van hun geloof. I Petr. I : 9. Daarna zal het einde zijn, de voleinding intreden. Een geheel verzoend heelal, waar alle Gods eeuwige vijanden zullen zijn uitgebannen, zal Christus de Vader aanbieden en dan zelf terug treden vanwege Gods onmiddellijke heerschappij over allen en alles.

Eens en thans Over de betekenis van de Doop eens en thans, schrijft „In de Waagschaal" in een art. over Geloofsverbondenheid en dogmatische divergentie. — De verschuiving, die heeft plaats gehad wordt daar wel duidelijk in beschreven. Dat deze verschuiving een verarming betekent behoeft niet apart gezegd te worden, want kan ieder zelf vast stellen, die de betreffende passage uit dat art. leest. Onder aanbeveling van dit degelijke weekblad, waarover uw Voorganger u zeker wel nader zal willen inlichten, laten we hier het gedeelte volgen, dat we op het oog hebben:

„Wij moeten ons er wel van bewust zijn, dat de ontdekking van deze geloofsverbondenheid thans op een andere wijze tot stand komt dan in de dagen van het N. T. Toen markeerde de doop de pas! Ieder, die uit het water van de doop opkwam, vond aan de oever de gemeente Gods, die hem van dat ogenblik af aanvaardde en behandelde als een burger van het Rijk Gods en broeder in Christus. Zijn doop stempelde hem als lid van het lichaam van Christus, al zijn menselijke hebbelijkheden en onhebbelijkheden ten spijt. Voortaan stond hij met zijn ganse existentie in het volk van God en had hij deel aan het lot en leven, het lijden en de heerlijkheid van dit volk.

Voor ons is de doop niet langer de „starting point" voor de geloofsverbondenheid. Ook al vindt de theorie nog aanhangers, in de practijk is de doop niet meer het beslissende moment. De oorzaken, die daartoe geleid hebben of leiden, laat ik rusten; ik constateer slechts het feit, dat wij elkaar niet plegen aan te nemen op basis van onze doop, doch alleen op grond van wat wij van elkaars geestelijk leven en opvattingen gewaar worden.

Daardoor is de geloofsverbondenheid bij ons uit het water van de doop terecht gekomen in het vaarwater van het subjectivisme, en de verschrikking van het relativisme. Wij weten ons slechts verbonden met hen, die wij als medegelovigen kunnen herkennen. Als ons mede-christenen gepresenteerd worden, beginnen wij met de kat uit de boom te kijken".

L.

ZAND en ZAAD

Het leven is zo bont als een bos in de herfst. Het is schoon en droevig in het hout. Men ziet de gouden najaarslanen en als de zon er in valt is het heerlijk te zien. Maar die felle brand voorspelt een spoedig einde. Het geurt er naar de dood der bladeren. Weer is een lente, een zomer voorbij en de oostenwind herinnert ons aan de vorige winters. De akkers tonen bietenvelden, terwijl hier en daar het winterkoren de zwartgrijze bodem bedekt met een bruingroene waas. Profetie van het nieuwe leven. Het zal toch weer eens lente zijn. Het verlangen reikt over de duisternis, die nog komt, heen. Zo rekken wij met de schepping voortdurend de hals naar de nieuwe dag. Het is het vreemd verlangen, een geheimzinnig heimwee naar de onsterfelijkheid, naar de openbaring van de heerlijkheid van Jezus Christus, Die de dood verwon en de leeuw verscheurd aan de weg liet liggen.

Er is in vele plaatsen van ons land onlangs een gezinsweek gehouden. Hier ook. Meerdere kerken werkten samen. Ze betaalden de huur van zalen, nodigden plaatselijke predikanten uit plus doktoren en sociale werksters om over huwelijk en gezin te spreken. Het was ons voorrecht bij een van die samenkomsten tegenwoordig te zijn en te kunnen luisteren naar een arts, die met grote takt dat stuk huwelijksleven aanraakte, dat meestal met grote behendigheid in het openbaar omzeild wordt. Of dat in kleinere kring in zulk een vals licht geplaatst wordt, dat men niets dan grijnzende maskers ziet. Deze dokter noemde het sexuele leven een der peilers, waarop het huis van het huwelijk gebouwd is. Hij adviseerde de ouders hun kinderen langzaam maar zeker en positief in te lichten over die dingen, die met het geslachtsleven te maken hebben, eer ze hun natuurlijke nieuwsgierigheid gaan bevredigen bij beter ingelichte vriendjes, die in de regel uit gore bronnen putten. Het is toch een deel van het leven en welk een deel. Men raadplege slechts zijn eigen leven en zie verder om zich heen. Men duwe deze zaken niet als zondig in het donker, doch brenge ze in de lichtkring van het Evangelie en vinde er een rijke gave Gods in. Staande in dat licht, spreke men er van.

Onder de vragen, die schriftelijk gesteld mochten worden, was er een, die aanleiding gaf tot een goed antwoord. De persoon, man of vrouw, deelde mede een gelukkig gezin te hebben. Er waren vijf Godsgeschenken, de oudste zeven jaar, de jongste vijf maanden. Elke dag droeg men het gezin aan de Heer op. Maar was het in deze tijd wel verantwoord het gezin uitbreiding te geven? Moest men zich niet onthouden? De dokter, die dat terrein vermeden had vanwege tijdsgebrek, was dankbaar, dat hier het woord onthouden gebruikt was. En toch ried hij aan die weg niet te bewandelen, omdat het met grote waarschijnlijkheid tot moeilijkheden zou leiden. Hij was dankbaar, dat men niet van „middelen" gesproken had, daar op die weg zeker allerlei spanningen zouden optreden, die deze peiler van de echt zouden ondermijnen. Maar wat weet gij of er nog een kind zal geboren worden? En waarom zal, indien er nog een kind geboren wordt, niet juist dat kind voor u een grote bron van vreugde kunnen worden, waardoor God u en anderen wil zegenen? Bovendien: indien de eersten Godsgeschenken waren, zal dan het zesde geen Godsgeschenk zijn?

Een andere vraag betrof het werken in ploegen, zoals vooral de industriesteden dat kennen. De fabriek draait dag en nacht door, alleen onderbroken door de Zondag. Arbeiders stromen in en uit de poorten. Op geregelde tijden golven ze naar buiten en binnen. Betekent zulk een regelmatige onregelmatigheid niet een gevaar voor

de gezinnen? Vader is er bij het ontbijt en het middageten niet. Hij werkt. Of hij slaapt. 's Avonds is hij er niet. Of hij is er wel en komt juist van bed. U kunt zich waarschijnlijk nauwelijks een voorstelling van zulk een gezinsleven maken. En als dan moeder de vrouw soms ook nog een halve dag gaat werken, is de afbraak in zicht. Hoe zelden is het gehele gezin werkelijk bijelkaar. Hoe zal het aan tafel gaan met dankzegging en bijbellezen? Wanneer mogen de kinderen eens echt ravotten in huis, zonder dat iemand in zijn slaap gestoord wordt? Ja, ja, economische noodzakelijkheid, productie, voor de export, meerdere verdienste. En uitholling van het leven, verschraling van vreugden, degradatie tot onderdeel van de machine, die straks verplettert. We vernamen, dat in Almelo namens de kerken bij de industriëlen bezwaar was gemaakt tegen het ploegenstelsel. Ik moet opeens weer denken aan kolonel Nicobar uit de Rode Donau, die kwaad was op de kerken, omdat ze over zoveel zonden zwegen. Wie weet, misschien krijgen we meer oog voor onze voortdurend uitdijende verantwoordelijkheid. Wie weet, misschien ontdekken we naast de ziel, die gered moet worden, ook nog een lichaam, dat in de verlossing moet delen. En zo haken we naar de volkomen verlossing, die daagt aan de rand der tijden. Dit verlangen naar Christus' komst mag ons echter niet aftrekken van de taak, die hier en nu, midden in de tijden, te verrichten valt.

HUIZINGA.

Waarde broeders!

Deze 27e Conferentie van de Broederschap van Baptisten Voorgangers zou ik willen openen met een kort woord over het onderwerp:

Het Evangelie en zijn klankbodem

Wij hebben wel eens gezien, dat kinderen zich vermaakten met het oproepen van een echo. Ze zijn bezig met hun spel, de een roept de ander iets toe en opeens, hoor, daar kwam het geluid ergens vandaan terug. Er is een echo ontdekt.

De kinderen staken hun spel. Het spel wordt nu te roepen en de echo terug te laten roepen.

Wat de kinderen doen, doet iemand, die het Evangelie brengt eigenlijk ook.

Hoe roept en luistert. Roept en wacht of de klank is opgevangen.

Zijn taak is de stem zo te sturen, naar die kant en op zo'n toon, dat er klank terugkomt, zo hoorbaar mogelijk, zo zuiver mogelijk.

En toch is er verschil.

Bij de kinderen is het spel, bij de boodschapper van het Evangelie heilige ernst. Want in zijn roepen moet iets liggen van de klank van Paulus' stem, in wiens stem weer de klank lag van nog een andere stem: zo zijn wij dan gezonden van Christus' wege alsof God door ons bade: wij bidden van Christus' wege, laat U met God verzoenen. (2 Cor. 5 : 20.)

Er is nog een verschil. In het kinderspel is de echo een geluid, niets meer dan een geluid. Misschien is het een muur, die het geluid terugkaatst, een koude stenen muur.

De weerklank, die het Evangelie wil wekken, moet de klank zijn van een levend mens, een ziel moet erin trillen.

't Is te doen om een levende echo, een eigen klank, waar de eigen ziel in resoneert.

Predik het Evangelie aan alle creaturen, heeft Jezus gezegd. Dat houdt in: breng die twee bij elkaar, het Evangelie en de mens.

Het Evangelie is de boodschap van de blijde roep: Komt! Komt, want alle dingen zijn gereed. Midden in het Evangelie staat Jezus, staat Hij als het Evangelie — zelf. Hij roept: Komt, komt tot Mij, Ik zal u rust geven.

Soms horen wij de klacht: 't Is of het met het Evangelie niet meer gaat. Het schijnt zijn effect te missen. Men krijgt er zo vaak niets op terug. Het wekt in onze tijd de echo niet meer op. De mens van onze tijd wil dikwijls niet meer op de prikkel van het Evangelie reageren.

Er zal ongetwijfeld een kern van waarheid zitten in deze klacht. Er zijn immers wel allerlei oorzaken voor aan te wijzen. Maar ik wilde ons, broeders, die geregeld geroepen worden te *spreken* en te *geven*, toch eens de vraag voorleggen: Verstaan wij de kunst van het *luisteren*.

We zijn er aan gewend, dat de mensen naar ons luisteren, dat zij stil zijn om te kunnen ontvangen, wat wij in het Evangelie te geven hebben.

O neen, ik vooronderstel in genen dele, dat wij met gesloten oren ons werk in de gemeente doen. Wij horen immers van alles en nog wat in de gemeentelijke arbeid.

Maar *luisteren* wij? Geven wij de mensen de gelegenheid om hun reactie op de Evangelieboodschap kwijt te worden.

Zijn wij bereid te *ontvangen?*

Wie met het Evangelie komt, begeert een echo te wekken. Wij vergeten soms, dat wij ook zelf blijk moeten geven het geluid te willen opvangen.

We moeten luisteren, maar niet zó, dat de ander 't gevoel krijgt: 't is maar luisteren voor de vorm. We moeten zo luisteren, dat die ander het gevoel heeft: Ik kan kwijt, wat ik eens kwijt moet.

Ik geloof, dat wij dan meer weerklank kunnen horen, als wij wel eens vermoeden.

Wanneer wij hun, die de Evangelie-prediking beluisteren en vooral hun, die dat geregeld doen, bezoeken, moeten wij de verwachting wekken graag de reactie hierop te willen vernemen. Deze reactie zal er moeilijker uitkomen, wanneer wij aan de Zondagse preek er ook nog een door de weekse aan toevoegen.

Ik sprak over luisteren en ontvangen, twee zaken, die voor ons predikers van belang zijn. Ik moet hieraan nog iets toevoegen. En wel dit. De terugkaatsing vraagt tijd. Niet op hetzelfde ogenblik, dat er geroepen wordt, horen we de echo. Wij moeten even wachten. Zó is het ook met de Evangelie-verkondiging en de klankbodem.

Zeker het kan gebeuren, dat een mens onmiddellijk reageert. Maar als regel gebeurt dit niet.

Wij moeten kunnen wachten op de reactie. Het uitblijven van de reactie is geen bewijs, dat er geen klankbodem is of dat de „echo" niet komt. Wij kunnen ook te vlug klagen: Waarom reageert de mens niet op het Evangelie?

Wachten, luisteren, ontvangen. God geve, dat terwijl wij veel spreken en ook veel moeten geven, ook kunnen *wachten* op Gods tijd, want Hij wekt de reactie in de ziel van een mens; kunnen *luisteren* naar wat God ons door de aangesprokene wil zeggen en dat wij gereed zijn te ontvangen van wat de Heer misschien reeds in zijn hart legde.

Laat naast onze bede om kracht voor de prediking, die wij te brengen hebben, ons ook steeds weer bidden: Spreek Heer, ook door hem, wien ik het Evangelie mocht prediken: Uw knecht hoort.

God geve ons een gezegende conferentie.

Predikanten in Groningen

Zesendertig deelnemers plaatsten hun handtekening op de presentielijst van de zevenentwintigste conferentie van de Broederschap van Baptisten voorgangers, die op 25 en 26 Oct. in de Grunostad gehouden werd.

En deze zesendertig mannen, minus het aantal deserteurs, beleefden twee goede dagen, gedurende welke zij er niets van bemerkten, dat „wie van een dominé wil leren, niet met hem moet verkeren".

Integendeel! Overgelukkig, en dankbaar van de geboden gelegenheid gebruik makend, zetten zij het mes in de producten waarmee diverse colega's hen poogden te beleren, zalig vergetend, hoe Zondag op Zondag (en ook in de week) de notenkraker van „mevrouw" metaalhard op hun eigen schamele pogen wordt gezet.... Maar goed, al belerende en critiserende werd er voor menigeen nieuw en verhelderend licht geworpen op problemen waarmee iedere verkondiger van het Woord onvermijdelijk te worstelen heeft.

U zou graag enkele onderwerpen willen weten?

Ds H. Bakker: „Doop en wedergeboorte", een voor Baptisten voorgangers alleszins bestuderingswaardig onderwerp.

Ds J. de Jong trachtte de anderen en zichzelf te helpen bij de zo moeilijke en verantwoordelijke taak: „de vertolking van Gods Woord". Hij besprak enkele, door prof. K. Barth opgestelde, grondregels.

Ds G. Visser bepaalde de aanwezigen bij „Onze roeping ten aanzien van Israel", een roeping waarvan wij ons zeer zeker niet met een „Jantje van Leiden" kunnen afmaken.

Natuurlijk kon het niet anders, of de zo-druk besproken reorganisatie in onze Unie, kwam ter tafel. Ds Weenink vroeg of het boordje te nauw werd. (Of is wellicht het boordenknoopje, dat de eindjes bij elkaar moet houden, zoekgeraakt?) In ieder geval werd er nog geen nieuw knoopje aangeschaft, en de visioenen aan het eind van het betoog deed heel wat zuchten slaken: „....aber das ist zu schön...."

Ds Hardenberg was de bevoorrechte man, die het Bapt. wereldcongres in Cleveland (Amerika) mocht meemaken, en zijn reisverhalen en congresindrukken temidden van de 50.000 bezoekers, werden met belangstelling aangehoord. En dan die foto's van de „Riverside church" in New-York, waarbij de Dom van Utrecht maar een beestje is....

Wellicht leest U in „De Christen" nog wel eens meer over dit congres.

Alvorens echter dit Luilekkerland van referaten en verhalen kon worden binnengegaan, was er nog een bergje van meer zakelijke dingen.

Er moest een voorzitter gekozen worden, want immers de vorige voorzitter, ds L. de Haan werd zeer onverwacht door zijn Meester weggeroepen. In enkele ogenblikken van eerbiedige stilte werd zijn nagedachtenis geëerd en dankbaar werd herinnerd wat hij tijdens zijn leven door zijn liefde en toewijding tot stand heeft gebracht.

„En het vendel trok voort...."

Ds G. Visser werd met overtuigende meerderheid van stemmen gekozen; Frieslân boppe!!

Andere zakelijke aangelegenheden zullen U hier worden bespaard. Alleen zij U bekend (en een gewaarschuwd man geldt voor twee) dat ds Vegter bij lange na niet tevreden was over de verkoop van ónze lectuur. Er staat tegenwoordig ook weer zoveel nieuws in de kranten, nietwaar broederkes?

Een groot onrecht zou zeer zeker worden begaan, wanneer niet de verschillende Groninger gastvrouwen en -heren een hartelijke dank wordt gebracht. Hun bijdrage, die niet specifiek geestelijk genoemd kan worden, en ook bij de koude zakelijke dingen geen juiste plaats op het programma heeft, krijgt daarom een bijzondere eervolle vermelding, als zijnde „je van hét".

C. VAN WIER.

Rondom Lofzangen en Gebeden

Een organiste aan het woord

In „De Christen" van 22 Sept. hebben we kunnen lezen hoe broeder Fijn over „Lofzangen en Gebeden" denkt. Met de meeste opmerkingen van br. Fijn ben ik het volkomen eens, er staan m.i. veel liederen in L. en G. die niet in onze eigen bundel thuis horen. Naast het lijstje van br. Fijn zou ik nog willen noemen lied 188 waarin het heet dat God aan de *Kerk* de Heilige Geest heeft gezonden; lied 223 waarin staat: De heilige *Kerk* zal nimmer slapen en zo zou ik meerdere kunnen noemen: Kerkliederen, maar geen gemeenteliederen. Lied 167 is kennelijk bestemd om gezongen te worden bij een „kinderdoop", het is dan ook opgenomen in de rubriek „Heilige Doop", hoe komt zo'n lied in onze bundel?

Wat de melodieën betreft ben ik het volkomen met br. Fijn eens: zal onze bundel werkelijk onze eigen bundel worden dan moeten we een harmonisatie hebben van alle liederen, gemakkelijk genoeg om door matige spelers met genoegen te worden gespeeld en .... niet te duur. Er is gewezen op de verschijning van een bundel van 200 liederen uit onze bundel, ik heb die gezien en m.i. is die geschikt. Maar als ik het goed heb kost die bundel f 8.— dat is dus 4 cent per lied. Als de harmonisatie van de overige 270 liederen even kostbaar zou worden zal de complete harmonisatie f 18.80 moeten kosten, en dan zie ik die bundel nog niet op elk orgel en iedere piano!

Zolang „L. en G." gebruikt wordt in de kerkdiensten, maar op de Jongelieden vergadering en verenigingen uit de bundel van J. de Heer gezongen wordt is het erg moeilijk die liederen goed te zingen die in beide bundels voorkomen maar op enigszins verschillende melodie. In onze gemeente wordt nr. 9 uit „L. en G." altijd verkeerd gezongen en we zullen het niet goed leren zolang we 616 uit J. de Heer ook zingen. Lied 367 zingen we 's Zondagsmorgens ook maar op de melodie uit J. de H. omdat de gemeente niet kan leren dat een melodie 's morgens en 's avonds een verschillende maatindeling heeft! Ik noem hier ook nog de liederen 157, 195 en 418 en dan is het lijstje nog niet compleet!

Verder sukkelen we met allerlei melodieën die belangrijk veranderd in onze bundel voorkomen, terwijl ze ook vrijwel ongewijzigd zijn opgenomen, bijv. 304 en 110, 17 en 253, 162 en 262, 356 en 340. De oude, bekende melodie blijft in gebruik, maar daarnaast komt

De orde van de dienst, welke Zondag a.s. wordt uitgezonden, is:

1. Orgelspel.
2. Zegenbede.
3. Zingen lied 373 : 1, 2 (Ps 138 : 1, 3).
4. Schriftlezing 2 Corinthiërs 4.
5. Zingen lied 616 : 1, 2, 3 Loof, loof Jehova, o mijne ziele!
6. Aanbidding.
7. Zingen lied 513 : 1, 2, 3 God is getrouw, Zijn plannen falen niet.
8. Prediking. Tekst 2 Cor. 4 : 6.
9. Zingen lied 413 : 1, 2, 3 Een vaste burcht is onze God.
10. Dankzegging.
11. Zingen lied 156 : 1, 2, Dankt, dankt nu allen God.
12. Zegenbede.
13. Orgelspel.

De liederen zijn ontleend aan de zangbundel van Joh. de Heer.

Het orgel wordt bespeeld door de heer Piet Esselman.

De Unie Radio
Commissie voornoemd.

---

ze sterk veranderd de aandacht vragen. Mijn ervaring als organiste is dat de gemeente altijd wat aarzelend zingt als deze liederen zijn opgegeven (ze moeten maar es kijken welke kant het uit gaat!) en ze doen het meestal ook nog fout.

Psalmen zingen we in onze gemeente niet veel, maar toch hebben we de ervaring opgedaan dat de triolen waarmee sommige Psalmwijzen versierd zijn, moeilijk goed te zingen zijn, en daar het bestaansrecht van deze triolen door bekende kerkmusici ernstig betwijfeld wordt (zie het Handboek voor de Kerkorganist, blz. 42 t/m 50) heb ik sinds enige tijd de Psalmwijzen gespeeld zoals ze in de nieuwe bundel van de Hervormde Kerk staan genoteerd en nu gaat het zingen veel beter, ofschoon ik nog niet voldaan ben.

Als ik het artikel van de Commissie in „De Christen" van 20 Oct. goed begrepen heb zal die proberen te komen tot een *gewijzigde* herdruk van „L. en G.", waarin dan de Psalmen zullen worden opgenomen zoals die gepubliceerd zijn in „Psalter 1949". Dat zal dan betekenen dat we allemaal *nieuwe* bundels zullen moeten aanschaffen, zijn de vóórstemmende gemeenten zich daarvan bewust? Ongewijzigde herdruk van „L. en G." is ongetwijfeld de goedkoopste oplossing voor de gemeenten die sukkelen met gebrek aan bundels. Of het ook de beste oplossing is, durf ik niet te beweren. Maar de grote kosten die aanschaffing van de nieuwe „L. en G." eventueel met zich mee brengen zal, moeten we ook niet te licht laten wegen.

Met vr. groet,
J. REILING.

Naschrift:

Hierbij dan weer een ontboezeming over „Lofzangen en Gebeden", ditmaal van een organiste uit één onzer Gemeenten. Het verblijdt ons dat over deze belangrijke materie zo ernstig wordt nagedacht en allerwege wordt ingezien, dat het met een zangbundel iets anders is dan met een kledingstuk, dat men al naar de mode is, verwisselt voor iets nieuws. Het lied is een expressiemiddel, het geeft de mogelijkheid om uit te drukken wat er leeft in het hart van een mens. En zeker zal ook in het *Gemeente-lied* tot uitdrukking gebracht moeten zijn de eigene geaardheid van het geloof der Gemeente, dat is in ons geval: de *Bapt. Gemeente*. Wat niet wegneemt dat er heel wat liederen zijn die we ook sàmen met andere kerken kunnen zingen, wat we dan ook doen.

Van harte hopen we, dat nog meer ontboezemingen zullen volgen, serieus genoeg om overwogen te worden en ietsje meer licht te verspreiden in deze kwestie.

Wf.

Gemeenteberichten

MUSSELKANAAL

Het werk hier gaat nog steeds door. Wij worden nog steeds rijk door de Heer gezegend. Mochten wij in Aug. 2 broeders en 1 zuster dopen, thans heeft weer een broeder de doop aangevraagd.

Het werk onder de vaste leiding van onze geliefde voorganger wordt door de Heer gezegend. Onze jeugd is actief. De verenigingen bloeien en de opkomsten des Zondagsmorgens zijn dikwijls zo groot, dat er vaak plaats te kort is in ons kerkgebouw; het is te klein. Maar onze actieve bouwcommissie heeft grootse plannen. Mochten zij verleden jaar door actieve medewerking van broeders, zusters en voorganger door middel van aardappelrooien bij de landbouwers een flink bedrag ontvangen, dit jaar maakten zij de broeders pluimveeboeren mobiel en mochten weer een flink bedrag incasseren voor de bouwkas.

Zo gaan wij allen moedig voort in vast vertrouwen op Zijn Woord.

De secr. P. T.

2e EXLOERMOND

Zondag 22 Oct. was voor onze gemeente een droeve dag. Na een diensttijd van ruim drie jaar nam onze voorganger Ds H. v. d. Werf afscheid van onze gemeente wegens vertrek naar de gemeente Utrecht. Ons kerkgebouw was voor deze dienst tot de laatste plaats toe bezet. Velen waren gekomen om deze middag nog naar het woord, dat onze voorganger tot afscheid gekozen had uit Thess. 3 : 3 te luisteren: „Maar de Heere is getrouw, Die u zal versterken en bewaren van de boze". Vooral bij deze woorden werd uitvoerig stil gestaan en de gemeente meegegeven op haar verder levenspad. Met deze ernstige prediking, waarnaar aandachtig werd geluisterd, heeft onze broeder ons verlaten.

In de tijd, die hij in onze plaats mocht werken, is zijn leven ook dienende liefde geweest; hiervan mochten onze diensten en het jeugdwerk getuigen zijn. Veel arbeid is verricht, alleen uit liefde tot zijn Meester. Moge de Heer hem ook in de gemeente Utrecht tot grote zegen stellen.

Ook waren afgevaardigden van onze zustergemeenten Valthermond, Nw Weerdinge, Emmer Erf.veen, Ter Apel, Emmen, Stadskanaal en Vriescheloo aanwezig.

Ds de Jong sprak namens de Bond van Z.O. Drente en namens de predikanten van genoemde Bond. Ds van Dam van Ter Apel namens jeugdverenigingen van Z.O. Drente en bood een boek aan. Ds Veenstra van Musselkanaal sprak als collega en vriend, terwijl de afgevaardigden van de gemeenten Stadskanaal en Vriescheloo het woord voerden. De rij der sprekers werd besloten door Ds Verheij, Herv. predikant te 2e Exloermond. Allen spraken de beste wensen uit en dat Gods zegen hem ook in de gemeente Utrecht mocht omringen. Aan het einde van de dienst werd nog een lied gezongen waarna de aanwezigen onze voorganger en zijn vrouw de hand kwamen drukken.

's Avonds mochten we als gemeente met onze jeugdverenigingen nog een intieme afscheidsavond hebben welke zeker nog lang in herinnering zal blijven.

Nu is onze gemeente herderloos; we hopen en bidden van onze Heere, dat hij ook spoedig de ledige plaats maar zal vullen, opdat het werk voortgang mag vinden ter ere van Zijn Naam en tot redding van het verlorene.

Namens de gemeente,
D. WEVER, secr.

Boekbespreking

20 FRANSE KERSTLIEDEREN — Uitg. Boekencentrum N.V., 's Gravenhage. De bundel is bijeengebracht en geredigeerd door G. van Ravenzwaai en heeft bij de Franse ook de Nederlandse tekst.

Zowel de muziek- als de tekstbewerking berustte in artistieke en vakkundige handen. Waarlijk, in deze arbeidsgemeenschap is iets moois tot stand gekomen. De fijne Franse sfeer, in onderscheid met de vaak zwoelere romantiek der Duitse muziek, herinnert aan een zuivere vriesnacht met pinkelende sterren, welker beschouwing ons de hemel nader brengt. Klavierbewerkingen zijn niet bepaald moeilijk al zal die andere sfeer soms even op een probleempje doen stoten. Van harte aanbevolen. 't Geheel keurig verzorgd.

BRANDT.

Hier volgen nog een paar uitgaven van de fa. Jan Haan N.V., Groningen.

No. 47. J. de Haan — EEN SCHIP IN DE DORPSVAART, JM 9 jr. en ouder, 92 blz. pr. f 1.20. Zeer goed verteld, goede strekking zonder prekerig te zijn.

No. 60. D. J. Douwes — PINKIE VAN DE MOSSENGRACHT, JM 8 jr. en daarboven, 122 blz. pr f 1.50. Aardig boekje van een jodenjoch, dat zeker de jeugd zal boeien.

No. 61. Gerda Nefkens — KLAVERVIER, JM van 8—10 jr, 144 blz. f 1.75. Een succes is dit frisse boek zeker, zowel wat gegeven als wat beschrijving aangaat.

No. 68. Sibe van Aangium — DE SMOKKELAARS van het Noorden, 186 blz., pr. f 2.90. Een kostelijk verhaal uit de Franse tijd. Avonturen bij lepels tegelijk! Goed geschreven. Alleen vriend en vijand zijn geweldige natuurvrienden.... Men mag echter wel even schalks een oogje dichtknijpen: de waardering is er niets minder om!

Nog volgen een paar recensies van deze uitgaven.

Br.

Rüschlikon - Beatenberg - Aix en Provence - Parijs

Hier is geen plaats voor Schriftcritiek. De gehele Bijbel wordt als het geïnspireerde Woord van God aanvaard en kennis der Schriften wordt bijgebracht. — De lezing over de Psychologie van Jung, door Frau Dr W. was een genot te beluisteren. Er worden hier vele bidstonden gehouden. Ik ben er rijk gezegend! Van allerlei kerken ontmoet men studenten ook van verschillende nationaliteiten o.a. Zwitsers, Duitsers, Hollanders, e.a. Meerdere malen zijn er ook gasten, ik maakte o.a. kennis met een Prof. uit Parijs. Kortom het was mij goed daar te zijn. Er wordt verder dogmatiek, kerkgeschiedenis, godsdiensten der wereld, gegeven en ook grieks, engels en frans. Zij wier lezingen ik volgde, gaven de indruk volkomen opgewassen te zijn voor hun taak en de leerstof te beheersen. Het is zonder tegenspreken een arbeid waarop Gods zegen rust. Bidt voor Beatenberg.

Ten slotte (ik wil niet brutaal zijn en dank de Redactie voor het willen afstaan van plaatsruimte) een enkele regel over Aix en Provence.

Dit zeer oude en universitaire stadje, bevindt zich niet ver van Marseille. Zeer oude huizen van geweldig formaat, en als bizonderheid, de stad met vele fonteinen!

Ik mocht er enkele dagen de gast zijn van Prof. Dr Lamorte, van wien in „De Christen" meerdere artikelen zijn verschenen. De faculteit is een onderdeel van de universiteit van Marseille. Het kerkelijk naambordje luide: Eglise Réformise Evangelique is Evangelische Gereformeerde kerk. — De protestanten zijn er zeer verre in de minderheid. Een Zondagmorgen kerkdienst mocht ik bijwonen. Deze protestanten zijn afkomstig van de Hugenoten, en in de huiskamers zag men het Hugenotenkruis. — Als bizonderheid vermeld ik nog, dat er geen vloerkleden worden gebruikt, maar in alle kamers waren stenen vloeren. De maaltijden verschillen van de onze, maar zij hebben mij goed gesmaakt. Zelfs heb ik er nog vijgen geplukt en gegeten, ook enige olijven gesmaakt. —

Van de colleges kan ik niets mededelen, daar deze met November eerst aanvangen. — Over *Parijs* ging het weer naar Holland. Enige uren heb ik doorgebracht in de „Notre Dame" en in het „Louvre". Het reizen in de ondergrondse (de Metro) was ook iets bijzonders. —

Moge deze „reisindrukken" de lezer enig genoegen hebben verschaft en niet alleen dat, maar — wat ik hoop — moge zij een aansporing zijn tot gebed!

In Parijs logeerde ik in het „*Institut Biblique*", bij prof. Nicole, daar zijn ongeveer 35 studenten. Ook prof. Blocher — in ons land geen onbekende — doceert aldaar. God zegene alle arbeid in Zijn naam verricht.

D. SLORT.

Onze leden-administratie

Er is op de vergadering van de broederschap van voorgangers een warm pleidooi gehouden door Ds J. de Jong voor een zorgvuldige en nauwkeurige leden-administratie. Daarom wil ik er hier nog even in het kort op attenderen, dat er voor dat doel practische leden-kaarten verkrijgbaar zijn bij ons Lectuurfonds, Tetterodestraat 47, Haarlem. Er zijn zowel gezinskaarten als ook individuele kaarten, terwijl deze weer onderscheiden zijn in kaarten voor mannen en voor vrouwen; voor het gemak en de duidelijkheid heeft bovendien elk der soorten een eigen kleur. De gezinskaarten zijn heel geschikt om door middel hiervan de gezinssamenstelling dadelijk en duidelijk te weten; ook is door deze gezinskaarten het aantal gezinnen in de gemeente gemakkelijk na te gaan. De individuele kaarten zijn meer geschikt voor uitvoeriger bijzonderheden van de leden afzonderlijk; de voorzijde is zó bedrukt, dat de noodzakelijke en belangrijke gegevens kunnen vermeld worden, terwijl de gehele achterzijde open is gelaten voor meer speciale bijzonderheden. Het zal dus goed zijn om zowel individuele leden-kaarten als ook gezinskaarten te gebruiken voor de leden-administratie. Wordt deze zorgvuldig gedaan en nauwkeurig bijgehouden, dan is zo'n administratie van niet te onderschatten betekenis voor de voorganger en voor zijn eventuele opvolger als ook voor de raad der gemeente.

Natuurlijk is het vanzelfsprekend dat er buitendien een goed verzorgd ledenboek is. Hierin worden de leden in chronologische volgorde ingeschreven, terwijl het volgnummer van inschrijving op de ledenkaart wordt vermeld. In ons Lectuurfonds zijn ook practisch ingerichte ledenboeken verkrijgbaar. Er is een afdeling voor de bijkomende leden en een afdeling voor de afgaande leden, terwijl een handleiding voor het gebruik het verantwoord hanteren van het ledenboek gemakkelijk maakt. Wie het aldus ingerichte ledenboek stipt bijhoudt, staat verrast over het veelzijdig nut van het ledenboek voor de gemeente.

De ledenkaarten kosten 3 cent per stuk, een ledenboek f 5.— per stuk, terwijl de handleiding er gratis bij wordt verstrekt.

Waarom wij juist nu er opmerkzaam op maken? Omdat er nog 2 maanden resten vóór het weer 1 Januari is. Dat is een prachtige periode, waarin de voorganger (of ook secretaris), die nog niet tot het gebruiken van genoemde kaarten en zo'n ledenboek was overgegaan, dit voor elkaar kan maken. Dan kan het met 1 Jan. mooi in orde zijn. Het bedrag, dat er uit de gemeente-kas aan wordt besteed en de tijd die er voor de inrichting aan gegeven wordt, levert zijn winst veelvoudig op! Wat een genot, wanneer de leden-administratie per 1 Jan. 1951 perfect in orde zou zijn!

T. JANSMA.

Mededelingen

Op verzoek van de raad der gemeente Hoogezand is op de sprekerslijst geplaatst br Joh. Kok van Hoogezand.

De Unie-secr.

STAVEREN

Zondag 12 Nov. hoopt D.V. candidaat Boeschoten van Utrecht zijn intrede als predikant in de gemeente Staveren te doen.

Dagindeling is als volgt:

9.30 uur Bevestiging door Ds K. Reiling van R'dam.
2.30 uur Intrede Ds Boeschoten.
7.30 uur Begroetingssamenkomst.

Afgevaardigden en belangstellenden uit andere gemeenten zijn van harte welkom. Indien men logies en/of warme maaltijd wenst, gaarne vooraf bericht aan de secretaris:

R. W. Smits, Schans, Staveren.

Br D. Olijslager, voorzitter van het bestuur der Unie-Bouw-Stichting, is telefonisch te bereiken onder het nummer: Boven-Alteveer 6.

Advertentiën

JAARGANG 67 - Nr. 3026
VRIJDAG 10 NOV. 1950

WEEKBLAD DE CHRISTEN

Orgaan tot verbreiding van de beginselen van N.T. Christendom

UITGAVE VAN DE UNIE VAN BAPTISTEN GEMEENTEN IN NEDERLAND

REDACTIE-ADRES: Ds. C. BRANDT, MOERKERKESTRAAT 151c - ROTTERDAM—Z.
ADM.: Ds. T. JANSMA, TETTERODESTRAAT 47, HAARLEM, POSTREK. No. 9260 TEN NAME VAN DE UNIE - TEL. 18032

ABONNEMENTSPRIJS BIJ VOORUITBET. VOOR NEDERLAND EN OVERZEESE GEBIEDSDELEN P. JAAR F 5.— - BUITENLAND P. JAAR F 6.50

Het wegwijzende WOORD

Waarborg

....alle dingen ten goede.
Rom. 8 : 28.

Deze woorden staan op de plaats, waar de Bijbel altijd vanzelf openvalt. Zo dikwijls hebben we deze tekst opgezocht, dat het versleten bandje zich heeft kunnen aanpassen aan de telkens weer gevoelde behoefte aan troost wanneer de dagen donker zijn.

Een ogenblikje weten we ons ontslagen van de plicht, die de mens zichzelf te recht of ten onrechte heeft opgelegd, om alle wendingen in zijn lot naar hun zin en betekenis te kunnen doorzien; en we waarderen het terugtreden van die plicht als bevrijding en verlossing. Het is alsof het morgenrood van geluk en vrede ons het woord doet vinden: „Wat baat mijn angstig zorgen mij, als God Zelf toch immers de spoelen van het wonderlijk weefwerk mijns levens in handen houdt. Hij weeft volgens het patroon, dat Hij zelf ontworpen heeft!"

Maar merkwaardig: we houden met lezen op, zodra we halverwege ons vers gekomen zijn. De laatste woorden „....die volgens zijn voornemen geroepen zijn" schijnen ons een beperking van de schone toezegging te zijn, die er juist aan vooraf gaat. Neemt hier de linker hand niet terug wat de rechter zoeven mild gereikt heeft? Ben ik geroepen en kom ik dus wel in aanmerking voor het troostwoord — of maak ik me blij met een dode mus? Ben ik misschien een dwaas, die zich toeeigent, wat voor anderen bestemd is? Een dwaas alleen? Neen, een onverlaat, een dief!

In tegendeel! De toevoeging wil geen voedsel geven aan angstige uitverkiezingsspeculaties, die overigens nog lang niet hebben uitgewoed. Paulus wil zijn troost, dat alle dingen moeten medewerken ten goede verheffen boven het gemoedelijke maar o zo aanvechtbare niveau van „Alles zal reg kom", „Dat loopt wel los" en „De brij wordt nooit zo heet gegeten als ze wordt opgedist" en dergelijke vriendelijke schouderklopjes meer. Paulus laat ons weten, dat de Heer meer wil geven dan een hartelijk schouderklopje aan de mens, die zich waant te verzinken in de zwarte verlorenheid. God reikt hem de hand en leidt hem uit.

Mogelijk loop ik hier op mijn gedachtengang vooruit maar ik kan het niet helpen. 't Koste wat het wil, maar de verbijsterende angst moet eerst teruggewezen worden. Geruster kan ik de draad nu weer opnemen.

Paulus zegt niets minder dan dat de troost die hij geven mag niet berust op de verwachting, dat God bij tijd en wijle Zichzelf ten gunste van de mens in de rede valt en daardoor genade voor recht laat gelden. Neen! Alles ligt besloten in het eeuwige plan van Zijn liefde. Dit plan zelf, en niet de onderbreking daarvan, is waarborg voor het heil. Van God uit gezien is dat heil geen zaak op-het-kantje-af maar een waarlijk Goddelijk geschenk. Wie nu nog bevend zoekt naar waarborgen van het heil in eigen hart en leven, verkleint daardoor de eer, die Hem alleen moet worden toegedragen. Weg en doel voor de mens, die Hem lief heeft, zijn scheppingen van God! Ja, reeds de eerste aanvang van de weg is het werk van Zijn genade. Niets dan het geloof, het vertrouwen in de reddende macht van Jezus Christus vormt de aanvang van de weg des heils. Voortgaande op die weg zal die mens ervaren, dat trots zijn zwakheid en onvolkomenheid de Heer niets in de weg staat om de gelovige te bewaren. Het einde van de weg is zijn als Gods Zoon! Zo getuigt Paulus er van, dat heel het leven van de mens omgeven is van Gods Trouw. Waarvoor dan nog te vrezen?

BRANDT.

*

Losse Schakels

De helft plus één Deze uitdrukking bezigt men, wanneer men, wel een weinig smalend, een meerderheid wil aanduiden. De helft plus één is een grote macht — een macht, die door velen te hoog wordt aangeslagen. De meerderheid is voor sommigen een soort afgodje geworden. Men ziet in haar de uitdrukking van het democratisch beginsel en daarom spreekt men over „de helft plus één" als ware de meerderheid uitdrukking van de hoogste wijsheid en de diepste waarheid. — Schuilt er in deze verering van de meerderheid niet enig gevaar? Bedreigt ons niet het gevaar van een meerderheidstyranie? En is deze tyranie wel iets beter dan de tyrannie van enkelen of van één persoon? Verkeert hij, die meerderheidsbesluiten zo hoog verheft en niets wijzers weet te doen, dan maar te laten „afstemmen", de meerderheid zich te laten uitspreken, niet in gevaar de minderheid te onderdrukken? Of .... is dat geen onderderdrukking meer, als ze van een meerderheid uitgaat?

De les van België Over de koningskwestie, die Belgie heeft gehad, gaan we hier niet schrijven. Ze is trouwens voorbij. Maar ze plaatste door de manier waarop ze werd opgelost voor problemen. De meerderheid sprak zich vóór de koning uit. Was het nu geen eis van goede democratie de koning terug te laten keren op de troon? Gebeurt is dat niet. De minderheid heeft dat verhinderd, niet met een stembiljet maar door stakingen enz.

We laten dat verder voor wat het was, maar vragen: is het wijs in alle gevallen de beslissing in handen van de meerderheid te leggen? Deze gemakkelijke beslissing wordt graag ingeroepen door iemand, die niet de kunst verstaat om leiding te geven. Zeker: men zegt dat de minderheid zich bij het besluit van de meerderheid moet neerleggen. Bevordert men echter met steeds deze eis te stellen, de eenheid? En .... op de duur de eensgezindheid? Wie de eenheid en bestendigheid van het werk voorop stelt zal zolang mogelijk trachten een meerderheidsbesluit te voorkomen. Is het in vele gevallen niet beter de zaak aan te houden en de besprekingen na verloop van enige tijd voort te zetten? Stemt dat de geesten niet milder dan hen eenvoudig hun (numerieke) onmacht te doen gevoelen? Tast dat de geest in de gemeenschap niet aan? Zijn er punten aan de orde in een vergadering, waarover sterk verschil van inzicht openbaar wordt, is het dan niet veel beter de zaak aan te houden, in 't gebed te blijven brengen, dan bij stemming te laten beslissen?

Niemand moet de indruk krijgen te worden „weggestemd" of te worden „overstemt". — Democratie is geen meerderheidsstelsel, maar eerbied voor de persoonlijkheid. Wat hebben we er mede gewonnen als we van een tyranie van enkelen vervallen zijn tot een tyrannie van velen? Niet overhaasten, niet doordrijven, geen geringschatting van de minderheid! Geen scheuren trekken. Een minderheid, die bemerkt, dat er met haar gevoelens en bezwaren rekening wordt gehouden, en men tijd neemt om die te bespreken en eventueel nader te overwegen, zal zich ten slotte gemakkelijker in een besluit, met meerderheid van stemmen genomen, kunnen schikken, al wordt ze daarmede ook in het ongelijk gesteld. Blijft iemand met grote ernst de juistheid van een verslag, handeling of besluit ontkennen, dan moet er naar die juistheid een nieuw onderzoek worden ingesteld. Want welk een geest wordt een werk ingeblazen wanneer een minderheid — klein of groot — merkt, dat men, wijl zij minderheid is, er niet mee rekent dat de waarheid wel eens aan haar kant kon zijn? — Dus: geen tyrannie van „de helft plus één", maar gevraagd om wijsheid van Boven, waardoor men elkander vinden en elkander eren kan. De gemeente en het werk der gemeente is niet het terrein, waar de „democratie" van „de helft plus één" regeren mag, maar waar Christus de heerschappij moet voeren. En dat eist grootste voorzichtigheid van onze kant, opdat we Zijn werk niet schaden.

L.

ZAND en ZAAD

31 October en 1 November hebben we weer achter de rug. Met diepe erkentelijkheid aan God hebben we aan Maarten Luther gedacht. De hamerslagen op de deur van de slotkapel van Wittenberg hebben de vermolmde deuren van de roomse kerk dier dagen verbrijzeld en het volk in de wijde vrijheid van het nieuwe verbond willen laten treden. Het kan niemand verbazen, dat die vrijheid wel eens werd en wordt misverstaan. Ook het misverstand moge nooit terugdrijven binnen de zo veilig schijnende muren van een kerk, die het aandurfde een leerstelling te proclameren, volgens dewelke Maria ten hemel is opgenomen, een overigens zeer begrijpelijke consequentie van de daaraan voorafgaande dwaling van de onbevlekte ontvangenis. „Das eben ist der Fluch der bösen Tat, dasz sie, fortzeugend, immer Böses musz gebären." Ik herinner mij eens op een predikantenvergadering van Ds Visser Jr te hebben gehoord, dat hij in de beelden langs de wegen van Rooms België steeds een grote Maria met een kleine Christus op de arm had gezien. Dat was hem een teken. Het is ons een teken. Er is maar één Middelaar Gods en der mensen, en dat is geen mens. Dat is de Zaligmaker Jezus Christus, geboren uit de begenadigde maagd Maria, die Hem later, met Zijn broeders, zocht te spreken, maar die door Hem een plaats kreeg aangewezen in de rijen van hen, die de wil des Vaders deden.

Een broeder, die kennelijk onder de indruk is van de groeiende macht der roomse kerk, stuurde mij kalenderblaadjes, waarop een rij van plaatsen uit Brabant wordt genoemd, waar een eeuw geleden nog protestantse gemeenten, kerken en predikanten waren, maar waar nu soms van alle drie geen spoor meer te bekennen valt.

In Protestantse Gezondheidszorg wordt herhaaldelijk gewezen op de zendingsijver der roomse kerk, die onder meer openbaar wordt in het stichten en vergroten van ziekenhuizen. In 1947 hadden de R.K. 18.300 bedden, dat is 47 % van het totaal, terwijl zij 38 % van de bevolking uitmaken. De Protestanten hadden in 1947 5080 bedden of 13 % van het totaal op 40 % van de bevolking. De neutralen (Overheidsziekenhuizen) hadden 11.000 bedden of 40 % van het totaal op een bevolking van 17 %.

Hetzelfde maandblad vertelt ook, hoe de R.K.fractie in de gemeenteraad van Terneuzen, overwegend Protestants, tegen het verlenen van een garantie aan het Protestantse Ziekenhuis heeft gestemd. Hier won de Protestantse fractie, maar er zit dan toch wel een smaakje aan. Blijkbaar gaat het niet meer om het wel en het

neus. Hij doet dit zo lang, tot het bewustzijn geheel uit hem hem is geweken naarmate het verstand in nevelen oplost groeit het „innerlijk licht". Men doet goed over deze oefeningen niet te gekscheren!! Zeker moeten wij dat niet bij wijze van experiment ook eens nastreven. Men kan door zulk een zelf-hypnose in bijzondere gevaren komen te verkeren daar wij, ongeoefend als we zijn, aan die toestand zelf niet een einde kunnen maken. Dit uitblussen van de geest, of liever dat terugtrekken van de geest uit het (dags-)bewustzijn is vaak zo volkomen, dat de Yogin zelfs de bliksem niet opmerkt, die vlak bij hem inslaat.

Een andere oefening waarvan de Yngin veel verwacht, is de ademhalingsoefening, die niet zoals bij zangers en zangeressen uit onze wereld de omvang der longen moet doen toenemen, doch eigenlijk hetzelfde moet bewerkstelligen als de extase. Door bewust langzaam in- en uitademen schijnt de hoeveelheid koolzuur in de longen en dus ook in het bloed zo onevenredig groot te worden, dat er een soort vergiftiging optreedt, die het bewustzijn noodzaakt plaats te maken voor een gevoel van verrukking, zoals we die kennen op het moment van insluimeren. In de psychologie noemt men datgene, dat dan bovenkomt het onderbewustzijn. Dit naer voren keren van de onbekende wereld, waarin de dingen van het onderbewustzijn hun plaats hebben ervaart de Brahmaan als innerlijk licht. Nu ik de laatste formulering nog even overzie, ben ik niet helemaal tevreden. We moeten n.l. dit onderbewustzijn niet zozeer zien als een bergplaats van allerlei herinneringen aangaande dingen of gebeurtenissen die in het wakend bewustzijn eens een rol hebben gespeeld als wel veel meer een genieten van een bepaalde sfeer die achterblijft als juist die dingen of die gebeurtenissen er uit zijn weggezeefd. (Men vergeve mij de stuntelige vormgeving van deze uiterst fijne verschijnselen!)

De betekenis van deze oefeningen is nu wel duidelijk. Door het uitschakelen van het bewustzijn raakt men bevrijd van de banden, die de mens tot gevangene van de zintuigelijk waarneembare wereld maken. De ban van droefenis en smart over de waardeloosheid van al het zichtbare verliest haar kwellende kracht. Het Al keert terug tot zijn oorspronkelijk rein-geestelijke waarde. Het Nirvana, het „Verwaaien van het bewustzijn is bereikt.

Eigenlijk had ogenblikkelijk in aansluiting op de kennismaking met het Brahmanisme een beschouwing van het Boedisme moeten volgen. Vooraf willen we echter een voorlopige beoordeling geven vanaf ons standpunt. Dan moet ik opmerken dat het Brahmanisme een wezenlijke voortgang in vergelijking met de reeds behandelde systemen betekent. Hier aanvaardt de mens verantwoordelijkheid; kent de noodzakelijkheid der verlossing van de hem omringende wereld. Dat alles geeft aan al zijn streven een religieus karakter. Hij kent vooral een doel waar het opaan gaat. Alleen de wijze waarop is voor hem nog in nevelen gehuld.

BRANDT.

Zendingsrubriek

Het vertrek van zr Reiling

Dat zoudt U graag willen weten, nietwaar?

Het antwoord is: *Dinsdag 12 December zal onze zendelinge vanuit Antwerpen met het s.s. Armand Grisar vertrekken.*

Het was onmogelijk om vroeger te vertrekken zoals dat ook oorspronkelijk het plan was. De eenvoudige reden is, dat de boten alle volgeboekt waren.

De U.Z.C. had ook gedacht aan een vertrek per vliegmachine. Het prijsverschil tussen de boot- en vliegtuigpassage was slechts 10 %. Doch het vliegtuig had de volgende nadelen. Ten eerste geschiedt het acclimatiseren te snel en mag men ook niet meer dan 30 K.G. bagage meenemen. Natuurlijk heeft onze zendelinge meer bagage. Met de boot gaat het acclimatiseren geleidelijker en kan men ook meer bagage meenemen.

De U.Z.C. heeft zr Reiling de keus gelaten. Haar keus viel op de boot.

Nu we de zekerheid hebben, dat onze zendelinge op 12 December zich inechepen zal, wordt de afscheidsdienst op een nader te bepalen avond in de voorafgaande week te Stadskanaal gehouden.

Zullen we U daar ontmoeten?

De brief uit Hoogkerk

Naar aanleiding van een bepaalde zinsnede uit de Zendingsrubriek kwam een brief binnen met een belangstellende vraag. Kijk, zulk een brief doet een mens bepaald goed, want deze brief getuigde van meeleven.

De schrijver hiervan was enkele jaren in Indonesie geweest. In Batavia had hij kennis gemaakt met een Indonesische Bapt. gemeente. En dan volgt het adres.

Zeer interessant was deze mededeling voor schrijver dezes, omdat hij Batavia zo goed kent. Doch in zijn tijd was er in Batavia nog geen enkele Bapt. gemeente. Wel verscheidene Pinkstergemeenten.

De predikant van deze gemeente was iemand, die in Amerika gestudeerd had en vervolgens uit China naar Batavia was beroepen.

De schrijver van bedoelde brief legt de U.Z.C. de volgende vraag voor: Zou het niet mogelijk zijn om een Hollands sprekende Chinees of Indonesische jongeman, lid van een der Bapt. gemeenten daar (waar vindt U nog meer Bapt. gemeenten op Java?) hier in ons land of waar dan ook op te leiden en vervolgens weer uit te zenden?

Antwoord: De U.C. heeft zich uitgesproken voor arbeid in de Congo. Dat betekent echter niet, dat zij door middel van haar orgaan de U.Z.C. geen contact zou willen opnemen met medegelovigen in Indonesie. De volgende vragen komen echter naar voren: Waarom hebben deze Indonesische geloofsgenoten tot dusver geen contact opgenomen met de Unie? Dat ligt toch min of meer voor de hand? Gevolg misschien van politiek hartzeer? En dus nog liever geen contact?

Wanneer eventueel iets gedaan zal worden, dan moet men toch zeker wel het een en ander van elkander af weten. En zo zouden we voort kunnen gaan.

Wat de overige vragen betreft luidt het antwoord, dat moeilijkheden er zijn om overwonnen te worden.

De U.Z.C. zou het ongetwijfeld op prijs stellen, indien zij meer zou weten over de Bapt gemeenten daar. Zoudt U ons deze gegevens kunnen verstrekken of althans Uw bemiddeling willen verlenen? Men mag mij ook wel uit Indonesie in het Maleis schrijven.

Voorts kan nog medegedeeld worden, dat het Zendingsgenootschap der Zuidelijke Baptisten uit de Ver-

enigde Staten ernstige plannen heeft om het zendingswerk onder de Chinezen op te vatten.
Zou dit soms niet de oplossing kunnen worden?

Zending en een wereld verloren in schuld.

Professor Kenneth S. Latourette is een groot man. Als professor aan de bekende Amerikaanse Yale universiteit heeft hij een internationale reputatie als zendingshoogleraar en historicus.

Als Baptist mogen we trots op hem zijn, omdat hij een der onzen is.

Als schrijver dezes het bij het rechte eind heeft is hij zelf eens zendeling geweest in India.

Op het laatste Bapt. Wereld Congres te Cleveland in de Ver. Staten sprak hij over het thema: De huidige zendingsmogelijkheden.

Hij gaf een pessimistische beschrijving over landen als Korea, China en Burma, doch een zeer optimistisch beeld van open deuren in Japan, Assan en Afrika. De hooggeleerde spreker zei zelfs, dat er heden ten dage in Rusland een meer agressief Christendom is dan in de dagen der Czaren....

Hoe het in het Japan van vandaag gesteld is, bewijst het ontstaan van de volgende zendingspost.

Door een van de kleine steden van Japan reed een vrachtwagen. De bestuurder hiervan was een geloofsgenoot. Plotseling stak een kind de weg over. Door krachtig remmen wist de bestuurder nog bij tijds een aanrijding te voorkomen. Hij verliet de cabine en vermaande de moeder van het kind rustig beter op haar spruit te letten.

Dat alles werd gezien en gehoord door een vrouwelijke dokter. Volgens de gebruiken in Japan moest de man haar stevig uitgescholden en gemolesteerd hebben. Doch tot haar grote verrassing geschiedde dit niet. Naderbij komend zag zij op de wagen een kruis afgebeeld. Het opmerkelijk gedrag van de chaffeur moest aldus haar conclussie wel een gevolg zijn van het geloof, dat hij belijdt.

Dit voorval werd voor deze vrouwelijke dokter aanleiding, haar huis ter beschikking te stellen voor de Evangelieprediking.

En dit spreekt te sterker, daar in deze stad op geen enkele wijze nog het Evangelie bekend was.

Ja, beleef uw geloof!

Met vriendelijke zendingsgroeten,
voor de U.Z.C.,
H. D. HOOGHWINKEL.

Van het E.C.U.*-front*

Zondag 12 November

Dit is een dag van belangrijke gebeurtenissen. In Alkmaar zal Cand. Van Wier als Evang. Predikant bevestigd worden en in Drachten zal Ev. F. G. J. Hofhuis tot zijn nieuwe arbeidsveld worden ingeleid.

Er waren nogal wat problemen met de huisvesting. Eerst in Drachten en toen onverwachts ook in Alkmaar. Gelukkig is het dan nu zover, dat de arbeid kan beginnen.

Br Van Wier zal door de Voorganger van zijn „Moeder-Gemeente" Harlingen, Ds G. Visser, worden bevestigd, terwijl de consulent van Drachten, Ds J. Bosma van Leeuwarden, in de inleidingsdienst van br Hofhuis zal voorgaan.

Voor beide Gemeenten en voor de E.C.U. een hoogtijdag.

God zegene het werk in de donkere kop van Noord-Holland en in de Oosthoek van Friesland!

Laat de lichten branden!

Onder dit motto zenden we onze giften voor de E.C.U. naar Ds Jansma in Haarlem. Stuurde U al een bedrag? Wat U nog dit jaar geeft, verlicht de last van de begroting weer, want door diverse onverwachtse uitgaven raakte onze kas leger, dan we wensten.

De arbeid in Noord Holland en ook het werk van zr Van Beek, onze Evangeliste in Rotterdam—C. wordt gedeeltelijk gefinancierd door het geld, dat ons uit de U.Z.C.-kas is verstrekt. Maar de U.Z.C. heeft ook haar plannen en uitgaven. Eigenlijk moesten we nu dat geld maar verder door de U.Z.C. laten gebruiken.

Maar dat hangt van U af, broeders, zusters en vrienden.

Ronduit gezegd: zendt geld voor de E.C.U.

Was er dit jaar in Uw Gemeente al een extra collecte voor de E.C.U.? We zijn dankbaar, dat vele Gemeenten en Gewesten zulk een collecte voor ons organiseren. Maar als het bij U dit jaar nog niet gebeurd is, haast U er dan mee, want nog slechts twee maanden hebt U de gelegenheid.

De Friese jongeren kunnen goed geven. Op de jeugddag in Heerenveen waren ruim honderd jongelui. Eerst hadden we een collecte voor de onkosten van die dag: f 40 legden ze bij elkaar. Maar toen een collecte voor „Spek de bus"! Bijna f 50 was het eindresultaat! Zij hebben de lichten laten branden en gaan daar mee door ook, want op elke afdeling staat zo'n bus, die geregeld gespekt moet worden. Daar doen de thuisblijvers het hunne nog bij en dan juicht de zendingspenningmeester in Amsterdam over de toegezonden gelden.

Laat ons ook kunnen juichen over wat *U* aan *Ds Jansma* zendt.

Als er meer nieuws is, zullen we het U graag vertellen. Ziet U maar gerust naar onze berichten uit.

Wij zien ook uit....!!

Sneek. BROERTJES.

De Raden der

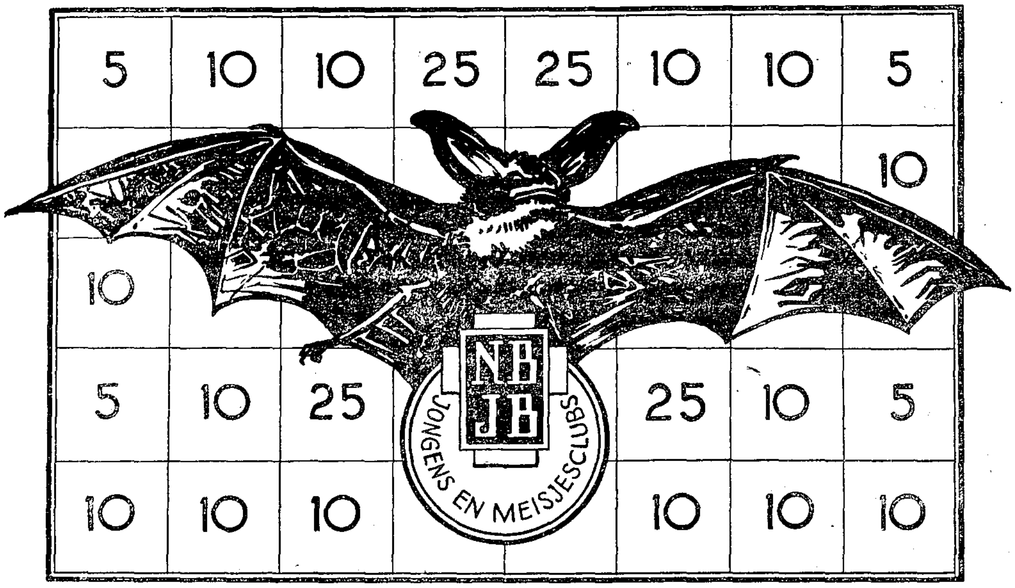
Friese Gemeenten

herinneren wij hierdoor nogmaals aan onze Besturenconferentie te Leeuwarden, Noordvliet 11, op Woensdag 15 November a.s. Aanvang 10.00 uur.

Laat een flinke vertegenwoordiging van alle Friese Gemeenten het bewijs leveren, dat onze arbeid in Friesland uw aller gebed, steun en belangstelling heeft.

Namens het dagelijks Bestuur van
de Bond van Baptisten Gemeenten
in Friesland:
Secretaris,
B. FABRIE.

Wat is dat nu wel?

Inderdaad een ongewone verschijning in ons weekblad. Er is gelukkig iets bekends en vertrouwds bij: de N.B.J.B. Het hele geval is heus niet zo griezelig. Het is de *prikkaart* waarmee een van onze Vleermuizen bij U aan komt kloppen. En wij dachten dat deze introductie U over de eerste schrik heen zal helpen. Steunt ons jongens- en meisjeswerk. Het is maar één keer in een heel jaar dat een dergelijk beroep op U wordt gedaan en wij zijn overtuigd dat onze jongere jeugd niet tevergeefts U vraagt om een „prik". Bovendien helpt U meteen de jongen of het meisje aan het kampgeld, want 20 % van de opbrengst der kaart is het eigendom van de verkoper. Dit wordt dan zo mogelijk gereserveerd voor de komende jeugdkampen.

Met hartelijke groet,
G. BRONGERS.

Gemeenteberichten

APELDOORN

Na ongeveer een jaar herderloos te zijn geweest kan de gemeente Apeldoorn zich thans weer op de komst van een voorganger verheugen. Nadat het hangende woningprobleem zal zijn opgelost, zullen we Ds D. Slort van Almelo als onze herder en leraar mogen begroeten. De diensten konden de laatste drie maanden, dank zij de medewerking van elders, voortgang vinden. Ons ledental bleef op peil. Het bezoek in de morgendiensten, de middagdiensten zijn tijdelijk uitgevallen, is goed te noemen. De samenwerking met andere gezindten is intact gebleven.

Kortom, wij kunnen zeggen, dat de Heer ons door de moeilijkheden — ontstaan door het vertrek van nu wijlen Ds de Haan — heeft doorgeholpen. Hem zij daarvoor dank.

G.

ALKMAAR

Voor een geheel gevulde zaal, namen voorganger en gem. Alkmaar afscheid van elkaar. Onze br. bepaalde ons bij Hebr 12 vers 2. Hier wees hij ons op de overste Leidsman en Voleinder des geloofs. Deze Leidsman heeft hij steeds verkondigd en wil, dat de gem. zich hieraan vasthoudt. Wij moeten ons niet in 't schepsel verliezen: allen bij Hem is rust. Veel hebben wij van elkander geleerd. Wij zijn br. Hofhuis en zijn vrouw dankbaar voor hetgeen ze voor onze gem. hebben gedaan. Er waren banden gelegd, deze moesten nu worden verbroken, maar zij gaan naar de gemeente te Drachten, met welke wij ons één weten in Christus.

's Middags hadden wij een intieme afscheidsdienst met gemeente en vrienden. Van verschillende verenigingen en afgevaardigden werden onze voorganger en zijn vrouw toegesproken. Het dameskoortje zong hun enige liederen toe. Br. Bosma, ouderling, sprak hun woorden van waardering en dank toe, evenzo nog een zuster en broeder.

Zo is dit tijdperk weer voorbij. Wij wensen br en zr Hofhuis alle goeds toe, en hopen dat zij in Drachten geopende harten mogen vinden. Gemeente Drachten, sta naast uw voorganger. Hij wil werken, gij moet helpen!

Afscheid, een woord van weemoed, wij zeggen tot weerzien.

Hartelijke groeten namens de gem.,

H. K.

ROTTERDAM—C.

Wij willen u gaarne laten delen in onze grote blijdschap van Zondagmorgen 5 Nov. De gemeente Pernis en R'dam-Z. ieder met een doopcandidaat en R'dam-C. met twee doopcandidaten, kwamen op die morgen bijeen in de Dr Feisser kapel en mochten aanschouwen hoe vier jonge gelovigen, gehoorzaam aan Gods bevel zich door de doop voegden bij de resp. gemeenten. De kapel geheel bezet, voldoet in dezen aan de gestelde eisen. Nu kunnen wij ook deze inzetting houden in ons eigen gebouw. Het spreekt vanzelf dat wij allen dankbaar zijn voor deze gave van God, maar dan ook dankbaar denken aan de velen die door hun gaven hebben medegewerkt.

Ds Reiling bepaalde ons allen in zonderheid bij het woord uit Handelingen 2 vers 41 en liet duidelijk en eenvoudig uitkomen, wat aan de doop vooraf moet gaan. Het was een blijde en versterkende tijding.

Des middags is door elke gemeente in eigen gebouw des Heeren avondmaal gehouden. Wij vertrouwen dat dit en voor Pernis en voor R'dam een goede ure is geweest. In R'dam-C. was het aanschouwen van de grote schare avondmaalgangers reeds een feest op zich zelven. Wat een mooie middag was het. Welk een goede broe-

derlijke sfeer. Vooral wat een aandrang tot gebed en dank mochten wij ervaren.

Ja en dan nog de grote blijdschap die wij allen ervaren door het blijven van onze voorganger. Ook de teleurgestelde gemeenten die een beroep op hem uitbrachten, willen wij niet vergeten. God zegene U en geve U van Zijn genade en kracht om te volharden. Bovenal dank aan God die niet ophoud om zondaars te noden en te brengen tot de gehoorzaamheid des geloofs.

Secr. V.

Emigratie

Daar is wel belangstelling voor tegenwoordig, ook onder ons. Daarom lijkt het mij goed hier een paar adressen te noemen, waardoor emigrerende Baptisten contacten kunnen krijgen zoals zij begeren. Want het blijkt uit brieven, die het Unie-bureau bereiken, ook wel weer duidelijk, dat men in het buitenland graag het verband met het geestelijk huis wil leggen en beleven. En dat is goed zo. Is niet het beleven van de gemeenschap der gemeente als het ware de belevenis van het „eigene" in de vreemde?

De Unie's van Bapt. Gemeenten in Australië, Nieuw-Zeeland en Canada hebben speciaal iemand belast met de behartiging van de belangen der immigranten van Baptisten huize. Hier volgen dan de namen en adressen:

voor Australië: Rev. W. Probert Philips, 42 Pymble Avenue, Pymble, Sydney, Australië;

voor Nieuw-Zeeland: Rev. P. F. Lanyon, P.O. Box 693, Wellington, New Zealand;

voor Canada: Rev. Caleb Harris, 223 Church St., Toronto, 2, Ontario, Canada.

Het ligt natuurlijk wel voor de hand, dat zij die positieve emigratie-plannen hebben. zich met *volledige* inlichtingen zouden wenden tot het betreffende adres van het betreffende land. Terwijl emigratie voor onze mensen een ingrijpende gebeurtenis is, is de zaak voor de ontvangende landen eveneens geen sinecure. Er zal pas goede hulp geboden kunnen worden als er door de verstrekte inlichtingen een duidelijk beeld van het gezin en van de arbeidscapaciteiten gegeven is.

T. JANSMA.

Bij velen onder ons zal de vraag leven: hoe gaat het de Christenen in Communistisch China?

De Chinese professor Dr Nichols licht ons in:

„De kerkgebouwen in China zijn overvol en onze gemeenten (Baptisten) zijn besloten het werk voor Christus voort te zetten. Onze Christelijke krachtsinspanning wordt voor vele moeilijkheden geplaatst, maar uit de chaos zal orde rijzen, die een zegen zal zijn voor de mensheid en glorie voor Christus. Ik vertrouw dat het werk zal doorgaan."

Laat ons bidden voor de Chinese Christenen in deze voor hun zo moeilijke tijden.

Aan de twaalf scholen onder de Verenigde Raad van Christelijke Universiteiten in China werd toestemming verleend dit jaar te heropenen.

Mededelingen

DRACHTEN

Zondag 12 Nov. a.s. hoopt br Hofhuis door Ds Bosma van Leeuwarden bevestigd te worden in onze Gemeente.

De samenkomsten, welke gehouden zullen worden in de Doopsgez. Kerk, zijn als volgt geregeld:

Bevestiging n.m. 2 uur.

Intrede 7 uur met na afloop de begroetingssamenkomst.

Brs en zrs uit omliggende Gemeenten die deze voor ons grote dag met ons hopen mee te maken en logies wensen, gelieven zich aan onderstaand adres op te geven.

U bent gastvrij en hartelijk welkom.

K. L. ONGERSMA, secr.
Drachten, Oosterstraat 7a.

ALKMAAR

Zondag 12 Nov. hoopt cand. C. van Wier, onze nieuwe voorganger, zijn intrede te houden.

's Morgens 10 uur bevestiging door Ds Visser.

's Middags 3 uur intrededienst.

De diensten worden gehouden in de bovenzaal Nieuwe Doelen, Doelenstraat.

Wij nodigen U vriendelijk uit deze diensten bij te wonen, doch gaarne even bericht omtrent logies enz. aan de secr.: H. Kruize, Kievitstraat 34.

BEROEPINGSWERK

Door deze delen wij U mede, dat Ds K. Reiling van Rotterdam—C. heeft bedankt voor het beroep door de Gemeente Groningen op hem uitgebracht.

Voor de Rotterdamse Gemeente een verblijdend en voor de Groningse Gemeente een teleurstellend bericht.

Namens de Bapt.
Gemeente te Groningen,
H. BOS, secr.

OPLEIDING VOOR JEUGDLEIDSTER

Aan het Predikanten-seminarium in Hamburg is ook een zgn. jeugdseminarium verbonden. Daar bestaat de gelegenheid, om jonge zusters op te leiden voor het werk als jeugdleidster.

Bij de oprichting van dit jeugdseminarium hoopten onze Duitse broeders daarmee tevens de internationale vriendschapsbanden onder de jonge Baptisten te kunnen versterken. Zo zijn er op de lopende cursus een Zweedse en een Zwitserse leerlinge.

De volgende cursus begint op 17 Jan. 1951 en duurt tot Pasen. Twee maanden dus.

Ds Hans Rochel nodigt nu een vertegenwoordigster van de Hollandse jeugd uit, om deze cursus mee te maken.

Wie heeft hiervoor belangstelling? Nadere inlichtingen zullen we graag verstrekken, aan wie zich zo spoedig mogelijk, maar uiterlijk vóór 20 Nov. a.s. tot ons wendt.

BROERTJES,
Alg. secr. N.B.J.B.

Sneek, Tjotterstraat 6.

JEUGDDAG IN TER APEL

D.V. houdt het Gew. Z.O.-Drente zijn eerste Jeugddag in het Boshuis te Ter Apel op 12 Nov. a.s. Aanvang 4 uur. Conferentie-onderwerp: „Jeugd tussen God en chaos". De grote zaal in het Boshuis kan enige honderden jonge mensen herbergen, dus komt maar uit heel de omgeving. Des avonds om 7.30 uur: Grote Jeugdrally (ook in Boshuis) onder het motto „Durf het wagen...."

Velen zullen 12 Nov. komen naar Ter Apel. De N.B.J.B. presenteert zich, belijdend en getuigend. Het moet worden „als in dagen van ouds". Kom ook.

Wie helpt ons aan het tegenwoordige adres van Mej. Greta Deen, vroeger Bergen, laatstelijk 2de Exloermond? Bij voorbaat dank.

De administratie.

TELEFOONNUMMER

Het telefoonnummer van Ds H. v. d. Werf, Stadhouderslaan 90 te Utrecht is: 12960.

Hoeveel *nieuwe abonné's*?

Neen, dat vermelden we nu nog niet. Dat gebeurt pas na afloop van de gestelde termijn (31 Dec. 1950). Maar doet U ondertussen Uw best om nieuwe lezers te winnen, die wij graag als leden in onze lezersfamilie opnemen. Ze zijn welkom! Ze krijgen een maand lang gratis ons blad. Ook wordt een maandlang De Christen gratis gezonden naar proefadressen ter kennismaking. Neemt dus Uw kans waar! En de „aanbrenger" heeft de kans op één der hoofdprijzen (f 10.—, f 7.50, f 5.— of f 2.50) en in elk geval op de „troostprijs" (keuze van f 1.— lectuur voor elke 2 aangebrachte nieuwe abonné's). Het hangt er maar van af, wie straks per 31 Dec. blijkt het grootste aantal abonné's aangebracht te hebben, terwijl dan ook het abonnementsgeld over 1951 (f 5.—) voor deze voldaan is. Wat een mooi werk en wat een pracht-kansen! Maar de tijd gaat snel voorbij. Dus weest er *nú* bij. Dan is U straks, naar wij hopen, onder de winnaars van de hoofdprijzen!

T. JANSMA.

Verantwoording

OCTOBER bracht de volgende giften binnen:

Voor de E.C.U. f 2.50 door N.N. en voor onze Militairen f 2.50 door mej. A. M. te S. Hartelijk dank!

De volgende keer mag het gerust een hele reeks van giften zijn!

De Unie-administrateur,
T. JANSMA.

Giro 9260 ten name van de Unie.

Advertentiën

JAARGANG 67 - Nr. 3027
VRIJDAG 17 NOV. 1950

WEEKBLAD
DE CHRISTEN
Orgaan tot verbreiding van de beginselen van N.T. Christendom

UITGAVE VAN DE UNIE VAN BAPTISTEN GEMEENTEN IN NEDERLAND

REDACTIE-ADRES: Ds. C. BRANDT, MOERKERKESTRAAT 151c - ROTTERDAM—Z.
ADM.: Ds. T. JANSMA, TETTERODESTRAAT 47, HAARLEM, POSTREK. No. 9260 TEN NAME VAN DE UNIE - TEL. 18032

ABONNEMENTSPRIJS BIJ VOORUITBET. VOOR NEDERLAND EN OVERZEESE GEBIEDSDELEN P. JAAR F 5.— - BUITENLAND P. JAAR F 6.50

Het wegwijzende WOORD

De Heer is er

„En in het midden van de zeven kandelaren Eén, de Zoon des mensen gelijk zijnde....”
Openb. 1 : 13.

Johannes, de oude man, die zijn geheel leven gewijd heeft aan de gemeente van Jezus Christus, is naar een eenzaam eilandje verbannen. Om het woord Gods en het getuigenis van Jezus. De botsingen tussen gemeente en staat, tussen de stervende en komende wereld, hebben een aanvang genomen. Voorzover wij zien trekt dan de gemeente in deze bedeling aan het kortste eind. Want de vorst dezer wereld heeft nog altijd benden met zwaarden en stokken, hout en spijkers.

Het is Zondag en de van Jezus beminde tuurt over de wateren naar het Oosten. Daar liggen de gemeenten. Nu verzamelen zich de gelovigen. Nu zingen ze misschen. Wie zouden bidden, lezen en woorden van vermaan en vertroosting spreken? Kon hij toch even binnen gaan. Zouden ze in grote moeilijkheden zijn? Misschien waren er, die tegen de strijd niet op konden en afdreven. Hem overviel de zorg voor al die broeders en zusters. Gelijk een herder zijn ogen over de kudde laat gaan en de landman de akkers beziet. Met liefde, met zorg. Toen sloot Jezus' laatste apostel de ogen en bad. Hij noemde de gemeenten bij name en dacht aan menigeen, die wellicht wankelde. Was hij er toch maar. Hij zou ze opnieuw van de Heer kunnen vertellen. Zijn getuigenis zou waarachtig en warm zijn. Hij was immers zolang met de Heer gewandeld.

In de grote stilte van deze eenzaamheid klinkt plotseling een machtige stem. Hij luistert. De Spreker kondigt Zich aan en zegt dan te schrijven aan zeven gemeenten, daar aan de overzij. Hij keert zich om en blikt in de wereld achter deze wereld. Daar ziet hij zeven gouden kandelaren. Hij ziet Iemand temidden van die kandelaren. Van die Iemand kan hij zijn ogen niet meer afwenden. Al de glorie van die Verschijning vlamt op hem in. Hij staart van beneden naar boven, van boven naar beneden en hoe langer hij ziet, hoe meer heerlijkheid vindt hij. Dan stort hij neer, als een dode. Totdat Iemand hem aanraakt. Zoals Jezus vroeger de mensen aanraakte. En hij hoort Deze spreken van leven en dood. Hij weet het, hij wist het: het is de Heer. Net als toen op die morgen, maar nu oneindig veel heerlijker. En toch Dezelfde.

Goddelijke troost golft door het hart van deze dienaar. De Heer denkt aan Zijn gemeente, aan Zijn volk. Johannes zit wel op Patmos, maar Hij is in het midden der gemeenten. Hij weet hoe het de gemeenten gaat. Hij weet wat ze behoeven. Nee, zo zal de gemeente niet ondergaan, al dringen de benden der wereld op haar aan. De Heer, Die hij zo goed kent, de Heer is er.

Met dit ontzagwekkend gezicht op de Zoon des mensen begint het boek, dat de Heer aan de gemeente van alle eeuwen geeft. Wat alleen bij God bekend was, maakt de Zoon, het Lam, dat waardig was het boek te nemen, aan de Zijnen bekend. Opdat zij weten, dat Hij boven storm en vuur en aardbeving staat. Dat, al sterven ook de leiders en leidsters op eenzame eilanden, ver van de kudde, deze kudde welbewaakt wordt door de overste Herder. Dit boek, dat vol is van rook en vuur, van bloed en tranen, zal de gemeente de zekerheid bijbrengen: de Heer is er.

Misschien wordt het u soms bang in deze tijden. Wie zou niet vrezen nu aan alle einden der aarde de vlammen van het oordeel verschroeiend voortlekken? Gij ziet de weg voor de gemeente van Jezus donker in. Daar zijn redenen voor. Maar in uw hand is het boek, geschreven door die schouwer in de verbanning. En dat boek zegt u: de Heer is er. Hij is de Eerste en de Laatste en van heel uit de verte komt het woord: En Hij, Die op de troon gezeten is, zeide: Zie, Ik maak alle dingen nieuw!

De Heer is er. Hij is de Heer!

HUIZINGA.

Losse Schakels

Beginsel en praktijk Moeilijk vast te stellen is altijd de verhouding tussen de delen en het geheel. De delen mogen hun zelfstandigheid niet verliezen en mogen evenmin het belang van het geheel uit het oog verliezen. Ze mogen elkander niet afstoten maar evenmin elkander overheersen. Voorzover wij weten is bij de organisatie van Baptistisch werk in de wereld altijd nog uitgegaan van de zelfstandigheid der afzonderlijke gemeenten. Men kwam samen om e l k a n d e r t e r a d e n, m e t e l k a n d e r t e o v e r l e g g e n voor wat het werk der afzonderlijke gemeenten betrof, en b e s l u i t e n te nemen aangaande de arbeid, die men gezamenlijk ondernemen wilde of ondernomen had. Vermeden is altijd wat de samenbundelende organisaties het karakter zou geven van een soort Oppergemeente. In de takkenbos, niet in de boom vonden ze hun beeld. Ze voegden zich samen met behoud van elke zelfstandigheid.

Gelijk de afzonderlijke gemeenten zijn samengesteld uit mondige christenen bestaan de Unies, Bonden of Conventies uit zelfstandige, mondige gemeenten, die elk voor zich onderworpen zijn aan Christus en dit rechtstreeks. Een heersende functie bekleedden deze organisaties dus niet. Zij hadden geenszins een wetgevende macht over de afzonderlijke gemeenten. Ze konden geen besluiten nemen of voorschriften uitvaardigen, waaraan de deelnemende gemeenten onderworpen zouden zijn, voor wat hun eigen arbeid betrof. De gemeenten bleven geheel vrij in de regeling van hun eigen zaken — een vrijheid die bleef, ook nadat men naar elkander geluisterd en elkanders adviezen had ingewonnen. Wat de gemeenten voor haar eigen gedijen niet wenselijk of overbodig achtten, kon hen niet van „boven af" opgelegd worden, want er was geen ander „boven" dan de hemel, vanwaar uit Christus de gemeenten leidt door Zijn Geest.

Ander uitgangspunt Het is mogelijk dat men gelooft dat een ander uitgangspunt voor het samenleven der gemeenten wenselijk is. Het is mogelijk, dat men dat niet in strijd acht met het Schriftgegeven. Er zijn tal van Kerken, die naar ander beginsel georganiseerd zijn. Over het al of niet juiste van een andere beginsel van gemeentelijk leven schrijven we nu niet. De uitlegging der H. Schrift is nu niet aan de orde. Wat we maar willen zeggen is dit: wat ge ook doet, wéét wat ge doet. Laat u niet leiden door de gedienstigheid der praktijk, maar zoek een bijbels uitgangspunt en laat u daardoor leiden bij uw reorganisatievoornemens. We nemen niets aan en houden ons aan niets, omdat het heel de wereld over zo bij de baptisten gebruikelijk is of voor schriftuurlijk doorgaat, maar we lezen de Schrift met eigen ogen en wensen vooronszelf overtuigd te zijn van het bijbels verantwoorde van ons handelen.

Revisie Wanneer bij de reorganisatie wordt uitgegaan van wat de wereld over voor baptistisch doorgaat, dan zullen we genoodzaakt zijn ook de serie „moties en besluiten" aan dit beginsel te toetsen. Allicht zal dan zo het een en ander geschrapt moeten worden, dat in het verleden door de Alg. Vergadering werd vastgelegd. Heel de opzet van het werk zal moeten worden gezien in het licht van de autonomie der gemeenten èn van de autonomie der gelovigen, het recht om de Heer te dienen, niet alleen persoonlijk maar ook in die organisatievormen, waarin ze zich tot zulk werk geroepen voelen.

Daar is geen toestemming voor nodig. De Unie is niet de enige organisatie, die in de wereld baptistisch werk zou mogen ondernemen. Wie voor eigen rekening en risico een rusthuis wil stichten, een weeshuis openen, een drukkerij beginnen, een diaconessenhuis grondvesten, en dat werk baptistisch wil noemen behoeft noch daarvóór noch daarná iemands goedkeuring. Over de wenselijkheid kan men van mening verschillen, maar niet over het recht daartoe. Gezien ons beginsel van autonomie kan daartegen niets worden ingebracht. We hebben geen Centrale Macht; geen Instantie die daarover haar veto zou mogen uitspreken. Tot nog toe niet althans.

Verzoeking of verzwakking? Het beginsel van machtsconcentratie heeft — zo toont de geschiedenis — een bepaalde bekoring. Vanwaar? Het is gemakkelijker op anderen te steunen, dan zelf de volle verantwoordelijkheid te dragen. Moeten we de verantwoordelijkheid zelf ten volle dragen, dan moeten we bidden, misschien worstelen om het licht van de Heilige Geest. Dan moet er zijn een groot geloof, een sterk vertrouwen in de Heer, Zijn tegenwoordigheid en Zijn zich bemoeien met de gemeenten. Verslapping van geestelijk leven willen we graag opvangen door op anderen te steunen.

Langzaam en onopzettelijk zijn we wat afgegleden van de opvatting, dat de Algem. Verg. geen gezag had over de afzonderlijke gemeenten in haar interne aangelegenheden. Juist omdat het onopzettelijk was, is dat afglijden zo typerend. Wie haar waarneemt verstaat misschien gemakkelijker de groei van de oude Kerk tot wat de Roomse Kerk nu is: een Wereldkèrk met niet anders dan volstrekt onderworpen afdelingen, geregeerd van één punt uit. Een toonbeeld van macht, maar ook van veraardsing van hetgeen in zijn aanvang en opzet hemels was. Een Kerk, die over alles beschikt, zelfs over Christus. Een Kerk, die meent dat Christus Zijn Gezag aan haar heeft overgedragen. Een Kerk, die van geen enkel punt uit nog met kritiek kan worden bereikt.

Wie weigert zich te houden aan uitspraken, besluiten, genomen door de Algemene Vergadering, die hij in strijd acht te zijn met het autonome karakter der gemeenten en die dus van de Schrift uit gelooft de vrijheid te hebben om anders te handelen, bewijst het geheel een dienst, omdat hij het voor ontaarden behoedt. Al ons handelen staat onder de kritiek van het Woord.

Naastenliefde Eens werd — zo vertelde de bekende Mac Laren — in Glasgow een weinig bekende predikant geroepen bij een man, die ernstig ziek was. In die tijd was de in heel Engeland bekende en populaire Ds Norman Macleod, predikant in dezelfde stad. — De ziekenbezoeker zei tot de echtgenote van de patiënt: „Uw man is erg ziek. Ik vrees dat het typhuse koortsen zijn. Bezoekt U mijn kerk?"

„Nee, nee" met een aarzeling van verlegenheid; „we kerken bij Ds Norman".

„Zo, dat is goed, U zoudt geen betere kunnen vinden. Maar waarom heeft U *mij* dan gevraagd te komen?"

„De Heer zegene U", was het antwoord „ maar denkt U nu heus dat we het willen riskeren dat Ds Norman typhus oploopt?"

Scheuring of afscheuring? De gelovigen zijn verdeeld en te vinden in verschillende instituten, lichamen, geboren uit de behoefte aan geregeld en ordelijk samen zijn, op een wijze, die men gelooft in de H. Schrift te vinden. Wat is er nu gebeurd? Is de Gemeente gescheurd, d.w.z.: zijn de verschillende lichamen, die zich Chr. Kerk of Gemeente noemen, of zijn althans sommigen of

velen daarvan, alle delen van de Gemeente of is er één Gemeente en zijn de anderen die zeggen „Kerk of „gemeente" te zijn, er afgescheurd en dus géén Gemeente?

De Roomse Kerk zegt duidelijk het laatste. Andere Kerken hebben er wel moeite mee. Er schijnt onder de kerkegroep in ons land, die bekend zijn als de Ger. Kerken, Art. 31, een stroming te zijn, die deze Kerken als de enige ware Kerken willen erkennen en de andere voor valse Kerken aanzien. — Hoe de Ned. Geloofsbelijdenis de zaken stelt, schijnt haar aanhangers en uitleggers niet helemaal duidelijk te zijn. De vraag naar de ware en de valse Kerk was in de dagen der Hervorming brandend. Men stelde kenmerken vast, aan de hand waarvan men de ware Kerk van de valse kon onderscheiden. Want „als ieder gehouden is, zich bij de ware kerk te voegen" is het nodig een maatstaf ter hand te hebben en te stellen, om de ware Kerk te kunnen vinden.

Wie deze dingen bedenkt, begrijpt waarom heden in het gesprek dat in verschillende plaatsen gaande is tussen verschillende lichamen, die zich onder een of andere naam als „Kerk aandienen, het vooral gaat over de „Kerk". Men zoekt een zuivere omschrijving van het kerkbegrip. Welke inhoud heeft dat woord? Men bedoelt, ook al gebruikt men het woord „Kerk", toch niets anders, dan wat we in onze bijbelvertaling als „gemeente" genoemd vinden. Wat zijn de wezenstrekken van de Kerk? Zijn ze alleen subjectief? Zijn ze louter objectief? Hebben ze beide? Welke trekken domineren dan? Ontstaat de Kerk door een aanspreken Gods of ontstaat ze eerst dán, wanneer dit aanspreken een gesprek geworden is? Is de Kerk daar, waar het Woord vernomen wordt of komt ze eerst in de verschijning waar het Woord *ant*woord ontving en ontvangt? Ontstaat de Kerk daar, waar het Woord Gods gehoord wordt, of daar, waar het is aangenomen?

Gesprek-cirkel Daar waar Baptisten zijn opgenomen in het gesprek, dat men begonnen is te voeren, dringt de noodzakelijkheid zich meer en meer op, zich rekenschap te geven van eigen positie. We moeten voor de gelegenheid om ons uit te spreken en onze inzichten kenbaar te maken, dankbaar zijn, maar moeten dan ook goed het onderscheidende weten. Als we de klachten over gebrek aan gemeenschap tussen de gelovigen, die in de Kerken samen plegen te komen, lezen, dan voelen we daarin een verlangen naar de gemeente. Gemeente veronderstelt gemeenschap en gemeenschap veronderstelt een diepere eenheid. En wat constitueert die diepere eenheid? Is het het Sacrament? Zijn het Doop en Avondmaal als zodanig? Of is het de geloofsfactor? En wat is dan geloven? Alleen een voor-waar-houden? Of iets anders? Of óók iets anders? L.

Mensen zoeken

de weg ten leven

VII

Na het Brahmanisme verdient het Boedhisme onze aandacht. Wel zijn er meerdere punten van overeenkomst tussen beide systemen, maar ook de verschillen zijn groot genoeg om ze als onderscheiden pogingen van zoeken naar de juiste weg te kenschetsen.

In zekere zin zou men het Boedhisme een hervorming van het Brahmanisme kunnen noemen. Is in beide systemen het doel, om verlost te worden van de algemene wereldsmart, de weg die men daartoe inslaat is een geheel andere.

Het Boedhisme ontleent zijn naam aan die van zijn stichter Boedha, dat Verlichte betekent. Zijn persoonsnaam is Shiddarta. Later werd hij veelal de Gautama genoemd, dat Zinnendoder betekent. Als rijk vorstenzoon werd hij in 557 v. Chr. geboren in Noordindië. Hij trad in het huwelijk met Yaschodhara en kreeg een zoon Rahoela. De veelvormige gestalte van het lijden in de wereld dreef hem echter tot het afscheid uit de hem geschonken levensvreugden. Hij was toen ongeveer dertig jaar.

Aanvankelijk onderwierp hij zich op aanwijzing van ervaren kluizenaars aan harde zelfkastijdingen om de zinnen te doden. Het brengt hem echter niet de gehoopte verlossing, d.w.z. het Brahmaanse antwoord op de vraag, waarom het leven lijden is en lijden moet zijn, heeft voor hem geen vonkende bekoring. Hij vindt dit echter door diep nadenken, dus door ongesluierd bewustzijn van zelfs ongewone helderheid. Met andere woorden, hij wijst de zelf-hypnose der Brahmanen af! Nu ontwikkelt hij zijn leer, waarvan hij denkt, dat zij nimmer door de grote massa begrepen zal kunnen worden. Het duurt verscheidene jaren, voordat hij nochtans waagt, als leraar op te treden. Men heeft het terecht de ironie der geschiedenis genoemd, dat zijn leer misschien wel de meest verbreide ter wereld is geworden. (Er zijn ongeveer 500 millioen aanhangers.)

In zijn „Gemeente" nam hij tenslotte ook vrouwen op. Ongeveer op tachtigjarige leeftijd is hij in alle rust overleden.

Ongewoon energiek predikt Buddha de leer van de wereldsmart. Maar Rittelmeyer heeft zeer juist opgemerkt, dat de zegen van het lijden hem volkomen onbekend is gebleven. Paulus' woord: „Alle dingen moeten medewerken ten goede" mogen we bij hem dus niet verwachten. Neen, in het leven kan hij geen enkele vriendelijke trek ontdekken. Hij wendt zich dan ook bewust van alle levensverschijnselen af. De Indische godsdienst, politiek, filosofie, wetenschap, het familieleven, het kastenstelsel en vragen over het ras houdt hij verre van zich. (Dr H. Hofer.) Heel het leven wil hij eigenlijk ontgaan. Alle op dit leven gerichte gedachten, gevoelens en bestrevingen wil hij tot stilstand en zwijgen brengen. Dit te kunnen wordt zijn enige levensvraag. Daardoor ontkomt men aan de vloek der telkens te herhalen wedergeboorte, of beter weder-vleeswording. De wil om te leven, zo karakteristiek voor ons westerlingen, is naar opvatting der Boedhisten de gevaarlijkste dwaling voor de mens. Volgens hen is de levensdrift de wortel van alle lijden. Toch is het verkeerd te denken, dat deze wereldbeschouwing, hoe pessimistisch ook, in dit pessimisme wil volharden. Integendeel: hij kent verlossing en zaligheid in het Nirwana.

Om over dit lijden verheven te worden, leert Boedha aan zijn monniken de opheffing van de (levens-)dorst te zoeken in de opheffing of vernietiging van alle begeerte. Dit geschiedt echter niet door zelfkastijding, zoals dit ook later onder invloed van het oosters denken onder de middeleeuwse monniken beoefend werd. Dit achtte Boedha als smartelijk, onedel en doelloos. Hij

vond een zekerder weg: die welke uit acht delen bestaat: het rechte geloof, de rechte ontvankelijkheid, het rechte woord, de rechte daad, het rechte leven, de rechte belangstelling, de rechte herinnering en het rechte zich verdiepen. Voor ons is het helaas niet volkomen duidelijk, wat hij met die acht stations bedoelt. Wel zoveel is te begrijpen, dat hij de mystiek bedoelt zoals we al bij de Brahmanen hebben gevonden. Maar anders dan zij wil Boedha in het te bereiken Nirwana een toestand van *bewuste* zaligheid zien, zij het ook bewuste zaligheid zonder spanning of opwinding, maar van diepste voortdurende rust. (Aldus Heiler.)

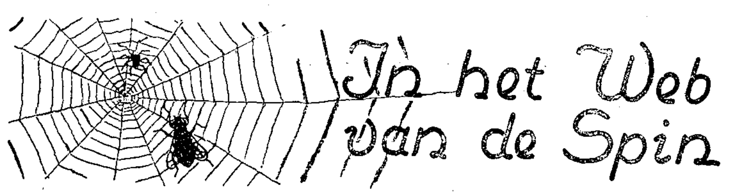
Hiertoe is nodig het onderbewustzijn met zijn gedachten, bestrevingen en ontelbare gevoelens te doden. Want juist die onbewust blijvende inhoud van het onderbewustzijn is de meester van heel ons geestelijk leven. Heel anders is de functie van het onderbewustzijn bij de Brahmaan. Deze geniet daar juist de zaligmakende eenwording met Brahman! De Boedhist wil daarentegen het onderbewustzijn vernietigen. Hij doet dit door zich eerst het onderbewustzijn bewust te maken. Alle gedachten, gevoelens en driften moeten als water uit de bron uit de diepten van het hart worden opgehaald. Dat is de Zelfkennis naar Boedhistisch begrip. Om dit na te kunnen streven mag de leerling zich nooit laten gaan. Altijd moet hij het onderbewustzijn angstig in het oog houden. Op deze wijze onderkent hij de Vormende krachten (Samskara). Het beslissende is nu, de dwaasheid en schadelijkheid van deze krachten te zien, waarmede ze vernietigd worden. De moderne psycho-analyse heeft dus waarlijk geen nieuwe methode tot onderzoek van de diepste roerselen van het menselijk hart gevonden!

Het heeft voor ons, die zo geheel anders georienteerd zijn, geen zin in een korte samenvatting als de onze nog meer af te dalen in bijzonderheden, die toch voor ons als door een dichte nevel omhuld blijven. Voor het logisch denken ontsluit het Boedhisme haar geheimen niet. Zij kunnen slechts verstaan worden langs de weg der mystiek. In dit verband is het begrijpelijk, dat Boedha op de vraag of er een god bestaat geen antwoord geeft. Men mag daaruit niet afleiden, dat het Boedhisme atheïstisch is. Ze zien er echter van af, iets van hun inzichten prijs te geven door gewone formuleringen, waaraan wij gewend zijn.

Voor we er toe overgaan een beoordeling van een Christelijk standpunt te geven, moeten we nog op *één* bijzonderheid wijzen, die Boedha zoals zo veel slechts even aangeduid heeft. Ik bedoel de concentratie. De vrucht hiervan is een helderziendheid, waardoor men de levensraadsels benaderen kan, bijvoorbeeld over de geheimen van de godheid en van het eigen innerlijk leven. De hogere wezens verliezen hun schimmig bestaan voor hem; hij ziet, dat de mens slechts een knooppunt van geestelijke golven is. Hij onderscheidt een stoffelijk en een geestelijk lichaam en daar bovenuit nog een hogere Zelf-heid, die ongevormd uit bewustzijn bestaat. Hem blijkt, dat de mens slechts wil *heeft* en niet wil *is*. De wil staat onder zijn ware wezen. Daarom is het leven in het Nirwana vrij van wil en begeerte.

Groot is dus wel het verschil tussen het Boedhisme en het Christendom, waarover de volgende maal meer.

BRANDT.

Is het wel waar?

Is het wel waar, dat we in de Bijbel Gòds Woord kunnen beluisteren? Wie zegt dat eigenlijk, en op wiens gezag moeten we dat geloven? Zijn er bewijzen, die overduidelijk aantonen, dat de Bijbel een bijzonder Boek is, waarin God tot ons komt met Zijn boodschap?

Hoe verwarrend is soms een discussie over deze vraag! Hebben niet bijna alle hogere religes hun eigen Godsdienstige boeken? En is het niet zo dat zij van hùn boeken hetzelfde zeggen als wat wij beweren over de Bijbel?

Natuurlijk is de vraag naar de waarheid van de Bijbel een dringende. Wanneer de Bijbel niet meer is dan een menselijk boek, met menselijke gedachten — hoe schoon overigens ook — over God, wereld en mens, waarom dan zulk een moeilijke weg te gaan, die afbuigt van de grote weg, die het mensdom óverigens betreedt. Waarom dan nog langer mensen oproepen àlles te verlaten, vriendschappen te verbreken, betrekkingen van dikwijls zeer intieme aard op te geven, om een .... waan te volgen? Hoe zullen we nog kunnen evangeliseren, hoe getuigen, hoe uitgaan om zending te drijven onder verre volkeren, wanneer we niet heel zeker zijn dat er inderdaad maar één Naam onder de Hemelen gegeven is, de Naam van Jezus Christus, waardoor we zalig kunnen worden?

Bengel en de Bijbel

Bijzonder aardig en zeer zeker ook belangrijk is wat de bekende theoloog Bengel over deze dingen gezegd heeft.

Johan Albrecht Bengel leefde van 1687—1752. Hij was jarenlang docent aan een school voor voorbereidend Hoger Onderwijs en heeft in deze periode van zijn leven ontzaglijk veel mogen doen op het terrein van Handschriften-onderzoek en uitleg van de Bijbel.

Hoewel men hem meerdere malen een professoraat heeft aangeboden, heeft hij steeds geweigerd, dit te aanvaarden. Rustig en bescheiden is hij zijn weg door het leven gegaan, en voor zeer velen uit zijn tijd, maar ook daarná, tot grote zegen geweest. Hij was niet alleen een „knap" theoloog maar ook een levend Christen, die in nauwe gemeenschap leefde met God.

Welnu, deze Bengel heeft zich ook bezig gehouden met de vraag, die ons nu te pakken heeft. En zijn eerste antwoord is, dat we *geen enkel bewijs* kunnen leveren dat de Bijbel Gods Woord is. Wij kunnen niets bewijzen, maar *de Bijbel bewijst zichzelf* als zodanig!

„Zoals de ZON door geen enkel ander hemellichaam, zeker *niet* door het licht van een fakkel, maar slechts door zich zelf gezien wordt, hoewel een blinde het niet begrijpen kan", zo bewijst zich de Bijbel aan hem, die waarlijk openstaat en luistert, als het levende Woord van God. Het Woord neemt de openstaande mens in Zijn greep, het pakt hem, het spreekt aan, het dringt door tot in de diepte van zijn ziel.

En nu kan de mens wel gaan tegenspreken, argumen-

doorn, de N.B.J.B. en van het Gewest Holland der N.B.J.B. Ook ontvingen we nog vele persoonlijke blijken van medeleven en wel van onze consulent Ds K. Reiling, Ds T. Jansma, Ds A. Dronkers, leider van de Utr. Herv. Stadszending, oude Ds Visser en voorts van leden in de verstrooiing en van oud-leden. Het werd een goede avond, waarop de bijdragen van de verenigingen elkander afwisselden.

Zo mochten we dan door Gods goedheid een nieuwe periode ingaan. Dankbaar zijn we voor de hulp die voorgangers en studenten ons in het jaar van vacant zijn ons boden. Mede door hun bereidwilligheid kon de arbeid in Utrecht voortgang vinden. Student Lindeman diende ons gedurende de laatste maanden practisch iedere Zondag. Hem zijn wij ook zeer dankbaar. Maar bovenal danken wij de Heer, die de gemeente door het herderloos tijdperk heen hielp, haar zegende en Die 29 October maakte tot een mooi nieuw begin, waarvan velen getuige mochten zijn.

F. BOS, secr.

EINDHOVEN

Het was voor de gemeente in de lichtstad op Zondag 1 Oct. een feestdag. In de morgendienst werd een jonge broeder, die reeds lange tijd met ons opging, door de doop de gemeente binnengeleid. Onze voorganger, Ds Zijlstra, stond bij deze gelegenheid uitvoerig stil bij het Verbond der besnijdenis en de N.T. doop. Na de doopsbediening vierden we als gemeente nog het H. Avondmaal. Het nieuwe lid werd door ouderling de Jonge een hartelijk welkom toegeroepen.

Zondag 22 Oct. was het wederom een feestdag. Als gemeente mochten we het 25-jarig bestaan herdenken. Een grote schare toehoorders was bijeengekomen in ons mooi versierde kerkgebouw. „'k Zal met mijn ganse hart Uw eer, vermelden Heer, U dank bewijzen". Met deze schone psalm werd de dankdienst geopend. Ds Zijlstra las vervolgens een gedeelte uit Handelingen 9. De predikatie vond plaats n.a.v. het 31e vers. De gemeente dan te Eindhoven had vrede en werd gesticht; en wandelde in de vreze des Heeren, en de vertroosting des H. Geestes werd vermenigvuldigd. Onze voorganger bepaalde de gemeente bij de woorden: „Ik zal Mijn gemeente bouwen". Het fundament is reeds eeuwen geleden door Jezus Christus gelegd. De gemeente Eindhoven heeft op dit fundament in de 25 jaren die achter haar liggen voort mogen bouwen. De verleider van de beginne heeft zeer zeker ook in deze gemeente getracht de arbeid die in de Naam des Heeren werd aangevangen, lam te leggen en zo mogelijk te vernietigen. Maar Gode zij dank is de gemeente staande gebleven tot op deze dag. Dit was mogelijk omdat de gemeente bestaat uit gelovige mensen, die verlossing en vrede hebben gevonden aan de voet van het Kruis. Blijde en droeve dagen waren er in de gemeente, maar de Heilige Geest bleef en nam toe in openbaring van kracht. — Hierna werd nog een solo gezongen, waarna deze dankdienst met lof en aanbidding werd besloten.

's Avonds kwam de gemeente met haar vrienden en belangstellenden andermaal bijeen voor de „Herdenkingsdienst". Na een kort openingswoord door Ds Zijlstra, werd de secretaris in de gelegenheid gesteld de belangrijkste gebeurtenissen die in de 25 jaren gemeentelijke arbeid hadden plaats gevonden, de revue te laten passeren. De gemeente werd op 19 Oct. 1925 opgericht met 17 leden. Na 25 jaren op 19 Oct. 1950 is zij gestegen tot plm. 155 leden. Hallelujah! Vervolgens mochten we korte toespraken beluisteren van de broeders: J. Danker, J. de Jonge en H. de Vries. Het zangkoor verleende haar medewerking door het zingen van een viertal schone liederen.

Na de pauze werd Ds K. Reiling van Rotterdam, die op 19 Oct. 1925 de gemeente institueerde, in de gelegenheid gesteld zich met een toespraak tot de gemeente te richten. Met grote aandacht werd naar de predikatie: „De Heer bouwt de gemeente" geluisterd. Br Bots van Den Haag (S.) richtte hierna hartelijke woorden tot de gemeente. Schriftelijke felicitaties werden voorgelezen van br en zr Zerbst te Utrecht, fam. Poppen te Nw Weerdinge, en van de gemeente Den Haag (C.).

Aan het einde van deze avond dankte ouderling Wiersema God de Heer voor deze heerlijke jubilerende feestdag.

Rest mij tenslotte nog te vermelden dat we Zondag 5 Nov. voor de 3e achtereenvolgende maal een hoogtijdag hopen te beleven. In de morgendienst worden drie jonge zusters door de doop de gemeente binnengeleid. De Heer zegene ons met onze verbonden gemeenten in het vaderland, tot eer en verheerlijking van Zijn Naam.

Met hartelijke groeten uit
de lichtstad,
H. DE JONGE.

DEN HELDER

Hier weer enig nieuws uit Noordhollands noordpunt. Zondag 29 October nam onze voorganger, br Hofhuis, afscheid wegens vertrek naar Drachten. Onze zaal was stampvol.

De scheidende voorganger las zijn tekst: Genesis 28 vs 15: „Ik zal u niet begeven en verlaten". Spr. begon met op te merken, dat zijn werk in Den Helder met veel zwakheid en fouten was gedaan, zoals dat van elk mens te verwachten is. Echter was hij blij dat hij trots alles het Evangelie van Jezus Christus heeft mogen prediken en een rijke Heiland voor arme zondaren. Komende tot de tekst zegt spr.: Jacob vluchtte uit van Berséba en ging naar Haran. Bij het vallen van de avond zocht de vereenzaamde een steen, die hem kon dienen tot hoofdpeluw. Nu eerst kan God tot hem spreken. Het is een heerlijke belofte: „Ik zal u niet begeven en niet verlaten". Jacob die door zijn handelwijze eigenlijk alles bedorven had, mocht nochtans op de nabijheid des Heeren rekenen. Spr wilde de gemeente herinneren bij zijn afscheid aan die schone belofte, die eens aan Jacob werd gegeven, maar die tevens geldt voor alle kinderen Gods. Voorgangers komen en gaan, maar Jezus Christus, het Hoofd der gemeente, blijft en Hij zal ons nooit begeven en verlaten.

Br Boon sprak namens de gemeente en dankte br Hofhuis voor al het werk in de gemeente gedaan en bood hem een boekwerk aan. Daarna werd staande gezongen: „Dat 's Heeren zegen op u daal". Ook br van Leeuwen nam nog het woord en dankte br Hofhuis alsook zijn vrouw voor alles wat zij voor de gemeente Den Helder hadden gedaan. Br Bruin sprak nog een persoonlijk woord en dankte voor alles wat hij in Den Helder op interkerkelijk terrein had gedaan. Br Hofhuis dankte alle sprekers en ook de gemeente voor het geschenk.

Nog werd gezongen: „Blijf met mij Heer" en na dankgebed en zegen namen velen nog met een handdruk afscheid van zijn eerwaarde en Mevr. Hofhuis.

De correspondent.

HAULERWIJK

Zondag 5-11-'50 was een bijzondere dag voor ons allen en toch ook weer heel eenvoudig en gewoon, want wat

is eenvoudiger om naar de waarheid te vlieden met al onze bezittingen, lichamelijk en geestelijk?'

Onze Gemeente mocht dit eenvoudige deze Zondag weer eens mee maken, doordat een br en zr zich door de doop in de gemeente lieten opnemen. Deze br en zr, echtpaar, liepen al een tijdlang met hun doopplan rond. Men meent dat er veel moet veranderen in het leven om tot de doopsbediening te moeten overgaan, vandaar dat dit vertragend werkt. Is het niet heerlijk om getuige te kunnen zijn dat weer twee kwamen tot onze Heer, die inzagen één geloof, één doop?

Onze voorganger had dan ook voor de doopsbediening uitgekozen als tekst 1 Cor. 12 : 13: Want door één Geest zijn wij allen tot één lichaam gedoopt, hetzij Jood, hetzij Griek, hetzij slaven, hetzij vrijen en allen zijn wij met één Geest gedrenkt. De heilige Geest is het, aldus onze voorganger, die bewerkt dat wij anders worden. Wij geloven en moeten zeggen: Kom mijn ongeloof te hulp. Wat zullen wij hopen, bidden, verwachten: de Geest zelf bidt voor ons. Wat moeten wij doen: de Geest leidt in alle waarheid. Wij laten ons dopen. De Geest Gods draagt en bevestigt ons in onze wankele beslissingen. Daarom roepen wij dagelijks: Kom, o Heilige Geest. O.a. werd gezongen Gez. 105 : 4: Nabij of ver, wij zijn verbonden.

Na de doopdienst werd met onze nieuwe leden het Heilig Avondmaal gevierd en werden ze toegesproken door een van de ouderlingen. Na het Heilig Avondmaal reikten al de aanwezige gemeenteleden hun de hand.

Dit was dus een zeer goede Zondag voor ons allen en wij hopen en bidden, dat menig andere dit tot voorbeeld mag zijn geweest.

E. J., secr.

Boekbespreking

Wij ontvingen van de fa. J. H. Kok te Kampen een in ieder opzicht keurig verzorgd exemplaar van de Maranatha-kalender 1951.

De kalender staat onder redactie van Dr H. J. Langman, Ned. Herv. predikant, en Ds J. Overduin, Geref. predikant, beiden te Amsterdam, die de voorzijde der blaadjes verzorgden.

De achterzijde is verzorgd door Mevr. G. Sevensma—Themmen en de Heer D. Wijnbeek.

De bekende illustrator J. H. Isings heeft het mooie schild ontworpen. Het stelt voor de vergadering der Stammen waar Jozua het woord voert. Aanbevolen!

De prijs van de Maranatha-kalender is f 1.75.

Voor Zondagsscholen en Evangelisatie-commissies gelden speciale condities.

Daar de voorraad slechts beperkt is, is het wel raadzaam dat gegadigden spoedig de kalender bestellen.

Het is ons een genoegen u de Neerbosch' kalender voor 1951 te mogen aankondigen. Het buitengewoon fraaie schild is een reproductie van de schilderij van D. A. C. Arts: In het Weeshuis te Katwijk-Binnen.

Neerbosch' kalender is de oudste Christelijke Dagkalender in ons land, hij bestaat reeds meer dan 75 jaar. Het verwondert ons niet, dat de belangstelling voor deze kalender in de loop der jaren is toegenomen. Immers ook het z.g. blok is met liefde en vaardigheid verzorgd.

De prijs van Neerbosch' kalender bedraagt f 1.75.

Voor gratis uitdeling is de kalender beschikbaar bij ieder aantal voor 96 cent per stuk. Het is dan echter wel nodig dat het bestuur of de directie van de aanvragende instelling (Evangelisatie, Inrichting, Zondagsschool, Diaconie, enz.) een schriftelijke verklaring bij de bestelling insluit, dat de kalenders voor gratis uitdeling zijn bedoeld en op geen enkele wijze zullen worden doorverkocht.

Aanbevolen!

GEDACHTEN EN GESTALTEN UIT DE EVANGELIEN door Dr W. van Rhijn.

Dit boek van 172 bladzijden, dat keurig gebonden en gevat in een zinrijk schutblad door G. F. Callenbach, Nijkerk voor f 4,90 op de markt wordt gebracht, behandelt voornamelijk de gestalte van Johannes de Doper en het tiende hoofdstuk van het Evangelie van Lukas. De schrijver toont door zijn afwijken van de hoofdweg en het opgaan van prachtige zijwegen, meester te zijn van het terrein. Hij weet telkens weer op de hoofdweg terug te komen en wat men onderweg opdoet, is merkwaardig veel. Ik heb het boek met veel ambitie gelezen, bijna zonder het uit de hand te leggen. Johannes de Doper, man in de woestijn (weet u waarom juist daar? Hier vindt u het!) Godsman en volksman, voorloper en vriend van de Bruidegom, staat in al zijn moed en twijfel voor ons. Lukas kent men beter dan ooit, ofschoon de inhoudsopgave alleen maar beschouwingen over Luk. 10 aangeeft. Vele aantekeningen met verwijs naar literatuur en aangehaalde bijbelteksten achterin. Het boek eindigt plotseling, maar dat komt, omdat nog twee of drie delen zullen verschijnen. Dit is zo, dat men naar de volgende uitziet. Ziet, dat u het in handen krijgt.

HUIZINGA.

Mededelingen

VOORLOPIG BERICHT!

Zondag 3 Dec. a.s. zal het, zo de Heer wil, een grote dag zijn voor onze gemeente. Dan vindt de ingebruikneming van het nieuwe kerkgebouw plaats. Nu reeds verzoeken wij aan allen die die dag met de gemeente blij willen zijn, te melden of men komt en zo ja, wanneer. Nauwkeuriger gegevens omtrent reisroute van Sittard af komen in De Christen van de volgende week.

Uw bericht wordt verwacht aan onderstaand adres: de heer J. D. Oosterloo, Marsstr. 1, Treebeek (L.).

Welke gemeente stuurt ons vóór die dag een of meer (hoe meer hoe liever) exemplaren van Lofzangen en Gebeden? We hebben nl. niet genoeg om allen mee te laten zingen. En ik meen dat er nog gemeenten zijn die ze wel hebben, maar niet gebruiken. Stuurt u ze dan als 't u blieft aan mijn adres. We hebben tot nog toe geen geldelijke steun gevraagd voor de bouw van onze kerk. Wilt u dan op deze manier ons steunen, door die bundels, die u beslist niet gebruikt, aan ons te geven?

Volgende week nader bericht omtrent dagindeling!

Hartelijk groetend,
Uw H. HORNSTRA.

Ir de Katstr. 6, Treebeek (L.).

BEROEPINGSWERK

Beroepen te Almelo in de vacature van Ds Slort, Ds G. Visser te Harlingen.

Wie kan ons het tegenwoordige adres melden van Wed. J. Groenewold, Blankenstr. 115 [3], Amsterdam?
Bij voorbaat dank.

De administratie.

Nieuwsdienst van de E.C.U.

De „Juffrouw van het Kerkie"

Een Zaterdagmiddag.
Negentig kinderen zitten met grote, open ogen te kijken naar het witte doek voor hen. Beeld na beeld schuift aan hun verbaasde blikken voorbij. Gespannen zitten ze te luisteren naar de toelichting, die de juffrouw in de zaal achter hen geeft.
Wat is dat?
Vertelmiddag in de Feisserkapel in Rotterdam—C.
Wie is die juffrouw? Onze Evangeliste zr Van Beek.

Met behulp van het Delita-apparaat — een moderne toverlantaarn — houdt ze de kinderen een poos bezig.
Onze Evangeliste schrijft: „Het gaat volgens mij fijn. Het is iedere dag een vreugde hier te werken".
Deze negentig kinderen komen uit huizen met gezinnen. Met Vaders en Moeders, met grotere en kleinere broers en zusters. Met Ooms en Tantes. Langs deze weg wordt een grote groep mensen bereikt. Niet met toverlantaarns, maar met het grote licht van het Evangelie, met het Licht der Wereld, Jezus Christus.
De „Juffrouw van het Kerkie" is al bekend en heeft een goede ingang in de gezinnen. Daar verwachten ze van haar, dat ze over de „godsdienst" zal spreken. Een open deur.
Natuurlijk is een open deur alleen nog niet genoeg. Er moeten open harten komen. „Het resultaat ligt nog verborgen, maar de verwachting mag gegrond heten, dat het zal komen!" aldus Evangeliste Van Beek.
Binnenkort zullen de beide meisjesclubs (ongeveer 30 meisjes) een openbare avond geven voor Gemeente en ouders. De eerste keer, dat ook de ouders zullen komen. Zo binden we daar steeds meer draden aan die gezinnen, en zo hopen we ze te kunnen trekken. Het zijn de liefdekoorden, waarmee mensen uit de duisternis tot het Licht getrokken worden!

Natuurlijk zijn deze mogelijkheden er niet alleen in Rotterdam. Ze zijn ook in Amsterdam, Den Haag, Utrecht. Misschien op wat andere wijze. In elk deel van het land moeten we deze draden, deze koorden leggen.
Maar hier geschiedt het dank zij toewijding en liefde van door God uitgestoten arbeiders en arbeidsters, dank zij mensen, die de lichten laten branden en het werk van de E.C.U. steunden met kleine en grote gaven.
Met dankbaarheid maken we er melding van.
Opdat de lichten *blijven* branden!
Helpt U mee?

Sneek. BROERTJES.

Correspondentie

H. O. en G. J. te G. U schrijft: „Dan was de vraag van genoemde br (nl. J. K. te H.) is er dan nog behoud voor de Kanaanieten en voor hen, die niet in de Heere geloofd hebben? Het heeft mij verwonderd dat U op die vraag niet hebt geantwoord, maar direct aankomt met de leer der Alverzoening".

Antwoord: In het antwoord aan br J. K. te H. ligt het antwoord op de vraag aan die br opgesloten.
Verder klagen deze brs er over dat we in De Christen de leer van de Alverzoening met die van de Jehova-getuigen gelijk stelden. We zouden niet zijn ingegaan op de verkeerde voorstellingen van de Alverzoening tegenover de Jehova-getuigen. Willen de brs misschien eens schrijven wat ze met die „verkeerde voorstellingen" van de Jehova-getuigen ten opzichte van de Alverzoening, bedoelen? Ik weet het niet.

L.

Advertentiën

In Jezus ontslapen mijn innig geliefde zuster
Maartje Roos
wed. van R. Zwaal
in de ouderdom van 75 jaar.
Openbaringen 22 : 5.
Mej. G. Roos.
Wassenaar, 9 Nov. 1950.
Schouwweg 79.

Ontslapen in haar Heer en Heiland, in de ouderdom van 81 jaar, onze lieve moeder, behuwd-, groot- en overgrootmoeder
Boukje A. Kroes
sinds 28 Jan. 1947
wed. van Sj. H. Kloetstra.
Uit aller naam
Familie Kloetstra.
Noordbergum,
13 November 1950.

Heden ging ons voor naar het Vaderhuis onze innig geliefde en zorgzame moeder, groot- en overgrootmoeder
Antje Visser
sinds Januari 1943
weduwe van Joh. Smits
in de gezegende ouderdom van 83 jaar.
Haar wens bij Christus te zijn is vervuld.
T. de Boer-Smits
C. J. de Boer
D. Zwaan-Smits
J. W. Zwaan
H. Feenstra-Smits
J. Feenstra
klein- en achterkleinkinderen.
Staveren, 14 Nov. 1950.

Op 14 Nov. nam de Heer tot Zich onze oude zuster
Antje Visser
in de gezegende ouderdom van 83 jaar.
Onze gem. verliest een van haar stille bidders en trouw lid.
Namens de Bapt. gem. Staveren.

JAARGANG 67 - Nr. 3028
VRIJDAG 24 NOV. 1950

WEEKBLAD
DE CHRISTEN
Orgaan tot verbreiding van de beginselen van N.T. Christendom

UITGAVE VAN DE UNIE VAN BAPTISTEN GEMEENTEN IN NEDERLAND

REDACTIE-ADRES: Ds. C. BRANDT, MOERKERKESTRAAT 151c - ROTTERDAM—Z.
ADM.: Ds. T. JANSMA, TETTERODESTRAAT 47, HAARLEM, POSTREK. No. 9260 TEN NAME VAN DE UNIE - TEL. 18032

ABONNEMENTSPRIJS BIJ VOORUITBET. VOOR NEDERLAND EN OVERZEESE GEBIEDSDELEN P. JAAR F 5.— - BUITENLAND P. JAAR F 6.50

Het wegwijzende WOORD

In Zijn voetspoor

„.... indien gij de mensen hun misdaden vergeeft, zo zal uw Hemelse Vader ook u vergeven.”

Matth. 6 : 14.

Het Christendom is de Godsdienst van de schuldvergeving, en dáárdoor van zo'n bevrijdend karakter.

Wie deze schuldvergeving niet voldoende ziet, niet telt, niet zèlf aanvaardt en weer in praktijk brengt bij ànderen, die heeft niets, maar dan ook niets van de boodschap van Christus en van het nieuwe Koninkrijk begrepen. Hij zal daarin niet binnen kunnen gaan.

God neemt onze schuld volkomen serieus

Dat is het eerste wat gezegd moet worden: God maakt volkomen ernst met onze schuld. God gaat er niet overheen, doezelt haar niet uit, verkleint haar niet en vergroot haar niet, maar rekent er mee in haar werkelijke omvang.

Dat dit zo is wordt ons duidelijk, wanneer we Golgotha in ogenschouw nemen. Daar spreekt de Rechter zijn „schuldig” en daar ook „verrekent” Hij op grondige wijze die schuld.

Alleen: God is meer dan alleen maar menselijk-rechtvaardig. God is ook Schepper, liefhebbend Vader, Beminnaar van Zijn kroost. En het is dáárom dat Hij deze schuld met en aan die ANDER verrekent, Jezus Christus, Zijn eengeboren Zoon.

En nu mogen we dan bidden (maar wat moest er veel gebeuren voor dat kon!): „....en vergeef ons onze schulden”.

Zo de Vader, zo het kind

Maar deze schuldvergeving kan slechts plaatsvinden, wanneer de mens bereid is, ook zelf te leven naar de grondwet van het Koninkrijk. God koppelt Zijn schuldvergeving aan de onze. Zijn wij bereid anderen te vergeven, dan Hij ons.

Omgekeerd, wanneer wij anderen, die ons misdeden, opsluiten in de gevangenis van hun schuld, dan weigert God ònze schuld uit te delgen, en houdt Hij ons in die gevangenis, tot wij de laatste halve cent aan Hem betaald hebben. En kunnen we dat?

Dit zijn dingen die we wel telkens weer mogen overwegen. Juist hierin blijkt, of we werkelijk Christenen (van Christus geleerd) zijn. Vaak zijn we wat al te gemakkelijk in deze dingen.

We vragen schuldvergiffenis aan de lieve Heer, zo tussen twee cigaretjes in, of met de slaap al in de ogen, alsof we om een appeltje vragen. Maar hoe kort daarop spelen we misschien zelf voor de beledigde schuldeiser (keihard en onbarmhartig) in een klein zaakje waarbij we zelf betrokken zijn? Een mens is zichzelf nog altijd het naaste. Onze grootste lieveling is ons eigen-ik.

Zo staan we allemaal dikwijls heel erg op ons rècht, zijn heel erg gepiqueerd wanneer men òns tekort doet, vinden het eigenlijk maar heel gewoon dat een ander òns maar wat door de vingers moet zien en niet op al ònze slakjes zout moet leggen. Wanneer wij wat verkeerds doen, moet die ander toch begrijpen, dat de omstandigheden er ook naar waren, dat we het zo niet bedoelden, dat anderen ons opstookten, dat we zelfs niet door hadden dat het zo erg was, enz. enz. Maar die ander te begrijpen die ons wat aandeed, dat is werkelijk teveel gevraagd, waar blijf je dan met het recht?

Ik heb niks gedaan

Natuurlijk kun je iemand niet vergeven, die niet schuld belijdt. Maar maken we het een en ander vaak niet ontzettend moeilijk door onze stekelige opmerkingen, onze afwerende houding, ons veelvuldig gepraat bij anderen, om tot inzicht en openlijke erkenning van schuld te komen?

En zijn de meeste gevallen niet zo, dat men eigenlijk van twee kanten tot schuldbelijden zou moeten komen?

En w a n n e e r is eigenlijk van schuld sprake? Ontstaat dan alleen maar schuld, wanneer we iets verkeerds g e z e g d of g e d a a n hebben? Zo is het bij de aardse rechtbanken wel, maar bij de Hemelse?

Is onze grootste schuld, en de aanleiding tot vele ellendige misverstanden en ruzies niet vaak onze koude, liefdeloze, hooghartige, soms ook neerbuigend-vriendelijke houding tegenover de medemens/broeder/zuster?

Juist in deze dingen, die nauwelijks aanwijsbaar zijn, maar die des te meer gevoeld worden, ligt meestal onze grote schuld.

Ik heb niks gedaan, zeggen we soms zo heerlijk overtuigd-naief in de taal van het schoolkind. Dat kan waar zijn, maar is geen bewijs van onschuld. Het feit dat we de ander, in een kort of lang verleden, niet even liefhadden als onszelf, maakt dat we bijna altijd, in iedere „twistzaak" deelgenoten zijn in de schuld. Moet dat niet klein maken? Moet dat niet uitgangspunt zijn, wanneer we weer bij elkaar willen komen?

Wie zó verlicht is, zó handelt, zó de ander helpt, de gevangenis van zijn schuld te verlaten, die mag rekenen op volkomen schuldvergeving bij God.

„En vergeef ons onze schulden, gelijk ook wij...." Ja?

Wf.

Losse Schakels

Met orde geschieden Voorstellen en besluiten mogen niet bloot het resultaat zijn van een optelsom. De Kerkeraad, het Bestuur, de Commissie, vormen een collectief. De enkele leden mogen dat niet vergeten. Het is niet zo, dat, wanneer een bestuur b.v. tien leden telt en er zijn er bij zekere gelegenheid acht bij elkaar, ze dan maar de hoofden bij elkaar zouden mogen steken en een besluit nemen „omdat de meeste bestuursleden toch aanwezig zijn", en er van de tien leden die het bestuur telt, „zeven voor gestemd hebben". Wel is zeven meer dan de helft plus *één*, maar een ontmoeting van acht leden van een bestuur van tien is geen wettige vergadering, bevoegd om besluiten te nemen.

Besluiten zouden zodoende het resultaat worden van een optelsom en dat moet men zoveel mogelijk vermijden. Ze moeten de vruchten zijn van overleg. Daartoe zijn die tien broeders tot een bestuur geinstitueerd. Ze mogen niet individueel handelen. Hoe zij persoonlijk denken of gestemd hebben, interesseert de vereniging niet. Die heeft recht op een collectief oordeel: een oordeel dat vrucht van overleg is, want daartoe heeft zij deze mannen samen gevoegd. Anders zou het bestuur immers ook nooit verantwoording van zijn daden kunnen afleggen.

Omzend-brief Om in de vorige schakel genoemde reden kunnen eigenlijk geen besluiten bij omzendbrief worden genomen. Aan die manier van besluiten nemen ontbreekt het noodzakelijke, n.l. dat het besluit de vrucht is van het naar elkander geluisterd en met elkander overlegd hebben. Een besluit, op zulk een wijze tot stand gekomen, is het resultaat van een optelling. Meer niet. Immers de eerste weet niet hoe zijn medebestuurders over het onderwerp denken; slechts de laatste, die de brief ontvangt, kent de gevoelens van zijn medebestuursleden en kan daaraan het zijne toetsen en tot rijpheid brengen.

Die geroepen zijn voor te gaan, te raden en te regelen, moeten voorzichtig zijn. Als ze deze eis niet verstaan, brengen ze verwarring.

Een vergadering kan niet worden gehouden — is althans niet wettig en bindt niemand in haar besluiten, wanneer ze niet is bijeen geroepen door het Dagelijks Bestuur. Buiten die mannen om kan geen bestuur of vereniging wettig vergaderen. Hoe groot het quorum moet zijn, zal een wettig bijeen geroepen vergadering besluiten kunnen nemen, moet in het reglement worden vastgelegd.

Orde is een gewichtig ding. Een gebrekkige orde is beter dan wanorde. Gelooft men dat bij de heersende regels het werk niet vlot loopt, dan probere men op wettige wijze betere regels rechtskracht te doen verkrijgen. Maar niemand doe wat recht is in zijn ogen. God is een God van orde. De Heer lere ons *Zijn* orde!

I Kor. 15 : 29 Een br merkt omtrent dit moeilijke vers het volgende op: „Paulus richt zich hier tot degenen in de gemeente te Korinthe, die zeggen, dat er geen opstanding der doden is : 12. In de volgende verzen betuigt hij dat, als de doden niet worden opgewekt, ook Christus niet opgewekt is. Dan hebt ge tevergeefs geloofd, dan zijt ge nu nog in uw zonden. En nu komt Paulus met de zo echt Joodse vraag, vers 29: anders wat zullen zij doen.... Als Christus dood is en begraven, tot Wien moeten ze dan gedoopt worden? Tot een dode? En als de doden ganselijk niet opgewekt worden, waarom worden zij voor de doden gedoopt?"

Wanneer Christus niet opgewekt zou zijn, zou de doop tot Christus inderdaad een in verbinding treden met iemand uitdrukken, die dood is, en zoveel zijn als het vragen om onder de doden te worden opgenomen. We zouden dan echter verwachten dat Paulus in de slotwoorden zou zeggen: En als de doden ganselijk niet opgewekt worden, dan worden zij (die zich laten dopen) voor de doden gedoopt.

Inderdaad wordt de doop een ongerijmdheid, wanneer Christus niet uit de doden is opgestaan. Dat Paulus dat hier wil aantonen is echter niet helder.

De hond In het herdersleven in het Oosten ontbreekt de hond. Wanneer men hier of daar in Nederland nog eens een steeds zeldzamer wordende kudde schapen op het heideveld ziet, ontbreekt in het beeld nimmer de hond. Hij is de trouwe metgezel van de herder en de wachter bij de kudde. Hij kent zijn taak. Hij houdt de kudde bijéén en drijft het schaap, dat neiging tot afdwaling vertoont, terug naar zijn plaats. In het bijbelse Oosten is de hond nimmer tot de positie kunnen opklimmen. De hond, in dienst van de mens, schijnt daar onbekend te zijn gebleven. Tenminste de hond in directe dienst van de mens. Men kende er blijkbaar zomin de waakhond als de herdershond. In de steden fungeerden ze als stadreinigers, die zodra de duisternis was ingevallen, uitrukte en al wat eetbaar was, en bij de straten was neergegooid, opaten of wegsleepten. Ze leefden bij koppels en deden deze ongevraagde reinigingsdienst gezamenlijk voor eigen rekening. De tot dienst gedresseerde hond was onbekend. De hond leefde in het wild en was niet gezien. Zijn naam diende als scheldwoord.

Wie vervult dan in de kudde des Heeren de functie, die in de kudde in Europa de hond is toevertrouwd? Heeft een dichter niet terecht het geweten aangeduid als „de hond des hemels"? Dwalen we af, dan begint deze hond te blaffen en te bijten. Hij kan het schaap, dat niet wil luisteren doch eigen begeerten volgen, veel pijn doen. Hij doodt niet, maar maakt het voortgaan op een verboden weg, een weg, die van de Herder afvoert, wel heel moeilijk. — Wat zullen we doen, als deze bijter ons waarschuwt? Proberen hem weg te slaan? Hem het bijten proberen af te leren? Sommigen deden dat en hebben hun geweten „verstoten", zich van hun geweten ontdaan en het gevolg? Dat ze schipbreuk leden aan het geloof. Want wie zijn geweten, die pijniger, wegslaat, kan niet blijven geloven. Hij heft het contact met de hemel

op, en wordt overgegeven aan zijn verkeerde begeerte, die van zijn ziel niets heel laat.

Al wat van de hemel komt en de hemel doet, is goed voor ons. Ook als de hemel zijn hond op ons loslaat kunnen we maar danken — danken voor de wonden die hij ons bijt; de pijn, die hij veroorzaakt. Het is beter kreupel en verminkt het leven in te gaan dan ongeschonden in het helse vuur geworpen te worden.

L.

ZAND en ZAAD

Eerst dacht ik eraan deze keer het volgende onder de titel: Pepermunt en peperkorrels te laten verschijnen, maar het eerste woord drukt niet genoeg waardering uit en het tweede legt men toch op de rand van 't bordje. Onlangs vroeg ik Ds Jansma namelijk om een lijst van gemeenten en de door haar bestelde kerstnummers. Die lijst heb ik nu en het lezen ervan is minstens zo interessant als wat ik schrijf. Nu voel ik wel, dat ik deze gegevens met de meeste discretie, kiesheid, moet behandelen, ook al vanwege de galnoten, die me anders thuisgestuurd worden, terwijl ik anderzijds de laurierbladen bij wijze van loon voor lof moet weigeren.

Ik wil ook niet loven hen, die grote bestellingen deden. Die komen toch ook van grote gemeenten, merkte de bijna blinde broeder Vreesluiland op. Dat is trouwens niet waar. Wat zegt hij wel als ik hem vertel, dat er een gemeente van nog geen honderd leden, levend in een klein, kerkelijk keurig ingedeeld dorpje, duizend kerstnummers bestelt? O zo. Of vindt hij het mooier, dat een iets kleinere gemeente, wonend in een welvarende, schone stad er maar honderd neemt? Alleen Alkmaar — o, neem me niet kwalijk, ik zou immers geen namen noemen — alleen die victoriestad neemt er vierhonderd! De kleinste gemeente in 't land gaat straks met honderdvijftig de boer op. Maar nog binnen de grenzen van diezelfde provincie durft een grote gemeente het aan honderd te bestellen. Hoe bestaat het. Terwijl een paar broeders, beiden op eenzame posten wonend, ieder met honderd op pad gaan. Nog wat vertellen van een zuster, als op Patmos wonend, die vijfenveertig neemt? Of van gemeenten, die zo goed door de gemeenschap voortgeholpen worden, maar verstek laten gaan als 't er op aan komt om te tonen wat en dat ze 't waard zijn? Pas op broeder Vreesluiland en treiter me niet, want als ik uit de pen schiet....

Ja maar, 't geld wordt duurder — 't roken ook, dat kun je wel zien — en er komt zoveel aan de deur — en wordt er dan iedere keer gekocht? Nee? Nou, dan dit keer maar wel! Ja? Dan mag u dit niet missen! — en de mensen hebben er ook geen belangstelling voor — u zelf wel?!

Zie, daar zit het op vast. U hebt er zelf geen belangstelling voor. Ik vergeef het u, wanneer u zegt, dat u twijfelt of het eigenlijke doel wel via een krant bereikt wordt. Niet dat ik er aan twijfel. Maar wat doet u dan om het Evangelie onder de mensen te brengen? Of hoeft dat misschien niet. Er zijn kerken genoeg, en de radio. En u zit in de stoel en bidt misschien voor de bekering der heidenen. Niet kwaad worden. Blijft u rustig zitten. Ofschoon het voortdurend zitten in huis, kerk en vereniging niet steeds bevorderlijk is voor de gezondheid.

U moest eens met ons mee, broeder Vreesluiland. Zo tegen halfacht. Fijn in de frisse buitenlucht. Krant onder de arm. Aanbellen. De spanning van het wachten en wie er nu wel aan de deur komt. Wellicht een schietgebedje om het juiste woord en daar gaat de deur open. Op een kier, helemaal. Ja? En dan begint u uw toespraak. U drukt ze vast een nummer in de hand. U drijf ze van de koude deur de kamer binnen. Ze komen terug, zonder krant, met geld. Zonder geld, met krant. Even een kleine teleurstelling. Nee, daar doen we niet aan. Dan is uw uur gekomen. Dan niet afdruipen als een koopman in kamferballen, maar trachten vast te bijten en te houden: waarom niet? Geloof u nu met mij broeder, dat je mooie avonden kunt hebben? Veel mooier dan bij de bonte trein of feestvierende gilden?Veel mooier dan maar zitten bij een kopje dit of dat met een krant, waar alleen maar oorlogsberichten in te vinden zijn? Zie, het komt er maar op aan of men er zelf in leeft. Uw ijver, of uw zitten verraadt u. Tenminste, het geeft te denken. Dacht u, dat het me nu om de Kerstnummers te doen was? Dan hebt u 't wel mis. Het is me om u te doen. Uw polsslag is nauwelijks te voelen.

Van polsslag gesproken. Door de radio-persdienst vernamen we, dat de oudste Nederlander een Nederlandse is en 104 jaar op deze wereld vertoeft. Ze woont in Amerika. De omroeper zei, dat de oudste inwoner van ons land pas 103 is. Maar, als de Heer het hem geeft, zal br Reiling 20 Dec. ook 104 jaar worden. Onlangs moet hij een gesprek gehad hebben met iemand uit 2e Exloërmond, waar br Reiling met zijn dochter, onze zendelinge, een Zondag doorbracht. Men merkte op, dat het wel wat voor hem wezen zou, zo oud, en zijn dochter ook niet meer zo jong, en dan nog laten heengaan. Toen moet deze oude strijder zich ongeveer in deze zin hebben uitgelaten, dat het beter was dat iemand zich doodwerkte, dan dat hij lui was. Zo'n uitspraak komt wel aardig overeen met een ander woord van hem. Het ging over het verwachten van de Heer en over het uitzien naar Zijn komst. „Ja, maar hij had graag op zijn land een knecht, die flink aanpakte, liever dan een die voortdurend keek of de baas er ook aankwam". Wie voelt achter deze wat harde uitspraken niet de liefde en ijver voor de Heer Jezus? Rijk is hij die een groot verantwoordelijkheidsbesef heeft, want hij geniet de zegen van veel arbeid.

HUIZINGA.

Zendingsrubriek

De afscheidsdatum van zr Reiling

Waren we maar al in staat om U deze datum op te kunnen geven! De U.Z.C. had reeds een bepaalde datum op het oog. We hadden immers passage kunnen boeken voor de boot van 12 December a.s. Doch nu heeft de U.Z.C. moeilijkheden te overwinnen om een visum te verkrijgen voor de pas van onze zendelinge.

Alles is in het werk gesteld om dit visum alsnog te verkrijgen. We hopen in de komende week de definitieve datum van de afscheidsdienst van zr Reiling te kunnen verstrekken.

U zult wel begrepen hebben, dat er bij het vertrek van een zendeling(e) heel wat komt kijken. Is er een moeilijkheid opgelost, dan komt nummer twee. Het vervelendst van alles is echter wel dit, dat als de U.Z.C. denkt geheel klaar te zijn ineens weer iets komt opdagen, zodat er opnieuw aangepakt moet worden.

Doch hoe dan ook: klaar zal de U.Z.C. komen en het zal een groot genoegen voor de zendingscommissie zijn om U te kunnen berichten wanneer precies de afscheidsdienst te Stadskanaal gehouden zal worden.

Russisch leren

Een bericht van de Baylor Universiteit, Waco, Texas (U.S.A.) meldt, dat de Russische taal gedurende het voorjaarssemester werd onderwezen en een blijvend onderdeel van het Academisch onderricht zal uitmaken.

„Enkele van de 28 studenten, die deze cursus volgden", zo gaat het bericht verder, „zijn toekomstige zendelingen voor Rusland". Deze studenten volgen de nobele traditie van William Carey, Adoniram Judson en anderen die weigerden zich te laten afschrikken door schijnbaar onoverkomelijke moeilijkheden.

Goede en logische redenen zouden er gegeven kunnen worden, dat het zendingswerk binnen het territorium van de Sovjet Unie tot de onmogelijkheden behoort. De zendingsarbeid in de satelliet landen is aan strenge restricties gebonden en de zendelingen, die toestemming gekregen hebben om er te blijven, worden ten zeerste in hun werkzaamheden belemmerd. Beoordeeld met menselijke maatstaven is het vooruitzicht niet erg bemoedigend.

En toch hebben een handjevol zendingsadspiranten in een Bapt. universiteit de bewonderenswaardige moed om zich voor te bereiden op zendingsarbeid in Russisch sprekende streken. De conclusie? Indien *dézen* geloof genoeg hebben om zich voor te bereiden moeten *wij* overtuigd zijn en bidden, dat God voor Wie „ijzeren en bamboe gordijnen" geen werkelijke hindernissen zijn, het mogelijk zal maken om Zijn glorierijk Evangelie aan het Russische volk te laten prediken.

Kunt U dit zich indenken?

Het is geschied op het jongste Bapt. Wereldcongres te Cleveland (U.S.A.). De president van het congres, Dr Johnson, nodigde Ds Buntara Kimuro, de predikant van de Bapt. gemeente van Hiroshima uit om voor te gaan in het gebed. Hij behoort tot de weinige overlevenden, die tengevolge van de Amerikaanse atoombom van 6 Augustus 1945 een massale slachting aanrichtte onder de Japanse burgers van deze stad. Zijn kerk werd vernield en de meerderheid van de leden kwam om het leven.

Hij voldeed aan het verzoek, doch voordat hij voorging in het gebed pauseerde hij enkele ogenblikken. Daar was een hartbrekende stilte, toen hij in de 12000 gezichten vóór hem kerk. Welke gedachten zich van hem meester gemaakt hebben toen hij daar stond, moet aan de verbeelding overgelaten worden.

Is dit misschien een van de redenen waarom de Amerikanen zich ten zeerste beijveren om zending in Japan te drijven? En anderzijds getuigt dit ook weer van de kracht van het Evangelie.

En daarom: Help de U.Z.C. om het Evangelie mee te helpen bevorderen!

Met vriendelijke groeten,
voor de U.Z.C.,
H. D. HOOGHWINKEL

„De wind blaast, waarheen hij wil"

Nieuwe geluiden uit het hoge Noorden

De najaars-Besturenconferentie van de Bond van Baptisten Gemeenten in Friesland werd gehouden op 15 November j.l., Noordvliet 11 te Leeuwarden. De opkomst van de vertegenwoordigende Raden der diverse Gemeenten in Friesland was zeer bevredigend.

Na een korte bidstond gehouden te hebben, hield de voorzitter, Ds J. Bosma, zijn openingswoord: Deze toespraak, aldus spreker, zou ditmaal niet het gebruikelijk preekje bevatten, doch stond, vanwege de urgentie, in het teken van de afkondiging door Paus Pius XII op 1 November 1950 van „Het dogma van de ten hemelopneming van Maria".

Deze geschiedkundige gebeurtenis, aldus spreker, is ook in protestants Nederland niet onopgemerkt voorbijgegaan. Wij sluiten ons volkomen aan bij de uitspraken dienaangaande gedaan door Dr R. B. Evenhuis en Prof. Dr G. C. van Niftrik, dat het protestantisme Rome op deze weg nooit of te nimmer zal kunnen volgen.

Na een kort geschiedkundig overzicht gegeven te hebben van de voorgeschiedenis van dit dogma, besloot de voorzitter met te zeggen, dat het thans afgekondigde dogma de *punt* was van de pyramide, die Rome, gans onschriftuurlijk, van Maria heeft opgesteld. Dat wil, aldus spreker, ook weer niet zeggen, dat we hierdoor in een ander uiterste willen vervallen, namelijk door de figuur van Maria geheel te negeren of te ver op de achtergrond te plaatsen. Zij was inderdaad begenadigd, door God apart gesteld van alle andere vrouwen, vanwege het feit, dat zij de wereld zou geven Jezus Christus, de Zaligmaker, de Messias. Van de door God begenadigde mannen en vrouwen staat zij bovenaan. Maar dit feit ligt alleen in de verkiezing van God. Wij kunnen alleen maar ootmoedig God danken voor deze verkiezing, waardoor Christus onzer Eén is geworden. Het bijbelse geloof heeft maar één middelpunt n.l. Jezus Christus. De verzoening is uitsluitend Gods werk. Waar al deze dingen, aldus de voorzitter, het onderwerp van bespreking zijn in Kerkelijke lezingen, meende ik er goed aan te doen ook onze leidende broeders eens op deze zaak te wijzen.

Vervolgens werd met grote aandacht geluisterd naar een inleiding van br B. Tichelaar over „Gemeente en Bijbelstudie". Dit onderwerp lokte nogal wat discussie uit, waarbij Ds J. Broertjes ons „De Helpende Hand" aanbood. Iedere Ambtsdrager behoorde dit werkje in zijn bezit en bestudeerd te hebben. De voorzitter sloot deze discussie met ons allen te wijzen op het sublieme materiaal, dat ons geboden wordt bij onze Bijbelstudie in het lectuurfonds van de Unie van Baptisten Gemeenten in Nederland.

„DE FRIESE BOND EVANGELISEERT". Dit voorstel komend, zoals Ds G. Visser het terloops opmerkte, als „een komeet" van de Bestuurstafel, werd door de voorzitter de vergadering alszodanig voorgehouden. Het lag niet in de bedoeling nu reeds over dit voorstel te laten stemmen, doch het den broederen voor te houden en het ter bespreking mee te voeren naar hun Gemeenten. De toelichting op dit voorstel kwam hierop neer, dat getracht zal worden een geluids-installatie te bekomen t.b.v. een grootscheepse Evangelisatie-campagne in de zomer van 1951 in de provincie Friesland. Van de zijde der aanwezige brs Ambtsdragers bleek hiervoor

een groot animo te bestaan. Er werd besloten voor de verdere uitwerking van dit plan twee broeders aan het dagel. Bestuur toe te voegen. De eerste bespreking van deze Commissie werd bepaald op 28 November a.s.

DE MIDDAGBIJEENKOMST kenmerkte zich door een nog talrijker opkomst van afgevaardigden, waaronder ook sommige leden van „de Commissie van onderzoek naar de mogelijkheden om te komen tot een Rusthuis voor Ouden van Dagen in de provincie Friesland". Overeenkomstig de agenda werd één hunner nu maar dadelijk de gelegenheid gegeven ons in te lichten over de stand van zaken en haar werkzaamheden. Het einde van het goed gefundeerd betoog van br. H. de Boer, lid van voornoemde Commissie, ontlokte aan zijn toehoorders een diepe zucht van verlichting, want nu wisten we het allen heel zeker, dat, indien deze Rusthuis Commissie niet *kon* worden „Commissie van Plan", onze plannen nimmer verwezenlijkt zouden kunnen worden. Daarom werd met algemene stemmen besloten genoemde Commissie te ontbinden, met dank voor de bewezen diensten.

Ter bekorting van dit verslag moge ik volstaan met de aantekening, dat wij in dit middagsamenzijn nog luisterden naar inleidingen van br J. Broersma en br IJ. de Boer over respectievelijk: „Vragen rond de Doopsbediening" en „De Ere-dienst". De belangstelling voor beide onderwerpen was zeer groot, getuige het aantal vragen en de vruchtbare discussie die op beide inleidingen volgden.

Ds J. Broertjes, die inmiddels een beroep naar de Gemeente Arnhem heeft aangenomen en dus zeer waarschijnlijk op de e.k. besturenconferentie niet meer aanwezig zal zijn, werden hartelijke woorden van dank door de voorzitter toegesproken wegens zijn geheel medeleven met het werk van de Friese Bond, gedurende zijn Ambtsperiode in de provincie Friesland. De voorzitter doet hem de verzekering, dat ons meeleven en gebeden hem zullen volgen in zijn nieuwe Gemeente.

Ten slotte zijn enkele broeders de tolk der vergadering in dankzegging aan de Heer voor ons gezegend en vruchtbaar samenzijn op die dag en gingen we met: „Verblijdt u in Jezus uw Heer" op de lippen en in het hart blijmoedig huiswaarts.

B. FABRIE, secretaris.

Ingezonden

Geachte Redacteur

Graag zou ik de volgende „lekenbuitelingen" aan de lezers van „De Christen" willen toevertrouwen, hopende dat U daarvoor welwillend een plaatsje wilt inruimen.

Reeds enige keren hebben we in ons blad iets vernomen over Lofzangen en Gebeden. Het kan wellicht geen kwaad deze zaak ook eens van de andere kant te belichten. In de Gemeente Groningen zingt men nu bijna 2 jaar uit de Ned. Herv. bundel. (N.H.B.) Ik kan niet anders zeggen dat deze bundel er nu aardig inkomt en dat zo langzamerhand de Gemeentezang werkelijk Gemeentezang is geworden. Alom zegt men in onze Gemeente dat het een prachtbundel is. De onvolmaaktheden hoeft men niet te verbloemen, maar die zitten er in elke bundel. Na de aangekondigde rivisie zal de N.H.B. nog mooier zijn. Men spreekt van de kant van de voorstanders van L. en G. steeds van onze „eigen" bundel, daarmee bedoelt men dan L. en G. Het komt mij voor dat het „eigen" van deze bundel wel erg op de spits wordt gedreven. Ik zou de voorstanders van L. en G. wel eens willen vragen: waar zit dat „eigen" in? In het feit dat L. en G. door de Unie werd gefinancieërd? Nee toch!! Dat een Bapt. Commissie indertijd deze liederen uitzocht? Maar daar wordt het toch niet een „eigen" bundel van? Om die paar Doopliederen? Dat is het uitgeven van L. en G. toch niet waard; die liederen kunnen we wel vermenigvuldigen en achter in andere kerkboekjes plakken. *Ik meen dat een eigen bundel, die bundel is waarin de liederen staan die het eigen-lijke van onze Gemeenten uitdrukken;* m.a.w. die in de Gemeente zelf zijn ontstaan. Zo niet, dan blijft het *lenen* van anderen, waar natuurlijk op zich zelf niets tegen is. Maar laten we toch niet die „geleende liederen" onze eigen liederen gaan noemen. Dat woord is me wel wat te dik. Dat is zo een opmerking die me van het hart moet. Is het nodig dat wij zelf zulk een bundel als L. en G. moeten hebben? Waarom toch eigenlijk? Ziende op de N.H.B., geldt voor mij niet meer dezelfde motivering van voor 10 jaar terug. Ook de hoogst interessante artikelen van Ds v. d. Werf hebben mij, en vele met mij, van de uitgave (dus herdruk etc.) van L. en G. niet kunnen overtuigen. Kan een predikant, die tegen herdruk van L. en G. gestemd heeft, niet eens zijn kijk op deze zaak in „De Christen" publiceren! Wanneer voor en tegen naar voren is gebracht, dan pas kan men m.i. een vruchtbare enquette houden. Tot op heden is de verhouding van voor- en tegenstanders L. en G. 3 : 2 (20 : 14). Aan te nemen is dat deze verhouding zich misschien nog wijzigen zal omdat waarschijnlijk de voorstanders van L. en G. zich gehaast hebben hun stem uit te brengen. Maar laat de verhouding 3 : 2 blijven. Is het op basis van deze verhouding verantwoord over te gaan tot een herdruk van L. en G.? Wie heeft daarop een antwoord? Dan wil ik U niet verborgen houden enige tegenzin te hebben tegen het gepraat en geschrijf over een „eigen" dit en een „eigen" dat .... Het verleden heeft mij getoond dat wij dikwijls teveel geforceerd hebben in die richting. En bovendien, in dit verband, zijn wij met een „eigen-zangbundel" wel op de weg van de oecumenische gedachte? Het is een wat vreemd geval: „zoveel kerkgenootschappen zoveel zangbundels" en: „dat zij allen één zijn". Laten we toch middelen en wegen zoeken ook deze eenheid in de Lofzang te stimuleren. Dat doen we niet met een „eigen bundel".

Met dank voor plaatsing.

Uw L. VAN DAM.

Groningen, Paterwoldscheweg 101.

Uit ons Unie-bureau

Op verzoek van het Bestuur der Gemeente te Rotterdam—Zuid wordt medegedeeld, dat Ds C. Brandt zijn ontslag als voorganger dezer Gemeente heeft aangevraagd en verkregen. Een en ander is tot stand gekomen, nadat overleg met de Commissie der Unie heeft plaats gehad. Ds K. Reiling van Rotterdam—Centrum heeft op verzoek der Gemeente het consulentschap van Rotterdam—Zuid aanvaard.

Namens de Comm. der Unie,
H. BAKKER, Voorzitter.
T. JANSMA, Secretaris.

Gemeenteberichten

DRACHTEN

Kan er uit Drachten nog iets goeds gemeld worden? Gelukkig: ja! Wij zijn Gode dankbaar, dat wij Zondag 12 Nov. onze nieuwe voorganger, br Hofhuis, mochten begroeten.

Nadat het woningprobleem was opgelost is br Hofhuis Zondagmiddag 12 Nov. door de Consulent, Ds Bosma van Leeuwarden, aan de Gemeente bevestigd.

Uitgaande naar het bijbelgedeelte Joh. 21 : 15—17 wees o.a. Ds Bosma er op, dat deze bevestiging geen privé aangelegenheid was maar dat het de Heere is, die „de Gemeente van Jezus Christus" samenroept en haar bevestigt, zei Ds Bosma: „Door de Liefde, omschreven in genoemd bijbelgedeelte aanvaardt br Hofhuis zijn taak in de Gemeente, en in die Liefde met eindeloos geduld hoopt hij in de weide bij de schapen te verkeren, onder U Gemeente van Drachten". Hierop vond de bevestiging plaats.

In de avonddienst sprak br Hofhuis naar aanleiding van 1 Cor. 1 : 18. Hij zeide o.a.: „Gelijk de Apostel Paulus predikte in het Kruis van Christus welke is de Krachtbron tot zaligheid, alzo heb ook ik voor U Gemeente geen andere boodschap, daar ik ben gebonden aan het Woord van God. In die Kracht kunnen alle moeilijkheden worden opgelost en verwachten wij van U allen de helpende hand onder biddend opzien tot God".

Nadat br Frieswijk hierop als ouderling der Gemeente namens haar had gesproken, spraken afgevaardigden namens de Geref., Chr. Geref., Herv., Orth. Evang. en Doopsgezinde Gemeente in hartelijke bewoordingen namens hun gemeenten de nieuwe voorganger toe.

De Gemeente en haar vrienden met de afgevaardigden trokken zich daarna terug in een intiemere begroetingssamenkomst.

Verschillende verenigingen spraken hun nieuwe voorg. en mevr. toe, terwijl 12 zustergemeenten schriftelijk of persoonlijk hun belangstelling toonden.

Blij keerden we huiswaarts, want deze dag was voor ons allen een gezegende en goede dag.

In antwoord op het zo treffend Gemeentebericht in „De Christen" no 3026 van Alkmaar mag ik namens de Gemeente antwoorden dat zij geopende harten heeft en dat wij zullen helpen naast de voorganger br. Hofhuis en mevr.

God helpe een ieder daarvoor.

Hartelijke groeten namens de Gemeente.

ONGERSMA.

HOOGEZAND

Waarde broeders en zusters. Bij het opstellen van dit gemeentebericht komen mij enige regels te binnen uit Ps. 84: Zij gaan van kracht tot kracht steeds voort. Wanneer wij als Gemeente elke Zondag twee keer samenkomen, dan doet het ons goed te zien, hoe de mensen samenstromen, om onder het geklank van het Evangelie kracht te ontvangen, om als pelgrims op te trekken naar het hemelse Zion. En wij zijn Gode dankbaar, dat er kracht uitgaat van de prediking van Gods genade. Een blik reeds geeft ons de overtuiging, dat in het luisteren en in het zingen de ziel zich opheft tot God om Hem de lof toe te brengen voor al de zegeningen. Bedroefde zielen worden vertroost en vinden vrede bij God door het reddende bloed van onze Heiland Jezus Christus. Geredden worden gedoopt en verenigen zich met de Gemeente.

De hechte band tussen voorg. en Gem. was weer duidelijk kenbaar toen wij met elkander de verjaardag van onze Ds en Mevr. op 28 October tezamen met haar familie feestelijk mochten gedenken in de kerk. Naast de vele gelukwensen die ze mochten ontvangen, werd hun door de penn. der Gem. een enveloppe met inhoud overhandigd en hun geschenken aangeboden door afgev. van Zondagsschool en Jeugdarbeiders. 't Geheel was een mooie avond.

Ook in de arbeid bij onze brs. en zrs. te Siddeburen ondervinden wij steeds meer reden tot dankbaarheid. Mochten wij in het verleden steeds trouw worden bijgestaan door verschillende predikanten uit de omliggende Gemeenten, het is ons thans, door de komst van br. Tammeling, voorg. van de Gem. Foxhol, mogelijk geworden om de arbeid te Siddeburen te dienen van uit onze plaatselijke Gemeente. Zodat de ene Zondag onze Voorg. en de andere Zondag br. Tammeling de arbeid te Siddeburen waarneemt. Wij zijn dankbaar, dat door de komst van br. Tammeling een meer geregelde bediening kan plaats hebben. De verschillende brs. predikanten, die ons in de arbeid te Siddeburen hebben gesteund, brengen wij bij deze onze hartelijke dank. „Uw arbeid zal in onze Heer, niet ijdel wezen, Hem zij d' eer".

Ja, brs. en zrs., ik zing al weer, want in mijn gedachten zie ik hoe onze Gem. zingt, begeleid met orgelspel van een jeugdige organiste van nog maar 13 jaar. Kort geleden hebben wij een pijporgel aangeschaft en binnenkort zal er een galerij worden gebouwd en dan klinkt het orgel nog mooier en dan, dan hoort het zingen nog mooier!

STAVEREN

Zondag 12 Nov., met verlangen verwacht en in 't gebed voorbereid, was aangebroken. Student Boeschoten van Utrecht, die het beroep naar Staveren had aangenomen, zou die dag in 't ambt worden bevestigd door Ds K. Reiling van Rotterdam.

Ds Reiling sprak naar aanleiding van Zacharia 4 : 6: Niet door kracht noch door geweld, maar door Mijnen Geest zal het geschieden, zegt de Heer der heirscharen.

Ds Reiling, die plm. 3 jaar geleden op deze plaats Ds Bosma in 't ambt bevestigde, heeft toen tot de Gemeente gezegd: „Een grote zaak brengt ons hier samen", en zo is het ook nu. Het is werkelijk een grote zaak, want het is een gebeurtenis in het koninkrijk Gods, omdat het gaat voor de zaak van God.

Gelijk Zerubbabels handen het tinnen gewicht, paslood, gebruikte, voor het opnieuw te bouwen verwoestte huis des Heeren, en zoals het volk hem bij die opbouw trouw hielp, zo moeten wij ook mede helpen aan de grote zaak waarom het hier gaat. Maar nooit zal het van onze kracht of geweld afhangen en ook niet van de dominee, maar door de Geest van God zal het geschieden. Na de gebruikelijke vragen aan Gem., bestuur en br Boeschoten die door hen met ja beantwoord werden, bevestigde Ds Reiling br. Boeschoten in het ambt door handoplegging en in 't gebed.

In de middagdienst sprak Ds Boeschoten naar aanleiding van Joh. 21 : 40: „Heb Ik u niet gezegd, dat indien gij geloofd, gij de heerlijkheid Gods zien zult?" Onze voorganger bepaalde ons bij de heerlijkheid Gods. 't Was aan Maria toen Jezus die woorden sprak geen ultimatum, want Lazarus werd evengoed opgewekt al zou Maria het niet geloven.

Geloven is zien, wat een ander niet ziet. Als wij maar geloven kunnen als een kind, dan zullen wij vast en zeker de heerlijkheid van God zien.

Deze dienst is begonnen in de naam van Jezus, en die Jezus zal het volbrengen, zodat wij ons zullen verwonderen. Dan komt Hij naast ons en legt Zijn hand op onze schouders, en fluistert ons toe: „Heb Ik u niet gezegd, dat indien gij gelooft, gij de heerlijkheid Gods zien zult?"

Na de dienst werd een kort woord gesproken aan Ds Boeschoten en gem. door ouderling J. Zwaan, vertegenwoordiger der Unie van Bapt. Gem., de Burgemeester, afgevaardigden van de Bapt. Gemeente Workum, alsook van de 3 plaatselijke Gemeenten. De laatste spreker was onze oude rustend pred. Ds H. Visser.

Het avondfeest leidde Ds Reiling, die een kort woord sprak over Psalm 84: Welkgelukzalig is de mens die op U vertrouwt. Want God de Heer is een zon en schild. David verlustigde zich in de dienst des Heeren, want, zegt hij, ik verkoos liever aan de dorpel in het huis des Heeren te wonen, dan lang te wonen in de tenten der goddeloosheid.

De avond werd verder gezellig gemaakt door zang, toespraken, gedichten, afgevaardigden uit andere Gemeenten die de beste wensen van hun Gemeenten vertolkten, Ds Bosma van de Friese Bond, felicitatietelegrammen en brieven.

Ds Boeschoten dankte tenslotte allen die mede geholpen hadden om deze onvergetelijke avond te doen slagen. Maar zijn grrotste dank was aan God de Heer van Wien en door Wien wij alles hebben en in de toekomst nog zullen ontvangen.

R. SMITS.

ALKMAAR

Bevestiging en intrede Ds C. van Wier

Zondag 12 Nov. 's morgens 10 uur werd Ds C. van Wier bevestigd door Ds Visser van Harlingen. Ds Visser had als tekst voor deze dienst gekozen 1 Cor. 1 : 23: „Doch wij prediken Christus de Gekruisigde". Hij richtte zich tot Ds van Wier met de woorden: „Broeder houdt hier aan vast, predik de Gekruisigde, houdt rekening met het Evangelie, in deze tegenwoordige wereld, herinner de Gemeente hier steeds aan". Na de prediking werd overgegaan tot bevestiging, waarna de Gemeente de nieuwe voorganger Ps. 134 : 3 toezong.

Het zangkoortje zong Ds van Wier een lied toe, Zaai het zaad (lied 715).

's Middags kwam de Gemeente weer samen in de Doopsgezinde kerk om naar het Evangelie te luisteren, vertolkt door Ds van Wier. Als uitgangspunt sprak hij over 2 Petrus 1. Petrus de man als de sterke en als zwakkeling. En toch uit deze Petrus wil ik putten, uit deze ervaren prediker. Ik, aldus spr, sta hier als beginneling in mijn loopbaan. Maar steeds zal het mijn werk zijn u, Gemeente, aan uw roeping te herinneren. Als evangelisatie-predikant wil ik ook naar buiten uit werken om te zoeken de verlorenen en ze aan Christus' voeten te brengen. God helpe mij om ten allen tijde het Woord recht te snijden. Het gaat om Gods eer en redding van zondaren.

Br Bosma sprak onze voorganger namens de Gemeente toe. Wij zijn blij de getuigenis te horen, dat U met de Gemeente wilt strijden voor de Heere Jezus. Br Hofhuis werd tot deze kleine Gemeente gezonden en heeft hier gezaaid. U, Ds van Wier, mag het werk hier in Gods kracht voortzetten. Wij zijn hiermee een nieuw tijdperk ingetreden, nu U zich aan de Gemeente hebt verbonden. In 2 Petr. 3 staat: „De Heere vertraagt de belofte niet". God heeft een roeping voor U hier in donker N. Holland.

Ds Bakker sprak namens de Unie en Gemeente Amsterdam Ds van Wier toe. Afgevaardigden van Gem.bond, Herv. Kerk en Geref. gem. spraken namens hun gemeente goede woorden en felicitaties tot voorganger en Gemeente.

's Avonds kwamen wij als Gemeente en vrienden met onze voorganger en zijn vrouw en fam. wederom samen. Ds Visser, die ook hier de leiding had, sprak een goed woord tot voorganger en Gemeente. Eveneens spraken ook nu nog enige afgevaardigden.

Ds van Wier sprak aan het slot van deze samenkomst zijn gemeente toe.

Zo gaan wij met onze voorganger de toekomst tegemoet, strijdende met hem tegen de satanische machten in deze wereld, biddend de Heer der Heeren om kracht en wijsheid om Zijn Gemeente te stuwen in deze wereld. Wij zijn zwak, maar Hij is sterk. De vier jaren dat onze Gemeente hier in Alkmaar is, hebben wij steeds ervaren, dat de Heer met ons was.

W. Kr.

Boekbespreking

DE KNECHT DES HEREN — De tweede brief van Paulus aan de Korinthiers.

„De Tijdstroom" te Lochem geeft een serie inleidingen tot belangrijke Bijbelgedeelten uit onder de titel: Uit de Wijngaard des Heren. Dit deeltje is door de emer.-predikant J. E. van Brakel geschreven. Na inleidende opmerkingen over een vermoedelijk verloren gegane brief aan Korinthe, zodat onze 1ste en 2de dan 2de en 3de zouden moeten heten, wordt ons Paulus als een lijdende en triomferende knecht van de Heer getekend, die alleen maar schijnbaar voor zichzelf opkomt als hij in deze brief kwetsende opmerkingen omtrent zijn persoon weerlegt. De schrijver ziet voortdurend Jes. 53 als achtergrond, waarin wel Jezus ten voeten uit getekend is, maar waarin men tot op zekere hoogte ook Zijn volgelingen kan vinden, die terwille van hun roeping smaad en schande moeten verdragen. „Heiligen" ontmoeten in deze wereld verdrukking, maar ontvangen ook vertroosting.

Hier is geen woord-voor-woord exegese, het boekje brengt wat het belooft: een inleiding, en kan hartelijk aanbevolen worden. Het telt 66 bladzijden, is in mooie band uitgegeven en kost f 2.90

HUIZINGA.

Correspondentie

Wegens plaatsgebrek moesten enkele artikelen nogmaals blijven overstaan.

Aan allen, die dit zullen zien èn lezen

Op mijn laatste verzoek om namen en adressen van in dienst zijnde jongens uit uw gemeente of uw gezin heb ik alleen van enkelen bepaalde adressen ontvangen. Van een kreeg ik er zelfs een tiental. Allemaal uit een gemeente. Maar overigens ben ik een beetje teleurgesteld, omdat men er de moeite niet voor genomen heeft even te informeren of er jongens in militaire dienst zijn of hebben moeten gaan in de laatste tijd. Ik kan me niet voorstellen dat bijvoorbeeld alleen maar uit Hengelo en Haarlem maar militairen werden opgeroepen. Waar zijn de anderen?

Broeders secretarissen! Geef dit even door aan de secretaris van uw jeugdafdeling of zorg er a.u.b. zelf voor.

Ouders, vrouwen of verloofden van opgeroepenen: Stuur even een briefkaartje aan mijn adres en meld mij naam en adres van hem, die uit uw midden of van uw zijde werden weggecommandeerd naar een of ander garnizoen. De Militaire Commissie zal hen dan door middel van brieven en andere contactmiddelen verzorgen en zo de band met de gemeente vast houden, tenminste trachten dat te doen.

En hebt u bepaalde wensen met betrekking tot de verzorging van uw en onze jongens? Schrijf ons dat dan maar en wij zullen proberen er heel veel rekening mee te houden. Bedenk echter dat wij zonder uw hulp niets kunnen doen en dat we het wel graag willen doen, ook al zal de methode wel enige wijziging ondergaan nu de Indische adressen bijna van de lijst verdwenen zijn. Het zijn er maar weinigen meer.

Wij rekenen op u. Stuurt nu als het u belieft dat wat wij gevraagd hebben en nodig hebben voor deze tak van arbeid.

Mijn adres is: Ir. de Katstraat 6, Treebeek (L.)

Namens de Militaire Commissie,
H. HORNSTRA.

Mededelingen

TREEBEEK

Aan alle medeverbondenen in Nederland.

Wij kunnen U thans het programma mededelen voor 3 December 1950, de dag waarop onze gemeente haar nieuwe èn eigen kerkgebouw in gebruik hoopt te nemen.

Zondag 3 Dec. 1950.
V.m. 8.30 uur Dank- en bidstond.
V.m. 10 uur Wijdingsdienst en herdenking 25-jarig bestaan der gemeente.
N.m. 4 uur Officiele ingebruikneming in tegenwoordigheid van genodigden.
N.m. 7.30 uur Feestelijk samenzijn van gemeente en vrienden.

De regelingscommissie verzoekt spoedige opgave van uw komst aan het adres van br J. D. Oosterloo, Marsstraat 1, Treebeek. Gelieve daarbij op te geven of U nachtlogies wenst en wanneer U denkt aan te komen.

U reist het beste tot Sittard per trein. Buiten op het stationsplein staan de bussen van de L.T.M. richting Heerlen. Als U de bus neemt over Brunssum, stapt U uit aan de Weijenweg bij Café Leunissen. Daar woont de voorganger der gemeente vlakbij en daar kunt U dan informeren waar U zijn moet, tenminste als U zich hebt opgegeven. De bussen vertrekken elk uur uit Sittard, vijf minuten voor het hele uur.

Tot ziens in Treebeek.

Weest blijde met ons en maakt de Naam des Heeren groot.

GEWEST HOLLAND

Besturenconferentie op Zaterdag 2 Dec. te Haarlem, gebouw „Salem", Bakenessergracht 65.

Broeders verstaat Uw taak en toont Uw goede wil, maakt U die Zaterdagmiddag vrij. Wij verwachten U om 4 uur n.m. Bakenessergracht 65.

De brs met Ds of Ev. voor hun naam, 't is wel een lastige dag, maar het doel waarom het gaat is belangrijk genoeg dat ook U zich deze keer laat zien en horen!

Dus komt allen!!

Uw secr. H. DOST.

ADRESWIJZIGING

Het voorlopige adres van Ds C. van Wier is thans:
Laat 36, Alkmaar.

Het adres van br Hofhuis, voorg. der Gem. Drachten, is thans: Houtlaan 65 te Drachten.

Advertentiën

JAARGANG 67 - Nr. 3029
VRIJDAG 1 DEC. 1950

WEEKBLAD DE CHRISTEN

Orgaan tot verbreiding van de beginselen van N.T. Christendom

UITGAVE VAN DE UNIE VAN BAPTISTEN GEMEENTEN IN NEDERLAND

REDACTIE-ADRES: Ds. C. BRANDT, MOERKERKESTRAAT 151c - ROTTERDAM—Z.
ADM.: Ds. T. JANSMA, TETTERODESTRAAT 47, HAARLEM, POSTREK. No. 9260 TEN NAME VAN DE UNIE - TEL. 18032

ABONNEMENTSPRIJS BIJ VOORUITBET. VOOR NEDERLAND EN OVERZEESE GEBIEDSDELEN P. JAAR F 5.— - BUITENLAND P. JAAR F 6.50

Het wegwijzende WOORD

Nabootsen

En gij zijt onze navolgers geworden en des Heeren.

1 Thess. 1 : 6.

Niet bemind is onder ons de gedachte, dat de Heer zichzelf ons ook tot een Voorbeeld gegeven heeft. Grote nadruk leggen wij daarop, dat Hij onze Verlosser is. Deze nadruk dient, als antwoord aan hen, die Hem alléén als Voorbeeld aanprijzen. Het protest daartegen is onze eenzijdigheid.

Nu verklaart de Apostel hier echter dat de Thessalonicenzen navolgers geworden waren van hem en van de Heer. Hij prijst dat in hen. Waar dat navolgen achterwege bleef of onvoldoende beoefend werd, wekt hij zelfs daartoe op: wandelt alzo, gelijk als gij ons tot een voorbeeld hebt. Paulus was zich bewust een navolger van Christus te zijn: dienaar én leerling. Petrus weet daarvan, dat Christus ons een Voorbeeld heeft nagelaten opdat wij Zijn voetstappen zouden navolgen en Johannes stelt ons dit voor de aandacht: Die zegt, dat hij in Hem blijft, die moet ook zelf alzó wandelen, gelijk Hij gewandeld heeft.

De prediking van de zaligheid door het geloof alleen, sluit dus de oproep om navolger van de Heer te zijn, Hem tot Voorbeeld te nemen, geenszins uit. Wie de navolging van het geloven scheidt, doet de boom sterven, omdat hij hem geen kroon gunt, en wie slechts van navolging wil horen en niet van wedergeboorte wil weten, hoopt dat een paal een boom zal worden.

Tot nabootsen worden we geroepen.

Nabootsen is het werk der leerlingen, die de Meester zo dicht mogelijk willen naderen. Door na te bootsen, brengen ze hun gaven en talenten tot ontwikkeling. Zo ziet ge in de musea jonge mensen zitten achter hun doek voor de stukken van beroemde meesters. Wat deze op het doek gebracht hebben, trachten zij zo getrouw mogelijk na te bootsen. Hoe groter de overeenkomst, des te groter de voldoening. Ieder, die beeldhouwer wil worden begint met in klei na te boetseren de beelden der oude meesters.

Onze daad heeft invloed op onze gestalte.

Onze levenshouding snijdt trekken in onze persoonlijkheid. De daad werkt n a a r b u i t e n: ze beinvloedt de loop der geschiedenis. De daad werkt n a a r b i n n e n: ze vormt onze persoon. De daad, die wij onze Heer en Zijn Apostel na-doen, adelt ons karakter. De afkeurenswaardige daad schendt ons beeld, verminkt onze ziel.

Tot nabootsen worden we geroepen?

We. — Wie?

Afscheidsdienst van zr Reiling te Stadskanaal

Hierbij heeft de U.Z.C. het genoegen U bekend te maken, dat de afscheidsdienst van onze zendelinge op WOENSDAGAVOND 6 DECEMBER in Stadskanaal zal plaats vinden.

Het is dan zover gekomen en we verheugen ons, dat we U dit kunnen berichten.

De U.Z.C. nodigt hierbij a l l e zendingsvrienden recht hartelijk uit om deze dienst te willen bijwonen. Geef door Uw aanwezigheid blijk van Uw belangstelling en van Uw hartelijk medeleven.

De Unie Commissie wordt door twee van haar leden, de N.B.J.B. en de N.B.V.B. door elk één lid vertegenwoordigd. Voorts zal de gehele U.Z.C. aanwezig zijn.

Deze dienst heeft een bijzonder karakter en zal geleid worden door de plaatselijke voorganger Ds Tijman.

Mogen en kunnen we rekenen op Uw aanwezigheid op Woensdagavond 6 December te Stadskanaal?

Met vriendelijke zendingsgroet,
voor de U.Z.C.,
H. D. HOOGHWINKEL.

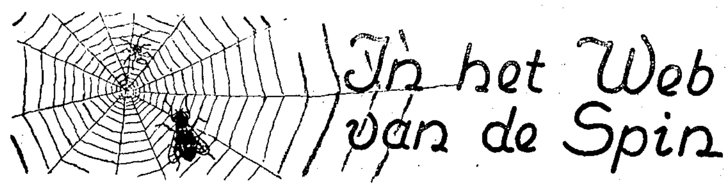
In de beantwoording van die vraag lopen de wegen uiteen.

Slechts tot gelovigen komt de oproep der Apostelen om hen en de Heer na te bootsen. Wie nog geen gemeenschap met de Heer heeft, niet een nieuw levensbegin door wedergeboorte ontving, probere niet de Heer na te bootsen. De aanleg om het beeld van Christus gelijkvormig te worden, ontbreekt hem. Die aanleg heeft de natuurlijke mens niet. Eerst wie „één plant met Christus" werd kan door nabootsing veranderd worden „van heerlijkheid tot heerlijkheid".

Predikt de zondaar de Verlosser.

Houdt de Verlosten het beeld van hun Heer als Voorbeeld voor.

L.

Die zondaars VERLOST èn BEWAART!

Wat doet Christus eigenlijk voor de zondaar?

Als ik sommige mensen goed begrijp is het dit, dat Hij een streep wil halen door onze schulden en een plaatsje voor ons wil bewaren in de Hemel. Bekering en eeuwig leven zijn bij hen de grote, alles beheersende zaken. Wat daartussen ligt, schijnt niet van belang; na de bekering gaan beide partijen, God en de mens, weer huns weegs, totdat eenmaal, in het hiernamaals, hun wegen weer samentreffen.

Nogeens: wat doet Christus eigenlijk voor de zondaar?

Christus redt

Veel mensen leven eigenlijk niet, maar worden geleefd. Veel verkeerde dingen worden dan ook verontschuldigd met de opmerking, dat men er eigenlijk niets aan doen kon. Het leven pakt je in zijn sterke knuisten en dwingt je een bepaalde kant op. Hoe je ook tegenstribbelt, het helpt eenvoudig niet, de stroom is zo sterk, de dwang zo groot, dat je eenvoudig meegesleurd wordt.

Ik herinner mij een oud verhaal uit de tijd van de „stoomfietsen". Toen moet er eens een man geweest zijn die zo geïmponeerd werd door één van die stoomfiets-monsters, dat hij zo'n ding stal. Hij moest en hij zou eenmaal in zijn leven op zo'n wonderding rijden.

Het verhaal wil, dat hij het ding aan de gang kreeg, maar ook, dat hij eenmaal op gang, niet meer wist, hoe te stoppen. Zo reed hij met razende vaart al maar rond, stond duizend angsten uit, tot hij eindelijk op ietwat onbeleefde wijze met een boom kennis maakte en zijn nek brak. Deze man reed de motor niet, maar de motor reed hèm.

Zo de zondaar. Hij leeft niet maar wordt geleefd.

Maar nu komt Jezus Christus en wil redden. Als ons levenskarretje op hol geslagen is en de zwarte paarden der duisternis niet tot stilstand te brengen zijn op de weg naar de afgrond, dan wil Jezus die paarden tot stilstand dwingen. Niet u tijdens uw wilde ren een goede raad toeschreeuwen — doe voortaan wat voorzichtiger! — maar dwars voor die duivelse monsters springen en ze bij de tomen grijpen en ze op de knieën dwingen door Zijn machtige Heilandshanden. Zo alleen is er redding voor de mens die geleefd wordt.

Christus bewaart

Maar als we dit gezegd hebben, begint het eigenlijk pas.

Want wat moet een gevangene, die lange jaren wegens vele misgrijpen achter slot en grendel geborgen werd, toch eigenlijk beginnen, als eindelijk de poorten van de gevangenis weer voor hem openzwaaien en hij zomaar plotseling weer staat in de vrijheid? Wat moet hij gaan doen? Waar naar toe? Hoe zal het hem ooit gelukken zonder tehuis en zonder vrienden dat nieuwe leven op te bouwen dat ze hem voorgehouden hebben?

Is de onmetelijke ruimte van het leven niet een gevangenis voor hem die geen tehuis heeft?

En is het zo ook niet met de zondaar?

Christus redt: goed, geweldig. De poorten der gevangenis zwaaien open, ook voor ons, en als verlosten treden we in de vrijheid. Maar wat dan? Hoe zullen we staande blijven, hoe dat nieuwe leven leven dat Christus vraagt?

Christus doet oneindig veel meer dan alleen maar redden. Hij *bewaart* ook.

Denkt u eens aan het verhaal van de Barmhartige Samaritaan. Wij prijzen hem omdat hij van de grote weg afzwaait en even tijd heeft voor de verongelukte stakker aan de kant. Het doet ons goed en we worden warm van binnen als we lezen hoe hij de stumper voorzichtig behandelt, olie in de wonden giet en verband windt om de gekneusde lichaamsdelen. Maar is dat alles? Gelukkig niet, want dan nòg zou deze man vermoedelijk verloren geweest zijn. We lezen dat de Samaritaan hem meeneemt, hem *onderdak* verschaft en de herbergier opdracht geeft hem zolang te verplegen, tot hij volledig genezen is.

Dat is het principe der Goddelijke barmhartigheid. Zólang strekt die goddelijke zorg zich uit, tot ze overbodig geworden is. Zolang houdt die zorgende liefde de mens vast, tot het niet meer nodig is. Zoals deze samaritaan de arme stakker in de herberg brengt, zo brengt Christus ons in de Gemeente. En deze Gemeente heeft Hij zodanig van rijke gaven voorzien, dat ze genoeg zijn om ons in het leven te houden totdat Hij komt.

Het is een eersterangs aangelegenheid, die Gemeente van Jezus Christus. Het is daarom niet voldoende en we zijn niet klaar, als we de zondaar hebben mogen leiden naar het Kruis van Golgotha. We zullen die zondaar ook moeten brengen in de Gemeente. Zonder dat onderdak, dat tehuis, zal het leven voor die verloste zondaar ongelooflijk zwaar en moeilijk zijn.

Telkens weer in het pastorale werk kom je mensen tegen, die overal buiten staan, eenzamen, kinderen zonder tehuis, en heel vaak sluiten ze zichzelf opzettelijk buiten, boordevol als ze zijn van critiek op de Gemeente. En dat dikwijls terecht. Niemand die dat zou willen ontkennen. Maar is in de winter een tochtig huis niet beter dan geen huis?

Daar in de Gemeente horen we de prediking.

Daar in de Gemeente ontvangen we de krukken die we als wankele mensen nodig hebben om staande te blijven. Ik bedoel Doop en Avondmaal.

Daar in de Gemeente is de mogelijkheid het grootst om te leren, anderen te dragen en te verdragen, en zichzelf te verloochenen. Daar in de Gemeente leren we, als we tenminste willen!, de Christelijke gemeenschap te realiseren, en sàmen het lied der dankbaarheid te zingen.

Zo wil God het, dat wij die leden van één lichaam zijn, die eenheid ook openbaren in de Gemeente. En het kan ons alleen maar smarten, dat die eenheid nog maar voor zo'n klein deel verwerkelijkt is. Dat er nog zovele duizenden Christenen zijn, van wie we op onchristelijke wijze gescheiden zijn. Enfin, daar gaat het nu niet over.

Maar laten wij, Baptisten ons steeds weer met grote ijver en toewijding bij Gods Woord in de leer gaan en daar vernemen, hoe God wil, dat die Gemeente zijn zal. Anders zou het wel eens kunnen gebeuren dat na verloop van tijd de Gemeente geen tehuis meer is, maar een distributiekantoor van Heilsmiddelen, zonder meer.

Hoe dienen we het beste God en elkaar, en samen de naaste?

Met deze vlieg-in-het-web is uw spinnetje nog lang niet klaar.

Wf.

Gezien het feit, dat onderstaand artikel van Ds K. Reiling bestemd was in twee afdelingen te worden gepubliceerd en wel vóór Zondag 3 Dec. a.s., het eerste deel helaas niet tijdig op de toegedachte plaats is verschenen, zien we ons genoodzaakt het in zijn geheel in dit no. van De Christen te doen verschijnen. Onze welgemeende excuses!

BRANDT, E.R.

De Wereldraad van Kerken

Van verschillende zijden bereikte mij het verzoek om nog eens wat te schrijven over de Wereldraad van Kerken. Met name noem ik in dit verband een verzoek van de Raad der gemeente te Workum. Het spijt mij dat ik de broeders op antwoord heb moeten laten wachten, maar ik kon niet eerder tot schrijven komen. Daar er nu van verschillende zijden vragen gekomen zijn, wil ik trachten allen en dus ook de broeders te Workum door middel van ons orgaan „De Christen" tegelijk te antwoorden. De vraag, die vanuit Workum tot mij kwam, luidt: „In welk opzicht bevordert de Wereldraad van Kerken de komst van het Koninkrijk Gods".

Deze vraag is mij zeer welkom. Hiermee wordt de kwestie van het al of niet deelnemen aan de Wereldraad niet bij voorbaat verbonden aan het geloof of de dwalingen van personen, die we in de Wereldraad ontmoeten, maar van de vraag, of de W.R. betekenis heeft voor de komst van het Godsrijk. Eer ik daarover iets schrijf, moet nog eens herhaald worden, waarom ik niet van streek kom door de aanvallen op personen in de W.R., behalve dan wanneer daarbij met onbetamelijke methoden wordt gewerkt.

De wereldraad moet niet gezien worden als een soort wereldkerk. Waar hier en daar dat woord gebruikt wordt, is niet de W.R. er mee bedoeld maar de kerk over heel de wereld verspreid, afgezien van haar organisaties, al of niet aangesloten bij de W.R. van kerken. Men moet dus de W.R. ook niet zien als een geloofsverbintenis van onze Unie met andere kerken. In de Unie zijn gemeenten verenigd met één belijdenis en met één gemeentepractijk. Die gemeenten zijn in de Unie verenigd om hun eenheid te belijden; ook samen te doen, wat de enkele plaatselijke gemeente niet kan doen.

In de W.R. participeert men, neemt deel, omdat men allen belijdt te geloven in Christus als God en Zaligmaker, maar tevens weet, dat men het zo verschillend doet, dat er van die eenheid weinig te zien is, terwijl die toch te zien moest zijn. Dit moet een oorzaak hebben, misschien wel meer dan een. En daarom moet men de inzichten voor elkaar blootleggen en ze bespreken. En elke gemeenschap, die belijdt, dat Jezus is de Christus, moet er aan mee doen Misschien is haar belijdenis, dat Jezus is de Christus, alleen maar in de woorden gelijk aan de onze en staan wij in hetgeen wij er mee bedoelen ver van elkaar af. Daar hebben wij voorlopig niets mee te maken; dat komt pas later, als we samen spreken. Bij het toetreden tot de W.R. wordt niet onderzocht, of een bepaalde geloofsgemeenschap de basisformule wel goed u i t l e g t en daarmee hetzelfde bedoelt, wat wij of een andere gemeenschap er mee bedoelen. Aanvaardt zij de basisformule, dan kan zij meespreken en mee luisteren, opdat door het gemeenschappelijk werken er meer duidelijkheid kome omtrent de belijdenis, dat Jezus is de Christus. In de W.R. kan men participeren en tegelijk van een andere participerende kerk denken, dat zij het wezen van de gemeente van Christus — ondanks haar aanvaarden van de basisformule — heeft verloochend en dat zonder daarvoor verantwoordelijk te zijn. Men moet goed in 't oog houden, wat de W.R. is en wil. Meent men er een soort samensmelting van de eigen geloofsgemeenschap met alle mogelijke andere in te moeten zien, dan zou men voor wat men bij de anderen als dwaling meent op te merken, mede verantwoordelijk worden. En dan is geen enkele vereniging van kerken mogelijk, behalve dan van die, die dezelfde belijdenis en practijk hebben. Maar men participeert niet, omdat men de andere kerken, zoals ze zijn, alle als openbaring van de gemeente van Christus ziet en erkent, maar omdat men gelooft, dat het plicht is vanuit het éne door allen aanvaarde uitgangspunt mee te werken aan de openbaarmaking van de eenheid, die er is, indien werkelijk geloofd wordt, dat Jezus is de Christus, God en Zaligmaker.

Daarmee ben ik gekomen aan de eigenlijke beantwoording van de vraag van de broeders te Workum.

„In welk opzicht bevordert de Wereldraad van Kerken de komst van het Koninkrijk Gods?" Zo luidt de vraag van de broeders te Workum.

Het is niet mogelijk, in een betrekkelijk kort artikel, zoals in het geheel van ons blad past, daarop volledig te antwoorden. Uit de veelheid der stof moet een keuze gedaan worden. Laat mij U voor ditmaal dan bepalen bij iets, dat bevorderlijk is aan de versterking van het geloof, dat allen, die in Jezus Christus geloven, één zijn. De Wereldraad van Kerken noodzaakt door zijn bestaan en actie overal en alom tot nadenken over de gedeeldheid van het Christendom en daarbij ook over de vraag: Wie zijn wij zelf? En waarom zijn we een van anderen afgescheiden groep?

Voor velen is het — wie weet hoe lang reeds — vanzelfsprekend geweest, dat de eigen kerk (of hoe men de geloofsgemeenschap ook noemen wil) op de rechte weg is, of, naïef gezegd: Gelijk heeft; al verbazen anderen zich ook over hetgeen er in bijzonderheden geleerd wordt. Wie nadenkt over het feit, dat zovelen dit van de eigen kerk denken, moet wel tot de vraag komen: Vergissen *WIJ* ons misschien óók?

De Wereldraad dwingt tot nadenken over de verschillen op kerkelijk gebied en dringt daarbij in de richting

van de bescheidenheid. Ik noem mijzelf een overtuigd Baptist. Waar ik het Baptisme vertegenwoordig, zorg ik er voor, dat men dit verneemt. Contact hebben met anderen door de eigen diepste overtuiging te verloochenen is verwerpelijk. Ik ben Baptist, geheel en al. Maar.... als ik eens in een ander gezin en in een ander millieu was geboren en opgevoed, hoe zou ik dan op dit moment van mijn leven zijn geweest? Dat is maar een vraag; niet graag zou ik daarmee de dwalingen, die ik meen op te merken, verontschuldigen. Maar wel dringt deze vraag tot ernstig nadenken over onszelf en over anderen; ook tot voorzichtigheid om toch vooral billijk te oordelen. De Wereldraad van Kerken werkt door zijn bestaan en actie krachtig mee, om dit te bevorderen.

Een voorbeeld uit ons eigen land moge dit illustreren. In de Catechisatiecursus van de Nederlandse Kerk staat o.m. „Onze kerk is de NEDERLANDSE HERVORMDE KERK. (Om de ruimte moet ik hier iets overslaan).... Zij heet: NEDERLANDSE Hervormde kerk, omdat zij voor het Nederlandse volk de kerk van Christus vormt." In een der vergaderingen van de Oecumenische Raad van kerken in Nederland kwam deze zinsnede eens onder de volle aandacht van de vergadering te liggen. Ik betwijfel, of de Hervormde leden van de Raad ooit zo duidelijk gevoeld hebben, wat hier eigenlijk staat als nu het in de tegenwoordigheid van ons allemaal besproken werd en er critiek op werd uitgebracht. Dat deze bespreking niet onvruchtbaar is gebleven, bleek spoedig. Om U dit te tonen, citeer ik enkele enkele regels uit een brief, die ik begin Februari ontving van Dr P. ten Have, Alg. Gedelegeerde der Nederlandse Herv. Kerk voor de Catechese. Nadat met een enkel woord herinnerd was aan het in de bedoelde vergadering gezegde, gaat de brief aldus verder: „Ook van andere zijde had men mij daar reeds op geattendeerd. Op grond daarvan heb ik deze uitdrukking gemitigeerd, zodat hiertegen wel geen bezwaar meer zal rijzen. Uit de aard der zaak kan deze correctie pas worden aangebracht in de eerstvolgende herdruk". Een ander gevolg van dit gesprek is geweest, dat opdracht werd gegeven om na te gaan, wat door de andere kerken wordt gezegd. Als men samen aan één tafel zit, leert men met elkander te rekenen. De eenheid wordt bevorderd. En dat is toch ook een onderdeel van de komst van het Godsrijk.

Hier moge ook een plaatsje gegeven worden aan enkele mededelingen uit het maandblad „Gemeenschap der Kerken" van Maart 1950. „In de laatste tijd begint de Orthodoxe (bedoeld is de Grieks-Orth.) jeugd zich meer en meer aaneen te sluiten. Verleden jaar waren er conferenties in Griekenland, Duitsland en Zwitserland. Drie vragen zijn het vooral, die de jonge mensen, behorend tot de Orthodoxe kerk, bezig houden: De trouw aan de Orthodoxe traditie, de verhouding tot de andere Christelijke kerken en in het bijzonder tot de Oecumenische Beweging, en de verhouding tot de wereld. Op verschillende bijeenkomsten, waar Orthodoxe emigranten uit Servië, Bulgarije, Roemenië en Rusland aanwezig waren, was men er zich van bewust, dat men de hoeder is van een traditie, die door Jezus Christus aan de apostelen is doorgegeven. Zij geldt voor alle eeuwen en is onaantastbaar. Deze kostbare schat is volgens het oordeel van het merendeel van de oudere en jongere generatie van de Kerk uit het Oosten de „Orthodoxie", dat is het „ware geloof" of zoals men ook kan zeggen — de ware lofprijzing Gods. Doch in de Orthodoxe Kerk van Griekenland en ook elders hoorde men ook een andere stem: „Wanneer de Heilige Geest in de Protestantse Kerk zulke schone vruchten heeft doen rijpen — zending, innerlijke vernieuwing, hulpverlening, sociale hervormingen — dan zou het zondige hoogmoed betekenen, wanneer wij „gemeen noemen, wat God gereinigd heeft" en wanneer wij zouden weigeren toenadering te zoeken met deze kerken. Daarom moeten wij met alle middelen, die ons gegeven zijn, de geestelijke band met hen versterken."

In het zelfde nummer wordt ook melding gemaakt van een publicatie van het Vatikaan, inhoudende richtlijnen omtrent het bijwonen van samenkomsten van Rooms-Katholieken en Protestanten. In het volgende nummer wordt daarop terug gekomen en van hetgeen daarbij gezegd is, wil ik U gaarne enkele regels doorgeven. Het zijn antwoorden, door Dr Visser 't Hooft gegeven op gestelde vragen. 1. Het feit alleen al, dat een dergelijk document is opgesteld, wijst er duidelijk op, dat de invloed van de Oecumenische beweging merkbaar begint te worden bij geestelijken en niet-geestelijken van de R.K. kerk. Daarover kunnen wij ons slechts verheugen. 2. Zoals er in het document zelf op gewezen wordt, vinden er op verscheidene plaatsen regelmatig ontmoetingen plaats tussen Rooms-Katholieken en vertegenwoordigers van andere kerken. Deze bijeenkomsten dragen in de regel een informeel karakter en zijn bedoeld om elkander beter te leren verstaan en om ongedwongen de punten van wrijving te kunnen bespreken. 5. Als ik me niet vergis, is dit het eerste document, waarin de Heilige Stoel nadrukkelijk toestaat, al is het met enkele restricties, dat Rooms-Katholieken en Christenen van andere kerken met elkander mogen bidden. Dit is een schrede vooruit. 7. De Christenen, die buiten de Rooms-Katholieke kerk staan, moeten niet nalaten te bidden, dat de Rooms-Katholieke kerk er toe geleid mag worden, dat zij een breder en dieper inzicht krijgt van de Christelijke Eenheid".

Om de beperkte ruimte die ons blad heeft moet ik nu wel ophouden. Gaarne zou ik nog een poosje doorgaan met U meer te vertellen van hetgeen er op dit terrein gebeurt, maar het gaat niet. En nu heb ik nog maar alleen geschreven van hetgeen zo maar opvalt als een bevordering van de eenheid. Ik zou ook moeten vertellen van hulpacties, die op tal van plaatsen in het leven zijn geroepen, om te helpen, waar ernstige nood is. Van interkerkelijk reliefwerk, van hulp aan vluchtelingen. Ook van het getuigenis van de Wereldraad tegenover Kapitalisme en Communisme beide. Ik geloof, dat God door middel van de Wereldraad werkt, opdat zijn Koninkrijk kome. Laat ons ook voor deze arbeid bidden. En als straks, op 10 December, ook in de bijeenkomst der gemeente aan de Oecumenische Beweging wordt gedacht, broeders en zusters, geeft dan van het Uwe ook een kleinigheid voor dit werk. De Raad van Uw gemeente weet wel, waar het heen gestuurd moet worden en wie het niet weet, kan door Ds Jansma terecht geholpen worden.

Rotterdam. K. REILING.

Smeekbede

van de Eindredacteur

Correspondenten en Inzenders! Schrijft *bondig!* Het werk van vaste medewerkers kan herhaaldelijk geen plaats meer vinden. Schrijft Uw copij op slechts *één zijde van Uw papier!* Anders ondervindt het soms aanzienlijke vertraging. En tenslotte *zendt* tijdig! Dit is nodig voor de correctie en indeling! Ik dank U!

BRANDT.

Bouwstichting

der Unie van Baptisten Gemeenten in Nederland

Geliefde broeders en zusters,

Lange tijd hoorde U niets van ons, doch thans is er weer iets, dat wij meenden U niet te mogen onthouden. In gedachten breng ik U naar onze kleine Gemeente in Daarlerveen. Dit kleine plaatsje ligt tussen Vroomshoop en Vriezenveen. De activiteit van deze broeders en zusters valt ons op en wel in het bijzonder die van hun voorganger, broeder Van Loo. Dit is een man, die niet alleen het rijke Evangelie kan brengen, maar die ook weet wat werken is, ik zou haast zeggen: werken dag en nacht. Hij is een man, die daar in de hele omgeving bewondering wekt door zijn werken. Hij bouwt als het ware de hele kerk alleen. Zowel kerk als inventaris, alles wordt door zijn handen gemaakt, onder de leiding van God, die tenslotte hem toch de gaven hiervoor gegeven heeft. Zit hij soms in de put of wordt hij vermoeid van de arbeid, dan komt dat alleen door het feit dat hij geen geld heeft en alles moet doen met hulp van anderen.

U ziet, dat hier wel buitengewoon mooi werk verricht wordt, doch dit werk kan niet gedaan worden buiten U. Daarom vraag ik voor deze keer nog eens Uw aandacht voor dit zo mooie werk. GEEFT TOCH VOOR DIT DOEL en toont door de daad, dat U met de minder bedeelde broeders en zusters in Daarlerveen meeleeft.

Onze penningmeester, broeder Moerke, wil zich gaarne belasten met de ontvangst van giften voor dit doel. Niet alleen met geld, maar ook met Uw gebed kunt U deze belangrijke zaak steunen.

Met recht hartelijke broedergroet,
de Unie Bouwstichting.

Giro no. 540091.

Uit ons Unie-bureau

Reeds heb ik een paar weken geleden meegedeeld, dat de Algemene Vergadering der Unie van Baptisten Gemeenten in 1951 was vastgesteld op Woensdag 23 en Donderdag 24 Mei met een begroetingssamenkomst op de voorafgaande Dinsdagavond. Vrijwel eenstemmig is door de gemeenten uitgesproken, dat de Alg. Verg. weer in een conferentie-oord zal gehouden worden. Ik kan U nu meedelen, dat na correspondentie en besprekingen weer het conferentie-oord „Woudschoten" te Zeist het uitverkoren oord voor de A. V. 1951 is. Al dadelijk zal dit het verlangen bij U opwekken om er heen te gaan met de zekerheid, dat het er weer goed zal zijn. Inderdaad geloven we, dat ons gemeenschappelijk verblijf op „Woudschoten" tot vreugde en tevredenheid zal strekken. Reserveert dus de genoemde data voor dit Unie-treffen!

Ook had ik U reeds verzocht te noteren, dat de eerste Europese Baptisten conferentie in Aug. 1951 te Copenhagen zou zijn. Deze conferentie is echter uitgesteld tot 1952, zulks op verzoek van de Baptisten Wereld Alliantie, daar het Uitvoerend Comité der B.W.A. zijn vergadering ook in 1952 zal houden. Beide vergaderingen zullen dan tegelijk in dat jaar vallen.

Verder zal het u een genoegen doen te vernemen, dat het 3-tal studenten, dat in September uit ons land naar het Seminarie te Hamburg vertrok, nu is uitgegroeid tot een 4-tal. In November is namelijk ook nog br E. Schalkwijk van de gemeente Amsterdam op studie gegaan naar dat seminarie, nadat de Unie Commissie, gehoord het rapport van de Commissie voor de Opleiding, en in vertrouwen dat de A.V. aan deze uitzending haar goedkeuring zal hechten, zich hiermee accoord verklaard had. Mochten ál onze studerende broeders, in Hamburg en in Zürich, de warmte van onze sympathie en de kracht van onze voorbede ervaren gedurende de belangrijke voorbereidingstijd!

De Unie-secr.,
T. JANSMA.

Gemeenteberichten

NIEUWE PEKELA

De gemeente Nieuwe Pekela had Zondag 12 November een hoogtijdag. Deze dag vierden wij de dag waarop voor 75 jaar onze gemeente was gesticht. Voor het eerst werd hier reeds voor 100 jaar het werk begonnen.

's Morgens mochten wij reeds verschillende gasten in onze kerkdienst ontmoeten. 's Middags hadden wij een herdenkingsdienst, geleid door Ds Louw, welke 12 jaar onze gemeente als voorganger diende. Onder meer zagen wij de oud-voorgangers Ds Bouritius en Ds Jansma, de wethouders en de secretaris van de burgerlijke gemeente N. Pekela, vertegenwoordigers uit omliggende gemeenten, vertegenwoordigers van plaatselijke kerken en vele oudleden van N. Pekela en nog velen meer.

's Avonds waren we gezellig bijeen. Veel is er gesproken over het verleden: hoe voor 100 jaar Dr Feisser hier het eerst werkte met enkele getrouwen; over de moeilijkheden die moesten worden overwonnen, de strijd die is gestreden. Namen als Feisser, Kloekers, Olijslager, Potjewijd en de Groot werden vaak gememoreerd. Het zijn namen, die zijn samengegroeid met onze gemeente. (De ouderen in onze plaats spreken nog over de Kloekers kerk.)

Vele goede wensen werden uitgesproken: door de Unievertegenwoordiger br de Boer, namens de Veenkoloniale Bond br Brongers, namens de pl. kerken door Ds Snoep, N.H. pred., namens de burg. gemeente door weth. Jager en voorts door de vertegenwoordigers der zustergemeenten. We willen hier nog noemen Ds de Neef namens dochtergemeente Winschoten. We hoorden zelfs dat velen niet wisten, dat ook de gemeente Deventer nog een dochter van onze gemeente is.

We hebben een dag gehad, die ons bijzonder bepaalde bij het verleden. Een dag die ons met dank stemde voor hetgeen God in onze plaats in onze gemeente heeft verricht.

Woensdag 22 Nov. herdacht ons zangkoor zijn 30-jarig bestaan. Als bijzonderheid zij vermeld, dat nog steeds dezelfde directeur het koor leidt, die het mede heeft opgericht. We zijn Gode dankbaar voor zovele zegeningen. We bidden God om meerdere.

De correspondent.

Kerstnummer 1950 van De Zaaier

Dit fraai in koperdiepdruk uitgevoerde Kerstnummer in handig formaat en in omvang van 20 bladzijden is verschenen en nu overal in onze gemeenten verkrijgbaar!

De oplage is 31.000 exemplaren, dus hoger dan verleden jaar. En .... deze oplage is reeds geheel uitverkocht! Een paar late bestellers kon ik niet meer voorzien van het gewenste aantal. Een leer dus voor het volgende jaar: weest er op tijd bij met Uw bestelling!

De komende weken staan in het teken van de verspreiding van het Kerstnummer. Welk een blijdschap geeft zo'n campagne aan degenen, die er in meewerken. En welk een zegen wordt er door deze getuigenis-dienst in de gemeenten verspreid en in de gezinnen gebracht, waar het Kerstnummer komt!

Komt, N.B.J.B.ers, discipelen des Heeren, oud of jong, treedt mee in in de gelederen van hen, die er met het Kerstnummer op uit trekken, huis aan huis! De plaatselijke Colportage-Ploeg zal U graag opnemen in haar midden om met haar mee het zaad van het Kerstevangelie uit te strooien in straat en wijk, in dorp en stad.

Gij allen, omsluit al deze werkers en de duizenden lezers met Uw gebeden, opdat de volle zegen van het Kerstevangelie via dit Kerstnummer moge ontvangen worden!

Uw dienaar
T. JANSMA.

In gesprek met onze lezers

Een meelevende broeder meent in de L. Schakels van 14 Juli 1950 te lezen dat ik in twijfel verkeer a.g. de roeping van het Baptisme. Dat hij er dat in gelezen heeft komt slechts doordat uit zijn ogen geen heldere geest straalt. De inkleding van de stof, zoals we die in de Schakels gaarne toepassen, beoogt niet anders dan tot nadenken te wekken. De vragende vorm getuigt dus niet van twijfel, maar is een stijlvorm, die het beste past bij wat we met de Losse Schakels hopen te bereiken.

Onze br meent, dat (met eerbied gesproken) Feisser zich in zijn graf zou omkeren als hij heden kon zien, wat hij met het Baptisme bereikt had en dat hij als hij Zondags een Baptisten kerk betrad, zou zeggen: „maar dat is toch mijn gemeente niet. Dat is immers hetzelfde volk, als waarvan ik me eerst scheidde".

Br E. vergist zich wel degelijk in Feissers oogmerken. Feissers strijd ging tegen het wezensvreemde in de Kerk, tegen het bekleden van ambten door ongelovigen, tegen het dopen van kinderen van ongelovigen (aanvankelijk), later tegen de kinderdoop als zodanig, en tegen het uitreiken van brood en wijn aan het Avondmaal aan ongelovigen, maar geenszins tegen de ambten als zodanig, noch tegen de Doop en het Avondmaal. Hij wilde de ambten bezet hebben door gelovige, met de Geest begaafde broeders en de tekenen alleen de gelovigen bedienen. Hij wilde een zuivere gemeente — een gemeente, vrij van vreemde bestanddelen. Daarom zou Feisser zich heden ten dage in de kerk, waarin een Baptisten gemeente samenkomt, nog best thuis voelen. We zijn op geen wezenlijke punten van Feisser afgeweken; we behoefden dat niet, want de H. Schrift eiste dat niet van ons.

Slechts hierin zien wij o.i. wat scherper dan Dr Feisser, dat we de zuiverheid der gemeente wel onderscheiden van haar reinheid. We menen op te merken in de geschriften van Feisser, dat hij deze begrippen door elkaar haalde.

Onze br wijst op gemis van de Geest van God onder ons. Daarin vallen we hem gaarne bij. Er is dodigheid in onze rijen, die de Verlosser pijnigt. We hebben veel reden tot verootmoediging, tot schuldbelijden; we hebben in sommige zaken niet uit de Geest geoordeeld en gehandeld. Dat moet hersteld worden. Maar in wezen zijn onze gemeenten hun oorsprong niet ontrouw geworden.

Vraag: Heeft Jezus zelf wel eens gezegd: Ik ben Gods Zoon?

Antwoord: Wanneer het er nu om te doen is te zeggen of die vier woorden juist in deze volgorde in de bijbel staan, dan zou ik het zo direct niet kunnen zeggen. Maar zakelijk, gerekend naar de inhoud, komt deze belijdenis vaak voor. Indirect noemt Jezus zich, vooral in het Evangelie van Johannes, vaak Gods Zoon. Indirect legde Hij deze belijdenis ook af in de grote uitnodiging. Matth. 11 : 27 en in Zijn bevestigend antwoord op Petrus' belijdenis, Matth. 16 : 17, en in Zijn wederwoord op de vraag van de Hogepriester, onder ede Hem gesteld, of Hij was de Christus, de Zoon Gods, Matth. 26 : 63 en 64. Volgens het Evangelie van Johannes hebben de Joden Jezus' woorden heel goed verstaan als een belijdenis van goddelijk Zoon-schap. Vergel. Joh. 5 : 17 en 18.

Br J. K. te H. dankt hartelijk voor het antwoord, hem gegeven in De Christen van 27 Oct. j.l. in verband met het art. over de uitroeiing der Kanaänieten (zie De Christen van 15 Sept. j.l.), doch heeft noch een vraag:

> „Uw antwoord luidde: „ „opdat er ook voor hen een ontkomen voor eeuwig zou zijn, moesten zij tijdelijk omkomen" ". Mag ik thans nog eens vragen, wat U met deze woorden bedoelde?"

Antwoord: Gelijk we in dat Nr van ons weekblad betoogden, moesten de Kanaänieten omkomen, opdat Israel leven zou, en Israel moest tot elke prijs (van eigen en van anderer lijden) in stand gehouden worden, opdat de Verlosser *aller* volken geboren zou kunnen worden. Waren zij dus gespaard, dan ware de Verlosser, in Wien gezegend zouden worden alle volken op aarde, niet verschenen en was er zomin voor de Kanaänieten als voor anderen, een ontkomen voor eeuwig mogelijk. Zo zouden we allen in onze zonden gebleven zijn. — Die mogelijkheid ter ontkoming verwerkelijkt zich (of verwerkelijkt zich niét), dán en dáár, wanneer en waar de mens voor de beslissing geplaatst wordt. En een ander, over wie de zondaar ten val of tot een opstanding komt dan Christus, is er niet.

L.

IN DE RELIGIEUZE WERELD:

Ruïnes van de stad Jericho, dat omstreeks Christus' tijd herbouwd werd, zijn ontdekt door oudheidkundigen.

De Rooms Katholieken melden dat gedurende het laatste jaar 141638 Japannezen zijn bekeerd door hen, vergeleken bij 129359 het vorige jaar.

De Algemene Vergadering van de Verenigde Naties heeft haar vijfde zitting geopend met stil gebed.

Boekbespreking

Van de Uitgeverij „De Torenlaan" aan de Torenlaan 20 te Assen ontvingen wij een mapje Bijbelse plaatjes, bedoeld als uitdelingsmateriaal voor Zondagsscholen en catechisaties, onder de titel „Leren door Kijken". De platen zijn gedrukt op wit karton van een formaat van 15 bij 11 cM. en kosten 2 cent per stuk. Elk gewenst aantal is naar vrije keuze te verkrijgen. Tot dusver verschenen 26 bijbelse taferelen en 17 platen die de bijbelse oudheid (Archeologie) voor ons doen leven. De platen kunnen worden opgeborgen in keurige mapjes, die tegen de prijs van 10 cent te verkrijgen zijn.

Naar ons gevoelen moet deze prachtige uitgave bekend worden aan ieder die het jeugdwerk tot zijn taak werd toegewezen. Maar niet alleen zij. Ook de geleerde, die het mocht ondernemen een nieuw „Leven van Jezus" of een nieuwe Dogmatiek te schrijven, moet steeds voor zich hebben de ontroerend mooie plaat „Jezus, de Kindervriend": de Meester, vrolijk lachend met een groepje kinderen (waaronder twee negerkinderen!) aan het touwtrekken bij de oever van het meer! Brillant in één woord! Waarlijk, elke plaat een nieuwe verrassing, daar de traditionele zoetigheid volkomen ontbreekt!

BRANDT.

BRUNO SCHINKEL door J. Smelik. Uitg. J. Haan te Groningen. Omvang 77 blz. Prijs gekart. 95 ct. JM. Leeftijd volgens mij vanaf 12 jaar. Een verhaal uit de tachtigjarige oorlog. Strekking: Vergevensgezindheid. Goed en natuurlijk verteld. Aanbevolen.

HET HOUTEN KISTJE — J. Goedhart. Uitg. J. Haan te Groningen. Omv. 63 blz. Prijs gekart. 85 ct. Een oude zonderling, twee jongens.... Daar kan een aardig verhaal van komen! En het is er gekomen. Alleen het voorlaatste hoofdstuk bevredigt me niet geheel. Is het moeilijk een nieuw hartje te krijgen? Wat wordt er onder verstaan; toch geen vrome inspanning? Niet erg duidelijk!

DE SPAANSE SPION — Wieland Wouters. Uitg. J. Haan te Groningen. 161 blz. Pr. f 2.90. Een mooi verhaal uit de 80-j. oorlog. Avonturen bij de vleet. Van harte aanbevolen!

WOUTER HARMSEN, dl. 1: IN DE DUINEN van E. Gerdes, naverteld door P. de Zeeuw J. Gzn. Uitg. J. Haan te Groningen. 94 blz. Pr. f 1.20. JM 9 j. en ouder. We verblijden ons over dit wel haast klassieke werk in nieuw gewaad, vrij van anti-paapse smetten. Onze jeugdigen zullen er ongetwijfeld evenzo van smullen als wij indertijd. Van harte!

Br.

Nog enige uitgaven van J. N. Voorhoeve te Den Haag:

AL LUISTERENDE — A. A. Wildschut, 46 blz. Pr. geb. f 1.25. Aanwijzingen voor het lezen van bijbelgedeelten bij verschillende gelegenheden, afgewisseld door passende gedichten. Waarlijk mooi en keurig verzorgd. Alleen nogal prijzig.

OPNAME NOODZAKELIJK — R. v. d. Mast, 47 blz. Pr. geb. f 1.25. Tien gevoelige maar kerngezonde schetsjes van het ziekenhuisleven. Aanbevolen!

EEN VENSTER NAAR DE HEMEL — H. A. C. Hildering. Een bondige verhandeling van het minder gelezen Bijbelboek Prediker. Goed, begrijpelijk en fris! — 32 blz. f 0.50.

KINDEREN DER WIJSHEID — Alex. Vinet, 31 blz. f 0.50. Een werkje over Luc. 7 : 31—35, waardig de naam van deze beroemde Zwitserse theoloog. Van harte aanbevolen.

Bovengenoemde werkjes zijn uitgaven van de serie „Brandende Kaarsen".

Br.

Zondagsschool-Kerstfeest

Dit heerlijke feest nadert reeds. Het wakkere personeel is allerwege bezig met de voorbereidingen.

Toch is het ook veelal een afscheids-„feest", doordat sommige kinderen de zondagsschool gaan verlaten. Een blijvende herinnering aan de fijne Zondagsschooltijd is dan het geschenk in de vorm van een bijbeltje of een Nieuw Testament. Deze passende geschenken zijn bij ons Lectuurfonds, Tetterodestraat 47, Haarlem, verkrijgbaar. Laat mij eens een paar gangbare soorten mogen noemen: Nieuw Testament (Staten-vertaling), zakformaat, linnen bandje f 1,—; Nieuw Testament (Nieuwe Vertaling), zakformaat linnen (gekleurd) bandje f 1,60; idem met Psalmen, perkament rug f 2,60; nonpareil-zakbijbel f 3,—; goedkope zakbijbel f 2,—. Natuurlijk zijn ook alle andere uitgaven van het Ned. Bijbelgenootschap bij ons Lectuurfonds te krijgen. U krijgt het bestelde franco thuis bezorgd, U betaalt er heus niet meer om en U handelt in het voordeel van ons Lectuurfonds en daarmee van ons gehele werk. Laten onze Zondagsscholen en ook al onze verenigingen zich dus gaan wenden tot ons Lectuurfonds met hun wensen. Maar het is natuurlijk goed Uw bestellingen tijdig in te dienen. Want niet alles kan tegelijk afgewerkt worden en ook de verzending kost tijd. Maar U kunt ervan verzekerd zijn dat ons Lectuurfonds U graag wil helpen aan het passende afscheidsgeschenk bij het a.s. Kerstfeest en tevens de verenigingen, catechisaties enz. wil voorzien van de nodige bijbels en nieuwe testamenten.

Uw mede-arbeider
T. JANSMA.

DE NIEUWE JEUGDBIJBEL „DE WEG VAN HET LICHT" door M. A. M. Renes—Boldingh — Uitg. Callenbach te Nijkerk vraagt Uw aandacht! De Uitgever berichtte ons het volgende: „Gezien de bijzonder grote belangstelling voor deze prachtige bijbel, besloten wij, op veelvuldig verzoek, de voorintekeningsprijs van f 4.90 voorlopig als definitieve prijs aan te houden.

Br.

POLDERJONGENS, door Jan van Groningen, geïllustreerd door Jan Lutz, uitgegeven door N.V. W. D. Meinema, Delft.

Een boek voor jongens van 10—14 jaar. De lezer is een jaarlang in 't poldergebied van Friesland(?) en maakt het leven in de natuur en van de twee op elkaar aangewezen huisgezinnen mee. Een aardig boekje dat soms evenzeer onderwijzend als verhalend is. Niet met veel fantasie geschreven, maar waarschijnlijk door iemand, die eigen ervaringen vertelt. En omdat het het gewone leven eerlijk weergeeft toch zo, dat men doorleest tot de laatste bladzij. Het telt 141 bladz. en kost f 2.90.

HUIZINGA.

Mededelingen

SNEEK

Ds J. Broertjes neemt D.V. Zondag 3 Dec. 's avonds 5 uur afscheid van de Gemeente Sneek.

ARNHEM

Het is mij een groot voorrecht U thans te kunnen mededelen, dat wij een woning hebben voor onze voorganger. Het ging tot het laatste moment, langs zeer moeilijke en spannende weg, totdat een onzer medebroeders meende er een eind aan te maken, en weg was de spanning, dankbaarheid nam deze plaats in, en wij zijn ook God dankbaar voor deze leiding, aan Hem de lof.

Zondag 10 December 1950, zal Ds F. E. Huizinga van Enschedé, onze voorganger Ds J. Broertjes in zijn ambt bevestigen. De diensten voor die dag zullen plaats vinden in de grote zaal van de Volksuniversiteit Rijnstraat 42, v.m. 10 uur en nam. half vier. En de begroetingsavond vindt plaats om half acht in onze kerkzaal.

Na de intrede-dienst is er gelegenheid Uw meegebrachte avondboterham in de kerkzaal, Tuinstraat 16, te nuttigen onder het genot van een kopje koffie..

Het spreekt wel van zelf, dat wij vertegenwoordigers van de omliggende Gemeenten verwachten, om met ons blijde en dankbaar te zijn.

Voor hen die menen van onze gastvrijheid gebruik te moeten maken, worden beleefd verzocht dit voor 5 December aan mij op te gevan.

Onze eigen broeders en zusters die buiten Arnhem wonen, willen wij voor die dag gaarne in onze gezinnen opnemen, doch laat ons dit voor de goede gang van zaken tijdig weten. Voor de afgevaardigden deel ik nog even mede, dat zij zich kunnen melden, in de ontvangstkamer, *eerste deur links in de hal*, waar een paar van onze broeders U zullen ontvangen. Het is onze bede, dat God ons een gezegende dag wil geven, Zijn naam tot eer. En dat hij straks onze voorganger, in zijn nieuwe woning aan de Izac-Everslaan, *een der mooiste plekjes van onze stad*, datgene wil geven, wat hij nodig heeft om onze Gemeente te leiden in grazige weiden, dat geve de Heer.

Met hartelijke broedergroeten namens ons allen,
de secretaris F. LINDEMAN,
Willem-Pijperstraat 7, Arnhem.
Tel. 25146.

ADRESWIJZIGING

Br Bouritius te Zwolle is verhuisd van Hortensiastraat 130 te Zwolle naar *Asterstraat 19 te Zwolle.*

Correspondentie

Mevr. K.—B. te H. Uw art. zal worden gezonden naar de betrokken commissie. Uw mening vond reeds vertolking.

Br J. R. F. Zodra we plaats hebben, komen we op de kwestie terug.

Br.

Advertentiën

JAARGANG 67 - Nr. 3030
VRIJDAG 8 DEC. 1950

WEEKBLAD DE CHRISTEN

Orgaan tot verbreiding van de beginselen van N.T. Christendom

UITGAVE VAN DE UNIE VAN BAPTISTEN GEMEENTEN IN NEDERLAND

REDACTIE-ADRES: Ds. C. BRANDT, MOERKERKESTRAAT 151c - ROTTERDAM—Z.
ADM.: Ds. T. JANSMA, TETTERODESTRAAT 47, HAARLEM, POSTREK. No. 9260 TEN NAME VAN DE UNIE - TEL. 18032

ABONNEMENTSPRIJS BIJ VOORUITBET. VOOR NEDERLAND EN OVERZEESE GEBIEDSDELEN P. JAAR F 5.— - BUITENLAND P. JAAR F 6.50

Het wegwijzende WOORD

De stem eens roependen in de woestijn

„Maakt de weg des Heren recht!"
Joh. 12 : 23.

Zoals de kompasnaald steeds naar de magnetische pool streeft, zo reikt het eeuwig heimwee des mensen naar het lichtende geluk. Ook waar het verlangde niet kan worden onderscheiden, daar het te ver verwijderd is, wordt toch nooit dat heimwee gedood. Zo is het heimwee der ziel één van de kenmerken van de mens sinds hij het paradijs moest verlaten.

Zelden echter verstaat het de mens, dit heimwee op de juiste wijze te leiden. Uitgaande van de gedachte, dat het verlangde op nog bereikbare verte hem wacht, zoekt en streeft en strijdt hij. Telkens echter blijkt het geluk en de vrede verder af te liggen. Na elke teleurstelling komt dan de vrees naar voren om haar bitter gezelschap aan de hoop op te dringen. En uit hun tweegesprek groeit als vrucht de angstige onzekerheid, die altijd weer de vraag stelt: „Heb ik wel genoeg gedaan en ben ik in de goede richting voortgegaan!?.. . Alsof waarlijk eigen weten en kunnen, eigen inspanning de poort der zaligheid konden ontsluiten!

Zo bevindt zich de mens met al zijn verlangend zoeken in een eindeloze en dorre woestenij.

Maar juist in deze woestijn, waar de mens in weerwil van zijn hopen dreigt ten onder te gaan, weerklinkt de Stem! Dat is genade. Er mogen er zijn, die in het noemen van de woestijn een aanduiding voor de vruchteloosheid van des Dopers arbeid willen zien. Zij denken dan aan het ruisende riet als enige toehoorder, doch zij verzuimen te zien naar de schare, die uit de verste hoeken van het land komen opdagen. Neen, de Stem klinkt in de woestijn, die overbevolkt is door vragende mensen, die weten, dat zij het spoor zijn kwijtgeraakt. De Stem in de woestijn: geen droef toegegeven mislukking maar Goddelijke genade! Eindelijk een Stem, die de onfeilbare weg zal wijzen!

Wat zegt de Stem?

„Maakt de weg des Heren recht."

De lieden van die tijd hebben deze roepstem begrepen. Het was de roep van de heraut, die de komst van de Koning moest voorbereiden. De weg moest in gereedheid gebracht worden, opdat Hij wist welkom te zijn. Ook nú wordt inspanning geëist maar een door God gewezen inspanning. De juiste richting is aangewezen: nú geen onzeker tasten en zoeken meer als in de donkere nacht. Wat God sinds eeuwen door de profeten als Zijn wil heeft geopenbaard wordt thans door de Doper saamgebundeld. Niet om iets nieuws te verkondigen is de laatste profeet verschenen. Zijn taak is slechts Gods wil te plaatsen in het werkelijke leven van alle dag. De koele berekening, die God de nota presenteert opdat Hij de inspanning van de mens zal honoreren met Zijn goedheid, moet plaatsmaken voor de vroomheid van heth art dat vereniging zoekt met de Schepper van aller leven!

En toch zijn wij misschien heimelijk teleurgesteld. Hier is nog geen evangelie van genade voor de zondaar, die zijn verlossing niet kan voltooien.

Laat ons niet vergeten, dat Johannes gezegd heeft: „Ik ben de Christus niet!" Zijn komst betekent eerst het morgenrood van de Dag der Genade! Maar moeizaam voortgaande in het nog zwakke licht wijkt de vage onrust — aanvankelijk voor schaamte en berouw in besef van verlorenheid in zonde. Maar dán is ook de weg, geplaveid door schuldbelijdenis, bereid voor Hem, Die Gods ontferming schenkt.

BRANDT.

Losse Schakels

„Begrijpen" Ouders zijn wel eens zo vriendelijk de klachten van opgroeiende kinderen, met wie ze moeite hebben in verband met het kerkbezoek door te geven. Deze verdedigen hun afwijzende houding met een „ik begrijp het toch niet". — We zouden kunnen beginnen met op te merken, dat men niet grif moet geloven wat een mens, klein of groot, wat jonger of ouder, zegt in verband met de Evangelieprediking. Dat „niet b e g r i j p e n" is heel vaak een verontschuldiging voor een niet w i l l e n a a n v a a r d e n. Men zegt menigmaal „ik

begrijp het niet" als men eerlijkheidshalve moest zeggen: ik begrijp het *te* goed. Ik wil die kant niet uit. Juist als de mens gaat beseffen, wat een bekering voor hen practisch zou betekenen, begint de afweer. Nu echter ronduit te zeggen: ik wil die kant niet op, gaat niet zo gemakkelijk, want dat zou blootstellen aan nieuwe vermaningen en waarschuwingen, waar men zo bang voor is. Daarom roept men liever het medelijden op en zegt: „ik begrijp het niet". — Ziezo: nu kan een ander de klachten opvangen en laat men ons voorlopig althans met rust. — Het Evangelie is heel eenvoudig en al kan men niet alles vatten wat in de prediking voorkomt, datgene, waarop het aankomt, is heel goed te vatten! Regel is allicht dat een mens, zodra hij gaat zeggen: ik begrijp er niets van, reeds in de greep van het Evangelie is, en zo hoopt, dat die greep los zal laten.

Onkunde Er is inderdaad veel onkunde aangaande het Evangelie. Het is niet naar de mens. Het sluit niet aan bij natuurlijke en zedelijke voorstellingen. Het komt van Boven langs een eigen weg; het breekt naar binnen. Inderdaad hebben veel mensen geen vat aan het Evangelie. Niemand kan iets aannemen zo het hem niet van boven gegeven wordt. Tegen misverstand heeft de Apostel Paulus een harde strijd moeten strijden. De Kerk van Rome is een tastbaar bewijs van het niet-verstaan van het Evangelie. — Omdat het Evangelie van Boven komt, ons plaatst voor Gods werk; de zaligheid aanbiedt als een geschenk Gods vereist het een bizondere voorbereiding in degenen, die het horen. Zonder gebed kan deze Boodschap niet met vrucht verkondigd worden. De Heer moet het oor openen; Hij moet ontvankelijkheid verwekken, doordat Zijn Geest onder en met het Woord en de Woordverkondiging werkzaam is. Want al heeft de wedergeboorte plaats door middel van het levende en eeuwig blijvende Woord Gods — haar oorsprong ligt hoger: in de Geest van God. Was het daarom dat de Apostelen zeiden: wij zullen volharden *in het gebed* en *in* de bediening des Woords? Hand. 6 : 4. De dienst der gebeden is noodzakelijk zal de dienst des Woords vrucht kunnen dragen. Denkt de gemeente daar wel aan? Er moet veel en geregeld en vertrouwend gebeden worden. Een afwezigheid van vrucht is te herleiden zijn tot een tekort aan gebed. — Een horend oor is van de Heere — zegt de Spreukendichter. We kunnen zonder de levende Heer hier Zijn werk niet doen. Met de bijbel, hoe trouw ook gelezen en hoe goed ook verklaard, zijn we er niet. We hebben Christus zelf nodig. In de dagen der Apostelen droeg de verkondiging veel vrucht, maar er staat dan ook van die tijd geschreven: de Heere wrocht mede. Ze steunden op de belofte: Ik ben met u alle dagen. De Heere Jezus reisde met Paulus de landen door en soms liet Hij het Paulus niet toe om in bepaalde plaatsen te prediken. Het contact tussen de Heiland en de gemeente moet een levend en innig contact zijn. Het zwaartepunt zal liggen in Zijn tegenwoordigheid in haar midden; in Zijn werkzaam zijn. Zo de Heere het huis niet bouwt, tevergeefs arbeiden deszelfs bouwlieden er aan. Psalm 126. Maar — weest getroost — zo de Heere het huis bouwt, arbeiden des zelfs bouwlieden er *niet* tevergeefs aan.

Spoedig? Er zijn christenen, die leven in de verwachting van de spoedige wederkomst van de Heere Jezus. Ze menen voor deze verwachting goede, d.i. bijbelse grond te hebben. Hetgeen de Heilige Schrift leert aangaande de toekomst van de Heiland verstaan zij zo. Natuurlijk hebben zij het recht dat inzicht kenbaar te maken en te trachten aan te tonen, dat het het juiste is. Indien ze maar niet vergeten, dat het *uitleggen* der Heilige Schrift is en niet directe Schriftleer. Wat de Schrift rechtstreeks leert hebben wij aan te nemen en voor waar te houden. Maar de Schrift leert niet dat de wederkomst van Christus spoedig zou zijn. Daarmede is niet gezegd, dat de Schrift het tegendeel leert en zij de wederkomst van de Heer naar een verre toekomst zou verschuiven. Indien ze dat deed, ware de spanning, waarin de oudste gemeenten leefden moeilijk te verklaren. Het is juist het eigenaardige van het Schriftgetuigenis, dat het noch de spoedige noch de late terugkeer van Jezus naar de aarde leert. Deze vraag, de vraag naar het *wanneer* laat ze buiten beschouwing. Ze geeft geen tijdsbepalingen. Zij spreekt in beelden, die zeggen dat het plotseling zal zijn. Niet op het vroege of late maar op het onverwachte legt de Schrift alle nadruk, wanneer zij spreekt over de wederkomst van onze Heer.

Schriftleer en mensenleer In hetgeen de H. Schrift leert moeten we één zijn, maar in het andere elkander vrij laten. Meent iemand goede gronden te hebben om de wederkomst van de Heer aanstaande te stellen, dan is dat zijn recht. We kunnen zijn gronden toetsen; hem bijvallen of een ander gevoelen zijn toegedaan. Dat is óns recht. We hebben elkander dit recht in te ruimen. We moeten naast en met elkander kunnen getuigen van de zalige hoop der kinderen Gods, maar niet hen opzij dringen, die onze uitlegging van het tijdgebeuren niet delen. De tekenen der tijden te duiden is zeker geen eenvoudig werk. De geschiedenis zegt ons dat overtuigend. Oprecht vrome en bij de Schrift levende mannen als Bengel en Irving waren er hartelijk van overtuigd, een honderd jaren geleden, dat alles er op wees, dat de wederkomst des Heeren aanstaande was. Maar ze hebben zich, ondanks hun grote Schriftkennis en eerbied voor het Woord, vergist in hun duiding van de tekenen der tijden. Dit maant tot voorzichtigheid en waarschuwt ons ernstig om geen broeder achteruit te zetten, die in het gebeuren van onze tijd niet de aanstaande wederkomst van de Heer kan lezen. De Heilige Schrift laat zich over dat spoedig of later niet uit — hoe zouden wij elkander dan mogen toetsen aan onze opvatting omtrent die vragen? O.i. zijn dat vragen, die niet gesteld moesten worden. Zij zijn onschriftuurlijk. Ze hebben inzinkingen ten gevolge.

Plotseling Steeds legde de Heer Jezus de nadruk op het plotselinge van Zijn verschijning. Hij komt onverwacht. God kan elk ogenblik het stopsein geven. Had Christus geleerd, dat Hij spoedig zou komen, dan mocht de vraag wel rijzen: wat is er dan tussenbeide gekomen? Die zegt dat Hij „spoedig" zal wederkomen verwekt toch niet de gedachte dat het eeuwen zal duren. Het woord van de Heiland was veel ernstiger: Hij verkondigde het onverwachte van Zijn terugkeer, zodat het zowel tientallen als honderdtallen van jaren in het verschiet kon liggen, maar voordurende waakzaamheid noodzakelijk was. De prediking: Hij kan elk ogenblik komen is een boodschap, veel aangrijpender en vruchtbaarder dan de leer: Hij komt spoedig — want wat is spoedig? Welke maatstaf moet ik aanleggen om te weten of iets „spoedig" gebeuren zal? Maar met de boodschap: Ik kom plotseling, weet ik raad. Haar versta ik. Zij noopt tot bestendige waakzaamheid, zodat we klaar staan, onverschillig of de Heer komt in de avond, of te middernacht, bij het hanengekraai of des morgens vroeg. Luk. 13 : 35.

Dat niemand u dus oordele in het stuk van de duiding der tekenen der tijden. Weest verenigt in de verwachting van Zijn komst in heerlijkheid en sluit van uw Maranatha-

samenkomst niet hén uit, die naar de Schrift dagelijks op de Zaligmaker wachten, maar de vraag of dit „spoedig" zal zijn of niet, onzeker, doch vooral van ondergeschikt belang achten. In de gedachte dat de Heere Jezus in de naaste toekomst zal verschijnen ligt toch zeker geen grotere prikkel tot waakzaamheid, dan in de overtuiging dat Hij elk ogenblik Zich openbaren kan?

L.

Kloeke taal, doch ....

Eerst nu vinden we gelegenheid om terug te komen op het schrijven van br van Dam te Groningen. De zondvloed van copij, inmiddels nog niet volkomen verwerkt, belette ons eerder aan het voornemen daartoe gevolg te geven.

Bedoeld schrijven had het voordeel, recht op de man af de dingen te noemen, die ongetwijfeld in veler hart gevoeld werden. Het opent daarom de mogelijkheid, onzerzijds de bezwaren die wij er tegen hebben kort te schetsen.

Allereerst meen ik te mogen zeggen, dat vele door br v. Dam genoemde bezwaren door de ervaring met Lof. en Geb. zouden zijn komen te vervallen. Dat niet alle wensen in vervulling zijn gegaan is uit de aard der zaak begrijpelijk. Op z'n minst gesproken zal dit echter ook het geval zijn met de Nieuwe Bundel van de Herv. Kerk. In onze bundel hadden en hebben we nog de mogelijkheid, onze wensen met kans op gevolg voor te leggen, hetgeen bij de Herv. bundel uitgesloten is.

Ook als men aan de Oecumene wil denken kan men bezwaarlijk zijn positie sterk maken door voor de zang in de eredienst een bundel te kiezen die, zoals de Herv. bundel, lang niet onverdeeld aanvaard wordt reeds om de wijze waarop laatstgenoemde bundel is tot stand gekomen. Als zodanig komt mijns inziens het Geestelijk Lied uit de Schat der Eeuwen slechts in aanmerking.

Volgens br v. Dam geldt voor de herdruk niet dezelfde motivering als voor de eerste uitgave van L. en Geb. Daar hierbij gewezen wordt op de N.H.B. moeten we wel even wijzen op een kleine(!) onnauwkeurigheid. Het is namelijk niet zó, dat de Herv. Bundel eerst na L. en Geb. het licht zag. Dit gebeurde reeds in 1936! Men had dus al vier jaren vóór onze bundel zich van de kwaliteiten van de N.H.B. op de hoogte kunnen stellen. Uit een andere oorzaak ben ik het echter wel met de vereerde Inzender eens: de ervaring die wij met L. en Geb. opdeden hebben bij de wens tot de eerste uitgave de dankbaarheid gevoegd voor het uitnemende resultaat van de toegewijde arbeid door Ds Hasper en zijn staf verricht en welke deze ons ter beschikking heeft gesteld op zulk een wijze als is geschied!

Wij spreken over onze „eigen" bundel, hoewel inderdaad onze dichters en componisten hun kunnen hierin niet of nauwelijks zagen opgenomen. Maar in alle ernst: is iets eerst „eigen", als men het zelf heeft geschapen? Is dan het huis dat wij bewonen door onszelf gebouwd? Nochtans spreken we met gevoel van ons „eigen" huis! Het is geen kinderspel een toch ietwat wazig begrip als „eigen" sfeer in een rhythmiek van zinnen en harmonieën vast te leggen, vooral omdat bij afwezigheid van algemeen geldende leerstellingen de maatstaven wel moèten ontbreken. Onder de voorstanders van L. en Geb. heeft daarom het woord „eigen" niet een klank van „Dat hebben wij gepresteerd!" Ook niet „Zietdaar de weergave van onze belijdenis en taak", maar enkel „In deze kring van liederen vinden wij door de wonderlijke wisselwerking tussen het geboden lied en de persoonlijke ervaring een krachtbron, die steeds mild vloeit!" De bundel Lofz. en Gebeden is echter op die wijze „eigendom" als elk ander eigendom: men moet het zich verwerven, daar het anders onherroepelijk dood bezit blijft. Daarmee is inderdaad niets te beginnen!

Wat voorts de kansen van een herdruk betreft moeten we zeggen, dat het onderzoek in die richting nog gaande is. Te zijner tijd zullen de dingen ter overweging worden voorgelegd. Wachten we dus af met dienstwillige belangstelling!

C. BRANDT.

Ingezonden

Geachte Redacteur,

Ik protesteer tegen het stuk van de heer van Dam.

Wij hebben een bundel Lofzangen en Gebeden. Psalmen en Geestelijke liederen:

> „ten dienste van de Unie van baptisten gemeenten in Nederland voor eredienst, verenigingsleven, school, huisgezin, evangelisatie".

Deze bundel is uitgegeven krachtens een besluit van de algemene vergadering. Niet in de handel.

Klaar en duidelijk dus een *eigen* bundel. Zullen wij nu ons zelf gaan verlagen en de bundel nemen van een kerk, die ons altijd in de hoek wil drukken, ons uitscheldt voor sectariërs?

Vanwaar dit minderwaardigheidsgevoel? Onze bundel kan de vergelijking met de N.H.K. bundel glansrijk doorstaan.

Deze kerk wilde niet eens samenwerken met de Gereformeerden. Zie de brochure „In boeien".

Als het de heer van Dam ernst is met wat hij schrijft over oecumenische samenwerking zal hij zeggen: de N.H.K. bundel nooit.

En zolang er geen oecumenische bundel is, die ik ook van ganser harte begeer, zal hij geen andere keus mogen doen dan: Lofzangen en Gebeden.

Met dank voor plaatsing.

C. LOUW.

Koninginnelaan 55, Rijswijk (Z.H.).

ZAND en ZAAD

Het is niet onwaarschijnlijk, dat de Schakelaar in dit blad ook het blad Getrouw ontvangt. Dit maandblad van de I. C. C. C. (International Council of Christian Churches) beticht de wereldraad van kerken en vele van zijn leiders voortdurend van modernisme. Het is evenmin onwaarschijnlijk, dat br Louw stilzwijgend voorbijgaat aan een aanval op de Wereld Alliantie der Baptisten, tenzij ik hem voor ben. Overigens is het niet erg, wanneer twee uwer redacteuren zich aangevallen voelen en van antwoord willen dienen.

Ds Dahlberg heeft op de conferentie in Cleveland volgens „New York Times", zo citeert Getrouw, het volgende gezegd: „Zulke gezegden als „die dierbare Naam van Jezus" en „komende onder het bloed" en „gezaligd

door genade" hoe diep hun waarheid en hoe Bijbels hun achtergrond ook moge zijn, vinden eenvoudig geen aanslag in de geest van de gemiddelde Amerikaanse luisteraar". Zijn critiek op de wijze van evangelisatie als heden ten dage voortzettende, zei Dr Dahlberg: „De evangelisten moeten de moed hebben om zoals de overleden Mahatma Gandhi in India deed, de nationale idealen, die niet noodzakelijk heilig zijn aan te vallen en zich bij de gelederen van evangelisten van een ander geloof aan te sluiten in de naam van een verenigd Protestantisme".

Getrouw zegt dan: Hier kunnen onze Nederlandse Baptisten, die Gode zij dank Bijbelgetrouw wensen te zijn, iets leren. De aanval hier gemaakt op de terminologie (woordgebruik) is in werkelijkheid een aanval op de inhoud van het evangelie. Men noemt dat tegenwoordig „een benaderen van de moderne geest" maar hier vinden we in wezen de aard van het modernisme, dat in zijn uitkomst niet anders teweeg brengt dan dit, dat namelijk het volk wordt afgestoten van de fundamenten van het voorvaderlijk geloof.

Wij kunnen niet zeggen wat Dr Dahlberg gezegd heeft en dat is jammer, want we weten allemaal, dat een krant wel eens wat anders drukt dan wat inderdaad gesproken is. Laten we aannemen, dat de krant precies weergaf, wat Dr Dahlberg zei, al zou ik niet graag een krantenknipsel als basis van bestrijding nemen, heeft hij dan zoveel verkeerds gezegd? Zegt hij niet, dat vele termen juist zijn, diep waar en Bijbels? Meer kan de I. C. C. C. toch ook niet zeggen. En Baptisten over heel de wereld, Nederland incluis, prijzen de dierbare Naam van Jezus, nodigen uit om te komen onder het bloed, omdat de mens alleen gezaligd wordt door genade.

Kennelijk is de rede uitgesproken in verband met evangelisatie. En zij, die daarin voortdurend bezig zijn, op de straat en aan de deur, weten uit ervaring, dat er voor onze gemeentelijke taal ten enenmaal geen klankbodem is bij de mens, die zonder Bijbel en kerkgang is groot geworden. Wat weet hij, wiens ouders en voorouders zich onttrokken hebben aan de kerk en aan het Woord en die is opgegroeid in een gezin, waarin sportuitslagen en politiek practisch de enige onderwerpen van gesprekken uitmaakten, nog van genade, en bloed en Jezus? Zo wij die woorden zonder meer gebruikten, wat zou hij zich daarbij moeten denken? Hij weet niet eens waar we het over hebben. Alleen zij, die iets van het Oude Testament weten en die geregeld ter kerke gaan, beseffen waarover gesproken wordt. Verlaten wij de basis, wanneer we naar uitdrukkingen zoeken? Misschien zijn wij ook op de verkeerde weg, volgens Getrouw, maar in de openluchtbijeenkomsten gebruiken wij zelden uitdrukkingen als „de dierbare Naam van Jezus", „komende onder het bloed" en „gezaligd door genade". Wij spreken wel over Jezus en over wat Hij deed voor ons en dat er geen andere weg is om vrede in het hart te verkrijgen dan door een volkomen vertrouwen op Hem. Wij graven, pogen tenminste, telkens nieuwe beddingen voor de stroom des levens, opdat ook de woestijn van het moderne leven moge gaan bloeien. Maar de bedding is niet gelijk aan de stroom. De stroom blijft, de bedding verandert. En uit wat ik lees in dit krantenknipsel kan ik alleen maar concluderen, dat Dr Dahlberg naar nieuwe beddingen zoekt. Wij betreuren, dat zij, die zeggen getrouw te willen zijn aan God, aan Christus, aan de Bijbel en aan het historisch protestants getuigenis, het werk blijkbaar alleen maar denken te kunnen dienen door onophoudelijk te speuren naar „modernisme". Er is een wereld om ons in grote nood. Wat ons aangaat, wij willen die wereld in eigen taal de grote daden Gods verkondigen. En voor zover wij weten, wij denken aan het getuigenis van br Götze, onlangs hier weergegeven, willen dat ook onze amerikaanse broeders.

HUIZINGA.

Gemeenteberichten

HENGELO (O.)

Ongeveer 5 K.M. van Hengelo ligt een klein dorp. Dit dorp is overwegend R.K., er is een tamelijk grote Herv. Gemeente en Geref. Kerk, nog enkele kerken of gemeenschappen meer, maar ook een kleine Baptisten gemeenschap. Met een eigen gebouwtje dat plaats biedt aan plm. 100 personen. Zonder voorganger, want het resorteert onder Hengelo en wordt ook door Hengelo geestelijk verzorgd. De leden zijn leden van de Bapt. Gemeente te Hengelo. Dit station is zó belangrijk gebleken dat ook de E.C.U. heeft ingezien dat hier een werker nodig is. Het is ons echter nog niet gelukt hiervoor iemand te vinden. Toch worden er regelmatig elke Zondagmorgen diensten gehouden en 's Woensdagsavonds is er bidstond. Een keer per maand is er bovendien Zondagsavonds evangelisatiesamenkomst. Dat dorp heet Borne. Waarom ik u dat alles vertel? Omdat in dit dorp de Baptisten vaste voet krijgen. De diensten worden door 50—60 mensen bezocht. De Zondagsschool heeft ruim 60 kinderen en het andere verenigingsleven bloeit er eveneens. Van die bloei in de gemeente mochten we Zondag 3 Dec. getuige zijn toen een 4-tal uit dit dorp tot de Gemeente toetrad. Een oude br die reeds lang geleden gedoopt was wilde graag geheel *één* worden met de Gemeente en werd met open armen ontvangen. Een oude zuster, die reeds lang de Heer kende en twee jongemensen, die hun hart aan de Heer gegeven hadden werden op hun belijdenis gedoopt. Dat was een feestvreugde. Voor hen en voor ons. Deze feestdag werd natuurlijk in de eigen Gemeente Hengelo gevierd. De bus vol gasten werd vriendelijk ontvangen in onze woningen en de Gemeente werd rijk gezegend. God doet Zijn werk. Zonder ophouden. Op Zijn wijze. Maar zo dat wij verwondert staan en niet anders kunnen zeggen als: Heer ik dank U.

S. W. VIS.

DELFZIJL

Het is lang geleden, dat de Gemeente te Delfzijl iets van zich heeft laten lezen.

In de achter ons liggende tijd van dit jaar werden een broeder en zuster door God thuisgehaald. Beiden waren getrouwe leden zodat door hun verscheiden ledige plaatsen in de Gemeente achterblijven. „Wij zien wat tijdelijk is; wat eeuwig is kunnen wij met het oog niet zien" zo sprak onze voorganger bij de laatste teraardbestelling. Zo is het inderdaad. Wij zagen het stof. Wij zien de ledige plaats. Dat zij juichen bij de Heer zien wij niet, nochtans geloven we.

De arbeid in de Gemeente gaat geregeld door. Elke Zondag staat daar op de kansel onze voorganger en strooit het zaad des Evangelies tot verkwikking onzer zielen en

tot een roep aan degenen die nog niet tot de Heer gekomen zijn.

Voor twee bijzondere avondsamenkomsten kwam Ds Weenink tot ons. Bij 't gehoor was grote stille aandacht. Wij geloven, ook afgaande op de tekenen, dat deze avonden vruchten zullen dragen voor de eeuwigheid.

Een actie in de Gemeente ontketend door de zusters, waardoor we een drukke periode hebben gehad, bracht ons veel zegen. Hierover kan ik moeilijk uitweiden (hoewel het zeer interessant was) omdat het teveel ruimte zou vragen, wel kan ik u schrijven, dat wanneer er actie is (in de goede zin des woords) er ook zegen zal zijn. In de nazomer brachten we als Gemeente een bezoek aan de Gemeente gegenüber, d.i. te Emden. De ontvangst was zeer hartelijk. Het was een rijk gezegende dag. De aan dit bezoek voorafgaande correspondentie was deemoedig en vol blijdschap over de door ons toegestoken hand. Het komende voorjaar hoopt de Gemeente aldaar naar ons over te komen

Nu hoor ik u vragen. Hoe staat het met de bouw van de kerk en pastorie? Dat wil ik u wel vertellen. Van het Ministerie van wederopbouw weten we nu de cijfers van de bedragen, die we kunnen verwachten. Willen wij echter herbouwen wat wij, als enigste Baptisten Gemeente onder de oorlogsslachtoffers, door de oorlog hebben verloren, dan zijn wij financieel voor de helft klaar. Wij hebben echter ook voor de ontbrekende andere helft *geloof*.

Intussen, de tekening van de architect is gereed. Wellicht zijn er onder u, brs in den lande deskundigen op 't gebied van de kerkbouw, die ons willen dienen met een „tip" bij een of ander onderdeel zoals orgel, meubilair, verlichting etc. etc. Dan zijn wij gaarne open voor uw advies. Event. gaarne met bijvoeging van schets. Hoewel sober gehouden in alle onderdelen en aanpassend aan onze behoefte, zullen wij „de koning te rijk zijn", wanneer wij zullen ontvangen wat op papier werd geprojecteerd. Daarvoor willen wij werken en offeren en, last but not least, bidden.

Brs en zrs, gij wilt met ons bidden? Dank u!

J. A H.

Prediger-Seminar

Contact met Hamburg-Horn

Hebt U de laatste maal in „De Christen" kunnen lezen, over de opening van het Seminarie alhier, thans willen wij iets gaan vertellen:

1e. Over het Seminarie zelf.

2e. Een overzicht te geven van de arbeid der Baptisten Gemeenten in de Russische Zone.

Eerst dus een paar punten over het leven hier in het Seminarie.

Des morgens om 6 uur worden wij gewekt door een der broeders die dagdienst heeft en op de aangegeven tijden de bel luidt. Om half acht is het ontbijt. Tussentijds moet men dan het kamertje, waarin men woont, in orde brengen, d.w.z. het bed opmaken, vegen en stof afnemen. Wanneer men daarmee klaar is heeft men nog tijd om zich voor de komende dag voor te bereiden door een gedeelte uit de Bijbel te lezen en zich in persoonlijk gebed tot de Heer te wenden.

Na het ontbijt hebben wij om acht uur in het Oncken-archief (tevens bibliotheek), een korte morgendienst. Deze wordt geleid door een der docenten of een der studenten. Aan deze dienst nemen allen deel: docenten, studenten, de meisjes van de Jeugdleiderscursus die hier zijn, de huismoeder, de huisarbeider, het keukenpersoneel en de gasten. Een ieder is daar om met elkaar een ogenblik voor God te treden. Deze korte diensten zijn vaak heel fijn en geven je een bepaalde gedachte en kracht voor de dag die volgt.

Direct na deze dienst beginnen dan de lessen. Iedere morgen 5 maal drie kwartier les met onderbrekingen van een kwartier voor wisseling der klassen en een luchtje te scheppen. Het gaat alles in een flink tempo, maar tevens ook weer in een fijne geest van samenwerking tussen docenten en leerlingen. Tot zover eerst over het Seminarie, de volgende maal hoort U wel meer over het leven hier. Dit kan wel gezegd worden: alle studenten en docenten zijn broeders van elkaar. Niet alleen in woorden, het toont zich ook in de levensverhoudingen hier. Er zijn hier n.l. 5 nationaliteiten: 1 Amerikaan, 1 Rus, 1 Zwitser, 3 Hollanders en 40 Duitsers. Het gaat werkelijk alles goed.

De nu volgende indrukken van de Russische Zone zijn mij gegeven door een jonge broeder die daar woonde, nu echter — als zovele anderen — zich hier wenst voor te bereiden. Hij heeft mij uitdrukkelijk gezegd, dat er veel verschil is in de behandeling der gelovigen voor en achter het IJzeren Gordijn. Hier volgt dan beknopt, wat hij ervaren heeft:

De predikanten der Gemeenten hebben nu veel meer met de overheid te doen dan voorheen. Elke samenkomst moet gemeld worden, waar zij is en wanneer. De arbeid onder de Jeugd is verboden, ook de sport, etc. De Jeugd behoort aan de Staat. Jeugddagen kunnen niet gehouden worden, alleen nog in het geheim onder het mom van Jeugddienst. Vergaderingen in huis zijn verboden. Wanneer men evangeliseren wil moet dat geschieden in openbare gebouwen. Bovendien moet men die eerst aanvragen. Deze samenkomsten worden niet verboden maar zoveel moeilijkheden in de weg gelegd, dat het soms onmogelijk is. Vaak houdt men het in cafézalen, etc. Zij worden vaak bespot en uitgelachen, wanneer zij door de gelagkamers gaan. Ondanks alles komt er veel bezoek in deze samenkomsten en de broeders en zusters gaan onvermoeid verder. In de bidstonden komen heel veel mensen en er wordt altijd weer de werking van de Heilige Geest gevoeld. Vooral door de Jeugd worden de Bidstonden druk bezocht. Ja, wanneer twee of drie jonge mensen elkander treffen in een huis, dan is het bijna altijd zo, dat zij met elkaar op de knieën gaan en bidden om kracht en zegen voor de arbeid. Want er is een grote honger naar het Woord van God. Al de luimige stukjes en andere dingen die men voorheen ook deed zijn verdwenen. Men vraagt steeds weer om Bijbelstudie. Dat dit alles vaak stil en in het geheim gebeurt behoeft geen betoog. Doch groot is de zegen.

De Zondagsscholen zijn druk bezocht door 4 tot 7 jarigen. Dit moet ook alles in de kerken gebeuren, anders wordt het verboden.

Godsdienstonderricht is verboden op gewone scholen, daarvoor is in de plaats gekomen de communistische levensleer. God, Jezus en het geloof zijn fabeltjes. De leraren moeten in de vacanties een verplichte leergang volgen op politiek gebied. Wie dat niet doet en het niet verder doorgeeft aan de kinderen wordt ontslagen en is brodeloos, wanneer niet wat ergers volgt. De kinderen worden gevraagd, hoe of de leraar vertelt over de politiek.

Kinderen tot veertien jaar moeten in de „Jongepioniereren". Boven de veertien jaren in de „Freie Deutse Jugend". Steeds is er controle hierop. Vele kinderen zijn enthousiast geworden door het ideaal van de Sovjets.

De collecten zijn de enigste bronnen van inkomen. Alles is vrijwillig. Met een doopdienst komen de mensen uit een straal van 50 K.M. om te zien en te horen naar Gods boodschap. Het Gemeenteblad „Die Gemeinde" is in verschillende Gemeenten verboden waar. Ook is er reeds huiszoeking geweest bij verschillende predikanten naar boeken. Drukwerken ten dienste van de Evangelisatie zijn niet verboden, maar het is practisch onmogelijk ze te laten drukken. Geld voor wederopbouw van kerken moet vaak over de Russische Zonegrens gesmokkeld worden. Evenzo met de giften in natura van de Amerikaanse broederhulp. Deze worden vaak in beslag genomen en aan aktie leden der Communistische partij gegeven.

Hulp van de broeders en zusters uit Nederland in gebed en gaven worden gevraagd. Denk aan uw medebroeders en zusters in de verdrukking. Wij willen graag verbindingsmannen zijn wanneer U helpen kunt en wilt.

Hartelijk groetend namens de broeders in Duitsland,

Predigerseminar,
Rennbahnstrasse 115,
Hamburg—Horn.

Uw br.
J. H. BLENKERS.

In gesprek met onze lezers

Br H. J. G. te A. komt terug op hetgeen in deze rubriek geschreven is in De Christen Nr 3018 in antwoord op de vraag hoe het bevel om de Kanaänieten uit te roeien in overeenstemming kon zijn met het feit, dat God liefde is. Hij meent er nog een andere reden voor te kunnen opgeven, n.l. Gen. 6 : 1, 4 want:

> „in die dagen waren er reuzen op de aarde en ook daarna. Voorzover mij bekend, strekte dit „daarna" zich zelfs nog uit tot Davids tijd en misschien nog daarna".

Hij noemt dan verschillende teksten uit Israels geschiedenis, waarin over reuzen wordt gesproken, die Kanaän bewoonden.

> „Zij vervulden de aarde met wrevel en besmetten daar ook de mensen mee, zodat er geen andere weg overbleef, dan uitroeiing voor en na de zondvloed". De oorspronkelijke volken die het beloofde land bewoonden, hadden zich voor en na de zondvloed vermengd met deze reuzen, door Satan in dit land gezet om zoveel mogelijk te verhinderen, dat Israël binnen zou trekken. Alleen van enigen lezen we dat ze geen huwelijksbanden aanknoopten met deze „gevallenen". Noach was één dezer.

Opgehitst door deze reuzen, verzetten deze volken van Kanaän zich tegen Israël, en waren dus door hun eigen keus tot de ondergang gedoemd. „*Dit* was de oorzaak van hun dood", zegd br. H. J. G.

„Aan deze, door Satan geinfecteerde mensen, was alleen de keus Israël vrijwillig het land te geven of tegenstand bieden en sterven".

Antwoord: Achtergrond van de opvatting van br G. is wel de gedachte, dat vers 4 in Gen. 6 in verband staat met het 2de vers van dat hoofdst., en het bestaan van reuzen een gevolg was van het „aanzien van de dochteren der mensen door de zonen Gods", onder welke zonen dan gevallen engelen verstaan worden.

Deze verklaring, het eerst door Joodse Schriftverklaarders gegeven, is van zeer twijfelachtige waarde. Maar afgezien daarvan, waaruit blijkt, dat zulk een vermenging, als die verklaring ook zou hebben plaats gehad na de zondvloed? Het lijkt mij onbillijk om mensen van grote lichaamslengte zo te beschouwen. Dat de stammen van Kanaän moesten worden uitgeroeid omdat ze zich met reuzen vermengd hadden, duidt de Schrift dus niet aan. Evenmin zegt ze, dat deze reuzen werktuigen van Satan waren of deze reuzen de stammen van Kanaän opgehitst hebben, zodat deze Gods plan doorkruisten en moesten sterven. Dat Satan deze reuzen in het land gezet had, zegdt de Schrift niet.

We waarderen de poging van br G. om de Schrift te verklaren, d.w.z. te doen verstaan maar vrezen, dat zijn verklaring van het onderhavige gedeelte een té groot combinatievermogen verraadt.

L.

Onderstaand artikel van de hand van Ds Visser te Harlingen, die dit onderwerp ter Predikanten-Conferente te Groningen heeft ingeleid. Gaarne verklaart de Schr. zich bereid, eventueel uit de kring der lezers rijzende vragen te beantwoorden. — Ook wij onzerzijds zullen zulk een gedachtenwisseling op prijs stellen, mits men zich zo kort mogelijk uitspreekt. Gel. vragen rechtstreeks aan Ds Visser te zenden

E. R.

Onze roeping ten aanzien van Israël

Ik wil wel beginnen met u te verklaren dat er steeds, tenminste voor zover ik mij herinneren kan, een warme belangstelling in en toegenegenheid tot het oude volk Israël in mijn hart heeft gewoond. Ontmoette ik een Jood dan kwamen altijd gevoelens van diepe eerbied en ook van oprecht medelijden bij mij boven.

Gevoelens van eerbied omdat ik in elke Jood zag een nakomeling van Abraham, de Vriend van God en Vader der gelovigen; een vertegenwoordiger van het volk dat de Heere Zichzelf had uitverkoren tot Zijn bijzonder volk uit alle volken der aarde, het volk dat had ontvangen de Woorden Gods en de Openbaringen, verbonden en beloftenissen, opdat door hen de andere volken en overige mensen op aarde de Heere zouden mogen vrezen en dienen. En bovendien zag ik in elke Jood een broeder van onze Heere en Heiland Jezus Christus, voor zoveel het vlees aangaat.

Gevoelens van medelijden omdat ik in elke Jood zag een nakomeling van hen, die in onwetendheid, vanwege hun ongeloof, hun Koning de Heere Jezus Christus, hebben verworpen en gedood, en die deswege dragen de vloek die zijzelf over zich en hun kinderen hebben ingeroepen toen zij zeiden: „Zijn bloed kome over ons en onze kinderen".

Immers zij wisten niet *wat* zij deden!

Deze gevoelens van eerbied en medelijden zijn voor mij meermalen aanleiding geweest om met Joden, die ik ontmoette, een gesprek aan te knopen, en ik kan U vertellen dat ik zodoende menigmaal een zeer interessant onderhoud heb gehad. Hoe levendig staat mij o.a. nog die Jood voor de geest, die ik eens ontmoette in de trein. Ons gesprek ging al gauw over de dingen die er met zijn volks- en rasgenoten voorvielen in Duitsland. Het was kort voor de inval van de Duitsers in Nederland. Hij zeide het ook verschrikkelijk te vinden dat zijn volk daar zo zwaar moest lijden en er vast van overtuigd te zijn dat het ook zover in Nederland zou komen.

„Maar", zo verklaarde hij, — en dit trof mij toen zo diep — „wij hebben het er naar gemaakt". En toen was het mijn tijd om aan een luisterend oor het Evangelie van Christus alsook de heerlijke beloften Gods voor het oude volk hem te verkondigen, waarbij de man zichtbaar ontroerde.

Eenmaal heb ik hem weer ontmoet, hij wist toen reeds dat hij met vele anderen naar Duitsland zou worden getransporteerd. Ik meende hem te moeten aanraden om nog onder te duiken, en weet U wat hij toen tegen mij zeide?

„Neen, dat doen wij niet, want ons leven en lot is in Gods hand. Wat Hij over ons besloten heeft dat kunnen we toch niet ontlopen, wij zullen het lijden moeten dragen".

Misschien zegt U nu wel dat deze Jood een heel bijzondere Jood was, want dat ze over het algemeen heel anders zijn, maar toch moet ik zeggen dat het mijn ervaring is dat ook zelfs een Jood niet ongevoelig is voor liefde en begrijpen en dat hun schuwheid en sluwheid, hun bedriegelijkheid en leugenachtigheid, hun stugheid en ongenaakbaarheid heel vaak niet anders zijn dan het pantser, dat zij, door de omstandigheden gedreven, zich hebben moeten aantrekken.

Maar wij zouden het hebben over onze roeping ten aanzien van Israël, en daarvan wil ik nu het volgende graag zeggen:

Er bestaat voor ons een roeping *ten opzichte*, alswel een roeping *ten aanzien* van Israël.

Ik ben ervan overtuigd dat wij de roeping *ten opzichte* nooit wel zullen kunnen vervullen, indien wij met de roeping *ten aanzien van niet in het gerede zijn gekomen.*

Onze roeping ten aanzien van Israël is:

1. *Belangstelling in Israël.*

En indien we geen belangstelling voor Israël hebben, zullen we er goed aan doen onze Bijbel uit dien hoofde weer eens beginnen te lezen, en wij zullen tot de ontdekking komen, dat wij wel niet anders kunnen dan belangstelling hebben voor dat volk, OMDAT God zelf er zulk een groot belang in stelde en nog stelt. Vanaf het ogenblik dat God Abraham riep als Zijn uitverkorene en hem beloofde: „in U zullen gezegend worden alle geslachten des aardijks", heeft God niet opgehouden Zijn heel bijzondere aandacht en belangstelling op dat volk te richten.

Dit wordt wel door de Apostel Paulus heel duidelijk onderstreept als hij zegt in Rom. 11 : 28 en 29: „aangaande de verkiezing zijn zij beminden, om der vaderen wil; *want de genadegiften en de roeping Gods zijn ONBEROUWELIJK*".

Indien wij volgelingen van de Heere Jezus zijn, en daarvoor houden wij ons toch, want wij noemen ons Christenen, dan zullen we toch ook wel niet anders kunnen dan, in de belangstelling voor Israël, de voetstappen van onze gezegende Meester te drukken. Ik weet het, Hij was Zelf, wat het vlees aangaat, een Jood en van menselijk standpunt alleen zou het al te verklaren zijn dat Hij dus belangstelling had voor Zijn eigen volk, maar dat de Christus Gods, onze Verlosser en de Zaligmaker der Wereld, een zoon was van dat volk Israël, dat is toch zeker meer dan „toeval", dat is niet anders dan het raadsbestel Gods.

Van Zijn belangstelling en onverwoestbare liefde tot Israël spreekt in dit verband wel heel duidelijk tot ons hetgeen we lezen in Matth. 23 : 37—39: „Jeruzalem, Jeruzalem! gij, die de profeten doodt, en stenigt, degenen die tot U gezonden zijn! hoe menigmaal heb Ik Uw kinderen willen bijeenvergaderen, gelijkerwijs een hen hare kiekens bijeenvergadert onder de vleugelen; en gijlieden hebt niet gewild. Ziet, Uw huis wordt U woest gelaten; want Ik zeg U: Gij zult Mij van nu aan niet zien, *totdat* gij zeggen zult: Gezegend is Hij, Die komt in de naam des Heeren!"

Een rijk grondbezitter, die ook een felle Jodenhater was voegde, in een gesprek op zijn landgoed, zijn predikant toe:

„Ik wil in mijn huis door niets aan de Joden herinnerd worden", waarop de prediker opstond en onmiddellijk een mooie in leer gebonden Bijbel van de tafel greep en die bij het haardvuur bracht, en zo deed hij ook met verschillende teksten en platen van de wand. De rijke man zei: „Houdt op, wat bent U van plan?" En de prediker antwoordde: „Dan wil ik deze dingen maar direct in het vuur verbranden". En dat bracht de rijke man tot bezinning, en hij sprak: „Moge God mij vergeven, ik heb er nog nooit bij stil gestaan dat wij zoveel aan de Joden hebben te danken".

En zo is het, onze belangstelling voor Israël zal zeker weer toenemen, indien wij bedenken wat wij wel aan dat volk te danken hebben.

Zijn zij het niet aan wie de heilige oorkonden zijn toevertrouwd geworden en Israël heeft ze bewaard en overgeleverd, zodat wij heden onze Bijbel nog hebben.

Voorts zijn uit Israël de Profeten en Apostelen voortgekomen. Tot Israël behoorden Petrus, Johannes en vele anderen van de moedige gezanten van de Zone Gods die allerlei gevaren hebben getrotseerd en bitter lijden hebben verdragen om de boodschap des Heils en des Vredes te brengen aan onze voorouders die zaten in duisternis en in schaduw des doods.

Zij waren zonen van Jacob en toch ook broeders van de Jood, die wij soms geneigd zijn met een verachtelijk schouderophalen voorbij te gaan.

De Schrift zegt het duidelijk: „DE zaligheid is uit de Joden" (Joh. 4 : 22).

(Wordt vervolgd.)

Boekbespreking

Uitgaven van N.V. W. D. Meinema — Delft.

No. 12. DE BAL VAN KARELTJE — F. L. Burg. 32 blz. J. 6—8 j. Pr. 35 cents. — Vindt nu eens als die kleine schoolrakkers een pracht van een voetbal! Dat loopt uit op een gewetensconflict. Gelukkig komt alles goed. Natuurlijk, mooi verteld.

No. 13. DOLF GELOOFDE — Bram van Beyeren. 32 blz. J. 7—9 j. Pr. 35 c. Dolf, het zoontje van een zeeman gelooft in de belofte van zijn vader. De nood is sterker dan vader maar daaruit weet de machtige Heer te redden. Goede strekking.

No. 18. HET HUISJE OP DE HEIDE — F. L. Burg. J.M. 6—9 j. 40 blz. 40 c. Aardig en aanbevolen. Alleen de betekenis van het verhaal voor de hoofdfiguren zelf lijkt me ietwat stroef getekend.

No. 24. DE VROLIJKE TREKKERS — H. Hoogeveen. Een vrolijk begin, maar heel wat narigheden tengevolge van ongehoorzaamheid. Zeer goed! J.M. 6—9 j. 44 blz. Pr. 40 c.

No. 28. DE VEERMANSJONGEN — H. Henszen—Veenland. J.M. 8—12 j. 52 blz. Pr. 50 c. Een goed verhaal van hoe een vete onder jongens ten koste van gevaar overwonnen wordt Zeer goed!

No. 56. JIJ BENT IMMERS MIJN VRIEND — S. v. d. Berg. J. 9—12 j. 72 blz. Pr. 85 c. Een mooi verhaal, dat doet zien hoe een manke jongen in edelmoedigheid en flinkheid zeker niet onder behoeft te doen voor zijn vaardige kornuiten. Zelfs de jaloersheid van zijn vriendje weet de gebrekkige op die wijze te overwinnen. Aanbevolen!

No. 70. DE MOLENAAR VAN VASSY — P. de Zeeuw J. G.zn. 100 blz. Pr. f 1,05. Een episode uit het begin der Hugenotenoorlogen verhaald op de manier, waarop deze Schr. het zo voortreffelijk kan. Boeiend! Aanbevolen.

No. 85. TOCH CHAUFFEUR — Wieland Wouters. J. 10—14 jaar. 128 blz. Pr. f 1,30. Een chauffeur, die terwille van zijn broer in allerlei verwikkelingen komt. Maar de oplossing komt gelukkig. Zeer goed verteld. Een boek, waar de jongens stellig van zullen genieten!

Br.

Weest niemand iets schuldig . . . .

Natuurlijk wil ook de Unie naar deze gezonde en bijbelse regel handelen. Daarom verzoek ik vriendelijk aan allen, die menen nog iets te vorderen te hebben van de Unie om enigerlei reden, dit ten spoedigste, in elk geval uiterlijk 31 Dec., aan mij op te geven. Graag zie ik dus spoedig een gespecificeerde opgave van voor de Unie gemaakte kosten tegemoet, zodat ik nog vóór het jaareinde alles vereffend kan hebben.

Ook harerzijds wil de Unie vanzelfsprekend graag de bedragen ontvangen, die ze verwachten mag. Er zijn diverse nota's van het Unie-bureau uitgegaan: advertenties in De Christen, betrokken lectuur van het Lectuurfonds, partijen van De Kindervriend, van De Zaaier, van het Kerstnummer 1950, enz. Mag ik de betaling daarvan tegemoetzien, zodat er met het jaareinde niets meer open staat? Ook de premie van de deelnemers aan het Pensioenfonds zie ik nu gaarne verschijnen. En de gemeenten die een E.C.U.-werker hebben, alsook de bonden die het E.C.U.-werk door 'n bijdrage steunen, willen wel de aan de E.C.U. toegezegde bijdrage voldoen, niet waar? Evenzo zou ik graag tijdig, dat is vóór het jaareinde, de nog openstaande Unie-contributie zien binnenkomen. Het is met deze „contributie" wel een eigenaardig geval. Wil men soms contributie niet aanvoelen als een last? En onze gemeenten zullen dat toch niet doen betreffende de Unie-„contributie". Want mede op deze wijze vervullen zij hun gemeenschappelijke taak ten opzichte van onze binnenlandse zending (E.C.U.), van de opleiding onzer studenten, van de verstrekking van kinderbijslag aan onze voorgangers en van de uitkering van pensioenen aan onze veteranen en weduwen van overleden voorgangers. En het vervullen van deze taak is toch een vreugde, omdat het onze roeping is! Het zal mij dan ook een genoegen zijn de bijdragen der gemeenten voor ons gemeenschappelijk Unie-werk deze maand te ontvangen. U allen weet: storting of overschrijving op giro 9260 ten name van de Unie is het eenvoudigste. Bij voorbaat de dank der Unie voor Uw medewerking door een tijdige betaling!

De Unie-administrateur,
T. JANSMA.

Advertentiën

JAARGANG 67 - Nr. 3031
VRIJDAG 15 DEC. 1950

WEEKBLAD DE CHRISTEN

Orgaan tot verbreiding van de beginselen van N.T. Christendom

UITGAVE VAN DE UNIE VAN BAPTISTEN GEMEENTEN IN NEDERLAND

REDACTIE-ADRES: Ds. C. BRANDT, MOERKERKESTRAAT 151c - ROTTERDAM-Z.
ADM.: Ds. T. JANSMA, TETTERODESTRAAT 47, HAARLEM, POSTREK. No. 9260 TEN NAME VAN DE UNIE - TEL. 18032

ABONNEMENTSPRIJS BIJ VOORUITBET. VOOR NEDERLAND EN OVERZEESE GEBIEDSDELEN P. JAAR F 5.— - BUITENLAND P. JAAR F 6.50

Het wegwijzende WOORD

Het einde

„.....en dan zal het einde komen."
Matth. 24 : 14.

De gelovigen zien uit naar het feest van Gods barmhartigheid. Maar straks staande in de stal, zullen hunne ogen de horizon aftasten en bidden: Kom, Heer Jezus. Want wij verwachten Hem in glorie.

De Heer heeft ons het karakter van de laatste tijden beschreven en er zijn dagen, waarin men haast hunkerend Zijn woorden opneemt. Vanwege vrees en verwachting der dingen, die het aardrijk overkomen.

Onze Heer is onze Profeet, onze Priester en onze Koning. Er is bij Hem geen strijd tussen Zijn kennen en liefde en kunnen. Opent Hij niet in koninklijke volmacht met een priesterlijk hart de deuren van de heerlijkheid voor een zondaar, die Hij profetisch kent? Zo opent Hij voor ons het boek, dat rustte in Gods handen, opdat wij getroost worden, ziende Zijn toekomst.

Want onze dagen zijn zeer donker. Wij horen van oorlogen en geruchten van oorlogen. Wij horen er bijna teveel van. De geschiedenis van dit drama, het drama der geschiedenis wordt steeds aangrijpender, ingrijpender. Met toenemende snelheid stuiven we op catastrophes aan, die ieder mens in heel de wereld op het allerdiepst zullen raken. Het gaat erop of eronder, zegt men buiten. Die de Schrift lezen, zeggen wenend: onder.

De verwoestingen der volkeren brengt de ganse schepping in groter nood. De zonden roepen de wateren op en vlammen van oordeel verteren Sodom, vanwege haar ongerechtigheid. Er is een verborgen verbinding in de wereld. Er is een openbare. Het ligt voor de hand, dat het rode paard van de krijg gevolgd wordt door het zwarte van de honger, het vale paard van de dood. Maar de gehele schepping lijdt veel dieper onder de opstand van de mens. Ze is als in barensnood en verwondert u niet over tekenen in de zon, maan en sterren. De mens rukt aan het universum.

Het is begrijpelijk, dat mensen, die zulke dingen zeggen, met vrees en boosheid worden aangezien. Het ligt voor de hand, dat de wereld zich van zulke ongelukspro-feten zou willen bevrijden. Zijn ze niet vijanden der mensheid, saboteurs, defaitisten? Niet dat ze in hun protest tegen het geweld tegen lichaam en geest, tegen de mens, geen gelijk hebben, maar er blijkt een moment te zijn, waarin het gemakkelijker is het geweten te doden dan te gehoorzamen. Zij zullen u overleveren in verdrukking en u doden.

Dan zal het koren in de wan liggen en gezift worden. Het zal zeer moeilijk zijn om staande te blijven in die dag. Maar wie volharden zal — het is maar in het enkelvoud gesteld — tot het einde, zal zalig worden.

Inmiddels gaat de boodschap Gods voort. Nog altijd. Ons wacht het heerlijke Kerstfeest en de Geest van God wil de Zoon verheerlijken in ons midden. Laat het Woord uitgaan. Want het einde nadert. De geschiedenis heeft een einde. Deze bedeling sterft. Maar wij zijn niet als die geen hoop hebben. Ons oog ziet wel een nog lange, duistere weg, maar ginder brandt het licht. Daar in de verte is Hij, en Hem is alle macht gegeven in hemel en op aarde.

Nog eenmaal zal Hij komen —
als Rechter van 't heelal:
Die 't moede hoofd der vromen
voor eeuwig kronen zal.
Nog is die dag verborgen;
wacht hem gelovig af,
terwijl de grote morgen
reeds schemert boven 't graf.

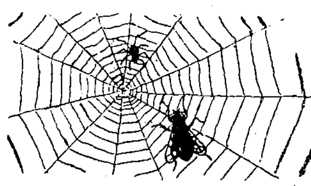
HUIZINGA.

De U.R.C. deelt mede, dat Ds G. Visser van Harlingen de

Morgendienst

op 20 Dec. a.s. voor de N.C.R.V. zal verzorgen. Het programma van deze dienst luidt als volgt:

1. Zingen: „Grote God, wij loven U" (Gez. 149: 1, 3)
2. Gebed
3. Schriftlezing: Hebr. 1 : 1—4; Filip. 2 : 5—11
4. Toespraak over: *„Laat God eerst eens uitspreken"*
5. Dankgebed.
6. Zingen: „Op U, mijn Heiland, blijf ik hopen" (Gez. 7 : 1, 2).

In het Web van de Spin

De Gemeente onderweg

Rijke Veelzijdigheid

Wat is de Gemeente rijk in haar veelzijdigheid.

Aan haar denkende komt het ene beeld het andere verdringen en al die beelden vertellen iets van het wezen der Gemeente.

Je loopt in een donker bos. Hoog rijzen de stammen allerwege op. Naast je het afgestorven hout van oude takken; hoog boven je de zware kruinen die alle zonlicht keren.

Dan, midden in die drukkende donkerheid de verrassing: De open plek van een glanzende vijver, waarin de helderblauwe luchten weerspiegeld worden en waarin het zilver der zonnestralen beweeglijk sprankelt.

Zo komt mij soms de Gemeente voor: Als een lichtende plek in een donker bestaan. Ziende op haar zie je donkere plekken van zonde, maar ook het glanzen van hemelse hoop en verwachting. En je wenst dat velen zullen komen uit de duisternis van hun leven om door die Gemeente de eeuwige Liefde van de Vader te ontdekken. A propos: weerspiegelen wij wel voldoende die Hemelse Liefde?

Teveel passagiers, te weinig bemanning?

Maar in dit ene Beeld is het wezen van de Gemeente lang niet gevangen. Met dat ik dit alles overpeins, moet ik denken aan een werkplaats, waarin arbeiders bezig zijn, en waar de spaanders rondvliegen en de vloer bedekt is met zaagsel en ander afval. Velen ergeren zich aan de spaanders en vergeten waardering te hebben voor het werkstuk dat onderhanden is en langzaam temidden van rommel en stof de voltooiing nadert. Critici der Gemeente, let u eens wat minder op het zaagsel en wat meer op wat tot stand komt en kwam!

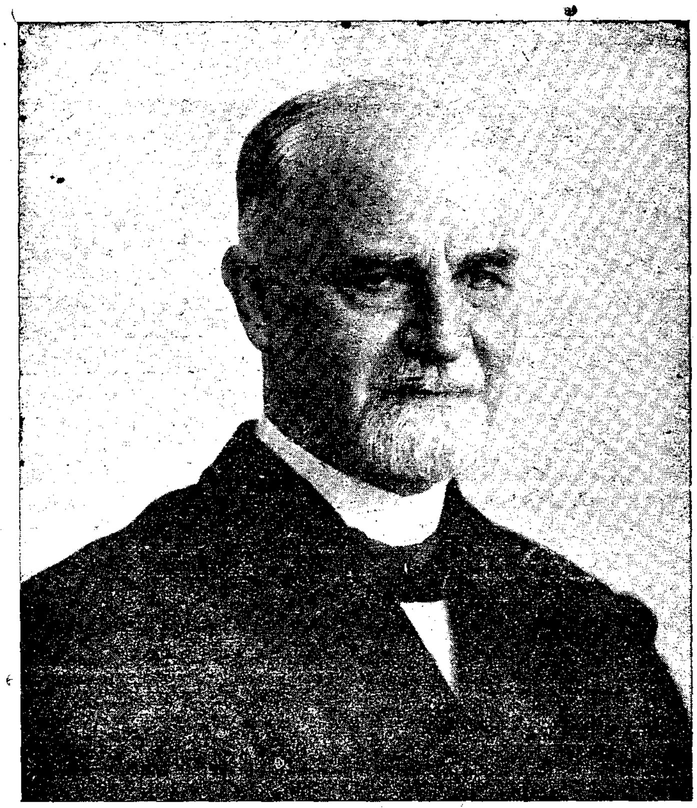
De Gemeente onderweg.

En dan komt zich het beeld opdringen van een boot. Maar wat voor een boot? Als ik goed zie een luxe salonboot met weinig bemanning en veel passagiers.

Hoevelen van die Gemeente-leden, die „onderweg" zijn, hebben eigenlijk een actief aandeel bij die overtocht? Zijn het er niet tevelen onder ons, die zich zo maar rustig mee laten varen, zonder ooit eens de handen uit de mouwen te steken en de arbeid der Gemeente mee aan te pakken? Heeft God niet àllen gaven gegeven? En wie heeft dan het recht zich op te sluiten in een eerste-klas hut en zich daar als grand-seigneur rustig te laten bedienen? Wij hebben in de Gemeente te veel „passagiers" en te weinig „bemanning".

En dat ligt hem dan lang niet altijd alleen aan die leden, die nooit wat doen. Heel dikwijls ligt dat ook aan de wijze, waarop de Gemeentelijke arbeid aangepakt wordt. Zij die geroepen werden om leiding te geven in de Gemeenten, zullen welbewust acht dienen te geven op de leden der Gemeente en met grote ijver en aandacht moeten speuren naar de gaven die God Zijn kinderen meegaf. Het door God gegevene mag niet veronachtzaamd of verwaarloosd worden, maar moet gewaardeerd worden en de kans krijgen zich te ontplooien. Wat zou het mooi zijn als in onze Gemeenten álle leden op de een of andere wijze mee zouden kunnen werken. Hoe anders zouden verschillende (nu misschien halfdode) leden, gaan staan tegenover de arbeid van die Gemeente. Ze zouden zich er plotseling nauw bij betrokken weten. Het gevoel, mede verantwoordelijk te zijn, zou ontwaken, en hun leven zou zegen af gaan werpen voor anderen.

Wat zegt U, kàn iedereen niet meewerken? Maar zie toch eens hoe veelsoortig de gaven zijn, die God de mens gaf. Hier vindt U een man, die een geboren verteller blijkt te zijn, daar is er een met verwonderlijk organisatietalent. Een ander lukt het wonderwel, allerlei kennissen, buren etc. mee te nemen naar de diensten en ze zo in aanraking te brengen met het Evangelie. Weer anderen zouden prima colporteurs, collectanten, zangers, dienende martha's zijn. Nog weer anderen zouden de vaste kern kunnen vormen van een openluchtploeg om op deze wijze zegenrijk te werken. Weer anderen bezitten de

Oud-Voorganger wordt tachtig jaar

Een oude bekende van velen onzer, en een goed vriend van ons allen, hoopt op 22 dezer de leeftijd van 80 jaar te bereiken: Ds B. Planting.

Het is nu ruim 5 jaar geleden dat hij zijn ambt neerlegde, maar zijn belangstelling in de arbeid in Gods Koninkrijk blijft onverflauwd. Mede dank zij zijn goede gezondheid is hij een trouw bezoeker van de samenkomsten in de Gemeente zijner inwoning, de Gemeente waaraan hij zovele jaren zijn zorgen trouw heeft gewijd.

Vrijdagavond 22 December 8 uur belegt de Gemeente Amsterdam in haar kerkgebouw Kerkstraat 204 een visite-avond, teneinde een ieder die dit wenst, in de gelegenheid te stellen de jubilaris en zijn echtgenote te feliciteren.

Het adres van Ds Planting is: Tolstraat 117, Amsterdam—Zuid.

gave van het gebed, en zij zijn niet de minsten in het Koninkrijk der Hemelen.

Wat fijn zou het zijn, wanneer de luxe Salonboten verdwenen en onze Gemeenten actieve slagkruisers werden, reddingsvaartuigen, met *alle man* aan de riemen.

Geen impressie zonder expressie

In de Gemeente kan men veel ontvangen. De geregelde prediking draagt zeker veel bij tot verrijking van het geestelijk leven. Zo ook de Bijbellezingen, verenigingen en catechisaties (o dat stiefkind der Baptisten!).

Veel impressies van hoog gehalte doet men op.

Maar waar is in onze Gemeenten de mogelijkheid tot expressie? Er moet in een Gemeente niet alleen gepredikt worden, maar ergens in het Gemeentelijk leven moet ook ruimte gemaakt worden voor het gesprek. *In*drukken vervagen, en boeten aan waarde in, wanneer we niet op de een of andere wijze *uit*drukking kunnen geven aan wat we opdeden.

Hoe goed is het, af en toe Gemeentelijke praatavonden te hebben, waar het een of ander onderwerp behandeld wordt en iedereen zich uiten kan. Hoe mooi ook is het, op verenigingen bijbelbesprekingen te hebben, waarbij men de aanwezigen in *discussie-groepjes* van b.v. 5 personen indeelt en ieder van deze groepjes een kwartier á 20 min. tijd geeft om een antwoord te zoeken op bepaalde vragen die men hen voorlegt. Iedereen gaat dan meedoen, leert zijn gedachten uit te drukken en wordt op die wijze bruikbaarder in de arbeid.

Hoe zegenrijk kan het ook zijn, in de evangelisatiearbeid, mensen, jong en oud, kort en bondig en wáár te laten getuigen van hun Meester.

Wij willen om bepaalde onaangename uitwassen deze mooie, waardevolle dingen niet van het Gemeentelijk erf verwijderen, maar ze op de juiste plaats aanwenden tot heil van velen.

Wij zullen er voor moeten waken, geen onmondigen te kweken, maar de leden onzer Gemeenten waar nodig, zo te vormen, dat ze weten wat en in Wien ze geloven, en aan dit geloof ook uitdrukking weten te geven tegenover anderen.

Wf.

ZAND en ZAAD

Een dezer dagen was het mijn voorrecht het nieuwe kerkgebouw van de Gemeente van gedoopte Christenen (Baptisten) te Hengelo te kunnen bezichtigen. Voor wie niet helemaal op de hoogte zijn: er zijn twee Baptisten Gemeenten in genoemde stad, waarvan dan de bovengenoemde ook weleens ‚de oude' wordt genoemd. Moeilijkheden, reeds lang geleden, dreven sommige broeders uitelkaar en zo ontstonden er twee gemeenten. Wij berichten met blijdschap en dankbaarheid, dat we de besturen en de jeugd van beide in sommige vergaderingen ontmoeten, waar ze dan van harte met elkander samenwerken. Daarvoor moeten wij God prijzen.

Het oude kerkje van de ‚oude' gemeente stond in het centrum van de stad, ik meen me te herinneren, dat de korte straat Veldbleek genaamd werd — maar hier in Enschedé zijn ook van die bleekvelden zodat ik me kan vergissen. Als jongen stond ik vaak onder de poort van dat aardig kerkje. De school stond namelijk aan de overzijde. Boven ons glommen goudig de woorden: God is liefde. De bommenregen over Hengelo vaagde ook dit bedehuis weg. Zelf in die dagen een zwerveling, zag ik de resten. Een deel van de voormuur stond er nog. Ook de tekst: God is liefde.

Nu is het oude voorbijgegaan en alle dingen zijn nieuw geworden. De nieuwe kerk herinnert tenminste in niets meer aan de oude. Alleen de tekst: God is liefde, is opnieuw boven de ingang aangebracht, weer in gouden letters en diezelfde belijdenis en getuigenis zal voortdurend achter de dienaar des Woords te lezen zijn. Ik kan u de kerk niet beschrijven. U moet het gebouw zelf gaan zien. Misschien zouden we de beschikking kunnen krijgen over foto's. U hebt nog niet eerder zo'n kerk gezien. Hoog opgetrokken, in dieprode baksteen, met beren van gele zandsteen en daartussen ronde ramen. Voorfront dezelfde steen, maar het grote vlak doorbroken door diagonaal lopende gele stenen. Hoog rechts in de muur een van gele stenen gemetseld kruis. Over alles een licht gewelfd dak. Ik moet het maar niet verder proberen te vertellen, want ik ben een grote leek, of kleine, wat u maar wilt. Kom en zie. Zinrijk, schoon, stijlvol. Een beetje onwezenlijk mooi voor een Baptisten gemeente. De broeders van de Bouwstichting moesten er ook eens een kijkje nemen.

Treebeek heeft binnenkort feest. En lazen we niet in een dagblad, dat Daarlerveen ook weldra een eigen gebouw zal betrekken? We feliciteren ze allemaal heel hartelijk en delen mede, dat de gemeente te Enschedé aanzegging kreeg haar gehuurde zaal per 1 Jan. a.s. te verlaten. Een beetje jaloers? Dat zou dwaas zijn. Maar als u vraagt: hoe moet het dan verder kan ik alleen maar antwoorden, dat ik het ook nog niet weet. Natuurlijk was een eigen kerkgebouw de oplossing. We houden ons beleefd aanbevolen. We zullen zelf moeten doen en willen doen, wat we kunnen. Voorts is daar het gebed tot Hem, Die de Heer is over alles, en we leven in een gemeenschap, die zeker niet „tegenover ons voorbij zal gaan".

De besprekingen over de Loterijwet in de kamer, bracht mij opnieuw een gesprek te binnen, onlangs gevoerd. Er was een vriend, die me wel wilde helpen aan koffie en thee, als ik een bazar zou willen organiseren ter verkrijging van geld. U weet wel, met schiettenten, avontuurlijke raderen en andere vermakelijkheden, uitgezonderd een draaimolen. Nee man, dan maar geen kerk. Niet dat ik tegen schiettenten zou zijn — ik vind dit soort geweren geweldig, of tegen draaimolentjes, sjoelbakken en verleidelijke taarten, o nee, maar als fundament voor een kerk deugen ze zeker niet. Dan hoor ik liever van een gemeente, die overeenkomt dat ieder, vrijwillig, een week salaris zal afstaan. Of van een gemeente, waarvan de leden vee houden, dat bestemd is om verkocht te worden ten bate van nieuwe bouwprojecten. Zulk loeien, blaten, kakelen is klassieke muziek vergeleken bij de jazz van een kermis in klein formaat. Het ligt er maar aan, waarvoor men leeft. Indien wij leven met het hart bij de Heer, dan zal er geen gebrek zijn. De bouwprijzen mogen hoog zijn, ik heb meer vertrouwen in de kracht van de liefde. En in de overwinning van het geloof. Want alle dingen zijn mogelijk aan hen, die geloven en willen en voor wie God een grotere werkelijkheid is dan de machtige mammon.

Ik schreef dat over Enschedé niet in opdracht van die gemeente — daar hebben ze tenslotte een secretaris voor — maar ik ben ervan verzekerd, dat allen hier het zeer op prijs willen stellen, indien gij in uw gebeden ook aan ons en aan de situatie, waarin wij verkeren, denkt.

HUIZINGA.

Zendingsrubriek

Op Woensdag 6 December des avonds om halfacht nam onze zendelinge zr Reiling afscheid. Deze afscheidsdienst werd gehouden in Stadskanaal. Waarom juist daar en niet elders?

De reden hiervoor is heel eenvoudig. Onze zendelinge is lid van de gemeente Stadskanaal en vanuit de moedergemeente vindt elke uitzendings- of afscheidsdienst plaats.

Voor degenen, die graag deze dienst hadden willen bijwonen, doch daartoe niet in staat waren, volgen hier een paar indrukken.

De dienst muntte uit door eenvoud, ernst en waardigheid. Er heerste geen onderdrukte hoerastemming. Dit zou hier ook tenvolle misplaatst zijn.

De dienst had ook een vlot verloop. Alle aanwezigen waren voorzien van een programma.

Op de eerste bladzijde (het programma was royaal uitgevoerd en telde vier pagina's) zag men een afbeelding van het kerkgebouw, waarin wij vergaderden. Daaronder de woorden met een fors opschrift: Afscheidsdienst op Woensdag 6 December 1950, des avonds om half acht van zendelinge Geertruida Reiling bij haar terugkeer naar Yakusu, Belgisch Congo, Afrika.

Pagina 2 had een goede foto van onze zendelinge waaronder de woorden: *Deze uizending gaat voor het eerst geheel en al uit van de Unie van Baptisten Gemeenten in Nederland, door middel van haar orgaan de U.Z.C.*

Dit alles werd omlijst door de teksten: Gaat heen in de gehele wereld, verkondigt het Evangelie aan alle schepselen" en „Bidt dan de Heer des oogstes, dat Hij arbeiders uitzende in Zijn oogst".

Pagina 3 en 4 bevatte de orde van dienst waarin de de tekst der te zingen lofzangen volledig afgedrukt waren.

De plaatselijke voorganger, Ds Tijman, leidde de dienst. Het inleidende woord dat de voorzitter der U.Z.C., Ds Huizinga, sprak, bepaalde de aanwezigen bij de brandende kwestie dat na 100 jaar Baptisme we voor het eerst in staat zijn om geheel zelfstandig een Hollands zendelinge uit te zenden. Het was een woord, dat allen stil maakte en tot onszelf deed ingaan. Neen het was geen requisitoir, maar een woord, dat jezelf deed afvragen: hoe komt het toch?

De meditatie van Ds Tijman over het thema: Ambassadeurs van de hoogste Koning, belichtte scherp en duidelijk wat zendeling-zijn inhoudt en betekent. Het is een weten, dat God roept, beseffen, dat men staat in koninklijke dienst.

En wat te zeggen van de toespraken, die door de diverse vertegenwoordigers gehouden werden? Ds K. Reiling, een broeder van onze zendelinge, sprak een persoonlijk, warm woord. Hoe kan het ook anders? Doch niet de persoonlijke gevoelens hadden hier de overhand doch, en dat was juist het treffende, het Woord van God! Als een der vertegenwoordigers van de Unie Commissie beval hij zijn zuster in de genade Gods aan.

De vertegenwoordigster der N.B.V.B., mevr. Olijslager—Muller, beloofde onze scheidende zendelinge de blijvende voorbede der zusters.

In deze zin sprak de vertegenwoordiger der N.B.J.B., Ds Vegter, eveneens.

Bepaald opvallend was voorts, dat zeer sterk de nadruk gelegd werd op het feit, dat men onze zendelinge en de arbeid, die zij hoopt te verrichten gedurig zal en wil brengen voor de troon van Gods genade. Het thuisfront zal niet ineenstorten, doch gaat het wapen van het gebed hanteren.

Wat te zeggen van de toespraak van de zendelinge zelf? Als er een ding deze avond duidelijk was geworden, dan was het wel dit, dat zij gaat, omdat zij de roep van het zendingsveld niet weerstaan kan. *God roept* en daarom gaat zij in alle gehoorzaamheid. Zij voelt zich bewust een geroepene te zijn.

Bij het einde van de dienst nam men met een handdruk afscheid van zr Reiling.

God zegene en beware haar! God zij met u!

Met vriendelijke zendingsgroet,
voor de U.Z.C.,
H. D. HOOGHWINKEL.

Uit ons Unie-bureau

Wij zien hoe hartstocht, haat en bitterheid
de harten doen ontvlammen tot de strijd;
't is of de hel ons allen overmant.
God, grijp toch in, en red door Uw hand!

In dit lied uit onze bundel „Lofzangen en Gebeden" spreekt zich de benauwenis uit bij het zien van al de verwarring, verwildering en verwording rondom. Het woeden der volkeren dringt ons hart tot het als een noodkreet klinkend gebed: God, grijp toch in, en red door Uw hand! Dat is ook nog de ene kans voor de opgejaagde mens en het uit veel wonden bloedend mensdom.

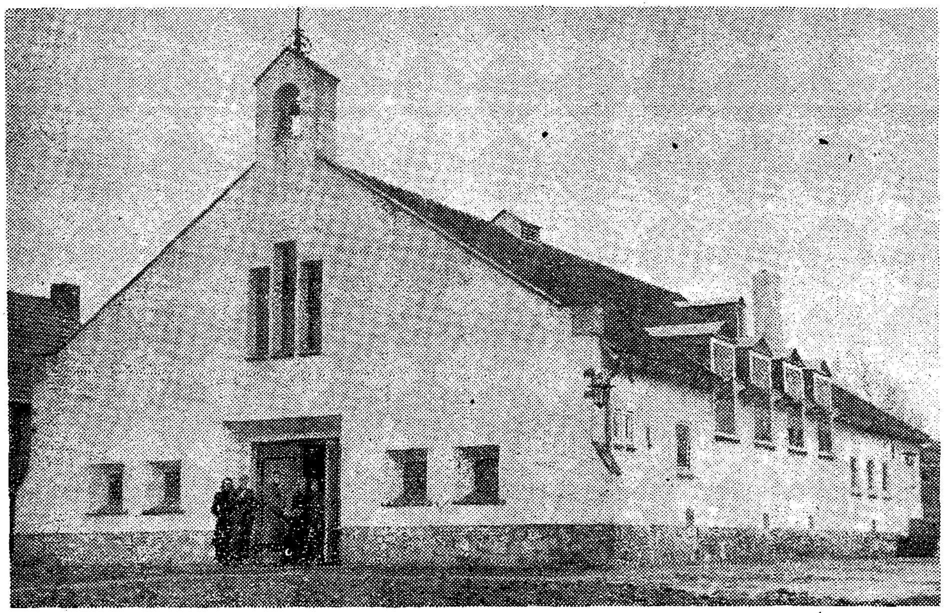
Gemeenten, dat daarom Zondag 24 Dec. een dag zij, waarop speciaal de nood der wereld voor de troon der genade worde gebracht en het gebed om vrede opstijgt uit ons aller hart. Zondag 24 Dec. is namelijk de dag, die alom in den lande en in het buitenland gehouden zal worden als „gebedsdag voor de vrede". Wat is het toch groot en goed, dat in deze Kersttijd op de Zondag vóór Kerstmis alle Kerken in alle landen God aanroepen om vrede. Gods ingrijpen is de éne kans! Daarom geeft het Dagelijks Bestuur van de Unie-Commissie gaarne aan onze raden en gemeenten in overweging om juist de dienst op Zondag 24 Dec. te doen geconcentreerd zijn op het gebed om vrede. Moge zo voor al onze gemeenten Zondag 24 Dec. waarlijk „gebedsdag voor de vrede" zijn! „O, Vredevorst, regeer over ons en over gans de aard'."

De Unie-secretaris,
T. JANSMA.

Gemeenteberichten

TREEBEEK

Zondag 3 December 1950. De dag waarnaar in Treebeek met groot verlangen is uitgezien. Een dag waaraan veel voorafgegaan is. Er was moed nodig om in deze tijd te gaan bouwen, daarna kwam de zorg hoe een goed en mooi kerkgebouw te verkrijgen zonder al te hoge lasten op onze schouders te laden. De nood dwong om haast te maken. Het oude vergaderlokaal moest in dit jaar worden afgebroken en mede door deze nood zijn

Cliché welwillend beschikbaar gesteld door de Directie van het Limburgs Dagblad

we biddend en werkend aan de slag gegaan, waarbij wij mochten ervaren dat God zegening op zegening heeft willen schenken.

Zoals ik reeds eerder in De Christen schreef is een groot deel van het werk door de gemeenteleden zelf gedaan. Het grondwerk, het betonstorten, het schilderwerk en zoveel andere dingen meer, waardoor niet alleen de bouwkosten verlaagd werden, doch bovendien bewezen werd dat eensgezindheid, opoffering en liefde tot de zaak veel vermogen te bereiken.

Toen het gebouw voltooid was, waren we trots. Vergeef ons deze menselijke eigenschap. Maar meer nog zijn we dankbaar jegens God, Wiens dragende en helpende Hand wij zo merkbaar mochten gevoelen. Daarom konden wij niet anders dan met een dank- en bidstond onze feestdag beginnen, welke geleid werd door br K. ten Cate.

In de wijdingsdienst, waarin de voorganger der gemeente Ds H. Hornstra voorging, werden wij bepaald bij Jozua 8 : 30 en 31 onder het motto: In het nieuwe huis. Onze voorganger wees op het verblijdende dat er in het ingebruiknemen van deze nieuwe kerk lag, maar ook op de verantwoordelijkheid die er aan verbonden is, om namelijk in het nieuwe huis der gemeente te verkeren in overeenstemming met de wil van God, die ons dit gebouw heeft willen schenken.

Daar wij in September j.l. ons 25-jarig jubileum hadden moeten herdenken en tengevolge van ernstige ziekte van een zuster en broeder der gemeente aan dit feit geen ruchtbaarheid was gegeven, werd dit op deze feestdag herdacht. Br ouderling ten Cate, die mede oprichter van de gemeente was, gaf een historisch overzicht van de achter ons liggende 25 jaar, waaraan velen der aanwezigen, zij het ook als kind, nog levendige herinneringen hebben. Hij herdacht hen, die in de loop der jaren ons waren voorgegaan naar het Vaderhuis, memoreerde hoe God de gemeente had doorgeholpen ook in moeilijke tijden en wekte allen op tot dank aan God en trouw aan God en de gemeente.

Des namiddags vond de officiele ingebruikneming in bijzijn van vele genodigden plaats. Indrukwekkend was de grote schare die het gebouw vulde en de belangstelling die we van buiten de gemeente mochten ondervinden. Vertegenwoordigers van de Ned. Herv. Kerk, de Geref. Kerk, de Evangelisch-Lutherse gemeente, de Doopsgez. gemeente, het Leger des Heils, schoolbesturen en onderwijskrachten van die scholen, de rector van het Grotiuscollege te Heerlen, Hoofdbedrijfsingenieurs van de Mijnen, de Wethouders van de gemeenten Heerlen en Brunssum, de architect en aannemer en nog vele anderen konden door de voorganger welkom worden geheten.

Als tekst voor deze dienst was gekozen het woord uit Habakuk 3 : 17—19, waarin de voorganger wees op het donkere tijdsbestek waarin wij leven, het feit dat er blijdschap is over de ingebruikneming van dit kerkgebouw, dat wij mogen zien als een verhoring van veler gebeden, maar er op wees dat die blijdschap alleen dan waarachtige blijdschap kan zijn, als ze gegrond is op het feit, dat Jezus Christus de bron van alle blijdschap, de Redder van ons leven is. En daarom zullen wij in de Heere opspringen van vreugde, omdat Hij aan ons welgedaan heeft.

Nadat velen der genodigden hun gelukwensen, hun bemoedigende en opwekkende woorden hadden gesproken, voelde iedere Baptist die in de grote Baptistenfamilie meeleeft, een leegte.... Want ieder voelde dat er toen een afgevaardigde van de Unie van Baptisten gemeenten in Nederland moest gaan spreken. Wij, afgelegen gemeente missen toch al elk contact. Wat zouden wij het heerlijk hebben gevonden als de Unie Commissie haar belangstelling voor haar gemeente in het Zuiden had betoond anders dan door een brief.

Bewondering hadden wij voor de gemeenten Leeuwarden, Stadskanaal, Hengelo, Alkmaar, Utrecht, Eindhoven — de laatste zelfs in grote getale — die door hun aanwezigheid de teleurstelling over het afwezigzijn van de Unie Commissie iets minder deden gevoelen.

's Avonds hadden we een feestelijk samenzijn met medewerking van zang- en muziekvereniging, de vrouwenvereniging en de N.B.J.B.-groep. De voorganger deed mededeling van alle binnengekomen gelukwensen, schriftelijke, telegrafische en telefonische — het was een hele rij — waarna de afgevaardigden van bovengenoemde gemeenten een woord tot ons richtten, waaruit wij konden vernemen hoe blij zij waren met ons op deze dag. Onze hartelijke dank hiervoor, broeders!!!

Vatten wij onze indrukken van deze dag samen, dan kunnen wij zeggen: er was blijdschap, dankbaarheid, eensgezindheid en liefde onder ons.

In de felicitaties wenste men ons veel zegen, uren van gebed en troost in dit Godshuis, veel blijdschap in Christus en een dikwijls geopend doopvont. Dit laatste mogen wij Zondag 10 December al beleven.

Als gemeente gaan wij het 6de lustrum in in het bezit van een eigen kerkgebouw. Ware dit het belangrijkste dan zou het beter zijn geweest indien God ons dit onthouden had. Wij hebben echter hetzelfde doel nog als voor 25 jaar: Gods Naam groot maken, ons scharen om Zijn woord om geestelijk voedsel te ontvangen en hiervan door te geven aan allen die het willen horen. Wij bidden dat God ons hiertoe helpe en nabij zij.

Met hartelijke groeten
uit het Zuiden van ons land,
namens de gemeente

J. A. OOSTERLOO, secretaris

EMMER-ERFSCHEIDENVEEN

wil bij dezen de gebeurtenissen van de laatste tijd de revue laten passeren. Op de 4e Juni werd het doopvont geopend, bij welke gelegenheid een jonge zuster de gemeente werd binnengeleid. Met blijdschap voldeed de gemeente eveneens aan het verzoek tot wederopname van een zuster, die reeds vele jaren buiten de gemeente had gestaan. Op 3 Sept. werd weer een jonge broeder gedoopt. Bij de Avondmaalsviering die middag waren ook de zieke, zwakke en oude broeders en zusters in ons midden. Ze waren daartoe met auto's afgehaald. Was het voor hen een hoogtijdag, voor ons niet minder! Ouderling Wolters heette hen namens de gemeente welkom.

Tijdens de zomermaanden werden 's Zondagsavonds openluchtsamenkomsten gehouden. Deze evangelisatiearbeid werd op 23 en 24 Nov. j.l. voortgezet in een in Emmer Compascuum gehuurde zaal. Voor een flinke opkomst mocht br Ds Scholte van Nw Weerdinge de Boodschap van verlossing en genade op zeer duidelijke wijze verkondigen. Mochten we geen daadwerkelijke vruchten aanschouwen, eens zullen ze blijken. De zangvereniging, haar medewerking verlenend zowel hier als tijdens onze openluchtsamenkomsten, vertolkte op haar wijze de Blijde Boodschap.

De 3e Dec. j.l. mochten we weer een doopdienst houden. Ditmaal werden twee jonge broeders gedoopt. Onze voorganger sprak bij deze gelegenheid over Openb. 21 : 5: „Ik maak alle dingen nieuw!" .... een blijde klank temidden van alle verwarring, oorlogsdreiging en vernieling! — 's Namiddags vierden we het Heilig Avondmaal, bij welke gelegenheid ouderling Booi de nieuwe leden namens de gemeente toesprak.

H. SJOERDS, secr.

SNEEK

Zondag 3 December nam Ds J. Broertjes in de namiddagdienst afscheid als voorganger van de Gemeente. De kerk was overvol, toen de dienst aanving. Ds Broertjes bepaalde de Gemeente bij een woord uit Hebr. 4 : 1 en 2 nl.: „Laat ons dan vrezen dat niet te eniger tijd de belofte van in zijn rust in te gaan nagelaten zijnde, iemand van u schijne achtergebleven te zijn. Want ook ons is het Evangelie verkondigd".

Na de dienst werd de scheidende voorganger toegesproken door ouderling P. van der Werf namens de Gemeente. De oud-voorganger Ds H. Visser sprak nog een persoonlijk woord. De Gemeente vierde hierna nog met de scheidende leraar het H. Avondmaal.

Vier jaar heeft Ds Broertjes in Sneek gearbeid en met zegen voor de Gemeente. Dat ook in Arnhem het werk gezegend moge worden is de wens van de Gemeente Sneek.

Wij hopen dat de ledige plaats spoedig mag worden gevuld door een voorganger, die bereid is het werk in Sneek op zich te nemen.

Zolang wij vacant zijn hopen wij op de steun van andere voorgangers te mogen rekenen om ons door deze tijden heen te helpen.

M.

STAVEREN

Bij de intrede van Ds Boeschoten. Als tekstwoord had spreker gekozen Joh. 11 : 40: „Heb ik u niet gezegd, dat zo gij gelooft, gij de heerlijkheid Gods zien zult?" Welnu, broeders en zusters, wij kunnen door genade u mededelen, dat wij inderdaad de heerlijkheid Gods mogen zien!

Op Zondag 3 Dec. j.l. mochten wij een zuster in het watergraf zien dalen om in nieuwigheid des levens met de Heere op te staan. Onze voorganger sprak die middag naar aanleiding van 1 Petr. 3 : 21, waar de doop ons staat beschreven als een vraag van een goed geweten tot God, door de opstanding van Jezus Christus. Onze kerk was tijdens deze dienst meer dan bezet en het Woord Gods van bekering en doop werd op duidelijke wijze, zoals God het wil, verkondigd.

Nog vóór de avondbidstond had wederom een jonge man de wens gedoopt te worden te kennen gegeven. Is het een wonder, dat onze bidstond meer een dankstond geleek?

De Heer zegent ons rijkelijk! Maar de Heer heeft nog meer om te schenken, want velen staan nog op de tweesprong. Daarom willen we doorgaan met bidden en ook andere gemeenten daartoe opwekken. Zegen zal niet uitblijven als wij steeds opnieuw Gods' Troon bestormen. Want Gods Woord is waarheid: „Zo gij gelooft, gij zult de heerlijkheid Gods zien!"

R. SMITS.

Onze roeping

ten aanzien van

Israël

II.

Zullen we dan Israël, waaraan we, door de Genade Gods, zoveel te danken hebben, en van waaruit de Zaligheid tot ons gekomen is, zulk een groot onrecht doen dat we het zonder belangstelling passeren? Dat zij verre!

We zouden ons schuldig maken aan verachting van Gods heilige Raad en plan en voornemen met Israël.

Israël heeft nog meer aanspraak op onze hartelijke belangstelling. Daartoe wijs ik op de, nu reeds 19 eeuwen lange weg van verdrukking, vervolging en smart welke hen gegeven is te bewandelen.

Sommigen hebben de euvele moed gehad om te zeggen, dat dit alles vanzelfsprekend zou zijn omdat zij het zouden hebben verdiend. „Zij hebben toch de onschuldige Jezus van Nazareth vermoord?"

Zij zouden het zich waardig gemaakt hebben, dat Titus, de Romeinse veldoverste kwam en stad en tempel verwoestte; dat de overgebleven Joden als ballingen de wereld over zijn verstrooid geworden; dat hun nakomelingen nergens rust zouden vinden voor het hol van hun voet en overal zouden worden vervolgd; dat ze eeuwenlang zijn gesmaad, verworpen en als buiten de gewone menselijke samenleving waren gesloten.

Had Mozes het hun niet reeds voorzegd (Deut. 28) dat zij onder de volken niet stil zouden zijn en dat hun voetzool geen rust zou kennen?"

Hun boom, die zo welig tierde, is toch uitgegroeid en de takken zijn toch afgehakt en verstrooid? God heeft hun gegeven het loon naar hunne werken?!

Laat het zo zijn dat zij het er naar gemaakt hebben, en dat zegt de Apostel Paulus ook in Rom. 11, maar hij zegt daar ook: „en zo enige der takken afgebroken zijn, en gij, een WILDE olijfboom zijnde, in derzelver plaats zijt ingeënt, en des wortels en der vettigheid des Olijfbooms mede deelachtig zijt geworden, ***zo roem niet tegen***

Abonné's, oud en nieuw, wij nodigen U allen vriendelijk uit het abonnementsgeld te willen storten op giro 9260: f 1.25, f 2.50 of f 5.—. Dit laatste (f 5.— ineens over het gehele jaar 1951) bevelen wij van harte aan! Zij, die hun abonnementsgeld reeds stortten — sommigen betaalden al in November hun f 5.— over 1951! — danken wij zeer voor hun gewaardeerde medewerking!

T. JANSMA.

E.C.U.-bericht

Aanvragen subsidie 1951

Willen àlle Gemeenten of posten, die voor 't eerst of bij vernieuwing subsidie voor 1951 bij de E.C.U. willen aanvragen, daarvan bericht doen *voor 24 Dec. a.s.* bij ondergetekende.

In verband met de vaststelling van de E.C.U.-begroting is tijdig aanvragen noodzakelijk.

Arnhem. J. BROERTJES.

Mededelingen

ZUSTERS EN BROEDERS SCHIPPERS

Attentie voor *Hoogkerk*. De samenkomsten worden steeds gehouden in het Speeltuingebouw aan de Zuiderweg v.m. om 10 uur, n.m. 8 uur Jongeliedenvergadering.

Te *Leek* is U hartelijk welkom bij zr en br R. Roffel, Schreiershoek 437A.

Corresp.

SCHIPPERS

die in Duitsland varen, kunnen een lijst krijgen van adressen, waar Duitse Baptisten (en andere gedoopte christenen) vergaderen. Aanvragen bij Ds v. Beek, Houtmanstraat 3, Delfzijl. Gelieve 20 cent aan postzegels bij te voegen.

BEROEPINGSWERK

De Gemeente Almelo beriep tot haar voorganger Ds J. B. de Neef te Winschoten.

ADRESWIJZIGING

Het adres van Ds J. Broertjes is thans:
Izaäk Evertslaan 52, Arnhem. Telef. 21537.

BERICHT VAN DE EINDREDACTIE

Met het oog op de (3) feestdagen moet alle copij voor het laatste nummer dezes jaars reeds uiterlijk Vrijdag 22 Dec. in ons bezit zijn.

E.R.

Zo spoedig mogelijk zullen wij een kort resumé geven van de geschiedenis van de Gem. Nw. Pekela naar aanleiding van het aldaar onlangs gevierde eeuwfeest van de arbeid. De beschikbare stof vereist helaas drastische beperking, gezien de plaatsruimte.

E.R.

Correspondentie

Br de R. te U. Uw ontboezemingen, hoe waardevol ze onder omstandigheden ook kunnen zijn, snijden in dezen geen hout. U reageert niet op de gedachtegang van de geachte inzender, doch op de uitlegging die U er zelf aan geeft. Op deze wijze verliezen we ons in de nevel. Overigens even goede vrienden. Met hartelijke broedergroet.

E.R.

Nieuwjaars-advertenties

Eigenlijk moest het laatste nummer van De Christen, dat dit jaar verschijnt (vlak voor Zondag 31 Dec.), vol staan van de wensen, die wij elkaar voor het komende jaar toewensen. Zijn wij eigenlijk niet één grote familie, verspreid over heel het land? Nu, dan is zo'n Nieuwjaars-advertentie in ons blad, dat het hele land bestrijkt, juist zo geschikt. En wij komen U daarbij verregaand tegemoet! Wij plaatsen namelijk een Nieuwjaars-advertentie van gewone grootte (3 cm. over 1 kolom) tegen de *ongelooflijk lage prijs* van f 1.—. Zou Uw advertentie groter worden, dan berekenen wij het bijkomende tegen 50 % van de normale prijs! Beslist waar: U kunt nergens goedkoper! Daarom is dit ook een unieke gelegenheid voor onze zakenmensen om hun beste wensen aan hun cliëntèle te doen toekomen en tevens om hun zaak nog eens in het volle daglicht te plaatsen. Weest er dus vlug bij, want hier liggen Uw kansen!

En .... zendt nu dadelijk even de Nieuwjaars-advertentie naar de administratie, Tetterodestraat 47, Haarlem. Want in verband met de 3 Kerstmiszondagen moeten de advertenties beslist a.s. Vrijdag 22 Dec. bij de administratie ontvangen zijn, willen ze nog in het passende nummer vóór 31 Dec. geplaatst worden. Nu, wij rekenen op U. Want ons familieblad moet deze keer vól Nieuwjaars-advertenties staan! Het is UW familie, UW kennissenkring, UW cliëntèle die UW advertentie zal lezen en waarderen! Ja, wij allen zullen graag UW goede wensen via De Christen ontvangen!

T. JANSMA.

Advertentiën

JAARGANG 67 - Nr. 3032
VRIJDAG 22 DEC. 1950

WEEKBLAD DE CHRISTEN

Orgaan tot verbreiding van de beginselen van N.T. Christendom

UITGAVE VAN DE UNIE VAN BAPTISTEN GEMEENTEN IN NEDERLAND

REDACTIE-ADRES: Ds. C. BRANDT, MOERKERKESTRAAT 151c - ROTTERDAM—Z.
ADM.: Ds. T. JANSMA, TETTERODESTRAAT 47, HAARLEM, POSTREK. No. 9260 TEN NAME VAN DE UNIE - TEL. 18032

ABONNEMENTSPRIJS BIJ VOORUITBET. VOOR NEDERLAND EN OVERZEESE GEBIEDSDELEN P. JAAR F 5.— - BUITENLAND P. JAAR F 6.50

Het wegwijzende WOORD

Kom nu Heere!

(Advent)

Och, dat Gij de hemelen scheurdet, dat Gij nederkwaamt....!

Jes. 64 : 1.

De gebeden der vromen zijn in het zieleleven der mensheid, wat de klinkers zijn in het alfabeth. De medeklinkers vormen het vaste gedeelte van het woord, waarlangs het mogelijk is tot zijn stam af te dalen. Maar de klinkers maken het mogelijk het woord uit te spreken. Door hen worden de klanken woorden: uitingen, openbaringen van het bewuste leven.

Er leven in het hart van de zondaar begeerten en verlangens, die hij niet in staat is uit te spreken. Er zweeft duisternis over de afgrond van zijn innerlijk leven. Hij weet dat hij dorst, maar hij weet niet waarnaar hij dorst. Hij weet dat hij leeg is, maar hij weet niet vanwege welk gemis zijn leven leeg is. Hij zoekt, maar hij weet niet wat hij zoekt. Hij is de weg kwijt maar kan niet naar de weg vragen, omdat hij niet weet, naar wélke weg hij zou moeten vragen.

Zijn ziel dorst.

De vrome weet iets meer: mijn ziel dorst naar God.

Dat „iets" is ontzaglijk veel. Het spant over de leegte van het leven een hemel van beloften. Het tilt het hoofd op en doet de handen vragend omhoog gaan. Hij kan vertolken wat anderen voelen, zonder dat zij het onder woorden kunnen brengen. Zijn roep naar de hemel doet de anderen opwaken en werpt licht in hun zielen. Daarom moet de christen bidden, hardop bidden en dat temidden der wereld; moet hij belijden ten aanhore van anderen, opdat dezen tot bewustzijn van eigen leven en levensnood zullen komen. De christen spreekt als hij bidt en belijdt, uit, wat in aller hart voorhanden is — maar waar de zondaar zelf nog vreemd tegenover staat; waaraan hij nog geen naam kan geven.

Aangrijpend vertolkt de profeet de behoefte van het menselijk hart in de kreet: och, of Gij de hemelen scheurdet, dat Gij nederkwaamt!

Is het genoeg in God te geloven?

Neen! daarmede begint de strijd eerst.

God moet hier, h i e r komen. Hij is h i e r nodig! God moet een God van nabij zijn — een God, die te bereiken is; een God-met-ons.

Dat is het wat alle ontwaakte harten geroepen hebben.

Dat is de bijbelse weergave van het onbestemde doch mateloze verlangen der mensen: *Gij, o God moet Uw hemel verlaten!* Hier, h i e r zijt Gij nodig. Hier op a a r d e. HIER, in onze nood, zonde, angst en dood. H i e r moet Gij zijn; hier i n o n s m i d d e n; o n d e r o n s.

Als het kerstfeest voor u zal worden, zal dit verlangen moeten worden uitgezucht. En als zuchten de benauwenis der ziel niet wegneemt, dan deze nood maar uitgeschreeuwd.

Hier, h i e r op aarde moet God komen. H i e r is Hij nodig.

Waar dat beseft wordt, wordt het kerstfeest beleefd. Daar is kerstfeest het opengaan van de deur, waarop geklopt, gebonsd werd. Want Christus daalt dáár in het hart, waar de behoefte aan Hem (God-met-ons) tot klaarheid kwam; werd uitgestameld of uitgekreten.

De profeet heeft de nood van onze ziel vertolkt.

We horen zijn zielekreet en op onze ziel spannen zich de snaren en gaan mee trillen. Zijn gebed wordt het onze. Ons verlangen vloeit in het zijne over. We heffen onze hoofden opwaarts en onze blik vangt Hem op, die om ons en onze zaligheid uit de hemel nederdaalde.

En....met welk een „welkom!" treden we het kerstfeest tegemoet!

L.

☆

Wij prijzen U God, voor de komst van Uw Zoon

„...... het Woord is vlees geworden en heeft onder ons gewoond.”

Joh. 1 : 14.

Kerstfeest spreekt ons van de komst van de Zoon. Uit hoge Hemel daalt Hij neer. Kindeke klein, kindeke teer. Tedere armen van de moeder omsluiten het. Vorsten van verre brengen het hulde, schaapherders komen door de nacht om te aanbidden, maar ook wordt reeds vanaf het prille begin de speer van de haat op Hem gericht: Herodes!

Zo is er vanaf het begin een grote bewogenheid rond dit Kind, en hoe ouder Het wordt, hoe meer dit alles zich toespitst. Dan zijn het niet meer enkelingen die het geval bespreken en partij kiezen, maar dan is het een heel volk, een ganse natie. Dan komt zelfs Rome er bij kijken en meedoen, ingrijpen en zich vèr-grijpen aan dit Kind van Boven.

En vandaag?

Hoe groot is de hulde die het Kind gebracht wordt! Geen krant, geen warenhuis, geen winkel, kan aan dit feest voorbij! Allen doen mee en zijn het Kind goed gezind! Zelfs de kroeg kan Kerstmis niet ontlopen!

Ach, ik denk soms, dat die ellendige Herodes, die ontroerde toen hij hoorde van de geboorte van dit Kind, er meer van begrepen heeft dan al die lofprijzende handelslieden van vandaag! Wanneer die velen die nu zo vlot en sierlijk hun woningen met hulst versieren en de kerstwijn zo rijkelijk laten stromen, eens begrijpen, wat dat Kind eigenlijk wilde, wanneer ze zouden gaan ontdekken dat dit kind troonpretendent is, en wil heersen in hun levens, zou dan nòg de hele stad, het ganse land, Kerstmis vieren?

Het Woord is vlees geworden. Het Kind heeft te maken met het Woord. Door het Kind is het Woord van God in levende lijve onder ons gekomen. De aanwezigheid van dit Kind stelt ons voor de grote, alles aantastende en niets ontziende vraag om overgave. Dit Kind is er niet alleen om het in de armen te nemen en fijntjes te vertroetelen, maar dit Kind wil òns in Zijn armen nemen, nu, morgen, voorgoed!

Wanneer de Gemeente van Jezus Christus waarlijk predikt de wezenlijke aanspraken die dit Kind laat gelden, dan zal ook nu die grote bewogenheid van vroeger keren. Dan zal er geen oppervlakkig Kerstfeest meer kunnen zijn, maar dan zullen de menselijke hartstochten ontwaken. Dan zullen haat en liefde toesnellen naar de Kribbe om toe te slaan of te aanbidden, om het te vloeken of zich te laten zegenen.

Vandaag gaan we niet fitten over de vraag of Kerstmis gevierd moet worden met zoveel uiterlijkheid, als we tegenwoordig gewoon zijn. Verpakking is niet af te keuren, als binnenin maar het wezenlijke te vinden is. Slechts de lege omhulsels zijn het, die we verwerpen.

De Zoon is gekomen en wij prijzen God.

Nòg eenmaal zal Hij komen. De vraag is slechts belangrijk: Zult gij gereed zijn als de Bruigom komt?

Wf.

Kerst-mijmering

Omhulde Genade — Onthulde Genade

Sinds de eerste toezegging van heil en hulp, die God aan de gevallen mens schonk, klinkt in allerlei toonaarden de vraag: „Wat toeft Gij zo lange?”

O God, waarom moesten zich zulke lange tijden tussen belofte en vervulling uitstrekken? Eén wenk van Uw zijde en nooit hadden zich de sluizen van weedom kunnen openen over het dwalend mensenkind! Nú echter zijn alle dijken doorgebroken en de zwarte wateren kolken onweerstaanbaar ons trieste leven binnen. Reeds hebben ze de laatste steunpunten omver gewoeld. Niets dan doodsdreiging aan alle kant! „Wat toeft Gij zo lange?....”

Aangrijpend heeft de profeet de verlorenheid des mensen geschilderd als een wandelen in de duisternis, ja zelfs van een wonen in het land van de schaduw des doods. Wonen! Dat wil zeggen een bekentenis: „hier hoor ik thuis!”

Wonen! Dat betekent, dat men ook de laatste poging tot vluchten naar een veilig oord als een dwaasheid opgeeft.

Toch *blijft hij niet bij die sombere schildering staan.* Hij spreekt van een licht — het Licht dat zal opgaan over het troosteloze gebied. Dat doet de hoop herleven en bevend van ongeduld herhalen we de vraag: „Wat toeft Gij zo lange?” Want diep in ons hart weten we, dat alles anders wordt, als dat Licht over ons opgaat!

Waarom het zo lang duurde? Het schijnt aanvankelijk een onpeilbaar geheim. Soms wil ons een stem doen geloven, dat de Heer ons dan straft met Zijn onverschilligheid. Wij hebben immers eigen wegen gekozen. Welnu, we moeten dan maar eens ondervinden, waar we met onze eigenwijsheid belanden. Zó straft ons God. — Als we deze stem houden voor de vertolker van de waarheid, duurt het meestal niet lang of we zoeken die wrekende God te ontlopen, óf we proberen op verschillende wijzen bij Hem in 't gevlei te komen, als konden we Zijn goedheid ons verwerven of zelfs kopen! We begrijpen het al: deze stem vervormt en mismaakt de waarheid. Maar waartoe dán dat eindeloze wachten?

De mens mocht tonen, wat hij kon. Alle moeilijkheden waarover hij — waarschijnlijk met recht — meent te beschikken, mogen beproefd worden. Daar gaan tijden overheen; want steeds als hij een mislukking moet boeken stuwt een wonderlijk optimisme hem voort tot het geloof, dat bij de volgende kruising der wegen het welslagen hem wacht .... totdat eindelijk tot bloedens toe gekastijd door deze dwaze eigenwaan hij zijn dwaling, zijn verlorenzijn toegeeft. Dan eerst aan het einde van zijn weg is de Weg van God toebereid! Dan eerst ook kan de Helper komen die reeds lang beloofd is!

Gods wachten is omhulde genade!

Maar het ogenblik kwam, dat deze genade werd *ont*huld. Johannes zegt: „Het Woord is vlees geworden en heeft onder ons gewoond”. En we weten, dat deze gebeurtenis de ontvouwing van Gods loutere genade is.

Wat dit inhoudt? De menselijke nood onstond in het ogenblik dat hij van God afscheid nam. De hem geboden mogelijkheden konden niet buiten Gods bijstand tot gave werkelijkheid worden, want zonder God is de mens onvolmaakt. Door de komst van Christus overbrugde God als een liefhebbende Vader de scheiding makende afstand. Zijn komst is daarom verlossing uit de dodende eenzaamheid, volmaking zodat de aan de mens geschonken kansen eindelijk vruchten kunnen brengen en tenslotte zaligheid, daar niets meer scheidt de Vader van het kind!

BRANDT.

ZAND en ZAAD

Milliarden sneeuwvlokken zinken neer en dwingen alles tot een indrukwekkende stilte. Behalve dan de schooljeugd en vrachtwagens. Die sigarenman in Winterswijk had wel gelijk. Of beter: zijn moeder. Want zij zei altijd, dat, als er hier en daar wat sneeuw bleef liggen, achter schuttingen en zo, dan kwam er gauw wat bij. Daar zit wat in. Misschien wordt het nog een witte Kerst. Ik las daarnet een paar aardige regels, luistert u maar:

> Witte Kerst.
> Tot in 't verst
> grauwt de lucht.
> Geen gerucht
> breekt de sfeer.
> Stil en teer
> ligt het dorp
> in de worp
> van 't gewaad
> zonder naad.
> In zijn droom
> staat een boom,
> kaal en zwart —
> als een hart vol van leed,
> in Gods kleed.

Die sneeuw ook weerhield mij mensen op te zoeken en daar de Zondag nadert en er verder vele dingen zijn, die een mens kunnen bezighouden in deze dagen, lazen we de brief uit de hemel, gericht aan Laodicea en ons. Nee, ik weet wel, dat het wegwijzend woord vooral op de voorpagina moet staan en dat u niet ononderbroken stichtelijke stukken wilt lezen, maar ik kan er vandaag niet toe komen over de 38ste breedtegraad iets te zeggen, of over de verarming van de samenleving. Met meer liefde zouden we het dan nog over de Kerstnummerverkoop kunnen hebben en over zr Reiling, die zuidwaarts vaart.

Om op die brief terug te komen: hoe zou Jezus ons wel zien? Hij wandelt ook nu onder de kandelaren en staat soms stil bij ons. Die Laodiceërs hebben bepaald een prachtig gebouw gehad, een mooi orgel met beste organist, een prima predikant en stijlvolle erediensten. In de statistiek beste cijfers en een kasboek met klinkende getallen. En wat is daar op tegen? Niets, helemaal niets. Maar Jezus zag dieper. En Hij zei: „Waar is jullie geloof? Ik bedoel niet de geloofsbelijdenis, maar het werkend, krachtdadig, bergenverzettend geloof? Waar is de liefde, de ontferming, de barmhartigheid, de aandacht voor de broeder? Voor de verloren zonen en dochteren, de dolenden en door de sneeuw zwervende zielen zonder God? Waar is de hoop op Mijn dag, het uitzien naar Mijn komen, het verlangen naar de laatste verlossing? Waar zijn zij, die eerst het Koninkrijk zoeken? Die niet alleen hun geld, maar vooral zichzelf geven?" En alle Laodiceërs zwegen. Het is natuurlijk erg simpel, maar ik lees bijvoorbeeld in plaats van Laodicea: Unie van Baptisten Gemeenten — met in honderd jaar één zendelinge. Ik lees: Amsterdam, Groningen, Enschede. Ik lees mijn eigen naam en weet in de weegschalen Gods te liggen. Die mij oordeelt is de Heer. Wat is het van weinig betekenis wat mensen van ons zeggen. Gij, Heer, kent Mijn zitten en opstaan, mijn denken — Gij weet het alles.

Jezus zegt tegen die rijken, verrijkten, verburgerlijkten, gezetenen, dat ze bij Hem terecht kunnen om hun armoe, hun grote armoede op te heffen. Dat Hij ze wil kleden om de schande van het naaktheid weg te nemen. Dat ze bij Hem waarlijk inzicht kunnen verkrijgen. Door de zalving met de Heilige Geest. Ja, wij moeten allemaal altijd weer naar de Heer. Wie zou niet huiveren voor Hem en tegelijk op Hem willen toeschrijden?

Ik sta aan de deur.

Een gemeente zonder Christus is een club. Is een verlaten huis. Een hart zonder Jezus is een rozeknop, die bevriest. Hij staat aan de deur. Het is adventstijd. Het is de tijd, dat wij luisteren naar Zijn voetstap van ver. De Heer is nabij! Hoe zal ik Hem ontvangen? Hoe wil Hij zijn ontmoet?

HUIZINGA.

Losse Schakels

Samen spreken In een der vergadering van de nog jonge plaatselijke Oecumenische Raad te Den Haag, bleek dat het moderamen besloten had het gesprek, dat men tussen de deelnemende en belangstellende kerken te openen, te leiden langs de lijnen van drie vragen. We vonden deze vragen, enigszins gewijzigd, heel geschikt om ook „binnenshuis" te dienen als leidraad tot bezinning op eigen bezit en bedoelen. Teneinde degenen, die er mede willen werken in kleiner of groter kring behulpzaam te zijn, hebben we onder de eerste vraag enkele nadere oriënteringspunten gezet.

We menen dat er behoefte openbaar geworden is in onze rijen aan bezinning.

Bezinning Voor enkele jaren werden we in De Christen reeds opgeroepen tot bezinning op onszelf. Dit geschiedde onder het onderwerp: 1 : 1600. Dat was naar aanleiding van de resultaten van de voorlaatste volkstelling. De verhoudingscijfers hebben zich ondertussen niet gewijzigd. Wanneer we het aantal leden onzer gemeenten delen op het totaal der bevolking, krijgen we zo ongeveer hetzelfde verhoudingscijfer. — Bezinning blijft dus geboden. Maar langs welke lijnen moet die gaan? Wanneer zijn goede vruchten daarvan mogelijk? Vaagheden brengen ons niet verder. Gevoelsargumenten leggen maar zelden fouten bloot.

Ook ons nader contact met christenen, die in andere kerken het levende element dier kerken zijn, dringt ons tot zelfinkeer. Wat motiveert ons bestaan, onze propaganda? Kennen we onszelf wel voldoende? Om bij de overweging van deze dingen enige leiding te geven laten we hier drie vragen volgen. De eerste is onderverdeeld in 8 punten, de tweede en de derde elk in 2 punten.

Zouden kerkeraden, vergaderingen van manlijke, vrou-

welijke en van jonge gemeenteleden deze vragen misschien eens willen overwegen en bespreken?

Wanneer zij tot conclusies komen zou het allicht nuttig kunnen zijn dat ze hun antwoorden bekend maakten. Die konden dan onderling getoetst worden en langs die weg kon er een gemeenschappelijk inzicht geboren worden.

Hieronder geven we de Drie Vragen met onderverdeling.

Van de antwoorden, waartoe ge in uw kring gekomen zijt, zullen wij gaarne kennis nemen.

WAARIN ZIET GE HET WEZENLIJKE VAN UW GEMEENTE.

Ziet ge het in:

a. de volstrekte scheiding van Kerk en Staat, zodat de Staat generlei zeggenschap heeft over de gemeente?
b. in de autonomie van de plaatselijke gemeente, zodat ze onafhankelijk van elke andere instantie haar eigen zaken kan regelen?
c. in de invloed, die elk lid wordt toegekend in de regeling der gemeentelijke aangelegenheden, zodat de gemeenteverg. het recht van de laatste beslissing heeft?
d. in de vrijheid, die elk haar leden heeft om in haar midden van Christus te getuigen en ook door ouderlingen de inzettingen te laten bedienen?
e. in de bediening van de doop uitsluitend op belijdenis van het persoonlijk geloof en als daad van intrede in de gemeente.
f. in de bediening van de doop door onderdompeling?
g. in de regel van de viering van het Avondmaal met hen, met wie we gemeentelijk verbonden zijn?
h. waarin ziet ge de het geheel beheersende trek van het Baptisme: in het principe van gemeente van gelovigen, dus in haar volstrekte afhankelijkheid van de Geest Gods, in haar relatie naar Boven of in de relatie van de leden onderling of in de relatie tot wat buiten is?

WAARIN ZIET GE HET TEKORT (DE SCHULD) VAN UW GEMEENTE?

a. ten opzichte van zichzelve, dat ze niet volledig is wat ze zegt te zijn en gelooft te moeten zijn?
b. ten opzichte van de wereld, die buiten is?

WELKE WEGEN GAAT UW GEMEENTE OM:

a. tot zuiverder openbaring te komen?
b. om haar opdracht tegenover de wereld te vervullen?

Taalverschil In De Christen van 22 Oct. j.l. hebben we gewezen op de afstand, die er is tussen de wereld en de Christelijke levenssfeer. De wereld te bereiken met het Evangelie is ontzaglijk moeilijk. Evangeliseren is een taak, die heel veel vraagt. Onze begrippenwereld is een gans andere dan die in de wereld het leven beheerst. Onze taal wordt daar eenvoudig niet verstaan. Wanneer we de wereld met het Evangelie bekend willen maken, zullen we moeten overstappen in een gans andere denkwereld. We zijn dan niet klaar met een tijdelijke verhuizing naar een tent of zaal. — Deze moeilijkheden worden overal gevoeld, en waar ware evangelisatiedrang is, zoekt men naar een oplossing. Daarom kan het ons niet verwonderen dat op het laatst gehouden Baptisten-wereldcongres te Cleveland in de Ver. Staten, dit onderwerp ook aan de orde is geweest. „Getrouw" vertelt er iets van:

„Het gouden gedenkdag Congres van de World Baptist Alliance voor 1955 is vastgesteld. Het laatste Congres van deze Alliantie werd gehouden te Cleveland, Ohio, en naar luidt van de rapporten in de New York Times van 27 Juli, werd het belangrijkste onderwerp van de dag gegeven(?) door de Rev. Dr Elwin L. Dahlberg, pastor van de eerste Baptisten kerk van Syracuse, New York.

Dr Dahlberg, een der leidende vertegenwoordigers in de Federal Council, vroeg om een „nieuwe taal", welke aanstaande bekeerlingen der kerk kunnen verstaan.

Bovengenoemd blad rapporteert Dr Dahlbergs rede en zegt daarvan: „ „Zulke gezegden als „die dierbare Naam van Jezus" en „komende onder het bloed" en „gezaligd door genade" hoe diep hun waarheid en hoe bijbels hun achtergrond ook moge zijn, vinden eenvoudig geen aanslag (?) in de geest van de gemiddelde Amerikaanse luisteraar."

Taal en inhoud De problemen zijn dus over en weer al dezelfde. Er zal ook in Amerika wel een schare „onkerkelijken" zijn, die dank zij hun opvoeding nog wel begrijpen wat er bedoeld wordt met de Christelijke terminologie, maar daarnaast zullen er ook velen zijn, die er niets van begrijpen en totaal vreemd staan tegenover de achtergronden van de staande christelijke uitdrukkingen. Deze schare van geheel onkundigen vindt men hier ook en ze groeit dagelijks. Zoals men, als men onder de heidenen het Evangelie vertolken wil, eerst de taal dier heidenen moet christianiseren, zal men ook hier weer moeten beginnen te werken aan het vertolken van de christelijke begrippen in woorden, die het kind dezer wereld verstaat.

We verstaan de gehechtheid van vele gelovigen aan de oude woorden waarin hun de Schat van het Evangelie is toevertrouwd en waardoor zij die rijkdom verkregen hebben. Het zijn de „vaten" zonder welke het hun moeilijk zou vallen de Schat zelve te bewaren. Toch moeten we schat en vat, woorden en Evangelie niet vereenzelvigen. We moeten goed luisteren of anderen, sprekende in woorden waarin de Blijde Boodschap niet tot o n s is gekomen en ons dierbaar geworden is, niet hetzelfde bedoelen en op het oog hebben als wij. Laat ons geen woordenstrijd voeren. Er is een taal, die veroudert, ja heel de taal is voortdurend aan een verouderingsproces onderworpen, en we zijn niet geroepen deze doorlopende taalvernieuwing af te wijzen. Ook onze jeugd, ook de mens van nu, ook de buiten het christelijk spraakgebruik groot geworden mens, heeft er recht op de Blijde Boodschap te horen, zo, dat hij haar verstaan kan. We juichen het niet toe als de bijbel heden ten dage weer wordt uitgegeven in de taal en spelling, die hier gebruikelijk was ten tijde van de Statenoverzetters. Ook in andere termen en woorden kan het Woord Gods vertolkt worden en we hebben de taak in de taal, die zij verstaan, het te vertolken voor de van God vervreemde kinderen van onze tijd. Het gaat niet om de taal — modern of antiek — maar om het onveranderlijke Woord van God. Anders raken we ongemerkt van de fundamenten des geloofs af. We houden de woorden over, maar de Schat is er uitgegleden. Om het „voorvaderlijk" geloof bekommeren wij ons weinig maar we zijn zeer gehecht aan het geloof, dat eenmaal de heiligen is overgeleverd. Judas vers 3. Dat willen we graag zien overgaan in het bezit van de komende geslachten en daaraan zullen we zo nodig taal en terminologie ondergeschikt maken. L.

Uit ons Unie-bureau

Het is niet onze gewoonte om vanaf deze plaats felicitaties uit te spreken. Maar de uitzonderlijke gebeurtenis, dat br J. Reiling Sr te Drouwenermond deze week als oudste inwoner van Nederland 104 jaar is geworden doet ons allen in de Unie met br Reiling en de familie Reiling meeleven, zodat wij gaarne nu hier de goede gelukwensen namens de door de Unie omsloten Baptisten uitspreken. Zijn niet de namen Reiling en Baptisme veel met elkaar verbonden? De ouders van br Reiling bevonden zich onder het zevental, dat tezamen de eerste Baptisten Gemeente in Nederland stichtte, nu ruim 105 jaar geleden. Br Reiling zelf heeft een vooraanstaande plaats in zijn gemeente ingenomen als geacht ouderling gedurende een lange reeks van jaren. Zijn kinderen nemen een leidende positie in in gemeenten, terwijl ook onder de kleinkinderen dezulken zijn, die zich aan de dienst des Heeren toewijden. Op het ogenblik zijn er onder onze voorgangers drie, die de naam Reiling dragen! Waarlijk, de dank wil uit ons aller hart opstijgen jegens onze Heer voor wat Hij onze gemeenten in de figuur van de nú 104-jarige heeft geschonken!

De Unie-secretaris,
T. JANSMA.

Gemeenteberichten

WINSCHOTEN

De Gemeente Winschoten wil ook weer eens iets van zich laten horen. Gode zij dank zijn het goede dingen, waarvan wij mogen getuigen. Reeds tweemaal mochten wij na de verbouwing van onze kerk het doopvont gebruiken. Beide keren was er een grote schare belangstellenden die getuige waren van de doop en luisterden naar de prediking. Zondag 10 December was een bijzondere dag voor de Gemeente. 60 jeugdigen en ouderen uit de Gemeente Weener (Duitsland) waren de gast van onze Gemeente. Voor de Duitse broeders en zusters was het de eerste keer na de oorlog, dat zij gemeenschap hadden met Nederlandse Baptisten. Het is voor hen en voor ons een feestdag geworden waarbij bleek, dat er wederzijds behoefte was op deze wijze voort te gaan. 's Morgens luisterden wij naar een prediking van onze voorganger die naar aanleiding van Hand. 28 : 15 sprak over: EEN MOEDGEVENDE ONTMOETING.

's Middags hielden we een liefdemaal, waarbij zowel door Hollanders als Duitsers getuigd werd van de eenheid des geloofs en de blijdschap over deze ontmoeting. Het liefdemaal werd besloten met de viering van het Heilig Avondmaal, waarbij wij onze eenheid met de Heer en met elkander beleden. 's Avonds was er een gezellig samenzijn, waarin geluisterd werd naar muziek en zang, zowel van Duitsers als Hollanders. Door enkele jongeren van de N.B.J.B. werd een samenspraak opgevoerd in Gronings dialect, die door de gasten, die veelal plat Duits spreken, goed gevolgd kon worden. Er was grote dankbaarheid in aller harten toen de samenkomst beeindigd werd en de gasten per autobus naar de grens gebracht werden. Wij hadden een goede dag met elkander, zo goed dat wij graag gebruik zullen maken van de uitnodiging om nu ook eens op bezoek te komen bij onze Duitse broeders en zusters in Weener.

Wat het gemeentelijke werk betreft, dat kan samengevat worden in deze weinige woorden: het gaat Gode zij dank goed. Op het ogenblik is de Gemeente echter in spanning wat de voorganger zal doen met de beroepen van de Gemeenten Zandbulten en Almelo. Eerst had hij een beroep van de Gemeente Foxhol, waarvoor hij tot onze blijdschap bedankt heeft. God geve onze voorganger licht en genade om ook in dezen Zijn wil te kennen en te doen.

Met broedergroeten voor alle
verbondenen in onze Gemeenten
de secretaris A. HUIZINGA.

VRIESCHELOO

Geliefde broeders en zusters. Het is ons een vreugde u mee te delen, dat we Zondag 3 Dec. het voorrecht mochten hebben, om twee jonge broeders op hun belijdenis door de doop de Gemeente binnen te leiden. Onze voorg. Ds de Jong bepaalde een volle kerk bij de woorden uit Matth. 28 : 16—20, in het bijzonder het 19e vers: „Gaat dan henen, onderwijst al de volken, dezelve dopende in de Naam des Vaders en des Zoons en des Heiligen Geestes, lerende hen onderhouden alles, wat ik u geboden heb".

Spr wees op de grote verantwoordelijkheid van deze stap. De doop is niet een vorm of instelling van de kerk. Vaak wordt de doop door besprenging voltrokken aan hen, die de verantwoordelijkheid van hun daad niet kunnen dragen, daar deze stap niet door hen zelf wordt gedaan, en dus ook geen geloof aanwezig kan zijn. Komt men waarlijk tot bekering en door het geloof tot de daad der gehoorzaamheid, de doop, dan zal het ons maken tot een getekende van Jezus Christus.

Het is altijd weer een ontroerend, heilig ogenblik de dopelingen te zien afdalen in het water. Immers de oude mens wordt begraven en de nieuwe mens verrijst en gaat zijn weg met blijdschap. Het is steeds een bemoediging voor degene die deze stap heeft gedaan, en met vreugde zien zij hoe de Hemelse Landman voortgaat schoven te bergen in de Hemelse schuur.

Na de dienst ging de Gemeente aan de avondmaaltafel. Door de br ouderling werden deze broeders hartelijk welkom geheten.

Laten wij getrouw zijn, gezamenlijk de schouders plaatsen onder het werk der Gemeente, en dat biddende doen, dan zal de zegen niet achterwege blijven.

G. D., secr.

STADSKANAAL

Het is al een hele tijd geleden, dat U van de Gemeente Stadskanaal iets in ons weekblad heeft kunnen lezen. Dit wil niet zeggen, dat we in de afgelopen maanden waren ingeslapen en nu hieruit weer zijn ontwaakt. Integendeel!

Steeds weer mocht onze voorganger in zeer goed bezochte diensten het Evangelie uitdragen. Ook de openluchtsamenkomsten hadden geen gebrek aan belangstelling. Aan honderden mensen mocht door lied en toespraak de Blijde Boodschap worden gebracht. Ook het andere werk in de Gemeente ging goed.

Zondag 3 Dec. j.l. echter was voor onze Gemeente een zeer blijde dag. Zeven jonge mensen werden door de doop de Gemeente binnengeleid. Ons kerkgebouw was tot in alle hoeken bezet. Aandachtig werd er ge-

luisterd naar de prediking n.a.v. Fil. 3 : 7—11. Wanneer we Christen willen zijn, moet er wat over boord, we kunnen niet twee heren dienen. Het is vaak zo, dat het leven door het aardse zo vol is, dat er voor Jezus geen plaats meer is. Christen zijn kost iets. Het is niet gemakkelijk. We moeten het kruis opnemen. En Jezus moet *alles* worden. Het kind van God, dat zich volkomen aan Jezus geeft, blijft staande, want de Heer zorgt voor hem.

Ook de 7 jongeren hebben ervaren, dat Jezus alleen kan helpen. Jezus heeft hen gegrepen, zij grepen Hem. Zo gaan we verder in vol vertrouwen, wetende dat God doorgaat zondaren te roepen en te brengen tot Zijn wonderbaar Licht.

G. M.

Onze roeping
ten aanzien van
Israël

Slot

b. Israëls Voortbestaan

Ook dit is niet minder bewonderenswaard. Of is het soms geen wonder als we lezen de geschiedenissen van Jacob en Jozef en van Israëls verblijf en verdrukking in Egypte, van de uittocht en van de reizen door de vreselijke woestijn, 40 jaren lang. Daar werden ze gespijsd met brood uit de hemel en water uit de rots. Hun kleding verouderde niet en hun schoenen raakten niet versleten.

En voorts al de lotgevallen van Israël in eigen land alsook in ballingschap in de vreemde. Is het geen wonder dat God immer een „overblijfsel" spaarde en bewaarde?

Zelfs na de omwandeling en kruisdood van de Heere Jezus, toen stad en tempel zijn verwoest en het volk der Joden over de ganse aardboden is verstrooid geworden, is het, tot op de huidige dag gebleven. Israël is nog immer Israël.

Welke verschrikkingen er ook over dat volk zijn heengegaan, en welke krachten er ook werden gemobiliseerd om het met wortel en tak uit te roeien, nog altijd is Israël, terwijl zij die getracht hebben het uit te roeien en te vernietigen, zijn vergaan en hun heerlijkheid is tot niets geworden. Denken wij alleen maar terug aan de gruwelijke Jodenvervolging in de laatste wereldoorlog door het Nazidom.

Waar zijn ze gebleven, die met grote mond beweerden dat zij alle Joden van de aarde zouden verdelgen?

Zij zijn niet meer, maar daar staat tegenover, en het is als een Goddelijke ironie, dat Israël op de dag van heden weer een zelfstandige staat en volk is.

Zelfs een Biliam, die zijns ondanks, sprak door de Geest Gods, profeteerde het reeds aldus: „.... dat volk zal alleen wonen, en het zal onder de heidenen niet gerekend worden".

c. Israëls uiteindelijk Bestaan.

Dat is dus de toekomst van Israël.

Menigeen heeft zich afgevraagd of Israël nog wel een toekomst heeft en velen zijn er, en zij zijn er zelfs onder ons, die daarop geantwoord hebben: Neen, Israël heeft geen toekomst meer, want Israël heeft de raad Gods tegen zichzelve verworpen.

Een goed begin van 1951

Dat wil ik graag. Maar hoe?

Door zich het fraaie dagboek VAN DAG TOT DAG aan te schaffen! Het is geschreven door 14 van onze eigen voorgangers en in de ware zin van het woord stichtelijk, opbouwend, juist meegevend dát woord, dat U voor de dag nodig hebt. In zeer veel gezinnen is het al bekend en een dagelijkse gids. Hebben de nieuwe leden der gemeente en de in de loop van dit jaar gehuwden reeds het dagboek? Nu, dit is hier het dagboek hunner keuze! De prijs van dit magnifieke boek is laag, slechts f 4.50. Ze kunnen zich wenden tot ons Lectuurfonds, Tetterodestraat 47, Haarlem, en het wordt hun ten spoedigste toegezonden. Dat is een goed begin van 1951 en naar wij vertrouwen wordt het een voortzetting vol verkwikking!

Hebben alle gemeente-secretarissen al het ledenboek in gebruik en evenzo de ledenkaarten voor een overzichtelijke ledenadministratie? Die moest nu eigenlijk met de intrede van 1951 toch prima voor elkaar zijn. U bewijst Uw gemeente en Uw secretariaat in het bijzonder een goede dienst, wanneer U er nú werk van maakt en met een ledenadministratie begint, die U veel genoegen zal bezorgen. In het Lectuurfonds is het ledenboek verkrijgbaar voor f 5.— en de ledenkaarten in 3 soorten voor 3 cent per stuk. Start U 1951 met deze administratiemiddelen en U zult blijvend dit goede begin zegenen!

T. JANSMA.

„Zij, die geloven in een toekomst voor Israël als volk in eigen land, doen dit doordat ze het Nieuwe Testament niet goed lezen", zo werd het ongeveer voor enige tijd in „De Christen" beweerd.

Ik ben van een andere mening en ik neem volle vrijmoedigheid om dit hier te zeggen, niet omdat ik zo gaarne de handschoen opneem tegen onze zeer geachte heer „Schakelredacteur", maar omdat ik er in verband met het onderwerp wel iets over zeggen moet.

Om te bewijzen dat Israël wel degelijk een toekomst heeft, zouden vele uitspraken uit het O.T. aan te halen zijn, doch omdat wij N. Testamentische Christenen zijn, en omdat beweerd wordt dat wij toch op dat punt het N.T. niet goed lezen, wil ik maar beginnen met enkele sprekende plaatsen uit het N.T. te laten getuigen:

De Apostel Paulus laat in Rom. 11, wat onze vraag betreft in het geheel geen onduidelijk geluid horen.

Hij vraagt: „Heeft God Zijn volk verstoten?" en hij antwoord zijn eigen gestelde vraag met: „Dat zij verre", m.a.w. die gedachte mag eigenlijk niet eens bij ons opkomen.

Let wel, indien het waar zou zijn, dat, doordat Israël zijn Koning, onze Heere Jezus Christus heeft verworpen en gedood, nu ook God Zijn volk zou hebben verworpen en verstoten, dan zou dit zeker hier op deze plaats duidelijk door de Apostel gezegd zijn geworden.

En dat zegt hij hier nu juist NIET, maar wel verkondigt hij hier, dat, alhoewel Israël zijn God en zijn raad tegen zich heeft verstoten en dus ontrouw is ge-

worden, dat God nochtans getrouw blijft, „*Want de genadegift en de roeping Gods zijn onberouwelijk*' (zie : 29).

„HUN val is de rijkom der wereld en hun verwerping is de verzoening der wereld" en als dan hun vermindering de rijkdom der heidenen is, wat zal dan hun volheid en hun aanneming wezen, anders dan het leven uit de doden?

Inderdaad, zowel als hun ontstaan is geweest een verwekking van het leven uit de dood, zo zal hun uiteindelijk bestaan wezen.

God heeft hen als de natuurlijke takken van de olijfboom afgehakt, Hij is ook machtig hen weder in te enten, indien zij in het ongeloof niet blijven, en daarin zullen ze niet blijven, want: „De Verlosser zal uit Zion komen en zal de goddeloosheden afwenden van Jacob; en dit is hun een verbond van Mij, zegt de Heere als *IK HUNNE ZONDEN ZAL WEGNEMEN*".

De Apostel openbaart een verborgenheid, n.l. dat de verharding voor een deel over Israël gekomen is, *totdat de volheid der heidenen zal ingegaan zijn*".

Want God heeft hen allen onder de ongehoorzaamheid besloten, *OPDAT* Hij hun ALLEN zou barmhartig zijn.

Is het een wonder dat de Apostel als hij zo ver gekomen is dat hij het uitroept: „O diepte des rijkdoms, beide der wijsheid en der kennis Gods! hoe ondoorzoekelijk zijn Zijn oordelen, en onnaspeurlijk Zijne wegen!'

Dezelfde Apostel leert uitdrukkelijk dat Israël eens als Israël zal bekeerd worden in *2 Kor. 3 : 16*, zeggende: „Doch zo wanneer het (d.i. Israël) tot de Heere zal bekeerd zijn, zo wordt het deksel weggenomen".

Het „deksel", waarvan hier sprake is, is de verblinding die op hen ligt als ze nu het O.T. lezen (zie : 14 en 15).

Maar om nog sterker bewijs dan het Apostolische woord van Paulus, dat eigenlijk reeds afdoende zou kunnen zijn, aan te voeren letten wij op wat de Heere Jezus zelf omtrent deze dingen zegt:

Matth. 23 : 38 en 39: „Ziet Uw huis wordt U woest gelaten. Want ik zeg U: Gij zult mij van nu aan niet zien, totdat gij zeggen zult: Gezegend is Hij die komt in de naam des Heeren". Hier spreekt Jezus over de verwoesting van Jeruzalem en Zijn, daarna, voor hen verborgen zijn. Dit is hetzelfde als „hun verwerping" uit Rom. 11. En ook de Heiland geeft hier een bepaling van tijd: „TOTDAT gij zult zeggen: gezegend is Hij die komt in de naam des Heeren". Inderdaad ook Jezus dus zegt het, dat de Verlosser tot Zion zal komen.

Tot zolang zullen zij Hem niet zien en niet kennen en erkennen, maar niet langer. Zij zullen dan wederom bekeerd worden.

Luk. 21 : 24: „En zij zullen vallen door de scherpte des zwaards en gevankelijk weggevoerd worden onder alle volken. En Jeruzalem zal van de heidenen vertreden worden, *totdat de tijden der heidenen vervuld zullen zijn*".

Israël zal wel worden verjaagd uit zijn land en verstrooid onder alle volken en Jeruzalem zal zelfs van de heidenen in bezit genomen en vertreden worden, maar dat zal, volgens het woord van de Meester, zijn met een „totdat". Er komt dus een einde aan. Er komt een wending, een omkering der dingen.

Toen de Heere Jezus eenmaal te Nazareth voorlas uit de schriften las Hij uit de profeet Jesaja, hoofdstuk 61:

„De Geest des Heeren is op Mij, omdat de Heere Mij gezalfd heeft, om een blijde boodschap te brengen de zachtmoedigen; Hij heeft mij gezonden om te verbinden de gebrokenen van harte; om de gevangenen vrijheid uit te roepen, en de gebondenen opening der gevangenis; om uit te roepen het jaar van het welbehagen des Heeren",

en toen Hij zover was deed Hij het boek dicht en zeide: „HEDEN is deze schrift in Uw oren vervuld".

Maar de profetie gaat in werkelijkheid nog verder, met: „en de dag der wraak onzes Gods; *om alle treurigen te troosten; om de treurigen Zions te beschikken, dat hun gegeven worde sieraad voor as, vreugdeolie voor treurigheid, het gewaad des lofs voor een benauwde geest, opdat zij genaamd worden eikebomen der gerechtigheid, een planting des Heeren, opdat Hij verheerlijkt worde*".

Deze dag der wraak is niet anders dan de wederkomst van onze Heere Jezus Christus, wanneer Hij Zijn Gemeente tot Zich zal verzamelen in Zijn heerlijkheid en Hij op zal treden als Rechvaardige wereldrechter.

En dat de toekomst van Israël niet alleen een geestelijke herleving zal zijn, maar tevens een herstelling als volk in eigen land, het land der Vaderen, dat mag misschien velen ongelooflijk in de oren klinken, maar het woord van Gods Profeet zegt het in hetzelfde hoofdstuk waaruit wij zoeven de Heere Jezus zelf hebben horen voorlezen. — Luister maar:

„En zij zullen de oude verwoeste plaatsen bouwen, de vorige verstoringen weder oprichten, en de verwoeste steden vernieuwen, die verstoord waren van geslacht tot geslacht. En de uitlanders zullen staan, en Uw kudden weiden, en vreemden zullen Uwe akkerlieden en Uw wijngaardeniers zijn.

Doch gijlieden zult priesters des Heeren heten; men zal U dienaren onzes Gods noemen; gij zult het vermogen der heidenen eten, en in hunne heerlijkheid zult gij U beroemen; . . . . zij zullen eeuwige vreugde hebben, want Ik, de Heere, bemin het recht".

Broeders, ik zou U nog wel gaarne meer willen citeren van Gods heerlijke toezeggingen voor Zijn volk, zoals die door de Profeten vanouds zijn gesproken, maar ik laat het hierbij.

In het kort samengevat mogen wij nu zeggen, dat onze roeping ten aanzien van Israël is:

1. Dat wij het Woord van God zullen laten staan, en met grote eerbied en aanbidding bewonderen, de onveranderlijkheid van Gods raad en beloftenissen, die van kracht blijven niettegenstaande zonde en hardnekkigheid.
2. Dat wij de Joden noch als personen, noch als natie zullen verachten. Wij mogen niet tegen de takken roemen. We zullen niet hooggevoelende zijn, maar vrezen.
3. Hebben wij slechts medelijden met hen in hun ellendige staat, en volgen wij met grote aandacht hoe God hen ook daarin leidt en ook daaruit voert, waarvan we nu reeds iets zien in de nieuwe staat Israël, alhoewel ze ook daar nu nog leven in de geestelijke donkerheid. Hoe lang nog?
4. Dat wij voor hun bekering zullen bidden, en dat we hen zo mogelijk tot een zegen zullen zijn, hen tot jaloersheid verwekkend door een heilige wandel in Godzaligheid.

☆

Mededelingen

STUDENTENBERICHT

Aan de Universiteit te Utrecht slaagde voor het candidaatsexamen in de Theologie br Ph. Lindeman. Dat is dus na de oorlog de derde, die aan deze Universiteit een wetenschappelijk examen aflegde. Br Lindeman, onze hartelijke gelukwensen en veel sterkte bij de voortzetting der studie.

Namens de Commissie
voor de Opleiding,
G. VEGTER.

Br Hofhuis, voorganger van Drachten, Houtlaan 65, is telefonisch te bereiken onder no. 2539 (K 5120).

BIJNA ....

Ja, bijna zijn de 3 maanden wervingsactie van nieuwe abonné's voorbij! Er rest nog maar ongeveer een week en dan valt de beslissing. De spanning stijgt onder degenen, die dapper hebben geholpen om nieuwe lezers te winnen. Natuurlijk weet ik het wel, dat ze het in wezen alleen maar deden om de voldoening voor zichzelf, dat anderen in de zegen gingen delen van het regelmatig ontvangen van De Christen door abonné te worden. En ik prijs hen, dat zij zich als ware CHRISTEN-vrienden openbaren! Maar de administratie heeft toch maar een steentje bij willen dragen, opdat zou blijken wie de flinkste zou zijn. Daarom stelde ze een 4-tal boeken beschikbaar naar eigen keuze ter waarde van f 10.—, f 7.50, f 5.— en f 2.50. Dit zijn om zo te zeggen de hoofdprijzen, terwijl er dan nog een „troostprijs" is voor ieder aanbrenger van nieuwe abonné's: keuze van f 1.— lectuur uit ons Lectuurfonds voor elke 2 abonné's! Weet U nog de voorwaarden? De nieuwe abonné's moeten uiterlijk 31 Dec. a.s. bij mij opgegeven zijn (latere opgaven vallen dus betreffende deze wervingscampagne buiten beschouwing) *én* het abonnementsgeld over 1951 (f 5.—) van de nieuwe abonné's moet op diezelfde dag ontvangen zijn! Natuurlijk behoeft de nieuwe abonné het abonnementsgeld over 1951 niet ineens te betalen, maar kan f 2.50 over het 1ste halfjaar of f 1.25 over het 1ste kwartaal betalen (natuurlijk bij vooruitbetaling); maar wil de nieuwe abonné degene, die hem (haar) heeft opgegeven, een kans geven om mee te dingen naar één der prijzen, dan kan f 5.— over 1951 ineens betaald worden terwijl de nieuwe abonné dan meteen 80 cent incassokosten voor zich bespaart!) En ik geloof, dat de nieuwe abonné's deze dienst aan zichzelf en aan de aanbrenger graag willen bewijzen. Iedere abonné kan meedoen, ook nú nog. Wie weet nog abonné's aan te brengen? Kijkt nog eens even goed rond, spreekt deze en gene eens aan, die toch eigenlijk De Christen moeten lezen, en .... maakt ze tot leden van onze lezersfamilie door ze te winnen als abonné! Bijna is de wervingsactie voorbij. Maar nóg is er een goede kans voor U. De administratie, Tetterodestraat 47, Haarlem staat klaar om uw aanmeldingen met vreugde te noteren. En ze deelt in Uw vreugde, dat U een ander tot een blijvende zegen is geworden!

PER 1 JAN. 1951 IN ELK BAPTIST GEZIN DE CHRISTEN.

T. JANSMA.

Boekbespreking

DE WEG VAN HET LICHT. Jeugdbijbel van Mevr. M. A. M. Renes—Boldingh met illustraties van Mej. Gunhild Kristensen.

Weer een kinderbijbel. De Ned. Zondagsschool Ver. en de uitgever Callenbach verzochten de schrijfster een Bijbelbewerking te willen geven voor de jeugd. Zij ging met vreugde en dankbaarheid aan het werk, want nu werd een jarenlange wens en een vele malen herhaald gebed vervuld. Zo bericht de schrijfster in haar voorwoord, dat zij Verantwoord genoemd heeft. Ik citeer deze woorden opdat u moogt weten met hoeveel ernst en aandacht gewerkt is. Natuurlijk heb ik niet hele boek, 340 bladzijden, achterelkaar uitgelezen. Wel hier en daar een deel en dan trof mij steeds op welk een onopvallende wijze allerlei exegetische stof verwerkt is. Weer een kinderbijbel erbij. Gelukkig is het land, dat kinderen heeft. En gelukkige kinderen, die het Woord mogen vernemen. Zorg, dat uw kind het hoort. Het boek is prachtig gebonden, heeft vele tekeningen, en is bepaald niet duur. F 5.90 en indien 25 exemplaren besteld worden slechts F 5.25. Heel hartelijk aanbevolen.

HUIZINGA.

JAARGANG 67 - Nr. 3033
VRIJDAG 29 DEC. 1950

WEEKBLAD
DE CHRISTEN
Orgaan tot verbreiding van de beginselen van N.T. Christendom

UITGAVE VAN DE UNIE VAN BAPTISTEN GEMEENTEN IN NEDERLAND

REDACTIE-ADRES: Ds. C. BRANDT, MOERKERKESTRAAT 151c - ROTTERDAM—Z.
ADM.: Ds. T. JANSMA, TETTERODESTRAAT 47, HAARLEM, POSTREK. No. 9260 TEN NAME VAN DE UNIE - TEL. 18032

ABONNEMENTSPRIJS BIJ VOORUITBET. VOOR NEDERLAND EN OVERZEESE GEBIEDSDELEN P. JAAR F 5.— - BUITENLAND P. JAAR F 6.50

Het wegwijzende WOORD

En nu . . . verder!

Ex. 14 : 15.

Voor de Israelieten was het binnentreden van de nieuwe tijdkring een onderneming van bevrijding en angst! De Egyptenaren, murw geslagen door de teisterende plagen, hadden eindelijk erin toegestemd, dat het volk van Jakob de tocht naar het eigen vaderland zou ondernemen.

Wat mag er in het hart van al die bevrijden zijn omgegaan, toen eindelijk het signaal van de aftocht werd gegeven? Aan het diepste verlangen van het gemoed kon dan tenslotte toch gevolg gegeven worden! De stem der drijvers zou niet meer vernomen worden; geen knallende zweepslag zou hen meer verschrikken. Voorwaarts trekken ze de nieuwe tijd tegemoet, onder blij gejuich zolang de krachten nog fris zijn, maar zelfs als de avond gevallen is siert nog een blijde glimlach het gelaat. Ze zijn vrij! Eindelijk mogen moed en volharding langs wegen gaan, die door eigen inzicht zijn ontworpen en door eigen wil zijn uitgestippeld! Nú eerst mogen zij zich volwaardig mens voelen: hun lot in eigen handen nemen!

Doch lang zou dit geheven zelfgevoel niet duren. Achter hen rukt de vijand, die berouw heeft van de betoonde zwakheid, op. De toestand van het volk Israels is hachelijk. Ontwijken naar links of naar rechts is onmogelijk. Vóór hen breidt de Schelfzee zich uit. De toekomst schijnt slechts één keuze over te willen laten: hernieuwde gevangenschap of dood!

Maar temidden van de ontreddering van het volk hoort de leidsman Mozes Gods Stem: „Zeg de kinderen Israels, dat zij voorttrekken!"

Als we niet wisten, dat God deze woorden had gesproken, dan zouden we het een wreed advies genoemd hebben. Voorwaarts gaan, dat was gelijk aan de dood ingaan! Daar immers wachtten de golven van de zee! En toch spreekt de Heer haast op een toon als wilde Hij zeggen: „Maar doe nu toch wat voor de hand ligt; komt de vijand van het westen, ga dan oostwaarts!" — Ziet God dan de gevaren niet die dáár dreigen? Het lijkt bijna op de raad aan iemand gegeven, die voor een wolf vlucht om een schuilplaats te zoeken in het hol van een leeuw. Bij zulk een raad kan men wrevelig worden!....

.... tenzij men vertrouwt, dat God de gevaren tòch niet achteloos voorbij ziet en er wel degelijk rekening mee houdt. In dát geval ademt Zijn onbegrijpelijk gebod slechts verheven rust: de gevaren zijn voor Hem geen gevaren! Voor Hem kunnen ze alleen maar zwichten. Daarom mogen de kinderen Israels luisteren en gehoorzamen tot hun redding. Waar God de weg wijst, mag de vrees wijken.

Straks treden ook wij een nieuwe tijdkring binnen. We wensen elkaar alles goeds en zetten daarbij een vrolijk gezicht. Maar diep in ons gemoed is er misschien nog wat vrees blijven hangen. Wat zal het jaar brengen? Gevaren van vijandschap, van vereenzaming. Durven we nog wel één schrede voorwaarts te gaan?

Gods commando: „Zeg dat zij voorttrekken!" geldt ook voor ons. Ook wanneer het gehoorzamen menselijk gesproken gelijk staat met het tegemoettreden van de grootste dreiging, staat er voor Gods kind geen andere weg open.

Wij mogen echter, evenals de Israelieten, alle angst laten varen al schijnt Gods weg ook naar de ondergang om te buigen. Het is juist Goddelijke grootheid om de verlossing van de dood te bewerkstelligen door bemiddeling van de dood, mits men dit terrein gehoorzaam *achter Hem aan* betreedt!

BRANDT.

Namens alle leden van de Redactie spreken wij de wens uit, dat het wonderbare licht van Gods barmhartigheid zal blijven schijnen over al onze medeverbondenen gedurende het jaar dat wij thans binnentreden.

De Eind-Redacteur.

Nieuwjaarsboodschap van de Baptisten Wereldalliantie

DE OPEN DEUR

Aan de Leden van onze Baptisten Gemeenten in de gehele wereld:

Groetenis in de Naam van onze Meester en Heer.

In gedachtenis houdend de wonderbare geestelijke gemeenschap, die tijdens het congres in Cleveland zich openbaarde, blikken we met vertrouwen het jaar 1951 tegemoet. Immers we weten, dat alle jaren Gode toebehoren en dat, als wij trouw zijn in gebed en toegewijde dienst Zijn beloften niet zullen falen.

De Baptisten plegen tot leiding en hulp steeds op Gods Woord terug te grijpen. We mogen daarom elkaar de lezing van Op. 3 : 8 zeker aanbevelen. Het is het woord dat God aan de gemeente te Philadelphia richtte: „Zie, Ik heb een geopende deur vóór u gegeven en niemand kan haar sluiten". Philadelphia, hoewel geplaatst in een economisch voordelige toestand, lag in een distrikt, dat aan vulcanische uitbarstingen was blootgesteld, terwijl de stad zelf menigmaal aardbevingen had te doorstaan. En juist tot zulk een voortdurend met de ondergang bedreigde stad kwam de roepstem Gods. Onzekerheid, niets dat houvast bood .... en tòch te zelfder tijd de uitkomst van de open deur, die God gaf!

De tijden waarin ook wij als Baptisten in de wereld leven, bieden weinig zekerheid. Velen van onze broeders kunnen slechts onder grote moeilijkheden de christelijke prediking handhaven. In sommige gebieden zijn de overtuigingen, waarvoor wij onze hand in het vuur zouden willen leggen, in gevaar. Overal openbaart zich de klemmende behoefte aan de verlossende genade, zoals die in het evangelie tot uitdrukking komt. Welnu, ook tot ons — evenals tot de gemeente te Philadelphia in de oudheid — komt dezelfde boodschap. De deur is open! God-zelf heeft haar geopend! Het is onze zaak naar binnen te gaan, elkander in het geloof hand en hart reikend, zingend de luisterrijke liederen van Christelijke ervaring, verkondigend het zuivere Evangelie van de Gekruisigde en Opgestane Heer, willig te offeren en bereid geofferd te worden, opdat de mensheid slechts leert „Hem te kronen tot Heer van het al".

Moge onze hemelse Vader het jaar kronen met nieuw leven. Dat Hij stromen van zegen op al onze gemeenten mocht uitgieten! Laten wij allen in de meer rustige wegen van ons persoonlijke leven ons nauw bij de Meester aansluiten. Zij die dagelijks met Christus in gemeenschap staan, onthullen een geloof, dat hen in staat stelt de roepstem van vandaag te vernemen.

„Staat op, o mannen Gods!
  Legt af de beuzelingen,
Geeft hart en gemoed, uw ziel en kracht
  in de dienst van de koning der koningen.

Houdt hoog het Kruis van Christus;
  Gaat voort in Zijn voetspoor;
Als broeders van de Zoon des Mensen
  Staat op, o mannen Gods!"

F. TOWNLEY LORD,
President

ARNOLD T. OHRN,
Alg. Secretaris

WALTER O. LEWIS,
Tweede Secretaris

JOEL SORENSON,
Jeugd-secretaris.

Losse Schakels

„Uit" In Luk. 16 : 9 zegt de Heere Jezus: maakt uzelve vrienden uit de onrechtvaardige Mammon. De Nieuwe Vert. heeft: „Maakt u vrienden met behulp van de onrechtvaardige Mammon". Daartegen merkt Dr C. Brouwer in een zijner stellingen, toegevoegd aan zijn disertatie „Wachter en Herder" op, dat het moet zijn: Maak u vrienden met loslating van de onrechtvaardige Mammon.

De Statenvertaling: „uit" is niet duidelijk. De Nieuwe Vert. schijnt dezelfde gedachte duidelijker te willen weergeven: „met behulp van". Gebruik de onrechtvaardige Mammon om er vrienden mee te maken. Zeggen de woorden „met loslating van" wel iets anders?

Wat is „Mammon"? Het schijnt wel dat we bij deze uitdrukking moeten denken aan opgepot geld, geld, dat aan de circulatie is onttrokken, dat verzameld en weggestopt wordt inplaats van nut te stichten. Op deze Mammon zou de Heiland het oog gehad hebben toen Hij zeide: vergadert u geen schatten op aarde, waar de dief doorgraaft en steelt.

Deze schatten moet men „loslaten"; men moet er zich los van maken en ze gebruiken om er vrienden mee te verwerven doordat men hen er mede helpt. Maar dan is dat „loslaten" toch niet anders dan „met behulp van"? Eerst hield men het geld vast, verstopte het en dus lag het ongebruikt, onnut, ergens in de grond, maar moest het te voorschijn halen, en behoeftigen er mee helpen. Dat helpen „uit" de onrechtvaardige Mammon is dus zowel een helpen „met behulp van" als „met loslating van" de onrechtvaardige Mammon.

„Welkom" De Heere Jezus wijst bovengenoemde weg tot vrienden maken: „opdat, wanneer u ontbreken zal, zij u mogen ontvangen in de eeuwige tabernakelen". De N. Vert. heeft: „opdat wanneer deze u ontvalt men u apneme in de eeuwige tabernakelen". Er komt een tijd, dat men met geld niets meer kan doen. Dan moet men wat anders hebben. Dan komt de oogst, en die zal wel in verband staan met het hier uitgezaaide, maar van andere aard zijn. Wie ontvangt de gever, de mens, die hier zijn bezit heeft omgezet in onvergankelijke waarde? Misschien de beweldadigde; misschien de Heere zelf, maar in dat woord „ontvangen" ligt toch geen grote vreugde uitgedrukt. — En ligt in het woord van de Heer ook geen opwekking om geldelijk bezit hier om te zetten in geestelijke waarden door het af te staan voor de arbeid,

die op eeuwigheidsvrucht doelt? Wat zult ge doen met uw geld, als ge de aarde gaat verlaten? Kunt ge het een betere bestemming geven met het oog op het leven, dat ge dan ingaat, dan dat ge het nalaat voor de arbeid, die de gemeente doet en die eeuwigheidsvrucht schept?

Aanbieden en aannemen In welke verhouding staan prediking en Avondmaalsviering tot elkander? Aangenomen wordt dat in de Apostolische tijd in elke gemeente het Avondmaal gevierd werd. Er zijn groepen gelovigen die in onze tijd hetzelfde doen. Anderzijds wordt tegen een vaak vieren van het Avondmaal bezwaar gemaakt. De grote kerken laten het bij vier maal per jaar, ofschoon ook daar de begeerte begint te ontwaken naar een veelvuldiger viering van het Avondmaal.

Het bezwaar, dat tegen viering van het Avondmaal op elke Zondag wordt ingebracht is, dat men vreest, dat het sleurwerk wordt. In het slechts eenmaal per maand aanzitten meent men een bescherming van de heiligheid van het Avondmaal te zien en een zekere waarborg, dat het met zegen gevierd zal worden.

Een vraag, die hierbij echter ook in overweging genomen moet worden is deze: hoe staan Woord-verkondiging en Avondmaalsviering ten opzichte van elkander? De Woordverkondiging behelst de Boodschap en is de utinodiging tot verzoening. Zij presenteert de Christus; zij stelt hem voor; Bied Hém aan, die het Brood des Levens is. Dit aan*bieden* bereikt dan alleen het beoogde resultaat, wanneer het beantwoord wordt door aan*nemen*.

Hoe aan te nemen? De vraag is echter: hoe moet dat aannemen plaats hebben? Geestelijk, zegt ge. Goed, maar hoe doe ik dat nu „geestelijk"? Het uitsluitend aanhoren van het Evangelie maakt moe. De prediker moet al buitengewoon begaafd zijn om iemand, die nooit verder komt dan luisteren, te blijven boeien. Dat aanhoren, zonder daad van reactie, zonder tegendaad, antwoord-daad, maakt ondragelijk moe. Eerst als het Woord Gods steeds antwoord ontvangt, blijft het fris en bekorend. Blijft er *behoefte* aan, al hoort men het ook duizendmaal. God weet dat en houdt er rekening mee dat we mensen zijn: een lichamelijk-geestelijke bestaanswijze hebben. Hij zoekt ons niet buiten het lichamelijke om: Hij geeft ons Woord en Teken. Hij treedt in geestelijk-zinnelijke wijze met ons in gemeenschap. In het midden der saamgekomenen staan Doopvont en Avondmaalstafel.

Het antwoord, dat de heiden en de Jood in de dagen der Apostelen gaven wanneer *zij* het goddelijk aanbod, in de Verkondiging hun gedaan wilden aannemen, was, dat zij zich lieten dopen. Het zich laten dopen in aansluiting en in antwoord op de prediking van Christus, was Christus aannemen. Gods daad, de gave van Christus, werd beantwoord door de daad van de Doop. Zo trad de zondaar in de gemeenschap met de Verlosser. De Doop is het middel waardoor men Christus aanneemt. En waarom neemt men Hem aan? Omdat men in Hem gelooft, zoals Hij in de prediking werd voorgesteld.

Het Avondmaal is het bewaren van, het blijven in deze gemeenschap. Het is het bestendig zich herhalende antwoord op de doorgaande aanbieding van Christus in het Woord. Daarom kunnen eigenlijk bij geen Verkondiging Doopvont en Avondmaalstafel gemist worden. De Doopvont voor het in-gemeenschap-treden met Christus en de Avondmaalstafel voor het beleven van deze gemeenschap. Christus *biedt zich aan* in het Woord; Hij *geeft zich* in brood en wijn. Doop en Avondmaal zijn gegeven opdat gij op het Evangelie zoudt kunnen ingaan; het verbinding gevende èn gemeenschap scheppende antwoord zoudt kunnen geven.

Loon en prestatie Niet iedereen, die zegt, dat hij zo- of zoveel „verdient" verdient het werkelijk. Inkomen is vaak een juister woord dan loon. Er zijn mensen, die weinig presteren, maar een groot inkomen hebben. In de maatschappij, zoals ze is, is dat moeilijk te ondervangen. Het is oorzaak van veel sociale onrust. Werkelijke voldoening geeft de arbeid, wanneer we weten, dat ons werk, waarin het ook bestaan moge, dienst van God is.

Een arts vertelde van een wijkverpleegster, ergens in Engeland, die in een groot district werkte en dagen zonder einde maakte. Hij verwonderde zich over haar voortvarendheid, haar geduld en opgewektheid. Nooit was ze te moe om midden in de nacht op te staan en te helpen. Haar salaris was verre van bevredigend en op een avond na een zeer ingespannen dag sprak hij daarover zijn afkeuring uit. „Zuster" zei hij „waarom vraagt U niet om een beter salaris? God weet, dat U meer waard is". Zij glimlachte. „Dokter" was het antwoord, „als God weet, dat ik meer waard ben, dan is dat het enige, waar het voor mij op aankomt". „Plotseling", zegt de arts, „zag ik de rijke betekenis van haar leven en de betrekkelijke leegheid van het mijne".

Holl. Afr. Bapt. Gemeenten Het Baptisme is in Zuid-Afrika niet sterk. De meeste Baptisten zijn daar van Engelse oorsprong, maar er zijn ook Holl. Afrikaanse Bapt. gemeenten. Ze geven samen een maandblaadje uit „South African Baptist". De hoofdmoot is in het Engels geschreven. De laatste bladz. geven nieuws uit de Holl. gemeenten. En dit in het Africaans, dat we nog net kunnen lezen, maar niet gemakkelijk spreken. — Uit de berichten kan men afleiden, dat er iets van een Pinkstergeest door die gemeenten waait (Gemeentes zegt men daar, zoals men het ook hier en daar in ons land wel hoort). Hebben wij als Nederl. Baptisten contact met deze Hollands sprekende Baptisten? Lezen zij of althans hun voormannen (die zij „leraren" noemen) De Christen? Voor verspreiding onder Africanen is onze lectuur wel ongeschikt, want die mensen kunnen geen Nederlands gemakkelijk meer lezen, maar we mogen wel aannemen, dat de leraren het wel kunnen. Wanneer het er nog niet is, zou misschien enig contact met hen over en weer goed doen. — De Redacteur van het Holl. Africaanse deel van de „South African Baptist" is Leraar D. J. Raubenheimer, Rietfonteinweg 256, Primrose, Transvaal.

Bommen en Communisme In het Amer. Baptisten maandblad Missions staat een kort art. voorzien van een illustratie. Men ziet daar een bom vallen op een eiland, dat daarmede verdwijnt. Aan de oever tegenover het eiland staan grote en kleine mensen, met bundeltjes op de rug, en kijken naar het verdwijnende eiland. Er om heen staan de woorden: „De armoede en de wanhoop, die brengen het Communisme". De schrijver zegt, dat we het Communisme niet kunnen keren met bommen en kanonnen, evenmin als men een vloed er meer kan kan keren. Hij meent dat alleen rechtvaardigheid, oprechtheid en christelijke weldadigheid de uitbreiding van het Communisme kan voorkomen. „De bekoring van het communisme kan alleen dan verdwijnen, als de christenen de dingen radicaler aanpakken en met edeler motieven", zei een spreker op een zendingsbijeenkomst in Ohio.

Wie het waren die deze dingen zeiden is van minder belang. Ons zeggen die namen niets, maar de woorden zèlf? L.

ZAND en ZAAD

Realisation

Op weg naar het huis, waar een dode werd betreurd, zag ik in de geest het bovenstaande vreemde woord op het raam van een zweedse winkel in Stockholm. Ik kan mij vergissen, maar ik meen zeker te weten, dat dit woord achter het venster prijkte, achter meerdere trouwens. Wat betekent dat? „Het is opruiming", antwoordde mijn gids. Ja, dat is ook zo. Nu zie ik het wel. Ik heb dat woord nu ook wel door. Niet gek, realisatie.

Wat realiseren betekent? Vraag het een bankbediende. Hij verandert uw waardepapieren in geld, in klinkende munt. Realisatie is omzetting in geld, waarmee u verder bijna elke deur kunt openmaken. Die kooplieden van Stockholm wilden geld voor hun waar zien. Ze hadden de stellingen vol en sommige stoffen lagen er al meer dan een jaar. Allemaal verlies. Het geld zit er maar in. Dat moet er weer uit. Hoe eerder hoe beter. Realiseren. Uitverkoop. Omzetten in liefst schoon klinkende munt. Daaraan dacht ik op weg naar het huis, waar droefheid was.

Het zal u toch ook wel eens zo gaan als Mozes. De Heer zei tegen hem onder meer deze woorden: „Gij hebt genade gevonden in Mijn ogen, en Ik ken u bij name!" Wat heerlijke woorden om er een stervend jaar mee uit te gaan en een nieuw tijdvak in te treden. Wat wil een mens nog meer? Wat winden dat er ruisen, wat regen dat er plast — dit is groter en stralender dan alle ellenden, die mogen komen. Maar Mozes zei: „Toon mij nu Uw heerlijkheid!" Twijfelde hij? Nee, maar hij wilde zien. „Toon ons de Vader en het is genoeg."

Realisatie!

De weg des geloofs wordt soms zo steil.

Over onze brede rivieren liggen de werken van techniek. In machtige bogen springen wij van oever tot oever. Geen rivier schijnt te geweldig te zijn. Wij overmeesteren ze. Maar in het geestelijk leven is het alsof wij slechts materiaal hebben voor de helft van de breedte. Daarna zien we alleen nog het kolkende water en horen we de wind gieren langs de laatste uitsteeksels van zich uitstrekkende, uitrekkende constructies, die in de lucht blijven hangen.... Zijn de beloften Gods dan geen pijlers, waarop ons ijl bouwwerk kan rusten? Heeft de Heiland niet gezegd: Maar indien gij tot deze berg zeidet: Word opgeheven en in de zee geworpen, het zou geschieden! En al wat gij zult begeren in het gebed, gelovende, zult gij ontvangen!

De verantwoordelijkheid wordt dus naar onze oever verschoven. Wij mogen dus niet eisen, dat God Zich manifesteert, realiseert. Niet smeken, dat Hij de hemel scheure. Als ik de Heiland goed begrijp wacht God er voortdurend op zulks te kunnen doen. Maar misschien kan Hij het niet doen, omdat Hij aldaar geen geloof vindt. Misschien leven wij in die tijden, waarvan de Heer zeide: Doch de Zoon des mensen, als Hij komt, zal Hij ook geloof vinden op aarde?

De wereld heeft de intocht van de andere wereld zo nodig. De verslagen en machteloze kerk van Jezus Christus, blijkbaar met handen en voeten gebonden aan staten, standen en tijden, is verschrikkelijk om aan te zien. Zij staat stom in de wereld, ofschoon alleen zij het woord zou kunnen nemen. Zij is in zichzelf verdeeld en de Geest van God is verdreven door burgerlijke kleinzieligheid en onderlinge naijver. De gemeente moest het leven en de wereld van God, moest Hemzelf realiseren. Ik, gij, wij moeten God realiseren. Wij moesten die stad zijn, die op de berg ligt en niet verborgen kan blijven.

O, onze schuld, onze zeer grote schuld. In diepe ootmoed en van waarachtig schuldgevoel en berouw moeten wij neerknielen en belijden, dat wij in het huis Gods zwarte vensters geweest zijn, waardoor geen licht kon stromen. Klagen we niet over Rusland en Amerika, over Artikel 31 en roomse penetratie, over de lauwheid van Jansen en de eerzucht van Pietersen, maar klagen wij vanwege onze schuld. Onze zeer grote schuld. Misschien behaagt het God Zich in en door ons te realiseren.

Wat zullen wij doen?

Wat zal ik doen?

HUIZINGA.

Gemeenteberichten

ARNHEM

Geliefde broeders en zusters. Zondag 10 December was voor onze Gemeente een belangrijke dag, immers die dag werd Ds J. Broertjes door Ds F. E. Huizinga van Enschede ingeleid in zijn nieuw arbeidsterrein.

We waren als broeders en zusters echt blij, en aan belangstelling heeft het ons die dag niet ontbroken.

Zelfs was onze Burgemeester in de bevestigingsdienst aanwezig en Wethouder van der Ham in de intrededienst, wij hebben deze belangstelling op hoge prijs gesteld.

Verder waren in deze dienst de afgevaardigde van de Unie van Bapt. Gemeenten in Nederland, n.l. Ds Hardenberg, en Ds de Boer namens de Gemeente Deventer.

Verder waren de vertegenwoordigers van de Oecumenische Raad, en Gereformeerde en Chr. Gereformeerde Kerk aanwezig, feliciteerden ons van harte met de nieuwe predikant en wensten ons Gods zegen toe op de arbeid van Ds en Mevrouw Broertjes.

Des avonds om half 8 kwamen wij nog eens samen in een meer gezellige sfeer, om elkaar te begroeten. Ook hier waren nog de afgevaardigden van de Gemeenten Utrecht en Apeldoorn, en dan vooral niet te vergeten broeders afgevaardigden van de Gemeente Sneek, allen wensten ons samen een goede toekomst. Verder nog enige schriftelijke felicitaties van met ons meelevende broeders, de goede wensen van het Jeudbureau werden dankbaar aanvaard. Hier werden veel goede woorden gesproken en liederen gezongen en wel in die mate, dat Ds Broertjes en zijn echtgenote vol lof en dank waren over de ontvangst die hun deel was in de Gemeente Arnhem.

Het is onze innige bede dat God ons allen wil zegenen met zijn onmisbare zegeningen.

Namens de Gemeente,
de Secretaris.

P.S. Dan dank ik hen, die onze Gemeente in ons herderloos tijdperk hebben gediend met het woord, vanaf deze plaats nog recht hartelijk voor hun medewerking in dezen.

De Secretaris.

HEERENVEEN

Het begon zo: De vorige maand kwam een bijna 13-jarige jongen des morgens van zijn bed, vloog zijn moe-

der om de hals en zei: „Moeder, ik wil graag gedoopt worden". Toen zijn moeder vroeg: „Waarom wil jij gedoopt worden?" antwoordde hij: „Omdat ik de Heere Jezus liefheb". Hij ging naar onze voorganger, kwam bij de raad der gemeente en zijn begeren werd vervuld: 10 December werd hij gedoopt. De gemeente was verblijd, ondergetekende en zijn vrouw waren het in bijzondere mate, omdat het één van hun kinderen was.

Nu valt het niet te betwisten, dat van het bedienen van de heilige doop een prediking uitgaat. Het spreekt vooral tot hen, die hun belijdenis hebben gedaan, doch menen, dat zij een of andere reden kunnen aanvoeren, om het uitstellen van hun doop te rechtvaardigen en tot hen, die weten dat het pas vrede zal zijn als zij belijden, dat zij Jezus toebehoren.

Nog voor dat de doopsbediening had plaats gevonden vroeg een zoon van br en zr Zeilstra ook gedoopt te mogen worden, terwijl daarna een zoon van onze voorganger ditzelfde vroeg. Een andere zoon beleed Jezus te willen volgen en wilde ook gehoorzaam zijn aan het woord: Sta op en laat U dopen.

Zondagavond 17 December gaf een dochter van br en zr Sissing haar hart aan Jezus. Is het wonder, dat wij dankbaar, zeer dankbaar zijn voor al deze zegen? Wij hopen dus D.V. de eerste Zondag van het nieuwe jaar weer de doop te zien bedienen aan een aantal jonge mensen, die nog voor het leven staan. Wij moesten dit alles even aan U mededelen.

Gij die dit leest en Christus reeds beleden hebt, doch nog niet zijt gedoopt, hebt gij er wel eens over nagedacht dat Uw beslissing, dit te laten doen, de eerste daad van gehoorzaamheid is aan Hem, waarvan gij beleden hebt, dat hij de Heer van Uw leven is?

Met br.groeten,
de secretaris,
W. DE LANGE.

„De lendenen omgord en brandende
de lampen!"
zo roept het jaar u toe, nu ge aan
zijn ingang staat.
Weest vaardig en bereid tot
werken, dienen, kampen,
tot scheiden, als Gods ure slaat!

Gaat waar uw God u roept,
laat u gewillig leiden;
aanvaardt uw weg en buigt uw
schouder onder 't kruis;
groet wie gij liefhebt, want uw
wegen zullen scheiden;
bereidt uw hart, bereidt uw huis.

Nog eenmaal

Tot goed besluit van dit jaar wil ik nog eenmaal vriendelijk, maar ook dringend verzoeken om mij nu onverwijld de opgave te doen toekomen van kosten, die U als lid van welke commissie ook voor de Unie hebt gemaakt. Als U dit nu dadelijk doet, is dat een goede daad van U, waarmee U dit jaar besluit, want U helpt mee aan het verkrijgen van een zuiver beeld van de stand van zaken betreffende de Unie-financiën. Niet alleen ik, maar ook de Unie rekent in dezen op U.

Natuurlijk zie ik ook graag de posten, die ik eigenlijk vóór 31 Dec. zou mogen hebben ontvangen, nu zo spoedig mogelijk tegemoet. Een tijdige betaling is ook een belangrijke dienst aan de Unie. Mag ik op Uw medewerking, vooral ook betreffende een spoedige afrekening van de Kerstnummers, rekenen? U verkrijgt daarvoor mijn bijzondere dank en die van de Unie!

De Unie-administrateur,
T. JANSMA.

Mededelingen

GEWEST HOLLAND

Op de gehouden besturenconferentie, Zaterdag 2 December te Haarlem, is bij de gehouden verkiezing het bestuur als volgt samengesteld:

Ds G. Brongers, Rotgansstr. 59, Den Haag, voorzitter
Ds C. van Wier, Laat 36, Alkmaar, penningmeester
W. Visser, Koekkoekplein 21, Rotterdam, secretaris.

Belanghebbenden worden verzocht hiermee rekening te houden.

W. VISSER, secr.

HARLINGEN

Wie kan onze secretaris de adressen verstrekken van:
R. Oorburg, schipper
E. van IJeren—Fransbergen
H. Fransbergen—Hielkema
A. Horrel, schipper.

K. WIELINGA, secr.
Westerstraat 16,
Harlingen.

De Christen voor Mevr. Wed. J. Groenewold, Blankenstr. 115[3], Amsterdam komt onbestelbaar terug. Wij herhalen onze vraag: wie kan ons helpen aan het juiste adres?

Het blijkt, dat in Exloërmond, Valthermond, en omgeving een nieuwe huisnummering heeft plaats gehad. Mogen we de abonné's vriendelijk verzoeken het nieuwe huisnummer op te geven, maar ook tevens het oude adres? Dit voorkomt veel moeite. Bij voorbaat onze dank voor Uw medewerking.

De administratie.

Komt er weer een

Bapt. Zangersdag ?

Zaterdag 11 Nov. werd een vergadering gehouden te Stadskanaal. Aanwezig waren afgevaardigden van een aantal Bapt. zangkoren, vertegenwoordigende ruim 500 zangers. De vergadering werd met gebed geopend door br R. J. Kruit van Nw. Weerdinge. De drijfveer tot deze vergadering, aldus br Kruit, is de wens, onze bekende Bapt. Zangersdagen van vóór de oorlog weer in het leven te roepen. Het is dus niet de bedoeling een concours of een festival te organiseren (er worden geen prijzen of punten gegeven). Alleen wordt er een beoordeling gegeven door een vakjury, opdat alleen de zang van onze koren worde opgevoerd en daardoor alleen de Naam des Heeren wordt geprezen.

Voorgesteld werd het te kiezen bestuur van de Bapt. Zangersdag te verzoeken een jury aan te wijzen uit door de koren voor te stellen vakmusici.

Vervolgens nam de vergadering het besluit een contributie te vragen van 50 ct. per lid per jaar, voor de eerste keer te voldoen vóór de eerste Zangersdag. Besloten werd voorts nog de Zangersdag te houden op Hemelvaartsdag 3 Mei 1951 in hotel „Veenlust" te Veendam. Tevens werd voorgesteld één verplicht en één vrij nummer op het programma te plaatsen, alsook een samenzang van alle koren.

Tenslotte werd door de vergadering een bestuur gekozen, dat alsvolgt is samengesteld:

Voorzitter: br B. Veldhuis, Muntendam.
Secretaris: br R. J. Venema, Groningen, Meeuwerderbaan 25a.
Penningmeester: br K. J. Kruit, Nw Weerdinge.
Alg. Adjunct: br W. H. Wiersema, Emmen.

Aan de brs afgevaardigden werd verzocht het bovenvermelde aan hun koren door te geven. Eventuele accoordverklaringen, voorzien van naam en adres van de koorsecretaris gelieve men te zenden aan de secretaris van de „Baptisten Zangersdag".

Namens het Bestuur,
R. J. VENEMA, secr.
Meeuwerderbaan 25a
Groningen.

Correspondentie

Door vertraging in de postverzending kwam de copy, welke Zaterdags voor de Kerstdagen was verzonden, pas Donderdagmorgen bij de drukker. Daardoor kon ons blad helaas niet meer tijdig bij de lezers zijn.

Advertentiën

Heden ontsliep in zijn Heer en Heiland, na een langdurige ziekte, onze lieve zorgzame Man en Vader

Wolter Wolters

echtgenoot van
D. Heurneman

in de leeftijd van 40 jaar.

D. Wolters-Heurneman
Gieni
Martha
Gerrit.

Enschede, 20 Dec. 1950.
Pathmosplein 1.

Heden is in Jezus ontslapen onze zeer geliefde Dochter, Zuster, Behuwdzuster en Tante

Wilhelmina Pots

in de leeftijd van 46 jaar.

Beerzerveld:
G. Pots

Dokkum:
G. v. d. Veen—Pots
D. v. d. Veen

Beerzerveld:
J. Prins—Pots
E. Prins

Vroomshoop:
L. Wolters—Pots

Beerzerveld:
W. Pots
F. Pots—Bolks
H. Pots

Bergentheim:
H. J. Pots
H. Pots—Mollen

Amsterdam:
Z. v. d. Goot—Pots
A. v. d. Goot
Nichtjes en Neefjes.

Beerzerveld, 21 Dec. '50.

Alle N.B.J.B.ers(sters) een

voorspoedig 1951

toegewenst door

Wijnand Oosterloo
Sold. Ziekenverpl.
leg. No. 290423172
Militair Hospitaal III
Semarang, V.S.I.

Wij wensen allen

Gods rijke zegen

toe in 1951.

fam. H. v. d. Berg.
Maliesingel 30, Utrecht.

Aan alle brs en zrs bekenden en onbekenden mijn hartelijke Nieuwjaarsgroet en Gods beste zegen toegebeden, die ge kunt vinden in Num. 6 : 24, 25, 26.

Wed. Koopmans.
Noordbergum.

---

fam. M. Koster
Vonk's Bakkerij, Lemmer

wensen U allen een

gezegend 1951.

Tj. v. Netten
J. v. Netten-Wijnia

wensen alle brs en zrs in Christus

Gods zegen toe

Heeg, Schatting 311.

---

fam. Brandenburgh
Workum

wenst allen

Gods beste zegen

Neem een abonnement op „De Christen"

Een gelukkig 1951

zij alle brs en zrs Baptisten van harte toegewenst door

H. Eliveld en Echtgenote.
Hofstedeweg 125, Enschede.

Gods rijkste zegen

gewenst voor het jaar 1951.
Ps. 121 : 8.

fam. A. H. Zerbst.
Rijnlaan 128 bis, Utrecht.

Aan al onze vrienden en bekenden wensen wij een

gelukkig en gezegend '51

C. v. Wier
R. v. Wier-Grondsma.

Voor 1951 wensen en bidden

Ps. 90 : 17.

Uw H. Visser en
Huisgenote
te Sneek.

Allen

Gods zegen toegewenst.

fam. W. H. Plantfeber
Loenen a. d. Vecht.

We wensen U állen:

Gods zegen in 1951

J. Broertjes
J. G. Broertjes-Gijsbers

Arnhem, Izaäk Evertslaan 52.

Mevr. Wed. H. v. Oosten-Baptist
Eschstraat 19, Almelo

wenst al haar familie, vrienden en kennissen

een gelukkig Nieuwjaar.

Alle broeders en zusters in het land

een gezegend Nieuwjaar

H. Rozema
Zwolse Binnenweg 13, Apeldoorn

---

fam. Veenstra
Musselkanaal

wenst alle medeverbondenen in Christus

in 1951 's Heeren zegen.

Bij de wisseling des jaars

Gods zegen toegewenst.

fam. B. Fabrie.
Workum.

Sanny de Hoop
M. Th. Steynstr. 19, Almelo
en
Klaas van Oosten
1 R.I.T. Schoolcomp. 3e Pel.
Kaderschool Zeeburg, A'dam-O.

wensen al hun familie, vrienden en kennissen

een gelukkig Nieuwjaar.

Fam. H. Bosma
Pension „Simmerwille", Bergen

wenst U over het donkere 1951 een zalige instemming toe in

Vol verwachting blijf ik uitzien
tot die dag eens dagen zal,
dat de Heiland op de wolken
weerkomt met bazuingeschal.
Welk een toekomst,
bruidsgemeente!
Eeuwig Hem ten eigendom.
„Maranatha" blijv' ons
wachtwoord.
Amen. Ja, Heere Jezus, kom!

K. ten Cate
M. ten Cate-Eberhard

roepen alle brs en zrs in en buiten ons Vaderland voor 1951 toe:

In Voorspoed en Verdriet
Vergeet Uw Heiland niet.

Treebeek, Dec. 1950.

Bij de jaarwisseling groeten wij alle broeders, zusters en vrienden hartelijk en wensen hun en al de Gemeenten in 't Vaderland

Gods zegen

(Jac. 1 : 17; Hebr. 13 : 8).

H. Leenstra
S. Leenstra-Bakker
en Kinderen.

Adres: p/o Box 237
Umtata C.P.
S. Afrika.

Groeten uit Amerika.

Aan familie, broeders, zusters en vrienden

Gods onmisbare zegen

toegewenst in 1951.

Laat deze bange tijd ons rijpen voor de eeuwigheid. Alleen ziende op *onze Leidsman* en Voleinder des geloofs *Jezus Christus*.

familie H. v. d. Werf.
317 Cedarstr. N.E.
Grand-Rapids Michigan U.S.A.